UNIVI ARIA
LIOTECA
ALESSANDRINA
C

Q c 61

INDEX PRIMI, ET SECVNDI TOMI CONCLVSIONVM LEGALIVM.

QVÆ INGENIOSE DELIBATÆ FVERVNT EX FLORIBVS Deciſionum Rotal'um totius Orbis, & præcipuè Romanæ Rotæ, quæ, aut typis impreſſę, aut manuſcriptę leguntur.

IN QVIBVS RERVM DIFFINITIONES, OMNIAQ; NECESSARIA ad materiam Iudiciorum Ciuilium, & Criminalium; necnon ad Deciſionem beneficialium, & ſpiritualium cauſarum, varijs, verisq; rationibus enucleantur, ibiq; dogmata Theoricę, ac modernæ praxis, & rituum quorumcumq; Tribunalium Italiæ, & extra, facillimè congeruntur.

Præterea de differentijs inter vtrumq; Forum ad partes diſputatur, eædemq; preclaris dictis ſacrarum, ac humanarum litterarum ſtudioſè illuſtrantur.

Opus alphabetico ordine diſpoſitum, cunctiſq; virtutum profeſſoribus perutile, ac neceſſarium.

A V C T O R E

LAVRENTIO VRSELLIO FOROLIVIENSI I.V.D.

CVM PRIVILEGIO.

228
42

ROMÆ,
Ex Typographia Io: Baptiſtæ Robletti MDCXXXVII.

Superiorum permiſſu.

Ex Legato Josephi Campani J. V. D.

Imprimatur, ſi videbitur Reuerendiſſ. P. M. S. Palatij.

A. Torniellus Viceſgerens.

EGo Yuo Gattula Rom. I. V. D. & in almo Vrbis Gymnaſio Legum interpres in ordinarijs primarius matutinus ex auctoritate Reuerendiſs. Sacri Apoſt. Palatij Magiſtri Tertium Volumen, quod Repertorium nuncupant duorum priorum inſcriptorum EXAMEN APVM, SIVE CONCLVSIONVM LEGALIVM, Auctore Conſultiſsimo viro D. LAVRENTIO VRSELLIO nobili Foroliuienſi, legi, & conſideraui, nihilq; in eo, quod œcumenicæ, & orthodoxæ Fidei ſit contrarium, boniſq; moribus repugnet comperi, quapropter ipſum ad publicam vtilitatem imprimendum, & in vulgus dandum cenſeo, Romæ, 4. Id Februarij M. DC. XXXVII.

Ego Idem Yuo Gattula.

Imprimatur

Fr. Hyacintus Lupus Mag. & Soc. Reuerendiſs. P. M. Sac. Palatij Apoſt. Ord. Prædic.

INDEX ALPHABETICVS CONCLVSIONVM ET MATERIARVM

Primi, & Secundi Tomi Laurentij Vrſellij, locupletiſſimus, & in pluribus verbis ad faciliorem Studentium adinuentionem miro, atque elaborato ordine ab eodem Auctore accommodatus.

ABBAS Patrem ſignificat, & ille dicitur, qui in Sodalitate, ac Cœnobio Monachorum principatum obtinet, concl. 1. n. 1.

A Iuſtiniano Archimandrita, à nonnullis verò Cœnobiarcha, vel Archimonachus appellatur, vt ibidem.

Quando eſt Regularis, & quaſi Epiſcopalem Iuriſdictionē habet; tunc dicitur Sponſus Eccleſię, ita vt per eius obitum Eccleſia vacare dicatur, ibidem.

Abbates olim dicti ſunt Proceres, ſiue ex vocabuli notione, ſiue quia Abbatiarum prouentu fruerentur; & propterea ille Hugo fuit dictus Abbas, de quo ortum eſt illud adagium; Hugo ille Capetus Galliæ Regnum arte fuit adeptus, ibi n. 3.

In Aragonia dicuntur Rectores Prouinciarum, & eorum vxores Abbatiſſæ, ſed impropriè vocantur, concl. 1. n. 3. & concl. 3. n. 19.

Abbatum variæ ſunt ſpecies, & alij, qui Patres denominantur, caput Religionis facientes; & iſti ſigillum authenticum habent, quemadmodum Abbates exempti, qui immediatè Romanæ Eccleſiæ ſunt ſubiecti, concl. 1. n. 4.

Alij ſunt, qui inferiores vocantur, & iſti ſigillum authenticum non habent; niſi ex priuilegio, vel conſuetudine; aut niſi in his, quæ ad eorum officium ſpectant, ibi n. 5.

Eorum confirmatio ad Pontificem, ſiue de Latere Legatum immediatè ſpectat, ibi n. 4.

Qui Pontificalibus vtuntur, Patres, Antiſtites, & Regularium Duces vocantur, ibidem num. 4.

Inferiores autem, quando habent priuilegium, vtpotè, in Concilio Prouinciali, aut Synodo Epiſcopali; tunc non vtuntur niſi Mitra ſimplici; ſed quando illi ſunt exempti, tunc Mitris auri frigiatis vtuntur, ibi n. 5. & 105.

Declara tamen id procedere in Synodis, & Concilijs Prouincialibus, & Diœceſanis; at ſecus in Concilio Generali, quia in eo nec Epiſcopi illis vti poſſunt, ſed ſolùm illis planis, & albis vt ibidem.

Item alij ſunt Seculares, alij verò Regulares.

Seculares ſunt, qui exercent, nedum in Clericos; verumetiam in laicos ſibi ſubditos quaſi Epiſcopalem Iuriſdictionem, ac inſignia Pontificalia geſtant, concl. 1. n. 6.

Secularium alij ſunt inferiores, qui nec Iuriſdictionem habent, neque Pontificalibus vtuntur; quamuis eorum Abbatiæ dignitatem contineant, ibidem.

Alij ſunt, qui in Eccleſijs Collegiatis, toto Collegio Canonicorum præſunt, vt ibidem.

Regulares ſunt, qui ſub ſe Regulares ſubditos habent, quorum gubernio ſunt præpoſiti, & iſti omnibus prærogatiuis Abbatum gaudent, ibi n. 7.

Regularium alij ſunt inferiores, alij ſupremi, ibidem.

Inferiores ſunt illi, qui Conuentuales, ſiue Locales vocantur, & eorum Monaſterijs præſunt, & immediatam prælationem habent, & ſub eis nullus alter Prælatus exiſtit; quia verè Prælati vocantur, ibidem.

Regulares verò ſupremi dicuntur Generales, qui nemini, niſi ſoli Summo Pontifici ſubijciuntur, ibidem.

Abbas quando Mitra, & Baculo vtitur, poteſt ſolemnem benedictionem in Eccleſijs ſibi ſubiectis conferre, ibi n. 8.

Quando habet Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem, & territorium ſeparatum, poteſt ea omnia in Eccleſijs ſibi ſubiectis exercere, prout Epiſcopus in ſua Diœceſi, ibid. n. 9.

Amplia, vt ibi n. 10.

Et Generalis differt à Locali in amplitudine Iuriſdictionis, & quoad dependentiam, concl. 1. n. 10.

Sed extra ſuam Eccleſiam, & Iuriſdictionem non poteſt benedictionem conferre, neque Eccleſias, & Cœmeteria, ſine Ordinarij licentia reconciliare, concl. 1. n. 11.

Regulares poſſunt ex priuilegio ſpeciali, licèt nō

de Iure communi ſolemniter Populo Benedicere, nedum coram Epiſcopo, & alijs maioribus Prælatis; verùm etiam coram Cardinalibus etiã de latere legatis. concl. 1 num. 12.

Extende vt ibi num. 13.

Item poſſunt adhiberi in degradationibus ab Ordinibus Eccleſiaſticis, vbi certus numerus Epiſcoporum requiritur, concluſ. 1. n. 14.

Et exempti culmen dignitatis habere dicuntur, & veluti Epiſcopi ſuprema poteſtate funguntur, concl. 1. n. 14.

Veniunt appellatione Prælatorum ſi Abbatia Regularis ſit Clerico, Seculari commendata, concl. 1. ſub n. 14. & ibi aſſignatur ratio.

Sed non veniunt appellatione Prȩlatorum in materia odioſa, concl. 1. n. 14. in fin.

Illi Mitrȩ, & baculi inſignia ferentes cȩteris illis carentibus præcedere debent. concl. 1. n. 15.

Et adeò ſunt priuilegiati, vt antequàm ſint benedicti, & ornamentis Pontificalibus vtantur, dicuntur Abbates, concl. 1. n. 16. & ibi aſſignatur ratio.

Abbatis benedictio potius refertur ad quandam conſuetudinem, & ſolemnitatem, quàm ad ſubſtantiandum actum, concl. 1. n. 16.

Et ante benedictionem poteſt ea omnia exercere quæ ad eius officium ſpectant, cum poſtquam electus eſt, dicatur Abbas, concl. 1. n. 17.

Et poſtquam electus illius beneficia vocant, licèt ea non vacent Epiſcopo ante conſecrationem, & in Archiepiſcopo ante Palij ſuſceptionem, concl. 1. n. 17.

Poteſt ſuis ſudditis Ordines cõſerre, etiam quòd ab Epiſcopo fuerit denegata benedictio ab Abbate petita, concl. 1. n. 17.

Ille ſolùm benedictionem petit ab Epiſcopo, qui iuxta ſolitum ex deuotione benedici ſolet, concluſ. 1. n. 17.

Et ille qui ſecundum vſum Eccleſiȩ nullam benedictionẽ tenetur impetrare, poteſt Ordines ſuis ſubditis conferre poſt illius electionem, abſque quòd fuerit illi benedictio data, concl. 1. n. 17.

Poteſt Ordines ſuis ſubditis ante benedictionem conferre, quando adeſſet immemorabilis cõſuetudo dictam benedictionem non petendi, concluſ. 1. n. 18.

Et benedictione non eget quando conſuetudo de 40. annis extaret de ea non petenda, & tunc diceretur deſuetudo, veluti quoq; lapſus eiuſdem temporis eam petendi ſufficeret, pro ea obtinenda, concl. 1. n. 19.

Abbates ſi aliqui reperirẽtur, qui intra tempus 40. annorum fuerint benedicti; alij verò non, tunc eſt in electione Abbatis eam ſuſcipere, vel non, concl. 1. n. 19. & 20. & ibi ratio aſſignatur.

Illis poteſt dari benedictio, vbi conſuetudo eam petendi adeſſet; nedum diebus Dominicis, ſed etiam alijs in, quibus poſſunt minores Ordines conferri, concl. 1. n. 21.

Et eorũ benedictio non eſt tanta, quanta eſt conſecratio Epiſcopi, nec minus eſt maior, quàm Eccleſiæ, ſiue Altaris conſecratio, in qua Sacra vnctio adhibetur, & tamen illȩ duȩ functiones alijs diebus quàm Dominicis fieri poſſunt, concluſ. 1. num. 21.

Et benedictio quando eſt impetranda, tunc prius illius confirmatio præcedere debet, concluſ. 1. num. 22.

Et confirmatio quando ſemel eſt conceſsa, amplius reiterari non debet, veluti dicitur de benedictione nuptiali, quæ licèt characterem non imprimat; tamen illius repetitio non fit, concl. 1. num. 21.

Et dicta cõfirmatio quãdo ſumus in exemptis fit ſolùm Romani Pontificis generali, vel peculiari auctoritate, ſiue legati da latere, concl. 1. n. 22.

Declara tamen, vt ibi ſub num. 23.

Abbates ſi non ſint exempti, tunc eorum cõfirmatio auctoritate Epiſcopi fieri poteſt; licèt hodie ex prouiſione Romanorum Pontificum Abbates inferiores confirmentur auctoritate ſuorum Abbatum Superiorum, ſiue Præſidentium, vt videmus de Prioribus, & Miniſtris Prouincialibus Ordinum Mendicantium, qui nutu, & auctoritate Prioris, & Miniſtri Generalis confirmari ſolent, concl. 1. n. 24.

Abbatis benedictio ſola, vbi primũ locum, ſine cõfirmatione obtinet, vel quando illius ſola confirmatio vicem benedictionis gerit, tunc per benedictionem, ſiue confirmationem omnis poteſtas, & Iuriſdictio Abbati tribuitur, concluſ. 1. num. 25.

Secus quando confirmatio præcedit, & poſtea illi benedictio ſubſequitur, quia tunc per confirmationem omnia Abbati conferuntur, quæ ad Iuriſdictionem ſpectant, per benedictionem verò ea conferuntur, quæ ordinis ſunt, vt eſt vaſa, aut veſtes ſacrare, ſiue ordines Minores conferre, aut Populo ſolemni ritu benè præcari, concluſ. 1. n. 25.

Abbas ille dicitur qui eſt electus, & confirmatus, concl. 1. n. 25.

Per confirmationem Papæ recipit Iuriſdictionem Ordinariam, cum mero Imperio in Monachos ſibi ſubiectos, concl. 1. n. 25.

Et qui eſt benedictus, vel ex priuilegio Sedis Apoſtolicæ habet facultatem exercendi Pontificalia, poteſt omnia ſacra benedicere; id tamen facere non poterit in illis, in quibus ſacra Vnctio adhibetur, concl. 1. n. 26. & 27. & ibi ratio aſſignatur.

Et an poſſit appellare, ſi in caſu petendȩ benedictionis Epiſcopus eam concedere recuſet. vide ibi num. 28.

Et quando illi eſt conceſſa exemptio vna cum Iuriſdictione ampliſſima, nedum id operatur illud priuilegium conferendi benedictionem; verũ etiam facit, vt eius Eccleſia non dicatur de alicuius Dioceſi, concl. 1. n. 29.

Abbatem habere territorium ſibi pleno Iure ſubiectum, vel illud habere proprium, paria ſunt, concl. 1. n. 29.

Abbatis loca exempta licèt non ſint de Dioceſi; tamen in Dioceſi ea extare dicuntur, concluſ. 1. num. 30. & 31. & ibi ratio aſſignatur.

Poteſt punire delinquentes in loco exempto, nõ tamen

tamen illi poſſunt puniri iuxta ſtatutum illius Diœceſis; quod tamen intellige verum, iuxta diſtinctionem, quæ datur ibi ſupra n. 32. & 33.

Abbates quando habent Iuriſdictionem ſibi pleno Iure commiſſam, poſſunt multa facere, & præſertim in alienationibus rei Eccleſiæ decretum interponere, concl. 1. n. 34.

Habentes territorium ſeparatum, tunc non ſolū illud dicitur eſſe Nullius Diœceſis; ſed etiam dicitur propriæ Diœceſis effectum; & propterea ipſi Abbates dicuntur Diœceſani, concl. 1. n. 35. & ibi ratio aſſignatur.

Et territorium ſeparatum, ac priuatam Iuriſdictionem habentes; tunc illi non viſitant eo modo, quo faciunt alij inferiores, veluti Archidiaconus, & ſimiles; ſed vti Ordinarij procedere debent. concl. 1. n. 36.

Abbas, quando habet Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem, & nullius Diœceſis eſt; tunc litteræ diſpenſationum, & ſimiles eiuſdem Prouinciæ, Abbati ſunt remittendæ, concl. 1. num. 37. & n. 38. ratio aſſignatur.

Amplia, vt ibi n. 39.

Sed quando habet territorium ſeparatum, & Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem; tunc Epiſcopus non poteſt illud viſitare, etiamſi eſſet Sedis Apoſtolicæ delegatus, concluſ. 1. num. 41.

Sed, quòd ſubijciatur viſitationi Epiſcopi, etiamſi habeat Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem; niſi tamen haberet Abbas ſolida Iura Epiſcopalia, vſque ad ea, quæ tangunt ordinem, vt eſt reconciliatio Eccleſiæ pollutæ, vide concl. 1. n. 42. in fin.

Quando habet territorium ſeparatum, poteſt ibi Iuriſdictione Ordinaria vti, quando nullus Epiſcopus poſſet ibi iura Epiſcopalia exercere, concl. 1. n. 43.

Declara, vt ibi n. 44. & 45.

Sed ad hoc, vt dicatur Abbas exemptus à Iuriſdictione Epiſcopi, debet obſeruantiam priuilegij ſuæ exemptionis probare; & quòd probatio ſit releuans, proxima, necnon priuilegio cohærens; & ratio eſt, quia id non poteſt à remotis peti, concl. 1. n. 49.

Et in hoc obſeruantia priuilegij non erit remota, quando ea fit infra quadraginta annos concl. 1. n. 50.

Extende tribus modis, vt ibi num. 51. 52. & 53.

Et quando habet Iuriſdictionem temporalem in Parrochianos; tunc Ordinarius non poterit viſitare Parrochias Curam animarum, & Sacramenta exercentes. concl. 1. n. 55.

Declara, vt ibi ſub n. 56.

Extende declarationem duobus modis, ibidem.

Item quando eſt exemptus, tunc Epiſcopus non poteſt aliquem excommunicare, qui eſſet de Iuriſdictione Abbatis, & à ſua exemptus. concl. 1. n. 58.

Quando habet territorium à Diœceſi ſeparatum, non debet priuari ſua quaſi poſſeſſione, ſed in ea manuteneri; præterquam in cauſis matrimonialibus, criminalibus, & alijs, de quibus in concl. 1. n. 60.

Poteſt Priorem manualem ſine cauſa remouere, quod tamen intellige verum, niſi ſubſit malitia, ſiue alicuius odij præſumptio, concl. 1. n. 61.

Poteſt benedicere Campanas, etiamſi illæ in Eccleſijs non ſuæ Religionis inſeruire deberent, concl. 1. n. 62.

Extende, quod etiam poſſit benedicere veſtes, & calices, & ſimilia, concl. 1. n. 63. & 64.

Contrarium, vt ibi n. 65.

Concorda, vt ibi num. 66. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.

Poteſt remittere denunciationes in matrimonijs faciendas, concl. 1. n. 67.

Item poteſt abſoluere illius Monachos ab excommunicatione incurſa; immò habet etiam poteſtatem in crimine hæreſis; dummodo ibi Inquiſitores non adeſſent, concluſ. 1. num. 68. & ibi modus procedendi in hoc crimine datur.

Secus autem in crimine hæreſis notorio; quia tunc neque Epiſcopus poteſt abſoluere ab hæreſi, quando ea ad forum contentioſum eſt deducta, concl. 1. n. 69. & ibi declaratur remiſſiue, quando illud delictum ſit occultum, vel manifeſtum.

Et quando Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem habet; tunc ſuos ſubditos ab irregularitatibus ex occulto delicto prouenientibus diſpenſare poteſt, concl. 1. n. 70.

Secus autem ſi irregularitates eſſent deductæ ad forum contentioſum, & quando homicidium eſſet voluntarium; quia tunc diſpenſare non valeret, concl. 1. n. 70. & 71. vbi ratio aſſignatur.

Abbas Eccleſiæ nulli Epiſcopo ſubiectę, poteſt dare licentiam alij Sacerdoti, vt aſſiſtat matrimonio, concl. 1. n. 72.

Item poteſt conſentire electioni de ſe factæ, ſine Superioris licentia, concl. 1. n. 73.

Extende, vt ibi n. 74.

Non poteſt ſuum Monaſterium derelinquere, nec tranſitum facere de ſua Eccleſia ad aliā, ſine Superiorum licentia; quod tamen intellige de Abbate exempto, non autem de non exempto, concl. 1. n. 74.

Et non exemptus electus in Epiſcopum illius Diœceſis, vbi per prius erat ſubiectus, poteſt ſe alienare ſine Superiorum licentia. concl. 1. n. 74. vbi ratio aſſignatur.

Exemptus autem in eius alienatione licentiā habere debet à Papa, ſeu de latere Legato, vt ſcilicet ad Epiſcopatū tranſire poſſit; quemadmodū dicitur de Abbate non exempto, vel de Clerico inferiori, qui ſine licētia Epiſcopi minimè ab eorum Religione diſcedere poſſunt, concl. 1. n. 74.

Et non exemptus, ſiue Clerici inferiores, ſine licentia Epiſcopi ab eorum Religione diſcedere non poſſunt. ibidem.

Abbates, ſeu alij Prælati, vel Religioſi hodie in electionibus Epiſcoporum, vel Archiepiſcoporum non ſunt vocandi; quia electio

Eccleſiæ ad Canonicos ſpectat, niſi aliud conſuetudine cauetur, concl.1.n.75.
Declara tamen procedere, vt ibi ſub eodem n. 75.
Abbas non tenetur recipere excommunicatum Religionem ingredi volentem; ſed ſi eum recipiat, ingreſſus valet; ſed ad aliud monaſterium eſt transferendus, concl.1.n.76.
Quando poſſit Monachos expellere, quorum correctio deſperatur, vide ibi num. 77. cum ſeqq.
Et Monachorum vota diſſolnere poteſt, quæ eius poteſtatem, & adminiſtrationem perturbant, & in genere, & in vniuerſum; & perinde eſt Abbas in Monachum, vt eſt Pater in filium, concl.1.n.80.
Eandem poteſtatem habet in Monachum Religionis fauore, cum ipſe omni voluntate ſe abdicauerit, veluti Pater habet in filium, concluſ. 1. n.80.
Item ius habet diſſoluendi vota à Monachis facta in his, quæ ad Regulam ſpectant Monaſtici Inſtituti, concl.1.n.81.
Idq; extenditur etiam in caſu, vbi Abbas vinculo Conſtitutionis, ſine Regulæ ſolnere non poſſet, ibidem n.81. & ibi ratio aſſignatur.
Poteſt etiam diſſolnere vota à Monacho facta ad tempus, quando tempore voti erat conſtitutus ſub alterius Abbatis poteſtate, & nunc in ſua propria exiſtat, ex ea ratione; quia Monachi voluntas dicitur in totum Abbati ſubiecta, concl.1.n.82.
Extende pari modo procedere in illis votis factis ante ſuſceptum Monaſticæ vitæ habitum, concluſ.1.n.83.
Limita tamen non procedere tribus modis, vt ibi n.83. & ſeqq.
Habet ius eximendi Monachum ab obſeruantia alicuius Regulę, necnon Ius commune relaxandi, concl.1.n.85.
Poteſt concedere licentiam Nouitio ſuſcipiendi Sacros Ordines, necnon poteſt dare facultatem, vt Apoſtata ad alios Ordines aſcendat, vel in iam ſuſceptis miniſtret, concl.1.n.85.
Item poteſt concedere licentiam Monachis trãſeundi ad laxiorem Religionem; ex iuſta tamen cauſa, & prius nota, & approbata, ne tranſiens ad eam forſan retoceetur, aut aliqua ratione vexetur, concl.1.n.86.
Extende duobus modis procedere, ibidem.
Cauſa autem iuſta debet tradi in ſcriptis, quando licentia fuit ab inferiori conceſſa; at ſecus quando à Papa, ibidem.
Poteſt quoque concedere licentiam Monacho, vt in Cella ſeparata ab alijs viuat, iuſta cauſa; vtpotè poſt emeritos illius labores, aut ob infirmitatis neceſſitatem; dummodo tamen intra eadem ſepta Monaſterij, & ſub Abbatis poteſtate dicta Cella exiſtat, concluſ. 1. num.87.
Poteſt ad nutum concedere peculium Monacho; quod tamen intellige verum de Iure antiquo; at ſecus ex diſpoſitione Concilij Tridentini in ſeſſ.25. cap. 2. de regularib. vt ibi num. 118.
Ille habere debet, ſeu illius Monaſterium ſpolia Monachorum; non autem Arrendator, concl. 1.n.89.
Sed qualis Abbas debeat habere bona conuolantis de vno ad aliud Monaſterium, vide ibid. num.89.
Abbates habere poſſunt ſtudia, & lectiones Sacræ Scripturæ, necnon etiam Seminaria; Nam Deciſiones factæ de habendis Seminarijs, etiam in huiuſmodi Abbatibus verificantur, concl.1. n.90.
Abbas poteſt in eius Iuriſdictione beneficia ſimplicia, & curata conferre; necnon etiam in permutationibus, & reſignationibus eius auctoritatem interponere, concl.1.n.91.
Declara id procedere in exempto; ac ſecus in non exempto, ibidem.
Item poteſt ſe obligare pro expenſis factis à Monacho, pro reuertendo à loco Studij, ad ſuum Monaſterium, concl.1.n.92.
Abbas Monachorum Silueſtrinorum habet omnia priuilegia conceſſa Monachis Camaldulenſibus, & alijs Monaſterijs totius Orbis, & inter cætera illud Minores Ordines conferendi, concl.1.n.93.
Sed ſuo ſtatuto, quod vnà cum concilio ſui Conuentus edidit, non ligatur; quemadmodum nec illud etiam ſuum ſucceſſorem tenet, concl. 1.n.94.
Abbates, ſeu alij Prælati pro membris inferioribus, conueniri non poſſunt vltra vnam dietam, habita ratione loci contentioſi, concl. 1. n.95.
Abbates, & Monachi dicuntur Ciues, & Municipes illorum locorum, in quibus morantur, concl.1.n.96.
Abbatis poteſtas in Monachos extenditur, etiam ad eam Prioris, qui in eius locum ſuccedit quãdo Abbatem abeſſe contingerit; quia tunc ille Prior ea omnia exercere poteſt, veluti Abbas facere potuiſſet, concl.1.n.97.
Fallit tamen, vt ibi n.98.
Contrarium tamen ibi n.99.
Declara tamen, vt ibi n.100.
Abbatis appellatione quando veniat Prior, aut Præpoſitus, vide ibidem.
Abbates habentes Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem, de neceſſitate ſunt vocandi ad Oecumenicam Synodum, concl.1.n.101
Et in Synodo Oecumenica habent primum locũ poſt Epiſcopum iuniorem, ſiue illius Procuratorem, ibidem.
Sunt in priori gradu dignitatis poſt Epiſcopum, & ideo præferuntur Generalibus Ordinum, concl.1.n.101.
Et Rectores Parrochialium tenentur ire ad Synodum, etiamſi eſſent nullius diœceſis; niſi haberent priuilegium, vel eſſent in quaſi poſſeſſione non eundi, concl.1.n.102.
Extende, vt ibi n.103.
Abbates, & Prælati Regulares ad Synodum

ire non tenentur, niſi adeſſet conſuetudo in contrarium, vel haberent Cappellas, & Eccleſias Parrochiales cum cura animarum, & eorum Monaſterio annexas. concl.1.n.104. & ibi aſſignatur ratio.

Et etiam exempti ligantur Statutis, & Ordinationibus Oecumenicæ Synodi. concl. 1.n.104.

Abbates, & Prælati inferiores in Prouinciali Synodo habent votum deciſiuum, illorum verò Procuratores conſultiuum tantùm. concluſ. 1. n. 105.

Exempti in Synodis Prouincialibus, & Diœceſanis vtuntur mitris aurifrigiatis; laminas tamen aureas, vel argenteas non habentibus. concl.1. n.5.& 105.

Fallit tamen duobus modis, ibidem.

Abbates, & alij Prælati, vt ſciant quando Concilijs interuenire debeant, ſunt citandi.concl.1.n.106. & ibi datur forma citationis.

Et iſti, & cæteri Prælati inferiores poſſunt abeſſe ab eorum Eccleſijs, per ſpatium duorum, vel trium menſium continuorum, vel interpollatorum, recreationis gratia, & ex iuſta cauſa; ſi tamen id fiat ſine detrimento Gregis ſibi commiſſi.concl.1.n.107.

Et Territorium cum iuriſdictione Epiſcopali habentes, ſi vltra prædictum caſum non reſideant, incurrunt eaſdem pœnas, quas Epiſcopi non reſidentes.concl.1.n.108.

Et illi, & Prælati Regulares habentes Curam animarum, per ipſoſmet adminiſtrandarum, ſi nô reſideant dictas pœnas incurrunt, de quibus ſupra.concl.1.n.108.

Fallit ſi adeſſet iuſta, rationabilis, & neceſſaria cauſa. concl.1.n.109.

Et quæ cauſæ à reſidentia excuſent, vide ibidem.

Abbas tranſiens per loca extra ſuam Iuriſdictionem rogatus à deuotis perſonis, poteſt illas licitè benedicere; abſque tamen ſolemnitate, & ſine animo exercendi iuriſdictionem, concl. 1. n.110.

Poteſt benedictione Pontificali in aliena Eccleſia vti, ſi licentiam celebrandi in ea haberet; aliàs ſecus, concl.1.n.111.

Et inuitatus ad celebrandum in aliorum Eccleſijs, poteſt in illis liberè Pontificaria exercere, & Ordines minores conferre, concl.1.n.112.

Poteſt per declinatoriam fori, ab Ordinariorum moleſtijs ſua iura tueri, concl.1.n.113.

Et quomodo in ipſorum iurium exhibitione ſe gerere debeat, vide ibidem remiſſiuè.

Contrarium habetur n.114.

Concorda, vt ibi n.115.

Abbates de iure communi à lege Epiſcopali Diœceſana ſunt exempti; à lege autem Iuriſdictionis non; niſi aliquando per priuilegia, concluſ. 1. n.113.

Et Regulares habent Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem, concl.1.n.115.

Et quando Regulares Inferiores, aut ad vitam, aut ad certum tempus creantur, non poſſunt intra illud, abſque iuſta cauſa, à ſuis Superioribus deponi, concl.1.n.116.

Abbas poteſt deponi ſi ſit incontinens, bonorum dilapidator, in adminiſtratione negligens, præuaricator ſuæ Regulæ, vel adeſset vrgens ratio maioris boni communis, concl.1.n.116.

Sed antequam deponatur, tunc illi debet legitima defenſio concedi, concl.1.n.117.

Poteſt cogi ad renunciandum officium ex pluribus cauſis, conſulto tamen de illis, concl. 1. num.118.

Cauſæ autem ſunt iſtæ; nempe conſcientia criminis, ſenectus, corporis infirmitas, defectus ſcientiæ, graue ſcandalum, impedimentum corporis, & irregularitas, vt ibidem.

Debet habere ſcientiam ſaltem competentem, concl.1.n.118.

Quando renunciat, debet facere renunciationem in manibus Generalis, vel alterius Superioris, ſi loquamur de Abbatijs, & Prælaturis electiuis; ſecus ſi de illis, quæ à Papa conferuntur, quia illæ in manibus illius ſunt reſignandæ, aliàs renunciatio alio modo facta non valet, concl.1.n.119.

Depoſitus ab Abbatia vti culpabilis, remanet Monachus illius Monaſterij, in quo fuit depoſitus, concl.1.n.120.

Quando deponitur ab Abbatia, tunc culpabilis præſumitur, ibidem.

Qui ſponte ſuo muneri ceſſit, vel ab eo ſine culpa ſua fuit depoſitus, tunc habet primum locum poſt Abbatem in Choro, & in Conuentu, concl.1.n.120.

Abbates Generales non coguntur reſidere in in particulari loco ſuæ Religionis; ſed ibi reſidere debent, vbi eorum præſentia erit magis vtilis, & proficua, concl.1. num.121. & concl.2. num.41.

Extende, vt ibi ſub n.121.

Abbates, & cæteri Prælati non poſsunt etiam ad inſtantiam Regum, & Principum egredi limites ſuæ Religionis, & ad remotas partes ſe conferre, ac abeſse, vltra tres menſes, ſine licentia Summi Pontificis, concl.1.n.121.

Abbas poteſt Pontificalibus vti, necnon populo benedictionem conferre in ijs locis, qui eidem pleno iure ſint ſubiecti; ſecus autem in non ſubiectis; niſi ex particulari priuilegio illud ei fuerit conceſſum, concl.1.n.122.

Et illius benedictio, ad hoc, vt ſit valida debet fieri in diebus feſtiuis ſuper populo, dum ſolemnia celebrantur, concl.1.n.123.

Secus autem ſi daretur alibi; nempe publicè per vias, aut ciuitates, caſtella, ſiue villas; quia eam tali modo Abbas dare non poteſt, concl.1. n.123.

Et licèt Mitra, & baculo vtatur, necnon faciat omnia ad ſpiritualem Iuriſdictionem concernêtia; nihilominus non poteſt impedire Epiſcopũ quin temporalem, & contentioſam iuriſdictionem exerceat; nempe in cauſis matrimonialibus, criminalibus, cum ſimilibus; & propterea hinc fit, quòd ille manuteneri debet in earum cognitione; niſi per tres conformes contrarium probetur, concl.1.n.124.& ibi ratio aſſignatur.

Qui priuilegio Mitræ, & baculi fruitur regulariter ſubeſt Epiſcopo, & per eum illius negligentia ſuppletur, & ab Epiſcopo, ob aliquod eius delictum, etiam inuito conuentu, deponitur. concl. 1. n. 126.

Abbates, licet habeant ius inſtituendi in locis ſibi ſubiectis; nihilominus Monachi ibi delinquentes Synodali iudicio mulctantur, nam Sacerdotum piacula Epiſcopi mucrone reſecantur. concl. 1. n. 129.

Poſſunt procedere contra Monachos ad eorum correctionem, iuxta tamen illorum Regulam, non autem in forma iuris. ibid.

Abbati potius tenentur obedire Monachi, quàm Epiſcopo; quia Abbas eſt caput ſui Capituli, & Collegiatæ, vt eſt Epiſcopus ſui Cleri: in his tamen, quæ ſunt circa obſeruationem ſuæ Regulæ; ſecus autem, vbi ageretur de cauſis iuxta ordinem iuris pertractandis, quia tunc potius Epiſcopo, quàm Abbati obedire tenentur. concl. 1. n. 129.

Abbas poteſt procedere contra delicta Monachorum, quæ ipſorum Regulam reſpiciant; non autem, quæ conuerſationem communem offendunt, vt ſunt furta, & homicidia, quorum cognitio, & correctio ad Epiſcopum ſpectat. concl. 1. n. 130.

Item poteſt excommunicare Monachos, habito tamen reſpectu ad pœnitentialem forum, non autem ad contentioſum. ibid.

Iſtud nomen Abbatis eſt potius ſollicitudinis, quàm honoris. concl. 1. n. 130.

Abbas poteſt corrigere Monachos, etiam ſine conſilio conuentus. concl. 1. n. 131.

Et illius priuilegia eximentia Monaſteria, & co[illegible], non dicuntur tamen eximere loca, & caſtra, ſiue populum, nec minus territorium ſeparatim concludunt; quia exempti ſolùm habent iuriſdictionem in perſonis; non autem in locis, & quando loca exempta conſtituunt territorium ſeparatum de ſe, tunc impropriè, & quoad certos effectus, necnon per modum æquiparationis [illegible] venit, & non aliàs: concl. 1. n. 132.

Et qua[illegible] exemptus non poteſt concedere Clericis litteras dimiſſoriales, vt ordinentur, ſed poteſt bene illas concedere Regularibus ſibi ſubiectis, non obſtante quacunque conſuetudine contraria. concl. 1. n. 137.

Fallit tamen in Nouitijs, quia illi non ſunt ſubditi Abbatis, & propterea [illegible] ordinari non poſſunt, niſi poſt emiſſam profeſſionem: concl. 1. n. 138.

Extende, quòd neque Abbas poſſit eis conferre tonſuram, abſque peccato, & ſi eam contuliſſet, tunc illius priuilegium perdit, quando Nouitius à Monaſterio recedit. concl. 1. n. 139.

Facultate [illegible] conferendi tonſuram, & ordines minores [illegible] Regularibus, non poteſt in[illegible] illius ordines conferre perſonis ſecularibus, etiam ſi litteras dimiſſoriales à ſuis Ordinarijs haberent. concl. 1. n. 140. & n. 141 vbi ratio aſſignatur.

Abbati iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem habenti, ea omnia competunt in ſuo territorio, quæ competunt Epiſcopo in ſua Diœceſi. concl. 1. n. 142.

Et illius iuriſdictio probatur præcipuè ex eo, quia ille Rectorem deputauerit in aliquo loco, & ibi delinquentes coerceri curauerit. concl. 1. n. 142.

Abbas ad hoc, vt ordinare poſſit, tria requiruntur, & primo, quòd ſit Presbyter, ſecundo, quòd benedictionem receperit, vel quod ſaltem in ea petenda negligens non fuerit, tertio, quòd proprio Monacho ordines conferat. concl. 1. n. 143.

Ordines minores conferre poteſt ſuis ſubditis, ſed in diebus [illegible] Dominicis, ſiue de tempore Quatuor temporum. concl. 1. n. 145.

Fallit tamen in Guardianis, & Prioribus Regularium, qui non poſſunt Ordines conferre per manus impoſitionem, ſed ſolùm primam tonſuram, quæ ſine manus impoſitione confertur. ibid.

Abbates conferunt Ordines minores, non ratione Ordinis, ſed ex demandata ſibi à iure poteſtate. concl. 1. n. 146.

Et talis facultas ordinandi fuit reſtricta à Sacro Concil. in ſeſſ. 23. c. 10. de Reformat. ad ſubditos tantùm, quia ante illud Abbates non ſolùm habebant facultatem conferendi Ordines Monachis, & conuerſis ſuis, ſed etiam puris laicis, nec conuerſis, nec conuertendis; dummodo tamen in eis iuriſdictionem Epiſcopalem obtinerent. concl. 1. n. 147.

Et manutenendi ſunt in poſſeſſione conferendi Ordines minores ſuis ſubditis; immo nec iſto caſu ordinati ab Abbate poſſunt amplius ab Epiſcopo examinari. concl. 1. n. 148.

Poſſunt etiam ſecularibus hominibus, & laicis Ordines minores conferre, etiam ſi ſint Epiſcopi iuriſdictioni ſubiecti; dummodo tamen ſpecialis conſenſus ipſius Epiſcopi concurrat, & ab eodem litteras dimiſſoriales acceperint. concl. 1. n. 149.

Extende ibid. n. 149.

Contrarium licet ſit de iure communi, vt ibi nu. 150.

Abbas, licèt ſit quantumuis exemptus, non per hoc tamen poterit dictæ ſuæ exemptioni à iuriſdictione Epiſcopi renunciare, ſine ſui Conuentus licentia. concl. 1. n. 153.

Et illius iuriſdictio licèt poſſit regulariter per conſenſum prorogari, tamen Abbates exempti non poſſunt eam prorogare, ſine conſenſu Romani Pontificis, cui immediatè ſunt ſubiecti. concl. 1. n. 154.

Contra[illegible] tamen quando Abbates non eſſent Sedi Apoſtolicæ, ſed alijs inferioribus ſubiecti. vt ibi [illegible]

Abbates [illegible] ſint exempti non poſſunt vnire Eccl[illegible] iure ſubiectas alijs [illegible] Monaſterijs; [illegible] tamen quando [illegible] factæ dictæ vniones iuſtam cauſam præſcriptioni præberent. concl. 1. n. 156.

Fallit

Fallit tamen, vt ibi num. 157.
Sed iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem habentes (I poſſunt temporalia dedicare pro beneficio Eccleſiaſtico. concl.1.n.160.
Et eorum literæ teſtimoniales non probant, ſi in eis dicatur, quòd profeſſio facta fuerit Monacho, quod quidem procedit etiamſi Abbas priuilegium haberet à Papa, vt ſuis literis crederetur, quia illud poſſit bene, ei prodeſſe, ſi in eis attestaretur de profeſſione de præſenti, at ſecus in ea de præterito. concl.1.n.161.
Abbas non poteſt facere Monachum, & profeſſum abſque vocatione fratrum; quia licet ille in rebus, & negotijs Monaſterij ſuam poſſit auctoritatem interponere; id tamen intelligendum venit ſeruatis de iure ſeruandis. concl.1.n.162. & concl.3.n.38.
Et ille, ſiue Prælatus inferior legitimam habens Iuriſdictionem, non poteſt agere ſine conſenſu ſui Conuentus, vel Capituli in rebus arduis, licèt ſecus ſit in minimis, in quibus quando Abbas poteſt de per ſe, poterit etiam per Procuratorem agere. concl.1.n.163.
Contrarium quando Abbas fuiſſet interpoſitus (verbi gratia) ad emendum aliquid, ſeu aliud contra... n.164. vbi caſus ali- guatur.
Retinere non poteſt ea beneficia, quæ habebat, antequam Abbas fieret, ſed adepta poſſeſſione, & ante illius benedictionem ea vacare dicuntur. concl.1.n.166.
Non poteſt dare licentiam Monacho exiſtenti in Prioratu Clauſtrali diſponendi de bonis per cum acquiſitis. concl.1.n.167.
Item expellere non poteſt Monachum ægrotum à Monaſterio, & ei alimenta denegare, alias Monachus ſpoliatus dicaretur, & vice verſa Abbas indignus bonis ſpolij Religionis efficeretur. concl.1.n.168.
Extende ibi ſub n.179.
Declara ſub n. 169.
Non præcedit ſeculari in propria Eccleſia exiſtenti; ſecus extra eam. concl.1.n.171.
Sed eſt præferendus cuilibet ſeculari dignitatem inferiorem ab Epiſcopo obtinenti. ibid.
Præcedit Archidiaconum, Vicarium Epiſcopi, & omnes alios Presbyteros, & dignitates, etiam Regulares Epiſcopo inferiores, & Canonicos Cathedralis Eccleſiæ. concl.1.n.171.
Fallit ſi Canonici ſint Capitulariter vniti ibid.
Et præfertur Capitulo Eccleſiæ Collegiatæ, ſed non Capitulo Eccleſiæ Cathedralis, quia hæc dicitur eſſe in Epiſcopo, & Epiſcopus in ipſa. concl.1.n.171
Abbates tenentur ire ad Synodum, ſi habent Populum, quia vtrique legi Epiſcopali ſubijciuntur, niſi præter generalem exceptionem Canonum habeant aliud priuilegium. concl.1. n.
ABBATES Generalis electio actiua, & paſſiua, ſpectat ... Congregationem Monachorum. concl...
Illius particularis electio cuiuſcumque Monaſterij, tam actiua, quàm paſſiua competit Monachis, ſeu illius Monaſterij Congregationi. ibid.
Et talis electio ſpectat ad Monachos illius Monaſterij, etiam quòd eo tempore illud Monaſterium Epiſcopo ſuiſſet ſubiectum. concl.2.n.2. & ibi redditur ratio.
Sed electionis confirmatio pertinet ad Papam, ſeu de Latere Legatum; illa verò Abbatis non exempti ſpectat ad Epiſcopum. concl.2.n.3.
Ante confirmationem nec per directè, nec indirectè poteſt adminiſtrare. concl.2.n.4.
Et illius electio debet eſſe libera, & ab omni coactione, & reſtrictione aliena. concl.2.n.5.
Et electio paſſiua requirit maiorem libertatem, quàm actiua. concl.2.n.6.
Dicta electio debet fieri per Electores congregatos in aliquo honeſto loco Monaſterij. concl.2.n.7.
Abbatum electiones fieri per occulta conuenticula, vel clandeſtina ... ibid.
Et hæc electio fit tantùm tribus modis, nempe per modum ſcrutinij, vel compromiſſi, vel communis inſpirationis, & alio modo facta non valet. concl.2.n.8.
Item huiuſmodi electiones quæ ſint, vide ibi d.n. 8. remiſſiuè.
Illius electionem præcedere debet auxilium Spiritu Sancti, non tamen de neceſſitate, ſed ad bene eſſe, & de ſolemnitate, qua omiſſa electio non viciatur. concl.2.n.9.
Et de huiuſmodi electionis forma fienda per ſcrutinium, vide ibi n.10.
Electio redditur nulla, ſi quis ex electoribus præſentibus non ſcrutaretur. concl.2.n.10.
Sed electio non poteſt fieri ante mortem, depoſitionem, aut ceſſationem antecesſoris, licet ante ſepulturam fic. concl.2.n.11.
Electio debet fieri intra tres menſes à die certæ vacationis, alias deuoluitur ad Superiores, vel ad Papam. ibid.
Electio eſt facienda de eo, in quem maior pars Capituli conſentit. concl.2.n.12.
Et electus tenetur conſentire electioni intra menſem à die habitæ notitiæ. ibid.
Abbates inſtituti ſunt à Chriſto, vt Speculatores, Doctores, & Præcurſores ſui Gregis. concl. 2. num.12.
Et quales eſſe debeant, vide ibidem.
Abbas quilibet poteſt inſtitui de iure, dummodo ſit idoneus, & cæteris in concurſu melior, & morum, & vitæ ſanctitate præſtantior. concl.2. n.13.
Minus digni electio, digniore omiſſo, eſt valida. ibid.
Ideo electio minus digni facta, digniore omiſſo, non eſt retractanda, vt litium ... tollatur. concl.2.n.14. & 20.
Ampliatur etiam ſi quis ſe obligaſſet iuramento de eligendo digniori. concl.2.n.14. & ibi aſſignatur ratio.
Sed illius electio ſi fiat ſcienter de indigno, electores facultate eligendi priuantur. concl.2.n.15.

Index Concluſionum,

Electio in concurſu, de meliori ſemper eſt faciẽda, cnm Iura exclament, Sanctiores, & aptiores eligendos fore, concl.2.n.16.

Electores in foro conſcientiæ non poſſunt, omiſſo idoniore, aliquem dignum eligere; præterquã ſi eſſemus in electione Patronorum, qui idoniorem poſſunt derelinquere, concl.2.n.18.& 20.

Eligentes dignum, omiſſo digniori, mortaliter peccant, concl.2.n.20.

Electus, ſi tractu temporis inſufficiens detegeretur, tunc remoueri poterit, etiam ſi ſit confirmatus, concl.2.n.22.

Eligi non poteſt excommunicatus, falſificans litteras Apoſtolicas, conſtitutus in peccato mortali publico, vitiatus magna corporis deformitate, ſimoniacus, apoſtata, perinrus, prodigus, homicida, infamis, inquiſitus, accuſatus, & denunciatus, concl.2.n.23.

Abbatis eligendi habilitas conſideratur de tempore, quo fit electio, & non de tempore vacationis Prælaturæ, concl.2.n.24.

Electio debet eſſe de profeſſo, aliàs eſſet nulla, & debet per annum in probatione ſtetiſſe, antequam ad profeſſionem admittatur, concluſ. 2. num.25.

Non eligitnr qui prius Monaſticam regulam nõ didicit, concl.2.n.25.

Abbas commendatarius non gaudet priuilegijs Religionis, cuius Abbatia fuit ſibi commendata, concl.2.n.28.

Commendatarius reſidere tenetur, concluſ. 2. num. 29.

Et talis Abbas commendatarins non poteſt exercere Pontificalia, abſque ſpeciali priuilegio, vel immemorabili præſcriptione, concluſ. 2. num.29.

Sed quando eſt commendatarius, dicitur Prælatus, licèt impropriè, qui à vero Prælato differt, concl.2.n.29.

Eligendus eſt qni ſit in ſacris ordinibns conſtitutus, aliàs electio non tenet, concl.2.n. 30.

Extende, quòd neque etiam de laico electio fieri poteſt, cum qnis eodem tempore non debeat habitum accipere, profeſſionem emittere, & inſimul in Abbatem eligi; & ratio eſt, quia eum, qui diſcipulus eſſe non nouit, in magiſtrum eligi non connenit, concl.2.n.30.

Antiquitus non ordinabatur, ſed ſubijciebatur omnibus Clericis, etiam inferioribus, & minoribus, concl.2.n.30.in fin.

Abbatia Regularis, quæ eſt beneficinm in titulum, de iure dari non poteſt niſi Monacho Religionem profeſſo, concl.2.n.27.

Poteſt dari ei, qui non ſit qnoque profeſſus, ſed in commendam, ant in adminiſtrationem perpetuam, concl.2.n.27.

Poteſt commendari Cardinalibus, & alijs Clericis primarijs Eccleſiæ, concl.2.n.27

Ad hoc vt quis eligi poſſit in Abbatem, minor annis 25. eſſe non debet, concl.2.n.31. & concl. 72.n.79.

Et ratio eſt, quia Abbas ſi non actu, ſaltem in potentia Sacerdos eſſe debet, concl.2.n.32.

Fallit tamen, vt ibi nnm.33.

Declara, vt ibi n.34.

Secus autem in Abbatiſſa, quæ non poteſt eligi, niſi ſit de annis 30. concl. 2. n. 31. & concl.72. nnm.79.

Quod tamen limita procedere, iuxta diſtinctionem prædictam, de qua in dicta concl.2. nu. 33. & 34.

Abbas electus debet eſse de eodem Monaſterio; dummodo tamen ad iſtud munus reperiatur idoneus, aliàs ex aliorum Monachorum Cœtu eligi debet, concl. 2.n.35.

Et licèt debeat eſse litteratus, non tamen eſt deponendus, ſi ignorat Grammaticam; dummodo ſit peritus Regulæ, concl.2.n.36.

Abbatis electores debent eſse profeſſi eiuſdem Religionis, cuius Prælatus erit eligendus, concl. 2.n.37.

Et electores an poſſint eſse laici, vide ibidem.

Abbatis electioni interueniunt quandoqne laici, & præſertim Principes, vt Electores ab oppreſſoribus tneantur, ibidem.

Abbas vuns vni Monaſterio ſolùm eligitur; niſi tamen vnum Monaſterinm eſset alteri annexum, ibi n.38.

Et electus tenetur reſidere in Collegiata, in qua eſt intitulatus, & cuius eſt Caput, tàm ex diſpoſitione Iuris Ciuilis, quàm Concilij Tridentini; & licèt habeat aliam Sedem in Cathedrali, non excuſatur tamen fructus, & diſtributiones percipiendo, quando in dicta Collegiata non reſidet, ibi n.40.

Non arctatur ad reſidentiam in Cathedrali, licet Sedem honorariam habeat, ſine aliqua fructuum participatione; qnamuis talis reſidentia dicatnr eſse voluntaria; non autem neceſsaria, vt eſt illa Collegiatæ, in qua reſidere cogitur, ob fructuum ſubtractionem, ibi n.[illegible]

In Abbatia Conuentu, & Cura animarum carente, reſidere non tenetur, concl.2.n.44.

Abbatia quando Conuentu, & cura animarum caret, non obligat Abbatem ad reſidendum, ibidem.

Ille dicitur intitulatns in Abbatia Regulari, ad quam eligitur, & poſtea confirmatur, concluſ. 2.n.45.

Quando deſinit eſſe Abbas, & habitat in beneficio Abbatis, ibi habitare præſumitur iure familiaritatis, & non vti Abbas, ibi n.46.

Depoſita Abbatia ſine ſua culpa plus cæteris Monachis debet honorari, ibi nnm. 46. & ſeq.

Non poteſt eſse perpetuus, & quando caſus eueniret, eius officinm ſine culpa deponendi, tunc primum locum poſt Abbatem obtinet in Choro, & Connentu, ibi n. 47.

Illum perpetunm fieri valdè commendat Nauarra, dicens, quòd maiora mala ex temporali præfectura, quàm ex perpetua oriri poſsunt, ibi n.48.

Contrarium multi landant; nempe Abbatem temporalem eſse magis proficunm, ibidem.

Abbatum in dignitate perpetua conſtitutorum rigori, & ſeueritati optimè prouideri poteſt per

Viſi-

Viſitatores eligendos in Capitulis Generalibus, qui Monaſteria in capite, & in membris viſitent, ac alia ſeruari faciant, concl. 2. n. 48.
Abbas creatus ad tempus tempore Capituli, Pontificalia exercere non poteſt, ibi n. 49.
Et ſi illum abeſſe contigerit, in eius locum Prior ſuccedit, qui ea omnia tunc exercere poteſt, veluti ipſe Abbas, ibi n. 50.
Non poteſt abſque ſufficienti cauſa Priorem ab Officio remouere, propter malam adminiſtrationem in abſentia dicti Abbatis geſtam, ibi num. 51.
Item non poteſt aliquid de nouo erigere, non vocato Priore, ibi n. 52.
Remoueri poteſt ab adminiſtratione tribus de cauſis; primo per dilapidationem bonorum; ſecundo per illius incontinentiam; tertio ob neceſſitatem tranſlationis ad maius Officium, concl. 2. n. 55.
Non tamen poteſt deponi niſi à Papa, ſiue ex illius indultu, ibi n. 55.
Et in caſu ſuſpicionis ſuper dilapidatione, tunc vti ſuſpectus ab adminiſtratione remoueri poteſt; nec tunc ſufficit cautio de conſeruanda indemnitate Eccleſiæ, ibi n. 58.
Sed non ante, ſed poſt probatam ſuſpicionem ab Officio eſt remouendus; licèt tamen ſit ei interim alienatio ei inhibenda, concl. 2. n. 58.
De facto, & ante cauſæ diſcuſſionem remotus, iniuſtè ſpoliatus præſumitur; & tunc ei per Monaſterium alimenta debentur, concl. 2. num. 58. & concl. 89. n. 497. & late in verbo Alimenta.
Abbati remoto vti ſuſpecto, quando detur appellatio, vide concl. 2. n. 58.
Et illi non competit alternatiua in collatione beneficiorum, concl. 97. n. 36.
Extende, vt n. 37.
Item quare annulus illi detur, vide conclus. 115. n. 16.
Quando eſt nullius Diœceſis, & habeat Iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem priuatiuè, quoad Epiſcopum; tunc approbare poteſt ſuos Cappellanos ad audiendas Confeſſiones; dummodo ipſi ab Abbate offerantur Epiſcopo, concl. 1. n. 55. & concl. 3. ſub n. 41.
Et quando ei in hoc ſit danda manutentio, vide concl. 3. n. 30.
Et licèt Canonicis Eccleſiæ Cathedralis præferatur; id tamen non procedit, quando Canonici Collegialiter incederent, concl. 137. n. 28. & ibi ratio aſſignatur.
Diſpenſare poteſt, vt Monachus retineat peculij adminiſtrationem; ſed non peculium ipſum, concl. 1. n. 88.
Et non eſt inuitus à ſua adminiſtratione remouendus; niſi conſtito de cauſis, concluſ. 1. ſub n. 118.
Abbati litiganti cum Monaſterio pro recuperandā adminiſtratione ſuæ Abbatiæ, alimenta, & ſumptus litis debentur, concl. 1. n. 118.
Abbas ſucceſſor ligatur concordia ſui anteceſſoris, ſi tamen per Epiſcopum fuerit confirmata, concl. 1. n. 94. & concl. 2. n. 68.
Abbates ſi ſint ſoliti obligari aliter, quàm ius communo diſponat, id ſeruari debet. concl. 142. ſub n. 46.
Abbas ſucceſſor in ingreſſu ſuæ adminiſtrationis non poteſt cogi ad debita ſoluenda ab Anteceſſore ſuo facta; niſi tamen fuiſſent ea pro vtilitate, & neceſſitate Monaſterij contracta, ibi n. 59.
Non tenetur ſtare locationi per Rectorem Eccleſiæ ad tempus à Iure permiſſum factæ, concl. 2. n. 60.
Extende, vt ibi ſub n. 61.
Limita ibi n. 79.
ABBATISSA debet eligi virgo; aliàs electio eſſet nulla, concl. 3. n. 1.
Item debet eligi de gremio Monaſterij, & quæ ſit in eo Monialis dignior; dummodo tamen non eſſet Patrona ea, quæ eligere deberet; quia tunc poteſt idonea, omiſſa digniori, abſque peccato, & in conſcientia eligi, concl. 3. n. 2.
Extende, vt ibidem.
Declara ibidem, & ſub num. 3. ratio aſſignatur.
Abbatiſſæ electio debet fieri per ſecreta ſuffragia, ex ordinatione Sacri Concilij Tridentini, concl. 3. n. 4.
Extende id duobus modis procedere, ibidem.
Et illius electio quando eſt fienda; tunc Epiſcopus poteſt vnà cum ſuo Vicario, vel Secretario, ſeu alio, quem ipſe voluerit, in illius electione ſuffragia, ſiue vota cuiuſcumque Monialis oretenus audire, concl. 3. n. 4.
Sed ſi poſtquam fuit electa, diabolico ſpiritu ducta, ſe corrumpi permiſerit; tunc ipſo Iure erit priuata; quia eo ipſo, quòd meritum virginitatis amiſit, eo ipſo illo honore Abbatiſſæ priuatur, concl. 3. n. 5.
Declara vt ibi ſub n. 6.
Subdeclara ſub n. 7.
Extende ibi n. 8.
Abbatiſſa eligi non poteſt vna mulier, quæ ſit illegitima, & ratio eſt; quia Abbatiſſa in nomen dignitatis ſonat, ad quam perſonæ infames, vt ſunt illegitimæ, non admittuntur; ſed benè poſſunt Religionem profiteri, concl. 3. n. 9. & 10.
Item eligi non poteſt illa Monialis, quæ matrem inhoneſtam habuit; quia filia ſæpè iter matris ſequi ſolet; & vt vulgo dicitur: Di vacca naſcer cerua non vedeſti, &c. concl. 3. n. 11.
Poteſt eſſe ætatis annorum triginta, ſiue eligatur, ſiue prouideatur, ſiue etiam coram Epiſcopo poſtuletur; dummodo tamen fuerit legitimè electa, concl. 3. n. 12.
Declara vt ibi n. 13. & 14. & in concl. 72. nn. 79. & 80.
Contrarium ibi n. 15.
Extende hanc ſecundam opinionem ibi n. 16.
Subextende ibi num. 17.
Fallit tamen, vt ibidem.
Et legitimè electa dignitatem habere dicitur, veluti Abbas, cui in adminiſtratione æquiparatur Abbatiſſa, concl. 3. n. 18.
Declara tamen, vt ibi n. 19.
Legitimè electa adminiſtrationem habet, & poteſt ex ſe ſola Procuratorem ad lites conſtituere,

re, cum id non dicatur arduum eſſe, in quo ſola ſe ingerere non poſſet; veluti dicitur, quando eſſemus in contrahendo, quo caſu ſola in præiudicium Monaſterij agere non poteſt; ſed Superioris licentia eſſet neceſſaria, concl. 3. n. 20.

Legitimè electa habet bonorum adminiſtrationem, & aliquantulum Iuriſdictionis; & propterea poteſt Moniales ab eorum Officijs ſuſpendere, & prohibere, ne Clerici ſibi ſubiecti in eius Eccleſia celebrent; necnon eos à beneficio ſuſpendere, ac prædendas ſubtrahere; ſi tamen legitima cauſa ſubſit, concl. 3. n. 21.

Extende ibi n. 22.

Contrarium, vt ibi n. 23.

Eſt capax ſolùm ciuilis, & domeſticæ Iuriſdictionis, & propterea ſubditorum conſcientias non obligat; niſi ratione rei, & materiæ imperatæ; quæ ſi grauis fuerit, grauem obligationem continet; ſin minus leuem, concl. 3. n. 23.

Præcipere, ac iubere poteſt Monialibus, virtute Sanctæ Obedientiæ, & ratione Voti facti, ne litteras externis ſcribant, neuè illorum litteras recipiant, nec cum viris alloquantur, nec ad hortos exeant, ibidem.

Declara tamen, vt ibidem.

Coarctionem quando habet in Moniales, in eam Superiores Ordinis tradiderunt, concl. 3. n. 23.

Legitimè electa præſtat Iuramentum fidelitatis ratione feudi, quod procedit in francho, & pro quo ſeruitium perſonale non præſtatur, ad quod fœminæ admittuntur; ſecus verò in feudo recto, quia illud ad fœminas non tranſit, concl. 3. n. 24.

Caducitatem remittere non poteſt, ſine conſenſu ſui Capituli, concl. 3. ſub n. 24.

Poteſt non admittere Nouitiam ſibi à Patrono Monaſterij præſentatam in fine anni ſuæ probationis emittendæ, ſi non ſit idonea, concl. 3. n. 25.

Repudiare poteſt hæreditatem, ſiue legatum; quemadmodum repudiare poteſt Abbas; & ſic in acquirendis poteſt Monaſterio præiudicare, concl. 3. n. 26.

Poteſt Miniſtros Monaſterij, tàm maſculos, quàm fœminas deputare, & aſſumere, etiam ſine Patrona Monaſterij, cum talia ad Abbatiſſam ſpectent, concl. 3. n. 27.

Cappellanum per Patronum Monaſterij præſentatum, impedire poteſt, ne inſtituatur; veluti ſi eſſet iuuenis, vel alio modo non idoneus, & oppoſitiones eius ſunt admittendæ, concl. 3. n. 28.

Fallit tamen, vt ibi n. 29.

Illa, & Conuentus ſi renuat Cappellanum ſibi datum, & inſtitutum admittere; poſſunt à Superioribus compelli per cenſuras Eccleſiaſticas, concluſ. 3. n. 30.

Abbatiſſæ, vel Abbati quando ſit danda manutentio deputandi Cappellanos ad nutum amouibiles in aliqua Eccleſia ſuæ Abbatiæ, vide concl. 3. ſub n. 30.

Exempta, ſi Superiorem non habeat proximum ſuper ſe; tunc ipſamet dare poterit licentiam ſuis Monialibus ſuſcipiendi Sacramenta, abſque alia licentia, etiam Patrono, vel alio Superiore inuitis, concluſ. 3. num. 47.

Fallit tamen in tribus caſibus, vt ibi num. 33. cum ſeqq.

Abbatiſſæ licentia debent Moniales Sacramenta ab alio, quàm à ſuo Deputato ſuſcipere, non obſtante licentia Epiſcopi, vel Cappellani dicta Sacramenta ſuſcipiendi; quoniam licentia quoque Abbatiſſæ concurrere debet, concluſ. 3. num. 36.

Abbatiſſa quando dare, vel negare poſſit licentiam Monialibus exeundi extra Monaſterium, vide concl. 3. ſub n. 36.

Abbatiſſa poteſt etiam Beneficia conferre, & Clericos inſtituere, concl. 3. n. 37.

Et poteſt profeſſionem Monialis recipere, concluſ. 3. n. 38.

Sed ſola, ſine Monialibus, non poteſt aliquam ad profeſſionem admittere, concl. 3. n. 39.

Abbatiſſæ, neque benedicere, neque confeſſiones audire, neque ligare, neque abſoluere poſſunt, concl. 3. n. 41.

Abbatiſsa, nec confeſſiones audire, nec Confeſsarios deputare poteſt, concl. 1. ſub n. 55.

Et illius electio, vt ſit valida, debet confirmari, & benedici; quia benedictio loco conſecrationis inſeruit, concl. 3. n. 44.

Sed ſi non benedicitur intra annum, debet priuari; immò ipſo iure priuata dicitur, concluſ. 3. num. 45.

Fallit in Abbate, qui, etiam quod non benedicatur intra annum non priuatur, concl. 3. n. 45.

Abbatiſsa non debet priuari ſi non fuerit benedicta, quando conſuetudo in contrarium extat; ſiue tempus quadraginta annorum defluxerit, intra quod non fuerit facta benedictio; quia tunc eam illud tempus ſupplet, concl. 3. n. 46.

Sed ſi conſtat de conſuetudine circa benedictionem faciendam continuata, per ſpatium quadraginta annorum, tunc ea de more benedici cenſetur; ſi verò de deſuetudine per idem tempus probatà appareret, eo caſu Abbatiſsa benedictione non egeret, concl. 3. n. 47.

Abbatiſsæ, ſi aliæ intra tempus quadraginta annorum fuerint benedictæ, aliæ verò non; tunc erit in illarum poteſtate benedictionem ſuſcipere, vel non, concl. 3. n. 47.

Abbatiſsa excuſatur ab omiſſione benedictionem petendi, vbi ea de more dari ſolet, ſi id ob morbum, ſiue ob verecundiam benedicere debentis omittatur, vel quia ea legitimè benedici non poſſit; ſiue, quia Abbatiſsa nondum pacificam poſſeſſionem fuerit adepta, concluſ. 3. num. 48.

Et quando eſt exempta, & Romano Pontifici ſubiecta; tunc benedictio ab eo, vel ab alio, illius auctoritate venit ſuſcipienda; quemadmodum etiam de confirmatione dicitur; ſecus verò ſi Præfecto Monachorum, ſiue Religioſorum ſit ſubiecta; quia tunc ab eodem confirmationem, & benedictionem accipit, concl. 3. n. 48.

Fallit tamen ſi Abbatiſsa in Iuriſdictione, & poteſtate Epiſc. exiſtat; quia tūc ab eo cōfirmatur, & benedicitur; ſed nō ab eodē eligitur, cōcl. 3. n. 48.

Et

Et forma benedicendi Abbatiſſam qualis ſit, vide ibi num. 49.

Abbatiſſa, ſi in caſu nullitatis illius electionis eam è Monaſterio eijci contingerit, alimenta debentur; licèt non ſumptus litis, ſi ſuper validitate dictæ electionis diſputari acciderit, concl. 3. num. 51.

Contrarium, vt ibi n. 52.

Concorda vt ibi n.53.& concl.89.n.490.cũ ſeqq.

ABBATIA dicitur dignitas, & in multis æquiparatur Epiſcopatui, quod tamen verum dicas in caſibus à Iure expreſſis, aliàs ſecus. concl. 4. num. 1. & 3.

Abbatis nomine multi intumeſcunt, licèt Abbatiam non habeant, concl. 4. n, 2.

Contrarium quòd ſcilicet Abbatia non ſit dignitas, tenent multi, concl. 4. n. 4.

Abbatia dicitur dignitas in primo gradu, & cęteræ dignitates inferiores vocantur, concl.4.n.5.

Et debet expediri in Sacro Cõciſtorio, velut Epiſcopatus, & in illius promiſione non ſit mentio de cura, licèt Abbatię immineat, ſicut in prouiſione aliorum beneficiorum, concl. 4.n.6.

Non cadit ſub expectatiua, quia appellatione beneficiorum non continetur Abbatia, ſed ca ſpeciali nota eſt digna, quando ſit in 1. gradu, concluſ.4 num. 7.

Illa Monialium, quãdo erit dignitas, etiam Abbatiſſa veluti Epiſcopus dignitatem habebit, concluſ. 4. n. 8.

Poteſt eſſe, quòd non ſit dignitas, & quòd neque curam animarum, nec aliam prærogatiuam habeat; immo poteſt cõſuetudine introduci, quòd ſcilicet beneficium ſuam naturam amittat, concluſ. 4. n. 9.

Licèt antiquitus non diceretur dignitas, ſed onus & propterea dicto tempore poterat vnus eſſe Abbas, licèt Iuriſdictionis incapax; ſecus autem hodiernis temporibus, quia non aſſumitur, niſi Clericus, & niſi ille qui poſſit eſſe Sacerdos, concl. 4.n.10.

Abbatis nomen potius eſt ſollicitudinis, quàm honoris, concl. 4. num. 10.

Abbatiam habẽs Iuriſdictionẽ quoq; & merũ, ac mixtum Imperium habere dicitur, & propterea etiam excomunicare poterit, concl.4. n. 10.

Et illa verè eſt cõnumerãda inter beneficia maiora, licèt aliqui de hoc dubitarint, concl.4. n. 11.

Abbatię poſſunt commendari ad tempus, vel in perpetuum, concl.4. n. 12.

Sed tunc Abbatia commendatur ad tempus, quãdo mortuo Abbate committitur Monaſterium Curę, vel fidei alicuius Depoſitarij, ſiue Tutoris licèt tunc talis non cẽſeatur beneficiarius, concluſ. 4. n. 12.

Item commendari in perpetuum dicitur, quando alicui committitur illius vita durãte, cum facultate diſponendi de fructibus, vti verus beneficiarius, & iſte modus inducit Canonicum titulum, concl. 4. n. 13.

Et ſemel à Summo Pontifice commendata ad tẽpus, adeò remanet Sedi Apoſtolicę affecta, vt amplius ab Epiſcopo in commendam tradi nequeat, concl.4.n.14.

Abbatiæ idoneis perſonis ſunt conferendę, & qualis idoneitas ſit neceſſaria, vide, concl. 4. n. 15. remiſſiuè.

Non poſſunt obtineri ab illegitimè natis, abſque diſpenſatione, etiam ſi defectus eſſet occultus, concluſ. 4.n.16.

Fallit tamen, quando quis cogeretur acceptare, quia tunc diſpenſatione non indigeret, concl.4. num. 16.

Abbatię limites, quando ſunt probandi, tunc leuiores probatione: immò ſola indicia, & coniecturę ſufficiunt, concl.4.n.18.

Fallit tamen ibi ſub n. 19.

Et quando dicatur potius ſita in vno territorio quàm in alio vide, concl.4.n.20.

Sed ſi probetur, quòd ſit ſita intra fines alicuius Dioceſis, tunc dicitur de ipſa Dioceſi, & ſic intra limites illius, etiam ſi ea eſſet exempta, concl. 4. num. 21.

Et quando dicitur eſſe in Dioceſi, tunc illa, ac eius diſtrictus per Epiſcopum viſitari poteſt, licèt eſſet exempta; ſecus tamen, quando eſſet penitus ſuppreſſa Ordinarij Iuriſdictio, quia tunc illa, & diſtrictus per Epiſcopum viſitari non poſſet, concl.4.n.22.

Sed ad hoc, vt dicatur ab Ordinario exempta, & Papæ ſubiecta requiritur curſus centum annorum, concl. 4.n.23.

ABIVRATIO in ſuſpecto de hereſi quid operetur vide, concl.124.n.17.cum ſeqq.

ABLATIVI abſoluti regulariter cõditionem important, concl.5.n.1.

Et conditio habet maiorem vim, quàm alię conditiones habeant, concl.5.n.15.

Ablatiuus abſolutus de ſtylo Signaturæ quid operetur, vide concl.5.n.2.& ſeqq.

Ablatiui abſoluti debent impleri in forma ſpecifica concl.5.n.16.

Non ſemper conditionem importan, ſed aliquando ſtant per modum ſuppoſiti, concl.5.n.17.

Prolati ab habente poteſtatem diſponendi non conditionem, ſed diſpoſitionem important, concluſ.5.n.18.

Et tũc diſpoſitionem important, quando referuntur ad eos, quos teſtator grauare poteſt, concl.5 num. 19.

Abblatiuus caſus tempus imperfectum ſignificat, concl.5.n.20. Plura vide in verbo caſus.

ABLATVM de facto non inducit permiſſionem auferendi propria auctoritate, & de facto, ſed remedio ciuili opus eſt, concl. 164. ſub n.22.

Intellige tamen vt ibi n.24.cum ſeqq.

ABOLITIO dicitur proceſſus cancellatio, & quędam eſt publica, & quędam priuata; Item alia dicitur legalis, alia verò generalis, concl.6. num. 1.

Publica, & generalis ea eſt, quę per ſolum Principem multis de cauſis fieri ſolet, & preſertim ob natalia ſui Filij, aut ob rem ab eo proſperè geſtã veluti ſi contra hoſtes victoriam reportaſſet, & illius effectus eſt, ne accuſator Turpilianum incidat. concl.6.n.1,

Et

Et priuata dicitur, quando impetratur à Principe, vel à Iudice, cum cauſę cognitione; veluti de eo qui per errorem alium accuſauit, & in hac abolitione quæ ſint neceſſaria, vide ibi n.2.
Datur à Iudice, quando reus non fuit paſſus intra .30. dies, etiam eodem reo inuito, concl.6n.2.
Et legalis ab ipſa lege concedi ſolet; veluti, quando accuſator, vel reus mortuus eſt, & alius ſubrogatur ad litem conſequendam, concl.6. n.3.
Generalis in dubio crimen falſi non comprehendit, ſed de eo ſpecialis mentio fieri debet, concluſ. 6. num.3.
Extende primo, quòd neque ea extendatur ad crimen lęſę Maieſtatis, concl. 6.n.4.
Extende ſecundo, quòd nec minus ad delictum falſę monetę venit extendenda; ſecus autē, quando certa ſcientia Principis concurreret, concl.6. num. 5.
Abolitionem ſiue commeatum ſolus Princeps cōcedere poteſt, atque bannitos abſoluere, concluſ.6.n.6.
Et etiam, ſeu carceratorum liberatorem concedere poteſt Regina in eius fœlici, atque iucundo aduentu, cum ea priuilegijs mariti gaudere ſoleat, concl.6.n.8.
Legalis, mortuo accuſatore ſuum ſortitur effectū, quando tamen lis non fuit conteſtata, neque hæredes, vel alij, eum de nouo repetant, & accuſent, neque etiam Iudex velit in accuſatione procedere; ſecus autem ſi lis fuerit conteſtata, & hæredes in tempore, ſe ad cauſę proſecutionem offerant perſonas legitimando, & illucuſquè factum ratificando, concl.6.n.9.
Generalis præſentes proceſſus; nō autem futuros amplectitur, concl.6.n.10.
Generalis non comprehendit receptantem de crimine læſæ Maieſtatis inquiſitum, concluſ.6. num. 11.
Generalis conceſſa non extenditur ad falſarium, ob illius delicti enormitatem, in quo Deus, Iudex, & pars offenduntur; niſi de eo ſpecialis mētio facta fuiſſet, concluſ.6.n.12.
Et quę conceditur delinquentibus exiſtentibus latrones comprehendit ſolum delinquentes ante; non autem poſt conceſſum indultum, concluſ.6.num.19.
Non extenditur, ad delicta liquida, concl.6.n.13.
Et ea licet proceſſus tollat, non tamen infamiam delet, ex delicto remiſſo prouenientem; niſi ea quoque expreſsè fuerit remiſſa; quia tunc cum delicto dicta infamia extinguetur. concl.6. n.20.
Neque extenditur ad diſculos, & vagabundos, quia illi debent à patria expelli, & operi publico applicari, & eò magis, quando iſti tales eſſent inutiles, ac eorum mora eſſet Ciuitati periculoſa, concl.6.n.14
Item, ad crimen raptus virginum non extenditur, concl.6.n.15.
Neque extenditur ad crimen falſæ monetæ, quia illud parimodo dicitur offenſio facta in Principem, concl.6.n.16.
Item, non extenditur, ad crimen Parricidij, quia iſte caſus eſt horribilis, & grauiſſimus, & quem facilè Princeps exceptuaſſet, ſi ſciuiſſet; immò iſto caſu quilibet de ſimplici ſciētia tenetur, & in eo minima ſubreptio gratiā vitiat, concl.6 n.17.
Neque etiam extenditur ad res feudales, ſi id expreſsè non dicatur, concl.6.n.18.
Abolitiones peti poſſunt per Procuratores, ſed eorum verificatio, non niſi parte præſente fieri poteſt, concluſ.6.n.16.
Et quandò cenſeantur indultæ in Vrbe Romæ, ob mortem Summi Pontificis, vide concl.6.n.27
Abolitionem obtinens, nō ob id cenſetur fateri delictum. concl.6.n.28.
ABORTVM illud dicitur, quando mulier partum edit antè tempus vi ventri illata, illudque crudele facinus appellatur, concl.7.n.1.
Illud diuerſis reſpectibus à perſonis improbis, & iniquis callidè procurari ſolet, & ſæpè, vt eorum libidinem expleant; & aliquando, vt illorum ſcelus non detegatur; multoties etiam, quia fœtus odio habetur, & plerumquè fit illud, vt mulieres, medicamentis adhibitis, ſteriles efficiantur, ne genitores, nimię prolis procreatione, pauperes fiant; & quandoque, vt bona mulieris, ob defectum prolis, ad dotantes reuertantur, concl.7. num.1.
Et iſtud crimen, ad hoc, vt effugiatur, Sixtus V. Conſtitutionem edidit, vbi nouas pœnas imponit ijs, qui quouis modo iſtud delictum patrant; Clericos præſertim omni priuilegio Clericali, ac beneficijs priuando, illoſque ad futura inhabilitando, concl.7.n.1.
Contrarium tamen ibi d. n.1.
Extende, ibi d.n.1.in fine.
Et illud procurans, ſecundum prophanas leges, incidit in pœnam l.ſi quis aliquid la 2. §. qui abortionis.ff.de pœnis, concl.7.n.2.
Declara tamen id eſſe verum, quando fœtus erat animatus; ſecus verò ſi inanimatus, concluſ. 7. [illegible]
Et tunc fœtus animatus dicitur in die 40. ſi ſumus in maſculo, ab ipſo conceptu; in fœmina autem quando ſumus, in die 60.ibidem.
Et quando illius quæſtio oritur, tunc puer abortiuus, ſeu alter fœtus ſemper in debitum tempus natus præſumitur, concl.7.n.4.
Et abortus pœnæ extenduntur etiam ad occidentem infantem iam natum, concl.uſ.7.n.5.
Declara illud eſſe verum, ſi illa quatuor concurrant, vt ibidem.
Abortui animato cauſam dans, de homicidio punitur, concluſ.7.n.6.
Extende procedere, vt ibidem n.6.
Et illius pœna poteſt minui, & augeri, iuxta caſuum, & qualitatum contingentiam, concl. 7. num.6.
Et de huiuſmodi pœna non tenetur ille, qui cum muliere iam prægnanti ſaltauit, abortu iam ſecuto; quia tunc non ſolùm ille ab irregularitate excuſatur, verumetiam à pœna abortus; Quod tamen declara verum, ſi ſaltatio illa fuit licita, & non doloſa, concl.7.n.7.
Item huiuſmodi pœna non punitur illa mulier, quæ proprijs viſceribus vim intulerit,

& abortum indè fecerit, concl.7. n.8.

Et hac pœna mulier non tenetur, quæ doloribus ventris impulſa ad latrinam acceſſit, & ibi partum in eã effudit, aſſerens, ſe neſcijſſe eſſe prægnantem, concl.7. n.9.

Item neq; tenetur i le, qui non fuit in dolo, & sie mulierem eſſe prægnantem ignorante, ex ea ratione, quia a[illegible]us, & intentio diſtinguunt maleficia, concl.7. [illegible].10.

Neque hac pœna tenetur ille, qui dedit poculum mulieri ad eam ingrauidandam; ſed illa ſumpto dicto poculo obierit, ex eadem ratione, quia animus, & i tentio maleficia diſtinguunt, concl.7. n.11.

Veluti de ea non tenetur Medicus, qui ad euitãdam infamiam, & aliorum offensionẽ vſus fuerit remedio, ne partus ederetur; quod tamen intellige procedere, si probabiliter magnam fore orituram infamiam crederetur, vt puta ne Monialis, poſt ſacrilegum concubitum, partũ emittat, siue ne illuſtris puella in domo parentum grauida reperiatur, concl.7. n.12.

Declara, vt ibidem.

Extende, quòd neque Medicus poterit medicamentum abortus mulieri prægnanti adhibere, dum de eius ſalute dubitetur, quando ſumus in animato, concl.7. n.12.

Item huiuſmodi pœnæ ſunt quoque ijs infligendæ, qui consilium, & remedia ad abortum prægnanti præbuere, concl.7. n.13.

Contrarium vt ibi n.14.

Concorda, vt ibi n.14. & 15.

Et illud procurans mulier ad id ſumendo poculũ pœna vltimi ſupplicij afficienda venit, concl.7. num. 16.

Fallit tamen, vt ibi n.17.

Et hæc pœna in muliere iuxta Consil. Neapol. eſt, vt fuſtigetur, & deinde in Monaſterium detrudatur, quod intellige verum ſecũdum auctorem, quando eſſemus in muliere ignobili; Secus verò in nobili, quia tunc illi pœna fuſtigationis non eſſet infligẽda, ſed alia magis honorifica, ad hoc ne toto generi ſuæ familiæ tanta irrogetur infamia, concl.7. n.18.

Iſtud crimen, tàm mulieres, quàm homines aufugere, & à tàm crudeli, ac nefando ſcelere ſe abſtinere debent, concl.7. n.19.

Abortus cauſa, an potius febri, & morbillis mulier obijſſe dicatur, vide concl.7. n.20.

ABSENS pluribus modis, quis in iure dicitur concl.8. n.1.

Et talis ille dicitur, qui non eſt in Ciuitate, concluſ. 8. num.2.

Dicitur ſecundum ſubiectam materiam, & in materia ſtipulationis ille abſens dicitur, qui non intelligit, conc.8. n.2.

Et in materia Iudicij talis ille dicitur, qui non eſt in loco Iudicij, concl. 8. n.2.

In materia præſcriptionis, dicitur, qui non eſt [illegible] Prouincia, concl.8. n.2.

Ite[illegible] dicitur arbitrio Iudicis, concluſ.8. n.3.

Abſens, vel præſens, quis dicatur, & quotuplex sit abſentia, vide concl.8. n.4.

Abſentiarum quinq; ſunt ſpecies, & prima neceſſaria, & probabilis militum; Secunda neceſſaria improbabilis relegatorũ; Tertia neceſſaria ſcolarium; Quarta voluntaria sine contumacia mercatorum; Quinta voluntaria cum dolo, & affectatione contumacium, & relegatorum, concl.8. n.5.

Et illa, vel eſt ordinaria, quæ datur in illis, qui alibi domicilium habent, & ordinariè ab vna Ciuitate abſunt; vel eſt extraordinaria, quæ contingit in habentibus domicilium hic, qui poſtea incipiunt ab eſſe, & tunc diuiditur, quia aut eſt neceſſaria, aut voluntaria; & iterum vtraque ſpecies ſubdiuiditur, quia, vel laudabilis, vel vituperabilis, ſeu neutra, concluſ.8. num. 6.

Neceſſaria vituperabilis eſt, qualis datur in relegato, & ea non eſt iuſta cauſa reſtitutionis in integrum, quia non eſt conueniens, quòd quis ex ſua improbitate ius conſequatur, concluſ.8. num. 8.

Neceſſaria laudabilis eſt, quæ datur in milite, vel in legato, vel in eo, qui mittitur ad extirpandos facinoroſos homines, & hæc eſt iuſta cauſa reſtitutionis in integum, veluti si durante huiuſmodi abſentia vſucapio fuerit completa, concl. 8. n.7.

Et illa poſt delictum emanata, abſentem releuare non poteſt, concl.8. n.8.

Neceſſaria neutralis, ideſt, nec laudabilis, nec vituperabilis dicitur ea, qualis eſt in eo, qui detinetur à latronibus, vel abeſt cauſa litis, & hæc dicitur iuſta cauſa, ita, vt ſuccurratur abſenti cõtra vſucapionem in ſua abſentia completam, concl.8. n.9.

Et voluntaria laudabilis eſt in Scholare abſente cauſa ſtudij, & eſt iuſta cauſa, vt ei ſuccurratur concl.8. n.10.

Quod procedit etiam, si in Patria ſua adeſſet Gymnaſium ſufficiens, ibidem n.10.

Sed voluntaria vituperabilis eſt ea, quæ contingit in eo, qui abeſt cauſa otij, vel voluptatis, & ea non eſt iuſta cauſa, vt ſuccurratur, concluſ.8. n.11.

Voluntaria verò neutra, ideſt, nec laudabilis, nec vituperabilis, qualis eſt ea, quæ contingit in mercatore, non videtur eſſe iuſta cauſa reſtitutionis in integrum, concl.8. n.12.

In Marcatore ſecundum communem opinionem eſt iuſta cauſa reſtitutionis in integrum, & ratio eſt, quia Mercatura eſt vtilis Reipublicæ, vt ex ea facilius inter homines commercium ſuſtineatur, concl.8. n.14.

Abſentes ex legitimò impedimento, pro præſentibus habentur, concl.97. ſub n.51.

Cauſa ſtudiorum, ſeù militiæ, pro præſentibus, habentur, & gaudent commodo, & priuilegijs præſentium; Vndè si eſt imposita pœna non commoranti in certo loco, tunc non comprahenditur abſens cauſa ſtudij, vel militiæ; Quemadmodum etiam dicitur de abſentia illa voti adimplendi cauſa, concluſ. 8. num. 15.

B Ab-

Abſentibus cauſa peſtis, & ob aeris intemperiem, necnon ob capitales inimicitias, & infirmitatē pœna non imponitur, concl.8. n.16.

Vt iuuet abſentia eſt neceſſe illius cauſas probare; aliàs abſentiam ſolam allegare non ſufficeret, concl.8. n.16.

Abſenti Clerico à ſeruitio ſuæ Eccleſiæ, ex iuſta tamen, & laudabili cauſa fructus, & diſtributiones debentur, concl.8. n.17. & concl.1. n.129.

Et quando Clericus eſt abſens, ad hoc, vt poſſit percipere fructus, & diſtributiones, non eſt ſufficiens licentia ſolum Capituli; ſed requiritur, vt illa etiam Epiſcopi nedum petatur, ſed obtineatur, concl.8. n.18. 19. & 22.

Abſēs Clericus, ex priuilegio cauſa ſtudij, diſtributiones quotidianas non percipit, etiam ſi illud Priuilegiū fuiſſet obtentū à Papa, concl.8. n.24.

Abeſſe non dicitur, qui cauſa ſtudij alibi commoratur, concluſ.8. n.11.

Abſens cauſa ſtudij, non poteſt percipere fructus, & diſtributiones beneficij, etiam ſi habeat licētiam Papæ, niſi concurrat licētia Ordinarij loci, in quo beneficium eſt ſitum, concl.8. n.25.

Et abſens per ſeptēnium cauſa ſtudij ab Eccleſijs etiam Curatis cum licentia Papæ, non tenetur intra illud tempus ad Sacerdotium promoueri, concl.8. n.26.

Secus, ſi cum licentia tantum Epiſcopi, ibidem.

Sed ſi ſit abſens Clericus, & illi Capitulū præſtiterit impedimentū, illudq; ſit in culpa, vt ille nō reſideat, tūc diſtributiones percipit, ibi n.27.

Et Capitulum, quando ad id dicatur eſſe in culpa vide ibidem.

Abſēs, ſi ſit Clericus à ſeruitio ſuæ Eccleſiæ ob litē, quam cū Capitulo habet ſibi indebitè motā, fructus, & diſtributiones lucratur, concl.8. n.28.

Et lis, quando dicatur iuſta cauſa abſentiæ, vide concluſ.8. num.22.

Abſēs à ſeruitio ſuæ Eccleſiæ, ſi tolleratur in Vrbe ex permiſſione Viceſgerētis, tūc nō ſolū excuſatur à pœnis cōtra nō reſidētes promulgatis; ſed etiā aliquādo fructus lucratur, ibi n.33.

Abſētes aliquādo fructus percipere ſolēt, vt ibidē. Nō tamē percipiunt diſtributiones, quæ intereſſentibus tantum conceduntur, concl.8. n.34.

Extende etiam ſi abſens haberetur pro præſēte, quia diſtributiones debētur verè, & cum effectu intereſſentibus, concl.8. n.35.

Fallit, ſi abſentia eſſet cū licentia Papæ, vel cauſa ſtudiorū, quia tūc lucraretur diſtributiones certas; non tamē illas incertas, quæ diſtribuūtur tātum inter eos, qui verè interſunt, & inſeruiunt quotidie ſtatis horis, concl. 8. n.36.

Itē fallit alijs modis, prout in dicta, concl.8. n.39.

Abſentia non voluntaria; ſed cauſata ab infirmitate, ſiue alio facto ſimili, non reſidentem excuſat, concl.8. n.39. in fin.

Abſens à loco beneficij tēpore peſtis fructus præcipuos, & principales percipit; non tamen quotidianas diſtributiones habet, niſi conſuetudine obtentum eſſet, eas abſenti ex iuſta cauſa, vel ob vtilitatem Eccleſiæ dari, concl.8. n.37.

Abſens per annum, nedum diſtiſtributionibus; ſed etiā medietate fructuū priuatur, & ſi perſeueret abeſſe, beneficio priuandus erit, concl.8. n.37.

Sed talis beneficio priuari non poteſt, niſi prius triū monitio præcedat, ac poſtea per ſex menſes fuerit expectatus, concl.128. n.289.

Et quando condemnari debet ſaltem citandus eſt per Edictum, ſiue per audientiam contradictarum, concl.8. n.40.

Sed excommunicandus ſi ſit abſens non citatur per edictum, neque per contradictas, quia citationes tali modo factæ, non ſufficiunt, ſed benè tunc illius Procurator excommunicari poteſt, concl 8. n.40.

Abſens per trinā citationem eſt conueniendus, nō autē per vnā tantū perēptoriam, concl.8. n.41

Abeſſe malitiosè ille dicitur, qui in beneficio reſidere tenetur, concl 8. n.40.

Abſens malitiosè, & ſic dedita opera, non eſt vocandus ad faciendam electionem, & præſentationem; quemadmodū nec etiā ſi eſſet in eadem Prouincia, vel Diocæſi, cōcl.131. ſub n.13.

Abſentes non ſunt neceſſariò vocandi ex vi clauſulæ vacatis vocandis, concl.85. n.60. & concl. 12[illegible]. n.[illegible]22.

Abſentes à Capitulo non ſunt neceſſariò expectādi in alienatione rei Eccleſiæ, concl.85. n.304.

Abſens legitimè non condemnatur in expenſis, concl.8. n.30.

Contrarium habetur ibi n.31.

Concorda, vt ibidem n.32.

Et talis quis non dicitur, ſi tempus ſit decurſum propter diſtantiam loci, ad adeundam reſidentiam, quia illud in abſentia nō computatur, concluſ.8. n.44.

Abſentes quando, & quomodo ſint vocandi in electione Epiſcopi, vel Abatis. vide concluſ.1. n.75. & concl. 131. n.13.

Abſentes vocati, & non expectati recuperare debent expenſas itineris [illegible]

Abſentia, vel præſentia [illegible] ab allegante illam, eſt probanda, concl.8. n.46.

Fallit, ſi eſſemus in his, qui ſunt eiuſdem Ciuitatis, & loci, quia tunc præſentia præſumitur, concluſ. 8. num. 47.

Abſentia, & ignorantia, quando excuſent. vide concl.50. n.20. & ſeqq.

Abſens pro laudabili, ac neceſſaria occaſſione à quocunq; defēdi poteſt, & publicę vtilitatis eſt, vt quis pro eo verba faciēs audiatur. c. 8. n.48.

Abſens, & impotens generare non poteſt, concluſ.69. n.36.

ABSENTI donatio fieri poteſt, Notario eius nomine ſtipulante, concl.9. n.1.

Et illi, ac omnibus alijs, quorū intereſt ſtipulatione Notarij ius acquiritur, & præſertim accedēte Clauſula camerali, quæ in vētre habet ſtipulationē pro omnibus, quorū intereſt, cōcl.9. n.2. & 3.

Ius acquiritur accedente iuramento, quia illud de ſui natura operatur, vt actio ſine ceſſione acquiratur, concl.9. n.4.

Item ius acquiritur ex Inſtrumēto guarētigiato, vel obligationē Cameralē cōtinente, vt ibi n.5.

Sed illud ius acquiritur; dūmodo illius ratificatio,

tio, & acceptatio ſubſequatur, concl.9. n.6.
Abſens, quãdo agit ad effectum, vt ei ius, ſiue Dominium fuerit acquiſitum, tunc eſt prius neceſſaria acceptatio, licèt tamen dicta acceptatione nondum ſecuta, non poſſit amplius obligãs ſe pœnitere, & a iã promiſſo recedere, cõcl.9.n.7.& 8
Abſenti, vt ius acquiratur, ei ratificatio, & acceptatio ſufficit, quæ deducitur ex ſola illius ſciẽtia, abſque alio actu poſitiuo, concl.9.n.10.
Abſẽti ſciẽtia præſumitur, quãdo verſatur in his, quæ cõmoda, & vtilitatẽ afferũt, eaq; ſolis præſũptionibus, & cõiecturis ꝓbatur, cõcl.9. n.11.
Abſentes non præſumuntur informati de eorum affinitate. concl.76.n.17.
Abſens præſumitur ignarus, concl.9.n.12.
Abſens, & infirmus non præſumitur ſcire ea, quæ publicè fiunt in Ciuitate, concl.9. n.13.
Licet præſumatur ignarus, tamẽ id nõ procedit, vt potè, quãdo matrimon. fuit clãdeſtinè factũ, quia tũc ex illo clãdeſtino actu, ignorãtia impedimẽti in cõiugibus nõ præſumitur, cõcl.9.n.15
Abſenti beneficium cõferri, & ad illud præſẽtari ipſe poteſt, & ſufficit pro eius validitate, quòd poſtea eius ratificatio ſubſequatur, concl.9.n.16.
Et illi animo poteſt acquiri per amicũ, dũmodo poſtea acquiſitionis ratificatio ſubſequatur, concl. 9. n.20.
Abſens ad beneficium præſentari, ac illud ei cõferri poteſt, concl.9.n.16.
Contrarium tamen tenent multi ibidem, nu.17. & concl.1.n.152.
Concorda vt ibi n.18., & concl.9
Abſens, quando fuit præſentatus examinari non debet, & præſertim, quãdo eſſet notus habenti illum inſtituere, concl.9.n.19
Abſens, vt legitimè præſentetur, quæ requirantur vide concl.9. n.18.
Abſentis fauore, quando apoca priuata probet. vide concl. 123. n. 12. & 22.
ABSOLVTIO ab excõmunicatione ſolet peti in foro exteriori in duobus caſibus, & primo quando offenſa, ſiue contumacia eſt publica, ſecundo, quando eſt dubia, concl.10. n.1.
Declaraq; d, quando eſt dubia, tunc cautio debet præſtari de ſtando iuri &c. ibidem.
Secus verò in foro conſcientiæ, vbi nil aliud attenditur, niſi id, quod ipſe pœnitens de ſe cõfitetur, & qualiter ſe accuſat, concl.10. n.1.
Sed à cenſuris latis in Curia dari non ſolet, niſi prius parito Iudicato, concl.10. nu.2.
Itẽ à cenſuris petita non datur, niſi præſtita cautione de ſoluẽda penſione ad omne mandatum Rotæ, concl.10. n.3.
Dari nõ poteſt excõmunicato ad inſtantiã partis in foro exteriori, ſub prętextu impotẽtię, niſi de licẽtia partis, vel niſi illa citata eius impotẽtiã probet coram eodem Iudice excommunicatore, concl.10.n.4.
Fallit tamen, vt ibi n.5.
Et abſolui regulariter nõ poteſt excõmunicatus per Confeſſariũ in vim Bullæ Cruciatæ in foro pœnitẽtiali parte, & Iudice inuitis, ne ordo Iudiciarius perturbetur cũ ſcãdalo; ſecus autẽ, ſi Iudex lõge ab excõmunicato diſtaret, quia tũc poſſet impotẽtẽ abſoluere cũ cautione Iuratoria, ſi alterã meliorẽ dare nõ poterit, c.10.n.6.7
Item abſolui debet Iudex excõmunicatus ex eo, quia in Bullã in Cœna Dñi inciderit, Eccleſiaſtica bona ſequeſtrando; dũmodo debitã ſatisfactionem offerat, etiam ſi id pars fieri renueret, concl.10. n.8.
Et ea dari poteſt à Nuncio Apoſtolico ad tẽpus, ob diuturnam abſentiam, vel longam diſtãtiam Iudicis excommunicatoris, concl. 10.n.9.
Extende ibi n.10.
Et quãdo, & à quibus perſonis in vim Bullæ Cruciatæ dari poſſit excommunicato, quoad forũ interius, vide concl. 10. n.11. cum ſeqq
Abſolutio ab excommunicatione à Rota de ſtylo cõcedi ſolet, cũ reincidẽtia, etiã nõ cognita cauſa, in Feſtiuitatibus Natiuitatis, & Reſurrectionis Chriſti, concl. 10. num.13.
Et quoad forũ interius, quãdo poſſit dari infirmo excõmunicato ab alio, quàm ab eo, qui abſoluere debebat, & quid poſtea abſolutus facere teneatur, poſtquã cõualuerit, cõcl.10.n.19.20.
Et quando ſecundum forum exterius dicatur abſolutus vide ibidem n. 21.
Itẽ, quãdo pro eo poſt mortẽ orari, ac miſſæ celebrari, nec non in loco ſacro ſepeliri poſſit, vide ibidem.
Et dari poteſt à legato de latere illi, qui eũ grauiter lædit, & ei iniuriã remittere valet, quoad forum interius, at ſecus quoad illud exterius, concluſ.10.n.23.
Abſolutioni petitæ, quãdo non paretur, iterũ cauſa cognita, reintruſio fieri debet, cõcl.10.n.24.
Abſolutio à cenſuris datur, vt cauſa apertius cognoſcatur, licèt illa ſemper cum reincidentia detur, concl. 10 num. 24.
A cenſuris cõceſſa, irregularitẽ nõ cõprehendit, cũ irregularitas nõ ſit cenſura, concl.10. n.25.
A cẽſuris nõ datur, niſi cõſtito de earum nullitate, ſiue iniuſtitia, cõcl.10.n.26. & vide c.135.n.89.
Item à cenſuris non datur, niſi dubium iuris, & facti probabile adſit, concl.11. n.27.
Secus verò, quãdo illud adeſſet, quia tũc ea cõcederetur ad cautelã, tàm ab illis latis ab homine quàm à Iure, quod enim quoq; procedit in illis per Synodalia ſtatuta latis, concl.10.n.27.
Et quãdo dubiũ probabile dicatur, vide ibidem.
Abſoluere poteſt Epiſcopus ſuos ſubditos in ſua Diœceſi ab õni ſuſpẽſione Iuris, etiã Sedi Apoſtolicæ reſeruata in foro interiori; dũmodo delictum in illo exteriori non fuerit deductum, concl.10. n.28.
Extende idem in irregularitate pari modo procedere ibidem n.28.
Extende 2. procedere etiam in aliis ſexdecim caſibus, ibidem à n. 29. vſque ad 51.
Et illa, quando ſtatim ſit concedenda à cenſuris, ſiue poſtquam de earum nullitate fuerit doctũ, erit diſtinguendum, vt ibidem, n.52.
Sed vni concedẽda venit ad cautelam; licèt cauſã excõmunicationis non alleget, concl.10. n.53.
Erit impartiẽda ei, qui eam petit allegando eam

fuiſſe iniuſtè latam; etiam ſi manifeſta offenſa non probetur; Item ſiue ea ſimpliciter, ſiue ad cautelam petatur, concl.10.n.54.
Eſt dãda petẽti eã ſimpliciter, ſine ad cautelã; licèt ſolum opponat exceptioné manifeſtæ iniuſtitiæ, ſiue offenſæ in genere, concl.10.n.55.
Et illa ad cautelam eſt valdè extraordinaria, & valdè præiudicialis, itaut pro ea impediẽda Iuramentum non ſit recipiendũ, nec cautio præſtãda venit, vt ſatisfactio euitetur, concl.10.n.56
Fallit tamen, vt ibi n.57.
Et illius petitio ad cautelam fit in dubio, ob periculum communionis, vel læsionis iuſtitiæ, concluſ.10.n.58.
Abſolutio ad cautelam, quomodo, quando, à quibus perſonis, & cum quibus clauſulis concedatur, vide concl. 10. ſub n.58. remiſſiue,
Et ad cautelam petita ab excommunicato, non eſt danda, niſi prius citata parte, iuret de parẽdo mandatis Eccleſiæ, concl.10.n.59.
Extende, vt ibi n.60.
Abſolutio ad cautelã petita, ſi alicui à Sacra Pœnitẽtiaria, ſiue ab alio Superiore cõmitteretur, tunc confeſſarius in foro pœnitentiali, non tenetur prædicta requiſita exigere; ſed tunc ſufficeret pœnitentem monere de ſatisfaciẽdo debito, vel offenſæ, ſi apparuerit illum fuiſſe legitimè excommunicatum, concl.10.n.61.
Et ad cautelam dari ſolet excommunicato ab Auditore Rotæ de ſtylo, abſque quòd remittatur ad Ordinarium excommunicantem, concl, 10. num. 63.
Et illa à cenſuris non niſi ab habente ſpeciale mandatum peti poteſt, concl.10. n.64.& n.68, & ſeqq.
Abſolutionem Prior petere non poteſt pro Monachis, ac ſubditis ſuis abſentibus abſque ſpeciali mandato, concl.10.n.65.
Abſolutio non impartitur niſi contrito, & petenti, concl.10. n.65,
Fallit tamen, & declara, vt ibi n.66,
Et ea petita, ſi eſſet ſolum reſtricta, & ad aliquas particulares cenſuras limitata, omnem abſolutionem à quibuſuis cenſuris non comprahendit, concl.10.n.67,
Illam obtinens ab vna excommunicatione, eam alteram non contingit, neque auget, & propterea, quoad illam expræſſam ſubreptio non datur, concl.10. n, 68,
Et ea vni cõceſſa ad effectũ dicẽdi miſſam in vno loco, non intelligitur ſimpliciter, & inde finitè conceſſa, quoad omnes locos concl. 10. n.69:
Abſolutus in vna parte, in altera cenſetur condemnatus, concl.10.n.70,
Et illam petens ab excommunicatione, non cenſetur fateri ſe excõmunicatum, quia abſolutio peti poteſt ad cautelam, concl,10.n.71.
Fallit tamen primo, quando in præcibus factum taliter narratur, ex quo verè excommunicatio eliceretur, concl, 10.n.72,
Fallit quatuor modis, vt ibi n.73. cum. ſeqq.
Et peti non poteſt, niſi ab eo ſpeciale mandatum habente, concl.10.n.78.
Nec eo caſu opus eſſet exprimere Inſtrumentũ procuræ in ſupplicatione, concl.10. n.79.
Fallit in foro interiori, vbi mandatũ procuræ ad abſolutioné petendã nõ eſt neceſſariũ, quia cõfeſſio Sacramẽtalis non poteſt fieri, niſi per ipſum, concl,10.n.81.
Et petita ab habẽte ſpeciale mandatũ, poteſt ea quoq; obtineri in diebus feriatis, cõcl.10. n.80,
Et eam petens ſimpliciter, non obid conualidat excõmunicationem nullã, nec dicta petitio retrotrahitur ad eam conualidandã, cõcl.10.n.82
Et quando dicatur nulla, vide concl.10.n.83.
Et vt obtineatur, veluti mãdatum debet eſſe ſpeciale, ita etiam commiſſio debet eſſe ſpecialis ad eam petendam ad cautelam. concl 10.n.84.
Item in quibus caſibus ſit petenda ad cautelam, vide concl. 10. n.85,
Abſolui quãdo, & à quibus quis poſſit ab excommunicatione incurſa, ob violentas manus in Clericum, vide concl.10. n.100. cum ſeqq.
Et poteſt concedi à Iudice à quo, appellatione pendente, & præſertim, quando excommunicatus ſtaret in articulo mortis, concl.10. n,86.
Extende procedere, vt ibi n,86.
Declara, vt ibidem, d.n.86,
Sed illam petẽs à Iudice à quo debet eſſe cautus eam petere, ob periculum moræ non renunciãdo appellationi, concl.10.n.86.
Abſoluere poteſt Iudex Clericum etiã maiori excommunicatione innodatum, interdictum, aut ſuſpenſum conſtitutum in articulo mortis, abſque irregularitatis incurſu à quibuslibet peccatis, concl.10,n.87.
Et illa ſemper cenſetur ab eo impetrata, ad cuius fauorem tendit, concl.10. n.88.
Fallit tamen iuxta ſtylum Rotæ, vt ibidem,
Extende, vt ibi n, 89,
Contrarium ibidem,
Sed [illegible] o [illegible] ſecundã, Extede, vt ibi n.90
Et præſumitur à principali obtenta, quãdo ſæpius fuiſſet petita, vel ſaltem de eius ordine, quia tunc pluralitas diſpenſationum omnem fraudis ſuſpicionem tollit, concl.10.n.92.
Item præſumitur à principali obtẽta ex illius vſu, & productione, quia producẽs ſcripturã cenſetur fateri omnia in ea cõtenta, concl.10. n.92.
Et ea ab excõmunicato petita excludit illius inſordeſcẽtiã, etiã ſi abſolutio fuerit expedita; ſed poſtea excõmunicatus litteras abſolutionis nõ recepiſſet, cõcl.10. n.93.& ibi ratio aſſignatur.
Extende multò magis procedere, ibi ſub n.94:
Fallit tamẽ, quãdo quis per trienniũ in excõmunicatione ſtetiſſet, quia tunc ad effectũ euitãdæ inſordeſcẽtiæ nõ videretur excusãdus per tãtũ tempus, imò tunc ſe ſuſpectum de hæreſi oſtenderet, concl. 10. n.96.
Abſolutio à cenſuris in vim Bullæ cruciatæ ſuffragatur, quoad validitatem impetrationis beneficij Eccleſiaſtici, concl. 10. n. 7.
Et illa à cenſuris non ſoluenti penſionem datur ſub prætextu paupertatis, ſi tamen ea fuerit [illegible], & non alias, concl, 10. n.95
Abſolutio an detur ab hæreſi occulta, vel à facultate

tate denunciandi complicem hæresis. vide concl. 1. n. 69.

Et in foro exteriori à cenſuris datur ſub certis ceremonijs, & primo excommunicatus iurat ſeruare mandata Ecclesiæ, quæ sibi fient. ſecundò, quod parti ſatisfaciet, si debitum aut contumacia eſt manifeſta. tertiò abſolutio datur, cum recitatione Pſalmi Miſerere, cum percuſſione ſuper humeros, virga, fune, aut flagellis, cum certis verſibus, & orationibus. concl. 10. n. 97.

Extende, quòd si Iudex eam formam non ſeruet, ſed ſolũ verbo abſolueret peccaret, ſed venialiter, remoto tamen contemptu, & ſcandalo, licèt tunc abſolutio valeret, concl. 10. n. 98.

Abſolutionem petens ab excommunicatione in libello, an ipſam excommunicationem probet vide concl. 165. n. 755. & ſeqq.

Abſolutio illius, qui offendit Clericum, quando sit danda ab Epiſcopo, siue à Papa. vide in concl. 10. n. 100. cum ſeqq.

Abſolutus ab excommunicatione ordines, & beneficia recipere poteſt, si nullã irregularitatem contraxit, concl. 124. ſub n. 27.

ABSOLVTIO à Iuramento ſuper aliquo cõtractu præſtito, in primis, & ante omnia eſt obtinenda ab eo, qui contra contractum Iuratum venire intendat; aliàs vti periurus à limine Iudicij expelli poſſet, concl. 11. n. 1.

Et ea eſt obtinenda, etiam si quis enormem, ſeu enormiſſimam læsionem allegaret; nisi tamen de ea, per tres ſententias conformes abſque partis oppositione de periurio; conſtaret, concl. 11. n. 2. & ibi ratio aſſignatur.

Abſolutio à Iuramento, an sit petenda, quando quis petit reductionem ad arbitrium boni viri si in laudo Iuramentum interuenit. vide concluſ. 128. n. 89. & concl. 133. n. 31. cum ſeqq.

Abſolutio non eſt petenda, quãdo læsio enormiſſima fuiſſet detecta, concl. 11. n. 2. & 3. & ibi ratio aſſignatur.

Sed antequam de læsione cõſtet, exceptio periurij agere volenti obſtat, concl. 11. n. 40.

Abſolutio à Iuramento eſt obtinenda ab eo, qui vult venire contra ſententiam, siue alium iniuſtũ contractum; aliàs exceptio periurij obſtaret, concl. 11. n. 5.

Abſolutio à Iuramento ad effectum agendi donec de læsione, vel alia iuſta cauſa doceatur illius vires non eneruat, concl. 11. ſub. n. 4.

Eſt petenda ab eo, qui velit actui iurato contrauenire, & illud Iuramentum eſſet à ſtatuto reprobatum, vt si contractus sine certis ſolemnitatibus fuiſſet celebratus, concl. 11. n. 6.

Eſt obtinenda ab eo, qui allegaret defectum conſenſus ex capite erroris, concl. 11. n. 7.

Eſt obtinenda ab eo, qui dolo aduerſarij ſe fuiſſe deceptum alleget, quia dolus, nisi sit detectus per ſententiam, abſolutio prædicta erit neceſſaria, concl. 11. n. 8. & ibi ratio aſſignatur.

Peti debet ab omnibus, & sic à minore, & muliere, etiamsi allegarent ſolemnitates ſtatuti in contractu fuiſſe omiſſas, concl. 11. n. 9.

Contrarium, ibi n. 20

Concorda ibidem.

Eſt obtinenda ab eo, qui contractus simulationem allegat, cum ex exceptio aduerſus inſtrumentum iuratum non obſtet, nisi prius de ea obtenta sit abſolutio, concl. 11. n. 11.

Etiam ab aſſertorio, & promiſſorio debet peti à muliere, nec ei eſt deneganda; etiam si mendacia, & falſa iurauerit, concl. 11. num. 12.

Et eſt neceſſaria etiam si ille, qui iurauit in Iudicio manutentionis agat, concl. 11. n. 13.

Item eſt obtinenda ab eo, qui sit obligatus in forma Cameræ sine Iuramento, cum illud virtualiter in ventre habeat dicta obligatio, concluſ. 11. n. 14.

Extende, vt ibid. num. 14.

Item venit obtinenda ab Vniuersitate, & Collegio, quod tamen declara verùm, quando illi, qui iurarunt eſſent viui; at ſecus si eſſent mortui, & ratio eſt, quia facultas talis ad ſucceſſores non transit, concl. 11. n. 15.

Sed non eſſet neceſſaria, quando periculum eſſet in mora, siue, quando neceſſitas immineret quia tunc quis poſſet propria auctoritate, abſq; alia abſolutione contra iuramentum venire, concl. 11. n. 16.

Neque eſt petenda, quando Iudicis copia haberi non poſſet, concl. 11. n. 16.

Item non eſt neceſſaria, quando illud fuit præſtitum ſub tacita conditione, quæ poſtea non fuit verificata, concl. 11. n. 17.

Non requiritur in dependentibus à mera voluntate Iurantis, quia tunc ille ſuo Iuramento contrauenire poteſt; licèt tamen periurus efficiatur, concl. 11. n. 18.

Non eſt petenda, quando actus ex implemento non ſecuto impugnaretur, concl. 11. n. 19.

Abſolutionem à Iuramento non petere promittens, eam amplius conſequi non valebit, concluſ. 11. n. 20.

Cõtrariũ ſeruatur in Curia de ſtylo, cõcl. 11. n. 21

Concorda, vt ibi n. 22.

Prima opinio magis placet auctori ibidem n. 21.

Rurſus concorda, vt ibi n. 23.

Abſolutio simplex à Iuramento non ſufficit, quandò adſunt plura Iuramenta; ſed tot requiruntur abſolutiones, quot ſunt obſtacula, & sic ſpecifica abſolutio ab omnibus erit petenda, concl. 11. n. 24.

Et quando petitur ab incurſo periurio, tunc eſt neceſſaria partis citatio, concl. 11. n. 25.

Non conceditur in Curia Eccleſiaſtica Neapolitana, nisi ad minus viginti dies ſolutionis ſuperſint, & si per inaduertentiam dicta abſolutio concedatur, ſuum effectum non operatur, concl. 11. n. 25.

Et impetrata à Iuramento poſt lapſum termini impetranti non ſuffragatur, concl. 11. num. 25.

Abſolutiones tot requiruntur ſpecificè, quot ſunt Iuramẽta, adeò, vt neque per relationẽ ad Inſtrumenta petitio ſufficeret, & ratio eſt, quia ex fine vnius abſolutionis oritur origo petitionis alterius, concl. 11. n. 28.

Abſolutio ab excommunicatione, vel à Iuramento, aut ab vna cenſura alteram non contingit, nec minus vna aliam auget, & ideò quoad expræſſam nulla ſubreptio conſiderari poteſt, cōcluſ. 11. n. 29.
Imò etiam ſi petatur ad effectum agendi tantum; non tamen eam petere ſufficeret, per relationē ad Inſtrumentum, quia ſpecificè ea petenda venit, concl. 11. n. 30.
Extende quòd neque ſufficeret etiam ſi per relationem ad contractum peteretur, concluſ. 11. num. 29.
Contrarium nempè eam ſufficere tali modo factam ibidem, num. 31.
Concorda, vt ibi n. 32. & 33.
Concorda iterum ibidem, num. 34. & 35.
Et tenendo dictam ſecundam opinionem extende eam nouem modis procedere, vt ibi nu. 36. cum ſeqq.
Suffragatur ſi fuerit petita coram Illuſtriſſimo Vrbis Vicario; ſed poſtea ab eius Viceſgerente conceſſa, quia illud dicitur idem Tribunal, & propterea tàm ab vno, quàm ab alio omnia expediri poſſunt, concl. 11. n. 47.
Sub extende id eò magis procedere, vt ibidem.
Et, quando petitur ad effectum agendi citationē partis non requirit, concl. 11. n. 48.
Extende eò magis procedere, vt ibi n. 49.
Sub extende ibi n. 50.
Declara, vt ibi n. 51.
Sed ſi detegatur ſubreptitia, vel obreptitia, tunc ipſa Iure fit nulla, concl. 11. n. 52.
Et huiuſmodi cognitio, an ſcilicèt abſolutio fuerit ſubreptitiè, vel obreptitiè obtēta poteſt etiam ad Iudicem ſecularem ſpectare, quando tamen de ea Iudex Eccleſiaſticus non cognouit, concluſ. 11. num. 53.
Contrarium, vt ibi, n. 54.
Concorda, vt ibi, num. 55.
Extende hanc ſecundam opinionem eò magis procedere, ibi num. 56.
Et ea non datur; niſi prius ea fuerit obtenta à periurio, cum quis non mereatur abſolutionem à Iuramento, poſtquam illi contrauenit, concluſ. 11. n. 57.
Sed ea à periurio nō niſi à ſummo Pontifice dari poteſt, ibidem in fine.
Et quando petitur ad effectum reſcindendi, tunc citatio partis eſt neceſſaria, concl. 11. nn. 58. 59. & 72.
Item, ad effectum agendi, abſque citatione partis non datur, quando obligatio Cameralis adeſt, concl. 11. n. 59.
Contrarium licèt hodie de ſtylo ſeruetur in Curia ibidem.
Concorda diſtinguendo, vt ibidem dicto nu. 59. cum ſeqq.
Et talis abſolutio Iuramenti vires, & robur non tollit, ſed ſolùm habilitat abſolutum ad comparendum, ſine metu periurij, concl. 11. n. 65. & 68
Contra inm. ibi n. 67.
Concorda, vt ibi, num. 68. & 69.
Et illa quæ impedit effectum Iuramenti ea eſt quæ datur ad effectum cauſæ, vel ad probationem in cauſa, ad videndum an, ſcilicèt illud dolo, vel metu, ac nimia reuerentia Iurantis fuerit præſtitum ibidem, n. 68. & 69.
Et data à Iuramento ad effectum agendi tantum, ius partibus præſeruat, concl. 11. n. 69.
Et in qualibet parte iudicij de ea opponi poteſt, vt ibidem.
Et poteſt quoque peti coram eo Epiſcopo illius loci, vbi interpoſitum fuit Iuramentum; ſed nō coram eo creditoris, concl. 11. n. 71.
Et quando petitur ab Epiſcopo ſuper aliquo contractu appoſito, poterit eo caſu Epiſcopus ſuper tota cauſa cognoſcere, concl. 11. n. 73.
Licèt regulariter illud Iudicium coram Iudice laico intentetur, non obſtante, quòd abſolutio fuerit obtenta coram Iudice Eccleſiaſtico, con cluſ. 11. n. 74.
Abſolutionis nullitas, ad hoc, vt euitetur opus eſt facere mentionem de pendentia litis, quando iam fuiſſet conteſtata, alias ea vti obreptitia ipſo Iure eſſet nulla, concl. 11. n. 76.
Et illius petendæ neceſſitas non tranſit ad hæredes Iurantis, cum nemo animam alterius illaqueare poſſit, quod tamen intellige verum, quo ad effectum periurij, at ſecus, quo ad obligationem à Iuramento inductam; quo caſu, etiam ad hæredes hæredum tranſit, concl. 11. n. 77.
Extende ibi num. 78.
Et quādo poſſit impediri ſub prætextu ſubreptionis vide in concl. 44. n. 29.
Sufficit, quòd fuerit petita ante motam litem ciuilem, quia ſi poſtea ea criminalis fieret, tunc abſolutio in criminali non eſt amplius neceſſaria, quod tamen declara verum; ſi in eo eſſet reus, & ſic quādo inuitus cogeretur ire ad Iudiciū, at ſecus ſi ille eſſet actor originarius, cōcl. 11. n. 79
Item, ſufficit, quòd ſit petita per annum ante motam litem, quia eo modo ſuffragatur, nec ob defectum citationis impediri poterit, concluſ. 11. num. 80.
Abſoluere in dubio potius debemus nocentem, quàm innocentem condemnare, concl. 80. n. 4. concl. 89. n. 309. concl. 143. ſub num. 63. & concluſ. 148. num. 236.
Abſolutio ab expenſis intelligitur de illis iudicialibus, nō autem de illis iure actionis debitis, concluſ. 128. num. 151.
Abſolutus ab expenſis, quatenus ſententiæ acquieſcat ſi appellet condemnatus cenſetur, concluſ. 128. num. 158. & plura vide in Verbo Expenſæ.
Abſolutio ab obſeruatione Iudicij eſt euitanda tanquàm litigantibus diſpendioſa. concl. 128. ſub n. 383. & ibi multa in materia.
ABSOLVTVS ſemel amplius accuſari, & vexari non poteſt, & ratio eſt, quia diuina Clemētia poſt dimiſſa peccata ad vltionem redire non patitur, neque Deus bis iudicat in ipſum, concl. 12. n. 1.
Amplia tribus modis ibi n. 2. & ſeqq.
Sub amplia, ibi n. 5.
Fallit tamen, ibi n. 6.

Abſolutus ſiue cōdemnatus in loco perpetrati delicti an poſſit iterum inquiri, vel moleſtari in loco originis, & è cōtra, vide cōcl. 12. n. 7. & ſeqq.

Abſoluere non poteſt Princeps, nisi prius concordatâ parte, concl. 12. n. 26.

Extende quinque modis, vt ibi num. 27. & ſeqq.

Fallit tamen quinque modis ibi n. 31. cum ſeqq.

Abſoluto malefactore cenſetur etiam abſolutus mandatarius, quando reus abſoluitur ſuper facto, vt puta si fuiſſet pronunciatum delictum, non fuiſſe commiſſum; ſecus verò si fuiſſet dictum ſolum, quòd reus non fuerit in culpa, & sic ſuper iure tantum, quia tunc, ex eo non excluderetur, quia mandans illud alio modo potuerit perpetrare, concl. 12. n. 37.

Contrarium tenet Ricard. Malumb. ibidē, n. 38.

Concorda quòd vna opinio procedat in Ciuili, altera verò in criminali ibidem. n. 39.

ABSVRDVM eſt euitandum, & abſurdum diceretur, si conſuetudo extarret de extraneo inſtituendo, concl. 13. n. 1.

Et tale etiā diceretur, si minus relinquatur fœminis pro ingreſſu Monaſterij, quàm pro matrimonio carnali, quia illud eſt altero nobilius ratione ſpiritualitatis, concl. 13. n. 2.

Item tale illud dicitur, quod eſt contra intentionem agentis, concl. 13. n. 3.

Et vt non inducatur omnis interpretatio eſt facienda, concl. 13. n. 4.

Quod quidē extende procedere, etiam si à proprietate verborum, & à regulis Iuris recederetur, concl. 13. n. 5. & concl. 42. n. 95.

Illudque eſt euitandum in colligenda mente teſtatoris, concl. 13. n. 6.

ABVNDARE in cautela nunquam nocet, neque actū vitiat, & cōcl. 14. n. 1. concl. 128. n. 308

Abundare in cautela dicitur Iudex, si in ſententia filios infantes, vnà cum eorum patre condēnet, concl. 14. n. 1.

Abundare in cautela dicitur ille, qui in impositione cenſus obligat vnam rem, & poſtea omnes alias, ex abundanti, concl. 14. n. 2.

Item, abundare in cautela dicitur, si in examine alicuius ad aliquod beneficium adhibeantur examinatores non idonei, vltra numerum à Conſilio Tridentino præfixum, concl. 14. n. 3.

Abundās in cautela adhibēdo plures quàm ſeptē teſtes teſtamentū vitiare non facit, si, inter illos aliqui reperiantur, qui aliquo morbo laborant si tamen ſeptem idonei reperiantur; concl. 14. num. 4.

Abundans in cautela, veluti apponendo viginti teſtes, in teſtamento, tamē in illius reuocatione ſeptem ſufficerent, concl. 14. n. 6.

Abundans quis in cautela, vt pote faciendo ſubſcribere teſtes in aliqua ſcriptura publica, non ob id tamen ille faciet eam effici priuatam, concl. 14. num. 7.

ACCEPTATIO beneficij nil aliud eſt, quàm quædam animi declaratio, vel gratiæ ſubexecutio, quæ per quemcumq; actum inducitur, concluſ. 15. n. 1.

Et eo ipſo, quòd eſt inducta, tunc ſtatim inducitur gratiæ conſumptio ibi n. 2.

Probatur tamen per nouam prouisionem, quàm, etiam ex narratiua, quæ concluditur nocet, ibi n. 3.

Etiam si sit facta coram Amicis; nihilominus eſt ſufficiens gratiam conſumere, in tantum quòd expectans amplius variare non poſſit, ibi n. 4.

Poteſt fieri, etiam ex coniecturis, & adminiculis ita, vt ipsis concurrentibus conſumatio gratiæ facta dicatur, ibi n. 5.

Item eſt quædam mentis, & voluntatis declaratio, quæ propterea tacita eſſe poteſt ibidem.

Sufficit, quòd fuerit facta ad motum, veluti ſe beneficio immiſcendo, siue eiuſdem poſſeſſioni inhærendo ibidem

Fieri poteſt coram Notario, & tunc ea vim prouisionis habet, nec propterea illa poteſt appellari minor prouisio altera, quæ fit per præſentationem literarum ibi n. 6.

Licet nulla, ſed ſcienter facta gratiam conſumere facit ibi n. 7.

Contrarium ibi n. 8.

Neque facit expirare gratiam, si Ius in beneficio acceptato acceptanti non competebat, quod procedit etiam, si in acceptatione proteſtatio adeſſet, vel non adeſſet, & tunc acceptanti non creditur, ſed debet altero modo apparere, quòd Ius alteri competat ibidem.

Et acceptans beneficiū vigore expectatiuæ, quod non poterat acceptare gratiam conſumit, si ſtatim, quòd ſciuit in in mora dimittendi remansit, ibi num. 9.

Acceptans beneficium, tunc tempori ſab alio poſſeſſum, eo caſu tenetur gratiatus probare illud ſub gratia cadere, ibi num. 10.

Contrarium, ibi n. 11.

Concorda, ibi n. 12.

Acceptatio ſemper præſumitur valida, ita, vt ex hac præſumptione onus probandi contratrariū transferatur in aduerſarium, ibi n. 13.

Contrarium licèt dicatur ibidem, ex ea ratione quia non eſt conueniens, quòd poſſeſſor ex præſumptionibus à beneficio sit eijciendus.

Acceptatio, nedum præſumitur in tempore facta, ſed etiam ex cauſa magis vtili, ibi n. 14. & 15.

Extēde procedere duobus modis, ibi n. 16. & 17.

Fallit tamen, ibi n. 18.

Sed regulariter obitus præſumitur præceſſiſſe ad effectum excludendi gratiam ſecundi, concl. 15. num. 19.

Subextende, ibi n. 20.

Et illa in genere, & in ſpecie simul, cum eiſdem Notario, & teſtibus eadem die fieri poteſt, concluſ. 15. n. 21.

Licèt tamen in Curia in genere, ſed non in ſpecie fieri ſoleat, ibi n. 22.

Acceptationes fieri ſolent in Curia in genere, etiā non expræſſis, nec Diœceſi, nec nominibus beneficiorum, ſed ea poſtmodum, etiam poſt lapſum decem annorum deduci poſſunt ad ſpeciē, immò Notarij dant etiam Inſtrumenta ad ſpeciem, ibi n. 23.

Acceptare poſſunt præſentes in Curia beneficia vacantia extra dictam Curiam in genere, &

poſtea habita notitia vacationis poſſunt declarare in ſpecie, ibi n.24.

Et licèt non poſſit acceptare habens terminum menſis ante vacationem; tamen ſi illud habet ſine tempore poteſt acceptare primum vacaturum in genere, concl.15.n.25.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 26.& 28.

Concorda, vt ibi num.27.

Acceptatio, & promiſſio facta ante expeditionem literarum valet, quia literæ ad probationem requiruntur; non autem ad illius ſubſiſtentiam ibi num.29.

Item illa ante purificationem gratiæ valet; ſi tamen ea intra menſem poſtea purificetur. vt ibi num.30.

Sed ante vacationem fieri non poteſt. ibi n.31.

Et ſi fuerit nulliter facta, poteſt tamen acceptans variare, & illud ſibi non debitum dimittere, & aliud ſibi debitum acceptare. ibi n.32.

Acceptans beneficium credens per obitum vacare, cum reuera alio modo vacaret, ſuæ gratiæ præiudicare non dicitur. ibi n.33.

Et talis acceptans, etiam ſi contra eum ſententia feratur, à qua non appellet, nô impeditur tamen ſecundum acceptare; at ſecus ſi appellaret. ibi num.34.

Imò acceptans beneficium, ſi notoriè conſtet ius in eo non habere, tunc abſque quòd declarationem expectet, aliud acceptare poteſt. ibi num.35.

Et ſi ab executore non prouideatur infra menſem, non per hoc acceptatio euaneſcit, quia nullum tempus eſt executori præfixum. ibi n.36

Acceptanti ſufficit probare beneficium ante acceptationem vacare, licèt teſtes tempus vacationis non dicant. ibi n-37.

Acceptatio ante euentũ côditionis, & ſic ante purificationem gratiæ valet, ſi infra menſem conditio, ſiue gratia poſtea purificetur, veluti dicitur de libertatis datione, pendente optione eius, cui legata eſt ſeruorum optio, quæ valet in euentum, quòd ille non optetur. ibi n.38.

Et ea tribuit ius ad rem. ibi n.39.

Acceptare poteſt beneficium excommunicatus, matrimonium contrahere, & ſimilia facere, quæ ſunt facti; At ſecus in his quæ ſunt Iuris, & ob id prouiſionis non eſt capax, cum ea ſit Iuris. ibi num. 40.

Acceptatio ius non tribuit taliter acceptanti, vt propterea ſit neceſſe de ea mentionem fieri à tertio à Papa prouiſo. ibi n.41.

Et ea certi beneficij valet, etiam ſi erretur in nomine, per quem illud vacat; & ratio eſt, quia potius debet conſiderari vacatio, quàm modus. ibi n.42.

Extende, vt ibi d. num. 42.

Declara ibidem.

Imò valet, etiam ſi menſis non fuerit appoſitus, & tunc acceptatio generalis de prima, vel ſecunda, vel tertia præbenda valeret. ibi n.43.

Fallit iuxta modernam formam gratiarum, vt mox dicetur ſub n.45.

Et fieri poteſt per inhabilem, & excommunicatum; ſed non per procuratorem excommunicatum, & id ob periculum communionis. ibi num.44.

Et facta de primo, vel ſecundo beneficio vacaturo, ad hoc, vt valeat, quomodo ſit facienda, vide ibi n.45.

Acceptare poteſt expectans beneficium primò vacaturum in aliqua Eccleſia, licèt ad cuiuſuis collationem, inſtitutionem, ſiue electionem pertineat; dummodo in dicta Eccleſia exiſtat. ibi num.46.

Acceptans beneficium, ſi poſt illius acceptationem diceret, quòd illud in ſua gratia non cadebat, ei credendum non eſt, quia cum illud acceptauerit præſumitur, quòd in eius gratia caderet, & propterea illi acceptanti probatio incumbit, ibi n.47.

Acceptatio facta de beneficio per habentem minus decretum infra menſem, infra quem habês decretum maius acceptare poterat, eſt nulla. ibi n.48.

Acceptatio, quando à principio eſt nulla, ex poſt facto reconualeſcere non poteſt. ibi n.49.

Acceptatio primi data; licet reddatur inutilis, tamen præſtat impedimentum ſecundo. ibi n.50.

Fallit tamen, vt ibi n.51.

Acceptatio eſt nulla, quãdo fiat per expectantem Apoſtolicum, ſi tempore, quo acceptat legitimæ Sacerdotij ætatis non reperiatur, quia illi, iuxta Iuris diſpoſitionem, beneficium non confertur, concl.15.n.52.

Contrarium ibi n.53.

Extende ſecundã opinionem tanto magis procedere, vt ibi n.55.

Et illa facta à paupere ante purificationem gratiæ, quæ non purificetur infra menſem, non valet; licèt ſecus ſi gratia fieret in forma dignum concl.15.n.56.

Et ea, quæ fit per Procuratorem, includit etiam poſſeſſionis capturam, nec non omnium Iurium, & præheminentiarium, concl.15. n.58.

Quod tamen declara verum, quando mandatum ad acceptandum eſſet ſpeciale, concl.15.n.59.

Et facta eodem tempore per diuerſos Procuratores de diuerſis beneficijs nomine alicuius, tunc ea ſortiri debet effectũ in beneficio maiori, concl.15.n.59.

Sed quando fieri poſſit per coniunctam perſonã, etiam ſine mandato, vide concl.15.n.60.

Et facta ab habente ſpeciale mandatum ad acceptandum beneficium certi valoris, ſi vnum minoris valoris acceptat, ea Domino non nocebit, concl.15.n.61.

Fallit tamen vt ibidem.

ACCEPTATIO facta de primo beneficio, eo dimiſſo, poteſt acceptare ſecundum, quando notoriè conſtaret in eo nullum ius habere, etiam non expectata ſententia; quia acceptanti inutiliter, non prohibetur iterum acceptare, concl. 16.n.1.

Acceptare poteſt beneficium ſecundum ille, qui habet facultatem acceptandi infra certum terminum, & poteſt dimittere primum, etiam ſine

cauſa; at ſecus, quando terminus appoſitus non fuiſſet, quia tunc id facere non poſſet, concl. 16 num. 2.
Fallit tamen ibi num. 3.
Extende ibi num. 4.
Declara tamen ibi num. 5.
Acceptatio ſecunda, quando non eſt bona, an acceptans poſſit redire ad primam, vide concluſ. 16. num. 5. & 6.
Acceptans, quando habet nouam prouiſionem, poteſt capere beneficium, abſque publicatione, & tunc noua prouiſio, non autem expectatiua canonizanda venit, concl. 16. n. 7.
Sed ad cautelam habens nouam prouiſionem, debet, & acceptationem, & prouiſionem publicare, concl. 16. n. 8.
Quando obtinuit ſibi bis prouideri de eodem beneficio diuerſis temporibus, tunc trimeſtre datum ad publicandum currit à die primæ, & non ſecundæ prouiſionis, concl. 16. n. 9.
Et ſi exceſſerit taxam literarum Apoſtolicarum in acceptatione facta plurium beneficiorũ, tamen acceptatio valebit, quoad primum, ſecundum, & tertium, quæ taxam non excedant, concl. 16. n. 10.
Non poteſt expectare beneficium intra tempus illorum quatuor menſium ordinariorum Sede vacante, & ratio eſt, quia collatio beneficiorũ, dicitur fructus Epiſcopatus, concl. 16. n. 11.
Et dum intra menſem datum ad acceptandum vult acceptare, tunc manus ordinarij ligatæ cenſentur, concl. 16. n. 12.
Acceptantes poſſunt quandocunq; acceptare; dummodo infra menſem acceptent, quod declara verum, quando litteræ ſunt expeditæ, at ſecus ante earum expeditionẽ, concl. 16. n. 13.
Acceptans, poſtquam vnum beneficium, poſt vacationem impetrauerit, non poterit inde collatio declarari, veluti quoque dicitur de impetrante Apoſtolico, contra quem, poſt impetrationem literæ expediri non poſſunt, licet ſecus inter expectantes, concl. 16. n. 14.
Acceptatio prior facta ab vno ex expectantibus in vim gratiæ expectatiuæ, in qua dabatur menſis ad expectandum, facit eum diligentiorem altero ſimilem expectatiuam habente, concluſ. 16 num. 15.
Declara, quòd licet cap. duobus de reſcript. loquatur de ea diligentia in præſentatione literarum, tamen intelligitur etiam habere locum, in acceptatione facta infra menſem, concluſ. 16. num. 16.
Et valet etiam litteris non expeditis vigore mãdati de prouidendo, cum ſola ſupplicatione, etiam ſi eſſent reuocatæ gratiæ expectatiuæ, quod intellige verum, quando eſſent quoque reuocatæ regulæ, concl. 16. n. 17.
Acceptans contenta in Inſtrumento, veluti cenſetur etiam ſe obligare ad omnia, quæ in dicto Inſtrumento enunciatiue narrata fuere; ita quoq; dicitur de acceptante beneficium penſione grauatum, [illegible] ſe obligare quoq; cenſetur, concl. 1[illegible] 8.
Item acceptans mandatum videtur ſe adſtrinxiſſe ad omnia in dicto mandato contenta, concl. 16. num. 19.
Idem dicitur de acceptante ius aliquod, ſine aliquã prouiſionem facto, quia tunc ille cenſetur illud ius acceptare cum omnibus cõditionibus appoſitis, & omnibus in prouiſione contentis, concl. 16. n. 20.
ACCEPTATIO donationis eſt fienda, & ea acceptata præſumitur, per mandatum factum de illam acceptando, concl. 17. n. 1.
Extende primo idem procedere in confeſſione, cuius acceptatio eſt neceſſaria, & ea non acceptata confitenti non nocet ibidem.
Extende ſecundo procedere in compromiſſo, & ob id illud currere non incipit, niſi à die acceptationis ibidem ſub n. 1.
Extende tertio dictam acceptationem in pace eſſe neceſſariam, quia ea non prodeſt, niſi fuerit acceptata, concl. 17. n. 2.
Extende quarto, quòd ea in ſtipulatione à Notario facta ſit neceſſaria, concl. 17. ſub n. 1.
Et cẽſetur facta iuxta qualitatem actus acceptati, concl. 17. ſub n. 1.
Et illa contrahentium ſemper cenſetur cum ſua qualitate facta, concl. 17. n. 2.
Non datur, niſi cum ſuo onere, etiam ſi acceptãs illud onus ignoraſſet, concl. 17. n. 3.
Fieri debet in totum, non autem in parte, & partibus, concl. 17. n. 4.
Item acceptatio alicuius diſpoſitionis fieri non poteſt, niſi cum ſua limitatione, concl. 17. n. 5.
Et facit ius acquirere cum ſua cauſa, & non aliter, concl. 17. n. 6.
Acceptata ſi fuerit per aliquem confeſſio ea amplius reuocari non poteſt, ob ius illi quæſitum concl. 17. n. 7.
Sed nõ eſt neceſſaria in donatione pio loco facta, quæ valet, abſque quod acceptetur, concl. 17. ſub num. 7.
Item non eſt neceſſaria in donatione, ſiue alia conceſſione facta à Principe, ſi tamen ea ex Priuilegio concedatur, at ſecus ſi in vim contractus fiat, concl. 17. ſub n. 7.
Acceptatio gratiæ, etiam motu proprio ad partis inſtantiam factæ, nil operatur ſtante illius nullitate, concl. 17. n. 8.
Et talis acceptatio, quando ſemel fuit validè ſecuta, tunc ea amplius tolli, neque in priſtinum ſtatum reduci poteſt, concl. 17. n. 9.
Quod tamen declara verùm, vt ibi n. 13. & 14.
Cum conſenſu facta operatur, ſi adſit pactum de eo non reuocando, quòd ille cõſenſus amplius reuocari non poſſit, nec minus illi, niſi in manibus gratiam concedentis renunciari, concluſ. 17. n. 11.
Donationis antequã ſit facta, dicta donatio reuocari nõ poteſt, quãdo ea abſenti fiat, cõcl. 17. n. 12
Contrarium. ibidem n. 13.
Et talis acceptatio donationis abſenti factæ fieri nõ poteſt in præiudicium illius, cui fuit ius quæſitum titulo ſingulari, at ſecus ſi titulo vniuerſali, concl. 17. n. 14.

Fallit

Fallit, vt ibi num. 15.
Confeſſionis facta in Iudicio cum ſuis qualitatibus, & in totum fieri debet, concl. 17. n. 16.
Fallit vt ibi num. 17.
Extende duobus modis, vt ibi n. 18. & 19.
Sententiæ, quæ oritur ex compoſitione facta cum fiſco, ad affectum ſe redimendi à vexationibus, debet intelligi, retenta illa qualitate metus carceris, & vexationum; & non aliàs, concluſ. 17. num. 26.
Fallit tamen, vt ibi n. 27.
Faciè præſumitur de his, quæ vtilitatem afferunt velutì è contra ſuccedit, concl. 17. n. 24.
Sententiæ iniuſtæ non præſumitur, niſi vrgentes coniecturæ concurrerent, concl. 17. n. 28. & 35.
Sententiæ nullæ, ſiue laudi nulli ſuſtinetur in vim pacti, concl. 133. ſub n. 111.
De vſufructu facta, non facit renunciare illi qualitati legitimam petendi, concl. 17. n. 30.
Limita, vt ibi n. 31.
Contrarium ibi n. 32.
Quæ ſit alicuius laudi, licèt non teneat, ex eo, quia laudum eſſet nullum; tamen in vim pacti ſuſtinetur. concl. 17. n. 33.
Contrarium tamen, vt ibi n. 34.
Et hanc ſecundam opinionem eò magis extende procedere, vt ibi n. 30.
Acceptans legatum cenſetur approbare teſtamentum, ita vt illud amplius reuocare non poſſit, ſiue ſcienter, ſiue ignoranter illud receperit, concl. 17. n. 37.
Contrarium, vt ibi nu. 38.
Et hanc ſecundam opinionem extende duobus modis procedere, vt ibi n. 39. & ſeqq.
Fallit tamen, vt ibi n. 40.
Acceptans teſtamentum per eius vſum, hæreditatem adiuiſſe cenſetur, concl. 17. n. 43.
Acceptatione ſemel ſecuta alicuius actus, amplius illius reprobatio non datur, ètiam in alia causa, & inter diuerſas perſonas, concl. 17. n. 44.
Acceptatio adeò eſt potens, vt etiam omnibus abſentibus proſit, quod tamen declara verum, ſi actus principaliter ad declarādam agentis voluntatem tenderet, at ſecus ſi tenderet ad ſe obligandū, quia tunc præſentia illius, cui obligatio acquiritur, erit neceſſaria, concl. 17. n. 45.
Sed illa teſtamēti ab hærede ignorāter facta, non præiudicat, quoad ius illud impungnādi, conclu. 17. n. 46.
Fallit tamē, vt ibi n. 48. & 55. vbi ratio aſſignatur
Et ab vno facta alijs non nocet, concl. 17. n. 49.
Extende procedere etiam, reſpectu eiuſdem perſonæ acceptantis, quoad alia non acceptata, concl. 17. num. 51.
Item nunquam extenditur ad alterata, præter apocam, concl. 17. nu. 51.
Et ea alicuius donationis facta ab vno ex donatarijs, alteri cōdonatario prodeſt, veluti è conuerſo procedit, niſi ille, quando vnus ex illis donationem remitteret, quia tunc illa remiſſio alteri condonatario non noceret, concl. 17. n. 52.
Acceptationis forma, quando eſt tradita, ſi ea non ſeruetur actus acceptatus redditur nullus, concl. 17. num. 52.
Secus autem, ſi ea non fuerit tradita, quia tunc ſufficit quomodocumq; de acceptatione apparere, ibidem num. 49. & 52.
Acceptatio actus vtilitatem afferentis, ex ſola ſcientia præſumitur, concl. 17. n. 53.
Item præſumitur in eo, qui æſtimationem factā non improbaret, vel ab ea per eum appellatum non fuiſſet, & per plures annos non reclamaſſet concl. 17. n. 54.
Et nunquam refertur ad id, per quod aliqua Iuris remiſſio inducatur, ſed tunc certa, & indubitata ſcientia illius, quod approbari debet, tàm Iuris, quàm facti cum omnibus ſuis qualitatibus, & circumſtantijs requiritur, concl. 17. n. 55.
Extende, vt ibi num. 56.
Acceptatio facta cenſetur de depoſito, quando per creditorem ſibi illud conſignari inſtetur, concl. 17. n. 57.
Acceptoris ius nunquàm dicitur reſolutum, niſi prius illud datoris, & venditoris reſoluatur, concl. 17. n. 58.
Acceptatio literarum cambij, quando inducta cenſeatur, & quid operetur. vide concluſ. 17. à num. 59. vſque ad fin.
ACCEPTILATIO eſt confeſſio de recepto, quæ veram numerationem non probat, concluſ. 18. num. 1.
Et dicitur ficta ſolutio ibidem.
Et vni facta poteſt, ex pacto fieri, vt alteri non proſit; at ſecus ſi ſimpliciter fieret, quia tunc acceptilatio vni facta alteri correo prodeſt, concluſ. 18. nu. 3.
Declara vt ibi nu. 4.
Sed ſi fuerit facta in parte, non inducit nouationem in altera, concl. 18. n. 5.
Et verè ſolutionem probat, ſi ea fuerit facta præſente Notario de reali, & actuali numeratione fidem faciente, vt ſi diceret actualiter præſente, ſoluente, & exburſante, concl. 18. n. 6.
Contrarium tamen habetur ibidem n. 7.
Concorda, vt ibi n. 8.
Sed tenendo primam opinionem, extende eam procedere, vt ibi n. 9.
Contrarium tamen prædictis minimè obſtantibus, ibi n. 10.
Acceptilatio quomodo ab apoca differat, vide concl. 123. n. 2.
Acceptio perſonarum in Iure non eſt facienda, concl. 87. n. 132.
Acceſſiones bonorum non fiunt feudales, niſi curſus triginta annorum fuerit lapſus, intra quòd ſemper feudatarius illa bona, tanquàm talia, poſſederit, concl. 94. n. 17.
Naturales ad vſufructuarium ſpectant. concl. 136 ſub num. 14.
Quæ verò fiunt per alluuionem, illorum ſunt qui prædia cohærentia habent, concl. 94. n. 3. & latè in Verbo Alluuio.
ACCESSORIVM duplex eſt, & primum dicitur per viam neceſſitatis, quod à ſuo principali non poteſt ſeparari, vt eſt ripa ad flumen; ſecundum verò, per viam inhærentiæ, vt eſt legatum

gatum ad teſtamentum, quod poteſt ab inſtitutione ſeparari, abſque teſtamenti corruptione, concl. 19. n. 1.

Acceſſoria obligatio, quando ſuſtineatur non ſubſiſtente principali. vide concluſ. 86. num. 27. cum pluribus ſeqq. & concl. 114. per tot, & in verbo fideiuſſio.

Acceſſoria principale non veſtit, nec illi dat robur ſi illud de perſe ſit inefficax, concluſ. 167. ſub num. 22.

Acceſſorium ſequitur naturam ſui principalis, ita vt vno extincto, aliud quoque ceſſare dicatur, concluſ. 19. num. 2.

Et eatenus extinguitur, quatenus eſt extinctum ſuum principale; vndè finita cauſa principali, cenſetur etiam finita cauſa incidens ad eam, ſiue ſit finita cauſa per ſententiam, ſiue per tranſactionem, concl. 19. n. 3.

Neque immutare poteſt naturam ſui Principalis concl. 19. n. 4.

Extende, quòd illud ceſſet, ſi Principale extinguatur, ibidem n. 5.

Debet ſequi naturam ſui Principalis, etiam ſi acceſſoriũ eſſet præcioſius, & Principali dignius, vt eſt gemma ad aurum, & ornamentum veſtis, concl 19. n. 7.

Et ſi illud cõcedatur, cenſetur etiam Principale conceſſum, à quo ſeparari tamen non poſſit, concl. 19. n. 8.

Extende idẽ è conuerſò procedere, vt ibidẽ, n. 9.

Et nominatum cenſetur, quando fuit nominatum Principale, & ideò ſorte principali nominata, censetur etiam nominatæ vſuræ, quæ ſunt acceſſioriæ ad illam, concl. 19. n. 10.

Extinguitur, quando extinguitur Principale; Vndè extincto contractu, extinguitur etiã præcarium in eo appoſitum, concl. 19. n. 11.

Fallit tamen, vt ibi n. 18.

Acceſſoria tolluntur delicta, ſi Principale tollatur concl. 19. n. 13.

Et diſpenſatum cenſetur acceſſoriũ, quãdo Principale fuit diſpenſatum. concl. 19. n. 14.

Et tale dicuntur fructus ad ſortem; Vndè conuẽtio facta de ſorte habet etiam locum in fructibus, concl. 19. n. 15.

Non regulatur ſecundum naturam ſui Principalis, quando ſumus in materia odioſa, concluſ. 19. num. 16.

Item non regulatur à ſuo Principali, vbi diuerſa ratio vigeret, concl. 19. n. 17.

Non tollitur, licèt Principale ceſſet; Vndẽ contractu iure præſcriptionis, ſiue ſtatuto ſublato, non tollitur præcarium, concl. 19. n. 18.

Neque finitur ſublato Principali in materia, quæ diuidi poteſt, vt eſt in habitatione, concluſ. 19. num. 19.

Non ſequitur naturam ſui Principalis, quando in acceſſorio fuerit facta particularis prouiſio, quia tunc dicta prouiſio derogat illi, quæ aut virtute iuris, vel verborum ſignificatione videbatur incluſa, concl. 19. n. 20.

Item nõ ſequitur naturam ſui Principalis, quãdo eſſemus in actibus, qui omnino ſuo Principali non cohærent, ſed potius ſignificat Iuris tranſlationem de vno in aliud acceſſorium, concl. 19. num. 21.

Neque etiam regulatur à ſuo Principali, quando vna vocatio in ſecunda diſpoſitione contenta, eſſet magis ampla, quia tunc ea non poteſt dici conſecutiua ad primam, ſed ſtat de perſe, abſque vlla dependentia, concl. 19. n. 22.

ACCESSVS, & regreſſus in cauſis beneficialibus dari ſolent, in quibus aliquando dubitari contingit, an gratia potius contineat acceſſum, vel regreſſum, concl. 20. n. 1.

Et differt à regreſſu, quia acceſſus omninò depẽdet à futuro euentu, nec ius aliquod de præterito habet; regreſſus verò ille propriè dicitur, qui habet cauſam de præterito, quia ille non eſt noui tituli acquiſitio; ſed continuatio antiqui, concl. 20. n. 2. & 5.

Acceſſus, & regreſſus ad hoc, vt dicatur iuſtificatus, debet doceri de lite ſaltem de facto, ſi non conſtaret, Papam voluiſſe eam fieri de Iure, concl. 20. n. 2.

Neque litem de facto, & de Iure diceretur exiſtere, ſi ea fuiſſet inchoata per Procuratorem, mandatum Procuræ non habentem, ibidem num. 2

Et ad hoc, vt vni reſeruetur, quid facere debeant cauti Procuratores, vide ibidem n. 2.

Acceſſus dicitur noua acquiſitio de futuro, non autem de præterito ius accipientè; Regreſſus autem dicitur tituli antiqui continuatio, concl. 20. num. 3. & 5.

Acceſſum habere volens debet habilitationem habere de tempore, quo accedere velit, ſiue purificatæ conditionis, veluti, quia dictis temporibus non eſſet furioſus, vel alio modo incapax, concl. 20. n. 3.

Et eſſet ipſo Iure nullus, ſi non fuiſſet facta mentio, quòd ille ad cuius fauorem reſeruabitur morbo caduco laborabat, concl. 20. n. 4.

Acceſſus non eſt iudicandus; ſed regreſſus, quando fit retractatio ad fauorem alicuius, quia ſtãte ceſſione facta ad illius fauorem, cum ipſe haberet ius de præterito, obid dicẽdus eſt regreſſus potius, quàm acceſſus, concl. 20. n. 7.

Acceſſum debet habere ille, ſi in literis fuerit appoſita illa clauſula; nempè, quòd talis ad beneficium accedat vigore præſentium; ſecus verò quando quis haberet titulum præcedentem, cum ſola ſupplicatione, quia tunc regreſſus dicitur, concl. 20. n. 8.

Et in caſu illius clauſulæ, nempè quòd talis accedat ad beneficium, non eſſet neceſſaria prioris tituli iuſtificatio, quia Papa per huiuſmodi acceſſum videtur nouum titulum concedere, cõcluſ. 20. n. 8.

Fallit tamen, ſi eſſet facta reſeruatio ex ceſſione literis non expeditis, quia tunc intraret decretum Fel. record. Gregorij XIII. qui vult, quòd illo caſu intelligatur reſeruatus ingreſſus, & acceſſus, non autem regreſſus concl. 20. n. 9.

Extende, quòd regreſſus ſuſtineatur ex cauſa ceſſionis factus, etiam quòd cedens bonum ius

non

non haberet; ſed iſto caſu ſufficeret, quòd cedẽs de aliquo titulo doceret, concl.20.n.10.& n.11 aſſignatur ratio.

Et reſeruatus ad fauorem alicuius ad aliquam Eccleſiam, tunc affectionem illius Eccleſiæ nõ inducit, & ratio eſt, quia acceſſus, & regreſſs dicuntur gratiæ, quæ fauorem certæ perſonæ reſpeciunt, & non inducunt affectionem, ſi non verificantur in perſonam eius cui dictæ gratiæ reſeruatæ fuere, concl.20. n.12.

Et propterea iſto caſu non impeditur ordinarius, quominus eam in ſuo menſe conferre poſſit, ibidem.

Fallit tamen, vt ibi n.12.

Et reſeruatus minori quatuordecim annorum ad aliquam Abbatiam, ex defectu ætatis erit ipſo Iure nullus, ex diſpoſitione ſacri Cõcilij Tridentini, quod requirit tempus 22. annorum, concl.20. n.13.

Ille dat ius ad rem, & non in re, cum ſit noua acquiſitio tituli, concl.20. n.14.

Et dicitur gratia conditionalis, quæ ante purificationem nihil ponit ineſſe, concl.20. n.14.

Acceſſus, regreſſus, & ingreſſus ſub quibuſcumq; formis, & quibuſcumq; perſonis, & quomodocumq; conceſſi fuerunt ſublati per Pium V, concl.20. n.15. & 16. vbi ratio aſſignatur,

Declara, vt ibi n.17.

Etende, vt ibidem,

Et regreſſus quibus modis deſinere ſolebant, vide ibi n.18.

ACCESSVS, quando tutus non datur ad aliquem locum, ob incurſum hoſtium, tunc ſufficiet, quòd citatio fiat in loco inſigni vicino, licèt non viciniori, concl.21. n.1. & 2.

Et quando excuſet à non appellando coram Iudice loci ſuſpecti, vide concl.128. ſub n.555.

Et ille poteſt probari per teſtes dicentes credere non eſſe tutum aliquem in dicto loco citare, concl.21. n.1.

Exende, vt ibi n.1. & 3, vbi aſſignatur ratio.

Extende dictam citationem in aliquo inſigni loco factam valere, etiam ſi Iudex decreuiſſet, quod citationes in aliqua particulari Ciuitate, ſiue loco affigerentur, concl.21. n.4.

Et ſemel in prima Inſtantia probatus, etiam pro commiſſione executoriali inſeruiet, niſi tamen Iudici conſtaret cauſam metus ceſſare, quia tunc illud non ſufficeret, concl.21. n.5.

Fallit tamen in acceſſu non tuto probato contra vnum, quia non probat, quo ad aliàs vigore Clauſulæ (Omnes alios &c.) quia de metu vnius non infertur ad alium, aliàs vnus puniretur pro alio, quod inconueniens eſſet, cum pœna ſuos auctores egredi non debeat, concl.21. n.6.

Et ad hoc, vt dicatur nõ tutus ſufficit metum inferre conſanguineo, vel familiari, concl.21.n.7,

Tutus, quando in aliquo loco non datur, tunc ſufficit, quòd quis citetur dimiſſa copia, & ad valuas Eccleſiæ, ad hoc, vt pro vero contumace habeatur, etiam ſi citatio aliàs debuiſſet eſſe perſonalis, concl.21. n.8.

Tutus ſi parti adimatur, tunc illi ſuccurritur Iuris remedio, per viam intimationis factæ per edictum, concl.21. n.9.

Sed, quando tutus non datur, tunc proteſtatio, & intimatio procuratori facta non ſufficit, ad faciendum aliquem deſiſtere à perceptione penſionis, ſiue ad illam dimittendam, ſed ea debet fieri principali, concl.21. n.10.

Et quando tutus non datur in aliquo Iudicio alicui principali, tunc eidem licebit Procuratorem reuocare, concl.21. n.11.

Et ratio eſt, quia in Iudicijs acceſſus tutus eſſe debet ibidem.

Fallit tamen, vt ibi n.11.

Extende vt ibidem.

Sed licèt ille tutus non detur, non ob id tamen excuſat Vaſallum à præſtatione Iuramenti fidelitatis, concl.21. n.12. & ibi aſſignatur ratio.

Acceſſum non tutum allegare in delictis ridiculum eſt, niſi tamen allegaretur locus ſuſpectus ratione odij, vel partialitatis, concl.21. n.13.

Acceſſus ad domum mulieris, cum commoratione plurimum copulam carnalem arguit, concluſ.21. n.14.

Extende tantò magis. vt ibidem

Acceſſus famuli ad concubinam Patroni, dicitur punibilis, concl.21. n.15.

Acceſus quando alicui concedatur ad rem ſuam per fundum alienum, vide concl.21. n.16.

Accingendus de proximo habetur pro accincto. concl.65. n.35.

Fallit tamen, vt ibidem.

Accipiens pecunias pro vulnere inferendo, non gaudet immunitate Eccleſiæ. concl.150. n.26.

Accipiens pecunias pro vulnerando, ſi ex vulnere mors ſequatur, qua pœna ſit puniendus. vide concl. 150. n. 69. cum ſeqq.

Accipientis animus ſemper plus operatur, quàm animus tradentis. concl.109. n.32

Fallit in verberibus. ibidem.

ACCLAMATIO plures effectus in iure operatur, & ideò ſi puella accamet, ex hoc inducitur violationis, ſiue adulterij, præſumptio, concluſ.22. num.1.

Acclamare ſi fuerit audita aliqua puella in aliqua domo (Soccorrettemi, ſoccorrettemi) & deinde ex ea aliquis enſe denudato exeat, & mulier vulnerata, & ſtuprata reperiatur, tunc vrget præſumptio contra exeuntem è domo, imò id probationem inducit, concl.22. n.2.

Acclamatio facta ab vno in aliqua domo facit reputare vnum, ex ea exeuntem eſſe aggreſſorem, & vulneratum aggreſſum, cõncl.22. n.3.

Illaque vna cum fuga facit, non ſolum præſumptionem, ſed etiam probationem contra fugiẽtem, concl.22 nu.4. licèt farinac. id pro vero, non habeat. ibidem.

Et ad hoc, vt indicium faciat per duos teſtes probanda venit qui ſint vicini, & audierint eum acclamantem, & illius vocem notam habeant, quia tunc opus non eſſet eum vidiſſe, ſed ſufficit ſolum eum audiuiſſe, concl.22. n.5.

Sed vox nota haberi non poteſt, niſi ex nimia familiaritate, concl.22. n.6.

Declara vt ibi num.7.

Acclamationes factę de nocte inducunt præſumptionem furti, ſi incontinenti fuerint factę ſequuto furo ab eodem, qui dicit rem ſibi fuiſſe ſubtractam, concl. 22. n.8.

Extende eò magis furtum probari, ſi cum acclamationibus alię coniecturę concurrant; Quod tamen intellige verum, ſi bona fama conquęrentis quoque concurrat; aliàs bona fama cum acclamationibus ſolùm ſufficeret ad inquirendum, concl.22. n.9.

ACCOLITATVS quando datur in honorē licèt conferri poſſit, quia non eſt ordo, tamen illius collatio erit nulla, ſi illegitimo conferatur, non facta dictę illegitimitatis mentione, concl. 23. n.1. & n.2 ratio aſſignatur.

Et non compręhenditur appellatione omnium Ordinum, etiam Sacrorum, ſi per modum priuilegij, exemptionis, ac honoris conferatur, concluſ.23. n.3.

Extende, quòd diſpenſatus ad vnum, non cenſetur diſpenſatus ad alium, quia cum diſpenſationes ſint ſtricti Iuris, nec propterea in conſequentiam trahuntur, nec minus valet argumētum in hoc de maiori ad minus, concl.23.n.3.

Et ille, qui datur in priuilegium exemptionis, dignitatis, & honoris, vel pręhęminentię eſt diuerſus ab eo, qui alicui confertur ſub nomine officij Accolitatus, nec per conſequens cum eo incompatibilitatem inducit, concl.23. n.4.

ACCONCIVM dicitur quid de appenditijs dotis, & ideò de eo eſt iudicandum, tanquam de ipſa dote, concl. 24. n.1.

Et licèt ſit eius naturę cuius eſt ipſa ados; tamen in caſu reſtitutionis dotis illud reſtituendum non venit, concl.24. n. 2.

Quod tamen declara verum, vt ibi nu. 3. & ibi *ratio datur*.

Sed in dubio prior ſumma ſoluta veriſimiliter pro acconcio, non autem ex cauſa dotis ſoluta præſumitur; & ideò ea in reſtitutione dotis reſtituenda non venit, concl.24. n.5.

Illud à bonis paraphernalibus valdè differt, & ſic magis naturę dotis accedit, quàm faciant dicta bona paraphernalia, & ideò de illis non eſt iudicandum, veluti de dote, ſiue illius augmento, concl.24. n.6.

Et per virum reſtituendum vnà cum dote venit, & ſi illud fuerit datum æſtimatum, tunc non bona, ſed eorum prætium veniret reſtituendū, concl. 24. num.12.

Secus autem, quando illius æſtimatio non interueniſſet, quia tunc bona, vti propria vxoris eodem modo, quo reperirentur, reſtituenda venirent, concl.24. n.13.

Extende, quòd non ſolùm reſtituendum venit à viro, ſed etiam omnia alia bona, quæ dātur, ob cauſam matrimonij, quæ omnia dotis priuilegio gaudere dicuntur, concl. 24. n.14.

ACCONSENTIRE dicuntur actui illi, qui fuerunt conuocati ad illum faciendum, ſi non contradicant, concl.48. n. 65.

ACCRESCENDI ius dicitur quędā vulgaris ſubſtitutio, quę vēdicat ſibi locū in hæreditatibus, ita vt altero adeunte portio non adeuntis ſibi adeunti accreſcat, etiam illi inuito, & ignorāti, cū hęreditas nō poſſit ſtare in ſuſpenſo, nec per conſequēs teſtator poſſit pro parte teſtatus decedere, & pro parte non, concl.25. n.4.

Quod enim declara procedere, vt ibi n.2.

Accreſcēdi ius habet locū ad fauorē eius, qui eſſet in aliqua re particulari inſtitutus, cui ſi nō detur hæres vniuerſalis, in totū ſuccedit, cōcl.25.n.3.

Extende quatuor modis, vt ibi n.4. & ſeqq.

Extende ibi num.8.

Falit tamen ibi n.10.

Et mens teſtatoris contraria primò cenſetur, ſi veniens ab inteſtato eſſet filius; ſecundò ſi alienatio fuiſſet prohibita; tertiò, quando eſſet appoſita clauſula codicilaris, concl. 25. n.10.

Et iſtud ius habet locum in feudo paterno, vel antiquo, concl. 25. n.11.

At ſecus ſi feudum eſſet nouum; ſi tamen inueſtitura non eſſet vni ſoli conceſſa, & poſtea in plures diuiſa, ſed ſi à principio plures eſſent inueſtiti, tunc ius accreſcendi inter plures locum non haberet; ſi tamen contrarium non fuiſſet expreſſum, concl.25. n.11.

Et ratio eſt, quia in Emphitheuſi à pluribus recepta nunquam habet locum ius accreſcendi, niſi ita fuerit conuentum, concl.25. n.11.

Et habet locum in feudo quando illud de per ſe eſſet indiuiduum, ſiue per pactum in eo adiectum, vt ſcilicèt illud nullo modo non diuideretur, concl.25. n.12.

Item habet locum inter coniunctos re, & verbis vel hęredibus inſtitutis, quia tunc, ſi vnus nolit, aut nō poſſit ſuam partem capere, illa alijs coniunctis, vel cohęredibus accreſcere debet, concluſ.25. n.13.

Illud nō inducit coniunctio verbalis, vbi diuerſę res ſub vna eademq; oratione diuerſis perſonis legantur, vt ſi eadem res ita legatur, vt eius partes poſſint verbis ſegregari, concl.25.n.14.

Iſtud regulariter ſolet operari verbalis coniunctio inter coniunctos ſubſtitutos, concl.25.n.15.

Quod procedit, nedum ſi illi eſſent vulgariter ſubſtituti; verùm etiam, ſi per fideicommiſſum, concl.25. num.16.

Item habet locum in fideicommiſſo, Vniuerſali, ita vt, ſi duo fuerint ad fideicommiſſum vocati, vno eorum repudiante, alter ad illius portionem admittendus venit, concl.25.n.17.

Contrarium tenet practic. Papien. ibidem. n.18.

Extēde primā opinionē procedere etiā in fideicōmiſſis, ſeu legatis particularibus, cōcl.25.n.19

Iſtud quoque habet locum in vſufructu pluribus relicto; Vndè ſi vnus decedat, poſt ipſum acceptatum, eius portio alijs legatarijs accreſcit, non autem hæredibus, quia in illo vſufructu teſtator videtur magis eos, quàm hæredes dilexiſſe, concluſ. 25. n. 20

Secus autem, vbi de contraria mente teſtatoris aliquo modo apparere poſſet, quia tunc portio potius hæredi, quàm legatario veniret accreſcenda, ibidem n.20.

Contrariũ tamen erit in legato proprietatis, in quo ius accreſcendi locum non habet, ſi vnus ex legatarijs decedat, concl.25.n.21.
Sed non habet locum in contractibus, & ratio eſt, quia copula (Et) inter plures in contractibus operatur, vt tot ſint contractus, quot ſunt perſonæ, adeò, vt quilibet pro virili portione acquirere, vendere, & obligare cenſeatur; ſecus autem erit in vltima voluntate, in qua dicta copula (Et) coniungit, & fauorem extenſiuum operatur, concl. 25. n.22.
Secus autẽ in contractu facto à Principe, veluti in donatione, quia tunc condonatario accreſcit id, quòd alteri fuit donatum, concluſ. 25. num. 23.
Item in contractibus non habet locũ poſt emolumentum alteri quæſitum, concl.25.n.23.
Quod quidem parimodo procedit, quando id ex voluntate expreſſa teſtatoris colligeretur, concl.25. n.24.
Item non habet locum in inſtitutione facta cum taxatiua, quia per eam illius prohibitio inducitur, concl.25. n.25.
Declara tamẽ vt ibi n.25.& ibi ratio aſſignatur.
Quando à teſtatore cenſeatur prohibitum, vide ibi n.26. cum ſeqq.
Immò poteſt etiam in inſtitutione prohiberi, ſi tamen illa ratio eſſet, quòd teſtator poſſit decedere pro parte teſtatus, & pro parte non, concluſ. 25. num.30.
Extende, quòd etiam poſſit à teſtatore prohiberi, tàm in legatis, quàm in fideicommiſſis, & tã expreſsè, quàm tacitè, concl. 25. n.31.
Et illud eò magis ceſſaret, quando legata agnita fuiſſent, & præcipuè, ſi recederetur à legato poſt agnitionem ibidem.
Et per ſubſtitutionem cenſetur prohibitum, etiã ſi ſubſtitutio eſſet inutilis, & ratio eſt, quia etiã in actu nullo voluntas diſponentis deprehenditur concl.25.n.32.
Contrarium vt ibi n.33.
Concorda vt ibi n.34.
Sed illud non habet locum, quando ſubſtitutio vulgaris adeſſet, cum dicta ſubſtitutio ſit illo potentior, etiam ſi eſſet tacita, iuxta communem, de qua in concl.25. n.35.
Et ad hoc, vt dicatur inductum, & ſubſtitutus excluſus, coniunctio ſanguinis eſt præcipua cõiectura ad illud præſumendum, concl.25.n.36.
Et ad hoc, vt illi ſit locus, nulla ſit differẽtia inter modus cõiunctionis, niſi in caſu, in quo cõiuncti diuerſo modo cõcurrerent, concl. 25. n.37.
Et tunc quomodo eſſet procedendũ, vide ibidẽ.
Et quando illi non erit locus, tunc ſubſtitutus admittitur ad partem coniuncti, & præſertim, ſi teſtator vſus fuiſſet aliquibus verbis, totalem ſubrogationem ſecundi ſubſtituti in locum primi, denotantibus, concluſ.25.n.38.
Et iſtud ius non habet locum in contractu Emphiteutico, concl.25. n. 39.
Fallit duobus modis vt ibi n. n.39. & 40.
Extende prædictas fallentias eò magis procedere, vt ibi n. 41.
Et quando habeat locum inter Canonicos, & Beneficiatos vide ibidem n. 41.
Illis nunquam eſt locus in Emphiteuſi à pluribus recepta, niſi ita actum ſit, concl.25. n.42.
Et quomodo ita actum dicatur, vide ibidem.
Tranſmittitur, & ideò illud cohæredi competens, ſi decedat ad illius hæredes transfuſum cenſetur, concl.25.44.
Sed prius eſt neceſſaria hæreditatis aditio, concluſ. 25. n. 45.
Et iſtud ius illi primogenituræ æquiparatur, concluſ. 25. num. 44.
Item huic iuri non eſt locus, vbi diuerſo iure ſuccedîtur, concl.25. n.43.
Et illud adeò eſt potens remedium, vt propterea potentius ſucceſſorio edicto dicatur, concluſ.25. num. 47.
Et non acquitur ei, qui illud habet, quando vnus contemplatione certæ perſonæ hæreditatem repudiaret, ſed tunc ille præterretur in parte repudiata, cuius contemplatione repudiatum fuit, concl.25. n. 48.
Item illi non eſt locus, quando ius tranſmittendi durat, quia per tranſmiſſionem portio non ſit caduca, & propterea, nec alteri cohæredi accreſcere poteſt, concl.25. n. 49.
Extende duobus modis ibi n.51. & 52.
Et iſtud ius dicitur afferre lucrum, ſed illud non decreſcendi à damno præſeruat, ibidem.
ACCVSATIO eſt quædam criminis delatio ad publicam vtilitatem inuenta, legitima interueniente ſubſcriptione, concl.26. n.1.
Et dicitur remedium ordinarium; Inquiſitio verò extraordinarium, concl.26. n.1.
Accuſator de iure antiquo tenebatur ſe inſcribere ad pœnam talionis, id eſt ad eam pœnam, quæ veniret imponenda accuſato, caſu quo accuſationem iuſtificaſſet accuſator; ſed hodie fuit ſublata, ne via accuſandi accuſatoribus præcludatur, concl.26. n.2.
Sed ſi in aliquibus locis ea in vſu eſſet ad reprimẽdam calumniatorũ audaciam, ne crimina falſa intendant, tunc id non haberet locum in denunciatione criminis, quia ea ad corectionẽ tendit, & ſic ab accuſatione differt, concl. 26. num. 3.
Accuſatio antequam fiat in foro exteriori, non eſt neceſſaria denunciatio, ſiue præmonitio, veluti eſt neceſſaria in foro interiori concl. 26. nu. 4. cum ſeqq.
Cõtrarium, quòd ſcilicet, neque in foro exteriori, nec interiori, dicta denunciatio ſit neceſſaria vide ibidem nu.11.cum ſeqq.
Accuſator nõ tenetur ſe inſcribere ad pœnã talionis ante decretam citationem concl.16.n.23.
Et accuſari poteſt quis tribus modis delicto, nempè denunciando, accuſando, & inquirendo, concl.26.nn.24.
Et accuſator quando teneatur ſe inſcribere ad pœnam talionis, vide ibidem.
Non tenetur ſe inſcribere ad pœnam talionis, quando de delicto Ciuiliter, ſed non Criminaliter agitur, concl.26. n. 25.

Ac-

Accuſatio etiam ciuilis datur, quãdo ad priuatam vtilitatem principaliter tendit, concl.26.n.26.

Sed accuſatus correſpectiuè ſemper intelligitur de criminali, & non de ciuili ibidem. n.26.

Accuſatus, ſiue agens ciuiliter, vt aduerſarius beneficio priuetur, ad pœnam ordinariam ſe inſcribere non tenetur, ſed ad extraordinariam tantum, concl.26.n.27.

Accuſationis modus facit teneri ad inſcriptionem talionis; at ſecus, ſi per viam inquiſitionis procedatur, concl.26.n.28.

Accuſandi tempus, ſi ex ſtatuto præſcribatur, tunc veluti eo elapſo, quis ab accuſando repellitur, ita quoque in Iudice, qui poſtea ex officio inquirere non valet, concl.26.n.32.

In accuſatio ad hoc, vt valeat hæc requiſita ſunt neceſſaria, & primo, vt præcedat inſcriptio; quod tamen ſecus eſt in denunciatione; ſecũdo in libello accuſatiuo locus, & tẽpus debet adijci; tertio requiritur, vt accuſatus non reaccuſet illius aduerſarium; quarto requiritur, quòd ſit talis, qui accuſare nõ ſit prohibitus, concluſ.26. n.36. 38. 46. & 48.

Accuſatus, quando poſſit reaccuſare, vide in concluſ. 46. n. 46. & 47.

Accuſari, quando quis non poſſit, poſtquam ſemel fuit abſolutus, vide concl. 12. n.1. cum ſeqq.

Et dictæ accuſationis libellus, quid pro illius perfectione requirat, vide concl.26. n. 38.& ſeqq.

Accuſare licèt non poſſit vxor virum, poteſt tamen de eo conqueri de adulterio, & ſic de matrimonio violato, & id eſt potiſſimũ remedium pro ſeparatione thori facienda, concl.26. num. 48. concl.59. n.72. & 73.

Accuſare prohibetur inimicus, & præſertim de Iure Canonico; etiam ſi eſſemus in criminibus exceptis, vt in crimine leſę Maieſtatis, hæreſis ſimonię, & ſimilibus, concl.26. n. 48.

Item accuſare nõ poſſunt omnes in publicis delictis, & ideo forenſis non accuſat, etiam ſi in loco delicti inhabitaret, vel ſub eadem iuriſdictione extaret, concl. 26. n.49.

Accuſat in crimine adulterij maritus, & pater, ita vt in hac accuſatione alijs perferantur, concluſ.26. n. 50.

Accuſari, quando poſſit mulier ab hæredibus viri de adulterio commiſſo, ipſo viro viuente, vide concl.59. n.29. cum ſeqq.

Accuſare poteſt maritus vxorem de adulterio, concl.59. n. 65.

Accuſans mulierẽ de adulterio, an poſſit ab illius marito impediri, vide concl.59. n.65.

Accuſare poſſunt de adulterio, ne dum maritus vxorem, ſed etiam Pater, & frater illius nurum, & cognatam reſpectiuè, concl. 59. n. 71.

Maximè, ſi cum adultero, etiam inceſtus concurrat ibidem.

Accuſare non poteſt mulier virum de adulterio, concl. 59. n.72. & ibi ratio aſſignatur.

Declara tamen vt n.73.

Accuſatio ſuper adulterio quot, & quibus modis, ac quanto tempore fieri poſſit, vide concl. 59. num. 74.

Accuſare, quando poſſit maritus vxorem de adulterio, & vxor maritum, & quantum tempus intercedere debeat, & an illud ſit vtile, vel continuum, vide concl. 59. n.79. & ſeqq.

Accuſare, quando poſſit quilibet in crimine adulterij, vide concl.59.n.100.

Accuſare nullus poteſt in crimine priuato, ſed ſolùm ille, cuius intereſt; licèt id falleret, quando pœna veniret applicanda fiſco, concl.26. n.51.

Itẽ accuſare prohibẽt ętas, ſexus, iuramentũ, munus publicum, ſtatutum, paupertas, & ſuſpicio calumniæ; licèt tamen id de conſuetudine hodie non ſeruetur, concl.26. n.52.

Accuſare poteſt Pater Filios, & Filij Patrem in crimine leſę Maieſtatis, proditionis Patriæ, & hæreſis, concl. 26. n.53.

Accuſare prohibetur milites, qui iurarũt; niſi ſuam vel ſuorum iniuriã proſequãtur, concl.26.n.54.

Itẽ nõ poſſũt frater, & ſoror de morte filij, quãdo pater iam remiſerat illius iniuriam, ibidẽ n.54.

Accuſare, quando poſſint filij adoptiui de morte Patris adoptantis, vide concl.58. n.15. & ſeqq.

Accuſare poſſunt filij debitorem, qui iurauit aliquid, ad eorum, ac patris fauorem facere, ſed illud non obſeruauit, concl.26. n.55.

Accuſandi ordo inter perſonas, quę accuſare intẽdunt, quomodo ſit attendendus, & qui ſint in accuſãdo preferẽdi, vide cõcl.26.n.56. cũ ſeqq.

Accuſans, ſiue diffamãs de pluribus criminibus, ad probationẽ omniũ arctari debet, cõcl.26. n.62

Accuſandi ordo in illis caſibus, in quibus olim Iudex non poterat procedere ex officio, quomodo ſeruari ſolebat, vide concl.26. n.63.

Accuſare ille debet, qui maius intereſſe habet, concl. 26. n. 63.

Item accuſare debet ille, qui magis interfectum diligebat, concl.26.n.56.

Accuſatio competit iure ſanguinis, non autem hæreditario, & propterea filij matri, etiam hæredi, præferuntur in accuſando, concl. 26. n.57.

Et datur vxori in ſubſidium, concl.26.n.59

Extende, quòd etiam filij pręferantur in facienda pace, concl.26. n.60.

Contrarium tamen, vt ibi n. 61.

Concorda, vt ibidem

Imò olim non erat neceſſaria in illis caſibus, in quibus non poterat Iudex inquirere ex officio, quando officium eſſet principaliter offenſum, veluti in falſo teſte, calumniatoribus, & ſimilibus, concl.26. n.64. & ibi ratio aſſignatur.

Non eſt neceſſaria in leui delicto, quia in eo Iudex de plano procedit, concl.26. n.65.

Non eſt neceſſaria, vbi delictum eſt notorium, & tunc tale dicitur, quãdo per euidentiam facti, & per confeſſionem partis probatur, concluſ.26. n.66. & 67.

Item non eſt neceſſaria in crimine lenocinij, in quo Iudex ad condemnationem, ſine accuſatione procedit, concl.26. n.68.

Neq; requiritur in crimine falſi teſtis, vel falſarũ ſcripturarũ, in quo, cũ ſit Iudicis Maieſtas læſa, poteſt ille ex officio procedere, concl.26.n.69.

Accuſatus de proditione non prohibetur appella-

re,& ſuam innocentiam probare, ſeq; à tali noxa excuſare,concl. 128. n.476.
Fallit, vt ibi nu.478. cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
Accuſatio non eſt neceſſaria in crimine ſuſpecti tutoris, ſed Iudex ex Officio procedit ad illum remouendum, concl. 26. n.70.
Neque minus eſt neceſſaria contra calumniatores, qui falſas accuſationes proponunt, ſed cōtra illos Iudex ex officio procedit,cōcl.26.n.71
Accuſator ſi moriatur, an,& quando fiat abolitio proceſſus vide concl.6.n.9.
Et quando deſiſtit,vel non aſſiſtit, tunc Iudex poteſt delinquētes ex officio punire,cōcl.26.n.72
Accuſationes falſas, qui inſtituunt calumniosè, in Senatus Conſultum Turpilianum incidūt, concluſ. 26.n.73.
Licèt hodie re vera iſti arbitrio Iudicis,ſed inter dum grauiter, & quandoque etiam pœna capitis puniri debeant, concl.26.n.74.
Extende, quòd ſi iſti inſtigatores eorum denunciationes non probantes à Iudice non puniantur, ille Iudex erit puniendus, concl. 26. n.75.
Declara tamen id habere locum in inſtigatore ſpeciali; ſecus autem in generali ibidem, n.76.
Accuſator in Turpilianum non incidit, ſi in inſtigando pro ſe aliqua indicia deduceret, concl. 26.n.77.& ibi habebis qualia ſufficiant.
Item non incidit in Turpilianum,quādo aliquod crimen per modum excipiendi propoſuit,concluſ.26. n.78.
Veluti non incidit in Turpilianum, quādo Princeps ex gratia proceſſus aboleri mandat, concluſ.6.n.1.
Si eſt coniunctus qui accuſat, in Turpilianum nō incidit,ſi ab accuſatione deſiſtat,cōcl. 26. n.79.
Declara tamen, quòd accuſatori non licet præmium recipere à conſanguineo, vt ab accuſatione deſiſtat, ibidem.
Accuſans calore iracundię, ſiue aliquo iuſto errore ductus,licèt in probatione defecerit, tamē in pœnam incidit, concl.26.n.81.
Contrarium licèt magis placeat Auctori ibidem vbi ratio aſſignatur.
Sed in Regno Francię poteſt impunè accuſator ab accuſatione recedere, licèt alibi cōtrarium ſeruetur, concl.26.n.80.
Accuſator ſi in probatione deficiat, ex quo calūniosè ſe gerere videtur, puniendus erit ibidem num. 80.
Accuſans ex neceſſitate ſui Officij, à pœna, præſumptę calumnię excuſatur, licèt ſecus, quando calumnia eſſet aliquo modo probata, concluſ. 26. num.83.
Accuſato, ob pręſumptam calumniam in expenſis non condemnatur,& pręſertim, quando accuſator eſſet neceſſarius,concl.26.n.83.
Accuſatore,& accuſato ab accuſatione deſiſtente, poteſt nihilominus fiſcus accuſationem proſequi, concl.26.n.84.
Quod quidem extende procedere, ſiue deſiſterit ante, ſiue poſt litem conteſtatam ibidem.
Cōtrariū, quòd ſcilicèt accuſator poſſit ante litē conteſtatā ab accuſatione recedere,ibidē.n.85
Accuſatio debet cognoſci, an ſit iuſta, antequam accuſatus ſit inter reos deſcriptus, ne quis laboribus, & expenſis ſit iniuſtè defatigatus, concluſ.26.num.85.
Accuſare nemo cogitur à principio, & ſic ab accuſando quis deſiſtere poteſt ab initio; at ſecus, quando per litis conteſtationē ius aliquod reo quęſitum fuiſſet,concl.26.n.85.
Accuſator, & accuſatus, ſi à iudicio deſiſtant, ſed prius viderit eos Iudex conuerſari, & alloqui inſimul, tunc illi in pœnam præuaricationis inciderent, concl.26.n.86.
Fallit tamen duobus modis, vt ibi n 86.& 87.
Contrarium vt ibidem.
Accuſator, & accuſatus non poſſunt paciſci, & tranſigere ſuper delicto adulterij, concluſ.26. num.88.
Et quando maritus poſſit accuſare vxorem, & è contra de adulterio, vide concl.59. num.71. cum ſeqq.
Accuſato licèt permitatur tranſigere, id tamen non permittitur accuſatori, & tantò minus in præiudicium fiſci, concl.26.n.89.
Accuſans aliquem falsò, quando teneatur eum exculpare, etiam cum periculo vitæ, vide concl. 58. num.129.
Accuſans renuncians accuſationi per eum propoſite, non facit,quin Iudex poſſit ex officio cauſam proſequi, concl.26.n.91.
Et ideò, quando ab accuſatione deſiſtit, poteſt Iudex ex officio illius vices ſupplere, & ſuper accuſatione ſummariè inquirere, & illud delictum punire, immò poteſt etiam teſtes producere, quando illos accuſator non produxiſſet, concl.26.n.91.
Sed accuſatus decedēs facit inſtantiā perimere, & pœnā ceſſare, cū mors omnia ſoluat; licèt ſecus, quādo aliquid ex ſcelere penes hęredē remāsiſſet, quia tūc cōtra eum ageretur,ne talia turpia penes eundē remanerēt.concl.26. n.92.
Declara tamen vt ibi n.94.
Extende vt ibi n.95.
Declara,quòd in illis caſibus,in quibus pœna de licti tranſit poſt mortem defuncti, eſt pronunciandum contra eius hęredes ex eadem inſtātia, non autem ex noua, concl.26.n.96.
Accuſans, & reus, licèt pacem inierint; nihilominus Iudex ex officio poteſt, & eadem inſtantia Iudicium proſequi, & illud terminare, ne delicta remaneant impunita, concl.26.n.98
Item ſi accuſans moriatur, non per hoc inſtātia, & accuſatio ſopiuntur, ſed Iudex tunc poteſt proceſſum proſequi, & terminare, abſque noui libelli porrectione, concl.26.n.99.
Accuſatore mortuo poteſt extraneus ex eadem inſtantia cauſam proſequi; dummodo id intra triginta dies fiat, concl.26. n.100.
Sed tenetur pręſtare Iuramentū accuſationē per eum propoſitā eſſe verā,illāque calūnia nō propoſuiſſe, & è contra accuſatus tenetur iurare de veritate dicenda, concl.26. n.101.
Immò poteſt contra reum producere alias in-

formationes, prçter quçrelã, veluti quoqnç, licet accuſato eas informationes, quas vellet, pro illius defenſione producere, côcl.26.n.102.

Accuſati hçres agere poteſt eum non commiſiſſe delictum, & è contra poteſt hçres accuſatoris inſtare pro declaratione, quòd illud fuerit ab eo commiſſum, & id permittitur, vt æqualitas in Iudicijs ſeruetur, concl.26. n.103.

Accuſatus, ſi fideiuſſorem inuenire non poterit, tunc nec illius cautioni iuratoriç ſtandum erit, concl.26. n.104.

Fallit in Doctore, qui nõ valẽs fideiuſſorẽ habere, ad iuratoriam cautionem admittitur ibidẽ.

Et ſi eſt carceratus, poterit per Procuratorem defendi; aliàs ſecus. concl.26. n.104.

Accuſatus poteſt in cauſa criminali, vbi imponitur pœna corporis afflictiua per fideiuſſorem admitti, ſi conſuetudo eſt in loco; aliàs ſecus, concl. 26.num. 104.

Accuſatus de crimine in Officio, interim pendente cauſa criminali eſt ei adminiſtratio interdicenda, veluti etiam diuinis ſe immiſcere prohibetur, concl.26. n.105. 106.

Contrarium tamen habetur ibi n.107.

Concorda, vt prima opinio procedat, quando crimen eſſet Notorium, ſiue quãdo illius enormitas ad euitandum ſcãdalum ita permitteret; ſecunda verò, quando ſecus, concl. 26. n.108.

Et tenendo primam, extẽde eam quoq; procedere in Clerico accuſato, qui pendente cauſa criminali diuinis ſe immiſcere prohibetur, ſub pœna irregularitatis ipſo facto, & interim fructus beneficij non capit, ſed illi in vtilitatem Eccleſiç conuerti debent, concl.26. n.106.

Extende 2. idem procedere in foro conſcientiç, quia Clericus, ſiue ſubditus ſeruitia ſuo Prçlato denegare poteſt, quando ſciret nullum ius illi competere, concl.26. n.108.

Accuſatus non poteſt accuſatorem reaccuſare de eodẽ, aut maiori delicto, immò nec etiã de minori, ſi tamen ſecunda accuſatio ex eodem fonte non proueniret, concl.26. n.45. & 46.

Accuſanti Iudicem in Syndicatu, & dicenti ſe illum corrupiſſe illi dando pecuniam, non creditur, quia cum illius confeſſio ad illius turpitudinem detegendam tendat, igitur ei credendũ non venit, concl.26. n. 109.

Accuſationem, ſi quis inſtitueret in Iudicio criminali in materia falſi, ad hoc, vt criminalis Ciuili prçiudicet, accuſatio, non ſolùm contra teſtes, ſed etiam contra partẽ ipſam venit intentanda, concl. 26. n.110.

ACCVSATVS, ſi ſit Clericus de aliquo delicto, ex quo priuandus veniret, non impeditur, quin illud ſi velit renunciare poſſit concl.27. n.1.

Extende ibi n.2.

Subextende vt ibi n.3.

Contrarium tenent alij dicentes hanc eſſe primç opinioni præferendam, concl.27.n.4.

Et id ſit ad euitandas fraudes, quæ facilè in hac materia euenire poſſunt, concl.27. n.4.

Et cautela, quæ in hoc datur à Ferrario damnatur à Ioan. Gutierez ibidem num.5.

Accuſatus non ſolum poteſt beneficium renunciare lite pendente, ſed etiam illud permutare, côcluſ.27.n.6.

Contrarium tenent multi ibidem.n.7.

Sed tenendo primam, limita primo eam non procedere, vt ibi .n.9.

Fallit tamen, vt ibi n.11.

Extende, quòd poteſt beneficium renunciare etiam ſi quis illud prius obtinuiſſet in euentum, priuationis, cum illa impetratio non poſſit eã renunciationẽ impedire; Quinimmò neq; poſt eam poterit poſtea ad illius priuationem deueniri, concl.27.n.12.

Fallit tamen, vt ibi n.13.

Contrarium, vt ibi n.14.

Sed hæc ſecunda opinio magis placet Auctori. ibidem n.15.

Accuſatus Clericus poteſt renũciare beneficium, quando eſſet ſolùm pœna perpetui carceris cõdematus, ſiue alio modo per ſententiam fuiſſet priuatus, dummodo tamen ab ea legitimè appellatum fuiſſet concl.27. n.7.

Accuſare Clericus in Sacris ordinibus cõſtitutus poteſt ſuum offenſorem coram Iudice laico, etiam quòd certò ſciret eum eſſe furca ſuſpẽſurũ, dũmodo tamẽ verè, & ex animo proteſtetur ſe id nõ facere ad vindictã, ſed citra ſanguinem, & menbri mutilationem, concl.27. num.18.

Et tunc accuſans in foro exteriori pœnam irregularitatis euitabit, dummodo tamen ſolùm pro ſuo intereſſe id agat, aliàs Eccleſia non poſſet ſe à ſuis inimicis defendere, ſed potius aquãplurimis quotidie lçderetur, concl.27.n.18.

Fallit tamen in foro conſcientiç, ſi accuſator in animo deſiderium pœne haberet, quia tũc irregularis fieret, non obſtante prædicta proteſtatione, quia ea non debet eſſe ficta, & vt dicitur (per complimento) facta, concl.27.n.19.

Contrarium huic fallentiç vide ibi n. 20.

Accuſatiuus caſus quid operetur, & quid genitiuus, vide concl.116.n.10.& ſeqq.

ACQVIESCENS contractui, ſiue concordiç, amplius de illius nullitate dicere non poteſt, concl.50.n.67.

Acquieſcens per decem annos voluntatẽ mutaſſe præſumitur, concl.120.n.139.

Acquieſcentia, ſiue conſuetudo in materia prohibitionis, per allegantem eſt probanda, concl. 166. num.39.

Acquieſcentia Vaſallorum non eſt ſufficiens ad effectum manutentionis in iure prohibendi venationem, ad fauorem Domini, niſi ſit diuturna concl.165. n.20. & ibi ratio aſſignatur.

Acquieſcere non dicitur ſententiç, vel laudo, qui appellat, vel reclamat, concl.128. ſub n.158.

Acquieuiſſe ſententiæ, & appellationi renunciaſſe cenſetur appellans, per comparitionem factam coram Iudice à quo, concl.129. n.301.

ACQVIRENS ex aliena pecunia ſibi ipſi acquirit, concl.28. n.1.

Acquiſitio remanet penes eũ qui recognoſcit acquiſiiſſe ex pecunijs alterius, & illi ſufficit pecunias reſtituere, concl.25. ſub n.1.

Extende, & declara, vt ibidem,
Acquirere quis poteſt alteri ex propria pecunia, concl.28. n.2.
Acquiſitio, quãdo eſt facta nomine proprio, tunc præſumitur facta de proprijs pecunijs, concl. 28. num.3.
Acquirens, quando recognouit bonam fidem erga Dominum pecuniæ, vlterius declarando ſe in re acquiſita non niſi nudum nomen habere, tunc non ſibi, ſed illi, cuius fauore bonam fidem recognouit, acquirere dicitur, concl.28. num.4.
Acquirens nomine proprio, non ſocio, ſed ſolùm ſibi ipſi acquirit, concl.28.n.5.
Contrarium ibi n.7.
Concorda vt ibi n. 8.
Acquirere alteri, & non ſibi, non eſt prohibitum, & præſertim, quando præiudicium alicuius nõ reſultaret, concl.28. n.9.
Acquirens aliquid per alium ſine ceſſione agere non poteſt, immò in hoc eſt neceſſaria acceptatio, nec iſto caſu ſtipulatio Notarij ſufficeret, licèt tamen dicta ſtipulatio reperetur, vt conceſſio amplius reuocari non poſſit, concluſ.28. n.10.
Acquirere, quando quis alicui voluerit, id ex præcedentibus, & ſubſequẽtibus dignoſcitur, concluſ.28. num.11.
Acquirens Epiſcopus, ſiue Prælatus Regularis illius Eccleſię acquirere dicitur, ſi tamen aliud voluiſſe non appareat, concl.28.n.12.
Sed in dubio acquiſita, per Epiſcopum, aut per Prælatum intuitu Eccleſię acquiſita cenſentur, concl.28. n.13.
Et id precipuè in Monacho, ibidem.
Acquirere quis dicitur proſe, quãdo emit pro perſona nominanda, & poſtea non nominat, ſecus verò ſi nominaret, quia tunc illa præſumptio ceſſat, concl.28. n.14.
Acquirere ſibi quis dicitur, quando animum præſcribendi habuit, concl.28. n.15.
Acquirens primus in Emphiteuſi quis dicatur, & quando filijs præiudicare poſſit, vide concl. 28, num.16. cum pluribus ſeqq.
Et in materia emphitheotica, ſed ſeduli filijs primus acquirens præiudicare poteſt, quãdo feudũ fuerit acquiſitum ex propria pecunia, & ex ſua ſtipulatione, concl.28. n.16.
Extende, quòd de ſuper eum acquiſita ille ſolum liberè diſponere poteſt, concl.28. n.17.
Et poteſt comprehenſis in Inueſtitura præiudicare, concl.28. n.17.
Declara tamen procedere, vt ibi n.19.
ACQVISITA per vnum ex fratribus ſimul, poſt mortem Patris eo habitantibus, de communi acquiſita cenſentur, concl.29. n.1.
Fallit tamen duobus modis, vt ibi n.2. & 4.
Et acquiſita per vnum ex fratribus ad hoc, vt dicantur in communi acquiſita, hæc tria concurrere debent, & primo quòd fratres, poſt mortem Patris inſimul vixerint, cum hęre ditate indiuiſa; ſecundo, quòd lucra communicauerint; tertio, quòd de ſuper lucratis inuicem alter alteri rationem non reddiderint, concl.29. num.6.
Extende, vt ibi n.7.
Fallit tamen duobus modis, vt ibi n.8. & 10.
Declara vt ibi n.11.
Acquiſita ab eo, qui bona Eccleſię adminiſtrauit potius ex illius bonis, quàm aliundè acquiſita cenſentur, ad euitandam ſiniſtram ſuſpicionem furti, concl.29. n.15.
Ab vxore ad euitandam turpis quęſtus ſuſpicionem, ex bonis viri acquiſita cenſentur, concluſ. 29. n.16.
Ab adminiſtratore, ſiue tutore, ex bonis pupilli acquiſita cenſentur, ſi antequam adminiſtrauerat fuiſſet pauper; ſecus autem, ſi aliundè haberet, ſiue vir induſtrioſus eſſet, concl.29.n.17.
Extende id multò magis procedere, ibi n.18.
Malè acquiſita, quando reſtituenda veniunt, tunc illi ea reſtitui debent, cui ablata fuere, concl.29. n.19.
Acquiſita ab hęrede poſt aditam hęreditatem reſtitui non debent, concl.29. n.20.
Declara tamen, vt ibidem.
Acquiſita à ſeruo legato teſtatore viuente legatario non debentur, nec ei per conſequens reſtituenda veniunt, dicto teſtatore mortuo, concl. 29. num.21.
Acquirendorum facilius fit ammiſſio, quàm iam acquiſitorum, cum facilius impediatur faciendum, quàm quòd factum tollatur, concl.29. num.22.
Acquiſita per Clericum beneficiatum, quando non habebat Patrimonium, ante adeptum beneficium, neque induſtriam, de bonis Eccleſiæ acquiſita cenſentur, concl.29. n.23.
Et Clericus, quando dicatur pauper, vide ibidẽ.
Item acquiſita per vxorem, ex bonis viri acquiſita cenſentur, concl.29. n.24.
Extẽde idem procedere in acquiſitis per filium famil. quæ ex bonis Patris acquiſita præſumũtur, concl.29. n.25.
Item acquiſita, per concubinam de bonis amaſij acquiſita cenſentur, concl.29.num.25.
Acquiſita à Matre vidua, quæ bona filij adminiſtrauit, ex bonis ipſius filij acquiſita præſumuntur, niſi de contrario doceretur, concl.29.n.26.
Item acquiſita ab Officiali Reipublicę, qui ante Officiũ nil de proprio habebat, de bonis Reipublicæ acquiſita cenſentur, licèt induſtriam haberet, quia eam exercere durante Magiſtratu non poterat, concl.29. n.27.
Acquiſita per Patrem, vel Socerum ex pecunijs filij, & nurus, quorum bona adminiſtrarunt, acquiſita cenſentur, concl.29. n.28.
Sed acquiſita per cohęredem, non de bonis cõmunibus; ſed de ſua rata acquiſita cenſentur, & pręſertim, quando rationem cohęredi reddidit, concl.29. n.30.
Item acquiſita per Socium, qui ante Societatem proprium patrimonium habebat, de proprio acquiſita cenſentur, concl.29. n.31.
Extende idem procedere, etiam ſi ſocius non habuiſſet Patrimonium, ſed eſſet induſtrioſus,

quia tunc non de bonis Socialibus, & adminiſtratis, ſed ex ſua induſtria illa acquiſiuiſſe præſumitur, concl.29. n.32.

Acquiſita per monachum tranſlatum vno Monaſterio ad aliud, cui Monaſterio acquiratur, vide concl.1. n.79.

Acquiſitio momentanea in conſideratione non eſt habenda, concl.85. n.23.& 24.

Et quando dicatur facta titulo oneroſo, ſiue lucratiuo; Item quando onus dicatur præponderare lucro, vide concl.42. n.510.

Acquiſitum per Alluuionem, cui accreſcat. vide concl.94. & in Verbo Alluuio.

ACTA facta in vno Iudicio legitimè probant, etiam inter aliàs perſonas in alio. concl.30.n.1

Et propterea infertur, quòd teſtes examinati inter Religionem Equitum Hieroſolymitanorum, & Patrem alicuius, ſuper nobilitate, etiam inter eandem Religionem, & filium dicti patris probant, concl.30. nu.2.

Acta primæ inſtantiæ in ſecunda non obſtant, niſi reproducantur, concl.129. n.12.

Et facta in vno Iudicio probant, etiam inter alias perſonas, quoad præparationem alterius Iudicij; licèt ſecus quoad deciſionem cauſæ, concluſ.30. n.4.

Declara tame id procedere, vt ibi num.4.

Extende procedere, vt ibidem.

Acta facta in Iudicio criminali non probant, etiam inter eaſdem perſonas in Ciuili, veluti ad diuerſum finem tendentia, concl.30. n.5.6. & 7.

Acta facta coram Auditore Rotæ in cauſa alteri cõmiſſa ſunt valida & præſertim parte, non opponente, concl.168. n.7.& 8.

Et facta coram vno Notario, & eodem Iudice non probant, quando illa cauſa per alium Notarium ageretur, concl.30. n.8.

Fallit tamen, vt ibi n.8. & ibi ratio aſſignatur.

Acta coram Arbitratoribus facta coram Iudice, ordinario non probant cũ in forma Iudicij facta non fuerint, concl.133. n.140.

Facta in Iudicio ſummario, non probant in Ordinario, concl.30. num.9.

Extende ibi num.10.

Fallit duobus modis, vt ibi n.11. & 12.

Facta coram Iudice ſeculari poſſunt etiam corã Eccleſiatico produci, ibidem n.15.

Acta facta contra auctorem hæredi præiudicant, concl.173. n.7.

ACTA ex diſpoſitione Concilij Tridentini, & etiam Iuris, ſunt transportanda ad Iudicem appellationis, aliàs ſentẽtia non viſis actis probatorijs, tanquàm ſine cauſæ cognitione lata eſſet nulla, & iniuſta, concl.31.n.1.

Sunt transportanda, etiam ad effectum, vt ſuſpẽſo petitorio procedatur in poſſeſſorio, concluſ.31. num.2.

Sunt tranſportanda etiam, quòd cauſa ſit commiſſa, cum clauſula ſummariè, & quantum ſufficere videbitur, concl.31.n.3

Sunt tranſportanda etiam ſi ageretur prout in prima, concl.31. n.4.

Fallit tamen vt ibi n.5.

Item ſunt tranſportanda etiam, quòd commiſſio duas partes contineret; nempe eam reſtitutionis in integrum, & alteram, vnà cum toto negotio principali, quia tunc etiam, quòd Iudex appellationis pronunciaret prout in prima, tamen actorum tranſportatio eſſet neceſſaria, concl.31. n.6. & ibi ratio aſſignatur.

Extende vt ibi n.7.

Sunt tranſportanda, etiam ſi per partem aduerſam fuiſſet declaratum de non vtendo decreto, à quo fuerit appellatum; ſed de procedendo prout in prima, vigore clauſulæ (Quam, & quas) quia ea nunquam operatur, niſi illis tranſportatis, concl.31. nu.8.

Sunt tranſportãda, etiam ſi quis vellet aliud Iudicium proſequi, quia non poteſt ſtatui, an ſit idem, vel diuerſum Iudicium; niſi prius viſis actis, concl.31. n.10.

Sunt tranportanda etiam, quòd ſimus in ſimplici poſſeſſorio manutentionis, in quo ſummariè procedi ſolet, concl.31. n.11. & 12. vbi ratio aſſignatur.

Sunt tranſportanda etiam in cauſa Spolij, & in alijs poſſeſſorijs, etiam petitorio ſuſpenſo, concluſ. 31. n.13

Sunt tranſportanda etiam, quòd ſint irreleuantia, & ratio eſt, quia cum id à lege fuerit inductum; id circò nemo per actorum irreleuãtiam excuſari poteſt, concl.31. n.14. & 15.

Contrarium ibi n.16.

Sunt tranſportanda, etiam ſi eſſemus in prima inſtantia, quando tamen impugatur ſententia in alio tribunali lata, concl.31. n.17.

Etiam Criminalia ſunt tranſportanda in Iudicio Ciuili, ſi tamen ea faciant ad cauſam, concluſ.31. num.18.

Sunt tranſportanda in cauſis, quæ fiunt tàm corã Epiſcopis, quàm etiam coram alio quocumq; Iudice, concl.31. n.19.

Sunt tranſportanda, nedum coram Iudice appellationis; verum etiam coram quocumq; alio, cui fuerit cauſa commiſſa, ab alio Iudice auocata, concl.31. num.20.

Illa ſolum ſunt tranſportanda, de quorum productione conſtat coram Iudice à quo, nõ obſtãte, quòd vna cauſa habeat conſequentiam ab alia, alteri commiſſa, concl.31. n.21.

Omnia ſunt tranſportanda, quæ ſunt neceſſaria ad detegendam iuſtitiam, vel iniuſtitiam ſententiæ, concluſ.31. n.22.

Coram Arbitris facta ſunt tranſportanda, quando appellatio ab illis eſt interpoſita, concl.128. num.396. & concl.133. n.141.

Et tranſportata coram Vno Arbitro tantùm sũt nulla, niſi fiat eorum tranſportatio coram omnibus, ſed poteſt benè talis actus productionis conualidari, ſi ea fieret coram alijs parte præſente, vel ea citata, concl. 31. n.24.

Sunt tranſportanda à fideiuſore, qui velit vti illis contra Principalem in cauſa ſeparata factis, concl.31. num.25.

Sunt tranſportanda, quando ex natura negotij, aliquid firmari non poteſt, niſi viſis dictis actis,

quod procedit, etiam ſi in cauſa appellationis, verſemur, concl. 31. n. 26.
Per Actorum tranſportationē fundatur iuriſdictio Iudicis, cui executorialis dirigitur. concl. 129. num. 442.
Si non tranſportatur ſententia de Iure Ciuili nō valet, etiam circumſcripta Sacri Concilii Tridentini diſpoſitione, concl. 31. n. 27.
Actorum tranſportatio Iudicis aſſertione in ſententia verificari non poteſt, ſed ex ipſis actis omnino iuſtificanda venit, concl. 155. n. 65.
Si integrè non tranſportentur, Iudex, ad quem exercitium Iuriſdictionis non habet, nec minus cauſa ad eum deuoluitur, & percipuè ſi id opponatur à parte, concl. 31. n. 28.
Extende quatuor modis prædicta procedere, vt ibi n. 29. cum ſeqq.
Non ſunt tranſportanda, quando ſumus in cauſa profana ad Iudicem laicum ſpectante, quia tunc Concilium Tridētinum locum non habet, concl. 31. n. 30.
Extende, & ſubextende, vt ibi n. 31, & 32.
Contrarium, vt ibi n. 33.
Sed quòd decretum Congregationis Sacri Cōcilij loquatur de prophanis ad fauorem Eccleſiaſticum ſpectantibus, & non aliàs. vide ibidē num. 34.
Item quòd cauſa poſſit dici Eccleſiaſtica, ſi non reſpectu perſonarum; tamen reſpectu bonorum veluti, quia ea ſint Eccleſiaſtica, reſpectu Dominij ad Eccleſiam ſpectantis ibidem n. 35.
Actorum traſportatio non eſt neceſſaria, quando Iudicium, & cauſę eſſent diuerſę, concluſ. 31. num. 36.
Extende ibi num. 37.
Ea ſolùm tranſportare tenetur appellans, quæ corā vltimo Iudice actitata fuere, & quæ apud ipſum reperiebātur producta, & ſic quādo partes erunt coram tertio Iudice, tunc ſufficeret actorum tranſportatio coram ſecundo Iudice facta, concl. 31. n. 38.
Extende ibi n. 21. & 39.
Actorum tranſportatio in vltimis Audientis Rotę, non eſt neceſſaria, concl. 160. n. 156. & nu. 157. ratio aſſignatur.
Actorum tranſportatio non eſt neceſſaria, quando ſententia ſine illis iuſtificari poſſet, concluſ. 31, num. 40.
Contrarium tamen ibi n. 41.
Et illorum traſportatio non eſt neceſſaria, quādo ea ſolùm verbaliter producta fuere, & ſic nō citata parte, quia tunc ea extra mundum extare dicuntur, concl. 31. n. 42.
Actorum tranſportatio integra non eſt neceſſaria, quando agitur in materia attentatorum, concluſ. 160. num. 35.
Producta parte non citata legitimè proceſſum annullant, concl. 31. n. 43.
Quando tranſportantur per Notarium de vno Officio, ad aliud citatio partis non eſt neceſſaria, concl. 31. n. 44.
Secus autem facta poſtea eorum tranſportatione, quia ad hoc, vt ea de actis eſſe dicatur, tunc erit neceſſaria partis citatio ad dicendum contra, & quòd fuerit dimiſſa copia in actis, ſiue Originale, concl. 31. n. 45.
Fallit tamen, ſi fuiſſet perſeueratum in eiſdem actis, & deinde pars fuiſſet citata, dicta acta in Iudicio repetendo, quia tunc alia tranſportatio non eſſet neceſſaria, concl. 31. n. 46.
Et eorum tranſportatio non eſt neceſſaria, quando non tractatur de iuſtitia ſententię; ſed ſolùm de probando facto, quòd ſcilicet inter partes fuerit agitatum, concl. 31. n. 47.
Quæ ſunt tranſportanda vigore ſtatuti intelligūtur de his, quę faciunt ad cauſam, & non aliàs ibidem n. 47.
Illa non ſunt traſportanda, quæ non impugnāt iuſtitiam ſententię, quia eorum omiſſio nullitatē proceſſus non inducit, concl. 31. n. 41.
Illorum tranſportationis omiſſio proceſſum non vitiat, quando id culpa partis contingeret, cōcluſ. 31. num. 49.
Illa omiſſio debet impedire remiſſoriam, quando cauſa in prima Inſtantia fuit introducta in Rota; at ſecus, ſi per viam auocationis ab alio Iudice fuerit introducta, concl. 31. n. 50.
Item eorum omiſſio ſententiam non vitiat, quādo tempore tranſportationis huiuſmodi acta non reperiebantur, concl. 31. n. 51.
Si fuerint amiſſa, tunc conſtare non poteſt de notoria iniuſtitia, concl. 31. n. 51.
Et tunc ad eorum deperditionem probandam Iuramentum non defertur ibidem, n. 53.
Declara tamen, quòd probata aliquorum actorum amiſſione, tunc ea quę deficiunt de amiſſis quoq; eſſe cenſentur, concl. 31. n. 54.
Item eorum tranſportttionis omiſſio ſententiam non vitiat, quando acta non fuerunt tranſportata ab vna parte negligente, & altera ſua acta tranſportauit, quia tunc Iudex ſuper productis pronunciare poterit, concl. 31. n. 55.
Declara vt ibi n. 56.
Si ea vna pars ſolùm producat, & non altera, tūc deſertio cauſę euitabitur, etiam, quòd adeſſet ſtatutum, quòd vtrique parti imponeret terminum ad iuſtificandum, concl. 31. n. 57.
Eorum tranſportatio non eſt neceſſaria, quando Notarius primę Inſtātię eſt etiam Notarius ſecundę, concl. 31. n. 59.
Item non eſt neceſſaria, quando ea geſta fuerunt coram Iudice incompetenti, concluſ. 31. num. 58.
Facta coram Iudice ſubrogato in ſtatu, & terminis in prima Inſtantia, non eſt neceſſe producere, quia Iudex ſubrogatus facit idem Tribunal cum eo, in cuius locum fuit ſubrogatus, cōcluſ. 31. num. 60.
Actorum tranſportatio non eſt neceſſaria, quando ea ad partes poſita fuere, quia ea de actis eſſe non dicuntur, concl. 31. n. 61.
Item non eſt neceſſaria, quando agitur pro iuſtificanda ſententia in cauſa hæreſis lata, pro qua ſemper eſt præſumendum, etiam proceſſu non producto, quia per Inquiſitores illius copia nō datur in hoc crimine, concl 31. n. 62.

Extende, quòd eorum tranſportatio non ſit neceſſaria in ſententia confirmata à Papa, per clauſulam ſublata facultate aliter iudicandi per quam audientia denegatur, concl. 31. num. 63.

Secus autem vbi eſſemus in illis actis quæ fuerũt verbaliter producta, ſed in productione adeſſet illa clauſula tenoris &c. quia tunc talis clauſula vim veræ probationis habet, concl. 31. n. 64.

Et illorum tranſportatio, quando eſt facta ea integra præſumitur, & qui contrarium dicit illud probare tenetur. concl. 31. n. 65.

Item tranſportatio integra præſumitur, etiam ſi non fuiſſent tranſportata Inſtrumenta, vbi adeſſet ſtylus producendi Iura verbalia, abſque eorum dimiſſione reali in actis, concl. 31. n. 66.

Et illa præſumuntur integra, quæ fuerunt tradita à Notario actuario, ſiue ſucceſſore, at ſecus ab alio non actuario, neque ſucceſſore in officio, quia tunc integra non præſumuntur, concl. 31. num. 67.

Et tunc actorum integra tranſportatio à Notario probatur, ſi ille alia iura in actis ſuis non extare atteſtetur, concl. 31. n. 68.

Extende idem procedere, etiam ſi ſolùm Notarius diceret, ſe fideliter extractionem actorum feciſſe, concl. 31. n. 69.

Fallit tamen ibi n. 70.

Et illa non dicuntur non integrè tranſportata ex illis verbis Notarij (ſcilicet omiſſis alijs &c.) quia illa verba de ſtylo Notarij apponi ſolent, ad ſubintelligendas clauſulas ordinarias, concluſ. 31. n. 71.

Tranſportatio in dubio integra præſumitur, quãdo præcipuè ambæ partes fecerunt inſtantiam pro ſententia, concl. 31. n. 72.

Actorum productio, quando dicatur realis, ſiue verbalis, vide ibidem concl. 31. n. 74. & ſeqq.

Et illorum tranſportatio fieri debet per appellantes in prima inſtantia; quod tamen ſecus eſſet, quando in ſecunda inſtantia eſſet lata ſententia reuocatoria primæ, quia tunc ad illos dicta tranſportatio non ſpectaret, concluſ. 31. nom. 86.

Contrarium ibi n. 88.

Actorum non integra tranſportatio, quando nullitatem inducit, tunc ea nunquam parte opponente ſanatur, nec minus à Signatura ſanari ſolet, concl. 31. n. 89.

Declara, quòd dicta non integra tranſportatio omnino nullitatem non cauſat, ſed ſolùm exercitium Iuriſdictionis impeditur; quando tamen non deficiat dictæ Iuriſdictionis fundamentum in commiſſione radicatum. concl. 31. num. 90.

Et tunc executio mandati, vel alterius actus nõ fit, donec tranſportatis actis de illius iuſtitia, ſiue iniuſtitia cognoſcatur ibidem.

Et expenſæ tranſportationis actorum à quo ſint ſoluendæ, vide ibi n. 91.

ACTA faciunt rem notoriam, concl. 32. nu. 1. & concl. 148. ſub n. 226.

Extende id in tantum procedere, vt propterea ignorantia probabilis non detur, circa ea, quæ apud acta reperiuntur, concl. 32. num. 2.

Subextende eò magis procedere, quando contra dicta acta proteſtatum fuiſſet, concl. 32. n. 3.

Faciunt ius, quoad omnes, quando non ſolùm ex illis actis de illo iure appareret, ſed etiam ex alijs probationibus in eiſdem actis exiſtentibus; aliàs ſecus, concl. 32. n. 4.

Adeò fauorabilia dicuntur, vt propterea ſemper pro eis ſit iudicandum in dubio, concl. 32. n. 5.

Sed deperdita præſumuntur ablata ab eo, cuius intererat ea non reperiri, concl. 52. n. 52.

Acta deperdita dicuntur, quando apparet de diligentia facta pro illis reperiẽdis, concl. 52. n. 53.

Facta ad præparationem Iudicij contra vnum nocẽt tertio, ita vt agi poſſit contra ipſum, ſed non, vt ex illis condemnetur tertius, concl. 32. num. 6.

Actorum productio facta per vnam partem in partibus tantum fauorabilibus, quando etiam alteri parti profit, vide concl. 129. n. 434.

Tertio non nocent, ſi ille non fuerit citatus, concluſ. 32. n. 7.

Faciunt rem notoriam, dummodo ea ſint publica, & talia dicuntur, quando mandatum Iudicis præceſſit ſeruatis ſeruandis; aliàs dicerẽtur, non in actis, ſed extra mundum extare, concl. 32. num. 8.

Acta Iudicij corumpens pœna falſi punitur, concluſ. 121. n. 2.

Declara tamen, vt ibidem.

ACTIO eſt ius proſequendi in iudicio, quòd nobis debetur, concl. 33. n. 1.

Actiones ex communi opinione ſunt de iure ciuili concl. 33. n. 2.

Et dicuntur ciuiles, quando oriuntur ex cõtractu iuris ciuilis, ſed quæ naſcuntur ex contractu iuris gentium, quoad materiam ſunt iuris gentium, quouero ad formam ſunt iuris ciuilis, concl. 33. n. 3.

Actiones, aut ſunt Natiuæ, vel Datiuæ; Natiuæ dicuntur illæ, quæ habent ſufficientem, & idoneã præxiſtentem materiam, ex qua naſcuntur; Datiuæ verò propter æquitatem dantur, concl. 33. num. 4.

Earum ſex aliæ diffinitiones dantur, vt ibi n. 5.

Item vel ſunt directæ, vel vtiles; directæ dantur ex verbis legis; vtiles verò ex mente ipſius, concl. 33. n. 6.

Et ex iſtis aliæ ſunt particulares, aliæ vniuerſales, & aliæ Generales; Particularis dicitur rei vendicatio; vniuerſalis hæreditatis petitio, quæ datur ad ius vniuerſale hæreditatis, quæ eſt vniuerſalis ſucceſſio in omne ius defuncti; Generalis autem dicitur actio negotiorum geſtorum, ſiue tutelæ, quæ datur ad plura, concl. 33. num. 7.

Perſonales à realibus differunt origine, natura, proceſſu, & effectu, origine, quia perſonalis actio oritur ex obligatione, obligatio ex contractu, vel quaſi, delicto, vel quaſi, licet illæ quæ oriuntur ex delicto, morte extinguuntur, concl. 33. n. 8. & 9.

Fallit tamen, quando lis fuiſſet conteſtata cum defuncto, quia tunc actiones ex delicto naſcentes

tes, ad hæredes tranſeunt ibidem n.9.

Et in obligatione ex delicto naſcente, delinquens efficitur ſubditus illius loci, in quo deliquit, concl.33. num.10.

Reales naſcuntur ex Dominio, vel Iure, quod quis in re habet, & natura à perſonali differtūr, quia perſonalis perſonam ſequitur, realis verò rem ipſam; proceſſu differunt, quia intentās realem exprimit cauſam proximam, veluti ſe eſſe Dominum, intentans verò perſonalem, cauſam remotam exprimit, concl. 33. n.11.

Reales à perſonalibus effectu differunt, quia officium Iudicis in actione reali eſt declarare me Dominum, & aduerſarium ad reſtitutionem condemnare, ſed in perſonali illius officium eſt iudicare, aduerſarium teneri dare, vel facere, & ſic condemnare, vel ad dandum, vel ad faciēdum, concl.33. n.11.

Et de alijs quatuor generibus actionum realium, vide ibi n.12. remiſſiuè.

A principio omnes erant perpetuę, & in infinitū durabant, ſed poſtea ius ciuile Imperatoris eas ad triginta, vel quadraginta annos reduxit, ne dominia longo temporis lapſu ſuper incerto vagentur, concl.33. n.13.

Et licèt iſte terminus actiones perpetuò durare pluries in corpore Iuris reperiatur; nihilominus ad illud tempus triginta, vel quadraginta annorum reſtringendus venit, intra quod tempus, etiam contra Eccleſiam actiones finiuntur concl.33. n.14.

Secus autem in excipiendo, quo caſu actiones etiam criminales temporales, fiunt perpetuæ, concl. 59. n. 78.

Actio, aut eſt perſonalis, aut realis, vel perſonalis in rem ſcripta, ſiue cum hippothecaria vnita, quæ ſpatio 30. annorum præſcribuntur, concluſ. 33. n. 15.

Item realis, ſiue hippothecaria, ſi loquimur de iure communi, & ſimus inter præſentes, ſpacio decem annorum præſcribitur, & viginti inter abſentes, ſi verò loquimur de præſcriptione ſtatutaria, tunc illud tempus eſt attendendum, quod eſt ab ipſo ſtatuto præfixum, concluſ. 33. num. 16. & 17.

Sed loquendo de ſtatutaria præſcriptione, declara eam procedere, vt ibi n.17.

Perſonalis autem in rem ſcripta, vt eſt actio ſpolij, curſum 40. annorum, pro ea præſcribenda requirit, concl.33. n.18.

Illa competit pro cēſibus, vt eſt ſauinaum interdictum, quod datur contra tertios poſſeſſores, & illud quemlibet poſſeſſorem concomitatur, nec non datur ſemper ſucceſſori, & contra ſucceſſorem, concl.33. n.19.

Adeò eſt priuilegiata, vt propterea hipothecaria, ſine ea non naſcatur; licèt poſtquam eſt nata, ta, ſine perſonali ſubſiſtat, concl. 33. n.20.

Perſonali ceſſante, hippothecaria ceſſat ibidē.

Et hippothecaria, quando datur contra plures, tunc dicitur indiuidua; Vndè ſequitur, quòd in actione indiuidua ſententia non poteſt pro parte valere, & pro parte non, concl.33.n.21.

In rem ſcripta poteſt exerceri in loco, vbi res eſt ſita, veluti dicatur de actione mixta, ſiue reali, & perſonali, nec non etiā in actione hippothecaria, ſine perſonalis aſſiſtentia; dummodo conuentus in loco, vbi res eſt ſita, inueniatur concl.33. n. 22.

Perſonalis contra ſingularem ſucceſſorem dari non poteſt, cum ea non rem, ſed perſonam ſolùm ſequatur, concluſ. 33. n.23. & n. 24. datur exemplum.

Neque ea in ſubſidium dari poteſt contra ſingularem ſucceſſorem, concl. 33. n. 25.

Contra ſingularem ſucceſſorem tranſit, veluti quando hæres, qui alienauit non eſſet ſoluendo pro reſtituendo pretio, concl.33. n. 26.

Item contra tertium ex cauſa lucratiua exerceri poteſt, concl.33. n. 27.

Datur cōtra tertiū etiam, quādo ille defraude ſiue de dolo participaſſet, concluſ. 33.n. 28.

Item datur contra tertios fauore vltimæ voluntatis in ſubſidium, licèt ſecus, quando cauſa eſſet onероſa, concl.33. n.29.

Datur contra tertium pro legato, ſed ſolùm ea datur ad effectum, vt res tradatur, concluſ.33. num. 30.

Datur contra ſocium, ſed conceditur tamē realis ad bona, concl.33. n.31.

Datur contra tertios fauore dotis in ſubſidium, concl.33. n. 32.

Datur contra ſingularem ſucceſſorem, veluti, qando quis appodiauit in meo pariete, & poſtea alienet, quia tunc ſingularis ſucceſſor ad huiuſmodi obligationem tenetur in ſubſidium, concluſ.33. n.33.

Item datur pro alimētis, pēſionibus anniuerſarijs decimis, & tributis publicis, concl.39. n.535.

Sequitur perſonam, ſicut lepra leproſum, nec ad ſingularem ſucceſſorem extra prędictos caſus, & ſimiles tranſit, concl. 33. n.34.

Extende procedere, vt ibi n.35.

Regulariter non datur contra ſingularem ſucceſſorem etiam reſpectu rei ad rem, ibidem.

Fallit ibi num.36.

Extende eò magis procedere, vt ibidem.

Declara vt ibi n. 37.

Et hippothecaria in rem ſcripta ſemper cum re ſine ceſſione tranſit, quod procedit tàm de actionibus in rem ſcriptis actiuis, quàm paſſiuis, concl.33. n.38.

Item perſonalis non ſolùm non datur contra tertium poſſeſſorem, ſed nec minus contra eum poteſt agi hippothecaria, non facta prius dicuſſione contra principalem poſſeſſorem, immò nec etiam rei vindicatione, ſi poſſidens prior poſſeſſionem habuerit, iuxtà terminos l. quoties C. de rei vindic. concl. 33. n.39.

Et licèt non detur contra tertium, datur tamen contra debitorem, ſiue illius hæredem, conc 33. num. 40.

Et prius experiri debet contra hæredem, deinde in executione contra poſſidentem bona, debet ſeruari forma l. à Diuo Pio 5. ſi ſuper rebus de ſent. & re Iudic. concl.33. n. 41.

ACTIO acquiritur ob iuramentum abſque ceſſione,& porpterea itáte iuramento ſtypulatio alteri facta valet, quæ aliàs nõ valeret, quia nemo alteri ſtipulari poteſt, cum ſtipulationes adinuentę fuerint, ad hoc, vt ſtipulemur, quod noſtra intereſt, concl.34. n.1.
Extende id de iure ciuili quoque procedere, ibidem num.2.
Actio nulla oritur ex ludo, vel ex contractibus eius cauſa prouenientibus, concl.101. n.2
Item acquiritur abſenti ex ſtipulatione Notarij, abſque ceſſione, concl.34. n.3.
Declara ibi n.4.
Extende hanc declarationem ibi n.5.
Subdeclara ibidem.
Et ignoranti acquiritur in mutuo, ob particulare illius priuilegium, concl.34. n 6.
Acquiritur ex ſtipulatione omnibus, quorum intereſt, concl.34. n.7.
Item acquiritur omnibus intereſſe habentibus per obligationem Cameralem, concl.34. n.8.
Acquiritur donatario abſenti, quando occaſione dotis donatur, & hoc eſt ſpeciale in dote, & præſertim, ſi donatio inciperet à traditione vera, ſiue ficta per conſtitutum, concl.34. n.9.
Actio vtilis competens ceſſionario, ſiue ceſſione tranſit, quando non adſit, qui illam cedere poſſit, concl.39. 15.
Sed nõ acquiritur abſenti in re illicita, niſi data illius ſcientia omnium, & quorumcumque qualitatum, & circumſtãtiarum, dictum actum illicitum reddentium, concl.34. n.10.
Extende ibi n.10.
Non perpetuatur per actus notoriè nullos, concluſ.133. n.112.
Actio, quæ competit non circumſcribitur loco, veluti fructus, concl.34. n.11.
Actiones dicuntur eſſe de loco, vbi eſt perſona creditoris, & oſſibus illius dicuntur affixę, concl. 113. num.13.
Et quę competit ad quantitatem in genere, nullo loco circumſcripta dicitur, nec inter immobilia connumeratur, ſed tertiam ſpeciem conſtituit, concl.34. n.12.
Fallit tamen, ſi ſolutio eſſet in aliquo loco deſtinata, quia tunc actio in eo loco competit, in quo exactio fieri debet, non autem in illo, in quo obligatio contracta fuit. concl. 34. n. 13.
Actiones quales ſint, quę viam executiuam merentur, & quæ non, vide concl.35. n. 23.
Actiones, & iura nunquam conpræhenduntur in diſpoſitione, in qua fiat mentio de bonis exiſtẽtibus in certo loco, concl.34. n. 14.
Extende idem procedere in ſucceſſione, quę ſit limitata ad certum locum ibidem n.15.
Actiones nunquam veniunt mobilium, vel immobiliũ appellatione, concl.153. n.9. & vide n.24.
ACTIONES plures inſimul cumulari, ac proponi non poſſunt, ſed actor debet vnam ex pluribus eligere, & eam vſque ad finem litis exercere, per regulam, vna via electa, altera non eſt concedenda, concl.35. n.1.
Et plures ſi fuerint propoſitę, tunc ex eis debet fieri electio vnius; licèt de præiudiciali prius ſit cognoſcendum, concl.35. n. 2.
Actio, ſiue cauſa magis pręiudicialis prius eſt terminanda, etiam ſi vltimo loco eſſet incohata, quia in Iudicijs præiudicialibus ordo temporis non attenditur; ſed ſolùm ille cauſę pręiudicialis, & ideò poteſt à poſteriori ſuſpendi; at ſecus in Iudicijs paribus, quia tunc ordo temporis eſt attendendus, concl.35. n. 3.
Et criminalis, quando eſt pręiudicialis ciuili, tunc ratione pręiudicialitatis, pręheminentiæ, & maioritatis de ea prius eſſet cognoſcẽdum, & ſuperſedendum in ciuili, veluti dicitur è conuerſo, concl. 35. n. 4. vbi datur exemplum.
Extende eò magis procedere, quãdo prius pręiudicialis fuiſſet incępta, concl. 35. n. 5. & ibi datur exemplum.
Quod procedit, etiam ſi ſecundum Iudicium motum prius terminari poſſet, ibidem n. 6.
Actiones plures, quando non ab vno, & eodem fonte oriuntur, ſed à diuerſis, tunc de præiudiciali eſſet cognõſcendum, ſed ſi ab vno tantum, tunc ea cauſa prius eſſet terminanda, quæ facilius terminari poſſet, concl.35. n.7.
Et quando inuicem non ſe compatiuntur, tunc de pręiudiciali eſſet cognoſcendum; ſecus autẽ quando inter ſe eſſent compatibiles, veluti, quia vna reſpiceret petitorium, altera vero poſſeſſorium, quia tunc prius eſſet terminandũ illud iudicium, quod prius fuit intentatum, vel quod eſſet magis liquidum, concl.35. n.8.
Et ad cognoſcendum quale ſit maius, vel minus pręiudiciũ ſunt conſtituẽdi tres caſus, vt ibi n.9
Et plures cumulantur, quando ex diuerſis cauſis proueniunt, concl.35. n. 10.
Actionum plurium cumulatio inducit diuerſitatẽ cauſę, tàm reſpectu rerum, quàm etiam perſonarum, concl. 35. n. 11.
Actio ſemel electa amplius mutari nõ poteſt, poſtquam lis eſt conteſtata, quia tunc quaſi contrahitur inter concurrentes ad Iudicium per illius conteſtationem; at ſecus ante litem conteſtatã quia tunc neque actori liceret à propoſita actione deſiſtere, quia cum eo caſu ius reo fuerit quoque acquiſitum, igitur abſque illius conſenſu actor recedere non poſſet, concluſ. 35. num. 12. & 13.
Sed illam poteſt variare actor ante litem conteſtatã, & præſertim, quando plura remedia fuiſſent alternatiuè intentata, concl.35. n.14.
Et tunc etiam poſt litem conteſtatam variatio daretur, vt ibidem.
Ciuilis, & Criminalis, ſi tendunt ad diuerſa, veluti ad rei perſequutionẽ, & ad vindictã, tunc vna per alteram non tollitur, & ſic qui prius agit, ciuiliter ad rei perſequutionem, non prohibetur poſtea agere criminaliter ad vindictam; at ſecus ſi vtraque actio ad vindictam eſſet intentata, concl. 35. n. 14.
Et quando quis omiſſa vna via alteram aggreditur, ſi à principio omne ius fuit deductum, tunc ad refectionem expenſarum non tenetur, concluſ. 35. n. 16.

Sed

Sed vna via conceſſa, & electa, quando poſſit rediri ad alteram, vide concl. 35. per totam.

Et ſi duę fuerint propoſitę; ſed vna ſit alterius pręparatoria, tunc ambę poſſunt vno, & eodẽ tempore ſubordinatè intentari, concl. 35. n. 17.

Extende, vt ibidem.

Actiones plures; quando origine ſunt contrariæ poſſunt inſimul cumulari, in eodem libello, licèt eo caſu poſſit vna, ex eis eligi, & ſuper ea ſententia ferri, & id eò magis, quando in libello clauſulę ſalutares eſſent appoſitę, concl. 35. num. 18.

Contrarium ibi n. 19.

Concorda ibi n. 20.

Rurſus concorda ibi n. 21.

Sed ſi plures in libello apponantur, tunc earum variatio erit permiſſa, ſi in eo addatur illa clauſula; Quòd vna via electa; altera non cenſeatur ſublata. Et ideò, ſi quis prius intentauit Iudiciũ Ordinarium, non prohibetur poſtea eo omiſſo viam executiuam eggredi, concl. 35. n. 22.

Quod tamen declara procedere vt ibi.

Actionibus, & exceptionibus pluribus, etiam cõtrarijs reus vti poteſt, concl. 35. nu. 24.

Fallit tamen vt ibidem

Et in appellatione mutari poſſunt; & ſuper noua Iudex validè pronunciare valet, concl. 35. n. 25

Contrarium ibi n. 26.

Actione incompetenti electa non poteſt amplius, quis via competenti; vti per regulam; Quod potui noiui, quod voui adimplere nequiui, concluſ. 35. num. 26.

Declara vt ibi n. 27.

Ciuilis, & criminalis non poſſunt vno, & eodem tempore, & contextu cognoſci, ſed bene vna eſt videnda, quando altera fuerit peracta, concluſ. 35. num. 28.

Sed ciuilis, quando eſt pręiudicialis criminali, tunc in criminali eſt ſuperſedendum, & intentanda venit ciuilis, concl. 35. n. 29. & ibi habetur quando pręiudicialis dicatur.

Extende tribus modis, vt ibi n. 30. & ſeqq.

Declara tamen ibi n. 37.

Ciuiles, & criminales etiam contrarias tenetur cumulare actor in vno Iudicio, ad dirimendas lites, concl. 35. n. 38.

Criminalis ciuilem abſorbet, & finis negotij criminalis dat principium quæſtioni ciuili, concl. 35. n. 39. & n. 40. aſſignatur ratio.

Criminalis, ob maioritatem ciuili præiudicat, etiam ſi inuicem non ſe contigant, & multò magis, quando ſe contingerent, concl. 35. n. 40.

Et ciuilis ceſſat, quando à Iudice criminali fuerit inhibitio emanata, quod tamen intellige verum; quando non eſſet concluſum in cauſa; At ſecus, quando è contra, concl. 35. n. 41.

Declara duobus modis ibi n. 42. & 43. & ibi ratio aſſignatur.

Et criminalis, quando oritur, quoad pœnam naſcitur etiam actio in factum ad intereſſe, quæ etiã extraneo cõpetere poteſt, concl. 69. n. 26.

Criminalis de falſo intentata ciuili non pręiudicat, nec minus in ea ſuperſedere facit, niſi ius totius cauſæ ciuilis in probatione accuſatæ conſiſtat, concl. 35. n. 44.

Ciuilis ſileret, ſi teſtes de falſo accuſati aliquod adminiculum pręberent, concl. 35. n. 45.

Criminalis, ſiue accuſatio non facit ſuperſedere in ciuili, niſi poſt citationis tranſmiſſionem, immò ante eam poteſt quærela retrahi, & aboleri per Iudicem, concl. 35. n. 45.

Extende, vt ibi num. 45.

Criminalis, ad hoc, vt ciuilem abſorbeat, id intelligendum venit effectu inſpecto, ſed non ipſo iure, quia eſt neceſſaria ſententia in ciuili, concluſ. 35. n. 46.

Actio furti orta ex prima contrectatione, quando non naſcatur, amplius, ex aſſidua contrectatione, ſed dicatur extincta, vide concl. 59. n. 94

Actionem ciuilem quoties exercere poſſumus nunquam eſt recurrẽdum ad criminalem, concluſ. 35. n. 48.

Quod quidẽ eò magis procederet in adminiſtratione doganarum, & vectigalium ibidem.

Et criminalis quieſcit, quando eſt datus terminus ad aliquid faciendum in cauſa ciuili, concl. 35. num. 49.

Criminalis ſilet, & exerceri nõ poteſt, quãdo querela fuit data poſt relaxatum mandatum in ciuili, concl. 35. n. 50.

Actio ſemel extincta amplius non reuiuiſcit, concluſ. 42. n. 99.

Actio de dolo, nunquã datur, quoties ea tolli poſſit aliquo velamine contractus, concluſ. 56. num. 85.

ACTIONVM confuſio fit regulariter, quando creditor debitori ſuccedit, concl. 36. n. 1. & ibi aſſignatur ratio.

Declara vt ibi n. 3.

Et illa confuſio, nedum datur in hęrede, ſed etiã in fideicommiſſario vniuerſali, concl. 36. n. 4.

Extende idem procedere, vt ibidem.

Declara ibi n. 5. & 6.

Extende alijs quatuor modis ibi n. 7. & ſeqq.

Secus tamen, quando lis fuiſſet conteſtata contra hęredem debitorem, concl. 36. n. 9

Fallit quinque modis, vt ibi n. 11. cum ſeqq.

Contrarium licèt habeatur ibi in d. concluſ. 36. num. 20.

Concorda ibi n. 21.

Fallit alijs duobus modis ibi n. 22. & 23.

Sed illarum cõfuſio procedit ſolùm in ea parte, pro qua creditor fit hæres, quia nemo debet in plus grauari, quàm honoratus ſit, concl. 36. num. 17.

Et confuſio non fit in legato à marito vxori, ſiue vſuſfructus, ſiue alio modo facto; licèt ſecus eſſet ſi maritus diceret, quòd de illo legato ſua vxor ſit contenta, ita vt nil aliud de eius dote petere poſſet, vel ſi fuiſſet à teſtatore additum quando fecit legatum, ad tollendas lites &c. aliàs ſi id non addidiſſet, vtrumque haberet, concl. 36. n. 36.

ACTIO euictionis datur ad effectum repetendi in Iuditio rem meam iure Dominij ab aliquo, cuius non erat alteri datam, vel venditam,

quia

quia euictio eſt rei emptæ alia uè cauſa acceptę interpoſito Iudicis decreto ablatio, concl. 37. num. 1.
Et eſt diuidua, & ideò, ſiue tota res euincatur, ſiue illius pars ſemper emptor habet regreſſum contra venditorem de euictione, concl.37.n.2.
Sed vti diuidua poteſt, per hæredes adimpleri pro parte ſua, concluſ. 37. n.2.
Datur contra venditorem non ſolùm pro reſtitutione prætij, ſed etiam pro omnibus damnis & intereſſe, concl.37.n.3.
Quod procedit, etiam ſi ea non fuerit promiſſa, ibidem n. 4.
Actio ad reſtitutionem pretij, quando, & contra quos detur emptori rei Eccleſiæ ipſa re euicta, & quid ea comprahendat, vide concl.85. n.5.
Datur ſingulari ſucceſſori alicuius rei contra auctorem auctoris, in vim iuris ceſſi; ſecus autem ſi iurium cęſſionem non haberet, quia regulariter, quis de euictione non agit, nec regreſſũ contra primum venditorem habet, concluſ. 37.n.6.
Extende quatuor modis, ibi n.7. & ſeqq.
Et non ſolum intentatur, quando fuit euictum Dominium, ſed etiam ſi fuerit euicta poſſeſſio, concluſ.37. n. 13.
Contrarium habetur, ibidem n.14.
Concorda, vt ibi n.15.
Et non intentatur, niſi ſententia fuerit executioni demandata, aliàs emptor adhuc poſſidere diceretur, concl. 37. n.16.
Item non intentatur, niſi ſecuta effectuali venditione, licèt ſecus ſi quis venderet rem alteri obligatam, & pręſertim ſcienter, & ſic quando in limine contractus, aut Iudicij euictio immineret, quia tunc ante eam agi poſſet, ad reſtitutionem pretij, non vti ad ſortem, vel prætium, ſed benè pro intereſſe, concl.37.n.17.
Facit venire fructus amiſſos, & refectionẽ aliorum damnorum, quę emptor cauſa illius euictionis quouis modo paſſus eſt, concl.37.n.18.
Extende ibi n.19.
Datur contra fideiuſſores obligatos pro credito iam extincto, quando bona data creditori in ſolutũ fuerunt euicta, quod tamẽ declara verũ, quãdo in eorum aſſignatione fideiuſſorũ obligatio fuiſſet reſeruata, concluſ.37.n.21.& 22.
Contrarium tamen habetur, ibidem n.23.
Non datur ſi res eſſet iudicialiter euicta, ſed lis non fuit venditori intimata, quia tunc venditor non tenetur ad damna, & intereſſe; At ſecus, quando eſſet certioratus de euictione intentata, concl.37. n. 24. & ibi ratio aſſignatur.
Item non datur ei, qui fuit in culpa rei euincendæ, veluti quia fuit contumax, vel compromiſit, ſiue iuramentum litis deciſiuum detulerit, quia iſtis caſibus emptor huiuſmodi actione contra rei vendicationem non agit, concluſ.37. n.25.
Et emptori non competit, quando ea facto Principis, ſiue per iniuriam, & imprudentiam Iudicis ſequatur, concl.37.n.26.
Et tũc veluti vẽditor ad pretiũ agere poſſet, ita & multò magis illud ſolutum retinere, ibidem.
Emptori competit, quãdo bona per eum à fiſco empta reſtituuntur, & tunc contra fiſcũ ageret emptor pro reſtitutione pretij, quia ſi Princeps vult vni pręiudicare, quoad bonorum reſtitutionem, debet emptorem, cum reſtitutione pretij releuare, concl.37. n. 28.
Fallit tamen in Vniuerſitate, quæ ſi vendiderit bona confiſcata, tunc eo reſtituto, cuius bona erant, de euictione non tenetur, ibidem n.28.
Sed emptori non competit, quando rem alienã ſcienter emit, quia tunc vti in dolo huiuſmodi actione non iuuatur, niſi pretium fuerit promiſſũ, concl.37.n.29.& vide concl.88.n.13.cũ ſeq.
Item non competit ementi rem Emphitenticam vel fideicommiſſo ſubiectam, & aliam ſimilem ſcienter, in qua ex natura rei euictio datur, concluſ.37. n.30.
Extende, & ſubextende ibi n.31. & 32.
Declara vt ibidem.
Fallit duobus modis, vt ibi n.33.
Competit contra fideiuſſores rei venditæ, ſi ea alteri obligata reperiretur, & præſertim ſi principaliter, & inſolidum eſſent obligati, concluſ.37. n.34.
Contrarium, vt ibi n.35.
Concorda, vt ibi n 36.
Sed non competit donatario contra donãtem, niſi ea fuerit expreſsè promiſſa, vel niſi dolus donantis intercedat, aut donatio à promiſſione inciperet; at ſecus ſi à traditione, quia tunc donans de euictione non tenetur, niſi in caſu adhibiti doli, concl. 37.n.38.
Et tunc dicitur donatio à traditione incipere, ętiam ſi donator conſtituat ſe nomine donatarij poſſidere, concl.37. n.39.
Extende, & ſubextende ibi n.38. & ſeqq.
Etſi fuerit promiſſa pro redditibus donatis, ea non extenditur ad alios redditus in locum priorum, concl.37.n.41.
Non competit, quando per partem illi fuerit renunciatum, cum quilibet ſuo fauori renunciare poſſit, concl.37.n.42.
Non datur in vẽditione ſubhaſta, concl.37.n.43.
Contrarium fuit dictum ſupra n.9. & n. 44.
Concorda, vt ibi ſub n. 45.
Non datur, ſi ea per violentiam ſequatur, concluſ. 47. n. 46.
Item non competit in caſu, vbi creditor vendit iure pignoris, concl.37. n. 48.
ACTIO finium ergundorũ eſt ea, quæ conceditur his qui poſtulãt cõfines, ad hoc, vt quod cuiuſquè proprium ſit ab Arbitro definiatur, & ſi quid ab alterutro commiſſum ſit reſarciatur, concl. 38. n.1-& 2.
Et formula iſtius actionis eſt eadem, quę vendicationis, vis autem, & natura eadem, quę cõdictionis, concl.38.n.2
Sed non datur, niſi termini turbentur, Item qua pœna puniatur vide, concl.38. n.61.
Sed ſi vis ſcire ad ſaturitatem ea, quæ ſunt neceſſaria in hac materia, recurras in verbo Confines, & in verbo Limites.

Actio finium regundorum non intentatur ſuper quæſtione proprietatis, veluti nec in eo communi diuidundo, licèt tamen huic actioni quęſtio proprietatis inhæreat, & ideò illa differtur in quærendo de titulo rei, & prius illa poſſeſſorij terminatur, & tunc onus probandi proprietatem aduerſario incũbit, concl. 38. n. 62.
Fallit tamen ibi n. 63. & ibi ratio aſſignatur.
In actione finium regundorum, quomodo dignoſcatur, an de poſſeſſione, vel proprietate aut de vtroq; contẽdatur, vide cõcl. 128. n. 354.
ACTIONES hippothecariæ dicuntur directę, & vtiles, directæ ſemper remanent penes cedentem, & vti oſſibus inhærentes transferri non poſſunt, concl. 39. n. 1.
Actiones directas cedens poteſt ſemper, & quandocumq; eas experiri, donec interueniat vnũ ex tribus l. 3. C. de nouat, ibidem.
Actio vtilis alia eſt directa, alia contraria, & cui vtraq; ſiue quando vna, vel altera detur, vide concl. 39. n. 2.
Et directas poteſt experiri cedens, etiam ſi in ceſſione fuiſſet appoſita illa clauſula, ponens in locum ſuum, &c. reprobata opinione Angeli, concl. 39. n. 3.
Extende, quòd debitor liberatur ſoluendo primo creditori, ſi notitiam delegationis ſui debiti non habuit, conl. 39. n. 4.
Sed eſt benè verum, quòd ſola ſcientia, quæ ex libello depræhenditur ſufficit ad tollendũ exercitium directarum actionum, quæ penes cedẽtem remanent, concl. 39. n. 5.
Extende pręterea procedere, quãdo eſſemus in materia hippothecarię actionis, quę nunquam percutit Dominium rei alienatę, ſed ſolùm poſſeſſionem, & propterea datur creditori retẽtio rei auocatę à tertio, donec ſibi de fructibus ſatisfiat, concl. 39. n. 6.
Directę remanent penes cedentem inutiles, quando eſſemus in neceſſaria ceſſione, veluti in ea ad fauorem creditorum facta, quia tunc illicò ius directum remanet inutile penes cedentem, concl. 39. n. 7.
Et illę non poſſunt exerceri, per donatorẽ omnium bonorũ, quia quãdo ceſſio reſpicit merũ cõmodum ceſſionarij, vt eſt in caſu ſimplicis donationis, tũc cedens amplius nullũ ius ſuper re ceſſa habet, cõcl. 39. n. 8. & 9 vbi ratio aſſignatur
Fallit tamen, ibi n. 10.
Contrarium autem ibi n. 11.
Sed penes cedentem non remanent, quãdo ceſſio iurium, & actionũ fuiſſet ampla, cõcl. 39. n. 12.
Item penes illum non remanent, quando ceſſionarius fuiſſet conſtitutus Dominus, & procurator, vti in rem propriam, & in locum, & ius cedentis ſubſtitueretur, concl. 39. n. 13.
Declara, vt ibi n. 14.
ACTIO iniuriarum eſt illa, quæ datur alicui contra eum, qui illi crimen appoſuit, ſed illud non probauit, concl. 40. n. 1.
Et de ea quis tenetur, quando aliquod crimen etiã excipiẽdo opponit in iudicio, cõcl. 40. n. 2
Huiuſmodi actione tenetur iniurians, etiam, ſi proteſtatur ſe illud crimen opponere, ſed non animo iniuriandi, quia huiuſmodi proteſtatio, vti contraria facto, & vti iniuriæ incompatibilis non ſuffragatur, concl. 40. n. 3.
Contrarium ibi n. 4.
Concorda, vt ibi n. 5. & 6.
Rurſus concorda, vt ibi n. 7.
Item de ea tenetur ille, qui ſi fuerit prouocatus dicat illi tu mentiris, ipſa prouocatione non obſtante, etiam ſi dicat verum, concl. 40. nu. 8. & 9. & ibi ratio aſſignatur.
Iſta datur contra eum, qui calore iuſtæ iracundię verba iniurioſa protulerit, qua in delictis cõmiſſis ille calor non excuſat, concl. 40. n. 10.
Contrarium tenent multi, ibidem n. 11.
Extende hanc ſecundam opinionem multò magis procedere ibidem.
Datur cõtra eum, qui vni dixerit (tu non ci vedi) vel ſi Iudici dixiſſet (al Sindicato ti voglio) ibidem n. 12.
Item ſi quis alicui diceret (tu ſei vn baſtardo) ibidem n. 9.
Datur iſta actio aduerſum eum, qui aliquem indebitè carcerari fecit, quia tunc ille iniuria afficitur, cum carceratio infamiam facti irroget. concl. 40. n. 13.
Item datur contra eum, qui facit aliquem amittere dignitatem, & honorem, concl. 40. n. 14.
Huiuſmodi actione ille tenetur, qui aliquem alapa, ſiue cubito percuſſerit, concl. 40. n. 14.
Et datur omnibus cõſanguineis contra offendẽtem vnum de familia, quia quãdo offenſa infertur vni de genere totum genus iniuriatum cenſetur, concl. 40. n. 15.
Extende, vt ibi n. 16.
Declara ibi n. 18.
Immò Pater poteſt iniuriam filij remittere eo, ac alijs fratribus inuitis, ibidem n. 19.
Reſtringe tamẽ, vt ibi n. 19. & ibi ratio aſſignatur.
Sed quid ſi filius eſſet monachus, an vindicta, vel remiſſio iniuriæ ſpectet ad Patrem, ſiue potius ad Abbatem, vide ibidem n. 20.
Competit etiam marito, pro iniuria illata vxori, & id ob vnitatem perſonarum, quia ſunt duo in carne vna, concl. 40. n. 21.
Item datur officiali pro iniuria facta miniſtro in executione ſui officij, concl. 40. n. 22.
Declara tamen, quòd non creditur illi miniſtro, ſe talem iniuriã paſſum aſſerenti, concl. 40. n. 23
Fallit tamen in Vrbe, & toto ſtatu Eccleſiaſtico, ob bãnimenta Generalia Gubrnatoris Vrbis, ſed quomodo id ſit intelligendũ, vide ibid. n. 24
Datur fiſco cõtra iniuriantẽ, etiã ſi iniuriatus diceret iniuriã ſibi de ſua volũtate factã fuiſſe, quia tũc nõ poteſt rigorẽ fiſci euadere, cõcl. 40. n 25
Itẽ datur alijs de Collegio, vel Vniuerſitate, quãdo vni ex eo fuit illata iniuria, concl. 40. n. 26.
Declara vt ibi n. 27.
Contrarium, vt ibi n. 28.
Datur contra prohibentem piſcari in Mari, & in loco publico ſedere, & ſimilibus, concl. 94. n. 23
Itẽ datur iuriſdictionẽ habẽti, quãdo iniuria fuit vni corã eo illata, & ea dicitur atrox, c. 40. n. 29

Secus

Secus autem ſi iniuria eſſet alicui illata coram perſona in dignitate conſtituta, quia tunc ea nõ diceretur atrox, veluti ea dicitur, quæ corã perſona iuriſditionẽ habẽte infertur, cõcl. 40. n. 30.

Datur ſocio pro iniuria, alteri conſocio illata in itinere, concluſ. 40. n. 31.

Datur Patri pro filio, marito pro vxore, fratri pro fratre, conſanguineo pro altero, pro intereſſe affectionis, ſed non pro eo pecuniarum, concl. 40. n. 32.

Sed non poteſt intentari per coniunctum pro emendatione honoris alterius coniuncti defuncti, ſi non ſit hæres iniuriati. concl. 40. n. 33.

Extende, vt ibi n. 34.

Item non datur, niſi dolus, & animus iniuriandi adſit concl. 40. n. 33.

Et quomodo animus dignoſcatur, ſi ſit bonus, ſiue malus, declaratur ibidem n. 35. cum ſeqq.

Non datur contra eum, qui verbum iniurioſum in Iudicio protulerit, cum aliqua cauſa, quod idem quoq; procedit in ea, quæ extra Iudiciũ fuerit illata, quæ non excuſatur abſque cauſa, concl. 40. n. 38.

Et tunc quęlibet cauſa etiã iniuſta ſufficit ad excuſandum animum iniuriandi ibidem.

Anno pręſcribitur, licèt ſecus in ea actione iniuriarum deſcendente ex lege Cornelia, quę anno tolli non poteſt, quod procedit, tàm in iniuria picta, vel ſcripta, quę anno non pręſcribitur, ſed ad inſtar realium poteſt intentari poſt annum, concl. 40. n. 39. & vide concl. 59. n. 76.

Et annus debet eſſe vtilis, & ideò ignoranti non currit, concl. 40. & vide concl. 116. n. 20.

Et per interuallum temporis remiſſa cenſetur, licèt ſecus, veluti ſi eſſemus in reuocatione iniuriarum, ob quam actio illa extincta non cenſetur, concl. 40. n. 41.

Et actio ciuilis in hac materia iniuriarum actionem criminalem extinguit, concl. 40. n. 42.

Et licèt non ceſſet, quando iniurians ante litem pœnituit, tamen ille pœna mitiori puniendus venit, neque etiam, tunc iniuriatus poteſt ita acriter iniuriam, ſibi ab eo illatam, vindicare, concl. 40. n. 53.

Non poteſt intentari, niſi quis ſpeciale mandatum habeat, concl. 40. n. 54.

Et ad hoc, vt intentetur, eſt neceſſaria ſpecificatio ad hoc, vt pars certificari, & teſtes diſtinctè deponere valeant, concl. 40. n. 55.

Extende idem debere procedere in ea actione iniuriarum, ciuilitèr intentata, licèt non tanta ſpecificatio ſit iſto caſu neceſſaria, quanta in obiectiuis, vti magis odioſis, concl. 40. n. 26.

Et ad hoc, vt cõmiſſio cauſę iniuriarum cẽſeatur criminaliter cõceſſa, opus eſt mentionẽ fieri expreſsè in Signatura de iniurijs, & tũc facta dicta ſpecificatione reus poteſt recõuenire actorem coram eodem Iudice ſuper iniurijs impetrato, concl. 40. n. 56.

Secus autẽ ſi cõtigeret iniuriã alicui clerico inferri quia tũc erit locus pręuẽtioni, cõcl 40. n. 57.

Et hæc actio dicitur infamatoria, propterea etiam (ciuiliter loquẽdo) annali præſcriptione tollitur, concluſ. 40. num. 58.

Secùs autem in incipiẽdo, quo caſu actio temporalis fit perpetua, concl. 59. n. 78.

Et in hac actione iniuriarũ ciuilitèr intẽtata, quomodo articuli ſint proponendi vide ibid. n. 58.

Actio l. liber homo ff. ad l. Aquil. nullam recipit æſtimationem, cum homo res inæſtimabilis dicatur, concl. 60. n. 20.

Actio l. Aquilię ſolùm datur pro damno de pręterito ibi n. 23.

Actio mandati, quando æquiparetur illi funeratitię, & Inuentarij, vide concl. 60. n. 31.

ACTIO negotiorum geſtorũ dicitur in perſonã, non autem in rem, & propterea, quãdo quis pro alio ſoluit, & ſic pro eo negotiũ vtile gerit, poteſt hac actione ſibi conſulere, concl. 41. n. 1.

Actio iſta non datur, quando vtilitas ceſſaret, concluſ. 41. n. 2.

Et ſe cõpatitur cum actione mãdati, cõcl. 41. n. 3.

Acquiritur ei, pro quo, quis emit, ſecuta tamen illius ratificatione, concl. 41. n. 4.

Item acquiritur ei, qui ſoluit debitum pro alio, etiam illo inuito, concl. 41. n. 10.

Secus autem, quãdo negotiorũ geſtor ſine mandato, vel officij neceſſitate alterius defenſionẽ aſſumpſit, ſed ſuccubuit, quia tunc ipſe expẽſas quas fecit ille talis non repetit, concl. 41. n. 11.

Et huiuſmodi actione tenetur ille, qui pecuniam alteri debitã, vel creditum alienum verum, vel putatiuum exegit, ſecuta tamen ratihabitione illius, cuius nomine fuit facta executio, concluſ. 41. n. 12.

Actio negotiorũ geſtorũ hæreditatis iacẽtis adeò eſt priuilegiata, vt omnibus creditoribus, ſit pręferenda, pro conſecutione mercedis, concluſ. 41. n. 16.

ACTIO perſonalis ex teſtamẽto datur pro legitima; Vndè ſi vis ſcire ad ſaturitatem de eius materia, recurras in verbo legitima, & in concluſ. 42. per totam, vbi infinita notanda inuenies in hac materia.

Actio quęlibet Chriſti debet eſſe noſtra inſtructio, concl. 42. n 196.

Actio quãti minoris, quãdo poſſit exerceri, & quæ in ea veniant, vide in concl. 43. n. 18. cum ſeqq. & concl. 70. n. 14. cum ſeqq.

ACTIO quanti plurimi, vt detur, ob morã commiſſam in obligatione, debet eſſe ſpecificatus dies, & locus ſolutionis, & debitum debet eſſe liquidum, concl. 70. n. 1.

Et non datur, ſi penuria inſolita ſuperueniret, concl. 70. n. 2

Et tali caſu quid ſit probandum ab Actore, & quid à reo vide ibidem.

Item ea non datur, ſi debitor fuit interpellatus ad ſolutionem de tempore, quo ducebat vxorẽ vel infra nouem diem luctus ſui defuncti, aut dum miſſam audiebat, concl. 70. n. 3. & 4.

Et ſemper datur aduerſus furẽ, concl. 70. n. 6. & 7

Non datur in cõtractu vſurario, quia debitor nõ cogitur adimplere pro parte ſua, concl. 70. n. 8.

Sed an, & quando ea detur vltra triennium, vide concl. 70. n. 9. cum ſeqq.

ACTIO redhibitoria duplex eſt alia directa, alia verò vtilis, directa datur emptori cōtra vēditōrē, quādo in re vēdita qualitas reperitur morboſa, ſeu vitioſa, vt eſt in animalibus, vtilis verò datur emptori, quādo (verbi gratia) emit librū, quē ob aliquod eius latens vitiū retinere nō poſſit; nec eo vti, & ſic iſto caſu datur vtilis actio, & non directa; cùm in eo illa qualitas morboſa non detur; ſed vitioſa, concl. 43. n. 1.
Amplia primò idem procedere, etiam ſi ille liber, ſiue alia res fuerit vendita talis, qualis erat, quando tamen vitium non erat tale, vt ab emptore facilè cognoſci poſſet, ibi n. 2.
Et ad docendum, quòd illud non eſſet tale argumentum eſſet euidens, ſi pro eo vitio detegēdo fuiſſent etiam adhibiti periti, ibidem n. 2.
Amplia alijs duobus modis, vt ibi n. 3. cum ſeqq.
Limita principalem concluſionē, quatuor modis non procedere, vt ibi n. 10. cum ſeqq.
Actio illa ad hoc, vt cōpetat quatuor ſūt neceſſaria; & primò quòd interuenerit vēditio; ſecūdò quòd animal ſit morboſum; tertiò, quòd morbus ille eſſet latens; quartò, quòd morbus eſſet ante venditionem, ibidem n. 16.
Et illi, qui huiuſmodi actione conueniuntur ex diſpoſitione legis, vel quanti minoris tenentur conſtituere Procuratorem, ibidem n. 17.
Actionis electiò datur actori, & nō Iudici, etiam ſi verba Iudicē tantū concernāt, concl. 44. n. 22.
ACTOR ille dicitur, qui alium prius ad Iudicium vocat, concl. 44. n. 1. & 10.
Et dignoſcitur ex modo procedendi à principio electo ibidem.
Et à principio factus, nunquam deſinit eſſe talis, concl. 44. n. 2.
Fallit tamen vt ibi n. 4.
Actor ad lites quomodo pupillo conſtituatur, & quę facere teneatur, vide concl. 56. ſub n. 116.
Et actor dicitur in cauſa appellationis, qui fuit etiam talis in cauſa principali ibidem n. 3.
Item actor dicitur ille, qui venit pro nullitate ſententiæ, concl. 44. n. 5.
Item talis dicitur ille, qui petit bona ab alio poſſeſſa, ibidem n. 6.
Originarius, & voluntarius ille dicitur, qui manutentionem petit, ibidem n. 7.
Sed actor, & nō reus dicitur ille, qui cōparet, quādo fuit citatus, ſi ſua putauerit intereſſe ibid. n. 8.
Actor, & nō reus viam agendi demonſtrat, nec ſolet mutari etiam mutata perſona, ibidem n. 9.
Actor, ſiue reus, quandò prius poſitionibus reſpondere teneatur, concl. 44. n. 11.
Actor iudicium aſſecurare non tenetur, ibid. n. 12.
Extēde id quoq; procedere in reo, quando tamē habuit ſententiā ad ſui fauorē, immò nec etiam ſine ſententia tenetur aſſecurare iudicium de cōſuetudine, quicquid ſit de iure ibidem n. 13.
Extende ſecūdò, quòd nec etiā aſſecurationi prædictę erit locus, quando pars poſt contractum deterioris conditionis non fieret, ibidem n. 14.
Extende tertiò eo magis procedere in actore immobilia poſſidente, ibi n. 15.
Fallit tamen in obligato ſolùm actione perſonali, quia tunc ille ſatiſdare tenetur. ibidem n. 16.
Et ad hoc, vt validè poſſit agere in iudicio, debet prius illius perſonā legitimare, concl. 44. n. 17.
Actore nō probāte reus abſoluitur. ibidem n. 18. 27. & num. 58.
Actor debet à principio exprimere qua cauſa vti velit, ad hoc, vt reus deliberare poſſit, an velit cedere, vel contendere, ibidem n. 22. & ſeq.
Fallit duobus modis vt ibi n. 23. & ſeqq.
Et habet electionem; vt eam actionem, quam velit ad eius libitū eligere poſſit, & prę ſertim, quādo à iure plura remedia alternatiuè introducta forent ibid. n. 22. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, quòd etiam poſſit in remedijs alternatiuis variare, tàm ante, quàm poſt litis conteſtationem ibidem n. 22.
Et quando poſſit variare actionem, vide concl. 44. n. 22. cum ſeqq. & concl. 35. n. 12. cum ſeq.
Tenetur plenè, & cōcludēter id, quòd eſt fundamentū ſuæ intentionis probare, concl. 44. n. 25.
Amplia duobus modis ibi n. 27. & 28.
In pręparatorijs Iudicij, ſe excuſare nō poteſt, cū ad iudiciū inſtructus ire teneatur, cōcl. 44. n. 33.
Fallit tamen vt ibi n. 34.
Et debet ſuam intentionem plenè probare, & pręſertim, quando ille ius ſuum canonizari petierit, concl. 44. n. 35.
Et veluti ſuā intentionē, ita reus ſuā exceptionē probare tenetur, & ratio eſt, quia reus excipiēdo in ſua exceptione fit actor, ibid. n. 36. & 38.
Fallit tamen, vt ibi n. 39.
Item tenetur ſuam intētionem probare, etiam ſi reus amiſerit cauſam ob falſitatē, ſiue ob aliud caput delicti, concl. 44. n. 40.
Contrarium tenent multi vt ibi n. 41.
Et tenetur probare, etiam ſi reus in ſe onus aſſumpſiſſet probandi id, quod actor probare tenebatur ibidem n. 42.
Extende eò magis procedere, ſi adeſſet clauſula non ſe aſtringens &c. ibidem.
Et nō poteſt recedere à lite, poſtquàm reus illius petitioni acquieuerit, ſed tūc de nouo requireretur cōſenſus vtriuſq; & ſic cogitur ſuę petitioni ſtare ibidem n. 43.
Sed non tenetur probare illud, quod rei exceptione lidi debet, concl. 78. n. 26.
Itē tenetur ſuā intentionē probare, etiā ſi ſe fundet in negatiua, quia ea vti fundamentū ſuę intētionis, per eum probāda venit, concl. 44. n. 44.
Fallit tamen, quando ageretur de probando contrariū eius, quòd eſt de intētione rei, quia tūc illud actor probare non tenetur, niſi prius reus ſuam exceptionem probaſſet, concl. 44. n. 45.
Secus tamen eſſet, quando actor in ſua actione includeret rei exceptionem, quia tunc ſuo ligone ſe percuteret, ibidem n. 46.
Fallit ſecundo, quando eſſemus in materia obiectiua, veluti in probatione homicidij, quia actori ſufficeret homicidium probare, nec poſtea tenetur eam qualitatē probare, vt ſcilicet illud non fuerit factum ad ſui defenſionem, ibid. n. 47.
Ac ſecus, quando verbi gratia aliquis impetrans illud narraſſet in gratia, quod eſt de intentione,

&

& exceptione rei, quia tunc ex vi illius narratiuæ illud probare teneretur ibidem n.48.
Sed quando actor probaret contra exceptionē rei, hęc non diceretur propriè replicatio, ſed tunc dicuntur probationes contrariæ ad inuicē ſe elidentes, remanente prima actoris probatione ibidem num.49.
Actori quod licet, illud licet, & reo, ad hoc, vt æqualitas in Iudicijs ſeruetur, concl.44.nu.50. concl.64.n.15. concl.128. ſub n.133. & 737. & concl.157. n.12.
Fallit tamen, vt ibi n. 53. & 54.
Actor poteſt in cauſa appellationis aliquid de nouo deducere ad elidendum id, quod per reum de nouo productum fuit, concl.128. nu.258. & concl.148. num.395.
Actori, ſicut licet appellare, ita & reo ibid. n.51.
Actor, & reus iudicantur aliquando ad imparia, quod tamen regulariter ſequi non ſolet ibidem num. 54.
Actoris ius ſolum eſt conſiderandum, quia iudicium metimur ab eo, ibidem n.60.
Et actor tribus modis poteſt procedere contra reum contumacē, & primò ad pœnā banni; ſecundò ad immiſſionē bonorū; tertiò id ei facere licebit in cauſa principali, vſque ad totalem cauſę definitionem, concl.44. n.65.
Et quando, & in quibus caſibus, & cum quibus perſonis teneatur ſequi forum rei, vide in concluſ.44. n. 66. cum pluribus ſeqq.
Actori obtinenti ſi licuit executioni demandare ſententiam appellatione, non obſtante, ita è conuerſo debet licere reo, qui poſtea in ea obtinuit, concl.63.n.48. & concl. 157.n.11.
Contrarium habetur in concluſ. 63. num.49. & concl.157. n.13.
Actor, quando quis dicatur originarius, ſiue potius reus, & quod tempus ad id ſit inſpiciendū vide in concl.44. n.90. 91. cum ſeqq.
ACTOR, quando plus debito petit reus in expenſis non condemnatur, concl. 45. n.7.
Extende, quod immò reus poſſit eo caſu negare totum, ſi petitio ſit de pluri in quantitate, ſiue in qualitate, ibidem n.8.
Contrariū, quòd ſcilicèt reus debeat ſecundùm veritatem impoſitionibus reſpondere ibid.n.9.
Et ratio eſt, quia Deus eſt ipſa veritas, quæ nunquam fallit, neque fallitur ibidem.
Concorda vt ibi n.10.
Et plus debito petens in odium iſtius mendacij cauſam perdit, ſi tamen hæc duo in petitione concurrant; nempè quòd dolosè plus debito petierit, & quòd de pluri cautionem exegerit. concl.45. n.1.
Licèt ibi dicatur quatuor eſſe neceſſaria ad perdendum debitum,
Fallit tamē, ſi actor poſt petitionē de pluri poſtea ſe offerret recipere eam partē, quę in cōtrouerſia nō erat, quia tunc reus nō excuſaretur, nam iuſta cauſa in vna parte non tollit moram in alia ibidem num.25.
Secus autē, quādo actor plus debito peteret, & reus plus debito negaret, quia tūc inuicem compenſatio fiet, nam paria delicta pari compenſatione tolluntur ibidem n.2.
Contrarium, vt ibi n.27.
Concorda vt ibi n.28.
Et clauſulę, quę pręſeruent ab hac pena vide n.29.
Extende id, quod fuit dictum de petente plus debito dolosè, procedere etiā in petēte illud iam ſolutum, quia ſi id ſcientèr facit, crimine ſtellionatus tenetur ibidem. n.19.
Itē quibus alijs caſibus procedat vide ibi n.2. cū ſeq.
Actorū trāſportatio ad hoc, vt probet, quomodo, & de quibus actis, ſit faciēda; Itē quādo dicatur verbalis, ſiue realis, nec non, quādo realis facta pręſumatur, & vna, ſiue altera ſufficiat, vide cōcluſ.31. per totam, & ibi plura habebis in hac materia.
Actuarij ſuſpecti cenſentur, ſi magiſter actorum ſuſpectus reddatur. concl. 128. n.656.
Et in quibus illi differant à notarijs vide concluſ. 147. num.6.
ACTVM impugnatum, quis pro ſe regulariter adducere, & eo vti non poteſt concl.46.n. 1.
Amplia quatuor modis, vt ibi n.2. & ſeqq.
Limita ſeptē modis nō procedere, vt ibi n.6. cū ſeq.
Actu impugnato non poteſt quis ſe iuuare, niſi illud cum ſuis qualitatibus acceptet, ibi n.21.
Extende id intantum eſſe verum, vt propterea ille non audiatur, niſi omnia reſtituat, quę ex illo actu impugnato recepit, ibi n.22.
Declara tamen primo id eſſe verū, vbi agitur de reſciſione; ſecus autem, quando actus ex nullitate impugnatur, quia eo caſu minor, verbi gratia non tenetur illud reſtituere, quod ex illo cōtractu recepit, niſi prius probetur, quòd ſit factus locupletior ibi n.23.
Declara ſecundo, quòd impugnans tranſactionem non auditur, niſi eo reſtituto, quod ex ea tranſactione recepit ibi n.24.
Fallit vt ibidem num.24.
Et quādo, quis impugnaret trāſactionem, ex illo capite, quòd lis nulla erat, tunc ipſe nō tenetur probare litem nō extare, ſed iſtud onus ad eum ſpectat, qui vult ſubſtinere tranſactionē ibi n.25. & vide in hoc, concl.131. n.36. cum ſeqq.
Actus duobus modis impugnari poteſt, nēpè primò, vti perſona propria; ſecundò veluti perſona alium repræſentans, & ſic veluti tutor, ſeu vti perſona creditorum à quibus ipſe ceſſionem habuiſſet, concl.46. n.26.
Limita primò eam regulā non procedere in his, quæ ſunt obiectus intellectus, quia tunc non poteſt quis aliud intelligere ex vna perſona, aliud verò ex alia ibi n.28.
Limita ſecundò, eam non procedere in volūtarijs veluti ſi ex vtraq; perſona agit quis de proprio cōmodo, & ex vna iam declarauit eius voluntatem aliquo facto, quia non poterit poſtea velle contrarium, ex alia. ibi n.29.
ACTVS in dubio validus pręſumitur, cōcl.47.n.1.
Actus appellatione intelligitur de valido, & perfecto, non autē de imperfecto, concl.84. n. 36.
Et ſemper præſumitur factus ex ea cauſa ex, qua valere, ac ſuſtineri poteſt, concl.47. n.2.

Semper præſumitur factus eo modo, quo fieri debet, concl. 85. n. 38.

Vt valeat verba ſunt impropriãda ibi n. 3.

Actus æquiuoci, & indifferentes, quãdo ſonent, vel non ſorent in delictum dixi in concl. 109. n. 38.

Et factus à furioſo, & mẽtecapto rite, ac recte, veluti à quolibet prudente fieret, valet, & tenet, concl. 47. n. 4. & ſeqq. & ibi multa in materia.

Et ad hoc, vt ſuſtineatur omnis interpretatio eſt facienda, concl. 65. n. 16.

Declara tamen procedere in habente dilucida internalla, ad quę inducenda plures actus ſucceſſiui, & per aliquod tempus continuati ſunt neceſſarij, ibidem n. 5.

Actus, ſeu diſpoſitio, vt non dicatur ſuperflua ſufficit, quòd quid minimũ operetur, concl. 14. n. 8

Actus qui certo anno fieri debet, ſufficit ſi inquacunque parte anni fiat, concl. 116. n. 37.

Ad hoc, vt potius valeat, quàm pereat, non ſolum omnis interpretatio eſt facienda, ſed illud in dubio prius eſt pręſumendum, quod eſt poſterius, concl. 47. n. 6.

Actus, quando ſine iuriſdictione fieri nequit, tunc per eum appellationi renunciatum cenſetur, concl. 129. ſub n. 326.

Et ille qui non poteſt ſuſtineri, vigore mandati inualidi, eſt validus, quando de alio valido appareret ibi n. 7.

Extende idem procedere in actu geſto ab habẽte duplicem poteſtatem, quia actus pręſumitur factus, ex ea facultate, per quam ille ſuſtineri poteſt ibi num. 8.

Contrarium ibi n. 9

Concorda vt ibi n. 10.

Actus duo ſi dicantur eadem die facti, tunc ille prius præſumitur, qui pro validitate vtriuſquè pręcedere debebat, concl. 47. n. 16.

Actus in termino citationis facti pręſumuntur, ante ſententiam facti, concl. 47. n. 17.

Quando poteſt eſſe licitus, & illicitus, tunc in dubio pręſumitur licitus ibi n. 18.

Ad hoc, vt ſuſtineatur omnia pręſumũtur facta in tempore, & interueniſſe, quę ad illius exiſtentiam ſunt neceſſaria, ibi n. 19. & 21.

Vt valeat omnia præſumuntur fuiſſe iuſtificata, & iuxta Iuris communis diſpoſitionem factus, concl. 47. n. 20. & 22.

In dubio ſimulationem inducere, nec alicui nocere debet ibi n. 27.

Semper pręſumitur factus tempore licito, ad hoc vt delictum aufugiatur ibi n. 28.

Item ſemper pręſumitur factus in executionem pręcedentis tractatus ibi n. 29.

Æquiuocus, & dubius debet ante, non poſt aditionem hæreditatis declarari, & ſic antequàm lis fuerit conteſtata, concl. 51. n. 11.

Et quando eſt æquiuocus ſemper pręſumitur factus, prout melius facienti expedit, concl. 47. n. 30

Semper eſt cenſendus, ne inducat renunciationem beneficij, concl. 47. n. 31.

Actus aditionis hęreditatis inductiui, qui dicantur neceſſarij, & qui indifferentes, vide concluſ. 51. num. 68.

Actus ſemper pręſumitur potius factus cumulatiuè quàm priuatiuè ibi n. 31.

Et factus pręſentibus partibus preſumitur ritè, ac rectè factus, & præſertim, quando Iudex etiã interueniret, cuius enim præſentia doli, ac fraudis ſuſpicionem excludit, concl. 47. n. 32.

Semper pręſumitur potius perueniſſe ex cauſa licita, & honeſta, quàm ex inhoneſta, concl. 47. num. 33.

Et ad hoc, vt ſuſtineatur potius interpratatio eſt facienda, vt ille ab initio non declaretur inualidus, quàm, quod actus à principio nullus validetur, concl. 47. n. 34.

Et ratio eſt, quia iura ſunt proniora ad conſeruandum, quàm ad perdendum actum, ibidem.

Et licèt ſemper pręſumatur factus eo modo, quo fieri debet, tamen ſemper potius præſumitur factus ſecundum ius commune, quàm ſecundũ aliud ſpeciale, concl. 47. n. 35.

Et primus validus non poteſt tolli, ex ſecundo inualido, & propterea conſentiens alienationi inualidæ non ſibi præiudicat in Iure, quod habebat, concl. 47. n. 36.

Declara vt ibidem.

Sed ſecundus, quando eſt nullus non cenſetur à primò receſſum, ibi n. 36.

Suſtinetur, quando habet ſuam debitam formã neque redditur nullus, neque retractatur; licèt melius fieri potuiſſet, concl. 47. n. 37.

Et ille, qui prouenit ex lite nulla ſuſtinetur, ſaltem vti actus extraiudicialis, concl. 47. n. 38.

Et nullus poſſeſſionem transfert, ſi tamen conſenſus non deficiat, concl. 47. n. 39.

Declara vt ibi n. 40.

Nullus voluntatem alicuius demonſtrat, concluſ. 47. n. 41.

Secus autem, quando eſſemus in actu, qui vltra nullitatem in ſe quoq; contineret conditionem, quę faceret, vt voluntas non eſſet voluntas, ibi num. 41

Item id procedit in actu reſoluto veluti fieret in actu ſimpliciter nullo, ibidem.

Item illud procederet, ſi actus fieret nullus, ex defectu ſolemnitatum, at ſecus ſi ex defectu conſenſus ibidem n. 41.

Et factus tempore peſtis valet cum minori numero teſtium, quàm requirat ſtatutum, concluſ. 47. num. 43.

Semper in dubio preſumitur validus; dummodo hæc tria concurrant; nempè modus, poteſtas, & voluntas, aliàs vno eorum ceſſante, actus redderetur eluſorius, concl. 47. n. 44.

Actus voluntarij non plus ligant, quàm voluntas ſit, concl. 47. n. 44.

Non debet operari vltra intentionem agentium concl. 85. num. 106. concl. 109. ſub n. 14. concluſ. 129. ſub n. 76. & concl. 130. n. 25.

Actus, vbi requiritur libera voluntas, non valet ſi coactè fiat, concl. 47. n 44.

Licèt aliquando hæc concluſio fallat, vt ibidem.

Et debet reiterari, donec ſuum effectum ſortiatur concl. 47. num. 46.

Actus legitimi, vt eſt aditio non poſſunt ſtare in

ſuſpen-

ſuſpenſo, neque diem, neque conditionem recipiunt, concl. 51. n. 118.

In dubio validus non præſumitur, quando eſſemus in materia probationis, quia tunc non per præſumptiones, ſed per veras probationes erit procedendum, concl. 47. n. 47.

Non præſumitur legitimè factus, quādo ex illius facie illegitimus appareret, etiam ſi lapſus longi temporis interceſſiſſet, concl. 47. n. 48.

Item non dicitur legitimè factus, quando ille fiat non contra, ſed præter formam mandati, ibi num. 49.

Inualidus dicitur, quando forma non fuit ſeruata, quod procedit etiam, ſi minima eſſet dictæ formæ omiſſio, quia ea vti indiuidua, ſi in vna parte non ſit ſeruata, actus in totum corruit, concl. 47. n. 60.

Extende, quòd actus peccans in forma, neque ex eo oritur ciuilis obligatio, vel naturalis, etiā ſi de conſenſu partium ea forma fuerit omiſſa, ibi num. 61.

Contrarium vt ibi n. 62. & 63.

Et in dubio potius debet iudicari nullus, quàm quod tendat contra voluntatem teſtatoris, quæ ſemper inuiolabiliter, vti lex eſt ſeruanda, ibi num. 64.

Sed quando eſt nullus, tunc non habet locum lex diuerſa C. de tranſact. concl. 47. n. 65.

Item quādo eſt nullus, tunc retrotractio fieri nō poteſt, quia non inuenit principium conſeruabile, concl. 47. n. 66.

Actus nulliter geſti coram Arbitris vim conteſtationis litis non habent, ſed habentur tanquàm coram Arbitratoribus facti, concl. 133. n. 113.

Actus quando ipſo iure eſt nullus nunquam conualeſcere poteſt, ſed ad hoc, vt reconualeſcat nouus conſenſus eſt neceſſarius ibi n. 66. & ſeq.

Et quādo eſt nullus, ob fragilitatem ſexus nunquam tempore conualidari poteſt, concl. 47. num. 68.

Secus autem, quando eſſet ſimpliciter nullus, aut eſſemus in actu priuatorum, quia tunc ex ſuperuenienti conſenſu, conualidari poſſet, quod non contingit in eo, in quo Principis authoritas eſt neceſſaria, quia tunc non conualidatur, vt fieret ille inter priuatos celebratus, ibi n. 69. & ſeqq.

Item quando eſt nullus, non ſolum fauore minoris, ſed etiam tertij, tunc ille non conualidatur niſi conſenſus vtriuſque partis concurrat, ibi num. 71.

Quod tamen declara verum in eo actu, cui lex à principio reſiſtat, alias valeret ipſo minore volente ibi n. 72.

Quando aliquo modo ſuſtineri poteſt, & non ſit talis, cui lex à principio reſiſtat, tunc ratihabitione retracta valeret, ſed prout nunc non autem prout, ex tunc, concl. 47. n. 72.

Actus, quilibet per minorum factus, abſque auctoritate Curatoris, factus regulariter eſt nullus concl. 163. n. 1.

Fallit pluribus modis, n. 2. cum. ſeqq.

Et deueniens ad eum caſum à quo incipere poteſt, quando poſſit reconualeſcere, & quando non vide in concl. 47. n. 72. & ſeq.

Item quando deuenit ad eum caſum, à quo incipere non poſſit, quando corruat vide ibidem.

Actus, qui dederunt cauſam liti non tribuunt ius conſiderabile, nec in aliqua conſideratione ſunt habendi ibi n. 74.

Et illius nullitas reſultat ex pœna a ppoſita in aliquo actu de iure prohibito, ſed id multis modis fallit, vt ibi n. 75. cum ſeqq.

Declara vt ibi n. 82.

Vt ſuſtineatur ignorantia ſemper eſt præſumenda, concl. 47. n. 82.

Et nullus remanet, ac deficit, ſi deficiat ſubſtātia, ex qua ille cauſatur, quia remota cauſa remouetur effectus, concl. 47. n. 83.

Quādo legitimè non fuit factus, perinde habetur, ac ſi nunquam fuiſſet factus ibi n. 84.

Et quādo eſt nullus, ex eo vlla pœna non reſultat, quia non entis nullæ ſunt qualitates, ſiue quia ex nihilo nihil fit, concl. 47. n. 84.

Fallit vt ibi n. 85.

Et nullus poſſeſſionem transfert, ſi tamē conſenſus non deficiat, concl. 47. n. 44. & ſeqq. & n. 85

Quando eſt impoſſibilis, tunc approbari, ac ratificari non poteſt, quia impoſſibilium nulla eſt obligatio, ibi n. 86.

Et quando eſt nullus, tunc in dubio non eſt præſumendum, quòd quis, ſit illum ex ſuperuenienti conſenſu confirmaturus, ſed immò potius impugnaturus, concl. 47. n. 87

Quando tendit ad remouendum grauamen, per illum appellationi renunciatum non cenſetur, concl. 129. ſub n. 330.

Dicitur nullus, quādo fuit factus alia hora, quàm hora citationis, quia tūc diceretur factus abſq; citatione, ibi n. 88.

Et fauore publico nullus, tunc neque iuramento conualidatur, concl. 47. n. 89.

Actus iunior ſemper præſumitur clandeſtinus, & vitioſus, concl. 108. ſub n. 43.

Contra legem factus poteſt valere reſpectu cōtrahentium in eorum odium, ſed reſpectu tertij non, ibi num. 93.

Actus turbidi, & vario modo ſeruati, non inducūt conſuetudinem, neque præſcriptionem, concluſ. 1, num. 159.

Declara tamen, vt in concl. 148. n. 340.

Et ſi dicatur nullus, quoad quoſdam erit quoq; nullus, quoad omnes, ibi n. 92.

ACTVS ſemper præſumitur factus ab eo, cuius intereſſe concernit, concl. 48. n. 1.

Extende idem procedere, etiam ſi ageretur in materia pœnali, ibi n. 2.

Et ſemper præſumitur potius factus nomine proprio, quàm alieno, concl. 48. n. 6.

Fallit tamen, vt ibi n. 7.

Et factus à procuratore ſemper ille præſumitur geſtus nomine proprio, quādo præcedebat ſolū mandatum generale ad negotia, ſecus verò, quando præcederet mandatum particulare ad alterius particularis actus expeditionem, quia tunc non nomine proprio, ſed procuratorio

ſe

ſe ingerere diceretur, concl.48. n.8.

Extende eò magis procedere, quando ageretur de excludendo aliquo delicto, ſiue de excludendis delictis. ibi n.9.

Sed regulariter actus præſumitur ſemper factus à Procuratore in executionem præcedentis mãdati. ibi n.9.

Et ſemper præſumitur potius geſtus ex cauſa neceſſaria, quàm voluntaria, & neceſſariò, tunc quis aliquid facere dicitur, quando ad illud faciendum cogi poterat, concl.48.n.11.

Et ad dignoſcendum an actus, ſit neceſſarius, ſiue voluntarius, origo eſt inſpicienda, ibi n.13.

Item ſemper præſumitur factus de mãdato illius, qui expenſas ſubminiſtrauit, concl. 48. n.14.

Et præſumitur factus potius ex cauſa minus præiudiciali, quàm ex magis præiudiciali, concl.48 num. 15.

Semper præſumitur factus potius ex capite veriſimiliter non expreſſo, quàm expreſſo, concluſ. 48. n.16.

Semper præſumitur ex illa cauſa prouenire, ſine qua non, & ſic ad eam ſemper referri debet, concl.48. n.17.

Semper præſumitur factus, ex titulo, & cauſa præambula, & ab eo, interpretationem recipit, concl.48 n.18.

Actus facti iure familiaritatis nullum præiudicium inferunt poſſeſſioni alterius, concluſ. 152. ſub num. 46.

Actus ſequens declarat qualis fuerit præcedens intentio, & quo iure aliquid fuerit actum, concluſ.48. num.18.

Extende eò magis procedere, quando vnus actus eſſet incontinenti poſt alium factus, ibi num. 19.

Et tunc, quando vnus actus fit vigore præcedentis contractus, ille in multis dicitur neceſſarius, ibi num. 19.

Actus correſpectiui, qui dicantur, & de illorum natura. vide concl. 48. n.19. & in concluſ. 119. num. 59.

Quando ſine fraude fieri poteſt, nunquam in fraudem factus cenſetur, concl.48.n.20.

Et talis ſemper præſumitur, qualis à partibus denominatur; licèt ſecus, quando ſubſtantia, & effectus aliud ſuaderet, quia magis eſt attendẽda ſubſtantia, quàm denominatio, & in dubio actus eſt ſemper interpretandus ſecundum ſubiectam materiam, etiam ſi verba eſſent improprianda, concl.48. n.21. & ſeqq.

Semper præſumitur factus iuxta qualitatem, quã ille gerit, concl.48. n.25.

Actus lege permittente factus, nullam pœnam meretur. concl.118. n.33.

Debet iudicari à ſua cauſa, & non ab euentu, concluſ.48. n.25.

Actus habens duplicem ſenſum, ſemper ad neceſſarium refertur, concl.42. ſub n.363.

Actus conſecutiui in cõſideratione non ſunt habendi, concl.48. n.30.

Et à principio ſunt voluntatis, ſed ex poſt facto neceſſitatis, concl.89. n.360.

Actus non operatur vltra intentionem agentis, concl.48. num.26.

Et reſtrictus ad vnam cauſam, vltra illam operari non debet. concl.48. n.26.

Fallit tamen, vt ibi num.27.

Actus factus ad vnum finem non debet diuerſum operari, concl.130. n.25.

Actus vnius alteri non præiudicat, ſi illius ſcientia non concurrat, & ideò ſententia non afficit eos, inter quos lis non pendebat, concluſ. 48. num. 28.

Extende idem procedere quoque in actis geſtis, & teſtibus examinatis in partibus, qui non afficiunt, quando ille de cuius intereſſe agebatur, non fuit citatus, ibi n.29.

Nunquam attribuitur exequenti, ſed conſentiẽti, & ordinanti, & ideò, ſi quis in captura reſiſtat, tunc ille dicitur, non exequenti, ſed Domino Ordinanti reſiſtere, concl.48. n.31.

Et indiuiduus recipit nomen à parte digniori, quàmuis ea eſſet numero, & quantitate minor. concl.133. ſub.n.148.

Quando fit in præiudicium tertij poteſt declarari ante, vel poſt, dummodo tamen ante conſuptionem, & non ex interuallo, & eò magis, quando præſumptio eſſet contra declarantem, concl.48. n.33.

Et licèt ſit validus, tamen dicitur nullus, quando ſuum effectum habere non poteſt, concluſ.48. num. 34.

Actus ſoluendi non debet diuerſimodè iudicari, nempè vno modo, quoad creditorem, & alio modo, quoad debitorem, concl.48.n.35.

Vnus, & idem poteſt valere, vt contractus, & vt vltima voluntas, & ideò contractus factus pro executione vltimę voluntatis, tunc dicitur vltima voluntas, ſed dum in eſſe deducitur, cenſetur contractus, qui in vltima voluntate fieri poteſt, concl.48. n.36.

Et illius ambiguitas declaratur ex ijs, quæ fuerunt dicta in contractu, concl.48.n.37.

Item illius reſolutio eſt eiuſdem naturę, cuius eſt conſtructio, quia quęlibet res diſſoluitur eodẽ modo quo ligatur, concl.48. n.38.

Actus, vbi ſint inuicem incompatibiles, ſe deſtruũt etiam ſi non ſint in totum incompatibiles, & propterea videmus, quòd quatenus non ſe compatiantur per ſecundum, intelligitur à primo receſſum, concl.48. n.39.

Non poteſt pro parte valere, & pro alia parte non, nec minus poteſt pro parte approbari, & pro altera improbari, concl.48. n.40.

Poteſt quocumque tempore fieri, quando lex indeterminatè loquitur de tempore, concl.48 num. 41.

Et conditionalis ſemper ſtat in ſuſpenſo, donec doceatur de adimplemento eorum, quę in conuentione deducta fuere, quia conditio nihil ponit in eſſe, concl.48. n. 46.

Et licèt actus eò interim dicatur purus, quamuis ſit ſub reſolutiua conditione poſitus, tamen ſecus eſſet, quando eſſet ſub conditione ſuſpenſiua ibi n. 47.

Factus

Factus à minore extra locum ſui ſtatuti, non indiget ſolemnitate illius ſtatuti, licèt ſtatutum, veluti illud Vrbis loquendo de ſolemnitatibus minorum; primò reſpiciat formam, & ſolemnitates, & ſecundariò reſpiciat quoque perſonam, concl.48.n.48.& ſeqq.

Et vnicus ſufficit pro iuſtificatione conſuetudinis, concl. 48. n. 52.

Contrarium, vt ibi n.53.

Extende hanc ſecundam opinionem, quòd neq; duo actus ſufficiunt pro inducenda conſuetudine, niſi tamen eſſent ita manifeſti, vt veriſimiliter, ad notitiam Populi, vel maioris partis, deuenerint ibi n°53.

Sed tenendo primam opinionem, extende eam in tantum procedere, vt ex vnico actu quis cõſtituatur in quaſi poſſeſſione ibi n.54.

Extende ſecundò, quòd vnicus actus in corporalibus ſufficiat pro acquirenda poſſeſſione, & eò magis, quando agatur non de iure acquirendo, ſed de eo conſeruando ibi n.55.

Extende tertiò, quòd quaſi poſſeſſio, ex actu vnius inducit quaſi poſſeſſionem, quoad alios ſub eadem ſpecie ibi n.56.

Extende quartò, quòd actus vnius ſolutionis ſufficit, ad acquirendam quaſi poſſeſſionem Iuris exigendi, ibi n.57.

Extendè quintò, quòd vnus actus poſſeſſionis ſufficit, quoad acquirendam poſſeſſionem, quoad omnia, ibi n.58.

Extende ſextò, quòd actus vnius, ex ſocijs preſeruat ius, & poſſeſſionem alterius, ibi n.59.

Extende ſeptimò, quòd ex vnico actu, quis dicatur latro, calumniator, & homicida; licèt ſecus ſit in illis, quæ denominantur ab effectu reſultante, ex actu ipſo, vt eſt meretrix, quæ dicitur à merendo ſtipendia libidinis, & ſimiles, ibi num. 60.

Et geminatio actus tollit præſumptionem volũtatis coactę, concl.48.n.61.

Secus autem, quando ea geminatio eſſet facta cum proteſtatione, ibidem.

Actus multiplicatio contraria facto præſumptionem facultatis excludit, concl.48. n.62.

Actuum multiplicatio, & litis cõtinuatio per multos annos, per Procuratorem factorum præſumere facit ratificationem principalis, concluſ.48. n.63.

Actus Iudiciales, ſi aliqui fiant pręſentibus Procuratoribus, ſi poſtea verba continuata aliorum actuum ſequantur, tunc cęteri actus quoq; pręſumuntur facti in præſentia dictorum Procuratorum, concl.48. n.64.

Et non contradicendo dicuntur acconſentire illi, qui ad illum actum faciendum fuerunt conuocati, concl.48. n.65.

Actus non poteſt dici nemine contradicẽte factus quando de aliqua proteſtatione appareret, ab aliquo facta, concl.48. n.66.

Et quando actus ſpectat ad vnam perſonam, & ad alios plures nomine collectiuo, tunc illud collectiuum, vnam dimidiam, conſtituit, & alia perſona alteram, concl.48.n.67.

Actus vnus ſi fiat à pluribus perſonis reſpectu diuerſorum finium, tunc à qualibet perſona, actus ille fieri dicitur, reſpectu illius finis per eum intellecti, concl.48.n.68.

Actus confitendi peccata, & communicandi eſt conſiderabilis ad faciendum credere mentis ſanitatem; niſi tamen id eueniret, ex confeſſoris inaduertentia, concl. 48. n.69.

Actus quales ſint, qui faciunt credere, quem eſſe ſanę, vel inſanę mentis, vide concl.48. n. 69. cum ſeqq.

Actus explicatus non ſponte, ſed ratione officij præmium aliquod non meretur, concluſ. 48. num. 74.

Actus reſtrictus ad vnum modum tantum non extendit vlterius effectum ſuum, quia limitata cauſa producit limitatum effectum, concl.48.n.75.

Actus verus in materia correctoriã, nòn compręhendit fictum concl.48.n.76.

Actus clandeſtini nullum poſſunt afferre præiudicium, & quando dicantur tales, concl.48.n.77.

Et illi actus priuatorum, vbi ſunt nulli ex defectu conſenſus poſſunt conualidari eo ſuperueniente; ſecus autem in his, in quibus deberet interuenire authoritas Principis, quia tunc conſenſus priuatorum non ſufficeret, concl.48.n.78.

Et illi Iudicis, ad hoc, vt valeant, ille prius debet eſſe certus de ſua iuriſdictione, concl.48. n.80.

Et ſolemnis, ſiue ſit Iudicialis, ſiue extra Iudicialis ſemper ſortitur naturam ſecundùm legẽ loci, vbi fit, concl.48.n.79.

Actus annulatio dicitur continere pœnam, niſi fiat ad fauorem Eccleſię, concl.48.n.81.

Et ille inobedientię factus pendente termino nõ eſt nulus ipſo Iure, niſi pars aduerſa comparuerit ad petendum illud, quod prætendebat intra illum terminum datum, concl.48.n.82.

A principio nullus, non poteſt alio modo valere, ob iuris reſiſtentiam, concl.48.n.83.

Sed à principio validus facilius conſeruatur, quã ſi de nouo conualidetur vnus actus ab initio nullus, concl.48.n.84.

Extraiudicialis tranſit in rem iudicatam, & quãuis idem tempus ſit præfixum ad appellandum, tamen datur recurſus per viam querelæ, concluſ.48.num.85.

Sed quando in ſe eſt perfectus, ſed ratione effectus ſtat in pendenti, tunc ſtatutum, ſiue lex noua ad illum non porrigitur, concl.48.n.86.

Actus, ſi ſunt duo ad vnum finem tendentes, tunc ibi dicuntur eſſe duo propter vnum, & ſic pro vno tantum reputatur, concl.48.num.87. & ibi datur exemplum.

Et duo incompatibiles ſi fiant in vno inſtrumento, tunc ea interpretatio eſt fienda, per quam actus admittatur, qui minus ius poſſeſſionis, & Dominij offendat, concl. 48. n.88.

Semper regulari debet ab intentione agentis, & non ab euentu, quia animus, & intentio diſtinguit maleficia, vltra quòd habemus etiam, quòd verba ſemper inſeruiunt menti, & non mens verbis, concl.48.n.89.

Declara, vt ibi n.90.

Actus appellatio ſemper intelligitur de valido, & perfecto, quia illud perfectum non dicitur, quo aliquid remanet perficiendum, concluſ. 48. n. 91. concl. 144. ſub n. 33. & prius concluſ. 66. n. 35. & concl. 135. n. 86.

Declara tamen id eſſe verum, vbi vera eſſentia facti requiritur; at ſecus in ijs, in quibus vera facti eſſentia non requireretur, concl. 48. n. 91. & ſeqq.

Actus proximus, & immediatus aſſociationi delicti eſt puniendus, etiam affectu non ſecuto, concl. 74. n. 4. & 15.

ADEMPTIO generalis legatorum non comprehendit illud alimentorum, ſed ad illud adimendum, ſpecifica expreſſio eſt neceſſaria, concluſ. 89. n. 545. & 547.

ADIECTVS ſolutioni dicitur ille, qui in contractu, vel poſt, dictæ ſolutioni adijcitur, & talis adiectus poſt contractum, cuius nomen in contractu ſolutioni fuit adiectum, dicitur vicem procuratoris gerere, ita vt inter eum, & adijcientem actio mandati oriatur, concl. 49. num. 1.

Et talis ille dici non poteſt, qui contraxit, quia habemus regulam, quòd qui mecum cõtraxit, mecum agat, concl. 49. n. 1.

Adiectus adeò obligatur actione mandati aduerſus adijcientem, quòd tenetur cedere iura adijcienti, ſeu ei, cui ipſi placuerit, concl. 49. n. 2.

Et talis ille quoque dicitur, qui ad ſtipulandum, vel chirographandum adijcitur, ſed ſi aliquis inutiliter ſtipuletur, tunc vicem procuratoris obtinet; ſecùs ſi vtilitèr, & efficacitèr ſtipuletur, quia tunc tres caſus ſunt conſiderandi, vt ibi n. 3. & 4.

Sed talis non diceretur, quando diſpoſitio eſſet æqualiter in perſonam omnium collata, concluſ. 49. n. 5.

Et, vt talis quis verè dicatur, debet fieri per alternatiuam, non autem per copulam, quia alternatiua diſtinguit, copula verò coniungit concl. 49. n. 6.

Et nunquàm datur, niſi ille adſit, qui petere poſſit, quia adijcere eſt vnum alteri addere, & propterea adiectus ſolutioni ille dici non poteſt, qui contraxit, ibi n. 7. & 8.

Et adiectus obligationem non acquirit, ſed poteſt ſolùm recipere ſolutionem, nec innouare, vel acceptum ferre, ſeu aliter debitorem liberare poteſt; licèt ſecus, quando quis ſolutioni eſſet adiectus in rem ſuam, quia tunc agit, concluſ. 49. n. 9. 10. & 11.

Extende ibi n. 13. & 14. & ibi ratio aſſignatur.

Adiectus ſolutioni ſimpliciter non acquirit actionem, concl. 49. n. 14.

Adiecto aliud pro alio ſolui poteſt creditore inuito, concl. 49. n. 15.

Contrarium in concl. 91. n. 16.

Et adiectus dicitur procurator, qui per litis conteſtationem reuocatur, nec propterea de eo eſt facienda mentio in libello ad ſolutionem, concl. 49. n. 9.

Et illi, ſi aliquid ſoluatur volente creditore, non obid ſoluens ipſo iure liberatur, concl. 49. n. 19.

Contrarium tamen ibi n. 17.

Adiecto ſi ſoluatur, debitor ſoluendo liberatur, concl. 49. n. 18.

Extende tribus modis, vt ibi n. 19. & ſeqq.

Fallit duobus modis ibi n. 22. & 23.

Sed facultas ei ſoluendi non eſt ad hæredes tranſitoria, quia illa qualitas electionis perſonæ non migrat de ſubiecto in ſubiectum, cum ſępè bono ſuccedat malus, concl. 49. n. 32.

Et ille æquiparatur mandatario, & ideò, veluti mandatum expirat morte mandatarij, ita expirat facultas ſoluendi adiecto, per mortem ipſius, concl. 49. n. 33.

Non poteſt acceptum ferre chirographum, debitori tradendum, concl. 49. n. 24.

Et non poteſt recipere, niſi à ſponte ſoluente, concl. 49. n. 24.

Item non poteſt fideiuſſorem admittere pro ſolutione, concl. 49. n. 25.

Non poteſt ſuo nomine conſtitui, neque illi pignora obligari, concl. 49. n. 26. & ſeqq.

Declara duobus modis, vt ibi n. 28. & ſeqq.

Sed ſi contra creditorem aliquid excipiatur, vel reconuentio fiat, tunc talis exhibitor chirographi tenetur eum defendere, & ad defendendum illum adiectus talis admittitur, ibi num. 31.

ADIMPLERE quilibet tenetur pro parte ſua, & quando quis adimpleuit, poteſt tunc agere, vt per alterum adimpleatur. concl. 50. num. 1.

Extende eò magis procedere, ſi quis aliter non fuiſſet contracturus, ibidem.

Adimplere ille tenetur, qui cępit vnum negotiũ agere, concl. 56. n. 120.

Declarant ibidem.

Et adimplere ille prius tenetur in contractibus correſpectiuis, qui prius experiri intendit, concl. 50. n. 2. & concl. 78. n. 11.

Extende prædicta procedere, vt ibi nu. 3. & in concl. 78. n. 11. cum ſeqq.

Adimplementum qui allegat, illud prius probare tenetur, immò illa probatio debet fieri per liquidiſſimas probationes, nec admittitur iuramentum in ſupplementum ibi n. 4. & 5.

Immò alteri parti, cui eſt implendum, ſola negatio ſufficit, ibi n. 5.

Extende ſub n. 6. & ibi ratio aſſignatur.

Et illius exceptio competit etiam illi, cuius nil intereſt contractum principalem obſeruari, quod tamen intellige verum in ſtipulationibus merè conuentionalibus, veluti de dando fideiuſſorem, aut de faciendo ratificare; at ſecus in ſtipulationibus Prętorianis, ideſt, quę Iudicis præcepto concipiuntur. concl. 50. num. 16. & ſeqq.

Declara vt ibi nu. 17.

Et in contractibus nominatis illud allegari debet, quia non poſſunt illi reſcindi, agendo tamen, licèt ſecus excipiendo concl. 50. num. 8. cum ſeqq.

Et quando vni ſit faciendum, & à quo illud ſit, pro-

probandum diſtingue, vt ibi n.14. & ſeqq.

Fieri debet, etiam ſi opponentis nihil interſit, & ratio eſt, quia exceptio non adimplementi nedum in intereſſe, verùm etiam in violatione fidei conſiſtit, concl.50.n.16. & ſeqq.

Et adimpleuiſſe ille dicitur, qui facit quidquid pro eo adimplendo potuit, cum non ſit conueniens, quòd quis culpa aliena in damnum, aut in pœnam incidat, concl.50. n.18.& 31.

Limita, vt ibi n.19.

Sublimita, vt ibi n.20. & 21. vbi ratio aſſignatur.

Item illud ſummopere feciſſe quis dicitur, quando aliquid ob mortem alicuius non impletur, ſiue quando alter facere recuſaret, vel quando illud non eſſet in poteſtate adimplere debentis, quia dependeret à futuro euentu incerto reſpectu temporis, vel conceſſionis, aut denegationis alicuius gratiæ, concluſ.50.nu.25. & ſeqq.

Et tunc illud tempus inter partes conuentum non incipit currere ante adimplementum, ibi num.26.

Adimplementi cauſa immediata dicitur, vt quando ille, qui facere tenebatur, accinxit ſe deueniendo ad actus proximos, & ſic ſi vnus debebat nauigare debet probare ſe acceſſiſſe ad littus maris, & quòd ob maris tempeſtatem non potuerit in loco deſtinato venire, cōcl.50.n.28

Adimplementum facere dicitur ille, licèt factum præciſè non præſtet, dummodo per æquipollens adimpleat, concl.50.n.37.

Quod procedit, etiam ſi aliquid requiratur pro forma, quia tunc ea ſtante impoſſibilitate per æquipollens adimpleri poteſt, ibi n.38.

Extende tribus modis, vt ibi n.40. cum ſeqq.

Et licèt debeat oſtendi antequam res deducatur in iudicium, tamen ſi illud fiat incohato iudicio, & antequam à parte opponatur ſufficit, concl.50.n.44.

Sed non poteſt peti, niſi per eum cui erat implendum, ſiue per alium ab eo, ad id ſpecialiter deputatum, concl.50.n.44.

Extende ibi n.45.

Et adimpletum ſufficit fuiſſe in vno ex pluribus modis datis ad aliquid agendum, concl.50. num.46.

Sed illud non debet oſtendi in iudicio, in quo petitorium erat ſuſpenſum, quia licèt materia iſta, quando tractatur de implemento probando, petitorium reſpiciat, tamen in eo illud non probatur, quando petitorium fuerit ſuſpenſum concl.50.n.47.

Et illud ſufficit, quòd ſemel fuerit impletum, etiam ſi illud poſtea non duret, concluſ.50. num.48.

Declara, vt ibi n.49. & ratio aſſignatur.

Adimplementi interpellatio, ſi ſit probata per vnum teſtem, tunc illud ſemiplenè probatum dicitur adeò, vt onus probandi; contrarium in aduerſarium tranſeat, concl.50.n.51.

Adimplementum aliquod ſi eſt faciendum alicui, ad illius voluntatem, ſi ille prius ſuam voluntatē non declaret, ſiue debitorē non interpellet; tunc adimplere debens in culpa eſſe non dicitur, concl.50.n.52.

Adimplere tenetur ille, qui ex contractu aliquid facere promiſit; licèt ſtatus fuerit mutatus, ſi tamen aliqua culpa non poſſet imputari illi, ad cuius fauorem erat implendum, vel niſi concurrerent ea requiſita ibi ſub n.19. & 53.

Et quis adimplere tenetur etiam in minimo in contractu reciproco, concl.50.num.54. & 55. & ibi datur exemplum.

Adimplementum non admittitur pro parte in conditione perpetua, & ſic tractum ſucceſſiuū habente, concl.50.n.54.

Immò, niſi fiat in totum, fructus non debentur, concl.50.n.56.

At ſecus ſecuto adimplemento, quia tunc illi poſtea deberentur, ibidem.

Et illud fieri debet, etiam in minimo, quod tamen limita procedere tribus modis, vt ibi n.57. & 59. & ibi quoque aſſignatur ratio.

Et ſi illius defectus ſit quoad vnum, non impedit, quin pars aliud adimplere teneatur, concluſ.50.n.58.

Adimplere prius ille tenetur, qui prius ex conuentione adimplere erat obligatus, concl.50 num, 61.

Immò antequam ille adimpleat tempus, pro adimplemento partis aduerſæ non currit ibid.

Adimpleri debet conditio per debentem eam adimplere, alias differens illam adimplere dicitur in culpa, quæ illi, & non alteri adſcribenda venit, ibi n.63.

Et qui adimplet cenſetur ſtare concordiæ, & nullitatibus, ſi quæ adeſſent, renunciaſſe, concluſ.50. num.67.

Immò tunc ille amplius de eis oppere non poſſet, ibi n.68.

Fallit tamen, vt ibi n.69.

Sed illius tacita remiſſio, licèt operetur, vt de eo amplius opponi non poſſit, tamen id procedit reſpectu inobſeruantiæ, iam ſecutæ, at ſecus in ea, quæ nondum aduenit, concl.50. num 68, & ſeqq.

Adimplens relicta in teſtamento præſumitur ſcire teſtamentum, & fideicommiſſum in eo contentum, & in tantum illud approbare cenſetur, vt amplius reprobari non poſſit, concl.50. num.71.

ADITIO hæreditatis dicitur animi motus, cum determinatione acceptationis Iuris, & facti adminiculo, & potentia concurrente, concl.51.n.1.

Et aditio vocatur in herede extraneo, quia adire, dicitur ad aliud ire, & ideò per aditionem acquiritur Dominium verum rerum hæreditariarum, quod prius hęres extraneus non habebat, in hærede autem ſuo veluti in filio aditio appellatur immixtio, quia cum per prius hæres ſuus ſolum Dominium interpretatiuum, & intellectuale haberet, illud poſtea ſe immiſcendo hæreditati fit verum, & reale, & ratio quare filius non dicatur verè illud paternum ius habere cum effectu, ea eſt, quia ille habet,

ius

ius abſtinendi, quod ei à Prætore conceditur, concl.51.n.2.

Non eſt neceſſaria in filio, qui ſui Iuris ſit, licèt ſecus ſit, quoad creditores, qui tenētur aditionem filij probare, ob illud beneficium, quod ſe abſtinendi habet, concl.51.n.3.

Adire non dicitur filius, quando ſe imiſcuit hęreditati paternę, cum ea proteſtatione recuperandi ſua credita in tantum, quòd iſto caſu ſtādum eſt illius declarationi, ſi habuerit animum adeundi nec ne, concl.51.n.4.

Aditio hæreditatis ſolo animo fieri poteſt, etiam, quod nihil hæreditarium tangatur, nec non in abſentia partis, immò iſte animus etiam inter perſonas, licèt extraneas declarari poteſt concl. 51. n. 5.

Et ſatis declaratus dicitur ex conſtitutione Procuratoris ad adeundum, ibidem.

Declara vt ibi n.6. & ibi ratio aſſignatur.

Aditionis, vel non aditionis hæreditatis declaratio fieri debet ante, & non poſt actum, qui eum importare poteſt, concl.48.n.33.

Et eſt quid facti, & facta non præſumuntur, niſi probentur, neque hæreditas adita dicitur, nec de ea doceri poteſt, niſi producatur in actis, concl.51. n. 6.

Extende ibi n.7.

Et ad eam probandam, veluti præſumptiones, & coniecturæ ſufficiunt, ita dictum vnius teſtis, cum illius probatione ſuffeiet; ſed ſi aliquando contingeret factum eſſe dubium, an ſcilicèt illud importaret, vel non importaret aditionem, quid erit agendum, vide, ibi n.8. & 9.

Extende, quòd illud ius declarandi, etiam ad hęredem hæredis extendatur, ibi n.10.

Sed actus dubius, & æquiuocus debet declarari antè, ſed non poſt aditam hæreditatem, ſiue poſt actum ipſum, ſed ante tamen illius conſumationem, at ſecus ſi ex interuallo fieret, ibi num. 11.

Aditionem, vel immixtionem, quando eſt probandum fuiſſe ab aliquo factam, id probari, & liquidari debet à citato, concl.78. n.74.

Aditio hæreditatis dicitur facta per filium, quando poſt mortem Patris domum Paternam inhabitaret, concl.51. n.12.

Fallit tribus modis, vt ibi n.13. & ſeqq.

Aditio, vel immixtio hæreditatis ex quibus actibus facta præſumatur. vide concl.78. n.74

Item præſumitur facta ab eo, qui redditus hæreditarios perceperit, ſiue credita hæreditaria exegerit; Item ex eleemoſinis non neceſſarijs datis ex rebus defuncti, cum nemo de re aliena largiri poſſit; at ſecus eſſet dicendum de celebratione exequiarum, quæ cum fieri poſſit extra nomen hæredis, ſed ſolum pietatis gratia; idcircò aditionem neceſſariò non inferunt, ibi num. 16.

Non inducitur ex ſola poſſeſſione, ſed animus hæredem facit, concl.51.n.16.

Præſumitur in Patre nomine filij ex poſſeſſione bonorum hæreditariorum, concl.51. n.17.

Extende eò magis procedere, quando Pater nō poſſet in dictis bonis vſumfructum habere, veluti quia eſſet illi prohibitum illum percipere, ibi num. 18.

Extende ſecundò, quod Pater hæreditatem Matris adire cenſeatur filio, iam delatam, quando dotem ad filium ſpectantem retinuit, & præſertìm, ſi retentio fuiſſet per plures annos, ibi num. 19.

Item inducitur ex poſſeſſione rei hæreditariæ, vltra partem, ſibi competentem, ibi n. 20.

Item inducitur ex poſſeſſione, quam alio titulo cępiſſe eſſet inconueniens. ibi n.21.

Et præſumitur inducta à filio, qui vltra legitimam aliquid retinet de pluri, ibi n.22.

Et hæc poſſeſſio probatur ex diuiſione hęreditatis, dummodo tamen fuerit facta, iuxta formā teſtamenti, at ſecus ſi cóntra, vel pręter eam, ibi n. 23.

Et illa aditio hęreditatis maternæ præſumitur facta à Patre, quando dotem filijs non reſtituit, & præſertim ſtante curſu plurium annorum, quibus dictam dotem retinebat, ibi n.24

Præſumitur ex locatione rerum hęreditariarum, & fructuum perceptione, licèt ſecus ſi locatio, alio titulo fieri potuiſſet, ibi n.25. & ſeqq.

Et ea fit, quando quis facit, ſiue vocat ſe Dominum rei hæreditariæ, ibi n.27.

Adiuiſſe hæreditatem cenſetur hæres, quando teſtamentum per illius vſum approbauit, concluſ. 17. n.37.

Aditio pręſumitur ex contractu inito ſuper re hęreditaria, etiam ſi in minimo contractus exiſtat concl.51. n. 28.

Contrarium tamen, ibi n.29.

Extende hanc ſecundam opinionem procedere, etiam in exactione fructuum, quando ea eſſet de modico, ibi n.30.

Item inducitur ex poſſeſſione rei hæreditariæ etiam ſi poſſeſſio eſſet capta de re modica hæreditatis, concl.51. n.31. & ſeqq.

Fallit duobus modis vt ibi n.34. & 35.

Præſumitur ex ſolutione debitorum defuncti, concl.51. n.36.

Extende, vt ibi n.37.

Contrarium, vt ibi n.38.

Limita duobus modis, vt ibi n.38. & 39.

Item facta dicitur ex ceſſione iurum hæreditariorum ibi n. 40.

Extende ibi n.41. & 42. & ibi ratio aſſignatur.

Contrarium tamen, ibi n. 42.

Inducitur ex venditione rerum hęreditariorum, ſiue ex aliqua alia diſpoſitione, concl.51 num. 43.

Declara, vt ibi num. 43. & 44. & ibi ratio aſſignatur.

Contrarium vt ibi nu. 55. & pręſertìm, quando hęreditas eſſet damnoſa.

Extende hanc ſecundam opinionem, vt ibi n.46. & ſeqq.

Inducitur per reſpōſionem poſitionibus factam per verbum (credo eſſe hęredem) veluti è conuerſo dicitur, etiam de eo, qui dixit Nolo eſſe hęres, concl.51. n.48.

Et

Et ſi eſt dubia, quando poſſit declarari per filium ſiue hæredem; vide ibi ſub n.9.

Item inducitur per conſtitutionem Procuratoris ad adeundam hæreditatem, concl.51.n.49.

Extende idem parimodo procedere in reuocatione illius Procuratoris à defuncto facti, per quàm hæreditas adiri præſumitur, ibi n.50.

Sed illa non poteſt per Procuratorem explicari, cum hæres debeat eſſe certus, ex quo iure illi deferatur hæreditas, ſcilicèt an ſibi tamquàm agnato, vel Cognato, ſeù potius ex teſtamento, vel ab inteſtato, ibi n.51.

Extende, quòd neque etiam per Procuratorem ſpeciale mandatum habentem, ibi n.52.

Subextende, quòd neq; per Procuratorem explicari poſſit, ſed per ipſummet hæredem, ibi n.52.

Contrarium, & ſic quòd ſola tutrix poſſit hæreditatem adire pro pupillo, ibi n.53.

Concorda, vt prima opinio procedat, quando per hæredem poſſet iſte actus aditionis explicari. Secunda verò, quando ſecus; veluti, quia eſſet inhabilis ad hunc actum explicandi, ſiue eſſet abſens, ibi n.53.

Item fit ex ſola actione mota ſuper hæreditate, ibi n.54.

Fallit duobus modis ibi n.55. & 56.

Contrarium, ibi n.57.

Illa inducitur etiam ex verbis enunciatiuis, quod tamen declara verum, quando verba enunciatiua eſſent prolata ab eo, cui eſt delata hæreditas; at ſecus ſi à tertio, etiam, quòd eſſet legitimus adminiſtrator; Item illud non procederet, quando ille, qui enunciatur hæres poterat ſuccedere ab inteſtato, ibi num. 59. & ſeqq.

Item inducitur ex ſolutione legatorum, ibi num. 62.

Et per eum fit, qui alium hæredem in illa hæreditate ſibi delata inſtituit. ibi n.61.

Illa hæreditatis lucroſæ, veluti facile præſumitur ita, è conuerſò repudiatio illius damnoſæ facilè cenſetur, ibi n.63.

Et tàm ex actibus iudicialibus, quàm extraiudicialibus probatur, ibi n.64.

Item probatur non ſolùm ex actibus, qui eam neceſſariò inducunt, ſed etiam ex illis, qui veriſimiliter, & præſumptiuè eam inducunt, ibi num. 65.

Et quandocumque, & indubitantèr inducitur ex illis actibus, qui citra ius, & nomen hæredis fieri non poſſunt, ibi n.66.

Fallit tamen, vt ibi n.67.

Vndè ea inducitur ex illis actibus, qui citra nomen hæredis fieri non poſſunt, veluti ſi quis locaret prædia hæreditaria, vel ea daret in ſolutum creditoribus hæreditarijs, & ſimilia faceret; ſecus verò, vbi actus eſſent indifferentes, ideſt illi, qui poſſunt eſſe hæreditarij, vel non, vt quando, quis inhabitaret domum communem, quam ille prius inhabitare ſolebat, ſepelire defunctum, vel alios actus ſimiles faceret, ibi num. 68.

Sed ea neceſſariò non infertur, quando ex alio titulo, quis eum actum facere poſſet, concl.51 num. 66.

Aditio fieri poteſt expreſsè, aut ex coniecturis, & præſumptionibus, ibi nu.70.

Non inducitur tamen ex eo, quòd frater poſſideret rem per prius communem, cum alio fratre, niſi tamen dicta hæreditate fratris, vtatur, vti Dominus totius, ibi n.71.

Item non cenſetur inducta per filios, qui poſſiderent domum paternam pro dotibus maternis, cuius enim retentio tali caſu eſt illis licita, abſque quod aditio per eoſdem inducta dicatur, ibi n.72.

Veluti etiam non cenſetur inducta, ſi quis ſolueret ſuum debitum primipilare, ideſt militaris annonæ, ad quod enim ille tenetur, etiam ſi nō ſit hæres, & ſic igitur, cum tali caſu iſte actus dicatur citra nomē hæredis factus; idcircò illi, quoad aditionem non nocet, ibi nu. 73.

Et non inducitur ex oblatione per filios facta ſoluendi creditoribus de bonis hæreditarijs, ibi num.74.

Contrarium, ibi n.75.

Prima opinio magis placet authori, ibi ſub n.76 vbi rationes aſſignantur.

Non inducitur ex poſſeſſione, quæ ad alium titulum referri poteſt, ibi n.77.

Item non inducitur, ex poſſeſſione bonorum, ex quibus vſuſfructus poſſidenti competat, ibi num.78.

Et illa ex longo temporis curſu non præſumitur, ſed benè illius ſubſtantia præſuppoſita, illam ſolemniter factam fuiſſe eſt credendum, concluſ. 120. n.146.

Sed aditio non præſumitur de ea hæreditate, in qua nil reperiatur, & ſic pœnitus damnoſa, & ſolùm debitis implicita reperitur, concl.51. num.79.

Item excluditur, ex eo quòd, quis in Iudicio nomine aliorum, vti hæredum eiuſdem hæreditatis ſimpliciter compareret, abſquè aliqua præſeruatione, ibi n.80.

Aditio, veluti inducitur ex actibus, qui non potuerunt fieri citra nomen, & ius hæredis, ita ea excluditur ex illis, qui alio iure quàm hæreditatio fieri potuerunt, concl.51. num. 82.

Sed non inducitur ex actibus dubijs, & æquiuocis; ſed immò potius de animo adeuntis debet liquidò conſtare, ibi n.81.

Non inducitur ab eo, qui non habuit animum adeundi, quia actus non operatur vltra intentionem agentis, ibi n.83.

Item non inducitur ex actu de ſui natura hæreditatis aditionem inductiuo, quoties proteſtatio præcederet, quòd ſcilicet ille adire non intendebat, concluſ.51. nu. 84.

Sed quando contrarium in hoc contingere poſſit, vide ibi nu. 85.

Non inducitur, quando quis per errorem adiuit ibi num.86.

Declara procedere, ſiue error in quota conſiſtat, ſiue in corporibus, ibi n.88.

Et quando eſt nulla, tunc opus non eſt, vt in impetratione gratiæ de ea vlla mentio fiat, & ſic illò caſu hæres ad aliquod factum defuncti non tenetur. concl.51.nu.89.& ſeq.

Contrarium ibi nu. 90.

Item quando eſt nulla,& erronea,tunc nō habet locū diſpoſitio l.fin. C.de Iur.deliber. ibi n.85.

Non inducitur per ſolam Inuentarij confectionem, cum actûs inuentarij ſit dubius, quia illud ad recognoſcendū vires hęreditarias fieri permittitur concl.51.n.91.

Declara ibi nu.92.& ibi ratio aſsignatur.

Et ea per quemcumque actum inducta non pręſumitur, concurrente proteſtatione per hęredem facta, de adire non volendo;ſecus autem, quando illa proteſtatio fuiſſet reuocata, quia tunc ea amplius aditionem non impediret. concl.51.n.93.

Non cenſetur inducta, ex eo quia filius poſſideret bona paterna pro dote matris,ſecùs autē quando filius dotem maternā retinuiſſet, quia tūc ex ea retentione aditio induceretur,& maximè,ſi retentio fuit per plures annos ibi n.94.

Item non inducitur ex ſola aduerſarij confeſſione,quia poteſt eſſe erronea, & per conſequens nulla concl.51.n.95.

Veluti non inducitur per quærelam de expilata hæreditate porrectam ibi n. 95.

Neque inducitur ex venditione bonorum hæreditariorum concl.51.n.96.

Contrarium, vt ibidem.

Concorda,vt ibi n.97.

Et ea fieri non poteſt ab hærede in re certa, & particulari, niſi repudiatio hæredis vniuerſalis præcedat concl.51.n.99.

Quæ quidem repudiatio non inducitur, niſi ex actibus proximis, ex quibus alia coniectura capi non poſſit, ibi n.100.

Et ſi non fiat facto,vel impedimento alterius,tūc hęreditas,etiam ad extraneum tranſmitti poterit,ibi n.101.

Extende id intantum valere,vt propterea impedimentum per calumniam præſtans ad intereſſe teneatur,ibi n. 102.

Aditio hęreditatis ab inteſtato delatę facilius admittitur, cum ea dicatur verior aditio, concl. 51.n.115.

Sed cui illa non competit,neque illi competit repudiatio,concl.51.n.116.& ibi ratio aſſiguatur.

Aditionis hæreditatis Ius non compræhenditur ſub donatione omnium bonorum, Iurium, & actionum,quia illud ius,vti nondum formatum, ſed de nouo formandum, neque cedi,neque donari poteſt,ſed prius aditio ad hoc eſſet probāda,concl.51.n.117.

Et ea ſub cōditione facta non dicitur aditio;quia tamquam actus legitimus, non poteſt ſtare in ſuſpenſo,neque diem, neque conditionem recipere,concl.51. nu. 118.

Extende idem procedere in aditione facta pro parte,& pro parte non,ibi n.119.

Fallit, vt ibi n.120.

Aditionis hęreditatis materia, quādo eſt diuidua, tunc reſtitutio in integrum, quæ datur minoribus non ſuffragatur maioribus; at ſecus, quando ea eſſet indiuidua, quia tunc omnibus ratione concomitantiæ prodeſſet, ibi num.122.

Per teſtes ſingulares probari poteſt, ibi num. 125.

Et illa facit ceſſare vulgarem ſubſtitutionem, concl.51.num.126. & ibi aſſignatur ratio.

Et ex ea non reuiuiſcit hippotheca ſemel extincta, ibi n.127.

Per illam omnia iura confunduntur, & fit vnum patrimonium adeuntis, ibi n.128.

Et ea vim ſolutionis habet, ibi n.128.

Item facit acquirere Dominium hæredi, ibi num.128.

Et per hæredem facta operatur, vt ille cenſeatur, ſe aſtringere ad omnia onera in teſtamento contenta, & ex ſtatutis prouenientia, ibi nu. 130.

Fallit duobus modis, vt ibi n.131. cum ſeqq.

Et aditio hęreditatis exiſtentis in diuerſis territorijs eſt facienda iuxta ſtatutū loci, vbi maior pars bonorum hæreditatis eſt ſita, & ad id nota, quod plures dicuntur hæreditates, quando bona ſunt ſita in diuerſis territorijs, ibi nu.134. & ſeqq.

Et illius tēpus durat ſpatio 30.annorū,ibi n.136

Declara vt ibi num.137.& 138.& ibi ratio aſſignatur.

ADIVDICATIO eſt quædam datio in ſolutum, quæ fit per Iudicem in Iudicio, concl.52. num. 1.

Quod tamen declara verum largo modo loquendo; at ſecus ſi propriè, quia tunc dicitur ad iudicatio, quando fit in Iudicio, quando verò fit extra illud,dicitur datio in ſolutum, ibi nu. 2.

Adiudicatio vim emptionis habet, & per eam transfertur Dominium, concl.155.n.19.

Sed illa dicitur decretum, non autem diffinitiua ſententia, & ideò ea non valet, ſi ſit facta ex falſa cauſa, ibi n.3.

Et rationes differentiæ, quare ſit decretum non autem ſententia ſunt plures, quas ibi habebis, ſub n.4.

Et ad hoc, vt valeat debet fieri pro concurrenti quantitate; aliàs in totum corrueret, ibi n.5.

Contrarium, vt ibi n.6.

Concorda, vt ibidem.

Et facta pro vero debito creditori importat adiudicationem pro iuſta æſtimatione, ibi n.7.

Et adiudicatio tali modo facta dicitur æſtimatio certa, & à lege facta, ibi n.8.

Sed pro concurrenti quantitate crediti facta, ante liquitationem dicitur incerta, nec eo caſu Dominium transfertur, ſecùs autem, quando liquidatio crediti adiudicationem, ſiue in ſolutum dationem præcedat, quia tunc diceretur certa, & ex ea Dominium transferetur, concluſ 52. n. 9. & 10.

Et illa antequam fiat, eſt prius neceſſaria rei æſtimatio, ibi n.11.

Fallit

Fallit tamē in illis caſibus, de quibus, ibi ſub n.12
Et quomodo æſtimatores ſint eligendi, & quid facere debeant in eorum relatione, ibi n.11.
Et ea non fit nulla, etiam ſi non fuerit facta pro concurrenti quantitate, quando de magno exceſſu non conſtaret inter pretium iuſtum, & illud, pro quo fuit facta ſubhaſtatio, ibi n.12.
Declara tamen, vt ibi ſub n.13. & ſeqq.
Sed, vt legitimè fiat debet prius fieri citatio ad reluēdum pignus, pro quo datur tempus duorum dierum, & ad ſoluendum debitum; aliàs ad alegandum cauſam, quare illud vendi non debeat, vel creditori dari in ſolutum, aut adiudicari non poſſit, quod ſi non adimpletur per debitorem, fit decretum, niſi infra menſem, ad deliberandum pignus, ibi n.16. & num. 23.
Fallit tamen, veluti ſi eſſemus in exactione publicarum functionum, quæ cum incontinenti debitorem, abſque vlla interpellatione in mora conſtituant, idcircò in eorum ſubhaſtatione non eſt neceſſaria citatio, ibi n.23.
Adiudicatio, vel ſubhaſtatio, ſiue deliberatio quādo eſt nulla reſpectu nō citati fit quoq; nulla reſpectu alterius citati, & id ratione indiuiduitatis concl.52.n.18.
Fallit ſi ſententia, & mandatum exequi poſſet, ſuper portione citati, abſquè eo, quòd præiudicetur portioni alterius non citati, ſiue etiam quando intereſſe non eſſet connexum, quia tunc defectus citationis, quoad vnum nō noceret, quoad alterum legitimè citatum, ibi n.18.
Et ea nunquam fit creditori, niſi in ſubſidium, & ſic niſi, quando oblator, ſiue licitator extraneus nō reperitur, quia tunc illi fit in ſubſidium pro iuſto prætio, & non in ſolutum, concl.52. n.26. & ſeqq.
Et quando fit creditori quomodo differat à venditione, quæ fit à Iudice plus offerenti, vide ibi n.28.
Quando fit alicuius rei, quæ ſit minoris valoris quàm debitum, tunc non eſt neceſſaria ſubhaſtatio, veluti etiam, quando erat notorium de valore rei, & quòd de illo appareat, immò licèt, tunc ſubhaſtatio eſſet nulla; nihilominus poſſet impetrari commiſſio, in qua ſi fuiſſet probatum quòd tēpore adiudicationis pretium in nihilo excedebat rei valorē, & ſic læſio excluderetur, tunc ea adiudicatio valeret, concl.52.n.30.
Et ea, quæ dicitur nulla ex defectu conſenſus, ex eo, quia fuerit facta per verba tempus præſens non importantia, quomodo conualidari poſſit, vide concl.52.n.31. & ſeqq.
Regulatur eodem modo, quo fit venditio, ac vim illius habet, concl.52.n.31. & 34.
Et ſic in ea illius requiſita interuenire debent, ibidem.
Et non dicitur perfecta, niſi de illius effectuatione ſecuta doceatur, quia non ſufficit Iudicis decretum mandantis bona creditori adiudicari, concl.52.n. 38.
Adiudicatæ rei fructus, appellatione pendente, ad quem ſpectent. vide concl.52. num.34. & concluſ.157. n.18. cum ſeqq.
Adiudicatio requirit ordinem neceſſariò, aliàs illius præpoſteratio actum adiudicationis vitiat, concl.52. n.35.
Sed ad hoc, vt legitimè fiat debitoris citatio potiſſimum eſt neceſſaria, in danda facultate vendendi pignora; ſecus autē poſtea in eorum expoſitione, & venditione. concl.52.n.36.cū ſeq.
Adiudicationis tempus eſt arbitrarium Iudici, excepto caſu diſtractionis bonorum Eccleſiæ, minoris, & fiſci, quia tunc terminus vnius menſis tolli non poteſt; at ſecus in alijs caſibus, niſi tamen aliud de conſuetudine loci ſeruaretur, quia circa ſolemnitates in ſubhaſtationibus, & deliberationibus adhibendas, mos regionis eſt attendendus, concl.52.n.37.& 59.
Et ex curſu triginta annorum præſumitur facta ex modo, quo de Iure fieri debebat, & ſic omnes ſolemnitates interueniſſe cenſentur; nempè æſtimatio, citatio, adiudicatio, & ſimilia, etiam ſi non fuerint enunciata, concl.52. n.38.
Sed ea, contra pupillum indifenſum eſt nulla, & talis dicitur, ſi ei curator non deputetur, vel ſi conſanguinei non fuerint citati, ibi n. 40.
Et quando eſt conſumata, nil aliud à Iudice agendum reſtat, ſed ea non dicitur conſumata ante intimationem decreti adiudicationis, de ordine Iudicis faciendam, nec non illius reproductionem, concl.52.n.39.
Sed quando detegitur nulla eſt facienda ſecūda, veluti dicitur de executione, quæ ſi ſemel non ſit bona, ita, vt creditori conſultum non remaneat, eſt iterum facienda, concl.52.n.41.
Si fuerit per partem obtenta in ſolutum, & dicta pars haberet anteriorem hippothecam ſuper aliquibus bonis, de quibus ille eſſet quoq; hæres, tunc nō diceretur rei adiudicationē eum, vti hæredem habere, ſed tamquam creditorem illam poſſidere diceretur, ibi n.42.
Adiudicatio plurium rerum fieri non debet, ſi vna tantū pro credito ſufficere poſſit, cōcl.52.n.43.
Extende ibi n. 44.
Et ſi fiat adiudicatio alicuis rei per ſententiam, tunc ex ſpatio longi temporis rectè facta præſumitur, & ſic omnia interueniſſe, quę ad perfectam ſubhaſtationem, ſiue adiudicationem concurrere debent, concl.52.n.45.
Non valet, de qua proceſſus non conſtat, nec minus ſi requiſita in ea neceſſaria interueniſſe non appareret, concl. 52. nu. 46. & 47. & ibi ratio aſſignatur.
Fallit tamen primò, quando adiudicatio deducitur, non per viam actionis, ad petendam illius executionem, ſed per viam exceptionis, quia eo caſu ſententię ſine proceſſu probant, ibi n.48
Fallit ſecundò, ſi antiquitas temporis concurrat, quia tunc ſolemnitates pro ſuſtinenda ſententia interueniſſe præſumitur, ſi tamen illæ fuerint ſaltem in genere enunciatæ, ibi n. 49.
Extēde, quòd etiam abſquè enunciatione ſolemnitates interueniſſe præſumeretur, quando tempus triginta annorum fuiſſet lapſum, ibi n.50.
Sed ea præſumitur legitimè facta, quando acta fuiſſent deperdita, quia tunc pro illis eſt præ-

ſumendum, & tunc ea ab illo ablata præſumuntur, cuius intererat ea non reperiri, concluſ.52. n. 52.

Et ad probandam eorum perditionem ſufficit, quòd conſtet de diligentia facta in reperiendo illa in actis cauſæ, ibi n.53.

Adiudicata res quando poſſit per debitorem, aut per ſecundum creditorem reuocari, per oblationem prætij debiti. & perquãtum tempus eis offerre liceat, vide in dicta cõcl.52.n.55.& ſeq.

Et potiſſimum dicitur nulla, ſi contra formam ſtatuti ſit facta, & ſic illius ſolemnitates non fuerint ſeruatæ, de quibus aliundè, quàm ex aſſertione nuntij apparere debet, quia id ad illius officium non ſpectat, concl.52.n.59.

Ab adiudicatione legitimæ, quãdo detur appellatio, vide concl.42. n.712. & cõcl.128.n.57.58. 746. & 803.

ADIVNCTVS, quãdo, ob ſuſpicionem poſſit dari Iudici, Commiſſario, Notario, & ſimilibus, & quomodo ſit probanda ſuſpicio, & an vnus ſine altero priuatiuè poſſit procedere, Item quando Iudex poſſit remoueri in totum, tàm de iure Ciuili, quàm Canonico, vide omnino in concl.53. per totam.

Adiunctus qui votum animi ſui propalauit ſuſpectus redditur, concl.128.n.652.

Et cum dicatur delegatus, ideò ſuſpectus etiam cum ſolo iuramẽto recuſari poterit, concl.128. ſub n.652.

Sed ſi vti ſuſpectus recuſetur non poterit Iudex, abſque alio adiuncto ſententiam proferre, concluſ.128. n.652.

ADIVTORIVM, ſiue ſubſidium, quando quo tempore, & quibus occaſionibus debeatur Principi, ſiue Epiſcopo, & quantum illud eſſe debeat, & importet, & à quibus perſonis, & à quibus, ob eorum exemptiones illud non debeatur, & qua de cauſa, vide in concl. 54. per totam.

ADIVVARE nemo tenetur eum, qui contra ſe litigat, concl.61. n.2. & concl.89.n.481.

ADMINICVLVM illud dicitur, ſine quo res non ſubſiſtit, & licèt non ſit probatio; tamẽ eam probationem, quæ de per ſe non eſt ſufficiens coadiuuat, & proficit, concl.55.n.1.

Adminicula, & præſumptiones, quãdo iungantur ad effectum torquend, ſiue ad reum abſoluendi, vide in concl.55.n.2. cum ſeqq.

Et ea in quibus iuuent in cauſa criminali, & in quibus in ciuili ibi in dicta concl.55. per totam.

Sed regulariter non iuuant, niſi aliquis gradus probationis pręcedat, licèt tamẽ id non ſit verum, quando ea eſſent vehęmentia, & vrgentia, quia tunc operãtur de per ſe, concl.55.n.10

Adminiculum quamuis ſit leue, tamen ſi accedit ad graue, facit illud tantò magis valere, concluſ.55. n.12.

Et quando dicatur magnum, vel paruum ſtatur arbitrio Iudicis, ibi n.11.

Sed illa valdè iuuant, quando ſumus in facto antiquo, & multò magis ſi in arbitratore, qui haberet poteſtatem iudicandi ſecundum veritatem, & æquitatem, ibi num. 16.

Et cum fama probant legitimationem in antiquis, concl. 55. num.17.

Item cum fama Ius Patronatus probant, concl. 55. num.18.

Poſſunt ſupplere defectum ſcripturarum, ad hoc vt illis ſit adhibenda fides ibi n.20.

Adminiculum poteſt deſumi ex vna ſcriptura minus legaliter extracta, pro fide alterius ſcripturę. ibi n.21.

Declara ibi num.23.

Adminicula iuncta cum Inſtrumento locationis quando dominium probent ibi n. 24.

Sufficiunt pro verificatione partitarum, ſed ea ſunt deſumenda aliundè, quàm ex ipſis partitis, quod tamen intellige verum, quando illæ partitæ aliud continerent, quod ad mercaturam; ſiue illius mercatoris exercitiũ pertineret, aliàs ſecus. concl.55.nu.27.& ſeq. & vide concl.112, num.4.

Sed, vt valident confeſſionem minoris, vel mulieris, ſine ſolemnitatibus factam, debent eſſe præponderantia ipſi confeſſioni. cõcl.86,n.193

ADMINISTRATIO, & Iuriſdictio transfuſa in Commendatarium Abbatiæ facit, vt ille Prælatus dicatur. concl.1. ſub n. 14.

Sed illa Abbate moriente deuoluitur ad Cõuentũ; eo verò mortuo ad Priorem. concl.1.n.116.

Sed ea non competit electo in Abbatem, antequàm ſit confirmatus. concl.2.n.4.

Adminiſtratio, & vſusfructus, quando competant Patri in bonis filij. vide concl.86. n.82. cum ſeq. & in verbo Pater.

Adminiſtrationis rationem ad hoc, vt quis reddere teneatur duo copulatiuè requiruntur; nempè, quod negotia geſſerit, & id alterius contemplatione fecerit. concl.56. n.48.

Et illius ratio non poteſt peti, niſi ab eo, qui adminiſtratorem deputauit concl.56.nu.51.

Declara procedere, vt ibi n 54.

ADMINISTRATORVM quot ſpecies reperiantur, & ſic qui dicantur legitimi, aut ſimplices, & nudi, item qui dicantur generales, & qui particulares, & qui publici, & qui priuati; Item qui teneantur conficere librum rationum, & illas reddere, & quando non; Item qui teneantur de lata culpa, leui, & leuiſſima tantùm, cum infinitis alijs ad hanc materiam ſpectantibus, vide in concl.56. per totam, & præſertim à nu. 1. vſq. ad 48.

Adminiſtrator poteſt compelli reddere rationem in eo loco, in quo adminiſtrauit concl.56.n.52.

Licèt alij dicant, quod ſit arbitrarium Iudici, vbi reddi debeat ratio adminiſtrationis ibi n.53.

Sed non tenetur regulariter reddere rationem ante finitum officium ſuæ adminiſtrationis. concl.56. nu.55.

Fallit ſex modis ibi n.56.& ſeqq.

Sed ex cauſa redditionis rationis condemnatus an, & quando appellare poſſit, vide concl.128 num.815. cum ſeqq.

Non poteſt ad certam ſummam conueniri, niſi reddita adminiſtrationis rationę, & ratio eſt,

quia

quia poteſt eſſe, quòd in reddenda ratione ille, ſit creditor, & non debitor, concluſ.56. n.71. & ſeqq.
Extende ibi n.73.
Subextende ibi n.74.
Fallit ibi num.75.
Contrarium, licèt reperiatur ſub n.76.
Sed habens à teſtatore adminiſtrationem, cum libera, tunc poteſt res minoris ſine ſolemnitatibus alienare, concl.56.n.77. & cócl.86. n.73.
Extende ibid. concl.56.n.78.
Declara, vt ibi n.79. & ſeqq.
Item cum libera deputatus poteſt pecunias Domini inueſtire, nec eo caſu, neque etiam, quãdo ex diſpoſitione teſtatoris deberent inueſtiri eſſet opus requirere hæredẽ; licèt tamen ſecus eſſet, ſi rem hæreditariam pro ſatisfaciendo creditoribus, & legatarijs adminiſtrator vendere vellet, quia tunc hæres eſſet requirendus & maximè ſi eſſet præſens, concl.56.n.81.
Adminiſtratores alienarum pecuniarum debent eas regulariter erogare ad vſum deſtinatum.
Vndè ſi quis pecunias Domini exactas in proprios vſus conuertat, ad intereſſe tenetur, concluſ.56.n.82.
Extende, quod ſi tutor id faceret furtum committere diceretur ibi n.83.
Contrarium, quòd ſcilicèt ex conuerſione pecuniæ in proprios vſus furtum non committatur, ibi num. 84.
Concorda, quòd prima opinio procedat, quando vltra conuerſionem pecuniarum, etiam dolus concurrat; Secunda verò ſi fraus, & dolus abſit, ibi n.85.
Adminiſtratores priuati, ſiue Eccleſiæ, & Reipublicæ, quando ad intereſſe teneantur, vide in concl.56.n.86. cum ſeqq.
Et quando illi non ſoluendo immunitate Eccleſiæ non gaudeant, ſi ad illã confugiant ibi n.88
Adminiſtrator negligens eſt deponendus, concluſ.1.n.116.
Adminiſtrator, ſiue illius hæredes, an appellent à ſententia condemnatoria reliquati, vide concluſ.56.n.89.& in Verbo Appellatio in limit.15
Et quilibet, excepto ſocio, poteſt iurari ſuſpectus etiam in actu redditionis rationis, concl.146. num.10. & concl.253.n.13.cum ſeqq.
Et ſuſpectus, quando ab officio ſit remouendus, & ei denegetur appellatio, vide concl.128.ſub num.919.
Non tenetur regulariter, niſi de his, quæ ad illius manus peruenerunt; licèt tamen fallat in caſu, de quo dixi in concl.56. n.91. cum ſeqq.
Adminiſtratori, quando ſit credendum, vide concluſ.155.n.159. & 160.
Et ille cũ ampla, & libera facultate, licèt poſſit, ea omnia facere, quę poterat Dominus, etiã alienando, tamen non poteſt donare, neq; legare, nec fidẽ de pretio habere, concl.56.n.93.& 98.
Contrarium tamen habetur ibi n.94.
Limita pluribus modis, vt ibi n.92. cum ſeqq.
Adminiſtrator legitimus alicuius vniuerſitatis poteſt ſine mandato ſpeciali poſitioni reſpondere, quia talis adminiſtratio vim ſpecialis mandati habet, concl.148. n.38.
Et ille Eccleſię dum vendit non poteſt habere fidem de pretio, ibi n.100.& concl.85.nu.40.& n.43 ratio aſſignatur.
Et id eſt ſpeciale in tali adminiſtratore, & de ſimilibus ibi n.105.
Et quando dicatur haberi fides de pretio, vide ibi num.101.
Extende idem procedere in permutatione, quæ eſt eiuſdẽ naturæ, cuius eſt alienatio ibid.n.102.
Et talis quicquid acquirit potius ex bonis illius, quàm aliundè aquiſiſſe cenſetur, ad euitandam ſuſpicionem furti, concl.29. n.15.
Adminiſtrator Confraternitatis, vel Hoſpitalis appellare non poteſt, ſi per Epiſcopum ad reddenda computa compellatur. concl.128.n.868.
Intellige, vt ibi n.869. cum ſeqq.
Item ille cum libera non poteſt appellationi renunciare, concl.56.n.103.
Extẽde idem eſſe in peremptoria exceptione ibid.
Adminiſtratio, annexio, incorporatio, & ſimilia, quãdo Dominium importent, vide in concl.56. num.104.
Adminiſtrator, ſiue tutor ſi vendat abſque facultate rem illius, cuius bona adminiſtrat, tenetur ad fructus illius, ac ſi res alienata non eſſet, concluſ. 56. n.106.
Extende tribus modis, vt ibi n.108. & ſeqq.
Fallit tamen in caſu vbi tutor, ſiue adminiſtrator Ciuitatis, vel Eccleſiæ mutuò receperint pecuniã nomine Pupilli, Ciuitatis, & Eccleſiæ, ob aliquã vrgentẽ cauſam, quia ſi appareret pecuniã illam ad eius manus perueniſſe, tunc in eandem cauſam conuertiſſe pręſumitur, & maximè ſtante huiuſmodi adminiſtratorum probitate, & prudentia, ibi n.109.
Sed nunquam venit deputandus, niſi prius inuentarium confecerit, & iurauerit vtilia facere, & inutilia prætermittere; licèt adminiſtratio facta per tutorem ante confectũ inuentariũ valeat, & poſſit ante illius confectionem conueniri, quãdo tamen pro perfecto habeatur, ibi n.110.
Et ideò confecto inuentario adminiſtrator Pupilli, vel Reipublicæ tenetur ſolùm de leui culpa, & non de leuiſſima, ibi n.111.
Secus verò, vt ibi n.113.
Sed ſi quis reputetur talis ex publica voce, & fama, nõ ob id illius tutela probatur, c.46. n.110.
Licèt actus ab eo geſti ſuſtineantur, & de hoc, ibidem ratio aſſignatur.
Et culpa carens fideliter, & legaliter adminiſtraſſe cenſetur, concl.56.n.111.
Et in dubio ille pręſumitur illud feciſſe, quod veri adminiſtratores feciſſent, ibi n.112.
Sed tenetur librũ conficere, & in eo data, & accepta adnotare, ex qua cauſa, & nominatim ex qua die, aliàs non dicitur legitimè conſcriptus. concl.56.n.114.
Et qualis ſit modus in hoc adhibendus, vide ibidem n.115. vbi multa notanda inuenies.
Et nedũ debet libros rationum cõficere; ſed etiã quolibet anno rationem adminiſtrationis reddere,

dere, item fructus, & introitus exigere, illoſquè ad tempus congruum iuſto pretio vẽdere, item nomina debitorum exigere, & ſi ob negligentiam debitores non ſoluendo efficiantur, adminiſtrator erit in damno, veluti eodem modo, ſi debitum lapſu temporis probari non poſſet, aut ſi libros inordinatos, vel non authenticos tenuerit, quia in prædictis caſibus erit ſibi imputandum, ſi contra eum iurabitur in litem; & ille ad intereſſe, nec non de leuiſſima culpa tenebitur. concl. 56. n, 115.

Extende, vt ibi n. 115.

Fallit tamen, vt ibi. n. 116.

Debet locare operas ſuas tamquàm factor, & ideò exactam diligentiam adhibere tenetur. concl. 56. n. 115.

Sed regulariter tenetur reddere rationem ſolũ de his, quæ ad illius manus peruenerunt; licèt ſecùs, quando hæc quatuor concurrerent, & primò, quando alius erat geſturus ea, quæ ipſe neglexit. Secundò quando ille alius erat diligens. Tertiò, quando ille omiſit gerere ex eo, quia iſte quædam gerebat. Quartò, quando ſciebat alium eſſe geſturum. concl. 56. nu. 117. & ſeqq.

Fallit, vt ibi n. 119.

Adminiſtratori vni tantùm eſt concedenda adminiſtratio, ſi conſtat de voluntate teſtatoris volentis eam ad vnum tantum, non autem ad plures pertinere; aliàs ſecùs. concl. 56. n. 121.

Contrarium ibi n. 22.

Limita, vt ibi n. 123.

Adminiſtratores illi ſunt preferendi, de quibus electio erat facienda; licèt ſecùs, ſi teſtator pluribus adminiſtrationem commiſerit, quia tunc etiam ſi maior pars reddatur inhabilis; nihilominus adminiſtratio in vno ſolùm remanere non debet ibi n. 124. & ſeqq.

Extende, vt ibi n. 126.

Adminiſtratio tutelæ licèt rectiùs fiat per vnum, quàm per plures, ex ea ratione, quia communia negotia ſolent negligi, & ſeriùs expediri, tamen intereſt plures habere tutores obligatos; licèt ſit benè verum, quòd quando eſſent plures qui adminiſtrarent, poſſet diuiſio adminiſtrationis peti, ac etiam inuitis contutoribus fieri, & tunc non tenerentur, niſi pro rata, veluti ante eam tenebantur in ſolidum, etſi vnus tantum adminiſtraret, ibi n. 127.

Licèt illi, qui non adminiſtrant, non poſſint cõueniri, niſi prius eo excuſſo, qui adminiſtrauit, ibi n. 128.

Sed in actu reddendæ rationis, ſi quis diceret, ſe non adminiſtraſſe, ſed alium; tunc ei onus probandi incumbit, ibi n. 129.

Contrarium ibi n. 131.

Concorda, vt ibidem.

Adminiſtratores in ſubſidium vocati, tunc illi admittuntur adueniente caſu, aut noluntatis, ſiue aliorum impotentiæ, concl. 56. n. 132.

Adminiſtrator an, & quando poſſit ſibi de proprio credito ſatisfacere, vide concl. 89. n. 391. & conl. 164. n. 30.

Et pręſumitur de ſuo credito ſatisfactus, niſi per redditionem computorum contrarium probet, concl. 56. n. 133.

Amplia primo, quòd neque, ob huiuſmodi præſumptionem poſſit ſuum creditum petere, niſi prius reddita adminiſtrationis ratione, ibi num. 134.

Sed quando ſit facienda iſta præſumptio, & quando ea ceſſet, vide ibi n. 135.

Amplia ſecundò multò magis procedere, quando eſſemus in perſona diligenti, & ſollicitè curanti iura ſua exigere, ibi n. 136.

Amplia tertiò, quando eſſemus in adminiſtratore qui intra tempus ſuæ adminiſtrationis, & curę multa acquiſiſſet, & diues factus fuiſſet, & ante ſuſceptionem adminiſtrationis eſſet pauper, ibi n. 137. & vide concl. 29. n. 17.

Contrarium tamen veniret dicendum, quãdo adminiſtrator eſſet vir induſtrioſus, & prius propria bona poſſideret, quia tunc ex proprio, & non ex bonis per eum adminiſtratis diues factus præſumitur, ibi n. 138. & concl. 29. n. 17.

Sed adminiſtrator creditor non poteſt propria auctoritate ſibi de ſuo credito ſatisfacere ex bonis edminiſtratis, præterquamquòd de mobilibus, aut in pecunia; at ſecus de immobilibus, aut in aliqua ſpecie, quia tunc ſolemnitates ſtatuti, & iuris ſunt neceſſariæ, ibi n. 139.

Extende prædicta procedere, etiam in quolibet alio creditore per longum tempus adminiſtrãte, nec non etiam in hærede teſtatoris creditore, ibi n. 140.

Contrarium licèt dicat in hærede ſurd. ibi n. 141.

Et tenendo hanc ſecundam opinionem, extende eam procedere, vt ibi n. 142.

Adminiſtrator rei alienæ, quãdo pręſumatur diues factus ex re adminiſtrata, vide concl. 29. nu. 17. & concl. 41. n. 15.

Concorda prædictas opiniones, vt ibi n. 143.

Adminiſtratorem Eccleſiæ ſolùm Papa conſtituit, quod tamen intellige de Cathedralibus, immò nec Capitulum ſede vacante id facere poteſt, concl. 56. n. 152. & quas facultates habeat, vide in dicta concl. 56. ſub n. 39.

Adminiſtrator ſimplex veluti non poteſt alienare., ita nec in Emphiteuſim res Eccleſiæ concedere, concl. 56. n. 153.

Extende, quòd neque talis Adminiſtratoris confeſſio Eccleſiæ pręiudicet, ibi n. 154.

Adminiſtratio Epiſcopatus ſi alicui concedatur, eidem cenſetur quoquè conceſſa adminiſtratio Eccleſiæ Cathedralis, ſed ſi adminiſtratio in titulum daretur, tunc haberet locum regula de valore, concl. 56. n. 155. & ſeqq.

Illa vero Cappellaniæ poteſt eſſe quoquè laicalis; ſecus verò, quando vnus ex adminiſtratoribus teneretur eſſe Eccleſiaſticus, quia tunc dicta adminiſtratio diceretur Eccleſiaſtica, & propterea illa regulari ſolet à re adminiſtrata, concl. 56. n. 157.

Item Eccleſiaſtica diceretur adminiſtratio, quãdo tempore fundationis vnus ex adminiſtratoribus Cappellæ omninò deberet eſſe perſona

Ec-

Eccleſiaſtica, ſed quando eſt talis, tunc vacat per contractum matrimonij, concluſ. 56. num. 158. cum ſeqq.

Extende, quòd licèt etiam eſſet laycalis, ſi tamen alicui fuerit data in titulum, tunc in coniugatum non cadit, ibi n. 159.

Adminiſtrator ſoluens aliquam pecuniarum ſummam, ſemper præſumitur facta ſolutio de pecunijs principalis debitoris, non autem de proprijs adminiſtrantis, concl. 56. n. 160.

Et id fit in fauorem, & non in odium adminiſtratoris, ne in dubio cenſeatur de proprio donaſſe, dotaſſe, & promiſiſſe, ibi n. 161.

Declara tamen id non ſemper eſſe verum, quia aliquando de proprio expendiſſe præſumitur, vt ibi num. 162.

Extende primo idem eſſe in adminiſtratore in iudicio comparente, qui ſemper præſumitur, vti adminiſtrator, & non proprio nomine comparere, ibi n. 163.

Subextende procedere, etiam ſi non diceret, ſe nomine adminiſtratorio comparere, quia id iuris præſumptione venit intelligendum, ibi num. 164.

Extende ſecundò quoque procedere, quando eſſemus in negotiorum adminiſtratore, qui præſtiterit alimenta ei, cuius negotia geſſit, quia licèt ſit ſanguine coniunctus; nihilominus in dubio illi cenſetur non de ſuo, ſed de bonis eius, cuius negotia gerit ea alimenta præſtaſſe, ibi n. 165.

Sed ſi vis cognoſcere, quando quis tutorio nomine, ſiue potius proprio agat, obſerua modum, & formam adminiſtrationis bonorum, ex quibus id facillimè inuenire poteris, vt ibi num. 166.

Sed in omnem euentum, ſi quis agat cum adminiſtratore, tunc agens debent agere tàm proprio nomine, quàm etiam adminiſtratorio, alias ſtultus eſſet, qui contrarium faceret, ibi num. 161.

Declara tamen ea, quæ fuerunt dicta de tutore, vel adminiſtratore, non procedere in hærede grouato, qui regulariter de proprio expendiſſe præſumitur, ibi n. 168.

Subdeclara tamen illud eſſe verum, quando ille inuentarium confecerit, ſi tamen illud, per teſtatorem non fuerit remiſſum, & ratio quare in adminiſtratore præſumatur impenſum de fructibus Domini, in hærede autem de proprio, ea eſt, quia adminiſtrator non eſt Dominus fructuum, vt eſt hæres grauatus ſub conditione, ibi n. 168.

Adminiſtratio bonorum, quando tutori eſt data, tunc pupillo competit remedium reintegrandæ, quod procedit, etiam ſi in illius datione authoritas Iudicis interueniſſet; quia Iudicis authoritas non eſt neceſſaria ad transferendam poſſeſſionem, concl. 56. n. 19.

Fallit tamen, quando non conſtaret de decreta adminiſtratione, quia tunc remedium illud ei competeret, ibi n. 170.

Adminiſtrator præſtans alimenta ei, cuius bona adminiſtrat, non cenſetur ea donare; licèt ſit ſanguine coniunctus, concl. 89. n. 242; & vide latius in verbo Alimenta.

Sed ſi retineat bona adminiſtrata non poterit conueniri ſpolio, nec minus illius heres, niſi prius ratione reddita, & ſolidatis computis, ad hoc, vt appareat, quis ſit debitor, vel creditor, concl. 56. n. 171.

Declara id procedere, quando ageretur via executiua, & de pecunia; at ſecus ſi ageretur via Ordinaria, & de bonis per adminiſtratorē inuentariatis, & de alijs, quę non recipiant functionem in genere ſuo, ibi n. 171.

Fallit etiam in caſu, de quo dixi in concluſ. 78. num. 51.

Extende concluſionem eò magis procedere, quando eſſemus in cohærede, contra quem remedium ſpolij non competit, ſed illud familiæ erciſcundæ pro habenda diuiſione ibidem.

Adminiſtrator non poteſt reportare ceſſionem contra minorem, veluti poteſt pater contra filium, concl. 86. ſub num. 78. & ibi ratio aſſignatur.

Admiſtrationes Cappellaniarum dicuntur quædam onera principaliter conſiſtentia in faciendo celebrare miſſas, ex redditibus relictis à teſtatoribus, & quod ex illis ſupereſt in vtilitatem adminiſtratorum conuerti ſolet, concl. 56. num. 172.

Et propterea per huiuſmodi adminiſtrationes Cappellaniarum non ſoluuntur annatæ, & ſic regula de valore huiuſmodi adminiſtrationes non compræhendit, quia ea ſolùm loquitur de beneficijs Eccleſiaſticis, & ſic ea, vti odioſa, & exorbitans, & ſolùm propter annatas inuenta ad huiuſmodi adminiſtrationes non extenditur, ibi n. 173.

Contrarium, licèt videatur ſentire Rebuff. ibi num. 174.

Sed ibidem Concordantiam habebis.

Adminiſtrationis deputatio, quando eſt facta ab aliquo, tūc ex huiuſmodi deputatione arguitur bona ſpectare ad deputantem, concl. 56. n. 175.

Extende idem procedere in redditione computorum, ex qua arguitur Dominium ex parte illius, cui computa redduntur, ibi n. 176.

Adminiſtrator tenetur libros redditionis adminiſtrationis exhibere, & edere; Edere autem nihil aliud eſt, quàm Codices oſtendere, & copiam deſcribendi facere, concl. 56. n. 177.

Declara tribus modis, vt ibi num. 178. cum ſeqq.

Amplia dictam tertiam declarationem duobus modis, ibi n. 181. & 182.

Fallit pluribus modis, vt ibi n. 183. cum ſeqq.

Concorda prædictas opiniones, vt ibi nu. 186.

Rurſus concorda, vt ibi n. 187.

Animaduertendo tamen, quòd exiſtentia librorum probari debet ante motam litem, veluti tunc temporis debet apparere de intereſſe petentis, quibus enim probatis, tunc Iudex ad Librorum exhibitionem cogere debet, ibi num. 189. & ſeqq.

Ad-

Adminiſtrator ratioue ſemel reddita amplius ad eam reddemdam cogi nou poteſt, concl.56. num.191.
Amplia tribus modis, vt ibi n.192. cum ſeqq.
Limita duobus modis, vt ibi num.197. cum ſeqq. & ibi ratio aſſignatur.
Sed liberatus, ob redditionem rationis non præſumitur ob id omnia reliqua reſtituiſſe; Vndè qui contrarium allegat illud probare tenetur, concl.56. n.195. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, vt ibi n.195.
Et talis adminiſtrator, ſiue tutor non liberatur à redditione rationis, etiam quod fuerit adiectum pactum de non contrauenićdo, rationibus ſemel calculatis, quia tūc tale pactum vti fallax facit eam liberationem irritam fieri; & ſic quis non prohibetur calculum reuidere, & illius errores retractare, concluſ. 56. num. 201. & ibi ratio aſſignatur.
Extende ibi n. 202.
Declara, vt ibi n.203.
Et tempus allegandi errorem durat iuxtà actionis naturam, ſuper qua interponitur ibi eodem num. 204.
Extende, vt ibidem.
Subextende ibi n.205.
Declara, vt ibidem.
Subdeclara, ibidem.
Adminiſtratoris dolus, & error allegari poteſt, etiā in caſu exceptionis litis finitæ, idest ſecuta iam trāſactione, quādo tamen de dolo, & errore appareret aliundè, quàm ex dictæ tranſactionis Inſtrumento, ibi n.205.
Extende eò magis procedere, quando dolus eſſet expræſſus, & manifeſtus, quia ille contractum reſcindit, licèt ſecus ſi eſſet præſumptus tantùm, ibidem.
Et ille non dicitur bonam, veram, & rectam adminiſtrationis rationem reddidiſſe, per ſolam confeſſionem, ſed requiritur factum ipſum, idest exhibendo, & tradendo volumina, cautiones, Inſtrumenta, Inuentarium, & cætera ad tutelam pertinentia, offerendo actualiter rationes legendas, percunctandas, & diſpungendas non confusè, & in folle, ſed explicitè, & diſtinctè, & quicquid reliquum fuerit ſoluendo, aliàs ille poterit iterum conueniri, etiam iuramento nō obſtante, concl.56. n.206.
Sed ſi ſemel ſolidauerit rationes, & deinde contra eum inſtetur pro reddēda ratione de nouo, tunc ſi quis aliquid ab illo adminiſtratore vigore primæ ſolidationis exigat, eo caſu cenſetur à Iudicio dictæ nouæ redditionis rationum liberatus, ita vt pro eadem amplius vexari non poſſit, concl.56. n.207.
Extende, ibi n. 208.
Adminiſtrationis rationes aliquis petens, tunc cenſetur omnia geſta per adminiſtratorem ratificare per regulam; Qui vult conſequens, vult etiam omne neceſſarium antecedens, concluſ. 56. n. 209.
Adminiſtratoris bona fiunt pro mala adminiſtratione tacitè hippothecata, concl.56. n.219.
Extende tribus modis, vt ibi nu. 211. cum ſeqq.
Adminiſtratores recuſando exhibere libros ad quid teneantur, vide in verbo exhibere recuſās
ADMISSIO articulorum vide Articuli.
Admiſſio, & delatio appellationis operari non poteſt validitatem illius, parte opponente, quando illa aliàs admittenda non erat, concluſ. 118. ſub n.161.
ADOA eſt ſeruitium pecuniarium, quod præſtatur à Vaſallo Regi pro feudo, quando Rex, ſiue Princeps declarauit, velle ſeruitium in pecunia, & tunc Vaſalli tenentur ratione feudi præſtare illud ſeruitium perſonale in pecunia, concl.57. n.1.
Amplia id in tantum eſſe verum, quòd ſi Vaſallus poſtquam fuit interpellatus illud ſeruitium pecuniarium, loco perſonalis non ſoluat, feudum amittit, & ratio eſt, quia hæc dicitur offenſio, quæ committitur contra Dominum indirectè in non iuuando eum, ibi n.2.
Declara tamen, quòd illud ipſo iure non perdit Vaſallus, ſed mediante ſeutentia, ibi n.3.
Subdeclara tamen prædicta non procedere, quādo Vaſallus ſeruitium, & ſic adoam, ob impotentiam non ſolueret, veluti quia illi eſſent nati multi filij ibi n.4.
Et adoa eſt ſeruitium, quod publicum intereſſe reſpicit, quia illud preſtatur tempore guerræ ad hoc, vt Regnum ſecurum reddatur, concl.57. num. 5.
Extende primò id in tantum procedere, vt propterea ſtante ſtatuto, quòd de fructibus ſoluatur gabella, tunc ea ſolui debet, abſque expēſarum deductione, & id ratione Iuris publici, ibi num. 5.
Extende ſecūdo, quod Adoa ſoluitur pro perpetua vtilitate, & ideò, neq; Vſufructuarius, neque Frater ſecundus genitus de dicta impenſa participare tenetur, ſed eam primo genitus ſoluere tenetur, & ſic proprietarius, ibi n.6.
Declara tamen, quod ſeruitium pecuniarium, & ſic adoæ ſolutio ſolùm ſoluitur de feudalibus, non autem ſoluitur de pecunijs, vt potè perceptis, ex aliquo officio per Principem donato, & in cuius conceſſione per Regem facta, nullum verbum fuiſſet factum de feudo, ibi n.7.
Et ſi alicui fuerit remiſſa, non ob id tamen ille cenſetur à ſubuentione liberatus, cum ſubuentio Iure actionis debeatur, & ideò ſi non ſit reſeruata non amittitur, concl.57 n. 8.
Et illud ſeruitium tenetur ſoluere Vaſallus, ſiue feudatarius pro vna vice tantùm, ibi n.11.
Immò ceſſante bello ceſſat etiam ſeruitium, licèt in Regno ſit æterna iſta exactio, ibidem.
Adoæ ſolutio non minuit portionem vitæ, & militiæ ſecundo genito competentem, concl.90. num. 41.
ADOPTIO eſt quidam actus legitimus, per quem facimus eos filios per artem, qui non poſſunt eſſe per nàturam, concl.58, n.1.
Et illius origo eſt antiquiſſima, & apud veteres Romanos in maximo vſu erat; veluti quoque apud hebreos legitur id fuiſſe in vſu ibid. n.1.

Et eſt nomen generale, quod in duas partes diuiditur, quarum vna eſt adoptio, altera verò arrogatio appellatur; & generalis adoptio fit duobus modis; nempè aut per reſcriptum Principis, & ſic illius auctoritate, aut Magiſtratus Imperio, licèt antiquitus fieret, etiam per oblationem Curiæ, & eo caſu poterat, etiam fieri per mulierem occaſione filiorum amiſſorum in bello, ibi n. 1.

Et ea fit de filijs familias, arrogatio verò de his, qui ſui iuris ſunt, & arrogatio dicitur, quia is qui adoptat, arrogatur, ideſt interrogatur, an velit eum, quem eſt adoptaturus iuſtum filium ſibi eſſe, & pari modo adoptandus, ſiue arrogandus rogatur, an id fieri patiatur. ibidem.

Adoptionis ſolemnitas, licèt hodiè abolita videatur, non obid tamen, quis mirari debet ſi hiſce temporibus quandam Imaginem adoptionis obſeruemus in his, quos loco filiorum alimus, & quodam affectu proſequimur eos filios vocando, veluti Romani id quoque facere ſolebant, ibi n. 2.

Adoptio, legitimatio, & diſpenſatio, vt fieri poſſint, quæ cauſæ requirantur, vide concluſ. 142. n. 137.

Adoptio naturam imitatur, concl. 89. n. 55.

Adoptatus tranſit in poteſtatem adoptantis, nec in ea Patris naturalis remanet, quando adoptans ſit aſcendens, ſecus autem ſi ab extraneo adoptetur, ibi n. 3.

Contrarium. ibi n. 5.

Adoptatus vti aggregatus familiæ adoptantis dicitur de ſtirpe, & ſanguine illius, concl. 58. ſub n. 29.

Adoptatus ab extraneo teſtamentum facere nõ poteſt, eum ſit in poteſtate Patris naturalis, & ſi illud ab eo fiat, tunc Inſtituto non compereret, dum illius Pater viuit, beneficium l. fin. C. de edic. diu. Adr. toll. ibi n. 4.

Secus autem in arrogato, qui dicitur propriè filiusfamilias, & ſub ſtatutis de filijsfamilias loquentibus compræhenditur, quod ſecus eſt in adoptiuis; ibi n. 6.

Extende vt ibi n. 7.

Subextende vt ibi n. 8.

Declara, vt ibi n. 9.

Contrarium ibi nu. 10. & 11. & ibi ratio diuerſitatis aſſignatur.

Contrarium prædictæ opinioni, & ſic, quòd filij adoptiui, & arrogati admittantur ad feuda ibi num. 12.

Sed tenendo primam opinionem, extende primo eam duobus modis, vt ibi n. 13. & 14.

Contrarium, tamen ibi n. 15.

Concorda, vt ibi n. 16.

Sed tenendo hanc ſecundam opinionem, extende, vt ibi n. 17.

Extende, & conuerſo procedere; nempè, quòd neque Pater ſuccedat filio adoptiuo ab inteſtato, vt ibidem.

Adoptiuus filius ſuccedit Pateri, ſed in illius met hæreditate, non autem in aliena, in qua filij in conditione poſiti eſſent vocati, ſed è conuerſò pater non ſuccedit filio, ibi n. 19

Et ratio aſſignatur, ibi ſub n. 20.

Sed ſi Pater filios legitimos, & naturales relinquat, tunc adoptatus æqualiter cum illis ſuccedet, ibi n. 23.

Declara tamen, quòd Pater adoptans non cogitur inuitus illi filio ex teſtamento relinquere, licèt ſecus ſit in arrogato, qui debet habere quartam partem in bonis Patris, ibi nu. 21. & 22.

Adoptatus cum limitatione ſucceſſionis legitimam habere non debet, ibi n. 24.

Adoptatus, vel arrogatus poſſunt ex cauſa iuſta tamen, & legitima exhæredari, quæ cauſa venit coram Iudice proponẽda, & examinanda, concl. 58. n. 25. & ſeqq: vbi datur exemplum de Alphonſo Rage Aragonię.

Adoptatus fuit Alphonſus Rex Aragonię à Ioanna Regina Siciliæ, licèt poſtea exhæredatus ex cauſa ingratitudinis, concl. 58. n. 25.

Adoptiuus verè legitimo, & naturali æquiparatur, quando nomen filij in alio, quàm in adoptiuo verificari non poteſt, concl. 89. n. 55.

Et illis, quando debeantur alimenta, vide concluſ. 89. num. 54. 55. & 180. & in Verbo Alimenta.

Item quando illis debeatur legitima, & ad quam ſummam fuerit aucta, Item quando faciunt partem in ea, & quando illis competat querela in officioſi teſtamenti Patris, vide concl. 42. n. 244. cum ſeqq.

Adoptari poteſt infans, ſed non arrogari, & ratio diuerſitatis eſt, quia in adoptione tacitus conſenſus ſufficit, immò quis etiam inuitus adoptari poteſt, dummodo fiat cum ſcriptura, cauſæ cognitione, & Principis auctoritate in vtroque genere, tàm adoptionis, quàm arrogationis; ſecus autem in arrogatione, quia cum arrogandus debeat interrogari, idcircò id in infante contingere non poteſt, quia quæquæ videt ignorat, concl. 58. n. 27.

Et ea non poteſt fieri de filio naturali, & ſpurio, concl. 58. n. 28.

Item ea ſanguinis coniunctionem non inducit, ſed bene, quemdam conſanguinitatis effectum concl. 58. n. 29.

Sed operatur, vt filius adoptiuus ſequatur domicilium Patris adoptantis, licèt Priuilegium illius Patriæ non acquirat, neque nobilitatẽ, nequè dignitatem Patris naturalis perdit, ſed bene naturalem originem retinet, concl. 57. num. 30.

Extende id, quod fuit dictum de eo, quòd adoptiuus ſequatur domicilium patris adoptantis, procedere etiam, quoad cognomen, & armorum delationem, & præſertim adoptione durante, quia ea finita liceret filio illius cognomẽ mutare, ſi tamen id in alicuius fraudem non fieret; ibi n. 31.

Extende præterea, quòd etiam Priuilegium Patris adoptantis ad filium adoptiuum, veluti ad naturalem, & legitimum tranſeat ſi tamen non

non eſſet tale, vt cum perſona Patris extingueretur, vt ibi n.32.

Aduerbium, vlterius, iunctum cum negatiua ſit præciſum concl.135. ſub n.174. in fine.

Aduerſarium iuuare nemo tenetur, concluſ. 89. n.481. & concl.61. ſub n.2.

Declara vt concl.89, num. 487. & concl.51. per totam.

ADVLTERIVM eſt commaculatio alterius thori, vel coitus illicitus, cum alterius vxore perpetratus, concl.59. n.1.

Et illud duas deformitates in ſe continet, quarum prima eſt luxuriæ, quia eſt concubinatus viri cum fœmina, extra formam coniugij, altera eſt iniuſtitiæ, quia eſt coitus cum fœmina quæ eſt vxor alterius, concl.59. n.2.

Eſt maius delictum inceſtu, & maius peccatum in ſe continet, niſi tamen inceſtus fuerit contra ius naturale cõmiſſus, veluti cum matre, cum ſorore, cum nuru, cum nouerca, & cum priuigna, quia tunc vno ex iſtis modis commiſſus eſt quouis adulterio grauior, concl.59. n.3.

Et eſt delictum mixti fori, & olim fuit publicum, hodie verò eſt priuatum delictum; Item de huiuſmodi delicto agi poteſt ciuiliter, & criminaliter, ciuiliter ad ſeparationem thori, criminaliter verò ad pœnam, concl.59. n.4. & ſeqq.

Et nedum committitur, cum vxore iam deſponſata, & cum qua fuiſſet conſummatum matrimonium; verum etiam cum ſponſa, per verba de præſenti; licèt ſecus cum ea, per verba de futuro, Item illud committitur cum coniugata per matrimonium ratum; ſed nondùm conſumatum; cum per illud acquirat ius maritus in corpus vxoris, Item illud committitur cum vidua intra annum luctus; Item cum ea à viro quo ad thorum ſeparata, concluſ.59. num.16. cum ſeqq.

Sed ſi non probetur per teſtes, non poteſt inter coniuges de eo fieri pactum, atque tranſactio, ibi n. 26.

Et illud vxoris præſumitur ignorare virum, & ideò qui illius ſcientiam allegat eam probare tenetur. ibi n.28.

Poteſt tacitè, & expreſsè remitti inter coniuges, & effectus remiſſionis eſt, vt dos nõ amittatur, & quòd inter coniuges omnis actio extinguatur, ibi n.35.

Sed debet prius probari, antequam vnus ex coniugibus velit ad ſeparationem thori agere, ibi num.36.

Et tunc probationes non debent eſſe exactiſſimę; licèt leuiores non ſufficiant, ibi n.36.

Contrarium, quòd ſcilicet adulterium probationes certas requirat, & quòd teſtes ſingulares, non admittantur, ibi n.38.

Sed ad hoc, vt probent teſtes quomodo deponere debeant, vide ibi n.36.

Et tenendo hanc ſecundam opinionem extende eam vt ibi n.36.

Declara vt ibi n.39.

Extende ibidem n.39.

Contrarium, quòd ſcilicet in adulterio etiam notorio, ſit pro eorum ſeparatione neceſſaria ſententia, ibidem in fine.

Et tunc, quando ſit locus reſtitutioni dotis vnà cum fructibus donationis propter nuptias, vide ſub eodem, n.39.

Adulterij pœna, quę ſit de iure Diuino, Item quę de iure Canonico, & quæ de iure Codicis, tàm in homine, quàm etiam in muliere, & pari modo quæ ſit hodie de iure nouiſſimo, vide in concl.59. n.40. cum. ſeqq.

Licèt hodie diuerſimodè detur, iuxta morem Regionum, ibi dicto n. 42. cum pluribus ſeqq.

Sed quòd in omnibus ferè Prouincijs, ſit immutata, & impoſita illa pecuniaria, vide ibidem.

De conſuetudine autem Galiæ non puniuntur adulteri, ſed mulieri adulteræ ſcinduntur capilli, & veſtes, ante, & retro, & ſic eam ducunt, per totam Villam, ibi n.42. & ſeqq.

Et quod ea poſſit eſſe minor de conſuetudine, quàm ſit de iure, ibi n.43.

Adulterium duo ſpecialia habet, & primum eſt, vt Pater, & Maritus poſſint interficere filiam, & vxorem reſpectiuè, ſi ea in adulterio fuerit depræhenſa, & aliud ſpeciale eſt, vt illud quinquenio præſcribatur, concl.59. n.48. & 76.

Adulterium commiſſum ab vxore, ob violentiam aut per vim; ſiue metum conditionalem amittendi vitam, & præſertim, quando ille eſſet reuerentialis à Principe ſupremo illatus, cui difficilius reſiſti poteſt, Item ſi inſcia, aut per fraudem cognoſcatur, tunc nullam pœnam meretur, & ratio eſt, quia non eſt peccatum, niſi ſit voluntarium, concl. 59. n.58.

Extende ibi n.58. & ſeqq.

Declara ibi n.59.

Adulterium Chriſtiana Religio in vtroque ſexu pari ratione condemnat, licèt ſuos viros mulieres non facilè de adulterio accuſent, quia peccata latentia vindictam non habent; Viri autem liberius vxores adulteras apud Sacerdotes deferre conſueuere, & ob id mulieribus prodito crimine, eorum communio denegatur, ibi n.74.

Et illud vxoris poteſt accuſare maritus, per Procuratorem, ſi eſſet contumax, quod enim procedit, etiam ſi maritus eſſet bannitus, ibi num.74.

Et illius accuſatio propoſita per maritum cõtra illius vxorem, quando tranſeat ad hæredes etiam extraneos vide ibi in concl.59. n.75.

Et iſtud delictum quinquennio præſcribitur ex peculiari Iure, ibi n.76.

Licèt id pluribus modis fallat; & primo, quando cum adulterio, etiam inceſtus concurreret. Secundo, quando adulterium eſſet reiteratum. Tertio quoad excipiendum. Quarto in ſtupro cum violentia. Quinto quoad pœnam ſpiritualem, quia tunc quinquennio non præſcribitur, ſed in eo cum inceſtu perpetuatur, ibi num.77. cum ſeqq.

Sed non cõmittitur cum ea, quæ extra Patriam degens vitam coniugalem non ducebat, ſed celebs credebatur, concl.59. n.81.

Ex-

Extende, vt ibi num. 82. & 83. & ibi ratio aſſignatur.
Declara, vt ibi n. 84.
Extende, quòd immò etiam in foro pœnitentiali quis de adulterio tenetur, cum in eo foro nullum fiat diſcrimen, an mulier ſit meretrix dummodo ſit vxorata, veluti nec etiam conſideratur, ſi mulier ſit vilis, aut nobilis, ſed ſufficit, quòd illud delictum à viro, & à muliere copulata committatur, ibi n. 85.
Contrarium tamen, & ſic, quòd de Iure Ciuili in vtroque coeunte adulterij crimē ceſſet, vide ibi n.86. & ibi ratio aſſignatur.
Concorda, vt ibi n. 88.
Et illud committens ex cauſa lucri vna mulier potius dicitur iniuſta, & auara, quàm intemperans, licèt ſecus ſit in viro pecunias dante, quia tunc, cum ille afficiatur damno, ideò potius dicetur intemperans, quàm iniuſtus, ibi n.87.
Et illius pœna ex cauſa minorari poteſt, ibi n.90.
Adulterium facit, vt vir, & vxor non iudicentur, ad imparia, ibi n.90.
Et ſi illud committat vxor putatiua, quando dotem amittat, vide ibidem n.91.
Item an illud committat vxor ſub figura veri matrimonij eredens ex dolo adulterari, & cornutum facere maritum, ibi n.95.
Et illud committens pluribus vicibus in foro exteriori nō tenetur, niſi de vna pœna tantū, & ſic ſolùm pro vno adulterio; ſecùs autem in foro conſcientiæ, quia tunc quot ſunt vices, tot ſunt peccata, ibi n.94. & ſeqq.
Fallit tamen, vt ibi n.96.
Et iſtius delicti cognitio ſpectare poteſt ad Iudicem ſecularem, cum illud ſit mixti fori, ſi tamen ſimpliciter fuerit commiſſum adulterium, ſiue etiam cum inceſtu, ſed ſi agereretur de cognitione ſeparationis thori, tunc illius cognitio ad Iudicem Eccleſiaſticum ſpectat, ibi n.97.
Item ſecus eſſet ſi poſt adulterium poſtea tentaretur diuortium, quia tunc illud Iudicium ſeparationis inter coniuges erit, coram Iudice Eccleſiaſtico fiendum, ibi n.99.
Et licèt ſit mixti fori, fallit tamen, in caſu prædicto; nempè ſi poſt illud poſtea intentaretur ſeparatio thori, ibi n.98. & ſeqq.
Et quibus modis probari poſſit, & fieri notoriū, vide in dicta concl.59. n.101. & ſeqq.
Adulterij confeſſio facta in cauſa criminali eſt ſufficiens pro ſeparatione thori in Iudicio ciuili, facta tamen denuò in dicto Iudicio illius confeſſionis reproductione, ibi n.104.
Et illud eſt delictum graue, ac Deo, Iudici, & hominibus valde odioſum, & fornicationem vincit, ibi n.6.
Sed licèt ſit delictum tàm execrabile, tamen vnū effectum operatur, & eſt quod adulter non prohibeatur in teſtamento legatum adulteræ relinquere, ibi n.109.
Declara, vt ibi n.110.
Contrarium licèt dicatur ibi n.111.
Concorda, vt ibi n.111.
Sed tenendo illam ſecundam opinionem, amplia eam multò magis procedere, vt ibi n.112.
Adulterium ſolùm præcedens, quando ſit aptum ad impediendum matrimonium cum adultera, vide ibi n.119.
Et teſtes in hac materia debent eſſe omni exceptime maiores, & probationes debent eſſe, vt in criminalibus luce meridiana clariores, ibi num.120.
Et poteſt remitti per virum vxori ſub cōditione, vt ea in Inſulam deportetur, Item, quòd adulter ſemper à patria perpetuo exul fiat, concl. 50. num. 121.
Declara, vt ibi n.122.
Et quando fuit publicum, ob conuerſationem adulterantium, tunc pœna publica illis iniugenda venit, veluti quoque talis emendatio eſſe debet, aliàs turpis ſuſpitio conuerſationis nō tolleretur, & maximè ſi ea adhuc continuaret, immò tunc ex ea potius adulterij continuatio argueretur, vt ibi dicto n.122.
Adultera mater, ſi ob adulterium dotem amiſerit; nihilominus à filio alenda venit. concl.89. num.193.
Declara tamen, vt ibi nu.213. cum ſeqq. & vide in Verbo Alimenta.
Adultera ſatis punitur amiſſione ſuę pudicitiæ, concluſ.89. n.214.
Et adultera, licèt ſit mulier, non tamen deſinit eſſe vxor. concl.89. n.292.
Adulteræ vxori, quando maritus alimenta præſtare teneatur, vide concl. 89. 292.
Adulteri confeſſio, educatio, & tractatus non ſufficit ad probandam filiationem, concl. 89. n.37. & vide latius in Verbo filius.
Et adulterium committens cum conſanguinea, tàm de inceſtu, quàm etiam de adulterio puniri poteſt, concl.143. ſub n.9.
Adulterium vxoris per taciturnitatem mariti ea viuente cenſetur remiſſum, adeò vt poſt eius mortem ille dotem amplius ſuperlucrari non poſſit, concl.101. ſub n.6.
Adultera, quando teneatur notificare marito, filium eſſe adulterinum in conſcientia, & reſtituere expenſas factas in eo educando, nec non hæreditatem filijs legitimis, & naturalibus, & multa alia in hanc materia vide in concl.58. n. 124. cum ſeqq.
ADVOCATVS eſt ille, qui in Iudicio ſuum, vel amici deſideriū exponit, vel alterius deſiderio contradicit, concl.60. nu.1.
Et Aduocatus à Patrono ſic differt; nam Aduocatus generalius nomen eſt, ſiquidem quicumque adeſt alteri officij gratia appellatur Aduocatus, etiamſi nihil dicat, agatque, modò ſit paratus defendere; Patronus autem propriè ille dicitur, qui agit cauſam accuſanti, non autem accuſantis, concl.60. n.1.
Aduocatus Fiſcalis dicitur ſpectabilis perſona, & propterea debet incedere togatus, & habitu ornato inductus, concl.60. nu.1.
Sed Aduocatus Fiſci in Vrbe Romæ non eſt dignitas Collegialis reſpectu Aduocatorum Cōſiſtorialium, concl.60. nu.2.

Aduo-

Aduocatus Fiſci, qui interuenit in cauſa criminali inquiſiti, ſi poſtea Iudex efficitur, ſuſpectus iurari poterit, cuncl. 128. nu.65. & nu. 666. ratio aſſignatur.

Item ille Pauperum in Vrbe non eſt dignitas Collegialis, vt ſunt Aduocati Conciſtoriales, concl.60. nu.2.

Aduocati Conciſtoriales olim à Summis Pontificibus fuerunt conſtituti, ad hoc, vt obiicerent, & apponerent Iuris ordine ſeruato, antequàm Epiſcopi eligerentur, inſtituerentur, vel confirmarentur; ſed id munus hodie receſſit ab Aula, concl.60. nu.3.

Et ratio eſt, quia hodie iſte modus ab Aula receſſit, & per viam examinis approbantur Epiſcopi, ſi in examine ſeſe idoneos, atque ad illud munus aptos eſſe demonſtrent, aliàs Epiſcopatum eius accipiet alter, iuxta Pſalmum; ibi n.4.

Aduocatus dicitur perſona ſpectabilis, & pluribus priuilegijs potitur; ibi n.5.

Et quando ad Iudicem vadit, ille aſſurgere debet, & ab eius dextris ſedet; concl.147. ſub n.10.

Aduocati adeò dicuntur in dignitate conſtituti, vt propterea dicantur ſacra miniſtrare, concl. 60. nu.6. & vide concl.147. nu.10.

Extende primo id multò magis procedere in Aduocatis Curiæ Romanæ, qui exteris ſemper ſunt præferendi, ibidem.

Extende ſecundò, quòd officium Aduocatorum non eſt minus humano generi neceſſariũ, quàm ſi Patriam, parentesq; vulneribus, & prælijs ſaluarent, ibi d. nu.6

Extende tertio, quòd iſti dicuntur ducere meliorem vitam, quàm faciunt Religioſi, & Prędicatores, ibidem.

Extende quarto, quòd iſti tamquàm milites Patriam defendere dicuntur, ibi d.n.6.

Et Aduocatus quale, & quantum ſalarium ex illius laboribus conſequi debeat, & an in principio, ſiue medio, vel in fine anni, vide in verbo ſalarium.

Item Aduocati in ſubſidijs non contribuunt, quia ipſi non minus militant, quàm illi, qui gladijs, vel clypeis vtuntur, concl.60.n.59.

Extende primò, quòd neque ad recipiendum hoſpites cogi poſſunt, licèt id fallat in collectis ratione publicæ vtilitatis impoſitis, ibidem.

Extende ſecundò, quòd etiam filij, fratres, & ſocij bonorum gaudent immunitatibus Aduocatis conceſſis, ibi nu.40.

Quod tamen declara procedere, vt ibi, n.41.

Fallit tamen, vt ibi nu. 42.

Et quando poſſit admitti in teſtem in cauſa, quam defendit, vide in concluſ.60. num.49. & ſeqq.

Poteſt propalare conuitia cauſę, abſque quòd incidat in delictum actionis iniuriarum, ſi tamen id vtilitas cauſę expoſtulet, concluſ. 60. nu.47.

Contrarium tamen, ibi nu.48.

Extende, vt ibidem.

Et iſtis Ianua Principis debet eſſe aperta, imo quando Aduocatus ad Iudicem ierit, ille tenetur aſſurgere, & ab eius dextris dicti Aduocati ſedere debent, cõcl.60.n 46.& concl.147.n.10

Et quando iuſtam cauſam fouet; poteſt illius aduerſarium, etiam cum malitia conuincere, nec non, vt ſuccumbat illum circumuenire, concl. 60.nu.60.

Sed hæc opinio, non multum placet auctori, vt ibi nu.61.

Licèt vnus, quando fuit conſultus in aliqua cauſa, & illius ſecreta non ignorat, debeat ſe abſtinere ab officio Iudicandi in ea cauſa, concl. 60. nu.64.

Extende ibi nu.65.

Contrarium, ibi nu.66.

Et quando etiam inuitus poſſit eſſe teſtis contra eum, pro quo eſt Aduocatus, vide concluſ.60. nu.57. & ſeqq.

Et Aduocatus Fiſcalis poteſt interuenire in tota cauſa Fiſcali, & præſertim intereſſe debet torturæ rei; ſecus autem in examine teſtium, cui interuenire non debet, & quando interuenit omnes Iudices eiuſdem dignitatis præcedere debet, ſi tamen cauſas Principis agat; at ſecus ſi ſuas, vel eas priuatorum tractet, concluſ. 60. nu. 68.

Sed ille ditionem non habet, cum ſolùm iura proponat, & propterea non poteſt ſaluum conductum rebelli concedere, concl.60.n.69.

Et Aduocatus non poteſt carcerari pro debito ciuili, dum in Magiſtratu exiſtit, quia non minus dicuntur militare Doctores Aduocati, quàm Milites, concl.60. nu.71.

Aduocati gaudent priuilegijs, veluti Doctores legentes in Studijs, ibi nu.72. & 73.

Et ne dum gaudent priuilegio quæſtionis, immunitatis, ac munerum publicorum; verum etiam, & eorum filij, eorum patre viuente, concl.60.nu.74.

Sed id non ſeruatur in Statu Eccleſiaſtico, neque alibi, vt ibi, nu.75.

Aduocatus poſtquam cępit patrocinium alicuius cauſæ, tunc eam deſerere non poteſt, licèt agẽs bonè poſſit Aduocatum mutare; dummodo de ſalario fuerit ſatisfactus; aliàs ſecus, ſi tamen non eſſet mus in miſerabili, quia tunc illi gratis inſeruire tenetur, concl.60.nu.76.

Sed quando debeat magis in [illegible], quàm in alio loco Patrocinium continuare, vide ibi dicta concluſ.60. nu,76.

Et quando cognoſcit clientem malum ius fouere, ſi conſulat litem inferre, ita vt pars aduerſa ob moleſtiam litis ad concordiam reducatur, tunc malè facit, & in foro conſcientiæ tenetur, concl.60.nu.77.

Si incipit bona fide vnam cauſam defendere, credens iuſtam fouere; Et poſtea in illius progreſſu cognoſcat eam iniuſtam, tunc illam deſerere tenetur, ſiue eum, cuius cauſam agit, inducere, ad cedendũ, vel concordandũ, cum aduerſario ſine tamẽ illius aduerſarij præiudicio, ibi n.78.

Animaduertendo tamen, quòd talis Aduocatus, nõ debet detegere Aduerſario iniuſtitiam cauſæ; aliàs eſſet velle ipſum Aduerſarium contra

Clien-

Clientem adiuuare, quod eſt contra naturam Secreti, ibi in dicto nu.78.

Et defendens cauſam minus iuſtam contra reum, & cauſa ſit, vel mortis, vel ſanguinis, ſeu famæ, vel bonorum, in quorum poſſeſſione Aduerſarius exiſtat, id eſſet ingens ſcelus, & peccatum, quia ille operatur Aduerſarium iniuſtè vita, honore, ſeu fama, vel ſua bonorum poſſeſſione priuari, concluſ. 60. numer. 79.

Secus verò, quando defenderet in eiſdem terminis minus iuſtam cauſam, ſed rei contra actorem, quia tunc peccatum non eſſet; nam pium eſt reum (ſi tamen ille non ſit pernicioſus) à morte defendere, etiam cum minori iuſtitia, veluti dicitur etiam in alijs cauſis minoris momenti, in quibus Aduocatus defendendo reum non peccat, licèt Nauarr. dicat probabilius eſſe illum in dictis cauſis modici momenti peccatum committere, vt ibi ſub eodem nu.79.

Et quando defendit cauſam minus iuſtam, ad reſtitutionem damni tenetur, & ſi loquamur in foro exteriori, etiam ex leuiſſima ſua culpa ad illud tenetur, ſi verò loquamur in eo interiori, tunc Aduocatus ex leui, & leuiſſima non tenetur, ſed ſolum ex dolo, & lata culpa, quæ ipſi dolo æquiparatur, ibi nu.80.

Et ratio eſt, quia officium Aduocati eſt in gratiam, & bonum non ſui, ſed alterius, & ideò iuxta leges non tenetur, niſi de lata culpa ibidem.

Et in agitandis cauſis debet eſſe ſtrenuus, quia plerumque Ius palmarij in multiloquio conſiſtit, licèt etiam ſæpè illud prudentiſſimos ſtomacari ſoleat, ibi nu.81.

Quod tamen declara eſſe verum apud debiles Iudices, ſed non apud illos, qui intrepidi ſunt, ibidem.

Et imperitus facit litem ſuam, cum turpiſſimum ſit ignorare ius, in quo quis quotidie verſatur, ibi nu.82.

Immò tenetur parti læſę ad omnia damna, & intereſſe, ibi nu.83.

Extende, quòd etiam peccat, ibi n.85.

Item offerens ſe auxiliatorē parti cauſam minus iuſtam fouenti, ad intereſſe tenetur, concl. 60. num. 83.

Et ex zelo ſuæ conſcientię ſemper in cauſis dubijs concordiam tractare debet, concluſ. 60. num. 86.

Non poteſt paciſci de ſalario, ſeu de quota litis; ſecus verò ſi fiat pactum de aliqua re, de qua lis non extet, ibi nu.87.

Extende primo, vt ibidem.

Extende ſecundo, vt ibidem.

Et pœna pacti ſuper quota litis, vel alia re particulari, eſt priuatio patrocinij, nec talis pœna pecuniaria grauari debet, vt cumulatio pœnarum tollatur, & præſertim, quando pœna ordinaria, cum extraordinaria, quæ inſimul non concurrunt, ad vindictam tenderent, & ob id ſatis eſt, vt illa tantum priuationis officij patrocinij puniatur, ibi num. 88.

Contrarium tamen erit in conſcientia, vt ibi num. 89.

Extende tertio, vt ibi nu.91.

Neque poteſt in medio litis de ſalario conuenire, ſed ſolum ante, vel poſt finitā litem, ibi n.90.

Contrarium ibi nu.90.

Et quomodo illud petatur, vide ibi dicto nu.90. in fine.

Sed ad euitandum pactum quotæ litis debet conuenire certam ſummam, ſibi dandam à Clientulo pro ſumptibus, & expenſis fiendis in lite, quia tunc, nedum illud ei legitimè debebitur, ſi cauſa per ſententiam finietur, immò etiam ſi per concordiam, & amicabilem compromiſſionem, & hæc eſt optima cautela ad illud pactum euitandum, concl.60 nu.91.

Item ſe abſtinere debet à promiſſione Victoriæ tamquàm ab igne, quia dubius eſt litis euentus, ibi nu.92.

Sed ſi certò ſciat defendere iuſtam cauſam, tunc ei licebit (vt victoriam reportet ſuus clientulus) aduerſarium decipere; ſecus autem, ſi tractu temporis eam iniuſtam eſſe apparebit, quia tunc illam dimittere tenetur, concluſ.60. num.90.

Et quando gerit officium quoque Procuratoris, an duplex ſalarium conſequi valeat, vide in concluſ.60. nu.93.

Quādo cogi poſſit ad præſtandum patrocinium, vide in concl.60. nu.95. & ſeqq.

Si aliquem defendere recuſet, & Iudici ita iubenti non obediat, tunc ille eidem patrocinium interdicere poterit, concl.60. nu.97.

Extende quòd ſi forſam contrauenerit, tunc de Matricula delebitur, ibidem.

Peccat ſi ſcienter à paupere pecuniam receperit, nam illi gratis patrocinari tenetur, & ratio eſt (iuxta dictum *Diui Gregorij*) quia ille ſaluari non poteſt, qui abſcondit talentum Domini ſui, concl. 60. nu.98.

Extende; quòd immò Aduocatus id negans punitur, ſi aliquam iuſtam excuſationem non habeat, ibidem.

Extende idem pari modo procedere, quando Reipublicæ, Patriæ, & ſimilibus patrocinium præſtare negabit ; ibidem in fine.

Et tunc Aduocatus mandato Iudicis contrauenire dicitur, tàm ſi conſulat in ſcriptis, quàm etiam in Camera, & in voce, quando tamen idem effectus in ſcriptis, quàm in voce reſultaret, & id eò magis procederet, ſi in prohibitione fuiſſet dictum directè, vel indirectè, ſiue publicè, vel priuatim, ibidem

Fallit tamen, quando idem effectus non reſultaret, quia regulariter prohibitus Aduocare, non cenſetur prohibitus in Camera conſulere ibi nu.110.

Aduocationis munus, quando Cardinales exercere valeāt, vide in Verbo Cardinales, in concluſ.60.n.100. & ſub n.101. vbi aſſignatur ratio.

F Item

Item quando iſtud munus mulier exercere poſſit, dixi in Verbo Mulier, & in concl. 60. nu. 100. & ſub nu. 101. aſſignatur ratio.

Et Aduocatus ille propriè dicitur, qui in Iudicio apud eum, qui Iuriſdictioni præeſt, deſiderium ſuum, vel amici exponit, ſiue alterius deſiderio contradicit; at ſecus eſt in eo, qui in propria domo conſilium alteri dat, ibi nu. 101.

Et iſtud munus exercere prohibitus, non prohibetur priuatim domi ſuę conſilium amici dare, etiam per allegationes Iuris in ſcriptis datas, ibi nu. 101.

Contrarium tamen verius eſſet, vbi extaret ſtatutum, quòd alieni aduocationem generaliter prohiberet, quia tunc, nedum aduocationem, ſed etiam conſilium, & ſubſcriptionem comprehenderet, ibi nu. 102.

Et Aduocatus pauperi dandus poteſt cogi ad præſtandum ſuum patrociniū, etiam Meretrici, quę dicitur pauper, & miſerabilis, ibi nu. 103.

Extende ibi nu. 104.

Subextende, vt ibi nu. 105.

Immò vnumquemque in quouis caſu defendere tenetur, in quo, quis ſub mortali peccato eleemoſinam facere tenetur; & ratio eſt, quia non minus debet Aduocatus eleemoſinam facere de ſua arte, quàm diues de ſuis bonis, concl. 60. num. 105.

Et defendere non prohibetur id, quod prius, cum eſſet Iudex iudicauerat, concl. 156. n. 21.

Sed qui iudicauit in prima inſtantia, licèt non prohibeatur eius patrocinium præſtare in ſecūda, tamen melius fiet, ſi ſe abſtineat, concl. 60. num. 106.

Et ille patrocinium ſponte contra Dominum ſuſcipere non poteſt; & ratio eſt, quia quis non debet ſolum ſe abſtinere à malo contra Dominum, ſed pro eo bonum quoque facere tenetur, Item, quia veluti Vaſallus tenetur adiuuare Dominum in prælio, ita quoque tenetur illum defendere in Iudicio, ibi nu. 107.

Sed eſt benè verum, quòd excuſabitur ſi per Iudicem erit coactus, ibi nu. 107.

Itē fallit alijs pluribus modis, vt ibi n. 108. cū ſeq.

Aduocatus ſi quis ſit ordinarius duorū litigantiū, & inter eos lis oriatur, tūc ille debet patrocinari pro eo, qui iuſtā cauſam habet; aliàs in dubio primum iuuare tenetur, quia ius primi eſt potentius iure ſecundi concl. 60. nu. 114.

Iurans Eccleſiam adiuuare, & defendere, ſi ſcit Eccleſię litem motam fuiſſe, tunc tenebitur etiam irrequiſitus, ad eius fauorem, & defenſionem venire, ibi nu. 15.

Aduocatus Curiam ſequens, non obid dicitur Incola, niſi habeat animum contrahendi domicilium Romę, ibi nu. 116.

Extende idem procedere in officiali, qui etiam ſi per mille annos ſteterit in aliquo loco, non ob id incolatum, & domicilium contrahit, ibi num. 117.

Debet pro viribus ſuis ſuum clientulum defendere; aliàs pluſquam latrio reputandus venit, ibi num. 119.

Extende, vt ibidem.

Sed moderata eloquentia vti debet, quia Aduocatus paucis agendo, pudorem ſuum conſeruare dicitur, ibi nu. 119.

Et ille ſi rectè, & prudēter illius officium exerceat, tunc opus illud dicitur meritorium, nec non illius vita melior eſt, quàm quorumuis Religiſorum, concl. 60. nu. 119. in vltimis verbis.

Aduocati multi ſunt, qui cauſas protendunt adhibiti, impediunt prętermiſſi, faſtidiunt admoniti, obliuiſcuntur locupletati, & multi ſunt, qui emunt lites, vendunt intercesſiones, deputant arbitros, iudicando dictant, dicta conuellunt, litigatores attrahunt, audiendos protrahunt, tranſigentes retrahunt, & denique ſæpè cauſas tantùm differunt, vt litigantibus pluſquàm totum auferant, quia maior eſt expenſarum ſumptus, quàm ſententię fructus, ibi nu. 120.

Et quidam reperiuntur, qui negotia pauperum cępta non terminant, niſi eorum marſupia ſint euacuata, & cum ſit ſcriptum gratis recepiſtis, gratis date, ſed iſti, nec gratiam gratis dant, neque iuſtitiam iuſtè reddunt, & dicunt lucrum in archa, & damnum in conſcientia, concluſ. 60. num. 120.

Suum ſalarium integrum conſequi debēt, ſi lis per tranſactionem finiatur eo animo, illum ſua mercede fraudandi; ſecus tamen, ſi per eum ſteterit quominus lis finiatur, veluti etiam, quando bona fide partes à lite receſſerunt, quia tunc illud conſequi non deberent in totum, ſed pro rata laborum, conſiderata qualitate negotij, cauſę peritiæ, curę, & induſtriæ, ibi n. 122.

Extende, ibi nu. 122. in fine.

Aduocationis munus nō poſſunt exercere Pagani, neque excommunicati, ibi n. 123.

Extende primo, quòd neque etiam Regularis, niſi pro Monaſterio, ex licentia tamen ſui Prælati, ibidem.

Extende ſecundo, quòd neque Clericus in minoribus, aut ſacris Ordinibus conſtitutus poteſt illud exercere, quod tamen intellige verum de eo, qui eſt in minoribus conſtitutus, ſi ille habeat beneficium; aliàs ſecus, Item, quando corā Iudice ſeculari compareret, vt ibi dicto nu. 103.

Quod tamen declara non procedere in cauſa propriè Eccleſiæ, vel ſuorum Cognatorum vſque ad quartum gradum, ſiue in cauſa perſonarum miſerabilium, ciuili tamen, ſed non Criminali, vel quando alius non extaret, qui pro illis comparere poſſet, ibidem.

Extende tertio, quòd neque Epiſcopus vllo modo, nec vlla cauſa poteſt eſſe Aduocatus coram Iudice ſeculari, licèt tamen ſecus ſit coram Iudice Eccleſiaſticò, ſed in prædictis tantum caſibus, veluti dicitur etiam de ſubdiacono, Diacono, & Sacerdote, qui poſſunt eſſe Aduocati coram Iudice Eccleſiaſtico in cauſis Ciuilibus Secularium, ſed coram Seculari Iudice non poſſunt eſſe, niſi in prædictis caſibus, vel niſi cauſa, quæ tractatur eſſet Eccleſiaſtica, vt ibi dicto nu. 123.

Et

Et quibus modis res dicatur Eccleſiaſtica, vide ibidem.
Sed ea, quæ fuerunt dicta de Clerico, ſiue in ſacris, vel in ſacerdotio conſtituto non procedunt in Curia Romana, vt ibi n. 124.
In Regno autem Neapolitano, quę perſonę non poſſint iſtud officium exercere, & qua pœna afficiantur contrafacientes, vide ibi n. 125.
Aduocatus eſt dandus hæretico, ſed quando ille datur non debet conſtare de hæreſi, & talis debet eſſe vir probus, & iurare ſe iuſtis defenſionibus vti, nec non arcana cauſę ecleturum fore, concl. 60. n. 126.
Et debet ad minus eſſe ætatis annorum decem, & octo, & per quinquennium ſcientię legali operam nauaſſe, concl. 72. nu. 86.
Sed hodie diſtinctio ætatis in hoc fieri non ſolet, ibidem.
Sed ſi Aduocatus alicuius Iudex effectus fuerit, per ſuummet clientem ſuſpectus reddi poteſt, concl. 128. nu. 664.
Contrarium, concl. 156. no. 22.
Aduocatus, vel Conſultor in vna cauſa, ſi Index effectus fuerit in ea, vti ſuſpectus procedere non poteſt, concl. 138. num. 69. & concl. 156. num. 20.
Aduocatorum, & Aſſeſſorum Iuramenta ſunt diuerſa, concl. 156. nu. 25.
ÆDERE Libros adminiſtrationis tenetur adminiſtrator, idеſt Codices oſtendere, & copiam deſcribendi facerere, concl. 56. nu. 177. & concl. 61. nu. 1.
Æditio Librorum, vel Scripturarum, quando quomodo, & à quibus ſit facienda, vide concluſ. 56. num. 177. cum pluribus ſeqq. & in concluſ. 61. per totam.
Ab æditione Scripturę, quis non excuſatur, ex eo, quòd Scriptura penes eum non extet, ſi ea extaret penes alium, cui ille præcipere poſſet, concluſ. 61. nu. 11. & 14.
Plura vide in Verbo Productio, & in Verbo Scriptura.
ÆDIFICARE quilibet poteſt, domum, vel aliud ædificium in eius ſolo, etiam ſi ad ſydera extollere vellet, concluſ. 62. num. 1.
Ædificia fieri in Ciuitatibus Reipublicę intereſt, & ea facta ſuſtineri, ibi n. 2.
Ædificium reficere poteſt Dominus, abſque ſuperioris, & aliorum auctoritate, ibi nu. 3.
Fallit tamen, quando eſſemus in Caſtro in totum per rebellionem diruto, ſiue ſi materia eſſet in totum abolita, quia, cum tunc illud nouum opus conſtruere diceretur, ſed non vetus reaptare, & propterea in illo caſu eſſet neceſſaria licentia ſuperioris, concluſ. 62. num. 4.
Extende procedere, etiam ſi Rebellis, ſiue Filij eſſent cum Eccleſia reconciliati, quia nihilominus non poſſet abſque licentia Papæ illud Caſtrum, ſiue fortilitium reficere, ibi num. 4.
Ædificare poteſt Dominus in ſuo, etiam ſi per mille annos ſteterit, quòd non ædificet, concluſ. 62. nu. 7.
Item id facere poterit, Dominus in ſuo, etiam quòd luminaria vicinini obſcurarentur, ibi num. 8.
Extende procedere, etiam ſi in totum dicta luminaria obſcurarentur, ibi nu. 9.
Contrarium tamen habetur, ibi num. 10. & ibi ratio aſſignatur.
Et quomodo ſit eo caſu inſpiciendum lumen, & ſic, an ex lateribus, ſiue potius ante proſpectum domus, vide ibi nu. 11.
Sed quando tractatur de alicuius tertij præiudicio, tunc nedum damnum primariò, ſed etiam ſecundario venit attendendum, ibi nu. 12.
Item ædificare quis, vel aliud facere in ſolo alieno poteſt, quando facienti prodeſt, & Domino nihil, vel parum nocèt, concl. 62. num. 13. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium de iure eſt verius, vt ibi n. 13.
Fallit tamen, vt ibi n. 15.
Declara tamen id eſſe verum, vt ibi n. 16.
Et in ædificando præueniens, quãdo præferatur vicino retrahere volenti, vide ibi n. 18.
Et Dominus ędificare volens ad Ornatum Vrbis non poteſt cogi à vicino, in vim Bullæ Iuris congrui; dummodo æquè ſumptuoſum ædificium in illius ſito conſtruere ſit paratus, concluſ. 62. nu. 19.
Et propterea venit pręfigendus terminus Domino volenti ædificare, ad ædificandum, quo enim elapſo domus adiudicanda venit, iuxta formam dictæ conſtitutionis Iuris congrui, ibi dicto num. 19.
Et ædificare cuilibet licèt murum pro communi, ibi nu. 54.
Extende primo, quòd non ſolum, quis poſſit facere oſtium in muro proprio, ſed etiam ſuper vicini ſolo, ſaltem in quantum prętenditur ſtillicidium, ibi nu. 55.
Extende ſecundo, quòd ædificium fieri permittatur, etiam cum damno vicini, quando ęmulatio, ſiue inuidia non adeſt, ibi nu. 57.
Extende tertio procedere, etiam in loco publico, veluti in littore maris, vbi cuilibet ædificare licet, & pręſertim, quando facienti prodeſt, & parum Domino nocet, ibi nu. 58.
Extende quarto, idem procedere in fluminibus publicis, etiam non nauigabilibus, vbi quis ædificare, vel deſtruere poteſt, & ratio eſt, qui proprietas fluminum publicorum eſt Principis: Vſus verò cõmunis, qui primo occupanti conceditur, licèt in parte tantùm occupati, ibi nu. 59. & ſeqq.
Declara tamen primo prędictas ampliationes eſſe veras, dummodo illud ædificium ſine iniuria vicini fieret, ſiue vicino non noceret; aliàs poſſet à vicino propria auctoritate deſtrui, ibi num. 61.
Declara ſecundo, quòd licèt quis in mari ędificare poſſit, tamen pro ędificio erit ſoluenda penſio, ibi nu. 62.
Contrarium, quòd ſcilicèt penſio non ſoluatur pro

pro ædificio facto in Mari, ſed in platea communis ſic, ibi nn.64.

Aedificare poteſt Eccleſia in ſolo alieno, ſed illius ſoli pretium venit ſoluendum, ibi nu.63.

Aedificare vſquè ad Cœlum quis in ſuo ſolo non poteſt, quando conſuetudo certum modum ædificandi pręſcripſiſſet, quæ potiſſimum in ædificijs attendenda venit, ſiue ſi aliquod priuilegium obſtaret in contrarium, concluſ. 62. num. 66.

Extende primo procedere, quando ædificando aliquid in alienum immitteretur, ob quod magnum damnum vicinus eſſet paſſurus, ibi n.67.

Extende ſecundo, quando ibi aliqua ſeruitus eſſet impoſita, per pactum, & ratio eſt, quia per ſtatutum, ſiue conſuetudinem poteſt certus modus in ædificando præſcribi, ibi nu.68.

Subextende id in tantùm eſſe eſſe verum, quòd immò valet conſuetudo, vt Dominus non poſſit in ſolo proprio ædificare, & quòd cogatur vendere parietem vicino, ibi n.69.

Extende tertio, quando ædificando lumini vicini officeretur, ſiue illud conductori, ac vſufructuario in totum impediret, ibi num. 70 cum ſeqq.

Extende quarto, vbi ædificium iure communi fieret, quia prohibente ſocio, illud executioni demandari non poſſet, niſi tamen ſocius vellet, quòd illud poſtea factum ſuper re communi commune fieret, ibi nu.72.

Fallit tamen primo, quando ſocius in dicta re communi ædificare vellet, & ad illud ea res eſſet deſtinata, ibi nu.73.

Fallit ſecundo, quando habens communionem cum ædificio vicini formam dicti ædificij communis non mutaret, ibi nu.74.

Extende quintò, quando impediretur ventus areę in qua triturantur fructus, & paleę à fructibus diſcernuntur, ibi n.77.

Extende ſexto, quando ædificium fieret animo nocendi, & ad æmulationem, ſiue inuidiam, vel alterius iniuriam, ibi n.78.

Et quando ædificium dicatur factum ad æmulationem, vide ibidem.

Sed in dubio quis præſumitur illud ad ſui vtilitatem, & non ad alterius æmulationem facere, ibi dicto n.78.

Immò æmulatio non conſideratur in vicino, ad ſui commodum ædificare volente, licèt alteri noceat, quia ſatis erit, quòd principalis intentio non ſit ad nocendum alicui, ſed ad ſui vtilitatem, abſque alterius detrimento, licèt etiam ſola vtilitas ſufficeret, quamuis ſecundariò alteri noceret, ibidem.

Contrarium, quòd ſcilicet, vbi tractatur de pręiudicio alterius, quod tunc damnum, nedum primariò, ſed etiam ſecundariò ſit attendendum, ibi nu.79.

Sed allegans æmulationem eam probare tenetur; Et ratio eſt, quia animus nocendi in dubio non præſumitur; ſecùs tamen, quando impenſa plus eſſet, quàm fructus, ibi nu. 80. & ſeqq.

Aedificare quis poteſt, etiam in flumine non nauigabili, quando inuidia contra vicinum ceſſat, ibi nu. 81.

Contrarium verò, quando eſſemus in flumine publico nauigabili, vbi ædificare, vel molendinum conſtruere non licet, niſi ex Principis licentia, quam tamen Populus concedere non poteſt, ibi nu.82.

Aedificare quis in ſuo non poteſt, quando id ex aliquo Iure ſpeciali, ſiue Priuilegio ei facere non liceret, ibi nu. 84.

Extende ibi nu. 85.

Et ædificare volens tenetur ſeruare formam l. fin. ff. fin. regund. nempè, quod ædificium diſtet per vnum pedem, vel per duos, ſiue plus prout diſtinguitur in dicta l. fin. ibi n.86.

Declara, quòd ſi conſtruatur murus iuxta prędium ruſticum, tunc ſpacium vnius pedis dimitti debet, ſi verò cōſtruatur domus iuxta prędium Vrbanum, tunc dimitti debet ſpacium duorum pedum ibi 87.

Fallit tamen primo in l. męniana, quia ea maiorem requirit diſtantiam, ibi n.97.

Fallit ſecundo in Fico, & Oliua, quia in eorum plantatione decem pedes ſunt intermittendi, & ratio eſt, quia earum radices in longius dilatantur, ibi n.95.

Secus verò in alijs arboribus, pro quibus duo pedes intermittuntur, ibidem.

Sed quid in muro communi? An forma iſtius legis finalis ſit ſeruanda, vide ibi ſub num. 90. & ſeqq.

Et pes à quo loco ſit dimenſurandus, vide ibi nn. 93.

Item pes iuxta diſpoſitionem dictę l. fin. conſtat quindecim digitis, paſſus autem conſtat quinquè pedibus, vt ibi n.95.

Et cuius ſit illa diſtantia, quę dimittitur inter duas domos, vide ibi n.110.

Aedificium, quando de per ſe ſtare poteſt, alio pariete ſublato, tunc diſtantia data ab illa l. fin. ff. fin. regund. non eſt attendenda, concluſ. 62. nu.99.

Extende primo, idem procedere, quando ædificium non ex obiecto, & oppoſito, vel fronte muri, ſeu domus, ſed ſolùm ſi fieret ex latere domus vicini, ibi nu.100.

Contrarium licèt habeatur ibi n.101.

Extende ſecundo, quando aliquod ædificium fieret, in cuius conſtructione non ſoderetur in terra, & ſic ſi vicino damnum non tribueretur, quia tunc prędicta diſtanntia non eſſet attendenda, ibi n.102.

Extende quinto, quòd neque etiam in muro crudo, & ligneo, aut in ſepe attenditur dictæ l. fin. diſpoſitio, quia huiuſmodi ædificia fiunt, etiam ſpacio non dimiſſio; at ſecus, quando murus eſſet ſiccus, ibi n.103.

Et nota quòd murus crudus ille dicitur, qui fit de lapidibus, ſine gyptio, calce, & cęmento; ſecus autem ille dicitur, qui eſſet è conuerſo conſtructus; nempè cum gyptio, calce, & cęmento, ibi n. 103.

Extende quarto, quando conſuetudinibus, ſiue ſtatutis contrarium fuiſſet determinatum, quibus, ſiue ſimus in publicis, ſiue in priuatis ædificijs ſemper ſtandum erit, ibi n.104.

Aedificare aliud eſt, aliud facere ædificare; nam ædificare fit propria pecunia, & facere ædificare fit aliena pecunia, ibi n.126.

Aedificium exiſtens in vno Caſali, aut Podere non venit æſtimandum in illius Poderis, ſiue Caſalis venditione, niſi aliter fuerit conuentum inter partes, ibi n.97.

Furnum ędificare non licèt vicino iuxta domum vicini, concl.62. n.105.

Contrarium, & ſic, quòd liceat vicino fundum conſtruere in ſuo ſolo, etiam quòd alteri noceret, ibi nu.106.

Declara tamen hanc ſecundam opinionem eſſe veram, dummodo id à vicino animo nocendi non fiat, quod enim in dubio non præſumitur, ibi nu.106.

Fallit tamen, quãdo ius prohibendi à facto Principis fuiſſet quæſitum, ibidem.

Concorda tu tamen prædictas opiniones, vt ibi nu.107.

Item non licet facere alicui priuato Aedificium in eius domo, ſiue aliud exercitium, per quod alteri vicino malus odor, ac fœtor reſultet, ibi num.110.

Extende, quòd vicinus ędificare non poteſt, ſi per illud ædificium ſol, aer, & ventus occuparetur alteri vicino, quia ſol, aer, & ventus debent eſſe communes, ibi n.113.

Sed ſi quis poterit ędificare ex aliquo priuilegio contra alios priuilegiatos, tunc recentius priuilegium, & clauſulis validioribus, & magis prægnantibus munitum præualere debet, ibi num.114.

Aedificare quis non poteſt in fundo alieno, in quo nullum ius habet in præiudicium iuris alteri conceſſi, ibi n.115.

Extende id in tantùm eſſe verum, vt propterea Dominus fundi poſſit propria auctoritate ædificatum deſtruere; Et ratio eſt, quia ædificium illicitè conſtructum venit demoliendum, cum pro non ædificio habeatur, ibi n.116.

Et tunc illud factum illicitè dicitur, quando per conſtitutiones illud deſtrui mandatur, ibi num. 116.

Subextende eò magis procedere in ſocio ſciente ædificantem, ſed contradicente, veluti etiam dicitur de abſente, & ignorante, quia iſti in huiuſmodi caſibus habent actionem ad demoliendum id, quod fuit ædificatum, licèt ſecùs ſi ſocius ſciuerit, & tacuerit, quia tunc ad demoliendum non agit, ſed ſolum ad intereſſe, vel ad cautionẽ damni infecti; ſed ſi forſam cõſentiret, ſibi in totum præiudicaret, ita vt neque tunc ad intereſſe, neque ad demolitionem agere poſſet, ibi n.117.

Remedium autem, quod datur ſocio ad deſtruendum illud opus ab altero factum, erit interdictum; Quod vi, aut clam, & non illud communi diuidundo, ibi n.117.

Contrarium, vt ibi n.118. & ibi ratio aſſignatur.

Aedificans, ſiue plantans in ſolo alieno donare non cenſetur, ſed ad ſui vtilitatem, & commodum id facere videtur, concl.135. n.18.

Aedificium licèt ad ſolum pertinere, & ei cedere dicatur; ſecus tamen eſſet, quando contingeret illud diſſolui, quia tunc poſſet Dominus cœmenta ſua, quibus ædificium erat conſtructum, repetere; Immò etiam impenſam, quam fecit retrahere; dummodo tamen ædificans in alieno ſolo bona fide ſe geſſerit; at ſecùs ſi mala, quia tunc ædificium, & impenſę ſolo cederent, concl.62. n.119. & concl.136. n.17.

Extende idem procedere in ædificante in re aliena ſcienter, quia melioramenta perdit; quẽadmodum dicitur etiam de ædificante in bonis fideicommiſſo ſubiectis, per ipſum emptis, quia tunc id animo donandi feciſſe præſumitur ibi nu.120.

Fallit tamen, ſi quis feciſſet melioramenta eo tempore quo aliquod ius ædificans haberet in re meliorata, & ſic quando alia ratio excogitari poſſit, quàm ea donationis, licèt ea præſumptio donandi ſit talis, quæ recipere poteſt interpretationem in contrarium, cum ſit Iuris tantùm, & non Iuris, & de Iure, ibi nu.120.

Et ſcientia ad hoc, vt noceat in ædificante non ſufficit eam interueniſſe, iam facto ædificio, ſed ea interuenire debet, quando ædificium conſtruitur, ibi n.121.

Declara præterea eam regulam non habere locum; nempè, quòd ædificium ſolo cedat, quãdo coniecturę, & probationes in contrarium apparerent, ibi n.122.

Ædificia deuaſtare, & arbores ſuccidere paria ſunt, concl.136. nu.21.

Aedificium conſtructum in feudo, & Emphiteuſi poteſt per Vaſallum, & Emphiteutam tolli quandocumque, & ratio eſt, quia ædificia conſtructa, vel reparata in feudo, & Emphiteuſi cedunt commodo, & vtilitati Vaſalli, & Emphiteutæ, non autem Domino, concluſ.62. nu.123.

Declara tamen iſtud procedere, dummodo Vaſallus legem feudi non offendat, ideſt dummodo prius Dominum interpellet ad ſibi æſtimationem ſoluendam; Et ratio eſt, quia cum Dominus mediante ſolutione poſſit melioramenta pro ſe retinere, ob id non poteſt Emphiteuta illum huiuſmodi facultate priuare, quæ ſibi à legibus fuit conceſſa, ibi num.124

Extende huiuſmodi declarationem procedere etiam ſi Vaſallo liceret melioramenta finito feudo tollere, veluti de Iure ei facere permittitur ibidem.

Et ædificium, tunc præſumitur à Vaſallo, & Emphiteuta conſtructum, quando conſtat fuiſſe à principio conceſſum nudum ſolum; Item ad cognoſcendum, quando fuerit factum de recenti, ex inſpectione probatur, ibi nu. 125.

Et quando quis vellet illud ædificium vendicare, tunc ille non cogeretur probare; ſe illud ædificari feciſſe, ſed ſufficeret ſolùm probare, quòd ipſe eſſet Dominus inferioris partis, ibi n.126.

Contrarium, quòd ſcilicèt Vaſallus non poſſit ædificia tollere; ibi n.127.

Ædificium factum ſuper re feudali, vel Emphiteutica illud quoque efficitur feudale, & Emphiteuticum, etiam ſi in re propria concedatur concl.62. n.127.

Extende, vt ibi n.128.

Contrarium dixi ſub 123. & ſeqq.

Concorda vt ibi num.129. & vide concluſ.135. num.20. & 21.

Ædificij nomen eſt verbum latum, & amplum, & ex ſignificatione Græcorum dicitur, quòd ex ædes, & facio componitur, & ſub eo vocabulo omnis conſtructio compræhenditur, vt puta Quadrigæ, currus, Pontis Nauium, & aliorum ſimilium, & appellatione ædificij, nedum ſuperficies ſignificatur, ſed etiam ſolum ipſum, cui ædificium ſuperpoſitum eſt, concl.62. n.135.

Ædeficium non eſt cenſendum apotheca, ſed potius domus, quando maior, & principalior pars illius eſt domus, concl.127. n.4.

ÆGIDIANA eſt conſtitutio à Cardinali Aegidio promulgata, dum in Prouincia Marchiæ officio legationis à Latero fungebatur, quæ enim conſtitutio obſtaculum Iuris Canonici tollit, ex cuius diſpoſitione à quocumq; grauamine appellatio datur; dummodo iuſta cauſa concurrat; & ſic igitur iſta conſtitutio omnia ad ius Ciuile reducit, & per conſequens operatur, quòd appellatio in poſſeſſorio, quoad effectum ſuſpenſiuum non admittatur, concl.63. num.1.

Et mens iſtius conſtitutionis Aegidianæ ea fuit, vt cauſa poſſeſſorij, per vnicam ſententiam eſſet terminanda, ibi dicto n.1.

Et ſeruatur in omnibus locis Romano Pontifici ſubiectis, quod tamen intellige de illis immediatè, & non mediatè ſubiectis, concl.63. n.2. & ibi aſſignatur ratio, & concl.128. n.203. & 696.

Aegidius Cardinalis licèt feciſſet iſtã conſtitutionem, ob Prouinciam Marchię, & ſucceſſiuè Sixtus Quartus eam ampliauerit ad omnes terras Eccleſiæ; Nihilominus Paulus Tertius, quando illam conſtitutionem confirmauit ſolùm ſe reſtrinxit ad terras dicto Romano Pontifici, immediatè ſubiectas, ibi n.3.

Declara, quòd talis conſtitutio nõ habet locum in ſtatu Baronorum Eccleſiæ mediatè ſubiectorum, ibi n.3

Fallit tamen in Ciuitate Auenion. quo loci dicta conſtitutio, ex vi compræhenſionis ſibi locum vendicat, ibi n.4.

Non habet locum in Ciuitatibus Auenion. Parmæ, & Placentiæ, etiam ſi cauſa ageretur Romæ, ſed ſuper bonis in dictis Ciuitatibus poſitis concl.128. n.696. & 697.

Et licèt habeat locum in omnibus locis Romanę Eccleſiæ; Id tamen non procedit in extenſionibus, & additionibus Cardinalis Carpenſis ad dd. Conſtitutiones Aegidianas factis, quia illæ non extenduntur extra Prouinciam Marchiæ, cum Dominus Cardinalis Carpenſis eſſet ſolũ legatus illius Prouinciæ, & ſic veluti illius Iuriſdictio, vltra eam vires ſuas non protrahebat, ita nec illius Conſtitutiones, vltra eam ligabant, ibi num.5.

Fallit tamen, quando contingeret litigare ſuper aliquo Caſtro, quod non eſſet immediatè Sedi Apoſtolicæ ſubiectum, quia nihilominus ſi perſonæ litigantes eſſent immediatè ſubiectæ, & litigarent in Vrbe, tunc Aegidiana haberet locum, quia verba extenſionis Pauli Tertij licèt dirigantur in rem, tamen effectus perſonas cõcernit, ibi n.6.

Et illa eſt adeò in prouincia Marchię Generalis, vt propterea ea vſu recepta in omnibus locis præſumatur, niſi contrarium probetur, concluſ.63. n. 7.

Extende, quòd ea vti notoria non eſt producenda ibidem.

Sed quòd ea nondum promulgata in toto ſtatu Eccleſiaſtico appellationem non impediat, ibi num.8.

Reſpicit Ordinatoria Iudicij, & ideò ius fori eſt ſeruandum, ibi n.9.

Et æquiparatur l. vnicę C. de moment. poſſeſſ. & eaſdem recipit limitationes, quas recipit dicta l. vnica, & ſic veluti illa lex vnica prohibet, appellationem in poſſeſſorio ita, & Aegidiana, ibi nu.10.

Extende procedere in quocumq; poſſeſſorio, tàm plenario, quàm ſummariſſimo, ibi n.11.

Subextende idem procedere; quando ſententia eſſet lata in poſſeſſorio, per Iudicem appellationis ab obſeruatione Iudicij, quia ea taliter negotium non definit, quin altera ſententia ſperari poſſit, ibi n.12.

Fallit tamen, vbi ratio appellandi eſt in promptu, vtpotè, quando eſſent complicatæ, quia tunc etiam in poſſeſſorio appellari poſſet, ibi num.13.

Habet locum in quacumq; inſtantia, ibi n.14.

Declara tamen id eſſe verum, vtpotè, quando ſententia abſolutoria eſſet lata pro reo, & ſecunda pro actore, ſed inſimul cõſtaret ex eiſdẽ actis de iniuſtitia, & nullitate primæ; quia tunc ea vti ſententia non eſſet attendenda, ibi n. 15.

Fallit tamen primò, quando ſimpliciter eſſet lata prima ſententia abſolutoria pro reo; & ſecunda pro actore, ſed de nullitate; & iniuſtitia primæ non appareret, quia tunc non eſſet locus Aegidianæ in ſecunda inſtantia, ibi n.16.

Extende huiuſmodi fallentiam eò magis procedere, quando dicta ſententia ſecunda expreſsè reuocaret primam, ibidem.

Fallit ſecundo, quando cauſa eſſet appellabilis facta, ibi n.17.

Et quando iſto caſu dicatur facta appellabilis, vide ibi n.18.

Item habet locum, quando ſententia ad ſolum poſſeſſorium eſſet reſtricta; licèt fuerit de nullitate cognitum, concl. 63. n.19.

Fallit

Fallit tamen, quando ea haberet complicationem, cum petitorio, ibi n. 20.
Item habet locum, quando petitorium fuiſſet ſuſpenſum, & eò magis ſi fuiſſet proteſtatum, quòd quicquid in cauſa fieret ad effectum poſſeſſorij tantùm fieret, ibi n. 21.
Illi eſt locus, quando ſententia eſt lata in ſaluiano, concl. 63. n. 22. & ibi aſſignatur ratio.
Et in quibus differat à ſaluiano, vide in concl. 63. num. 24.
Tam habet locum in reo, quàm in actore, concluſ. 63. n. 25.
Fallit, vt ibi num. 26.
Et habet executionem paratam, etiam in ſcripturis priuatis, ibi n. 27.
Sed ad effectum impediendę executionis vigore Ægidianę, quid ſit probandum, vide ibi n. 28.
Item habet locum etiam in decreto, ſeu mandato de euacuando, concl. 63. n. 29. & concl. 128. num. 327.
Extende primo, quòd etiam habet locum in l. fin. C. de Edic. Diu. Adria. tollen. ibi n. 30.
Extende ſecundò idem procedere in feudis, nec eſt neceſſaria alia probatio tituli, dummodo ſit habilis ad feudum ibi n. 31.
Imò illa conſtitutio comprehendit etiam fiſcum quia fiſcus non reperitur priuilegiatus, ita, vt poſſit in poſſeſſorio appellare, ibi n. 32.
Sed non habet locum, quando adeſſet defectus ſtatuentium, vt eſt, quando ageretur inter perſonas Eccleſiaſticas, ac de eorum bonis, & ratio eſt, quia Cardinalis Aegidius Iuriſdictionem non habuit, niſi in temporalibus ibi n. 33.
Extende tribus modis, vt ibi n. 35. cum ſeqq.
Declara, vt n. 37.
Non habet locum, vbi adeſſet particulare ſtatutum diſponens poſſe appellari in poſſeſſorio, vt eſt Bononię, concl. 63. num. 39. & concl. 128. ſub num. 72.
Fallit vt ibidem.
Item non habet locum in præiudicio, irreparabili, quando diffinitiuè fuiſſet pronunciatum, ſuper poſſeſſorio, & ſic vbi nulla alia ſententia ſperari poſſet diffinitiua; ſecus autem ſi daretur appellatio, vbi quis Iura ſua deducere poſſet, ibi num. 41.
Neque tollit effectum deuolutiuum ſententiæ, & præſertim, quando adeſt commiſſio, concl. 63. num. 42.
Nec minus habet locum, quando ſententia eſt nulla, ibi n. 43.
Extende duobus modis, vt ibi n. 44. & 45.
Declara, vt ibi n. 45.
Item non habet locum in Iuriſdictionalibus, & ratio eſt, quia ea æquiparatur l. vnicę, C. ſi de moment. poſſeſſ. & ſic veluti illa lex limitatur, non procedere in poſſeſſorio mixturam continente, ita quoque ea venit limitanda in poſſeſſorio Iuriſdictionalium, quia illud habet admixtam cauſam proprietatis, ibi n. 46.
Non habet locum, vbi ageretur ad condemnationem fructuum, ibi n. 47.
Fallit tamen, vt ibi nu. 48. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium habetur. ibi n. 49.
Neque etiam habet locum in illis caſibus, qui enumerantur in Verbo Appellatio in ampliatione tertia, & concl. 63. n. 54. cum ſeqq.
Item non habet præcipuè locum, vbi complicatio, ſiue mixtura adeſt, quia ad hoc, vt ſit locus Aegidianæ opus eſt, vt ſententia ſit ſimplex, & iuſta, concl. 63. n. 50. & ſeqq.
Declara, vt ibi n. 52. & 53. & concl. 128. n. 62.
Aemulatio ſiue inuidia, quando arguatur in ædificando, & quando non, vide concl. 62. nu. 78. cum ſeqq.
AEQVALITAS eſt proportio habentium vnam quantitatem, & dicitur pacis, & tranquilitatis cultrix, inæqualitas verò ſeminarium ſeditionis, concl. 64. n. 1.
Et ſemper in omnibus eſt ſeruanda, & præſertim in Iudicio, concl. 64. n. 1 concl. 44. nu. 50. concluſ. 124. ſub nu. 738. & 910. & concl. 148. ſub num. 395.
Et vt ſeruetur multa conceduntur, quę aliàs nõ concederentur, concl. 64. n. 2.
Sed inter filios, fratres, & ſorores potiſſimum eſt ſeruanda, concl. 64. n. 3. & prius concl. 42. num. 394. & ſeqq.
Extende tribus modis, vt ibi n. 4. & ſeqq.
Contrarium, ibi n. 8. & ſeqq.
Concorda, vt ibi n. 10. & 11.
Fallit tamen, veluti dixi in concl. 170. ſub n. 119.
Aequalitatem inter filios, nedum Patres commendare, ſed etiam expreſsè pręcipere ſolent, concluſ. 123. ſub n. 97.
Aequalitas inter Patrem, & Matrem eſt ſeruanda in ſucceſſionę bonorum filij, quæ à tranſuerſalibus peruenerunt, ſiue bona ſint ex linea paterna, ſiue materna, ibi n. 12.
Ea inter contrahentes eſt ſeruanda, neque propterea illi vnquam ad imparia ſunt Iudicandi, ibi nu. 13.
Item inter ſocios eſt ſeruanda, immò in dubio, ea ſemper in ſocietate ſeruata præſumitur, ibi num. 14.
Sed in dotandis Filiabus, ſiue Sororibus, quando non ſit ſeruanda, vide concl. 170. ſub n. 119.
Inter actorem, & reum eſt ſeruanda, & ideò, quando actori appellare licèt, ita quoque reo appellare licebit, ibi n. 15.
Eſt ſeruanda in clauſula (ſi quid exequendum) vt dixi in Verbo Clauſula, ſi quid exequendum, & ideò ſi debitor nouas probationes faciet, ita creditori licebit nouis Iuribus vti, concl. 64. num. 19.
Eſt ſeruanda eodem modo in diſtributione, veluti fieri debet in ſucceſſione, ibi n. 21.
Item eſt ſeruãda in priuilegijs ad ordinationem Iudicij tendentibus, ibi n. 22.
Et vti concordiæ, & pacis nutritiua ſemper à Patre inter filios ſeruata præſumitur, & ſufficit, eam ſemel ab initio fuiſſe ſeruatam, quia non refert, ſi poſtea caſu, & tractu temporis ad inæqualitatem reducatur, ibi n. 23.
Et æqualitas coniunctionis in teſte facit illius inhabilitatem ceſſare, ibi n. 24.

Aequa-

Aequalitatis ſeruandę ius tertio non competit, niſi per viam exceptionis, non autem per modum actionis, concl.64. n.25.

AEQVITAS eſt iuſtitia dulcore miſericordiæ temperata, concl.66. nu.1.

Et æquitas regulariter rigori pręfertur, ibi nu.1. & concl.98.ſub n.21.& concl.135.n.5.cū ſeqq.

Aequitatem Iudex pręoculis ſemper habere debet, ibidem.

Et eam Rota Romana ſemper ſequi ſolet, ibi num. 2.

Aequitas, & pietas caſtitati præfertur, concl.89. num. 36.

Et ea maximè eſt ſeruanda in cauſa alimētorum concl.89. n.110.

Intrat contra eum, ad cuius manus pretium rei alienę peruenit, concl.66. nu.4.

Illā amplectitur Rota Romana,relicto vtroque rigoroſo extremo, concl.66. n.3.

Aequitas l. ſi me, & Titium ff. ſi cert. petat. eſt ſeruanda, ibi n.5.

Licèt illud dicatur remedium ſubſidiarium, & ideò quando ſit ſeruandum, vide ibidem.

Et illa nunquam patitur iura alterius lædi, concluſ.66. nu.6.

Item non patitur, etiam parte aduerſa Inſtante, vt Procurator, qui acceptauit per tranſmiſſum mandatum,& qui præſumitur ſcire ſecreta cauſę,examini ſe ſubijciat,in præiudicium principalis, ibi nu.7.

Aequitas neq; minus patitur,vt in beneficialibus propter ambitionem fingamus conditionem retrotrahi; ibi n.8.

Aequitati nihil magis conuenit quàm quòd pacta ſeruentur, ibi n.9.

Aequitas l.curabit ff. de actio. empt. non patitur, vt quis locupletetur cum aliena iactura, & ſic penes eundem rem, & pretium remanere, ibi num.10

Et proptereà fructus compenſatiui dantur pro re vendita, ibidem.

Extende, quòd æquitas illius l.curabit habet locum in omni contractu correſpectiuo, tàm nominato, quàm innominato, ibi n.11.

Et quando ceſſat, ibi fictio locum habere non poteſt; Et ratio eſt, quia fictio introducitur,ex quadam ratione ſuper æquitate fundata, & ideò ea ceſſante ceſſat quoque fictio, ibi n.16.

Item, quando repugnat, ita quoque mens ſtatuentium ceſſabit; Vndè ſi ſtatutum excluderet ſorores, ob fratres, ita, & multò magis excluderet neptes, ibi n.17.

Non patitur, vt contractus alio tempore fingatur celebratus, ad effectum illum reddendi nullum, quia omnes regulæ volunt, vt omnis interpretatio fiat per quam actus ſuſtineatur, ibi num.16.

Aequitatis ratio ſuadet, vt lites dirimantur, vt ſumptuum occaſioni auferatur, ibi n.18.

Et illa dictat, vt Iudex eius Arbitrium in humaniorem partem inclinet,veluti perſonis, cauſis, locis, & temporibus expedire videtur, concl. 66. num.19.

Et rigori non præfertur, quando æquitas non eſſet ſcripta, rigor verò ſic, quia tunc rigor illi præfertur, concl.66. nu. 20. & ſub nu.21. ratio aſſignatur.

Extende quinque modis, vt ibi n.22. cum ſeqq.

Contrarium tamen verius, vt ibi num.29. & ibi ratio differentiæ datur.

Declara tamen, vt ibi n.30.

Et quando inducitur exorbitans ad fauorem certarum perſonarum, tunc ea ſemper interpretari debet, vt nunquam alijs noceat, licèt in omnem euentum ea ſemper ſit ſeruanda in his, quæ ſpecialiter à Iure non ſunt expræſſa, & propterea ſi Iudex habet facultatem procedendi de æquitate, non debet Iudicare contra leges, etiam rigorem continentes, concl. 66. num.31.

AES alienum teſtatoris in primis, & ante omnia ex fideicommiſſo venit detrahendum,ante hæreditatis reſtitutionem, veluti etiam fit de impenſa funeris, & dote vxoris teſtatoris, concluſ.67. nu.1.

Et ratio eſt, quia bona ſemper intelliguntur deducto ære alieno, vt ibi n. 2.

Et illud minuit fideicommiſſum, etiam quando ipſimet hæredi eſſet debitum, ibi n.4.

Et contractum ex cauſa neceſſaria, & titulo oneroſo impedit detractionem legitimæ, ſecùs autem ſi ex cauſa voluntaria, quia tunc illius detractationem non impediret, cum ea nullum onus, & grauamē in ſe recipiat, licèt tamen ſecus eſſet, quando onus eſſet intrinſecum, & ex legis diſpoſitione proueniret, concl.67.nu.5.& ſub n.6 aſſignatur ratio.

Illud dicitur iuſta cauſa alienationis minoris, quod tamen intellige verum, quando creditor id petat, & inſtet, vltra, quòd ad illius alienationem validandam alia quinque ſunt neceſſaria, & primò Tutoris autoritas; ſecundò, quòd res minus damnoſa vendatur; tertio diſcuſſio omnium prædictorum. quarto ſolemnitates Iuris ſunt adhibende. quinto decretum Iudicis eſt neceſſarium, alias ipſis deficientibus, contractus eſſet nullus. ibi n.6.

Extende prædicta multò magis eſſe neceſſaria, quando adminiſtrator eſſet creditor, & venderet ad effectum, ſibi ſatisfaciendi. ibi n.8. & vide concl.85. n.6. & concl.87. n.132.

Aes alienum debet à legatarijs ſolui, quando tamen liquidò conſtaret hæreditatem non eſſe ſoluendo, ibi n.9.

Aes alienum non validat alienationem rei Eccleſiæ, niſi etiam vtilitas, & ſolemnitas concurrant, concl.85. n.31 & 37.

AESTIMATIO fundi in dotem dati facit cenſeri emptionem celebratam, concl.68.n.1.

Extende primò id in tantùm eſſe verum, vt ſi ille fundus augeatur, tunc illud augmentum erit viri,& non vxoris, licèt ſecus, quando æſtimatio non ſequatur, ibi n.2. & 35.

Extende ſecundo procedere, quando prius dos fuiſſet promiſſa, & conſtituta in quantitate, & poſtea pro ſolutione fuiſſet res æſtimata, ibi n.3

Ex-

Extende tertio, quòd ex huiuſmodi æſtimatione Dominium rei æſtimatę transferatur in virum, in quem rei periculum quoquè tranſit, ibi n.4.

Fallit tamen, quando rei æſtimatio ad alium finem fuiſſet facta; nempè vt illius valor ſciretur quia tunc Dominium non transfertur, ibi n.5.

Et tunc ſufficeret, quòd tacitè colligi poſſet, vt æſtimatio ad alium finem facta præſumeretur, ibi num.6.

Extende quarto, quod quando æſtimatio in dote emptionem facit, tunc non res, ſed pretium in reſtitutione venit, ibi n.7.

Extende quinto, vt præcedente æſtimatione in dote, ſi poſtea fuerit dictum, vt dos ſit reſtituenda eo modo, quo fuit habita, & recepta; nihilominus maritus tenetur ad pretium, non autē ad rei reſtitutionem, ibi nu.8.

Contrarium licèt habeatur, ibi n.9.

Concorda, vt ibi nu.10.

Fallit tamen, vt ibi nu.10.

Sed dictam primam opinionem tenēdo; Amplia illam decem modis procedere, vt ibi num.11. cum ſeqq. & ibi contrarietates, & earum concordantias inuenies.

Aeſtimatio debitoris generis facit emptionem, & ſic tunc Dominium transfertur; at ſecus ſi eſſet ſpeciei, veluti de animalibus, quando eorum æſtimatio fit, ad effectum ſciendi illorum valorem concl. 68. nu.28.

Et illa nominis debitoris, quando emptionem faciat, ita vt maritus teneatur illud proprijs ſumptibus exigere, vide in Verbo Nomen debitoris, & in concl.68. n.29. & ſeqq.

Et Facta de prædio tradito emptionem, & venditionem operatur, ibi n. 32.

Aeſtimatio bonorum non debetur in reſtitutione dotis, quando ea fuerit promiſſa in pecunia, ſed poſtea bona, licèt tamen non in ſolutum darentur, quia tunc dicta bona, ſed non eorum æſtimatio in reſtitutione veniunt, concluſ. 68. num. 33.

Fallit tamen, quando dos eſſet promiſſa, & in quantitate conſtituta, ſed poſtea pro illius reſtitutione res æſtimata fuiſſet aſſignata, veluti quoquè eſſet, quando res æſtimata fuiſſet data pro fundo dotali, quia tunc dicta æſtimatio emptionem faceret, & ſic illius Dominium tranſiret in virum, ibi n.34.

Extende illud in tantum eſſe verum, vt propterea, ſi dicta bona fuiſſent euicta, tunc vir in reſtitutione dotis pecuniam integrè reſtituere tenetur, ibidem, n.35.

Declara tamen id eſſe verum, quando eſſemus in extraneo dotante, quia tunc de euictione non tenetur, niſi dos à promiſſione inciperet, ſecus autem ſi eſſemus in dotare debente, quia tunc ſimpliciter tenetur nulla facta diſtinctione, ibi num.36.

Item illa dotis emptionem non facit, quando bona fuerunt æſtimata, ad hoc, vt ſciretur, quātum ſuppleri deberet, pro complemento dotis ibi nu.37.

Sed in dubio emptionem inducit, ibi n.37.

Contrarium, vt ibi nu.38.

Et tenendo primam opinionem, extende eam primo procedere, quando promiſſio dotis eſſet facta in certa quantitate, quia tunc bonorū venditio facta cenſeretur, vt ibi n.39.

Extende ſecundo multò magis procedere, quādo promiſſio eſſet facta de reſtituenda pecunia, ibi nu.40.

Item illa dotis emptionem non inducit, quando fieret, vt ſciri poſſet ſi res reddatur meliorata, vel deteriorata, & præcipuè, quando res æſtimatę fuerunt datę, ſed poſtea ex interuallo fuiſſet facta eorum æſtimatio; Et ratio eſt, quia per huiuſmodi æſtimationem non cenſetur partes velle, quòd res illę deſinant eſſe dotales, ſed earum ęſtimatio præſumeretur eo caſu facta ad declarationem deteriorationis, & meliorationis, ibi nu. 41.

Et ſic eo caſu periculum rei in maritum non trāſiret, nu.42.

Contrarium licèt, ibi nu.43.

Illa dotis Dominium non transfert, quando ad alium finem fuiſſet facta, ibi n. 44.

Veluti ea rei in dotem datæ emptionem non inducit, quando vir non ſoluendo efficeretur, quia tunc mulier haberet regreſſum contra fundum æſtimatum, ibi n. 45.

Et ratio ea eſt, quia lex fingit illius fundi Dominium nunquam in damnum vxoris proceſſiſſe, & propterea dictum Dominium fit reuocabile, ibidem.

Quod enim extende eò magis procedere, quando de tempore conſignationis dotis vir eſſet inops, quia tunc rem æſtimatam, non autem illius pretium reſtituere tenetur, & ratio eſt, quia cum vir ſit pauper, lex fingere non poteſt, quòd breui manu ille dederit pretiū vxori pro æſtimatione, & reſtitutione dotis, ibi n.46.

Sed declara tamen, quòd emptores illius fundi dotalis tali caſu liberarētur ab illius reſtitutione, offerendo vxori æſtimationem ſuæ dotis; Quod tamen intellige verum, quando per mulierem ageretur ad dotis reſtitutionem ſoluto matrimonio; at ſecus ſi eo conſtante, quia tunc oblatio æſtimationis admittenda non venit, ibi num. 47.

Item illa rei datę in dotem non transfert Dominium in virum, ſi nuptiæ non ſequantur, & tunc vir rem datam æſtimatam reſtituere tenetur, non autem illius pretium, ibi n. 44.

Sed ea emptionem non facit in contractibus ad tranſlationem Dominij non ordinatis, concluſ.68. nu.48.

Item illa bouum facta in miniſterium, & culturam agri non facit emptionem, ibi n.49.

Contrarium tamen, vt ibi nu.50.

Concorda, vt ibi nu.51.

Et illa animalium, quæ dantur ad ſocietatem, vel locantur, quid operetur, vide concl.108. & in Verbo Animalia.

Item emptionem non inducit, quando ea non eſt facta condigno pretio; licèt ſit benè verum, quòd in dubio pretium præſumitur iuſtum, & æqui-

æquiualere rei, & ideo qui dicit contrarium illud probare tenetur, concl.68.nu.52.

Declara tamen, vt ibi nu.53.

Aeſtimatio non facit emptionem, quando fuit promiſſa dos certæ quantitatis primo viro, & poſtea ea ſimpliciter promitteretur ſecundo nulla facta mentione certæ quantitatis, ſed ſolum fuiſſent datæ quædam res nomine dotis, concl.68.n.55.& ibi ratio aſſignatur.

Æſtimatio rei eſt neceſſaria, antequam ſubhaſtatio, & adiudicatio fiat, concl.52. n.11.

Fallit tamen in caſibus, de quibus ibi, n.12.

Et quomodo æſtimatores ſint eligendi, & quomodo in eorum æſtimatione, & relatione procedere debeant; Vide in dicta concl.52.n.11.

Æſtimari quando debent terræ alicuius Poderis, ſiue Caſalis, aut Poſſeſſionis, tunc ædificium non venit æſtimandum, niſi inter partes aliud fuerit conuentum, concl.62. n.97.

Æſtimatio facta incontinenti de re data in dotem, quid operetur, & quid ea facta, ex interuallo: vide in concl.68.n.17. cum ſeqq.

ÆSTIMATIO eſt ſoluenda, quando illud, quod debitum eſt præſtari non poteſt, concl. 69nu.1.

Item illa frumenti, vini, olei, aureorum, & ſimilium debetur, quando non reperitur eadem bonitas, & pecunia debita, vel quando poſſent etiam haberi fructus, ſed cum maximo incommodo, & ſumptu debitoris, vel pro immoderato, & exceſſiuo pretio, nec non cum difficultate, concl.69.nu.4.

Ita quoque, & rei legatæ debetur legatario, quādo res legata eſt aliena, concl.88. num. 1. cum ſeq. & in Verbo legatum.

Sed illa rei alienę venditæ, cui ſit ſoluenda; Vide concl.88.n.1.cum ſeqq.

Æſtimatio habitationis ad vitam relictæ, debetur pro quindecim annis, præſtita tamen cautione de ſoluendo illud plus, quod illius creditor viueret; illa verò alimentorum relictorum ad vitam extenditur, vſque ad triginta annos, ſi alendus intra illam ætatem extet, concl.69.n.2. & ſeqq.

Item illa feudi debetur, quando illud fuit relictum, & præſertim pro anima, concl.69.nu.5.& ſeqq.

Contrarium, vt ibi nu.6. & ſeq. & ibi aſſignatur ratio.

Concorda, vt ibi, nu.9.

Sed in æſtimatione feudi, cuius ratio ſit habenda, Vide ibi nu.10.

Æſtimatio rei amiſſę antequam prętendatur, quomodo eius identitas ſit probanda; Vide concl. 99.nu.40.

Et illa hominis occiſi debetur filijs ad rationem, vt ibi dicta concl.69.n.11. & ſeq.

Extende primo, quòd compoſitio facta, cū Fiſco ius partis interfecti non comprehendit, concl. 69.n.13.

Extende ſecundo, quòd ſi quis fuerit ad huiuſmodi intereſſe condemnatus, non poteſt poſtea ad ceſſionem bonorum admitti, concl.69.n.14.

Extende tertio, quòd ſi occiſus eſſet iuuenis, tunc eius parentes, ſiue liberi, & hæredes poterunt prætendere operas, quas ille occiſus potuiſſet exercere in vita ſua, concl.69.nu.15.

Extende quarto, quòd filij occiſi poſſunt petere alimenta ab interfectore, etiamſi illi filij, ſiue hæredes haberent exercitium, cum quo ſe alere poſſent, concl.69. n.16.

Extende quinto, quòd nedum homicida tenetur ad damna, & intereſſe, ſed etiam ad honorem ſine partis requiſitione, concl.69. n.17.

Extende ſexto, quòd etiam expenſæ factæ in curatione, & in medicinis veniunt reficiendæ, concl.69. n.18.

Extende ſeptimo, quòd id, quod fuit dictum de occiſo, procedit etiamſi in vulnerato, concl.69. nu.19.

Subextende primo id procedere etiam, non obſtante diſpoſitione l.Liber Homo ff.ad l.Aquil. vbi habetur liberum hominem nullam æſtimationem recipere, quia non pro æſtimatione tenetur vulnerans, ſiue occiſor; ſed ratione illius intereſſe, quod ceſſat ob carentiam operarum occiſi, concl.69. nu.20.

Limita tamen id non procedere in homine Officiperdo, ideſt, nullius exercitij, nec non etiam de iuuene ſeptem annorum, in quo operarum conſideratio non habetur, concluſ.69. nu.21.

Subextende ſecundo procedere etiam, quòd operæ hominis videantur incertæ, quia quando intereſſe eſt incertum, venit poſtea per ſententiam Iudicis certificandum, concl.69. n.22.

Subextende tertio procedere, non obſtante eâ ratione, quòd ſcilicet actio legis Aquiliæ non detur, niſi pro damno de præterito, quia damnum dicitur amiſſio lucri, iam in ſpe radicati, & acquiſiti, concl.69.n.23.

Subextende quarto, quòd ęſtimatio quoque debeatur pro deformitate vulneris in facie puellæ, ibi nu.24.

Fallit tamen in homine, quia in eo non habetur conſideratio libertatis cicatricum, vel membrorum, ibi nu.24.

Contrariam opinionem tenet auctor, ibidem.

Declara tamen, quòd ea prętenſio operarum ſolum competit illis perſonis, quibus occiſus operari tenebatur, veluti parentibus, filijs, & ſimilibus, licèt etiam aliqui non deficiant tenentes; quòd ſocius in negotiatione idem prętendere valeat, ibi nu.25.

Extende prętерea prędicta procedere, etiam ſi occiſus non eſſet in poteſtate alicuius, & ſic eam actionem quoque extraneo competere; Et ratio eſt, quia quando oritur actio criminalis, quoad pœnam, oritur etiam actio in factum ad intereſſe, quę etiam extraneo competere poteſt, ibi nu.26.

Æſtimatio, quando loco rei ſuccedit, tunc taliter ipſam rem repręſentat, vt idem cum ea reputanda ſit, ibi nu.27.

Sed eſt benè verum, quòd quando ęſtimatio eſt facienda, tunc ea ſumi debet à tota re non autem

tem

tem à ſingulis partibus, concl.69. nu.28.
Æſtimatio tertię partis cauſa dotis donatę fieri debet, non tempore donationis, ſed illud mortis eſt attendendum, ibi n.44.
Sed illa ęſtimatio antiqua facta inter diuerſas perſonas, & ad alium finem non attenditur in materia æſtimationis bonorum dotalium, ſed ea ſolum eſt attendenda de tempore, quo conſignantur bona dotalia ſecundo viro, cui cedere debet augmentum dotis, concl.69. num. 41.& prius concl.68. nu.45.
Et illa legitimę fieri debet regulariter de tempore mortis Patris, cum ante illud incertum ſit ad quam ſummam aſcendere poſſit; ſecus autem ſi Pater in vita ſua legitimam aſſignaſſet filio, quia tunc conſideraretur tempus cōſignationis concluſ.69. nu.46. & ſeqq.
Sed ea melioramentorum fit de tempore præſenti, non autem de præterito, in quo meliorationes factæ fuerunt, ibi nu.50.
Contrarium, vt ibi nu.51.
Concorda, vt ibi nu.52.
Sed æſtimatio, quando fiat de eo, quod minus fuit impenſum, vide ibi n.52.
Item illa rei pignoratę eſt facienda ſecundum tempus præſens, quia omne augmentum ad commodum creditoris cedit, quod tamen intellige verum, quando poſſeſſor pignoris hippotecaria conueniretur, & rei valor ex tempore eſſet auctus; at ſecus, quando valor ex melioramentis manufactis à poſſeſſore augeretur, quia tunc augumentum non creditori, ſed ipſi competeret, ibi nu.54.
Æſtimatio, quando eſt facienda affictus domus, tunc ex illius penſione deduci debent impenſæ neceſſarię, & quę pro illius reparatione fieri ſolent, concl.75. nu.15.
Et illa facienda de aliqua domo, de cuius valore ageretur, fit ſecundum tempus pręſens, quia pretia huiuſmodi rerum tempore, ſiue in melius, ſiue in peius variari ſolent, ibi nu.55.
Æſtimationes ſunt à peritis faciendę, & quomodo illi, ſiue Arbitri, & Arbitratores debeant in eis ſe ingerere, ad hoc, vt dictę æſtimationes legitimè fiant, vide in dicta concl. 69. num.56. cum ſeqq.
Vnde illa facta per peritos à Iudice electos eſt potius attendenda, quàm dictum teſtium, cum nemo melius ſcire poſſit rei valorem, ſecundum communem æſtimationem, quàm peritus, ibi num.69.
Et ratio potiſſima illius concluſionis ea eſt, quia periti participant de Iudice, & Teſte, concl.69. nu.70.
Et ad hoc, vt valeat debet fieri per ęſtimatorem, cum præſentia partis, etiam ſi ille æſtimator extraiudicialiter eligeretur, & propterea erit cautela, vt partes moneantur ad intereſſendum, pro die, & hora certis, & ratio eſt, quia præſentia partis poſſet peritum in diuerſam ſententiam trahere, concl.69. nu.71.
Sed quamuis fieret, omiſſa certioratione partis, non ob id tamen ea dicitur nulla, ſed tunc ab ea poteſt benè reclamari, concl.69. n.76.
Extende, quòd immò à tali æſtimatione licet quandocumque appellare; quamuis etiam non fieret in tempore, concl. 69. n.77.
Subextende procedere, etiam quòd fuiſſet promiſſum ſtare cuicumque æſtimationi, ſed ſi grauatus reclamaret à prima æſtimatione, & fieret ſecunda, tunc illi eſſet ſtandum, quando tamen ea legitimè facta fuiſſet; aliàs ſecus, quia quod nullum eſt, nullum parit effectum, ibi, nu.78.
Fallit tamen, quando non niſi difficulter æſtimatio fieri poſſet, quia tunc ea concedenda non veniret, cum difficultas impoſſibilitati æquipararetur, concl.69. nu.78.
Sed quando eſt facta per æſtimatores à Iudice electos, ab ea vti vera, clara, & indubitabili nō eſt recedendum, concl.152. n.17.
Et quando legitimè facta dicatur, vide in concluſ.69. nu.80. & ſeqq.
Et quomodo ſit facienda æſtimatio, quando Arbitri diſcordant diuerſas ſententias ferendo, vide concl.133. n.129.
Æſtimatio rerum comeſtibilium eſt ſumenda ex loco fori publici, ad effectum ſciendi earum valorem, ibi nu.82.
Sed ſi dubitaretur à Iudice de earum iuſto pretio, tunc ille melius faceret, ſi mitteret vna cum exe cutore peritos in arte, pro illis taxandis, ad hoc, vt earum venditio, ſiue ſubhaſtatio rectius ſequatur, ibi n. 82.
Et quando ſemel eſt facta dicta æſtimatio fructuū, amplius creſcere, aut decreſcere non poteſt illis conſumptis; dummodo ea fuerit facta ſecundum valorem loci, vbi recolliguntur fructus, ibi nu.83.
Et illa fructuum, cum non ſit vniformis, ideò eorum valor ex redditibus veteribus probari non poteſt, vltra quod habemus, quòd ex præſenti æſtimatione iuſtum prętium conſtituitur, ibi num.84. & ſeqq.
Sed quando eſt fienda tàm rerum mobilium quàm immobilium, quæ fieri debeat, aut per teſtes, ſiue per Iudicem, aut æſtimatores, tunc illi ſemper reddere debent rationem concludentem, etiam non interrogati, quando deponunt de quantitate, ſiue eorum bonorum valore, ibi nu86.
Declara tamen, quòd iſti teſtes debent deponere de communi valore, & non de particulari affectione, & deponendo ſuper ſtabilibus debent habere notitiam confinium, ac aliarum qualitatum, ibi nu.87.
ÆSTIMATIO ad rationem quanti plurimi, vt detur, ob moram commiſſam in obligatione, debet eſſe ſpecificatus dies atquè locus ſolutionis, & debitum debet eſſe liquidum, concl. 70. num.1.
Et huiuſmodi æſtimatio ad rationem quanti plurimi, quomodo ſit facienda, Vide in concl.70. nu.1. remiſſiuè.
Æſtimatione quanti plurimi non venit onerādus debitor, ſi penuria inſolita ſuperueniſſet, ibi n.2.

Et tali caſu quid ſit probandum ab actore, & quid à reo, vide ibi eodem n.2.
Item illa non eſt onerandus debitor, quando fuiſſet interpellatus, ad huiuſmodi ſolutionem in tempore, quo ducebat vxorem, vel ſepelibat ſuum defunctum, aut miſſam audiebat, concl. 70. nu.3.
Et dies luctus, qui dantur heredi debitoris extéduntur ad nouem dies, in quibus nō attenditur mora, vel æſtimatio quanti plurimi, ibi n.4.
Quod tamen intellige in agnatis, aut cognatis, non autem in famulis, ibidem.
Extende, & ſubextende, ibi nu.5.
Licèt ea quantumuis momentanea ſemper fur ſit onerandus, etiam ſi alij contrarium ſenſerint, quorum opinio non placet auctori, concluſ.70. num.6. & 7.
Illa non datur in contractu vſurario, quia debitor tunc cogitur adimplere pro parte ſua, ibi num.8.
Et non durat vltra triennium, ibi n.9.
Et præſertim, quando ageretur de grano, vel ſimilibus, quorum ſpecies, vltra triennium durare, & conſeruari non poſſunt, ibidem.
Sed fallit, vt ibi ſub n.12. & ſeqq.
Item in hoc alio modo diſtinguit Rota Siciliæ, vt ibi nu.10.
Et tunc dicta æſtimatio ſuccedit loco rei, & ipsā rem repræſentat, & ideò creditor non poteſt, plus conſequi ratione intereſſe, quàm percepiſſet ex ipſa re, ſi illam habuiſſet, concl. 70. nu, 10. in fine.
Sed nota, quòd etiam datur vltra triennium in illis locis, vbi fructus vltra illud tempus durarent, ibi nu.11.
Sed allegans fructus vltra illud tempus durare, id probare tenetur, ibidem.
Secus autem, vbi eſſemus in obligatione facta per eum, qui ſe obligauit pro certa ſumenti quantitate, quia tunc vltra triennium non præſtatur, concl.70. n.12.
Et prædicta procedunt tàm in obligato ad huiuſmodi reſtitutionem fructuum, exiſtente in bona fide, quàm in mala, nam cum iſta conſumptio fuerit à lege inducta, mala fides in conſideratione non habetur, ibi nu.13.
Extende id etiam procedere in qualibet priuilegiata oblgatione, vt in alimentis, & ſimilibus, quia in omni caſu fructus debentur, qui legis præſumptione dicto tempore conſumūtur, ibid.
Æſtimatio quanti minoris debetur, ſi venditor non certiorauerit emptorem de qualitatibus rei venditæ, ob quas minoris eſſet empturus, concluſ.70. nu.14.
Quod tamen declara, vt ibidem.
Extende tribus modis, vt ibi n.15. & ſeqq.
Fallit tamen, vt ibi n.17.
Sed illa circa reſtitutionem quanti minoris quomodo ſit facienda, & quod tempus conſideretur, vide in concl.70. n.18. remiſſiuè.
Æſtimatores debent à partibus eligi, & cum Iuramento deputari de facienda legali, bona, & æqua æſtimatione, concl.38.n.55.
Et quomodo in eorum æſtimatione, ac relatione procedere debeant, vide in concl.52. n.11.
ÆSTIMVM, ſiue Cataſtrum eſt liber communis, in quo deſcribuntur bona Ciuium, & Communitatenſium, & dicitur ſacrarium Ciuitatis, & ideò vti res ſacra cuſtodiri debet, concluſ.71.n.1. & 23. & concl.72.n.16.
Æſtimi liber probat Dominium, & poſſeſſionem contra Communitatem, & demonſtrat qualitatem, & naturam bonorum in eo deſcriptorum, concl.71.nu.1.
Item probat contra omnes, & quoſcumque qui tali æſtimo conſenſerunt, ibi nu.2.
Et probat Dominium, & poſſeſſionem alio non poſſidente, adeò quòd transfert onus probandi in aduerſarium, ibi n.3.
Extende id eò magis procedere, quando tunc temporis bona accataſtrata ab alio non erant poſſeſſa, ibi n.4. & 9.
Item probat identitatem bonorum, concluſ.71. num.5.
Æſtimi liber probat Dominium, tàm contra eos de quorum voluntate partitę fuerunt ibi deſcriptę, quàm etiam contra habentes cauſam ab eis, ibi n.6.
Probat confinia, & prædia ſub eis contineri, ibi num.7.
Æſtimum Patris dicitur, quoque æſtimum filij, ſi tamen cohabitet cum Patre; ſecus ſi ſeorſum inhabitaret, & ei eſſet inuiſus, & odioſus, concluſ.71.n.8. & ibi ratio aſſignatur.
Æſtimum, ſiue Cataſtrum in antiquis ſaltem præſumptiuè Dominium, & poſſeſſionem probat, ibi nu.9.
Fallit tamen in Cataſtro minus antiquo, quia illud nullo modo poſſeſſionē probat, ibi n.10.
Æſtimi liber probat diuiſionem inter fratres, concluſ.71. nu.11.
Extende, quòd æſtimatio rei in Aeſtimo, per fratrem nomine ſuo, & fratrum facta trāſfert Dominium omnibus in eo deſcriptis, concluſ.71. num.12.
Æſtimi, & Mercatorum libri plenè probant, quādo illi ſunt approbati à lege generali, vel municipali, ibi n.15.
Sed iſte liber non probat contra non ſubditos, ibi nu.16.
Et licèt probet inter commune, & deſcriptum in æſtimo, ad hoc, vt appareat, quid, & quantum vnus ſoluere debeat, nomine functionum; tamen id non procedit inter ſcriptum, & perſonam ſingularem, ibi nu.17.
Item probat contra eum, qui cauſam haberet à deſcripto in illo, concluſ.71. num.18. & ibi ratio aſſignatur.
Sed probat, dummodo pro prædijs in eo deſcriptis fuerit facta onerum ſolutio; aliàs ſecus, ibi num.19.
Aeſtimim libro nūquam fit exacta bonorum æſtimatio, ſed potius in eo bona largo modo deſcribuntur, ibi nu.20.
Et id eò magis fit, quando concurrit affectatio eroum, qui ad hoc, vt ditiores appareant, pro ha.

benda meliori conditione in nubendo, vel indebitè contrahendo, pinguius patrimonium in dicto Libro æſtimi deſcribendum affectant, ibi nu.20.
Contrarium habetur, ibi n. 21.
Sed primam opinionem tenet Auctor, tam ob rationem prædictam, quàm etiam, quia aliqui affectant minus patrimonium deſcribi, vt collectæ ab eis minus rigoroſè ſoluantur, ibidem.
Sed ille Liber non probat Ciuilitatem, etiam ſi in eo fieret diſtinctio inter Ciues, & forenſes, quia eſt factus ad effectum onera, & gabellas exigendi, ibi nu.22.
Item non benè probat, quando non eſt benè cuſtoditus apud publicos Officiales, ad id deputatos, cum alijs requiſitis, vt in concl.71. n.23.
Æſtimum tenetur ſoluere venditor, ſi non curet bona vendita adnotari ſub nomine emptoris, licèt poſtea contra emptorem ſoluti repetitio detur, ibi nu.26.
ÆTAS dicitur eſſe quoddam ſubſtantiale in homine, ſecundum quam quis prędicatur ſcire, & alia facere. concl. 72. n. 1.
Sed ab antiquis variè, diſtinguebatur, ibidem.
Et ſecundam Hippocratem diuiditur in ſeptem gradus, vltra infantiam, pueritiam, pubertatem, iuuentutem, virilitatem, ſenectutem, & decrepitatem, vide ibidem eodem.
Perfecta de iure cōmunī eſt annorū 25. ibi n.2.
De iure autem Regni Neapolis eſt 14. annorum in feudatario, ſiue ſit maſculus, ſiue fœmina, ibidem.
Ætatis probatio ſæpè eſt difficilis, & ideò etiam coniecturis probari poteſt, concluſ. 72. nu.3.
Et talis probatio fieri debet eum cauſæ cognitione; aliàs in multis cauſis præiudicium produci poſſet, ibidem.
Illa Filiorum probatur ex libro Patris, præſertim defuncti, cum alijs adminiculis, & eò magis, quando Pater eſſet vir clariſſimus, & integrę opinionis, & famæ, ibi nu. 4.
Extende duobus modis, vt ibi nu.5. 6. & 7. vbi ratio aſſignatur.
Et ſemper facilius probatur, ſi de diſſoluendo matrimonio ſpirituali non agatur, quia tunc ſtrictius proceditur, nec eo caſu leuiores probationes ſufficerent, ibi n.8.
Item probatur ex fide baptiſmi, ibi nu.9.
Extende, quòd etiam ex ea fide probatur deſcēdentia, & ſimilia, ſi adminicula concurrant, ibi num. 10.
Declara duobus modis, vt ibi nu.11. & ſeqq. & ibi ratio aſſignatur.
Subdeclara tamen, ibi n.14.
Ætas ex aſpectu probatur, ibi nu.17.
Declara tamen id eſſe verum, ſed detractis ſemper decem annis, ibi nu.18.
Extende, vt ibi nu.19.
Item probatur ex publico Inſtrumento, in quo illa enuntiaretur, ibi nu.20.
Et ætas minor eſt probanda ab eo, qui illam allegat, concl 86. nu.255.
Sed poteſt probari per dationem Curatoris, concl.72. n.21. Intellige, vt in concl. 86. n.255.
Illa Pupillaris probatur ex deputatione Tutoris, concl.72. n. 22.
Extende, vt ibi nu.23.
Ætatis minoris probatio de vno tempore non concludit de alio, cum ſimus in his, quæ tractu temporis mutari ſolent, concl.72. n. 24.
& ibi datur exemplum.
Et ideò ſententia lata ſuper ætate in vno Iudicio probat etiam in alio, reſpectu illius ætatis de tempore, quo lata fuit; at ſecùs ſi de altero agatur, ibi nu.25.
Contrarium, quòd ſcilicet per dationem Tutoris, vel Curatoris non probetur ætas, habetur ibi nu. 26.
Concorda, vt ibi nu.27. & 28.
Benè probatur per teſtes dicentes, ſe fuiſſe præſentes natiuitati, etiam quòd poſtea interrogati annum Domini ignorarent, quia non ob id cēſentur ignorare dinumerationem temporis, ibi nu.29. & 31.
Fallit duobus modis, vt ibi n.30. & ſeqq.
Etiam per famam probatur, & per teſtes de auditu, præſertim quando de contractu annullando non ageretur, quia tunc probatio deberet eſſe magis concludens, ibi nu.31. & 32.
Sed illa probatio, quæ fit per famam differt ab ea, quæ fit ex aſpectu, ibi nu.31.
Item probatur per teſtes deponentes de iudicio ſuo, ſi rationem concludentem per ſenſum corporis reddant, ibidem.
Et dicta probatio totaliter perfici poteſt, ſi concurrat teſtificatio Patris, cum iuramento, maximè quando Pater eſſet vir clarus, & bonæ qualitatis, & famæ, ibi n.33.
Et illa Filij probatur per aſſertionē Matris, ſed non ſufficienter, ibi nu.34. & 35.
Ætas minor probatur, ex aſſertione Iudicis aliquā Pupillam nuncupantis, dum ei Curatorem deputat ad ipſiuſmet Pupillæ inſtantiam, ibi n.36.
Limita tamen, quòd hæc aſſertio Iudicis ſine adminiculo non ſufficiat, ibi nu.37.
Ætatis cognitio Arbitrio Iudicis eſt remittenda, ibi nu.38.
Item minor probatur, quando quis iuramento, ſe maiorē dixit, ſed poſtea fuit detectus minor, & tunc ſi in illo contractu minor agebat de lucro captando nō reſtituitur in integrū, ibi n.39
Et ratio eſt, quia nemo aduerſus proprium dolum eſt audiendus, ibidem.
Secus autem, quando ageret de damno euitando, quia tunc nō excluderetur à beneficio reſtitutionis in integrum, abſq; quòd iuramentum obſtet, ibi nu. 40. & ibi ratio aſſignatur.
Sed maior præſumitur de tempore contractus, niſi contrarium appareat; ideò allegans minorem ætatem, eam probare tenetur, ibi n.42.
Ætas ingraueſcens, ſi narretur in ſupplicatione coadiutorię debet verificari in anno 68. niſi concurrat etiam infirmitas, quia tunc verificaretur in annis 60. ibi n. 43. & ibi ratio aſſignatur.
Et ætas ingraueſcens, & morbus à pari procedunt, ibi nu.43.

Ætatis certę ſe eſſe aſſerens eam probare tenetur, etiam ſi inſtaret ſolum pro abſolutoria, quando tamen Aduerſarius, qui venit ex alio titulo illam aliàs iuſtificauit, quia ætas expræſſa in gratia per impetrantem venit iuſtificanda, ibi num. 44.

Secus quando quis v. g. impugnaret electionem ex defectu ætatis, quia tunc onus probandi impugnanti incumbit, ibidem.

Contrarium, vt ibi num. 45. & ibidem ratio aſſignatur.

Et ætas expræſſa in gratia, vti pars gratię venit per impetrantem iuſtificanda, ibi n. 44.

Ætatem legitimam aliquem non habere opponēti onus probandi incumbit, ibi n. 45.

Ætas abſolutè narrata ſine dictione (vel circa) omnino verificari debet; aliàs gratia eſſet nulla ibi nu. 46.

Ætas certa eſt probanda ab allegante ita petente in omni eo, ad quod obtinendum requiritur certæ ætatis verificatio, ibi n. 47.

Sed illam probare non eſt neceſſe, ſi ex aduerſo, non negetur, ibi n. 50.

Sed quando negatur, ad eam probandam ſemiplena probatio, & cōiecturę ſufficiunt, ibi n. 51.

Contrarium habetur, ibi n. 52.

Et illa ad obtinendum beneficium ſimplex, abſq; diſpenſatione debet eſſe 14. annorum, ibi n. 54.

Et ad obtinendum Canonicatum debet eſſe 22. annorum, ibi n. 55.

Fallit tamen in Canonicatu Pœnitentiario, quia tunc ætas debet eſſe 40. annorum completorum, vltra gradum Doctoratus, ſiue licentiam in Theologia, vel Iure Canonico, ſeu aliam aptitudinem pro loci qualitate, ibi n. 56. & 57. in fine.

Contrarium, quòd ſcilicet huiuſmodi ætatis defectus non obſtet, quādo alter aptior pro qualitate loci in Ciuitate, vel Diœceſi non reperiretur, ibi n. 57.

Et illa 14. annorum, quę requiritur in beneficio ſimplici, eadem quoq; requiritur pro habenda penſione, licèt ſecus de Iure antiquo, concl. 72. num. 58.

Ætas 14. annorum requiritur, & ſufficit ad coadiutoriam à Papa conceſſam, ibi n. 59.

Sed illa 14. annorum non eſt neceſſaria ad obtinendum ſimplex beneficium, ſine penſione, ſi aliter in fundatione fuerit ſtatutum, ibi nu. 60.

Sed ea ad obtinendum beneficium, vel Ordines an debeat eſſe completa, nec ne, vide in concl. 72. nu. 61. & 62.

Illa 14. annorum ſufficit incępta tantum, ad obtinendos Canonicatus Eccleſiæ Collegiatæ, etiam inſignis, ſicut ad alia beneficia, licèt ille interim non habeat vocem in Capitulo, ibi num. 63.

Contrarium, vt ibi num. 14. & ibidem ratio aſſignatur.

Et illius defectus non poteſt opponi illi, qui pręſentatur ad beneficium ſimplex Iuris Patronatus, quando fundator dixit etiam minores 14. annis poſſe ad illud admitti, ibi n. 65.

Illa in Subdiaconatu debet eſſe 22. annorum, in Diaconatu 23. & in Sacerdotio 25. concl. 72 nu. 66. & ſeqq.

Contrarium, quòd ſcilicet in Sacerdorio ſufficiat ætas annorum 24. & attigiſſe 25. ibi n. 68.

Eamque viginti quatuor annorum completorum habens, & attigens 25. habenſquè primā tonſuram poteſt obtinere beneficia curata, & ſimilia, etiam ſi non habeat quatuor Ordines minores, ibi nu. 69. & 71.

Item eam 22. annorum completorum habens, poteſt promoueri ad dignitatem principalem in Collegiata, quando curam animarum habeat, ibi num. 70.

Illa verò 22. annorum, licèt ſufficiat ad dignitates, & perſonatus non curatos; nihilominus non ſufficeret, quando illæ dignitates, & perſonatus haberent annexum Ordinem Præsbiteratus, quia tunc illa 25. annorum eſſet neceſſaria, ibi nu. 73. & 75.

Illa 24. annorum completorum requiritur ad dignitatem Decanatus, Prępoſiturę, & Archipręsbiteratus, quamuis illis cura animarum non ſubſit, ibi nu. 74.

Sed in promouendo ad Epiſcopatum debet eſſe tringinta annorum completorum, & talis debet eſſe ante ſex menſes in ſacro Ordine conſtitutus ibi n. 76.

Ætas triginta annorum requiritur in Cardinalibus, ib n. 77.

Contrarium, ibi 78.

Sed ea 25. annorum requiritur in Abbate, & 30. in Abbatiſſa, concl. 72. n. 79. & concl. 2. n. 31.

In Delegato debet eſſe viginti annorum perfectorum, quia vbi requiritur certas ætas, vltimus annus debet eſſe completus, niſi aliud Iure caueatur, ibi n. 80.

In Priore Conuentuali debet eſſe 25. annorum, in Rurali autem ſufficit annus vigeſimus, ibi num. 81.

In Prothonotario debet eſſe annorum 20. Sed ſi eſſemus in ſublimioribus, vel Filijs, aut Nepotibus Principum, ſufficit annus 16. licèt non poſſint geſtare habitum, neque Rochetum, niſi illi, qui 20. annum habent, ibi nu. 82.

Sed quæ requiratur in Iudice Ordinario, Arbitro vel Delegato, vide in concluſ. 72. num. 83. remiſſiuè.

Illa teſtis in cauſa Criminali debet eſſe annorū viginti, licèt ſufficiat etiam ſi vltimus annus, non ſit completus, cum tractetur de Intereſſe publico, ibi nu. 84.

In Procuratore ad Iudicia debet eſſe annorū 25 in eo verò ad negotia ſufficit illa, 17. ibi n. 85.

Item illa in Notario debet eſſe annorum 25. cū eius Officium ſit publicum, ibidem.

Sed in Doctore, & Aduocato, debet eſſe ad minus annorum 18. ibi nu. 86.

Illa vero in teſtibus ad probandam immemorabilem, debet eſſe annorum 54. deducto tempore litis, concl. 120. nu. 15. & 16.

Et ætas à natiuitate, non autem à conceptione commenſuranda venit, concl. 72. n. 87.

Et vbi certa requiritur, tunc vltimus annus debet eſſe completus, niſi aliud Iure caueatur, concl.72. nu.89. & concl.3. nu.14.
Aetas in multis nocet, in multis verò prodeſt, & præſertim in delictis, in quibus illa à pœna excuſat, vel delictum minuit, concl.72.n.88. cum ſeqq. vbi adducuntur exempla de pueris, & minoribus mitius caſtigatis, & alijs liberatis, licèt eorum delicta eſſent grauiſſima.
Et in quibus caſibus dinumeretur iuxta text. in l. hæreditatum ff. ad leg. falcid. vide d.concl.72. num.118.
Et illa præſumitur durare, vſq; ad centum annos, ibidem.
Ætati minori, & imprudentię in omnibus Iudicijs pœnalibus ſuccurrendum venit, concl.72.n.91
Et illa minor 25. annis pluribus priuilegijs dotatur, ibidem.
Ætatis quando nulla ratio eſt habenda in crimine Parricidij, vide ibi n.95. & 106
Et ſenilis in delictis aliquando excuſat, ibi n.96.
Contrarium habetur, ibi n.97.
Item ſeptuagenaria à tutela, & cura excuſat, ibi num.100.
Et quando faciat, vt minor in delictis veniat reſtituendus, vel excuſandus, vide in Verbo minor, & concl.72. n.103. cum pluribus ſeqq.
Sed poteſt abbreuiari, ſeu ſuppleri à Principe, ſuperiorem non recognoſcente; ibi nu.113.
Et illius defectus, an poſſit ſuppleri per ſtatutum diſtingue, vt in concl.72. n.113. cum ſeqq.
Illa 20. annorum, iuxta ſtatutum Vrbis adeò eſt ad omnes actus perfecta, vt etiam ad donandū ſufficiat, ibi nu.116.
Ætatis venia, quando fuit ſingulariter alicui conceſſa, debet publicari per proclama, vt omnibus innoteſcat, ibi n.117.
AFFECTIO duplex, Altera quæ cadit ſuper beneficijs ex eorum reſeruatione, ſiue per manus Pontificis appoſitionem; altera verò, quæ ex beneuolentia hominis prouenit, & quæ ſuper rebus, atque perſonis cadit, concl.73.n 1.
Et illa erga perſonas, vel res dicitur animi, & corporis, ex tempore aliqua de cauſa mutatio, vt ſunt iuditium, lætitia, miſericordia, cupiditas, beneuolentia, metus moleſtia, & alia, quę à nobis modo affectus, modo affectiones vocātur, ibidem.
Affectare eſt nimio affectu, & anxiè quęrere, ibidem.
Affectio eſt raptus, & abſtractio animæ contra mores, ibidem.
Et ſuper beneficijs inducitur per appoſitionem manuum Pontificis, ita vt nullus alius inferior de eo, amplius prouidere poſſit, concl.73.n.2. concl.130. n.1. & 2.
Affectionum altera reſpicit Ius Canonicum, altera verò Ius Ciuile, ibi n.2.
Affectum, quando ſemel eſt beneficium ſemper durat affectū, donec de eo prouideatur, ibi n.3
Affectio peculiaris cadit ſuper beneficio manuali data ſcientia Pontificis, quia tunc illud beneficium pro illa vice remanet affectum in tantū, quòd Ordinarius de eo prouidere non poteſt, ſed poſtea quando vacat ad eius naturam manualem reddit, concl.73. nu.4. & ibi ratio aſſignatur, & concl.130. n.20.
Affectio, vel reſeruatio generalis non comprehendit beneficia manualia, & ſi quandoq; comprehendat, veluti, quia fuiſſent à Papa commendata, illa non remanent, ita affecta quin adueniente vacatione poſſit Abbas, ſiue Ordinarius de eis prouidere, concl.73. nu.5. & ibi ratio aſſignatur.
Et illa ceſſat, quando ceſſat commenda, ibid.
Affecta beneficia duplici reſeruatione non comprehenduntur ſub indulto conceſſo, ibi n.6.
Et quid ſi concurrant clauſulæ generales, & prægnantes, vide ibidem.
Item diſtingue inter ipſas reſeruationes, pro vt ibi num.7.
Et affectio inducta per appoſitionem manuum Pontificis ceſſat ex perfectione gratiæ, concl. 73. nu.8. & concl.130. nu.20.
Et quando gratia dicatur perfecta, ita vt affectio ceſſet, vide ibi nu.9. remiſſiuè.
Et illa non inducitur ex gratia, quando ob non adimplementum conditionis ſuum effectum ſortiri non potuit, & ideò, ſi Ordinarius illud contulerit, illius collatio valebit, concl.73.n.10. & ibi ratio aſſignatur.
Item non inducitur ſuper beneficio, niſi poſtquā Papa appoſuit decretum, & ſuam voluntatem Ordinario intimauit, ibi n.11.
Et in quibus alijs caſibus inducatur, & in quibus non, vide ibi dicta concl.73. ſub nu.10.
Semper difficilius remouetur, quàm reſeruatio, & ideò, quando reſeruatio ceſſat, tamen affectio remanet, concl.73 n.12. Plura vide in Verbo Beneficium, & in Verbo Appoſitio manus Pontificis.
Affectio erga perſonas oritur ex beneuolentia, & propterea ea non cadit erga incognitos, concluſ.72. n.23.
Et minor cadit in naſcituris, quàm in iam natis, concl.73. nu.23.
Non cadit in fideicommiſſum vniuerſale, ſed benè cadit ſuper rebus, ibi 25. & 26.
Et quando poſſit conſiderari in re alienata, Item quādo hæres alienantis poſſit eam vendicare, vide ibi nu.26. cum ſeqq.
Et quando cadat in ſumma, & quantitate, vide ibidem remiſſiuè.
Itē ſuper quibus rebus cadat, vide cōcl.69.n.82.
Et illa in beneficijs contrahitur ex familiaritate Cardinalis, & multò plus ex ea Papæ, licèt ea Papæ faciat ceſſare illam Cardinalis, cum lumē maius minus offuſcet, ibi nu.13.
Extende nedum procedere in illis obtentis ante familiaritatem Cardinalis; verum etiam in alijs obtētis durante familiaritate alterius iam prædefuncti Cardinalis, ibi n.22.
Illa vero beneuolentię in aliquem ex prima denominatione deſumitur, & præſertim, quādo eſt facta de nomine proprio, & propterea in dubio diſpoſitio ſemper interpretatur ad

ſau orem primi inſtituti contra ſecundo loco nominatum, concl.73. n.32.
Contrarium habetur, ibi n.33.
Sed affectionis paritas æqualem tractatum, & dilectionem inducit, etiam ſi nomen proprium, & appellatiuum concurrerent, ibidem.
Et illius paritas omnem dolum excludit, ibi n.35
Et illa à teſtatore in hæredes oſtenſa dum dicit, ſi ipſi ex eo nati eſſent, facit eos eſſe Filijs pares, & vti tales ad hæreditatem admittuntur, ibi nu.36.
Et maior præſumitur erga deſcendentes ſuos, quàm erga tranſuerſales, licet id fallat in Auo erga Nepotem, per eam Regulam, quòd ſcilicet amor deſcendit, & non aſcendit, concl. 73. n.37. & 38. & ibi ratio aſſignatur.
Affectio nedum conſiderari debet ſecundum naturam; verum etiam ſecundum leges, concl.73. num. 38.
Affectus animæ, vide Animæ affectus.
AFFECTVS eſt irrationabilis, ac redundans animæ commotio in animi naturam irrumpẽs, ſiue eſt auerſa à recta ratione aduerſus animi naturam commotio, concl.74. n.1.
Et in delictis non punitur, niſi ſequatur effectus, concl.74. nu.2. & vide etiam in concl.50. n. 77.
Amplia primo procedere etiam in crimine veneni, concl.74. n.30.
Contrarium tenent alij, ibidem, n.5. & 13.
Amplia ſecundò etiam in crimine ſodomiæ, in quo non punitur ſolus conatus, ſi poſtea membrũ, etiam non impoſuerit concl.74. n.6.
Amplia tertio in materia iniuriarum, & propterea ſi quis dat pecuniã alicui, vt alteri dicat, vel faciat iniuriam, ſi iniuria non fuerit facta, vel dicta, tunc actione iniuriarum contra mandantem agi non poterit, ibi nũ.7.
Amplia quartò, quòd conatus pro cõſumato crimine non habeatur, etiam in atrocibus, quando pœna eſſet ſtatutaria, & propterea, quando per legem punitur affectus, ac ſi fuiſſet conſumatus, Iudex poteſt arbitrio ſuo pœnam minuere, ibi nu.8.
Amplia quintò affectum non puniri, ſi quis lectum nubilis puellæ aſcenderit, & pectus tetigerit, ſed vltra progreſſus non fuerit, ibi n.9.
Amplia ſextò, quòd ſi quis poſuerit ſcalas de nocte ad domum alicuius puellæ, vt eam violaret, tunc ſi ad effectum non deuenit, pœna mortis puniri non debet, ſed alia mitiori, ibi n.10.
Amplia ſeptimo, quòd affectus etiam in grauibus non puniatur, niſi ſecuto effectu, ſi ita de conſuetudine loci ſeruetur, cui ſtandum eſt, ibi n.11.
Limita tamen eam ampliationem octo modis, non procedere, vt ibi n.12
Contrarium, vt ibi n.21. & ibid. ratio aſſignatur.
Sed tenendo hanc ſecundam opinionem extende, vt ibi nu.22.
Tenendo autem primam extende, vt ibi n. 23.
Affectus, quando cadat in ſumma, & quantitate, vide ibi nu.25. & 26.
AFFICTVS eſt nomen generale, & indefinitum, qui affictus potius ſimplex locatio appellatur, quàm Emphiteutica, concl.75. n.1.
Et illius iuſtitia non probatur plenè per Inſtrumenta locationum, ibi n.2.
Amplia id multò magis procedere, quando dicta Inſtrumẽta locationum tempus illius locationis de qua ageretur, non percutterent, ibi n.3.
Affictus, & pretia, nedum, ex tempore, ſed etiam ex loco variari ſolent, & ob id valor vnius non poteſt neceſſariò inferri ad valorem alterius affictus. ibi nu. 4.
Et illorum ſolutiones concurrentes, cum locatione poſſeſſionem probant, ibi n.5.
Extende id procedere non ſolùm inter conductorem, & locatorem, etiam non probata effectuatione locationis; Verum etiam contra tertium, ibi nu.6. & 7.
Fallit in præiudicium illius, de cuius vera poſſeſſione conſtaret, quia aliàs poſſet fraus committi ſupponendo locationem cum fictione ſolutionis inter duos extraneos, ibi nu. 8.
Affictuarius, ſeu conductor deponens de receptione fructuum poſſeſſionem probat, ibi n.9.
Affictus, ſi ab aliquo integrè perſoluatur ipſe præſumitur in integra bonorum poſſeſſione extare, concl.75.n.10
Et exigi poſſunt à Procuratore conſtituto ad locandum, & vendendum, abſque alio ſpeciali mandato, ibi nu.11.
Contrarium, ibi nu.12.
Concorda, vt ibi nu.13.
Et illius remiſſio aliquando, ob ſterilitatem, vel alium caſum fieri debet, vt quando conductor, tot fructus non recollegit, qui deductis expenſis ad medietatem penſionis conuentæ non aſcendunt. ibi n.14.
Item illius ſolutio non poteſt retardari; donec intereſſe liquidetur, dum de mercedis remiſſione diſputatur, ibidem.
Et quando eſt facienda æſtimatio affictus alicuius domus, tunc ex illius penſione deduci debent impenſæ, quæ fieri ſolent, & ſunt neceſſariæ pro illius reparatione, ibi n.15.
Affida, quando vni in aliqua loco ab vno Principe cõcedi poſſit, vide in concl.153.n.37. & ſeq.
Affines veniunt appellatione coniunctorum, concl. 86. nu.48. & concl.149. nu.16.
Affines in contractibus mulierum, vel minorum in defectum conſanguineorum interuenire poſſunt, concl.149. nu 19.
Affinis, quando interuenit in contractu mulieris, & minoris, vt contractus ſuſtineatur, probandum eſt eum viuere, qui cauſa affinitatis eſſet concl. 149. n.17. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium ibi n.18.
Affinis, quando pro bono publico poſſit puniri, à Principe in bonis, ob delictum affinis alterius delinquentis, vide in Verbo Princeps.
AFFINITAS eſt quadam perſonarũ proximitas ex coitu proueniens omni carẽs parẽtela, ſiue coitus ſit licitus, ſiue illicitus, concl.76.n.1.
Illa ex fornicatione contracta non dirimit matrimonium contractum, niſi ſit in primo, vel ſecundo gradu, ibidem.

Sed

Sed contrahitur inter virum, & conſanguineos vxoris, & inter vxorem, & conſanguineos viri, concl. 76. n. 2.
Et eſt vinculum cauſatum ex carnis copula conſanguineorum, ibidem.
Vndè affines ſunt viri, & vxoris Cognati dicti ab eo, quòd duę Cognationes, quę diuerſę inter ſe ſunt, per nuptias copulantur, & altera ad alterius Cognationis finem accedit, ibidem.
Et affinitas fit per coniunctionem ordinatam à Deo, conſanguinitas verò fit per carnis propagationem, ibidem.
Affines non dicuntur vir, & vxor, ſed affinitatis principium, ibidem.
Sed non contrahitur per coitum ſodomiticum, ibi nu. 3.
Item non contrahitur, ſi quis cognouit puellã, & clauſtrum pudoris intrauit, ſed ſemen non emiſit, ibi nu. 4.
Extende idem procedere, ſi vir emiſit ſemen, ſed non mulier, ibi nu. 5.
Sed, vt contrahatur opus eſt, vt vir, & mulier ſimul ſemen emitant, ibidem.
Contrarium tenent alij, ibi nu. 6.
Diſſoluitur per mortem vnius ex coniugibus, concl. 76. nu. 7. & concl. 149. ſub n. 17.
Extende, quòd etiam ſi remanſerint filij; nihilominus morte affinitas diſſoluta cẽſetur, quoad omnes effectus, excepto tamen impedimento matrimonij, ibi nu. 8.
Contrarium, vt ibi nu. 9.
Et ſoluta ceſſat quoq; priuilegium venię petẽdę intuitu affinitatis introductum, ibi nu. 8.
Et reſpectus illius operatur, vt actus cenſeatur factus contemplatione affinis, ibi n. 9.
Illa poteſt probari per Inſtrumẽtum, in quo quis dat alicui dotem, tamquam affini, ibi n. 9.
Et illius qualitas adeò aſtringit, vt propterea quis ratione illius poſſit, vſquè ad quartum gradum iurari ſuſpectus, ibi n. 10.
Immò talis ſuſpicio non ceſſaret, ſi affinitas per mortem alicuius diſſolueretur, & prę ſertim quando effectus illius ſuſpicionis iam fuiſſet cõſumatus ibid. & concl. 128. n. 645. & 646.
Et vt repellat aliquem, vti ſuſpectum à teſtimonio, ſeu admittat eum ad agendum ſine mandato, debet eſſe de linea aſcendentium, vel deſcendentium, nec ſufficeret eum eſſe per lineam tranſuerſalem, ibi n. 11. & 19.
Affines in gradu remoto ad teſtificandum admittuntur, & prę ſertim, quando eſſent conteſtes, concl. 76. ſub n. 11.
Affinis poteſt admitti, ad teſtificandum in cauſa matrimonij, vel quando tractatur de probanda conſanguinitate, ibi n. 12.
Contrarium vt ibi n. 13. & ibid. ratio aſſignatur.
Concorda, vt ibi un. 14. remiſſiuè.
Affinitate diſſoluta, affinis eſt idoneus teſtis, concluſ. 76. n. 11.
Sed ea regulariter probari debet per gradus diſtinctos, & ſpecificatos, cum redditione ſufficientis cauſæ, quia ea in ſenſum Corporis non cadit, concl. 76. nu. 15.
Et de quo tẽpore ſit probanda in ijs, qui vti affines interuenire debent, ex forma ſtatuti in cõtractibus mulierum, & minorum, vide concl. 86. ſub n. 63.
Et illius pręſumptio oritur ex actibus indicantibus copulã carnalem ad prolis ſuſceptionem, quę difficilè recipit probationem in contrariũ, niſi in foro conſcientię, ibi n. 16.
Item illius ſcientia non præſumitur inter abſentes, ibi nu. 17.
Sed illius ſcientia inter ſponſos, vel conſanguineos quomodo probetur, vide in concluſ. 76. nu. 17. remiſſiuè.
Et illa ſpiritualis eſt maior, quàm carnalis, concluſ. 89. nu. 55.
Et quando non ignoratur, tunc affines præſumuntur ſcire iura ſangui nis, & veritatem, ibi nu. 18.
Et illam ſi quis neget, tunc ea per errorem, & ignorantiam, non autem animo fallendi negata præſumitur, ibi n. 19.
Afflictio non eſt addenda afflicto, concl. 42. n. 79. & 100.
Affixa parieti, vti pars domus, veniunt in vẽditione illius, concl. 127. nu. 18.
Affrancatio an requirat eaſdẽ ſolemnitates, quas requirit alienatio rei Eccleſiæ, vide concl. 85. num. 98.
AGER habetur loco vnius fundi, qui iiſdem regionibus circumſcribitur, & eodem nomine nuncupatur, concl. 77. n. 1.
Vndè ſi totus à flumine corradatur, & poſtea iterum flumen ad antiquum alueum reuertatur relicto loco, vbi aderat ille locus corraſus, tũc de ęquitate locus relictus debet eſſe illius, cuius erat prius ager, ſed de rigore debet eſſe illorum, qui prædia vicina, & cohęrentia habent, concl. 77. n. 6.
Agri vicinorum viæ publicæ capi poſſunt ſoluto tamen pretio honeſto, ſi via publica ſit deperdita caſu inundationis, vel neceſſitate publica, vt puta pro faciendis foſſis publicis, ibi n. 7.
Ager ſterilis ad tempus locatus, ſi ex diligentia conductoris fertilis efficiatur, locatio ſit perpetua, & conductor facit fructus melioramentorum ſuos, ibi n. 8.
Et ſic non poterit in futurum vicinus amplius illud ingredi, & Domino inuito depaſcere, ibi num. 9.
AGERE nemo poteſt ſine intereſſe, & actione concl. 78. n. 1. & concl. 135. n. 4.
Agere volens in beneficialibus in vim mandati, ab Auditore Cameræ conceſſi, non eſt audiendus, quia cum Auditor Camerę nullam Iuriſdictionem in beneficialibus habeat; nimirum ſi ex dicto mãdato vllũ ius doceri non poſſit, ibi n. 2.
Extende primò, quòd nec etiam in vim prorogationis partium proceſſus valeat corã Auditore Camerę in beneficialibus factus, quia vbi nulla eſt Iuriſdictio, prorogationi non eſt locus, ibi nu. 3.
Extende ſecũdò id procedere, nedum ſi eſſemus in petitorio, verum etiã in poſſeſſorio, ibi n. 4.

Agere volens ſine intereſſe, & actione poteſt, etiã à Iudice repelli, etiam ſi id pars non apponeret per regulam factum Iudicis pro facto partis habetur, concl. 78. nu. 7. & concl. 135. nu. 205.
Declara tamen illud procedere, ſi ante ſententiam apponeretur, ſecùs autem, ſi poſt ſententiam, quia tunc opponens de non intereſſe agentis, non poteſt iudicium reddere retro nullum, ibi, nu. 8.
Agere, vel excipere nemo poteſt ſine intereſſe, & actione, concl. 78. nu. 1. & concluſ. 135. num. 204.
Contrarium, vt ibi nu. 10.
Agens ſine actione iniuriam inferre dicitur, concl. 78. nu. 10.
Nemo poteſt ex contractu correſpectiuo, niſi prius pro parte ſua adimpleuiſſe probetur, concl. 78. nu. 11.
Extende primo id in tantum valere, vt propterea agere volens teneatur docere, ſe adimpleuiſſe, etiam in minimo, ibi nu. 12.
Limita tribus modis, vt ibi n. 13. & ſeqq.
Et ſi non adimpleat omnia ex parte ſua, nõ facit aduerſarium incidere in aliquam pœnam, concl. 78. n. 16. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, quòd nedum ipſe tenetur implementum probare, ſed etiam ſuccedens in locum alterius ea omnia adimplere tenetur, quæ ipſius auctor facere ſe obligauit, concl. 78. nu. 17.
Sed ſi non adimpleuerit, tunc amplius moram purgare non poteſt, concl. 78. n. 18.
Limita tamen id procedere, quando in contractu adeſſet pactum reſolutiuum; ſecùs autem quando non adeſſet, quia tunc ob defectum implementi non reſcinditur contractus, ſed benè ad illius perfectionem agitur, ibi n. 19.
Et agens vigore fideicommiſſi debet probare, quòd fideicommiſſum de eo loquatur, concl. 78. n. 20.
Sed quòd iſto caſu ſufficiat probare poſſeſſionem tempore mortis hæredis grauati; Vide ibi nu. 21. & 29.
Contrarium, quòd ſcilicet agenti ex fideicommiſſo incumbat onus probandi, bona fuiſſe, non ſolum in hæreditate fideicommittentis, ſed etiam in eius dominio, vide ibi nu. 22.
Agens ad bona, vti ad ipſum ſpectantia, deſſet probare quæ, & quanta ſint illa bona; aliàs ſi de eorum identitate, ſeu quantitate non conſtaret, tunc ille agere impediretur, concl. 78. nu. 23.
Item agere volens ex conſtitutione, vel Statuto debet probare omnes qualitates à conſtitutione, ſiue à ſtatuto requiſitas, quarum altera ſi deficeret, conſtitutio, ſiue Statutum non intraret, concl. 78. nu. 24.
Extende vt ibidem.
Agere volenti ex Statuto alienationem, abſque licentia in forenſem prohibente, ſufficit alienationẽ probare, nec tenetur vlterius docere, licentiam non interueniſſe, concl. 78. n. 25. & n. 26. ratio aſsignatur
Agere volens rei vendicatione tenetur probare dominium ad ſui fauorem, concl. 78. nu. 27.
Declara tamen id eſſe verum, vt ibi nu. 28.
Licèt alij alio modo diſtinguant, vt ibidem.
Itẽ huiuſmodi actione agere volens, de Dominio ſui auctoris oſtendere tenetur, & eò magis, quando quis immediatè ageret ex perſona Authoris, quia tunc tenetur illud probare, quod eius auctor probare tenebatur, concl. 78. nu. 28.
Agens ex vna cauſa regulariter non obtinet, ſi non ex illa, ſed ex alia cauſa probet, concl. 78. nu. 30.
Limita tamen duobus modis non procedere, vt ibi nu. 31. & 32.
Agens declarare non poteſt, ex qua cauſa agere voluerit, quando ex multiplicatione cauſarum ambiguitas reſultet, concl. 78. nu. 33.
Agens cum aliquo, vti tali, cum pro tali approbare cenſetur, concl. 131. nu. 45.
Extende, vt ibi n. 46. cum ſeqq.
Et agere benè dicitur, quocumque Iure quis agat, dummodo ei res petita debeatur, concl. 78. ſub nu. 33.
Sed agere quis non poteſt ante diem, & ſic antequam orta ſit actio; aliàs agendo malè petit, ibi nu. 34.
Secùs autem, ſi agendo conditio purificetur, quia tunc talis conditio purificata facit, vt creditor rectè egiſſe dicatur, ibidem.
Extende, & declara, vt ibi n. 19.
Agens ad caducitatem, ex eo, quia Emphiteuta per biennium à ſolutione canonis ceſſauerit, ſi pendente lite dictum biennium perficiatur, ille agens obtinebit, ibi nu. 34.
Agere quis poteſt acceſſoriè, etiam pro futuro tempore, quod tamen declara procedere de eo tempore, pro quo iam orta eſt actio, & obligatio; aliàs ſecùs, ibi n. 35.
Agere poteſt emptor de euictione, antequam ſibi moleſtia inferatur, veluti, quando res vendita eſſet in totum, vel pro parte aliena, concl. 78. num. 36.
Agere volenti ad caducitatem, & rem eſſe Emphiteuticam prætendenti, incumbit onus probandi Dominium, & quòd res ſit Emphiteutica, ibi nu. 37.
Et huiuſmodi probatio debet fieri per ſcripturas vel ſaltem per continuatam ſolutionem triginta, vel 40. annorum, ibi n. 38.
Nec admittitur Iuramentum in ſupplementum ibi nu. 39.
Neque ad ipſam probationem ſufficiunt locationes, nec confeſſiones, aut ſolutiones, ibi n. 40.
Agere volens remedio l. ſi quis conductionis C. locati ſufficit, ſi plenè probet ſe feciſſe locationem, ibi nu. 41.
Extende ibi ſub nu. 42. & ibi ratio aſſignatur.
Amplia illud remedium l. ſi quis conductionis, etiam habere locum, vt ibi n. 43.
Agere volens remedio l. ſi quis conductionis poſſunt obijci omnia ea, quæ poſſunt opponi agenti interdicto recu[illegible], ibidem.
Agere volens ad rem ſeu [illegible], ſequitur eius Dominium

minium, & identitatem cõcludentèr probare, concl.78. nu.44.
Extende, vt ibidem dicto nu.44.
Contrarium habetur ibid, n. 45.
Concorda, vt ibi n.46. & ibi datur exemplum.
Sed tenendo primam opinionem, extende eam procedere, vt ibi ſub n.47.
Agens ex contractu ſuo nomine, ab alia perſona facto, nedum cenſetur ipſum contractum approbare, ſed etiam perſonam ipſam, quæ contractum egit, concl.131. nu.2.
Agere volens ad exhibendum, tenetur ſummariè docere de ſuo intereſſe, quia edictum ad exhibendum ſuper æquitate eſt fundatum, deinde probare rei exiſtentiam eſſe penes illum, à quo petitur, concl.78. nu.48.
Limita, vt ibi nu.49.
Agens vigore ſcripturę priuatę, vel vigore Inſtrumenti, quomodo procedere debeat, vide concluſ. 123. nu. 147. cum ſeqq.
Agens vigore Inſtrumenti guarentigię, ad euitandam appellationem quid facere debeat, vide concl. 128. nu.124.
Agere volens ex diſpoſitione conditionali euentum illius conditionis probare tenetur, concluſ.78. nu.53.
Agere volens ad ſpolium debet prius actionem habere, & vtrumq; extremum probare tenetur, concl.78. n.54.
Agere volenti ſpolio obſtat exceptio proprietatis; dummodo ſit talis, quæ iuſtificet poſſeſſionem rei conuenti, & ius agentis debilitet, concluſ.78. num.55.
Agere volẽs remedio reſtitutorio ſuper decimis, tenetur probare titulum ſuæ poſſeſſionis coloratum, quod tamen declara procedere, quando actio ſpolij intentatur contra eum, qui ſe fundat in Iure communi, ibi n.56.
Agere volens in Saluiano, de fructibus ſatisfieri debet, ibi nu.57.
Fallit duobus modis, vt ibi nu.58. & 59.
Agere volens vti filius, tenetur probare ſe eſſe talem, & filiationem iuſtificare, ibi n.60.
Extende pluribus modis, vt ibi nu. 61. & ſeqq.
Agere volens, vti hæres debet prius, ſe eſſe talem probare, & illius, perſonam legitimare, concl.78. nu.72. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, & limita pluribus modis, vt ibi nu73. cum ſeqq.
Agere volens tutor pro pupillo, Procurator pro Domino, Prælatus pro Eccleſia, & ſic de ſimilibus debene probare, ſe tales, quia quando qualitas eſt cauſa, vt quis audiatur, ea eſt probanda, etiam parte non opponente, concl.78. num. 78.
Agere volens contra pupillum petere debet, vt ei tutor, ſiue curator, aut defenſor conſtituatur, concl. 86. num.22.
Agere volens contra aliquem, vt hæredem, dicitur eum pro tali approbare, ita vt alia perſonarum legimatio non ſit neceſſaria, concl.78. n.80.
Agere volens nomine hæreditario, ſi contra eum non negatur, eum eſſe talem, tunc ſe eſſe talem probare non cogitur, concl.78. n.81.
Contrarium, ibi nu.82.
Agere vti hæres volens in Iudicio poſſeſſorio, non eſt neceſſe, quòd ſe talem eſſe probet, ſed ſufficit dicere, Ego ſum hæres concl.78. num. 83. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium habetur, ibi nu.84.
Agere volens vti hæres, ſi ſe talem probauit, non tenetur docere, ſe proximiorem, ſed ſufficit probare, ſe eſſe vnum ex his, qui ab inteſtato vocantur, concl.78. nu.86.
Agere volens via Monitorij, non poteſt poſtea ea omiſſa, agere via executiua, concl. 78. nu. 87.
Fallit, vt in concl.35. nu.22. & concl.148. ſub nu. 110.
Agerę volenti via executiua obſtat remiſſoria data aduerſario, quæ proceſſum retardat, concl. 78. nu.88.
Secùs eſſet, ſi via ordinaria agere cæpiſſet, quia tunc in cauſa procedi poſſet, ibi nu.89.
Agere non poteſt ex contractu ille, qui ob moram cecidit ab omni illius contractus commoditate, concl. 78. nu.90.
Agere volens non poteſt iuuari ex ea conuentione, cui contrauenit, concl.78. nu.91.
Agere volens ad reſciſsionem concordiæ, debet prius ea reſtituere, quæ ex dicta concordia recepit, concl.78. nu.92.
Contrarium, ibi nu.93.
Concorda, vt ibi nu.94.
Et tenendo primam opinionem, extende eam in tantum valere, quòd ſi pars non reſtituat in tranſactione accepta, non erit audienda, ibi nu. 95.
Agere volens, ad reſciſſionem contractus ex remedio l.2. C. de reſcind. vend. tenetur, vltra reſtitutionem pretij, ſubminiſtrare quoquè ſumptus litis reis conuentis, ſuper illius contractus reſciſſione, concl.78. nu.96.
Extende duobus modis, vt ibi nu.97. & 98.
Agere volens ad reſciſſionem contractus, quas conditiones, & circumſtantias probare teneatur; Vide in concl.78. nu.99.
Agere volens contra diffamantem remedio l. diffamari C. de ingen. & manumiſſ. debet docere de ſuo intereſſe, & ſic de poſſeſſione, & iure ſuo, concl.78. nu.100.
Agere quis poteſt exequutiuè contra hæredem vigore obligationis Cameralis, concl.78. num. 101.
Fallit tamen ad effectum periurij, ibidem.
Agere quis non poteſt executiuè contra tertium, etiam ſi vigore obligationis Cameralis ageretur, concl.73. nu.102.
Agere volens penſionarius pro ſolutione ſuæ penſionis, ſi tres Sententiæ ſuper nullitate penſionis præcederent, ex quibus de illius non iure conſtaret in petitorio, tunc potius debet poſſeſſione priuari, quàm in ea manuteneri, concl. 78. nu.103. & ibi aſſignatur ratio.
Agere volenti Iudicio Retinendæ obſtat exceptio rei iudicatę in petitorio, ibi nu. 103.

Agere

Agere volenti ex cauſa lucratiua minus ſuccurritur, quàm agenti ex cauſa oneroſa, concl.78. n.104. & ibi ratio aſſignatur,

Agere, quando quis poteſt via ordinaria, non eſt locus remedio extraordinario, ibi n.105.

Agere volens ex incendio debet probare culpam certæ, & determinatæ perſonæ; aliàs ſuccumbit, ibi n.106.

Agere quis in dubio ſemper præſumitur, vti hæres, & non vti fideicommiſſarius, concluſ. 51. num.34.

Agere non valenti præſcriptio non currit, concl. 42. n.14.

Agere, & pati hęc duo ſimul concurrere non poſſunt, concl.36. n.2.

AGGERES in Ripa fluminis facere cuilibet eſt permiſſum, ob agrorum ſuorum defenſionem, prout etiam baſſredum, archas, & alia munimenta, concl.79. n. 1.

Et illos quis facere poteſt in ſuo, iuxta flumen; dummodo nauigatio, vel curſus aquæ non impediatur, ibi n.2.

Aggeres, ſeu munimenta quis facere poteſt aduerſus aquam publici fluminis pro ſui prædij defenſione; dummodo id in alterius iniuriam, & inconſulto Principe non fiat, ibi n.3.

Extende procedere, quòd etiam in littore cuilibet ea facere licet; dummodo nauigatio, vel curſus aquæ, etiam in torrente non impediatur ibi nu.4.

Aggeres facere nō licet pro tuendo prædio, quādo curſus fluminis immutaretur, quia vtilitas, priuata eſt poſtponenda publicæ, concluſ. 25. num. 5.

AGGRESSOR ille præſumitur, qui expectat in aliquo loco, & poſtea cum alio pugnat, concluſ. 80. n.1.

Et talis ille præſumitur, qui tempore rixę melius erat armatus, ibi n.2.

Item talis ille præſumitur, qui eſt robuſtior, & in exercitio armorum magis verſatus, concl. 80. num.3.

Sed quis talis cenſeatur, quando nullus rixātium ſit mortuus? ſiue quando alter eorum ſit mortuus, diſtingue, vt in concl.80. n.4.

Aggreſſor cum telo no tenetur de homicidio, niſi illud fuerit conſumatum, ibi n.5.

Et talis quis eſſe prætenditur, quando ſtat, & non ſe retrahit à rixa; at ſecùs ſi ſe retraheret, quia tunc malum animum habere non prçſumeretur ibi nu.6.

Et illius iuramento non eſt ſtandum ſuper eo, quòd ſcilicet animum occidendi non habuerit, ibi nu.6.

Contrarium ſub nu.7.

Licèt animus occidendi ex gladij, & loci vulneris qualitate præſumatur. Vltra quòd in dubio ſemper contra aggreſſorem eſt iudicandum, ibidem.

Et quòd aggreſſor debeat probare, quòd non animo occidendi fuerit aggreſſus, vide ibi num.7.

Contrarium licèt ibidem ſub nu.7. vbi habetur ſolum iuramentum ſufficere, ſed prima opinio magis placet Auctori, ibidem.

Et qua pœna ſit puniendus diſtingue, vt in concluſ. nu.8.

Eſt puniendus ſi aliquem multorum hominum occiderit retrò, quos ſe inuaſus poſuit, vt præſeruaretur, ibi n.9.

Declara id procedere, quoad aggreſſum, vt ibidem.

Aggreſſus ſi timens aggreſſorem ponat ſe retro alios homines, quorum aliquis fuerit percuſſus non eſt puniendus, niſi dolosè, & data opera id fecerit, vt aliqis eorum occideretur, concl. 80. nu.9.

Et in diſcrimine vitæ poſitus poteſt licitè ſuum aggreſſorem interficere, ibi n.10.

Sed ſi aggreſſorem aufugientem interficiat pœna extraordinaria, & non ordinaria eſt puniendus, ibi n.11.

Et ille aggreſſus, qui prius fuerit percuſſus, licèt leuiter, ſi aduerſarium repercuſſerit modum excedendo, à pęna excuſatur, quia id ad ſui defenſionem feciſſe dicitur, ibi n.12.

Aggrediens armis, an poſſit impunè ab aggreſſo percuti, & occidi, vide in concl.80. num.12. remiſſiuè.

AGNATIO eſt nomen Iuris, & per virilem ſexum contrahitur; Vndè Agnati ſunt, qui per ſexus viriles perſonas cognatione iuncti ſunt, quaſi à Patre Cognati, veluti Frater eodem Patre natus, Fratris Filius, Nepoſuè ex eo, concluſ.81. nu.1.

Agnatorum nomen generalius eſt, quàm illud cōſanguineorum, quia conſanguinei ſunt inter ſe ſanguine connexi, Agnati verò ſunt per ſexus viriles coniuncti, etiam ſi non ſint conſanguinei, ibi n.2.

Et Agnati omnes dicuntur, & poſſunt eſſe Cognati, ſed non è contra, ibi n.3.

Agnatorum appellatione veniunt proximi conſanguinei ex latere Patris, vſque ad decimum gradum, ſecundum Ius Ciuile, concluſ. 81. num.3.

Agnationis parentela, quando probari debet, incipiendum eſt à ſtipite, ideſt à primo parente per gradus diſtinctos, ibi n.4.

Agnatio, Generatio, Poſteri, & de genere, ac de cippo hæc verba important, tam maſculos, quàm fœminas, ibi n.5.

Et Agnatorum aliqui conſeruant, & ſunt habiles conſeruare ius agnationis per ſe, & per eorum propagationem, & iſti ſunt Maſculi; Alij verò ſunt agnati, ſed ſunt inhabiles conſeruare ius agnationis, & tales ſunt fœminę, concl.81. num.5.

Agnatæ dicuntur fœminę nuptæ extra familiam, & tantò magis viduæ, ibi n.6.

Sed agnati non dicuntur Filij fœminarum, concluſ.81. n. 6.

Agnationis ius amittit fœmina eo ipſo, quòd eſt nupta, ibi n.6.

Et licèt fœminæ non ſint agnatæ, poſſunt tamen fideicommiſſum in aliena agnationę conſtituere,

re, vt illius bona in ea conſeruentur, concl 81. num.6.
Et quãdo agnatorum appellatione veniant fœminæ, diſtingue, vt in concl.81.n.7. & 8. cum ſeqq.
Agnationis, & familiæ dignitas conſeruatur per fœminas, donec viuunt, ibi nu.9.
Fœminæ an, vti agnatę ad ſucceſſionem admittãtur vel ab ea excludantur, diſtingue prout in concluſ.81. nn.12.
Agnationis ratio non cenſetur habita à teſtatore niſi id expraſſerit, vel niſi vrgerent coniecturę in contrarium, ibi nu.12.
Contrarium, ibi nu.13.
Et ratio illius conſeruationis dicitur excluſa, quando teſtator vocauit fœminas, concluſ. 81. num.14.
Extende id multò magis procedere, vt ibi n.15. & 37.
Illius fauor non conſideratur, quoties ſucceſſio limitetur ad certum gradum, ibi n.16.
Item illius conſeruatio non cenſetur cõtemplata, ex eo ſolo, quòd ſuſtitutus ſit agnatus, ibi num.17.
Item, quando nulla fuit facta mentio maſculinitatis, ibi n.18.
Sed Animus illius conſeruationis arguitur ex prædilectione maſculorum à teſtatore oſtenſa ibidem.
Et contemplata non cenſetur, ex vnico tantum ſubſtitutionis gradu, ſed ex pluribus, concl.81. num.18.
Item conſiderata non cenſetur, quando teſtator hæredes extraneos inſtituit, & tunc per huiuſmodi inſtitutionem, fœminæ non veniunt excluſę ab illa hæreditate agnati, ibi n.20.
Et multò minus conſiderata præſumitur, quando teſtator vocauit ſpurios, & baſtardos, ibi num. 21.
Agnati non dicuntur ſpurij, & baſtardi, concl. 81. num.21. & 84.
Agnatio, domus, familia, & parentela cum ſint Verba Iuris, ſeu Ciuilia, quomodò diſtinguãtur à Verbis, Coniunctus, conſanguineus, & Parentes, quæ ſunt Verba Naturæ, ſeu ſignificatum naturale habentia, vide in concluſ. 81. num. 24. & nu.84.
Agnatio non conſeruatur in filijs illegitimorum, etiam ſi ex legitimo matrimonio fuiſſent procreati, concl.81. nu.25. & ibi ratio aſſignatur.
Sed agnati dicuntur filii legitimati, concluſ. 81. num.26. & 83.
Et quando iſti veniant in fideicommiſſo proximioribus relicto, vide ibi n.27.
Sed illius conſeruationis ratio non poteſt conſiderari, vbi agitur de ſucceſſione matris, concluſ.81. nu.28.
Agnationis conſeruandæ ratio excluditur à facultate alienandi inſtitutis, ſeu ſubſtitutis à teſtatore conceſſa, ibi nu.29.
Agnationis conſeruandæ coniectura non ſumitur ex qualitate ſubſtituti, qui ſit de agnatione, ibi num. 30.
Et quando agnationis conſeruandæ ratio non fuit habita in inſtitutione, tunc præſumitur, quòd neq; fuerit habita in ſubſtitutione, ibi nu. 31. & concl. 149. n.20.
Vbi agnationis conſeruandę ratio non fuit habita nulla conſideratio eſt facienda de excluſione fœminarum, concl.81. num. 32. & concl. 149. ſub num.20.
Fallit tamen, vt ibi n.33.
Sed illius ratio præſumitur habita ex multiplicata expreſſione maſculinitatis, ibi n.34.
Contrarium habetur ibi nu.35.
Sed tenendo primam opinionem extende, vt ibi num.36.
Agnationis conſeruandæ fauore ſolent plerumq; teſtatores alienationes prohibere, concl. 84. num.2.
Et illius conſeruationi proſpexiſſe cenſetur teſtator, quando poſuit deſcendentes in conditione, cum qualitate maſculinitatis, concluſ. 81. num.38.
Et quando ratione illius conſeruationis fuerit prohibita alienatio filijs, tunc ea extenditur, quoque ad Nepotes, ibi nu.39.
Contrarium, ibi nu.40. cum ſeqq.
Illius fauore non ſunt multiplicandæ ſubſtitutiones, ibidem in fine, & n.48.
Et ea conſiderata cenſetur, ſi id expræſsè in teſtamento legatur. ibi n.43.
Item conſiderata cenſetur, quando teſtator deuenit ad plures gradus ſubſtitutionum, concl. 81. nu.44.
Veluti quoquè conſiderata cenſetur, quando teſtator ſubſtituit poſteros deſcendentes ex filijs maſculis, ibi n.45.
Illius conſeruationis, quando ratio eſt habita à teſtatore, id plurimum agnatos iuuat, ad faciẽdum eos ad fideicommiſſum admitti, concl.81 num. 46.
Sed dicta ratio conſeruandæ agnationis ſemper redditur potentior, quando ſtatutum ei ſuffragatur, ibi n.47.
Et vt ea conſeruetur præſumitur teſtatorẽ ſe voluiſſe conformare cum ſtatuto fœminas excludente, ob maſculos, ibi n. 48.
Agnationes familiarum cõſeruari Reipublicę intereſt, concl. 144. ſub n.23.
Et ſtatutum habens conſiderationem ad illam, dicitur fauorabile, & non odioſum, concl. 81. num. 49.
Sed ſi illius qualitas nõ verificetur, ſtatuti diſpoſitio non habet locum. ibidem.
Et ad hoc, vt illius ratio cẽſeatur habita ſemper benigna interpretatio fieri debet, ibi n. 50.
Illius fauor adeò dicitur cauſa fauorabilis, vt propterea dicatur potens ad tollendam legitimam in totum, ibi n.51.
Sed vbi illius ratio militat; id procedit, tàm in ſucceſſione hæreditatis alicuius fœminę, quàm etiam in ſucceſſione alicuius maſculi, concl.81. num.52.
Et iſta agnationis conſeruandæ ratio, nedum expræſſa, ſed etiam tacita eſt ſufficiens ad indu-

ducendum fideicommiſſum, ſi tamen ea tacita eliciatur ex teſtamento, & cum ea vrgentes, & non leues coniecturæ concurrant, concl.81. num.53. cum ſeqq.

Agnationis, aut caſatæ, ſi fiat mentio generalis, ea reſtringitur ad lineam deſcendentium, non autem ad eam tranſuerſalium, ibi n.50.

Declara tamen, & reſtringe, vt ibi num.57. 58. & 59.

Agnati, quando deſcendentes, & tranſuerſales vocantur, ſemper id intelligendum erit ſalua gradus prærogatiua, ibi n.60.

Extende duobus modis, vt ibi n.61. & 62.

Et agnati proximitas reſpectu teſtatoris non poteſt dari, niſi ipſo viuente, ibi n.63.

Agnati, quamuis ſuccedere debeant ſalua gradus prærogatiua, nihilominus proximior poteſt, viam aperire remotiori, vt puta, quando ratificauit alienationem factam in remotiorem, ibi num. 64.

Et eorum agnatio eſt probanda in ſpecie per gradus diſtinctos, quādo fit vocatio proximioris, ſed quando agnatio eſt vocata in genere, tunc ſufficit illam in genere probare, concl.81. num. 65.

Item ea ſemper eſt probanda, etiam ſi de ea ex aduerſo non opponatur, ibidem.

Agnatum aliquem eſſe, ſi confiteatur eius Procurator, tamen illa confeſſio non præiudicat principali, ibidem.

Sed agnatio præſumitur, quando concurrit cognominis, & armorum identitas, & tunc onus probandi contrarium ſpectat ad aduerſarium, ibi nu.66.

Agnationis nomen magis conſeruatur, quando omnia bona teſtatoris penes vnum tātum vocatum exiſtunt, quàm ſi ea in plures perſonas diuidantur, ibi nu.67.

Et ſi in ea debent conſeruari bona quàm diu duret, tunc ea non ſunt in aliqua parte diſtrahenda, ibi n.68.

Item dicta ratio conſeruandę agnationis eſt habenda in reſtitutione dotis, in qua maſculi ſemper ſunt fœminis pręferendi, ibi n.70.

Et illius ratio, quādo fuit per teſtatorem habita, tunc debet intelligi in caſu, in quo expræſsè fiat ſubſtitutioni locus, ibi nu.71.

Et ea eſt ſolum attendenda in caſibus, & perſonis expræſſis, ibi nu.72.

Item illa ratio reſtringitur vſque ad gradum per ſtatutum diſpoſitum, & in caſu ſolum à teſtatore contemplato, & non vlterius, concl. 81. num. 73.

Agnati à ſtatuto vocati, ſi non petant pupillo tutorem, tunc illi vti indigni ab eius ſucceſſione excluduntur, ibidem.

Et eorum fides à ſtatuto, & à lege cenſetur magis, contemplata in adminiſtratione tutelæ, quàm aliorum, quia ob ſpem ſucceſſionis diligenter pluſquàm alij adminiſtrant, ibi nu.74.

Agnatio noua, & ficta dicitur, quando teſtator vocet extraneum, cum onere aſſumendi cognomen familiæ teſtatoris, ibi n.75.

Et quando ea eſt contemplata, id procedit ſolum actiuè, reſpectu ſubſtitutorum, concluſ. 81. ſub num.78.

Et vt conſeruetur, etiam conſanguineus tantum ſuccedit, cum vtrinq; coniuncto, quod alio caſu non fieret, ibi n.79.

Et cauſa iſtius agnationis conſeruandæ, ſi non ſit expræſſa, tunc verba (in infinitum) perpetuitatem non inducunt, ſed ſecundum ſubiectam materiam reſtringuntur, ibi n. 80.

Agnati propriè illi dicuntur, qui per lineam maſculinam deſcendunt, & ſic filius dicitur agnatus Patri, ibi n.81.

Et illorum appellatione in fideicommiſſis, etiam filij comprębenduntur, ibidem.

Sed tales non dicuntur filij, & deſcendentes per lineam maſculinam ante natiuitatem, quia non entis nullæ ſunt qualitates, ibi n. 82.

Agnatæ non dicuntur Mater, & Auia filio, & nepti, ibi nu.81. & 87.

Agnationem Patris, & Aui, non autem matris, & Auiæ ſequuntur filij, qui naſcuntur, concluſ.81. num. 81.

Sed benè agnata, & de familia dicitur ſoror, ex maſculis nata, etiam ſi ſit nupta, ibi n.85.

Extende, vt ibi nu.86.

Agnati habent priuilegium in prælatione Emphiteutis finita generatione, veluti etiam in locatione, quamuis ad modicū tempus, quando tamen conſuetudo vigeret, vt agnati in tali locatione pręferantur, veluti regulariter fit in illa ad longum tempus; aliàs ſecus, ibi nu.88.

Sed an ſit ei facienda relocatio pro eodem Canone, quem ſoluebat primus inueſtitus, aut pro eo, quod reperitur ab extraneo, vide concluſ.85. nu.284 & 338. cum ſeqq.

Item illis competit prælatio in inueſtitura de nouo obtinēda, etiam ſi non ſint hæredes vltimi deſcendentis, ſed ſufficit, quòd ſint primi inueſtiti, ad hoc, vt ſuccedant in feudo antiquo pro ſe ſuiſque hęredibus, & ſucceſſoribus obtento, ibi nu.89.

Agnatus ex pacto, & prouidentia vocatus in feudo ſuccedit in illo, ſi quis illud propter delictū amittat excluſo Fiſco, & diliquente, concl.81. num.90. & 91.

Et ſuccedens in feudo ex pacto, & prouidentia Inuentarium conficere non tenetur, ſicut filius, concl.87. ſub nu. 40.

Poteſt reuocare feudum nulliter alienatum, concluſ. 81. n.92. & concl.87.n.61.

Sed quando feudum dicatur nulliter alienatum, vide ibidem.

Fallit, vt concl.87. n.74. & 75.

Agnatis eſt facienda oblatio feudi, vt poſſit alienari, concl.81.n.92. & concl.87. n.49.

Fallit duobus modis, vt ibi nu.93. & 94. & concluſ. 87. nu.75.

Agnatio vna non poteſt per alteram diuerſam conſeruari, concl.42. n.94.

AGRICVLTORES, & Emptores rei ſterilis nullo modo ſuum laborem conſumptum in reducenda illa re ad fertilitatem perdere debent,

bent, concl. 85. num. 330. & 332.
Et illi licèt ſint foreſes non debent tamen prohiberi partem fructuum ad eos ſpectantem à Ciuitate extrahere, & ad proprias domos aſportare, concl. 111. nu. 26.
Reſtringe tamen, vt ibi n. 27.
Ad Agricultores recurri ſolet ſuper facto alluuionis, & Agriculturę, concl. 94. ſub nu. 30.
AGRICVLTVRA dicitur ab Agricula, qui eſt agrorum cultor, & ea in ſe multas conſolationes, & delectationes habet, & præcipuè nobilitatem conſeruat, concl. 82. n. 1. & ibi affertur exemplum Cincinati, & nu. 6.
Et illius laudes, & vtilitates quæ ſint, vide in concl. 82. nu. 2.
Illa in iure eſt valdè priuilegiata; nam boues, & alia deſtinata pro Agricultura agrorum non poſſunt in executione capi, & capta debent reſtitui, ibi nu. 3.
Extende, vt ibi n. 4.
Declara, vt ibi nu. 5.
Agri fertiles multò plus offerunt, quàm acceperunt, concl. 42. n. 357.
AGRIMENSORES iurare debent in præſentia partium, vel partibus vocatis de fidelitate ſeruanda, concl. 38. nu. 55.
Aleator per quot actus poſſit dici talis, vide concluſ. 48. nu. 60.
ALEXANDRINA Conſtitutio fuit adinuēta ad reprimendam litigantium audaciam, inter quos, ſiue etiam litis Procuratores, ſi aliqua verberatio contingat, tunc id ex cauſa litis fieri præſumitur, concl. 83. nu. 1.
Et id eò magis procederet, quando vulnus cauſa litis illatum fuiſſe probaretur, ibidem.
Secus autem, ſi alia cauſa vulnerum, ſiue homicidij appareret, quia tunc cauſa litis non præſumeretur, & qui diceret rixam, ſeu delictum ex cauſa litis proceſſiſſe, illud probare teneretur, ibi num. 2.
Contrarium, vt ibi nu. 3. & 4.
Et iſta conſtitutio nedum ſibi vendicat locum in eo, qui verberauit Procuratorem litis vertentis in Curia, ſed etiam extra Curiam, quando illa occaſione litis acceſſerat, concl. 83. nu. 5. & ibi ratio aſſignatur.
Et ſemper tamquàm fauorabilis venit extendenda, ibi nu. 5.
Et illa habet locum, non ſolum in verberante Procuratorem, ſed etiam teſtem, vel Iudicem; aliàs exiſtentes in Curia non eſſent tuti, & ſic libertas ipſius Curiæ impediretur, quod eſſet valdè abſurdum, ibi n. 6.
Extende, vt ibi nu. 7
Sed huic conſtitutioni non eſt locus per leuem offenſam, & niſi offenſa ſit doloſa, concl. 83. num. 8.
Item illi non eſt locus, ſi iniuria verbis, vel facto illata non fuerit ſecuta ex cauſa litis, concl. 83. num. 9.
Et in dubio offenſio attribuitur cauſæ, cui magis adaptatur, & ſic ſemper ea ex noua cauſa erit præſumenda, ibi nu. 10.
Alexandrinæ conſtitutionis pœna non eſt applicanda parti, ſed Fiſco, quia non fauorem partis offenſæ, ſed illum Republicę reſpicit, ibi num. 11.
Fallit tamen, vt ibi nu. 12
Iſta conſtitutio non ligat extra Romanam Curiam, niſi tamen lis penderet in Curia, quia tunc offendens extra illā, illius pœna afficiendus veniret, ibi n. 13.
Contrarium, quòd nempè ea extendatur ad totum ſtatum Eccleſiaſticum, vide ibi n. 14.
ALIENATIO eſt omnis actus per quem Dominium transfertur, concl. 84. n. 1.
Et licèt ſit permiſſa omnibus de Iure communi tamen plerumq; illius prohibitio fieri ſolet à teſtatore, ob fauorem conſeruandæ agnationis, ne homines temporum, ac aduerſæ fortunæ iniuria mendicare cogantur, ibi n. 2.
Item illius prohibitio, licèt reſpectu grauati dicatur odioſa, reſpectu tamen agnationis in genere dicitur fauorabilis, veluti idem dicitur, de fideicommiſſo, ibidem.
Et talis prohibitio duplex reperitur in Iure; altera expræſſa hominis; altera verò tacita legis, ibi nu. 3.
Licèt tamen dicta prohibitio legis æquipararetur illi hominis, ibidem.
Expreſſa teſtatoris, ea dicitur, quando teſtator alienationem expreſsè prohibet; aut indefinitè, ſiue ad tempus. Tacita verò legis ea eſt, quæ oritur ex coniecturata mente teſtatoris, vt quando lex interpretatur, & prohibet, vt neq; tranſacto, tempore intra quod fuit prohibita alienatio, ea poſt illud cenſeatur permiſſa, ibi num. 4.
Et iſtę duæ prohibitiones adeò in Iure valent, vt alienatio in vim illarum omnino prohibita cēſeatur, etiam in caſibus aliàs à Iure permiſſis, ibi nu. 5.
Sed illius prohibitio duplex, vt tollatur, opus eſt duplicem permiſſionem interuenire, concl. 84. num. 5.
Et illa prohibitio exprēſſa hominis reddit actum à principio ipſo iure nullum, quod ſecus eſt in tacita, ibi nu. 6.
Item dicta prohibitio, aut ſolet fieri in perpetuum; aut ſolet limitari ratione temporis, ſeu ratione conſenſus aliquorum, concl. 84. nu. 6. vbi exemplificatur.
Sed alienare poteſt inſtitutus bona liberè, ſi moriantur illi, quorum conſenſus requirebatur, ibi num. 6.
Declara tamen id procedere, quando ſumus in ſimplici prohibitione expręſſa hominis; ſecus verò ſi concurreret etiam illa tacita legis, quia tunc vna ceſſante, altera remanet, concl. 84. num. 7.
Et alienatio prohibita vſque ad certum tempus, poſt illud non cenſetur permiſſa, immò intra illud cenſetur etiam prohibita legitimę alienatio, ibi ſub nu. 7. & vide concl. 142. num. 17. & 18.
Illius prohibitio tacita per fideicommiſſum inducta

ducta non tollitur per tacitam permiſſionem reſultantem ex prohibitione de non alienando intra certum tempus, ibi ſub nu. 7.

Et prohibitio hominis ſi concurrat cum ea legis, tunc tranſlatio Dominij impeditur, nec eo caſu poteſt fieri alienatio in caſibus aliàs à Iure permiſſis, ibi nu. 8.

Fallit tamen, vt ibi dicto nu. 8.

Et quando alienatio reſtringatur ad illam, quæ contingit facto hominis, & non legis, vide ibi nu. 9. remiſſiuè.

Illius prohibitio expræſſa fideicummiſſum inducit, non tamen reſtrictum ad perſonas nominatas, ibi nu. 10.

Et iſto caſu ſecundum fideicommiſſum non regulatur à primo, ibidem.

Et illa reſtricta ad certas perſonas, an ad alias extendi debeat, vide ibi nu. 11. cum ſeqq.

Alienandi prohibitio, quando non ſtat conſecutiuè, ſed de per ſe principaliter, tunc importat fideicommiſſum à præcedenti ſeparatum, & ſic iuxta illud tunc non regulatur, ibi nu. 14.

Et quando illius prohibitio veniat conſecutiuè ad fideicommiſſum in caſu mortis, ad illud magis corroborandum, vide concluſ. 84. num. 12. & 15.

Et talis prohibitio, etiam ſi eſſet veſtita ab illa cauſa, nempè (vt bona conſeruentur in familia) nihilominus fideicommiſſum illud ſtare dicitur ad maiorem firmitatem primi, ibi nu. 16.

Fallit tamen in ſimplici prohibitione alienandi, quæ nec à perſona, neque à cauſa eſſet veſtita, quia tunc nullo modo fideicommiſſum inducit, concluſ. 167. nu. 133.

Alienationis prohibitio, vt bona conſeruentur in agnatione, licèt famuletur ſubſtitutionibus precedentibus, & non faciat nouum fideicommiſſum oriri, ex ea tamen arguitur mentem teſtatoris eſſe, vt bona in agnatione conſeruentur, & ſic magis deliberatam illius voluntatem demonſtrat, ibi nu. 17.

Et illius prohibitio licèt non inducat fideicommiſſum in caſu contrauentionis, non expectata morte grauati, ſi ſine Filijs (cum conditio negatiua vſquè ad tempus mortis verificari ſemper poſſit) non tamen ob id tollitur, quo minus dicta prohibitio ſtet conſecutiuè ad maiorem firmitatem grauaminis grauato iniuncti, concluſ. 84. nu. 18.

Declara tamen, vt ibi nu. 19.

Alienatio, ſeu contrauentio per grauatum facta; licèt in alias perſonas, quàm in vocatas tenet vſquè quo purificata ſit conditio fideicommiſſi in caſu mortis, ſine Filijs, concl. 84. nu. 20. & concl. 87. n. 32.

Limita, vt ibi nu. 21.

Sed talis prohibitio, ex verbis quantumuis generalibus concepta fideicommiſſum non inducit in caſu mortis, quando in alia parte teſtamenti fuit facta in dictum caſum ſuſtitutio, concluſ. 82. n. 22. & ibi aſſignatur ratio.

Et prohibitio tacita non inducitur, vbi reperitur expræſſa, concl. 84. n. 22.

Alienata poſſunt per eundemmet alienantem reuocari, quando alienatio non tenuit, concl. 84. num. 21.

Alienatio poteſt prohiberi à teſtatore, vt heres illi contraueniendo ſtatim cadat à Iure ſuo, ibi nu. 23. & ibi ratio aſſignatur.

Sed quando huic prohibitioni eſt adiecta pœna, illi nunquam erit locus, niſi ſequuta vera, & reali rei traditione, concl. 84. num. 24. & ibi ratio aſſignatur.

Et alienatio antequam ſequatur traditio ita perfectionem non recipit, vt quis iſto caſu ab illo contractu recedere non poſſit, concluſ. 84. num. 24.

Et ſi illius prohibitionem quis ignorat, & poſtea ignoranter alienet, tunc pœnam non incurrit; nec ſufficit præſumpta ſcientia, quia requiritur certa, & ſpecifica cum ſuis qualitatibus, & preſertim, quando ageretur de amiſſione Iuris iam quæſiti, ibi nu. 26.

Sed alienans res hæreditarias præſumitur habuiſſe notitiam fideicommiſſi, & prohibitionis ibi nu. 27.

Sed ſi ea ſit facta ab aliquo Patre ſcientèr contra prohibitionem teſtatoris, tunc ſtatim à Iure reſtitutionis cadit, & illicò fit reſtitutio filio in caſu alienationis vocato, concl. 84. num. 28. & 32.

Sed alienata bona petere volens, ſcientiam alienantis probare tenetur, ibi n. 29.

Et ſi illa cum traditione ſcienter ſit facta, tunc licèt alienans rem tradidiſſet cum proteſtatione, ſaluo conſenſu Domini; nihilominus in commiſſum cadit, ibi n. 30.

Alienatio ipſa nedum, ſed etiam alienationis tractatus poteſt à teſtatore prohiberi, concl. 84. num. 35.

Et tunc licèt hæres tractatum non perficeret, ſed ſtatim ab eo pænitentia ductus recederet; nihilominus à Iure ſuo cecidiſſe diceretur; aliàs heres ſemper penitentiam allegare poſſet, ibi num. 37.

Fallit tamen, vt ibi nu. 38.

Sed nihil operatur, quando reſoluitur; quia túc perinde eſt acſi nunquam facta fuiſſet, concl. 84. ſub nu. 38.

Contrarium habetur, ibi num. 39. vbi ratio aſſignatur.

Sed licèt quis nulliter alienet, tamen ex eius improbitate conſequi commodum non debet, ibi ſub nu. 39.

Immo etiam ſi alienatio fiat cauſa recuperandę pacis; nihilominus à pœna non excuſat, concl. 84. nu. 40.

Sed poſtquam eſt facta non poteſt hæres redimendo alteri præiudicare, concl. 84. ſub n. 40.

Alienationes in fraudem factæ, quando reuocari poſſint, vide ibi ſub n. 40.

Alienatio, etsi fiat contra prohibitionem pænalem, etiam ſi ſuſtineatur; tamen pœna debetur, ibi nu. 41.

Et facta in fraudem, quando reuocari poſſit, vide ibi ſub n. 40.

Et quãdo ea eſt prohibita, ac etiã illius attẽtatio, tũc licèt ex illa attẽtatione ille, in cuius fauorẽ eſt prohibita alienatio nõ lędatur; nihilominus poteſt teſtator hæredẽ ſua hęreditate priuare, ſi eius voluntati pręcisè non paruiſſet, ibi n.44.

Contrarium, licèt habeatur, ibi n.46.

Concorda, vt ibidem.

Imò ſi eam prohibiuit teſtator, & in euentum alienationis alium vocauit, tunc nedum cenſetur eum prohibuiſſe alienationem validam, verum etiam illam de facto, ibi n.47.

Et id multò magis procederet, quãdo teſtator vlterius procedẽdo declaraſſet quãcumq; alienationem fiendam irritam, & nullam, ibi n.48.

Et talis prohibitio impedit fieri tranſlationem Dominij in emptorem, ibi n.50.

Contrarium, ibi n.51.

Concorda, vt ibi n.52. & 53.

Itẽ declara prout ibi n.54. cũ ſeq. & vide c.87. n.34

Et illa cõtra duplicẽ prohibitionem facta, vti ipſo iure nulla, nullũ caducitatis effectũ parit, ibi n.55

Immò illius prohibitio cõcepta per illas clauſulas quocumq; modo, & quacumq; cauſa, continet etiam alienationem factam, per modum ſubueniendi neceſſitatibus hæredis, ibi n.56.

Sed illius prohibitio facta in vltima voluntate potentior eſt ea facta inter viuos, ibi n.57.

Alienans rem alienari prohibitam, per contractũ ſtatim à iure ſuo cadit, nec per redemptionem rei excuſatur, ibi n.59.

Secùs eſſet, quando aliquo modo conſenſus prohibentis concurreret, ibidem.

Alienatio facta ignoranti de re, fideicommiſſo ſubiecta, ſed cõditionali, & non expręſsè alienari prohibita, tenet, & ex ea fit tranſlatio Dominij, ſed ſecuta cõditione poſtea reſoluitur, ibi n.60.

Et vbi non eſt expreſsè prohibita ſemper alienãte viuente tenet, ibidem.

Sed facta contra expreſsam prohibitionem nullo modo transfert Dominium, quia eſt à principio nulla, ibi n.61.

Nunquã eſt nulla ipſo iure, niſi fideicõmiſſario volẽte, & quãdo eſt nulla poteſt alienãs cõtra proprium factum venire, & rem alienatam reuocare, ibi n.62. & ibi ratio aſſignatur.

Et prohibitio facta in teſtamẽto impedit dominij trãſlationẽ, ſed ea facta in cõtractu, nullo modo ipſã tranſlationẽ impedit, ibi n.64. & c.48. n.84

An alienatione prohibita, cẽſeatur prohibita quoquè legitimę, vel Trebellianicę detractio, vide concl.84. n.65. & 66.

Alienans rem alienari prohibitam, ſi de euictione promittat, cum aſſecuratione, quòd illa res eſſet ab omni fideicõmiſſo libera, tunc ex huiuſmodi pacto reſultat obligatio ad omnia dãna, & intereſſe, quãdo res onerata reperiretur, ibi n.67.

Et prohibita alienatione fauore certarum perſonarum, ſecuta alienatione, res alienata poteſt peti à non alienante vocato, ibi n.70.

Sed ſi ſit prohibita à teſtatore cum adiectione, quòd in caſu alienationis, res alienata ad proximiorẽ deueniret, & plures in eodẽ gradu vocati ęxiſterent, tunc inter eos maior natu pręfertur, concluſ. 84. num. 71.

Sed ſi naſcatur vnus in ęquali gradu, tũ poſt mortẽ fideicõmittentis, quã etiam poſt ipſã alienationẽ, tunc ei dicta ſucceſſio cõmunicabitur, nõ vt ex tunc, ſed vt ex nunc, ibidem.

Et talis prohibitio intelligitur facta, ſi grauatus deceſſerit ſine filijs, & non aliàs, quia ſi illi extãt non eſt vlterius quęrendum, ibi n.72.

Extende, vt ibi dicto n.72.

Declara, ibi ſub eodem n.72.

Et prohibitio ſi ſit exprçſsè adiecta in teſtamẽto per viam rationis ſufficit ad inducendum liberũ, & perpetuum fideicommiſſum, licèt ſecùs, quãdo prohibitio tacitè ſubintelligeretur, ibi n.73.

Alienandi prohibitio à Iudice facta impedit Dominij tranſlationem, ibi n.74.

Item alienatio facta contra pactũ à teſtatore initum impedit Dominij translationẽ, & tũc alienãs à cõmodo cõtractus cadere dicitur, ibidẽ.

Prohibitio per teſtatorẽ facta de aliqua re alicui ſpecialiter legata, eius vita durante nõ alienanda, & eo defuncto primo genitis, ſi ſine liberis deceſſerit, addita clauſula, quòd dicta res de familia non exeat, translationem Dominij impedit, ibi n.75.

Et alienationis prohibitio, aut eſt imperſonalis, veluti quãdo fit in rẽ, aut eſt perſonalis, vt quãdo hæres ſub nomine proprio alienare prohiberetur, ibidem.

Et illa perſonalis perſonã prohibiti non excedit, realis verò, ſeu imperſonalis extenditur ad hęredes, & poſteros, ſi tamen cauſa prohibitionis eſſet adiecta, veluti ſi diceretur, quia vult teſtator, vt de familia illa res nõ exeat, ſiue iſta verba fuiſsẽt per modũ cauſę, & ſic diſpoſitiuè, nõ antẽ enũciatiuè à teſtatore prolata, ibi ſub n.75

Et quando eſt realis extenditur, etiam ad alienationem legalem, ibi ſub n.75.

Contrarium licèt, vt ibidem in fin.

Et prohibita alienatio in forma generica, tunc cenſetur prohibita alienatio, tàm inter viuos, quàm in vltima voluntate, in perſonas non vocatas, nec in fideicõmiſſo cõpræhenſas, ibi n.76

Fallit tamen, vt ibi dicto n.76.

Et adeò eſt potens, vt propterea ea translationem Dominij impediat, etiam ſi dicta alienatio eſſet iuramento vallata, ibi n.77.

Extende, vt ibi n.78.

Si fiat de re alienari ꝓhibita, tã à lege, quã ab homine, nullo modo valet, nec etiã ex cauſa neceſſaria; dũmodo tamẽ alia bona extent, ibi n.79.

Item illa bonorum demanialium, id eſt Fiſcalium translationẽ Dominij nõ operatur, cum ea ſint à Principe alienari prohibita, ibi n.81.

Alienare prohibitus non poteſt cenſum conſtituerè, ibi n.82. cum ſeqq.

Contrarium, ibi n.85. Concorda, vt ibi n.86.

Sed fallit, quando cenſus impoſitio, fieret ſuper fructibus, puta vnius domus; at ſecùs ſi ſuper domo ipſa, cum illius hypotheca, ibi n.88.

Alienationem veram nõ importat clauſula (ad habendum, vt ibi ſub n.85.

Alienatione prohibita, largo modo ſũpto. alienationis

tionis vocabulo, cenſetur etiam prohibita hippotheca, concl.84. n.87. & 96.

Sed illa prohibita non cenſetur prohita tamen permutatio vſus, & godimenti, nec nõ pignoratio, quę non dicuntur verę alienationes, ſaltẽ ad effectum incurrundę caducitatis, ibi n.90.

Contrarium, vt ibi n.91.

Et licèt alienatio rei emphiteuticę ſit prohibita, poſſunt tamẽ melioramẽta obligari, & hippothecari, quia ea ad hæredes, & ſucceſſores ſpectant, finita Emphiteuſi, abſquè eorum culpa, ibi n.92. & concl.87. n.36.

Sed ea prohibita nõ poteſt fieri locatio ad longũ tẽpus, quia ea ſapit naturã alienationis, ibi n.93

Et id procedit non ſolũ reſpectu directi Dominij, verum etiam vtilis, ibi n.94.

Et id eò magis procederet, vbi verſaremur in re Eccleſiſtica, & id fieret ex cõſuetudine loci, ibid.

Item prohibita alienatione, cenſetur etiam prohibita venditio ad vitam concedẽtis facta, quia ea dicitur perpetua, ibi n.95.

Et alienatio vtilis Dominij ad longum tempus, vel ad vitam facta requirit ſolemnitates neceſſarias in alienatione rerum minorum, ibi n 97.

Item alienare prohibitus nõ poteſt bona fideicõmiſſo ſubiecta ad longũ tempus locare, ibi n.98.

Et illa prohibitio, quãdo eſt adiecta in locatione ad longũ tẽpus operatur nullitatẽ alienationis, ſed caducitatẽ tamẽ nõ cauſat, ibi n.99. & 100.

Sed ea facta propriè non dicitur, quando eſt reſeruatum directum Dominium, ibi n.100.

Alienari veluti ſunt prohibita bona maioratui Hiſpanię ſubiecta, ita, & locari; ſecùs autẽ ſi in Emphiteſim ad tres perſonas concedãtur, quia tũc ea bona alienata nõ dicuntur; nam ſola Emphiteuſis perpetua vocatur alienatio, ibi n.101.

Alienare prohibitus non poteſt confiteri aliquid, quod ad alienandum tendat, ibi n.102.

Alienatione prohibita, cenſetur etiam prohibita repudiatio, concl.84. n.103.

Item ea prohibita cenſetur quoquè prohibita in Emphiteſim conceſſio, ibi n.104.

Intellige temen de perpetua, non autem de temporali; Item procedit largè loquendo, at ſecùs quando ſtrictè proceditur, ibi n.105.

Fallit tamen primò in alienatione bonorum cenſualium, quorũ alienatio tenet, reſeruato tamen conſenſu, ibi n.106. vbi ratio aſſignatur.

Fallit ſecundò, ſi eſſemus in materia conſtitutionis vſus fructus ſuper re fideicommiſſo ſubiecta, per quã rei alienatio facta nõ cẽſetur, ibi n.107.

Contrarium, quòd ſcilicèt appellatione prohibitionis alienationis, cenſeatur quoquè prohibitus vſusfructus, ibi n.108.

Sed illa prohibita, an cenſeatur vere prohibita quoq; vſusfructus cõſtitutio, vide ibi nu.107. & 108. & 226. & 230.

Alienare qui non poteſt, nec ſeruum poteſt manumittere, concl.84. n.109.

Et prohibita alienatione, cenſetur etiam prohibita renunciatio, quia renunciare eſt illud ius, quod quis habet, àſe abdicare, concl.84. n.110.

Et illius appellatione comprehenditur etiam vſucapio, & præſcriptio, concl. 84. n.111.

Fallit tamen, vt ibi ſub n.112.

Alienare prohibitus generaliter non prohibetur teſtamentum facere, ibi n.113.

Item prohibitus alienare, etiam ex decreto Principis; nõ tamen prohibetur hęredem inſtituere Filium, quia alienatio per inſtitutionem Filij dicitur neceſſaria, ibi n.113.

Extende, vt ibidem.

Subextende, vt ibidem.

Contrarium tenent alij ibid. n.114. & 115.

Concorda, vt ibi n.116. & 117.

Item talis modo alienare prohibitus non cenſetur impeditus donare, n.118.

Neq; impeditur legare, quia tunc legatũ ſaltem ſuſtinetur, quoad eius æſtimationem, ibi n.119.

Alienandi facultas, ſi alicui ſit data, tunc ille ex vi extenſionis alienationẽ facere poterit, tã inter viuos, quã etiam in vltima voluntate, ibi n.120.

Et quid ſi fuerit data facultas diſponendi? an intelligatur ſolùm inter viuos, vel etiam in vltima voluntate, vide ibidem, n.121. cum ſeqq.

Et ea permiſſa, ſine aliqua pœna, vtiquè non cẽſetur per viam inſtitutionis prohibita diſpoſitio, ibi 124.

Sed alienatio bonorum alienari prohibitorum poteſt fieri pro eximendo ſe ipſum, vel filium à carceribus, ibi n.125. & concl.87. n.22.

Extende idem procedere, vbi quis eſſet in aliqua naturali neceſſitate conſtitutus, veluti ob infirmitatem, vel ex cauſa liberos alendi, ibi n.126.

Declara tamen id procedere, quãdo ſumus in deſcẽdẽtibus à fideicõmittẽte, aliàs ſecùs, ibi n.127

Itẽ ſi fiat à filio fideicõmiſſo granato de tot bonis quę importẽt eius Trebellianicã, ſeu legitimã, ille à iure ſuo non cadit, ſi tamẽ bona fide; at ſecùs ſi dolosè, vel in fraudẽ fiat, ibi n.128. c.42. n.42.

Fraus tamẽ, & malitia hoc caſu nõ pręſumitur. ib.

Fallit tamen, vt ibi n.129.

Alienata quando ſint imputanda in legitimã, vel non; item, quando id debeat Iudex arbitrari, vide ibi n.130.

Sed ſi alienatio fiat ab hęrede creditore, id præſumitur facere ad ſibi ſatisfaciendum de eo, quod ſibi debetur, ibi n.131.

Bonorũ fideicõmiſſo ſubiectorũ non cõceditur, niſi quatenus bona libera nõ extẽt, c.154. n.38.

Sed alienari poſſunt bona fideicõmiſſo ſubiecta pro dote danda, vel reſtituenda, quando tamen grauatus non haberet alia bona libera, & ſic in ſubſidium, concl.84. n.132.

Fallit tamen, vt ibi n.133.

Contrarium, vt ibi n.134.

Concorda, vt ibi n.135.

Immò extẽde hanc ſecundã opinionẽ, ibi n.136.

Subextende, vt ibi n.137.

Item alienari poſſunt bona fideicommiſſo ſubiecta, ob donationem propter nuptias, ibi n.138.

Sed non illa data in dotem, aut donationem propter nuptias aſſignata, niſi in caſibus à Iure expręſſis, ibi n.139.

Alienari non poſſunt bona pro alimentis coniunctę perſonę deſtinata, nec de eis Dominium transfertur, etiam ſi obligans raſeruaſſet ſibi facultatem diſponendi, concl.89. n.336.

Alienari poteſt fundus dotalis, ob alimenta viri; non autem, ob eius excarcerationem, concl. 84. n.140.& concl.87. n.19.& ibi ratio aſſignatur, & concl.89. n.296.

Contrarium, vt ibi concl.84.n.141. & concl.87. nu. 20. cum ſeqq.

Extende pluribus modis,& multis modis limita, vt ibi n.21. cùm ſeqq.

Alienatio rei fideicommiſſo ſubiectę poteſt fieri, per hæredem grauatum, antequam vllos fructus percipiet, pro faciendis ſuis detractionibus concl.84. n.163.

Declara tamen, vt ibi n.169.

Extende, vt ibi n.164.

Subextende duobus modis, vt ibi n.165.& ſeqq. & concl.42. n.421.

Seu venditio portionis legitimę, & Trebellianicę, quomodo ſit probanda, ad effectum repetẽdi rem alienatam alienari prohibitam, vide concl.84. n.166. in fin.

Alienatum debet imputari in legitimam, ſeu Trebellianicam, quatenus dictis detractionibus eſſet locus, concl.84. n.167.

Declara tamen, vt ibi n.168.

Alienaſſe ſi allegaret filius tot bona, quæ ſolùm eius legitimam importent, & ſic prohibitioni, nõ cõtrauenisſe, illud probare tenetur, ibi n.170

Alienatio legitimè facta non poteſt amplius ex alio ſuperuenienti actu vitiari, ibi n.164.

Alienatio rei prohibitæ facta ab ignorãte irreuocabilitèr valet, & tunc fideicõmiſſarius contra alienantem, vel eius hęredem agit tantum ad pretium, ibi nu.171.

Et id procedit tàm in fideicõmiſſario Vniuerſali, quàm in particulari, nec non etiam in alienatione ex titulo lucratino ſequuta, ibidem.

Amplia procedere, ſiue ignorantia ex facto teſtatoris, ſiue alio modo proueniat, n.172.

Sed in dubio ſemper ignorantia pręſumitur in acquirente, & præſertim, quando veriſimilitudo concurrit, ibi n.173.

Item error in alienatione ſubeſſe præſumitur, ſi alienatio bonorum fideicommiſſo ſubiectorũ fuerit facta, ſine ſolemnitatibus Iuris, ibi n.174

Declara, quòd ignorãtia, ſi verſaremur ſuper Iure controuerſo vtrunq; contrahentẽ excuſaret, quia ea illi ignorãtię facti ęquiparatur, quinimmò data etiã ſcientia teſtamẽti non ob id infertur ad illã fideicõmiſsi, ſeu aliorum qualitatum in teſtamento contentarum, ibi n.175.

Contrarium, vt ibi n.176.

Concorda, vt ibi n.177.

Rurſus concorda primam opinionem procedere, vt ibi n.178.

Alienata ſi ſint bona fideicõmiſſo ſubiecta poſſunt reuocari à tertio poſſeſſore, etiã per remotiores deſcendentes, & conſanguineos, licèt proximiores adeſſent, ſi tamen dicti proximiores non declararunt ſe velle agere, ibi n.179.

Et id adeò eſt verũ, quòd ſi bona grauati alienãtis nõ ſufficerẽt ad implementũ fideicõmiſſi, eo caſu fideicõmiſſarius poſſet agere cõtra alienantẽ ad ipſius rei alienatę reſtitutionem, ibi n.180.

Alienatione facta de re legata, quãdo dicatur extinctum legatum, vide concl.89 nu.337.cum ſeqq. & vide in Verbo legatum.

Alienationis prohibitionẽ ſi faciat teſtator, dãdo etiã facultatẽ cuilibet vocatorũ recuperãdi bona alienata, tunc nedũ impeditur trãſlatio Dominij, ſed etiam repellitur alienãs, vti indignus à reuocatione rei alienatæ, ibi n.180.

Alienata bona, ſtante facultate reuocandi, quãdo poſſint illi reuocarę, qui poſtea nati, & concepti ſunt, vide ibi n.181. & ſeqq.

Si quis alienet rem alienari prohibitam ſiue ſi eius hęredes poſtea efficiantur nõ ſoluẽdo, tũc fideicõmiſſarius poterit rem ab Emptore auocare, etiam ſi prohibitio eſſet tacita, ibi n.183.

Et alienãs nõ excuſatur ſub prętextu ignorantię prohibitionis alienationis, ab obligatione dãnorũ, & intereſſe, ſi pro illis ex pacto exprẽſſo ſe obligaſſet, ibi n.184.

Extende, quòd vltra damnũ, & intereſſe tenetur etiam de euictione, ex natura actionis ex empto, ibi n.185.

Declara, vt ibi n.186.

Alienans rem alienari prohibitã, pro recuperãda alia re fideicõmiſſo pariter ſubiecta, & maioris conditionis, quàm eſſet illa res vendita, non incidit in aliquam pœnam, ibi n.187.

Alienatio ea non dicitur, quæ tendit ad hęreditatis vtilitatem, ibidem.

Alienari prohibita poſſunt diſtrahi, vel vendi pro ſoluendis debitis prohibentis, ibi n.188.

Declara tamen, quòd in huiuſmodi alienationibus ſunt neceſſarię ſolnmnitates, ibi n.189.

Subdeclara, vt ibi ſub n.190.

Sed alienari prohibita non poſſunt vendi pro ſoluendis proprijs debitis, ibi n.191.

Alienatio fideicõmiſſi facta ex cauſa ſolutionis æris alieni hęreditarij, vt ſuſtineatur neceſſe eſt, quòd nõ adſint alia bona libera, & quòd cõſtet pretium ex illis extractum verſum fuiſſe in ſolutionem debiti hæreditarij, ibi n.192.

Alienari tamẽ nõ debẽt immobilia, quãdo ad ſunt mobilia, ex quibus debita ſolui poſſent, ibi n.193

Et id adeò eſt verũ, vt ſi ab aliquo allegaretur nõ extare mobilia, & poſtea fuiſset detectum contrium, tunc dicta alienatio eſset nulla, ibi n.194

Alienari non debet res magni valoris pro ſoluendo modico debito, ibi n.195.

Sed ad hoc, vt alienatio ſuſtineatur pro ſolutione debiti hęreditarij opus eſt, quòd creditores vrgeant, ibi 196.

Contrarium tamen eſset, vt ibi n.197.

Alienatio prohibita per ſtatutum non cõpræhendit alienationem neceſsariam, ibi n.198.

Extende id eò magis procedere, quando alienatio eſſet per ſtatutũ ad publicã vtilitatẽ permiſſa, quia tunc valeret, etiam ad fauorẽ forẽſis emẽtis, niſi tamẽ aliud ſtatutũ adeſſet, quòd prohiberet forenſibus habere poſſeſſionem in alieno territorio, ibi n.199.

Et alienatio, quãdo eſt nulla, tũc nõ cõpręhenditur ſub ſtatuto alienationẽ prohibẽte, ibi n.200

Itẽ illius prohibitio nõ compræhendit alienatio-

nem coactam,ſed ſolum voluntariam,ibi n.201

Et illa, quæ fit per viam retractus dicitur neceſſaria, & non poteſt impediri per pactũ de nõ aliẽnãdo rẽ locatã, nec per prohibitionẽ alienationis factã in teſtamento,licèt ea ſit potentior quàm ea, quæ fit in contractu, ibidem.

Contrarium de alienatione facta per viam ſubhaſtationis, habetur ibidem,n.202.

Declara, vt ibi n.203. & ſeqq.

Sed alienationis prohibitio, an cõprehendat alienationem factam per viam ſubhaſtationis, vide ibi n. 202. cum ſeqq.

Et alienatio,quãdo dicitur eſſe permiſſa ex cauſa neceſſitatis,intelligẽdũ eſt de ea,in qua quis coactè incidit,& nõ ſpõte illi ſe ſubiecit,ibi n.204.

Facta ob delictum,licèt dicatur fieri ob cauſam, cauſa tamen illa dicitur voluntaria, & non neceſſaria, ibidem.

Eſt tamen permiſſa ob cauſam paupertatis,ſeù egeſtatis,quando alienans nihil haberet, vndè ſibi ſubuenire poſſet, pręter rem fideicõmiſſo ſubiectam, ibi nu.205.

Et ægeſtas, & paupertas quomodo inter ſe differant, vide ibidem.

Et ſi illa fiat ob causã neceſſitatis,tũc neceſſitas aliundè, quàm per aſſertionẽ alienãtis probari debet,niſi adminicula concurrerent,ibi n.206.

Et illa neceſſaria,in quo differat à voluntaria,vide ibi nu.207.

Et in alienatione,ob æs alienũ neceſſaria tenetur creditor ſe potiorem,& anteriorem oſtendere, ſecùs verò in voluntaria, ibidem.

Sed illa,ſiue ſit voluntaria,ſiue neceſſaria,tamen laudemiũ domino directo ſolui debet,ibi n.208

Et illa per ſubhaſtationẽ,licèt videatur neceſſaria, nihilominus,quãdo procedit ex facto,vel culpa debitoris, qui obligauerat illa bona,poſtea per ſubhaſtationẽ alienata,tũc dicta alienatio dicitur voluntaria, quia habuit ortum à voluntate debitoris, ibi n. 209.

Sed ea facta in vim pacti de affrancando dicitur neceſſaria,& nõ voluntaria, concl.84. n.216.& concl.85. nu.99.

Poteſt fieri per hęredem pro reſtauratione,ac reparatione corporis hęreditarij,concl.84.n.217

Alienare non dicitur, nec incidit in pænam alienantis qui fideiuſſit pro alienante, ibi n.218.

Extende duobus modis, vt ibi n. 219. & 220.

Alienatio facta cum pacto affrancandi, eſt de ſui natura redimibilis, ibi n.221.

Alienationis cõtractus,ſi in eo apponatur pactum de retrouẽdendo ſuſtinetur,quia illud pactũ facit reincidere rẽ in ſuã causã fideicómiſsi, & operatur acſi res nunquam ſuiſſet vẽdita,ſequuta tamen illius redemptione, ibi n.222.

Declara, vt ibi num. 223.

Alienationi cõſentiens antequàm fideicõmiſsum, vel aliud ius eſſet ſibi quęſitũ,quando dicatur alienare, & cadat à Iure auocandi bona fideicõmiſſaria eueniẽte fideicõmiſſo,ibi n.224.& 225

Et alienari quando poſsit res pignorata per debitorem, vide ibi n.227. cum ſeqq.

Illa fideicommiſsi poteſt fieri pro alimentis neceſſarijs, ſi tamen hæres ſit de deſcendentibus teſtatoris, at ſecùs ſi de extraneis, ibi n.231.

Item poteſt fieri pro eximendo carceratum,etiã ſi carceratio eſſet ex debito, ibi n.232.

Sed alienatio non valet, nec Dominium trãsfertur, etiã ſi Iuramentũ eſſet adiectum in caſu, in quo minor eſſet prohibitus alienare à teſtatore, ibi nu.235.

Extende,vt ibi n.236.& 237.& ibi ratio aſſignat.

Et prohibita alienari in fiſcum non tranſeunt,occaſione confiſcationis fiendę, ibi ſub n.235.

Alienandi prohibitio duplex intelligitur procedere ſolum,quoad bona tãtum,non autem,quoad fructus, ibi n.238.

Sed illa ceſſat,ſi duplex permiſſio alienandi concurrat, ibi n.239.

Et dicta prohibitio vni facta, quãdo ad alios extendatur diſtingue,vt in concl.84.n.240.& ſeq.

Alienationis prohibitio alia eſt imperſonalis, alia perſonalis,alia perſonaliſſima,& alia realis, ibid.

Imperſonalis eſt,quando non adijcitur nomen, & fit in rem, ſcilicèt ne alienetur, vt in familia remaneat, tũc illa trãſit ad filios filiorũ. ibi n.240

Sed perſonalis dicitur, quãdo hæres. vel legatarius ſub nomine proprio alienare prohiberetur,& hęc nõ excedit perſonã ꝓhibiti.ibi n.241

Perſonaliſſima ea eſt, quando diceretur ipſe hæres,etiã ſi ſub nomine appellatiuo fieret,& hęc pari modo perſonam non excedit,ibi ſub n.241

Et realis dicitur,quãdo non eſt adiectũ nomẽ, vel quãdo hæres eſſet prohibitus cum cauſa adiecta, veluti quando mandaſſet teſtator, vt de familia non exeat, ibi ſub n.241.

Licèt alij aliter diſtiguant, vt ibi dicto n.41.

Et tunc illa prohibitio facta à teſtatore de aliqua re,ne exeat de familia, extenditur vſq; ad quartum gradum, ibi n.242.

Sed ſi fuerit prohibita in perpetuum, tunc ea interpretatio eſt facienda, ex qua perpetuitas in omnes deſcendentes conſeruetur, ibi n. 243.

Itẽ quando eſt perpetua,tunc conſenſus præſtitus alienationi rei prohibitę alienari ab his ſolum, qui ſunt in rerum natura nõ ſufficit,ad eam alienationẽ validandam,ſed cõſenſus quorumcunq; vocatorum erit neceſſarius, ibi n.244.

Extende, vt ibi nu,245.

Fallit, vt ibi n.246.

Et illa prohibitio facta filijs, & non alijs, tunc ad alios non ſe extendit, ibi n.247.

Item prohibitio facta intra certum tempus,vltra illud non eſt porrigenda, ibidem,

Contrarium, vt ibi n.248.

Concorda, vt ibi nu.249.

Et licèt prohibitio ſit nominatim facta,tamen ſi teſtator adieciſſet, quòd volebat ſuas res in familia ſua permanere, vel de genere ſuo nõ exire, tunc ad hæredem hæredis extenditur,ibi n. 250. & ibi ratio aſſignatur.

Et illa tali modo facta fauore familiæ cenſetur realis, & ſic ad poſteros tranſitoria, ibi n. 250.

Sed ſi illi prohibitioni teſtator adiecerit pęnam in perſonam hæredis, nullo modo afficiet hæredem hęredis,concl.84. nu.251.

Et

Et ſi illa ſit facta hęredibus inſtitutis, & ſubſtitutis, vti perſonalis non inducit fideicōmiſſum in his, qui nō ſunt in conditione poſiti, ibid. n. 252.

Alienare prohibitus à teſtatore extra familiam, vel deſcendentes, tamen poterit ex teſtamento transferre in eum, qui aliàs eſſet ſibi ab inteſtato ſucceſſurus, dato etiam, quòd non eſſet de familia, concl. 84. nu. 253.

Alienationis prohibitio hoc modo facta, vt ſcilicèt ea extra illos de domo, ſiue familia nō fiat, cenſetur facta fauore familię, vt bona conſeruentur in ea, concl. 84. nu. 254.

Et eo caſu, ſi poſtea concedatur inter eos de familia, tunc nō regulatur ſecundū fideicommiſſū familiæ relictū, nec ordo ſucceſſiuus attēditur, ſed ſat eſt rem remanere in familia, ibid. nu. 255.

Sed ſi alienatio permittatur à teſtatore inter eos de familia, & non inter alios, tunc fideicommiſſum inductum non cenſetur, ibidem, nu. 256.

Alienare prohibitus extra familiam, & deſcēdentes maſculos, dicitur contrauenire inſtituendo ſorores, immò filias proprias, concl. 84. n. 258.

Et alienationis prohibitio extra familiā, vel grauamē relinquēdi in familia, ſiue nominatio pluriū perſonarū vocatarum, ſunt termini inter ſe differentes, vt ibi, nn. 259.

Alienandi licentia ſi ſit data à teſtatore in aliquas perſonas, tūc alienatio ſuſtinebitur ſi ſit facta ab hęrede vni ex dictis perſonis, concl. 84. nu. 259.

Itē permiſſa inter collibertos legatarios, ſi fiat in vnum ex eis ſuſtinebitur, ibid. nu. 260.

Et quando eſt prohibita in certum genus perſonarum ſuſtinebitur, ſi ille, in quem alienatio eſt facta, ſit paratus ſubire eam qualitatem, ob quā alienatio permittebatur, concl. 84. n. 261.

Et ſi eſt prohibita extra familiā, & nō ſuperſit niſi vnus in ea, tunc ille vendere poterit, ibi n. 264.

Et illa alienatio rei prohibitę alienari facta in familia tenet, quādo ſimpliciter fuit relictū familię, ſecùs verò, quando vocatis ſub certo modo, ibi num. 265.

Alienatio ſi prohibeatur à teſtatore, cū exprēſſione cauſę; nēpè quia volebat, quòd bona remanerēt in ſuis deſcendentibus, operatur, vt in fideicōmiſſo comprēhendantur nepotes, & alij deſcendentes, ibi nu. 266.

Alienandi prohibitio licèt extendatur in infinitū, etiam per mille generationes, id tamē habet locū ſolūmodo exiſtentibus maſculis deſcendētibus ipſius teſtatoris, nō autē in nō ſuis, ibi n. 267

Alienari prohibita extra familiam, in fiſcum trāſire non poſſunt, ibi n. 268.

Sed alienata ſemel extra familiam ſemper alienabilia remanent, ibidem.

Alienationis prohibitio non extenditnr ad bona poſt prohibitionem acquiſita, nec ad prēteritos contractus, nec minus ad ea, quę prēſcriptione acquiſita fuere, ibi n. 269. vbi ratio aſſignatur.

Si alienandi licentia petatur à grauato, & in ea fiat mētio hęredū, tunc erit intelligendū de hęredibus sāguinis, non autem de extraneis, ſi tamen verba licentię non repugnent, ibi n. 271.

Itē talis licentia reſtricta ad filios, & deſcendentes non porrigitur ad extraneos, ibi n. 272.

Sed huiuſmodi facultas conceſſa in Inſtrumento trāſactionis inter Emphiteutas factę, intelligitur ſtrictè ſecundum naturam Emphiteuſis, & non vltra, ibi n. 273.

Illa facultas data pro dote intelligitur etiam pro lucro dotis, ibidem.

Et ſi ſit cōceſſa licētia alienandi plures petias terre, tunc ea etiā intelligitur conceſſa de vna tātū, ſed nō de pluribus in gratia cōceſſis, ibi n. 274.

Alienādi facultas ſi ſit data reſpectu ſūmę maioris poteſt fieri alienatio in ſumma minori, ſed non è contra, ibidem.

Contrarium, quòd ſcilicet Alienatio in vnum caſum permiſſa non poſſit fieri in alium maiorem, vel minorem, ibi nu. 275.

Et talis facultas data alicui perſonę, alteri cedi nō poteſt, ibi n. 276.

Imò ſi illa permittatur in familia in caſu neceſſitatis, tunc ſi alienatio fiat in remotiorē valida erit, quia ſufficit, quòd in vno de familia ſequatur, ibi n. 277.

Extende, quòd ex huiuſmodi licētia clarè dignoſcitur teſtatorē noluiſſe fideicōmiſſū inducere, quia ſi hoc voluiſſet, vtiq; eos de familia ordine ſucceſſiuo vocaſſet, ibi n. 278.

Sed ſi prohibitio alienationis erit facta ſine cauſa conſeruationis bonorū in agnatione, eo caſu etiam in remotiorem fieri pōterit, ibi n. 279.

Imò alienatio, quando eſt conceſſa poterit fieri etiam in præiudicium vocati, ibi n. 280.

Alienandi facultas conceſſa in inueſtitura primo acquirenti per clauſulam (quibus voluerit) ei ſolum, & non alijs data cenſetur, ibidem.

Alienatio non poteſt fieri in prēiudicium filiorum, quando res eſſet de ſui natura ad extraneos hęredes non tranſitoria, & quando Pater eſſet ſtipulatus pro ſe, & Filijs, ibi n. 291.

Alienandi facultas, quādo eſt alicui conceſſa ſimpliciter, tunc ille poteſt ea liberè, & ſine aliqua limitatione vti; dummodo tamen alienatio fiat in caſibus à Iure permiſſis, & non aliàs, ibi n. 282.

Et in certis caſibus permiſſa in alijs cenſetur prohibita, ibidem.

Extēde, quòd quādo dicta facultas alienādi eſt cōceſſa, tūc nō poteſt reuocari, niſi à Principe ſuperiorē non recognoſcente, & quādo poſſet reuocari id procedere re integra, non autem poſt ius quęſitum, ibi n. 283.

Imò illa ſuperueniens alienationem iam factam validat, ibi n. 284.

Extende, ibi n. 285.

Et quādo eſt conceſſa Filio pro medietate, tunc idem importat, ac ſi fuiſſet cōceſſa licentia alienandi totum, ibi nu. 287. & ibi ratio aſſignatur

Alienatio ſi in vna parte teſtamēti permittatur, & in alia prohibeatur, vltima diſpoſitio erit attendēda, concl. 84. ſub n. 287. & ibi ratio aſſignatur

Alienare prohibitus ſi alienet partē rei, an cadat à toto, vel ſolū à parte alienata, eſt valdè inter DD. controuerſum, vt ibi n. 288. cum ſeqq.

Et qui poteſt partē alienare, poterit etiā alienare totū, ſi res cōmodā diuiſionē nō patiatur, ibi n. 289

Alienatio ſi ſit facta per viam impoſitionis cenſus, tunc cum ille ſit quandocumq; redimibilis; ideò pœna caducitatis euitatur, ibi n. 291.

Alienans partem Emphiteuſis non cadit à tota, concl. 84. n. 292.

Fallit tamen, vt ibi nu. 295. & 297.

Item alienans Emphiteuſim ſine conſenſu omnium condominorum ab Emphiteuſi non cadit, niſi pro parte illius, cuius conſenſum non requiſiuit, ibi n. 293.

Sed ſi ſit facta ab hæredibus de re Emphiteotica, illi ex capite ignorantiæ à caducitate excuſantur, cenſus tamen decurſos ſoluendo, ibi num. 296.

Alienandi feudum, quando conceditur licentia; tunc illud fit francum, & ad fœminas tranſitorium, ibi n. 294.

Alienare expræſsè prohibitus partem ſuam, tunc non cenſetur prohibitus alienare eam, quam redemit, ibi n. 298.

Alienatio ſi fiat titulo lucratiuo, alienans in dubio cenſetur illud ius concedere, quod in re alienata habet; ſi verò fiat titulo oneroſo, eo caſu, quis non præſumitur vendere ius tantum, quod habet, ſed benè plenum ius transferre cenſetur, ibi nu. 299.

Alienationi rei ſuæ conſentiens, cum clauſula, ſine præiuditio Iurium ſuorum, cenſetur ſibi reſeruaſſe ius reſpectu pretij tantum, non autem Dominij, ibi n. 300.

Alienationis prohibitio duplex magis diſpoſitionem ampliat, & auget, concluſ. 42. num. 520. & 574.

Et quando eſt prohibitio expræſſa facit impedire tranſlationem Dominij, ex capite ignorãtiæ per alienantem cauſatam, concl. 48. n. 84.

Alienationis prohibitio facta Filijs, ob conſeruandam agnationem, extenditur etiam ad Nepotes, concl. 81. n. 39.

Contrarium, ibi n. 40. & ſeqq.

Alienandi prohibitio facta ſucceſſoribus, ſemper extenditur ad vltimum gradum agnationis, concl. 81. n. 69.

ALIENATIO Rei Eccleſiæ non permittitur, niſi concurrant neceſſitas, vel euidens vtilitas Eccleſiæ, & ſolemnitates in ipſa alienatione non adhibeantur, concl. 85. n. 1.

Extende quòd his non concurrentibus ea non valeat, etiam ſi ex cauſa ſoluendi æris alieni fieret, ibidem.

Et iſta alienatio reſcindi poteſt Eccleſia volente, ſi non probetur vtilitas, quæ dicitur cauſa finalis illius alienationis, ibi n. 2.

Quando detegitur nulla, tunc Eccleſia poteſt rem cum fructibus repetere, ſed emens tamen poterit recuperare pretium ab hæredibus alienantis, ſi ipſe alienans non viueret, concluſ. 85. num. 4. & ſeqq.

Et quando eſt facta ſine ſolemnitatibus, tunc fructus veniunt reſtituendi à die alienationis, ibi n. 10.

Extende, & limita, prout in Verbo Emptor, & ibi nu. 11. & 12.

Sed dictæ alienationis inualiditas, ſiue Eccleſiæ læſio per allegantem eſt probanda, concl. 85. num. 13.

Et non poteſt ab alio allegari, quàm ab eo in cuius fauorem dicta alienatio eſt nulla, concl. 85. num. 16.

Alienationi ſi velit ſtare Eccleſia, pars aduerſa illã non poterit impugnare, ſed ipſa illi quoq; ſtare cogetur, ibi nu. 17.

Fallit tamen in tribus caſibus, vt ibi num. 18. cum ſeqq.

Et talis alienatio non permittitur abſquè cauſa, & ſolemnitate, ſub eo prætextu, quòd res alienata fuiſſet eodem tempore acquiſita Eccleſiæ, quia ſufficit, quòd temporis momento in eius Dominio ſtetiſſet, ibi nu. 21.

Contrarium ibi n. 22.

Concorda, vt ibi n. 23. & ſeqq.

Sed ſi ſit facta pro maiori pretio, quàm res valeat, licèt ad fauorem Eccleſiæ teneat; tamen poteſt Prælatus ad fauorem Emptoris læſi bonam fidem agnoſcere, & ab ea alienatione recedere, ibi nu. 28.

Item ſi fiat à Procuratore fines mandati excedente, erit nulla, ibi nu. 30. & 117.

Extende, vt ibi nu. 51.

Et talis alienatio, vltra con ſenſum Conuentus, vel Congregationis Generalis, requirit etiam tractatum, qui alienationem præcedere debet ibi nu. 32. & ratio, nu. 36.

Et illa fienda de rebus Monachorum Sancti Benedictu duos, vel tres tractatus, per duos dies ante, requirit, ibi nu. 33.

Contrarium tamen eſſet, quando auctoritas Papæ intraueniret, quia tunc nec conſenſus, nec tractatus, nec minus ſolemnitates eſſent neceſſariæ, ibi n. 34. & concl. 87 n. 9.

Et talis conſenſus, ac tractatus, ex lapſu triginta annorum interueniſſe præſumitur, concl. 85. num. 35.

Sed ad hoc, vt ſit valida non ſufficit cauſa æris alieni, ſed vltra illud, requiruntur etiam ceteræ duæ qualitates; nempè vtilitas, & ſolemnitas, ibi nu. 37.

Contrarium, ibi nu 38.

Et ſi ſit facta habita fide de pretio Dominium non transfertur, ibi n. 40.

Extende primo, idem procedere in permutatione (vt puta) ſi fides haberetur de re in permutationem accipienda, ibi n. 41.

Extende ſecundò, etiam ſi interueniret beneplacitum Apoſtolicum, quia illud validat contractum, ſed non transfert Dominium, concl. 85. num. 42.

Et in perpetuum facta non ſuſtinetur, niſi ea ex priuilegio Pontificis concedatur, concluſ. 85. num. 44.

Extende, quòd nec etiam ſuſtineatur locatio ad longum tempus facta, ibi n. 45.

Fallit tamen in Emphiteuſi ſolita concedi ad 29. annos ad renouandum, cum beneplacito Sedis Apoſtolicæ, quia ea tranſit ad quoſcumquè hæredes, & propterea ſi alteri in perpetuum con-

concedatur tunc erit abſquè beneplacito valida, concl. 85. nu.46.

Sed quando admittitur à Papa, ſi in euidentem vtilitatem, tunc non erit valida, niſi citato Epiſcopo, vel eius Procuratore, concluſ. 85. num. 47.

Et facta inconſulto Epiſcopo non tenet, & alienans in pœnam Paulinæ inci[illegible]t, quando ea fuit admiſſa à Papa, cum clauſula, ſi in eu[illegible]tem vtilitatem, &c. concl. 85. nu. 48. & ſub num. 49. ratio aſſignatur.

Extende primò id multò magis procedere, quādo in reſcripto fuiſſet appoſita clau[illegible]tis vocandis) concl. 85. n. 50

Et quid operetur dicta clauſula, & quomodo intelligatur, vide ibi n. 51.

Extende ſecundò, quando eſſet etiam adiecta clauſula (ſi tibi conſtiterit) ibi n. 5[illegible]

Et tunc, an requiratur informatio iudicialis, an verò ſufficiat ea extraiudicialis, di[illegible]e, vt ibi nu. 53. cum ſeqq.

Limita primò non procedere, ſi alienatio ipſimet Epiſcopo fieret, quia tunc nil aliud neceſſarium eſſet, ſed conſtitutioni id iubenti ſatiſfactum diceretur, ibi n. 61.

Limita ſecundò nō procedere, ſi authoritas Papæ interueniret, quia tunc conſenſus Prælati, vel Capituli Generalis, ſiue illius Præſidentis, vel Diffinitorum non eſſet neceſſarius, concl. 85. nu. 62. & concl. 87. nu. 9.

Imò licèt fuerit conceſſa à Papa, cum illa clauſula (ſi in euidentem vtilitatem) nihilominus ea conceſſio non valebit, quādo Eccleſia, ſeu Prçlatus ipſi contractui ſtare nollet, ſed quatenus ei tamquàm vtili ſtare vellet, tunc ſolemnitates eſſent neceſſariç ibi n. 63.

Niſi ſit neceſſaria, vel vtilis, & vtilitas ſit clara, & indubitata, tunc beneplacitum Apoſtolicum in forma (ſi in euidentem, &c.) non ſuffragatur ibi nu. 63.

Non valet, nec dicitur facta in vtilitatem Eccleſiæ, niſi ſint ſpecificata bona, quæ vendi debent, & niſi viſis illis bonis per Iudicem euidentiales, ibi nu. 65.

Contrarium tamen eſſet, vt ibi nu. 66 & 114.

Extende illam ſecundam opinionem, vt ibi n. 67. & 113. & ſeqq.

Item facta à Prælato ſine conſenſu Capituli non valet, ſed eſt ipſo Iure nulla, ibi n. 68.

Et illa facta de bonis Epiſcopatus requirit conſenſum Capituli, non vti perſonæ intereſſatæ, ſed pro ſolemnitate, ibi n. 69.

Sed quòd requiratur etiam, vltra conſenſum expræſſum Capituli, tractatus, ſigillatio atquè ſubſcriptio Capitularis, vide ibi n. 70,

Declara tamen, quòd facta ab Epiſcopo validatur, ſi ratificatio Capituli ſubſequatur, concl. 85. nu. 71.

Extende idem eſſe de conſenſu Rectoris, qui ſi interueniat, etiam poſt obtentum ſuper alienatione reſcriptum, ſufficit, ibi nu. 72.

Et dictæ alienationi præſumitur conſenſum Rectoris, ſeu Capituli Generalis interueniſſe, ex curſu triginta annorum, concl. 85. nu. 72.

Item à Capitulo facta, ſine Epiſcopi cōſenſu non valet, ibi nu. 73.

Extende tribus modis, vt ibi n. 74. & ſeqq.

Item alienatio rei Eccleſiæ per Monachos facta, ſine Epiſcopi authoritate, non ſuſtinetur, ibi nu. 76. & vide concl. 87. nu. 7. & ſeqq.

Sed facta à Guardiano, & Fratribus Capitulariter, & de licentia Generalis ſuſtinetur, etiam ſine conſenſu Epiſcopi, concl. 85. nu. 77. & vide concl. 87. nu. 7. cum ſeqq.

Alienationes factæ per Canonicos, vel Conuentum, abſente Præpoſito, vel Abbate item factę ab Epiſcopo, ſine conſenſu Capituli ſuſtinentur, ſi ſint vtiles Eccleſiæ, concl. 85. num. 78. & ſub num. 79. ratio aſſignatur.

Extende, vt ibi n. 80.

Alienationem confirmatam non fuiſſe vtilem allegans, id probare tenetur, & præſertim ſi obſeruantia ſubſecuta per triginta annos extet, ibi num. 81.

Alienationis ſpecies dicitur tranſactio, & propterea in ea eędem ſolemnitates, quæ in alienatione, ſunt neceſſariæ, ibi nu. 82.

Declara tamen, vt ibi nu. 83. & ſeqq. & vide in Verbo Tranſactio.

Extende idem procedere in impoſitione cenſus, vel eius redemptione, in tranſlatione Canonis, in Affrancatione, in Emphiteuſi, & in locatione, prout videre poteris in ſuis locis, & in dicta concl. 85. n. 85. cum pluribus ſeqq.

Et alienatio Patrimonii, ad cuius titulum quis fuit Ordinatus, non poteſt fieri, ſine licentia Epiſcopi, ibi n. 90.

Declara tamen, vt ibidem, & n. 91.

Et illa, in qua eſt reſeruatum beneplacitum Apoſtolicum, cum clauſula; Non aliàs, nec aliter, nec alio modo, tunc eo nonobſtento vitiatur in totum, ibi n. 108. & n. 256. cum ſeqq.

Si fuerit facta de re Eccleſiæ in Emphiteuſim, ſed poſtea res fuerit data in perpetuum, tunc alienatio non ſuſtinetur, ſaltem in perpetuum, ibi nu. 109.

Fallit, vt ibi nu. 131.

Alienandi facultas, quando dubitatur, quomodo ſit conceſſa, recurrēdum; eſt ad ſupplicationem non autem ad Inſtrumentum, ibi n. 110.

Alienatio corruit, nec confirmatio ſuffragatur, quando in gratia, ſi in Euidētem, fuerit dictum, quòd fieret ſpecificatio bonorum, ſed ea non fiat, ibi n. 111.

Et ſi fuerit facta ſine cauſa, & defectus cauſæ probetur, tunc interpoſitio decreti ſuper alienatione redditur nulla, ibi nu. 112.

Facta vltra facultatem cōceſſam eſt nulla, quia limitata cauſa limitatum producit effectum, ibi num. 116.

Quando debet fieri ex cauſa vtilitatis, tunc vtilitas debet eſſe euidens, clara, & indubitata, ibi nu. 64. & 118.

Itē quando debet fieri ex cauſa neceſſitatis, tūc neceſſitas debet eſſe præciſa, & aliundè, quàm per Inſtrumentalem enunciationem, & partium

tium aſſertionem venit probanda, concluſ. 85. nu.118.

Si ab initio vtilis appareat, poſtea nulla non redditur ex eo, quòd prętium in illius vtilitatem fuiſſe verſum non probetur, concl.85.n.120.

Extende idem procedere, quando prętium illud fuit actualiter depoſitatum, ibid. n.121.

Sed pręſumitur vtilis Eccleſiæ ex confirmatione Executorum, & Cōmiſſariorum Apoſtolicorū, ibi.nu.122.

Item præſumitur vtilis Eccleſiæ ſi debitæ ſolemnitates, & beneplacitum Apoſtolicum interuenerint, concl.85. nu.123.

Et illam eſſe Eccleſiæ læſiuam dicens, læſionem, vel non euidentem vtilitatem probare tenetur, ibi nu.124.

Item quando eſt confirmata, ſi Rector poſtea dicat cauſas fuiſſe falſas, ei onus probandi incumbit, concl.85.n.125.

Non præſumitur vtilis ex confirmatione, quādo de contrario, & præſertim ex actorum inſpectione appareret, ibid.nu.126.

Item non præſumitur vtilis Eccleſiæ, quando fuit deuentum ad interpoſitionem decreti, ſine matura cauſæ diſcuſſione, & cognitione, ibidem, nu. 127.

Secùs autem, quando aliqua res eſſet alicui conceſſa pro maiori ſumma, quàm in licitatione fuerit repertum, concl. 85.nu.130.

Extende idem procedere, quando conceſſio eſt facta in perpetuum, pro illa quantitate, pro qua fieri ſolebat, quādo ad tempus concedebatur, concl.85.n.131.& ibi ratio aſſignatur.

Itē non dicitur vtilis Eccleſiæ, quando Eccleſia tantum recepit, quantum dimiſit, ibid.n.132.

Extende quòd neque dicitur vtilis Eccleſiæ quando Eccleſia dimitteret bona propria, habita fide de re ſibi in cambium aſſignanda ibidem nu. 132.

Veluti neque dicitur vtilis Eccleſiæ, quando eſſet facta de bonis Emphiteuticis, pro emendis liberis, quia poteſt eſſe, quòd bona libera non eſſent valoris æquiualentis bonis Emphiteuticis, ibidem, nu.133.

Item non dicitur vtilis Eccleſiæ, quando fieret de aliqua domo ruinoſa, quę tamen poſſet reparari cum parua impenſa, idem n.134.

Præſumitur benè vtilis Eccleſiæ, ex ſententia data pro euidenti vtilitate vigore reſcripti; Si in euidentem &c. donec contrarium probetur, concl.85.n.135.

Sed probatio, quæ fieri debet contra dictam Sententiam, & rem iudicatam, ac obſeruātiam triginta annorum debet eſſe plena, & concludens, quia iſto caſu præſumptiua non ſufficeret, ibidem.

Item præſumitur vtilis Eccleſię ex pacto, quòd melioramenta redeant ad Eccleſiam finita linea, concl.85.nu.139.

Secùs autem veniret dicendum, quando bona nunquam eſſent ad Eccleſiam reuerſura, veluti quia locatio eſſet facta pro quibuſcumquè hæredibus in perpetuum, ibidem, nu.140.

Item non dicitur vtilis Eccleſiæ, quando de tempore conceſſionis Eccleſia plus percipiebat quàm à conductore faceret, concl.85.n.141.

Secùs autem, quando liquidò conſtaret, quòd res fuerit conceſſa pro maiori ſumma, quàm valeret, ibi nu. 142.

Non dicitur vtilis Eccleſiæ, quando ex fructibus, abſque ipſa alienatione, Eccleſiæ neceſſitati prouideri poſſet, concl.85.nu.143.

Sed quando eſt iudicanda, an ea ſit vtilis Eccleſię, ſemper eſt habenda ratio fluminis vicini, & bannitorum acceſſus, concl.85.n.144.

Dicitur vtilis Eccleſiæ, quando fieret cenſus impoſitio pro extinguendo alio cenſu, pro quo maiori intereſſe Eccleſia grauabatur, concl.85. num. 145.

Item dicitur vtilis Eccleſię, ſi à Capitulo imponeretur cenſus pro ſuſtinendis expenſis, ibid.n. 146.

Veluti vtilis Eccleſiæ diceretur, ſi fieret de vna petia Calalis, pro inueſtiendo pretio in vna domo, ibid. nu.147.

Item præſumitur vtilis Eccleſiæ, & ſolemniter facta ex obſeruantia triginta annorum, ibidem nu.148.

Præſumitur facta ex iuſta cauſa, ſi tempus ad id ſufficiens fuerit elapſum, concl.85.nu.149.

Et licèt in dubio præſumatur ex iuſta cauſa, & pro validitate decreti in ea interpoſiti, tamen probatio defectus cauſæ dictę alienationis in contrarium admittitur, & eo caſu nullam interpoſitionem illius decreti quoq; redderet, concl. 85.nu 150.& prius nu.115.

Sed vt iuſtificetur ex curſu temporis, tempus motæ litis non ſubducitur, prout nequè tempus vitæ Prælati alienantis, ibi, nu.151.

Imò vt iuſtificetur ex curſu temporis, tempora coniunguntur, ibi nu.152.

Itē ad hoc, vt illa præſumatur facta cū debitis ſolemnitatibus, an ſufficiat tempus triginta annorum, vel requirantur ſeptuaginta, diſtingue, vt ibi nu.153.

In ea præſumitur interueniſſe Beneplacitum Apoſtolicum ex curſu triginta annorum, & illud facit poſtea vtilitatem arguere, & etiam iuſtam cauſam rei alienatæ interueniſſe, donec de contrario conſtet, ibi nu.155.

Sed apparere poteſt iniuſta, quoties titulus inualidus exhiberetur, ibi nu. 156.

Et facta ex titulo inualido, non valet, etiamſi à Iudice fuiſſet confirmata, ibi nu.157.

Alienatio rei Eccleſiæ ex obſeruantia triginta annorum præſumitur facta cum Beneplacito Apoſtolico, etiamſi dictum Beneplacitum non reperiatur enunciatum, nequè in conceſſione reſeruatum, ibi nu.158.

Extende, vt ibi nu.159.

Subextende ibi nu. 160.

Fallit vt ibi, nu.161.

Præſumitur facta cum Beneplacito Apoſtolico, ex curſu triginta annorum; dummodo tamen obſeruantia fuerit per totum illud tempus continuata, & de ipſa obſeruantia, ad hunc effectum certi-

certitudinalitèr, & non præſumptiuè conſtet; aliàs ex eodem curſu temporis illæ duæ præſũptiones; nempè obſeruantię, & confirmationis, non reſultarent, ibi n.162.
Sed ſine Beneplacito Apoſtolico, ex curſu triginta aunorum efficitur valida, ſi illam cum vtilitate Eccleſiæ factam fuiſſe appareat, ibi n.163
Sed illa, in qua Beneplacitum Apoſtolicum legitimè, & non ſubreptitiè interuenit, non eget alijs ſolemnitatibus, quia illud eas ſupplet, licèt tamen defectum cauſæ non ſuppleat, quamuis illius præſumptionẽ inducat, ibi n.164. & 165.
Sed ſi fiat in conſanguineos ſuſpicio tollitur, ſeù purgatur ex curſu legitimi temporis, ibi n.167.
Alienatio rei Eccleſię non poteſt fieri à Prælato in conſanguineos, ibi ſub n.167.
Fallit quinque modis, vt ibi n.177. cum ſeqq.
Et ideò non reſcinditur ex eo ſolùm, quòd conſanguineo fuerit facta, niſi etiam damnum euidens Eccleſiæ ex ea reſultet, concl.85. nu.179. & 193.
Alienare poteſt Prelatus, etiam contra proprium Iuramentum, ſi alienatio Eccleſiæ ſit vtilis, ibi num. 180.
Alienata poteſt recuperare Prę latus, etiam ſi Iuramentum interuenerit, ibi n.181.
Et ſententia confirmatoria alienationis iuſta præſumitur, donec de contrario concludenter appareat, ibi nu.185.
Alienationes rei Eccleſiæ in conſanguineos factæ arguunt vehementem ſuſpicionem, & potius in fraudem, quàm in vtilitatem Eccleſię factę preſumuntur, ibi n.192.
Alienare poteſt Prælatus in conſanguineos fructus Beneficij, ſibi ex parſimonia, etiam extenuãdo proprium victum, acquiſitos, etiam ſi eſſet Regularis, ibi nu.194.
Extende duobus modis, vt ibi nu. 195. & 196.
Alienatio rei Eccleſię, quando dicitur fuiſſe malè facta, tunc tempus vitę Prę lati alienantis in pręſcriptione non computatur, ibi n.197.
Contrarium, vt ibi n.198.
Item quando illa facta cum Papa annullari quęritur, tunc deducuntur tempora eiuſdem Papę, ad effectum interrumpendę pręſcriptionis, non autem excludendę pręſumptionis ſolẽnitatum, ibi nu 199.
Contrarium, vt ibi nu.200.
Et tunc dicitur vtilis Eccleſię, quando fieret, vt à lite recederetur, ibi n.201.
Declara tamen, vt ibi n.83. & 202.
Contrarium, vt ibi n.84 & 203. & 204.
Licèt ſecùs in alienatione facta à minore, ibi num.205.
Et illa facta à minore ſuſtinetur, quando in ſpe vtilitas expectatur ibi n.205.
Alienationes minorum, vt plurimum arbitrio Iudicis remittuntur, vt videat, ſi eis expediunt, nec ne, ibidem.
Et an id procedat in illis alienationibus ſolùm, quę fiunt ex cauſa æris alieni, & ſic neceſſitatis vel etiam in illis, quæ fiunt ex cauſa vtilitatis, vide ibi n.206.
Alienatio, quando cenſeatur facta ex cauſa neceſſitatis, aut ex illa vtilitatis, diſtingue, vt ibi num. 207.
Et ſi ſit facta ex cauſa neceſſitatis illi ſtatur qualemcumq; exitum habeat; dummodo alienat o fuerit vtiliter cępta, licèt Eccleſię ſemper detur reſtitutio in integrum, quatenus non fuerit vtiliter contractum; excepto tamen eo caſu, quando quadrienuium eſſet lapſum, poſt obſeruantiam illius cõtractus, per 40. annos, vt ibi n.207.
Sed quando eſt facta, cauſa vtilitatis, tunc vtilitas debet eſſe in principio, & in fine, ibi n.208.
Immò illius confirmatio Apoſtolica non ſuſtinetur, ſi euidens vtilitas in ea exprę ſſa non iuſtificetur, ibi n.209.
Et quando eſt facta ex cauſa neceſſitatis, tunc emptor tenetur probare pretium fuiſſe verſum in cauſam enunciatam, & ſic Eccleſiæ vtilem, vt ibi nu.210.
Facta pro extinguendo cenſu dicitur cauſa vtilitatis facta, & ſi probetur illud pretium fuiſſe verſum in illius vtilitatem à principio, tunc amplius dicta alienatio non redditur nulla, ſi illud iterum non probetur, vt ibi n.210.
Item alienatio rei minoris, ſi ſit facta, ob aliquam cauſam determinatam, tunc emptor verſionem in illam cauſam probare tenetur, vt ibi num.211.
Sed illa Eccleſię, quando eſt facta ex cauſa vtilitatis, tunc emptor nõ tenetur probare pretiũ in vtilitatem Eccleſiæ fuiſſe verſum, ibi n.212.
Contrarium, vt ibi nu.213.
Et quando eſt inſpiciendum, an ea ſit vtilis, vel damnoſa, tunc tempus contractus Regularitèr attenditur, ibi n.217.
Sed ſi ea fieret, ob indigentiam Eccleſię, vt potè ad ſoluenda debita, tunc ad eam validandam conſideratur indigentia Eccleſię tempore contractus, quæ poteſt eſſe vera, licèt per aliquot dies prius pecunię extitiſſent; concl.85.n.218.
Extende id adeò eſſe verum, vt propterea, ſi poſtea res pretioſior fiat, Eccleſia non poſſet dici decepta, concluſ.85. num.219. & ibi ratio aſſignatur.
Et illa facta ob bellum, vel ſimilem calamitatem, & neceſsitatem, quando dicatur vtilis Eccleſię, & ſuſtineatur, vide ibi n.219. & ſeqq.
Et ſi fiat non per viam permutationis, ſed per eam emptionis ad æſtimandam Eccleſiæ vtilitatem eſt habenda ratio pretij, quod loco rei ſuccedit, non autem rei ex pretio emptę; niſi inter fratres fuiſſet Conuentum, qnòd ex pretio res emeretur, & in actu emptionis illud exburſaretur, vt ibi n.223.
Sed ſi verò fieret illorum bonorum, in quibus Eccleſia directum Dominium non haberet, tunc illius eſt habenda ratio æſtimationem deducendo, ibi n.224.
Sed ſi diceretur eſſe Eccleſię damnoſa, tunc eſt habenda ratio eorum, quæ veriſimiliter poſsũt contingere in diminutionem valoris, ac fructuum rei alienatę, vt eſt ratio fluminis vicini, & bannitorum acceſſus, ibi n.227.

Et non poteſt pobari eſſe illi damnoſa ex redditibus fundorum vicinorum, niſi probentur fundi illi eſſe eiuſdem bonitatis, & talis redditus, ibi nu.228.

Et illius alienationis vtilitas, quando eſt probanda, tunc non ſolùm habetur reſpectus valoris fructuum, ſed etiam valoris rei, ibi n.229.

Alienatio rei Eccleſiæ, in qua eſt reſeruatum Beneplacitum Apoſtolicum poteſt reſcindi ante ipſius Beneplaciti conſecutionem, ibid. concl. 85. n. 243.

Declara, vt ibidem.

Contrarium, vt ibi n.247.

Contrarium tamen huic opinioni, vide ibi ſub n. 248.

Alienationi rei Eccleſiæ nulliter confirmatæ Eccleſia ſtare non cogitur, ſed eſt in eius electione an velit ſtare, vel ab eo contractu recedere, ibi num.248. & ſeqq.

Item illi non cogitur ſtare Eccleſia, quando in ea non fuit reſeruatum Beneplacitum, & in petenda illius confirmatione nouus conſenſus Rectoris eſt neceſſarius, ibi n.250.

Sed poſt obtentum Beneplacitum ea non poteſt reſcindi per ſucceſſorem in Beneficio, quando ſit vtilis, & quando Beneplacitum ſit obtentum in vita prędeceſsoris, qui alienationem fecit, concl.85. n.251.

Extende, quòd illa facta de bonis Eccleſię reſeruato Beneplacito Sedis Apoſtolicę, cum clauſula; dummodo in euidentem, &c. poſt impetratas à Papa literas, non poteſt amplius reſcindi, licèt adhuc de dicta euidenti vtilitate non conſtaret, ibi n.252.

Sed ſi fuerit facta porrecta ſupplicatione, ante tamen pręſtationem aſſenſus Apoſtolici, & poſtea ſupplicatio fuerit expedita per Verbum fiat, an eo caſu poſſit alienatio reuocari, vide ibi n.253.

Et quando pendet ſolùm ab illa forma, ſeu conditione, ſi in euidentē, &c. videtur impleta, & per conſequens, amplius non eſt locus pœnitentię, concl.85. n.254.

Secùs verò, quando confirmatio non ſolùm pēderet ab vtilitate Eccleſię, verum etiam à conſenſu alicuius, vt puta Abbatis, & ſimilium, ib nu.255. vbi ratio aſſignatur.

Facta cum clauſula ſaluo Beneplacito, & cum altera, Et non alias, nec aliter, nec alio modo, ſi ea non tenet, tunc poſſeſſio non dicitur vacās, ſed ad ipſum alienantem, reddit cum omni Iure, ibi num.260.

Item facta cum alia ſaluo Beneplacito euaneſcit, quando breue non fuit expeditum, & Papa, qui ſupplicationē ſignauit mortuus fuerit, quia tunc ſolemnitatem deficere videtur, concluſ. 85. num 262.

Extende idem procedere, ſi Beneplacitum fuerit expeditum, ſed poſt mortem concedentis non fuerit prę́ſentatum infra annum à die obitus illius, ibi n.263.

Poteſt tamen fieri ſine ſolemnitatibus, ſi res ſit ſolita alienari, ibi n.266.

Alienabilis res ſemel effecta ſemper abſquè ſolemnitate talis cenſetur, ibi n.267.

Et alienari ſolita dicitur res, quando pręceſſit vna locatio ſolemnis, vel duæ minus ſolemnes cum ſpacio quadragiuta annorum, ibi n.268.

Sed ad hoc, vt alienari ſolita dicatur res Eccleſię, id aliundè, quàm per aſſertionem partis probandum venit, ibi d.276.

Item, vt res alienari ſolita dicatur, tunc locationes debent eſſe vniformes, ſed non eiſdem perſonis factę, quia tunc haberentur pro vna tantum, ibi n.277.

Sed alienari ſolita cum pacto, quod non tranſeant ad hæredes extraneos, tunc non poſſunt ab Eccleſia vendi cum pacto, quòd ad extraneos vadant, niſi ſolemnitates neceſſarię concurrant, ob alterationem illius ſoliti, concl. 85 num.279.

Extende, ibi ſub num.280.

Et licèt res Eccleſię alienari ſit ſolita, ſine ſolēnitatibus; nihilominus id non procedit, niſi cum euidenti vtilitate Eccleſiæ fieret, concluſ. 85. num. 283.

Et ad conſiderandam vtilitatem Eccleſiæ in alienatione bonorum alienari ſolitorum, attenditur tempus vltimi contractus, non autem primi, ibi n.284.

Alienatio alicuius terrulæ, ſiue prædij exigui valoris poteſt fieri ab Eccleſia, abſquè ſolemnitate, & Beneplacito Apoſtolico, ibi n.286.

Et id procedit etiam, ſi talis alienatio non eſſet vtilis in principio, & tantò magis, quando appareret de cauſa primaria vtilitatis à principio, veluti, quia bona erant ſterilia, ibi n. 287.

Sed ſi poſtea appareret, quòd bona eſſent fertilia, tunc contractus non eſſet nullus, ſed Eccleſiæ reſtitutio in integrum datur, concl. 85. num. 287.

Alienatio rei Eccleſiæ eſſet ab initio nulla, quando à principio cauſa primaria vtilitatis non extitit, ibidem.

Alienatio rei Eccleſiæ ſuſtinetur ex vtilitate putatiua, quando eſt ſeruata forma à Iure requiſita; aliàs ſecùs, ibi n.288.

Alienatio alicuius terrulæ parum Eccleſiæ fructificantis, quando ſit non habet locum pœna in conſtitutione Paulina appoſita, concluſ. 85. num.289.

Alienari poſſunt bona parum Eccleſiæ fructificantia, vt ad culturam reducantur, Paulina conſtitutione non obſtante, ibi n.291.

Item cauſa neceſſitatis alimentorum, dicta Paulina non obſtante, ibi n.291.

Alienatio ſi ſit euidenter Eccleſiæ vtilis, tunc non attenditur ſubreptio, ibi n.292.

Item alienari poſſunt bona Eccleſiæ, quando eſſent difficilis recuperationis, etiam inconſulto Summo Pontifice, ibi n.294.

Item quando eſſet incerta, & incognita, etiam inconſulto diSummo Pontifice, ibi n.295.

Veluti contingit, quando ſunt res inutiles, Eccleſiæq; oneroſæ, abſquè neceſſarijs ſolemnitatibus, ibi n.296.

Extende id procedere, etiam ſi Prælatus iuraſſet nunquam alienare, quia nihilominus dicto Iuramento non obſtante dicta bona diſtrhai poſſunt, ibi n.297.
Sed illa poteſt fieri de re Eccleſię in Papam, abſq; alijs ſolemnitatibus, quia eius auctoritas defectũ ſolẽnitatis ſupplet, ibi n.298. & cõcl.87.n.11.
Extende id procedere, vt ibi dicto n.11.
Et illa facta Papę, tamquã cũ perſona priuata, operatur, vt res nõ Sedi Apoſtolicæ, ſed ipſi Papæ vti perſonæ priuatę acquiratur, concl.85.n.301
Alienari poteſt à Prælato res in feudari non ſolita ſeruatis ſeruandis, ſi ipſe non iuraſſet inconſulto Romano Pontifice alienari, ibi n.302.
Et facta à Prælato ſine conſenſu Capituli cauſam pręſcribendi emptoribus præbet, ſed ſi Eccleſia lædatur reſtituenda veniret, ibi n.303.
Et quando ea fieri debet, tunc Capitulum à Pręlato vocatur, ſed abſentes à Capitulo non ſunt neceſſariò expectandi, & ſic ſufficit, quòd pręſentes tantũ cũ Pręlato aliենẽr, ibi n.304. & 316
Et quando dicta alienatio rei de menſa Capituli valeat, abſq; ſolemnitatibus, vide ibi n.305.
Sed ea facta ab vna Eccleſia particulari alteri Eccleſiæ particulari valet, abſq; ſolẽnitatibus, cũ finis prohibitionis de non alienandis bonis Eccleſię fuerit in conſulendo indemnitati Eccleſię Vniuerſalis, ibi n.306, & concl.87.n.38.
Contrarium, ibi n.307. & concl.87. n.38.
Concorda, ibi dicta concl.85.n.308.
Alienatio quando fuit nulla, etiam ſi ſit ſecuta traditio; tamen ex ea non cenſetur tranſlatum Dominium, ibi n.309.
Et quando eſt validè facta, ſed nondum ſecuta traditione, tunc quis Iure ſuo nõ priuatur, quia ex tali alienatione, abſque rei traditione Dominium non transfertur, ibi n.310.
Et licèt ſit facta de rebus Eccleſiæ ſine ſolemnitate, tamen tertius non poteſt dicere de nullitate contractus, ibi n.312.
Et illa in caſibus, in quibus non requirit ſolemnitates, requirit tamen tractatum, circa alienationem ipſorum bonorum, ibi n.313.
Extende, quòd vltra tractatum, requirit etiam nominationem omnium Capitularium fiendam per Guardianum, & Fratres Capitulariter, & de licentia Generalis congregatos, ibi n.316.
Et prædicta procedunt, etiã ſi alienatio fieret in euidentem vtilitatem Eccleſiæ, niſi beneplacitum Apoſtolicum interueniat, cum illud, tunc omnia prædicta ſuppleat. ibi n.317. & 318.
Alienari non poteſt, abſq; ſolemnitate res menſæ Eccleſiæ incorporata, ibi n.323.
Extende idem procedere in rebus Confraternitatis, & Hoſpitalis, auctoritate Epiſcopi fundati, ibi n.324 & concl.87.n.10. & 118.
Et illa bonorum menſæ Epiſcopalis, etiam ſeparatæ, ab illa Capituli, non poteſt fieri, abſquè conſenſu Capituli, licèt quando euidens vtilitas probaretur, defectus illius conſenſus non obſtaret, concluſ.85. num. 325.
Et talis conſenſus Capituli, tunc non requiritur, vti perſonę intereſſatæ; ſed ſolùm pro ſolemnitate, concl.85. num.326.
Alienatio non poteſt fieri de re Eccleſiæ alienari ſolita, quando cauſa primæ conceſſionis ceſſaret, niſi tamen concurrant ſolẽnitates, ibi n.328
Item de re Eccleſiæ alienari ſolita, non poteſt fieri ſine ſolemnitatibus, quãdo de tempore primæ conceſſionis Eccleſia erat Diues, nunc verò depauperata reperiretur, quia tunc dictam rem pro ſe retinere debet, ibi n.331.
Licèt tamen talis retentio non debeat eſſe cum alterius iactura, ibi n.332.
Res Eccleſiæ infeudari ſolita maſculis, non poteſt concedi fœminis alterando ſolitum, niſi id ex magna cauſa ſequatur, veluti ob meritum recipientis, ibi nu.333.
Sed ſi fiat alienatio bonorum Eccleſiæ propter merita alicuius, tunc illa ſunt probãda aliundè, quàm ex atteſtatione alienantis, & illa merita debent eſſe ratione obſequiorum pręſtitorum Eccleſiæ, ibi n.334.
Et propterea videmus, quod prohibitio alienationis, non compræhendit eam, quæ fit ob benemerita, concl.85. n.335.
Sed quommodo id procedat, vide ibidem.
Alienata ſi ſit res Eccleſiæ, cum conditione, quòd alienari non poſſit, tunc ea non poteſt ſine ſolemnitatibus de nouo concedi, ibi n.336.
Alienari non poteſt ſine ſolemnitate res Eccleſiæ, quando non adeſt vera conſuetudo infeudandi, ibi num.337.
Alienatio ſi ſit de nouo facienda de re Eccleſiæ ad culturã redacta, veluti ob mortẽ alicuius inueſtiti, tũc agnatus illius inueſtiti erit in inueſtitura pręferendus, pro eodem pretio, quod inuenitur ab extraneo, nõ autẽ pro eo antiquo, ibi n.338.
Declara tamen, vt ibi n.339. cum ſeqq.
Alienare non dicitur Eccleſia relocando bona ſucceſſoribus primi inueſtiti, ſed bene alienationem iam factam continuare, ibi n.342.
Alienationis bonorũ, & rerũ Eccleſiæ prohibitione; nedũ intelligitur de ea, quę eſt apta ad trãſlationẽ Dominij, & ſic de ſtricta, ſed etiã de largiſſima, per quam aliquod ius Eccleſię auferatur, ibi n.343.
ALIENATIO rei minoris, vt valeat in primis ſubſiſtẽtia cauſę erit neceſſaria, vt puta, quòd ea fiat ob ęs alienum, ſiue ob euidentem vtilitatem, ſecundo vt res minus damnoſa vendatur, tertio vt ſolẽnitates neceſſarię concurrãt, cõcl.86.n.2.
Extende id in tãtum eſſe verum, vt ſi vnum ex illis tribus deficiat, decretum quoq; Iudicis corruere dicatur, ibi n.3.
Et an ſit permiſſa ob ęs alienũ tantũ, vel etiã alia cauſa ſufficiat, vide ibi n.4. & 5. & concl.67.n.6.
Sed nõ poteſt fieri ex ſola cauſa ęris alieni, niſi etiam id creditor petat, & de hoc valdè quoq; inſtet, concl.86.n.7.
Et vt valeat Iudex debet adhibere plenam cognitionem cauſæ, concl.85.n.7.
Et iſtius alienationis prohibitio ſolùm fauorẽ, & commodum minoris reſpicit; & non alterius perſonę; & propterea Tutor, & fideiuſſor de euictione tenetur, concl.86. n.35.

Et vt valeat, Tutoris auctoritas eſt neceſſaria, ibi num. 39.

Quãdo eſt facienda de ſtabilibus minoris, ex ſtatuto Vrbis requiritur deputatio alterius Curatoris ſpecialis, ibi n.40.

Fallit tamen attenta iuris communis diſpoſitione, concl. 86. n.41. & vide in Verbo Minor, & in Verbo Proximiores, & n.42. cum ſeqq.

Immò, quando eſt facienda, requiritur etiam modus; ſcilicèt, vt res minus damnoſa vendatur & diligens diſcuſſio cauſæ fiat, concluſ. 86. num.64.

Item, vt valeat requiritur etiam Decretum Iudicis, & aliæ Iuris ſolemnitates, quibus deficientibus contractus erit nullus, ibi nu.65. & n.66. ratio aſſignatur.

Extende, vt ibi n.71.

Fallit duobus modis, & ibi n.72. & 73.

Si fiat à Pupillo ſine cauſæ cognitione, & Iudicis decreto, poteſt indè rem alienatam vna cum fructibus ab emptore vendicare, reſtituto tamen per eum pretio, in ipſius vtilitatem verſo, concl.86. n.74. & 91.

Sed ſi pecuniæ in vtilitatem minoris non fuerint verſę, ille nulla obligatione, nec etiam conſciẽtia eas reſtituere tenebitur, concl .86. n.75.

Alienatio rei ſi fiat à Tutore, vel Curatore, ſine decreto, & ſolemnitatibus, ipſe Tutor de euictione tenetur, & eò magis ſi ſe Ipſum, bona propria, ac ſuos hæredes obligauit, concl. 86. num.76.

Quando poſſint bona Filij per Patrem, ſine ſolemnitate, & Iudicis Decreto alienari, vide latè in Verbo Pater, & in concl.86. n.78. cum ſeqq & pręſertim, n.89. & 90.

Alienatio rei minoris non poteſt fieri ſine ſolemnitatibus, & Iudicis Decreto, etiam ſi ſit vtilis ipſi minori, ibi n.91.

Et ea etiam vtilis minori, quando non valet, res alienata, vna cum fructibus reſtituenda venit, reſtituto tamen pretio in vtilitatem minoris verſo, concl.86. n.91. & prius n.74.

Et iſto caſu poteſt emptor retinere rem, donec, ſibi pretium ſoluatur, etiam ſi ipſe emptor eſſet in mala fide, ibi nu.92. & 93.

Contrarium, vt ibi n 94.

Alienari non poteſt res minoris, etiam ſi eſſet ſterilis, & nullius fructus, vel minori non afferret commodum, neq; in commodum, niſi interueniat Iudicis Decretum, concl 86. n.95.

Alienatio rei minoris eſt valida, quando illa res damnum tantùm ei afferebat, vel quando fœnus, & vſuræ ſuperant bonorum fructus, ſi tamen Decretum Iudicis præcedat, concluſ. 86. num. 95.

Alienare non poteſt mulier pro Marito ciuiliter, pro ære alieno carcerato, niſi ſolemnitatibus adhibitis, concl.86. n.121.

Fallit tamen duobus modis, vt ibi num. 122. & 123.

Alienare, vel ſe obligare non poteſt Mater pro Filio, ſine ſolemnitatibus, ibi n.124.

Falli, vt ibi num. 125.

Contrarium, ibi n.126. & in multis ſeqq. latè diſcuritur de hac materia, & vide etiam in Verbo Pater.

Alienari poſſunt fructus, & aliæ res minoris, quæ ſeruando ſeruari non poſſunt, ſine ſolemnitatibus, interueniente tamen Tutoris auctoritate, concl.86. n.188. & n.203.

Secùs eſt in immobilibus, vel mobilibus pretioſis, & quæ ſeruando ſeruari poſſunt, quorum alienatio ſolemnitates ſtatuti requirit, concl.86 num. 188. & 203. & vide concl.56. n.77.

Alienatio à Tutore ſine ſolemnitatibus ſacta, in fraudem minoris facta præſumitur, concl. 88. num. 204.

Et rei minoris, vel Eccleſiæ, quando eſt facta alienatio, ex cauſa voluntaria, & vtilitatis, tunc emptor non tenetur probare verſionem in vtilitatem; ſecùs verò ſi alienatio ſit facta ex cauſa neceſſitatis, concl. 86. num. 207. & 209. cum ſeqq.

Sed quando fit ex cauſa neceſſitatis, tunc emptor debet eſſe ſollicitus, vt precium in cauſam enũciatam conuertatur, concluſ. 85. num. 207. & ſeqq.

Secùs quando fit ex mandato Auctoris, vel legis, quia tunc ſolemnitates non requirit, ibi n. 214. vbi exemplificatur.,

Contrarium, vt ibi n.21.

Alienandi facultas in genere data non tollit ſolemnitates in diſtractione bonorum minoris neceſſarias, ibi n.216.

Sed quando fit alienatio de illis minoris, quæ facilè, ob Tyrannos amitti poſſent, non ſunt neceſſariæ iſto caſu ſolemnitates, concluſ. 86 num.217.

Item quando fit alicuius molendini, ob aquarum inundationem facilè deperdituri ſolemnitates non ſunt neceſſariæ, ibi nu.218.

Illa verò rerum Vniuerſitatis requirit ſolemnitates ſtatuti, prout alienatio rei minoris, concl. 86. n.225.

Et vt illa rei minoris, ſine ſolemnitatibus teneat, eius vtilitas conſideratur, non in augendo patrimonio, ſed in eo non diminuendo, concl 86. num.229.

Quando eſt nulla ex defectu ſolemnitatum poteſt quandoq; transferri poſſeſſio; at ſecus ſi ſit nulla, ex defectu conſenſus, concluſ. 86. num. 239. & 249.

Alienare prohibitus vnam rem, non cenſetur prohibitus illius fructus diſtrahere, concluſ. 86. num.243.

Rei minoris, quando eſt facta ſine cauſa, vel cum cauſa falſa non ſuſtinetur, imò minori reſtitutio aduerſus eam conceditur, ibi n.249.

ALIENATIO de bonis minorum fieri poteſt, ſi fuerit nupta aliqua puella, & maritus noluerit dotem in bonis ſtabilibus recipere, concl. 87. num.1.

Et ratio eſt, quia ea ex cauſa neceſſaria cenſetur permiſſa, concl.87. n.2.

Immo abſq; ſolemnitatibus facta ſuſtinetur, ſi minor factus maior, per quinquenium tacuerit,

quia,

quia tunc tacendo confirmatur, concl. 86. nu. 247. & concl. 87. n. 3.
Fallit tamen, vt dixi in Verbo Minor, & dicta concl. 86. num. 248. cum ſeqq. & concluſ. 87. num. 4. cum ſeqq.
Illa verò rei Eccleſiæ, nec etiam per Epiſcopum, abſquè conſenſu Superioris fieri poteſt, concluſ. 133. n. 147.
Bonorum Monaſterij ſuſtinetur, quando Prior loco Abbatis interuenit, concl. 87. nu. 7.
Et in dubio in tali alienatione per Monaſterium facta, præſumũtur omnes Monachi conuocati, niſi de contrario conſtet, concluſ. 87. num. 8.
Item ea facta per Monachos abſente Abbate ſuſtinetur, ſi fiat cum auctoritate Epiſcopi, & multò magis, ſi cum illa Papæ, concluſ. 87. num. 9.
Alienatio bonorum facta ab aliquo, tamquam Tutore, vel Curatore ſuſtinetur, ſi de Tutela, vel cura appareat; aliàs ſecus, quamuis etiam Decretum, & curſus temporis interueniſſet, ibi num. 12.
Item ſuſtinetur, ſi erit pupillo vtilis, & de vtilitate fuerit cum iuramento Tutoris iudicialiter aſſecuratum, ibi n. 13.
Et facta per debitorem, ante contractum debitum ſuſtinetur, nec poſſunt bona alienata per creditorem reuocari, niſi fraus, & malitia ſubſit, concl. 87. n. 14.
Alienatio, ſiue ſolutio facta ab hærede, ad fauorem ſecundi creditoris, ſuſtinetur, ſi bona fide, & non dolo malo fuerit facta; neq; propterea poterit ab anteriore creditore reuocari, ibi num. 15.
Facta per Vxorem conſtante Matrimonio efficitur valida, ſi morte Mariti Matrimonium diſſoluatur; aliàs non ſuſtinetur, dum Matrimonium durat, ibi n. 16.
Et ea bonorum dotalium ex quibus cauſis ſuſtineatur vide in concl. 84. nu. 139. cum ſeqq. & in concl. 87. n. 17. cum ſeqq.
Alienari non poſſunt à Marito catenę, annuli, gémmæ, torques, & ſimiles res niſi requiſitæ ſolemnitates adhibeantur, & niſi mulier poſtquã ſemel conſenſit elapſo interuallo biennij denuò conſenſum præſtet, & Maritus tantum in bonis retineat, vt indemnitati mulieris conſulere poſſit, ibi n. 18.
Alienari poteſt fundus dotalis; nedum pro neceſſitate famis, ſed etiam pro alijs indigentijs puta, ob bellum, ſiue redemptionem captiuorũ, aut perſonæ conſeruationem, dummodo tamen Maritus proprio vitio huiuſmodi neceſſitatem non perquiſierit, ibi n. 20.
Alienatio fundi dotalis facta inſcia Vxore ipſi Vxori non præiudicat, ibi n. 29.
Sed talis alienatio fundi dotalis nulliter facta, quando ratificata cenſeatur, vide ibi n. 29.
Alienatio bonorum fideicommiſſo ſubiectorum tenet, vita alienantis tantum durante, ibi n. 32.
Fallit, vt ibi n. 33.
Sed ſi prohibeatur per pactum, illud tamen trãſlationem Dominij non impedit, niſi eſſet additum, quod in euentum contrarij alienatio nulla fieret, ibi n. 33.
Alienandi prohibitio tacita legis dicitur, quãdo lex contulit grauato, vt non alienet, ibi n. 34.
Et quando eſt facienda illa de bonis fideicommiſſo ſubiectis, quæ forma ſit ſeruanda, vide ibi num. 35. remiſſiuè.
Alienari poſſunt generaliter bona Eccleſiaſtica ex iuſta cauſa, ibi n. 37.
Amplia multo magis procedere, quando alienatio eſſet facta ab vna Eccleſia alteri Eccleſiæ, ibi n. 36. & concl. 87. n. 38.
In alienatione rei feudalis, vel Emphiteuticę, quãdo aſſenſus Domini ſit neceſſarius, vide late in Verbo Aſſenſus, & concl. 154.
Illa feudi poteſt fieri, etiam ſine conſenſu directi Domini, n. 39.
Declara tamen, vt ibi n. 40. cum ſeqq. & vide in Verbo feudum.
Alienari poſſunt feuda iuxtà conſuetudinem Frãciæ, ſine conſenſu Domini, quia ea dicuntur Patrimonia Vaſſalorum, ibi n. 43.
Illa autem alienatio feudi eſt permiſſa, ſine conſenſu Domini, in augumentum ipſius feudi, ibi num. 44.
Item in proximum immediatè ſucceſſurum ea poteſt fieri per Patrem de feudo nouo, & multò magis cum aſſenſu vni ex Filijs prælegari, ibi num. 45.
Alienari poteſt feudum in cõpręhenſos in inueſtitura, etiam ſine conſenſu directi Domini, & non reſſeruato illius beneplacito; dummodo tamen aliter Conuentum in inueſtitura non reperiatur, ibi nu. 46.
Itẽ alienari poteſt feudum, ob neceſſitatem famis, vel aliam Vrgentem, quando aliter Vaſſallo, vel liberis, ſine Vxoris vitæ periculo ſubueniri non poſſit, ibi n. 47.
Eodẽ modo quoq; eſt permiſſa pro ſolutione debitorum, quando ea tamẽ ſunt neceſſaria, veluti pro conſtituendis dotibus, & pro ſubuentione aliarum neceſſitatum propriæ domus, vel Decretis Ducalibus, ibi n. 48.
Sed illa etiam concurrente licentia, & neceſſitate fieri non debet, quando bona allodialia extant, ibi n. 49.
Et quando eſt facienda, tunc debet fieri illius oblatio, non ſolùm proximioribus, ſed etiam quibuſcumq; agnatis, ibidem.
Alienari poteſt feudum in cauſam dotis, vel aliarum neceſſitatum, ſi illius venditione conſenſus Domini concurrat; aliàs ſecùs, quamuis Pater alia bona præter feudum non haberet, ibi num. 50.
Alienatio feudi, & Emphiteuſis de Iure Cathaloniç eſt permiſſa ſoluto per alienantem duplicato laudemio, ibi n. 50.
Alienari res non poteſt à Patre in præiudicium Filiorũ ea, quæ de ſui natura ad extraneos non eſt tranſitura, & quam ipſe ſtipulatus eſt pro ſe & Filijs, ibi n. 51.
Et alienatio, quę poteſt fieri in vltima volunta-

te poteſt etiam fieri in omnibus caſibus inter viuos, ibi n.52.

Facta de feudo, ſine conſenſu Domini Regulariter eſt ipſo Iure nulla, ibi n.53.

Item illa feudi, vel Emphiteuſis, quãdo fuit nulla, & Dominium non fuit tranſlatum in Emptorem, tunc alienans à iure ſuo non cadit, ibidem & ibi ratio aſſignatur.

Sed ſi ſit facta ab hæredibus de re Emphiteutica, illi ob præſumptam ignorantiam à caducitate excuſantur, facta tamen ſolutione canonum à tempore renouationis Inueſtituræ decurſorum, ibi n.54.

Et illi inualidæ conſentiens ſibi non præiudicat, in eo Iure, quod prius habebat, ibi num.55.

Sed quando eſt nulla, ob defectum Regij aſſenſus, tunc alienans ob nullitatem, non excuſatur, ibi n.56. & ibi ratio aſſignatur.

Item, quando eſt nulla ex defectu ſolemnitatis, & formæ omiſſæ nullum effectum priuationis producit, ſecùs verò ſi alienatio ſit nulla ex alia cauſa, ibi n.57.

Illa feudi, vel Emphiteuſis, quando eſt facta irrequiſito Domino, tunc res ad illum reuertitur, etiam in præiudicium aliorum in inueſtitura compræhenſorum, ibi n.58.

Declara, vt ibi n.59. & ſubdeclara, ibi n.60.

Alienari non poteſt feudum ex pacto, & prouidẽtia in agnatum remotiorem, in præiudicium proximioris, & multò minus in extraneum, ibi num.61.

Et alienatio, quando eſt facta de feudo ex pacto, & prouidentia in extraneum, tunc illud poteſt reuocari ab agnatis, etiam nõ expectata morte alienantis, ſi tamen in alienatione conſenſus Domini non interuenit, ibidem.

Alienatum feudum, ſi velit renouare agnatus, viuente alienante, tenetur pretium refundere, ſecùs ſi eo mortuo, ibi n.62. & ibi ratio diuerſitatis aſſignatur, & n.76.

Item ſi feudum alienatũ à Patre, Filius reuocare velit, antequam Regius conſenſus impetretur, & bona fides emptoris concurrat, tunc eidem pretium reſtituendum venit, non ſolùm prout res empta fuit, ſed etiam prout nunc valet, ibi n.63.

Contrarium, vt ibi n. 63. cum ſeqq. & vide in Verbo reuocatio.

Et ea feudi facta in remotiorem agnatum, ſine conſenſu Domini, confirmatur, ſi proximior taceat per annum, ibi n.74.

Extende, vt ibi ſub n.75.

Illa autem facta per ſciſmaticos non valet, niſi cum eis fuerit diſpenſatum, ibi n.77.

Item facta per hęreticum, poſt perpetratum delictum, eſt nulla, & ipſo Iure reuocatur, concl. 87. n. 81.

Et talis alienatio facta per hæreticum reuocatur, per Epiſcopum, vel Inquiſitorem, pro parte ad Fiſcum ſpectante, ibi n.82.

Alienata per hæreticum poſſunt reuocari per illius conſanguineos, ibi n.82.

Item facta poſt delictum ipſo Iure eſt nulla, quãdo bona habentur pro publicatis ipſo Iure, aliàs ſecus, ibi n.83.

Facta per reum, poſtquam fuit acceſatus, ſuſtinetur, ſi fuerit facta pro æris alieni ſolutione, aliàs ſecus, ibi n. 84.

Facta lite pendente, in fraudem facta cenſetur, & attentata dicitur, concluſ. 87. num. 85.

Et alienans rem litigioſam tenetur ad omnia damna, & intereſſe emptori reficienda, niſi emptor quoque fuerit in mala fide, quo caſu tenetur reſtituere rem ipſam, abſquè ſpe pretij, licèt illud non lucretur venditor, ſed Fiſco applicatur, concluſ. 87. num. 86.

Sed facta de re, quæ litigabatur, ſi poſtea, per rem iudicatam fuit liberata, tunc vti facta de re libera ſuſtinetur, concluſ. 87. nbm. 87.

Licèt ſecùs, ſi alienans in vim rei iudicatæ poſſeſſionem acceperit, ſine executorialibus, ibidem.

Item poteſt fieri per hæredem de bonis litigioſis teſtatoris, etiam nulla præcedente ſubhaſtatione, pro ſolutione debitorum hęreditatis, ibi nu.88.

Extende, quòd poteſt fieri per litigantem, quando lis eſſet non ſuper actione reali, ſed ſuper obligatione perſonali tantùm, concl.87. num. 89.

Item ſi fieret de re litigioſa pro Vxore ducẽda, tunc in fraudem facta non preſumitur, concl.87 num. 90.

Alienans lite pendente in eius odium pro poſſeſſore habetur, ibi n.91.

Alienatio, quando fit in fraudem paratę executionis, tunc poteſt fieri executio contra alienationem, vel in ipſiſmet bonis alienatis contra Emptorem, concluſ. 87. num. 91.

Sed quando fuit facta, ante motam litem, tunc ius executionis contra ſingularem ſucceſſorem, & ſic contra tertium non tranſit, concl. 87. num. 91.

Facta contra legem, & conuentionem initam inter contrahentes, eſt nulla, concl.87. num. 92. & ibi exemplificatur, & ratio aſſignatur.

Facta paulò ante motam litem præſumitur facta, ad euitandum Iudicium, & in fraudem, ibi num.95.

Item facta poſt decoctionem cenſetur ſimulata, & in fraudem creditorum facta, concluſ. 87. num. 96.

Sed facta poſt decoctionem, vt cenſeatur facta in fraudem requiritur Scientia dantis, & recipientis, & quòd bona debitoris non ſufficiant creditoribus, & pręſertim, ſi ſimus in alienatione titulo oneroſo facta, vt eſt in impoſitione cenſus, ibi n.97.

Extende, quod his concurrentibus poteſt actor recta via facere executionem contra tertium citatum, nõ petita contractus reſciſſione, neq;

minus

minus data cautione , de qua in l. is à quo ff. de rei vindic. ibi n.98.

Quãdo eſt facta paulò poſt decoctionem, ex breuitate temporis ſimulata cenſetur, & ſic ſuſpicio fraudis augetur, ibi n.99.

Item facta ante decoctionem per annum , ſimulata , ac in frandem creditorum facta præſumitur, ita tamen dictante ſtatuto , aliàs ſecùs , ibi num.100.

Facta à decoctore in vtilitatẽ poſteriorum creditorum, etiam anterioribus pręiudicat, ſi bona fide fiat, ibi n.101.

Et tunc dicitur facta in fraudem, quando poſt intimationem litis in potentiorem fuit facta, concluſ. 87. n.102.

Declara tamen, quòd licèt ſit interdicta lite pendente in potentiorem , poteſt tamen fieri in Filium, licèt ſit Patre potentior , ibi n, 103.

Subdeclara, quòd ſi fiat in potentiorem lite pendente, diceretur facta in fraudem, qnando concurrit ſcientia alienantis, & recipientis. & multò magis, ſi alienans non eſſet ſoluendo ; Item quando dolo malo, ſiue ad incutiendum metũ , vel terrorem alienatio fieret; ſecùs autem ſi palam, & bona fide fiat, ibi n.104.

Sed quando eſt facta çitra fraudem , tunc venditor non poteſt à iudicio defenſionis rei venditę excludi, etiam, quòd perſona emptoris eſſet legalior , ibi 105.

Item dicitur facta in fraudem , quando eſt facta ab eo , qui eſt in articulo mortis , vel in infirmitate conſtitutus , & alienat rem , ob eius mortem ad alium ſpectantem , concl. 87. n.106.

Contrarium tenent alij, vt ibi n.107.

In fraudem fiſci facta dicitur primò , quando eſt facta V.G. coniunctę perſonę; ſecundò, quando de maiori parte bonorum ; tertiò , quando donans in poſſeſſione remanſit ; quartò , quando ex prædijs donatis donans poſtea vnum vendidit, ibi n.109.

Fallit dnobus modis, vt ibi n.110. & 111.

Alienatio non tenet , quando eſt facta ab Epiſcopo , in præiudicium ſucceſſorum, concluſ. 87 num. 112.

Et ratio eſt, quia alienare , nec diſponere poteſt, Protector de rebus Eccleſiæ , cum ſolùm habeat ius protectionis , & præhæminentię , concl. 87. n.114.

Et facta contra formam Paulinę adeò eſt nulla , vt Prælatus alienans beneficio priuetur , concluſ. 87. num.114.

Illa bonorum Eccleſiæ , vt fiat ſecundum formam Paulinę , alienans debet recipere teſtes , & alias probationes , pro veritate narratorum , cum aſſertioni partium ſtari non debeat , ibi n. 115.

Alienans bona Eccleſiæ , vti Patrimonialia nulliter alienaſſe dicitur, & ipſe efficitur debitor Eccleſiæ pro tali ſumma alienata, ibi n.116.

Alienari non poſſunt bona Eccleſiæ per viam ſubhaſtationis , quando iuſta cauſa , & ſolemnitates iuris non concurrerent , concluſ. 87. num. 117.

Et quando fit alienatio rei Eccleſiæ, ex iuſta cauſa & cum ſolemnitatibus Iuris, tunc non eſt facienda pins offerenti, ſed illi tantum, qui iuſtum pretium obtulerit, ibi n.117.

Alienatio rei alicuius publici Oratorij requirit ſolemnitates in alienatione rei Eccleſiæ neceſſarias, ibi n.119.

Et facta etiam cum clauſula omni meliori modo , &c. non ſuſtinetur ex defectu mandati de renouando bona ad Eccleſiam , ob cenſus non ſolutos, aut lineam finitam deuoluta, concl. 87. n. 120. & ibi ratio aſſignatur.

Facta ad cenſum non valet, ſi confirmatio Pontificis eſſet facta in Emphiteuſim , quia iſti contractus valdè inter ſe differunt, ibi n.121.

Facta per Commẽdatarium ſine ſolemnitatibus , & abſquè Superioris auctoritate dicitur nulla , quia ei obſtat prohibitio legis , & Papæ, concl. 87. n.122.

Facta per Patrem de bonis aduentitijs Filij non tenet , ſi Decretum Iudicis non interuenit , ibi num.123.

Fallit, vt ibi n.123.

Item alienare non poteſt Filius familias bona aduentitia in præiudicium Patris, abſq; illius conſenſu, ibi n.124. & ibi ratio aſſignatur.

Secùs eſt in illis bonis, in quibus Pater vſumfructum non habet, quia tunc ea Filins diſtrahere valet , ſi tamen legitimæ ætatis ſit, concl. 87. num. 125.

Item alienare non poteſt Pupillus, & Minor, abſq; Tutoris , & Curatoris conſenſu, ibi n.124.

Alienatio facta per Filium familias, cum iuramento de non contraueniendo , quamuis viuente Patre non teneat in illius præiudicium , eo tamen mortuo tenet, & vires in præiudicium ipſius Filij recipit, ibi n.124.

Alienatio facta de Vaſallis ſolis, abſq; eorum conſenſu non tenet; licèt ſecùs, quando fieret de tota Vniuerſitate, ibi n.126.

Item ſecùs , quando fieret de aliqua terra allodiali, quia tunc homines illius acceſſoriè veniũt ad eam, etiam inuiti, ibi n.127.

Et quando eſt prohibita, neq; ad fauorem Matris fieri poteſt, ibi n.128.

Et illa bonorum cenſualium non valet , ſi ius cenſuale reſeruatum non fuerit , ſecùs ſi ea alienẽtur ſaluo conſenſu, ibi n.129.

Alienare, & non ſolnere ad effectum caducitatis inuicem æquiparantur, ibidem.

Declara tamen , quòd alienans rem cenſualem Eccleſiæ, vel non ſoluens iure ſuo non priuatur, niſi Eccleſia velit , ibi n. 129.

Alienatio rei minoris facta pro dote danda non ſuſtinetur , niſi Iudicis Decretum interueniat, ibi n.130.

Sed in quibus caſibus alienatio minoris , abſquè ſolemnitatibus valeat , vide in Verbo ſolemnitates , & in concl. 56. nu.79. & concl. 88. num. 123.

Alienatio à Tutore facta de Palatio magno , per quòd nobilitas familiæ conſeruatur , etiam pretio iuſto, & pro ſolutione æris alieni, non

valet, & Pupillus eo caſu, vti læſus venit reſtituendus, concl.87. n.131.
Declara, vt ibi n.132.
ALIENÆ rei legatum fieri poteſt, & illud factum operatur, vt legatario æſtimatio rei legatę ſolui debeat, concl.88. n.1.
Amplia, vt ibi n.2. cum ſeqq. & vide in Verbo legatum.
Alienæ rei venditio ſubſiſtit, ibi n.8.
Intellige tamen id procedere, quoad vẽdentem, non autem quoad Dominum, concluſ. 88. num. 9.
Aliena res quando venditur, æſtimatio eſt ſoluenda ei, qui eam vendidit, & de pretio conuentionem fecit, maximè ſi poſtea accedat conſenſus Domini illius rei venditę, concl. 88. num.10. & 11.
Alienam rem, vti propriam vendens ſcienter dicitur eſſe in dolo, qui dolus dans cauſam contractui illum reſcindit, ibi n.12.
Alienam rem, vel alteri obligatam ſcienter emens de euictione contra vẽditorem non agit, prout nec etiam ad pretij reſtitutionem, concl. 88. num.13. & 14.
Contrarium, ibi n.15.
Concorda, vt ibi n.16.
Alienæ rei, vel alteri pignoratę emptor, quando ſoluit pretium venditori, tunc Dominus in primis habet actionem contra bona, & illis non extantibus habet actionem in ſubſidium contra pretium, ibi n.17.
Alienę rei emptor bona fide ſoluens pretium creditoribus primo venientibus, liberatur, etiam ſi alij creditores anteriores adeſſent, ibi num.18.
Extende id procedere duobus modis, vt ibi nu. 19. & 20.
ALIMENTORVM materia eſt valdè fauorabilis, & meritò quidem, cum ex eis vita hominis prorſus nutrimentum recipiat, concl.89. num. 1.
Vndè illorum fauore omnis interpretatio eſt facienda, licèt contra ius eſſet, in tantum, quòd in illis potius ſuperfluitas tolleretur, quàm quòd vnus indignus alimentis reputetur, concluſ.89. n.1. & 5. & n.30.
Non poſſunt ab homine ſeparari, nequè alteri cedi, nec aſſignari, concl.89. n. 2. & ibi ratio aſſignatur.
Nequè illis renunciari poteſt tacitè, nec expreſsè, abſq; cauſæ cognitione, & inconſulto Prætore, ibi n.3.
Idq; multò magis procedit, vbi eſſemus in minore, ibi n.4.
Et illis renuncians cenſendus eſt minus, quàm fieri poſſit recunciare, ita vt, ad fauorem eius, qui alimenta recipere debet, omnis interpretatio facienda veniat, ibi n.5.
Immò ſi illis renunciet Filius, ſibi per Patrem debitis, dicitur enormiſsimè læſus, & aduerſus huiuſmodi renunciationem ſemper reſtituitio in integrum datur, ibi n.6.
Debentur liberis de Iure naturę, & ideò onus alendi liberos non poteſt tolli vlla lege, vel conſuetudine, ibidem.
Et ſi illa neget Pater Filio anathema eſt, & dicitur turbare Filium in quaſi poſſeſſione ſuæ filiationis, & Patriam poteſtatem perdit, concl.89. num. 6.
Extende è cõuerſo, quòd ſi Filius neget alimenta Patri, exhæredari poteſt, ibi n.7.
Alendi onus non euitatur per Patrem aſſerendo eum, qui ea petit, non eſſe Filium, ibidem.
Si neget Pater alimenta Filio languido Patria poteſtate ſoluitur; licèt ſecùs ſi non eſſet languidus, ibi n.8.
Illorum renunciatio non valet, etiam ſi ſit cum Iuramento facta, concluſ. 89. & ibi ratio aſſignatur.
Neq; illis poteſt renunciare is, cui ea relicta ſunt cum eius familia, in præiudicium ipſius familiæ, ibi nu.10.
Declara eſſe verum, quòd illis renunciari non poſſit, quoad ius formale alimentorum; at ſecùs quoad commoditatem percipiendi alimenta, quia ea poteſt cedi, & creditoribus aſſignari, ibi n.11.
Item ſecùs erit, quando ea minutatim debentur, quia tunc ſuper eis tranſactio fieri poteſt, ibi n.12.
Extende id multò magis procedere, quando tranſactio eſſet iurata, quia tunc etiam ſuper alimentis futuris fieri poteſt, ibi n.13.
Contrarium, quòd ſcilicèt iuramentum in remiſſione alimentorum nihil operetur, vide ibi n. 14. vbi ratio aſſignatur.
Sed quando à Patre debentur, an ſuper eis tranſigi poſſit, vide ibi n.15.
Et eorum cauſa dicitur pia, & priuilegiata, tàm reſpectu proceſſus, & probationum, quàm etiam in eo, quòd in ea ſummariè procedatur, concluſ 89. n.16.
Item eorum cauſa non recipit appellationem, ſed in ea proceditur omni dilatione reiecta, quando tamen Iudicis Officio, ob inopiam petentis ſunt petita, & petitio fiat ſuper alimentis præſentibus, & futuris, in quibus vita hominis pendet; ſecùs in præteritis, & ſi petantur Iure actionis, concl. 89. num. 17. & nu 18. ratio aſſignatur, & concl.128. n.305. cum ſeqq. & n.745. & concl.129. nu.15.
Eorum tamẽ ſententia eſt appellabilis, ſi alendus ſit diues, & habeat, vndè ſe alat, concl.89. nu. 19. & ibi ratio aſſignatur, & concl.128. n.305. cum ſeqq. & vide in Verbo appellatio.
Sed ſunt per appellantem præſtanda appellatione pendente, ſi ille qui ſententiam obtinuit ſit inops, concluſ. 89. num. 29. & concl. 128. ſub num.305.
Extende, quòd etiam in principio litis debentur, immò dum de eis diſputatur, negotium principale ſilet, concl.89. n. 21.
Et licèt, ab eorum prouiſione detur appellatio, tamen ſit non retardata executione, ſed benè data cautione de reſtituendo in euentũ ſucumbentiæ, ibi nu.22.

Declara id procedere; dummodo alimentarius eam cautionem præſtare poſſit, ſin minus dicta executio ſine ea fieri debet, concl. 89. num. 22.
Contrarium, quòd ſcilicèt ea cautio non ſit danda, vide ibi n.23.
Et quòd non ſint reſtituenda, nec ea præſtans in creditum computare poſſit. vide ibidem.
Alimenta, & ſumptus litis actori imputantur cum fructibus perceptis, ſi ſententiam obtineat, ibi num. 24.
Et ea præſentia, & futura dicuntur à die motæ litis, & ſuper eis appellatio non datur. Præterita verò ſunt iam ante litem motam decurſa, pro quibus appellatio admittitur, concluſ. 89. num.25.
Et ad hoc, vt cognoſcatur, an ſint præſentia, & futura, vel præterita, tempus petitionis, non autem ſententiæ eſt attendendum, concl. 89. num.26.
Poſt litem motam omnino debentur, abſquè quòd pro eis fuerit æs alienum contractum, ibi nu.27.
Illorum de futuro cauſa eſt adeò fauorabilis, vt ad ea petenda dies feſtiui, non attendantur, ibi n.28.
Peti poſſunt, etiam coram Iudice ſeculari, ibi num.28.
Et illa taxare, quando poſſit Iudex laicus pendente cauſa coram Iudice Eccleſiaſtico, vide concl.142. n.62. & 63.
Alendi onus, etiam ad hæredem hæredis tranſit, maximè, quando teſtator ſuper illis perfectam diſpoſitionem fecerit, quia tunc præſumeretur legatum eſſe perpetuum, concl.89. n. n.20.
Extende, vt ibi n.30. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium, ibi n.31.
Concorda, vt ibi n 32.
Alimenta, ſi mandauit teſtator, vt alicui dentur in vita hæredis; nihilominus legatario debentur eius vita durante, etiam ſi hæres ei prædecedat, & eo caſu onus alendi ad hæredem hæredis tranſibit, concl. 89. num. 33. & ibi ratio aſſignatur.
Et debentur Vxori, etiam mortuis Filijs, licèt in legato ei facto adeſſet illa verba, ſi cum liberis mor. retur, quia ea non ſunt appoſita ad inducendam conditionem, ſed ad demonſtrandum teſtatoris deſiderium, ibi nu.34.
Et eorum occaſione poteſt hæres conueniri etiam intra tempus conficiendi Inuentarium, ibi num.35.
Et pro illis datur actio perſonalis, etiam contra tertium, ibidem.
Et adeò ſunt neceſſaria & amica naturæ, vt ob id Filijs, etiam illegitimis, & ſpurijs præſtanda veniant, concluſ. 89. num. 36. & ibi ratio aſſignatur.
Declara, vt ibi n.37. & vide in Verbo Filius.
Et ſunt præſtanda per modum prouiſionis, licèt leuiter ſit probata filiatio; donec lis ſuper ipſa filiatione terminetur, ibi n 38.
Illa cogitur Pater præſtare Filio exiſtenti in quaſi Poſſeſſione illa exigendi, ſi neget eum eſſe talem, etiam nulla præmiſſa ſummaria cauſæ cognitione; ſecùs verò ſi non ſit in ea quaſi poſſeſſione, quia tunc eum eſſe talem ſaltem ſummariè probare tenetur, ibi n.39.
Et ſolet illa decernere Rota, abſq; plenis probationibus, ibi n.40.
Si per triennium continuum fuerint Filio præſtita, ſine dubio etiam in futurum ſunt præſtanda, ibi num. 41.
Etiam in prima inſtantia ſunt præſtanda filiæ, vel Nepti agenti ad bona Patris, vel Aui, concl.89. num. 42.
Alimenta partui præſtare tenetur mulier innupta, quando non probaret eum eſſe alicuius certæ perſonæ, ibi n.45.
Alendi Filios onus tranſit quoque ad Fiſcum, veluti ad hæredes, quorum loco ipſe ſuccedit, ibi num.46.
Alere Filios etiam ſpurios tenetur Fiſcus, etiam ſi confiſcatio eſſe facta, ex crimine leſæ Maeſtatis humanæ, ibi n. 47.
Alimentorum cauſa, quando bona ſunt confiſcata non datur Filis retentio bonorum Patris, ſed ea ſunt capienda de manu Fiſci, qui dicitur hæres anomalus, ibi n. 48.
Et illa, atq; dotes debitę Filijs à Fiſco incipiunt deberi à die confiſcationis. non autem à die mortis naturalis Patris, ibidem.
Sunt etiam præſtanda Filijs delinquentis per Fiſcum, etiam in crimine hæreſis, & ſic læſæ Maeſtatis Diuinæ, quod delictum eſt longè grauius eo lęſę Maeſtatis humanæ, ibi n.49.
Extende etiam illa deberi Filijs hæreticorum; dummodo tamen ipſi ſint Catolici, concl. 89. num.50.
Et illis veniunt concedenda dicta alimenta, quia cum illi viuere permittantur, per conſequens ea ipſis ſunt debita, cum ſine illis viuere non poſſint, ibi n.51.
Extende, quod etiam debeantur Filijs illegitimis Clericorum, non obſtante Bulla Pij Quinti, concluſ. 89. num. 33. & ibi rationes aſſignantur.
Eorum præſtatio eſt fundata ſuper ratione naturali, quæ cum ceſſet in adoptiuis, obid eis alimenta non debentur, concluſ. 89. num. 54.
Alimenta adoptiuis Filijs non debentur. concl. 89. num.54.
Contrarium, ibi n.55. vbi ratio aſſignatur.
Debentur etiam per Patrem ſpiritualem Filio ſpirituali, concl. 89. num.56. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium tamen ſeruari teſtatur Auctor, ibi num. 57.
Concorda, vt ibi nu.58.
Alimentandi onus tranſit in quemcumquè ſucceſſorem, vt puta, ceſſionarium, & ſimilem quia bona ſemper tranſeunt cum ſua cauſa, & onere, ibi nu.59.
Extende id procedere, vt ibi n.60.
Alere non ſolùm tenetur in vita Pater Filios natu-

rales, ſed etiam eſt poſt mortem eis alimenta ſufficientia relinquere tenetur, concluſ. 89. num. 61.

Et ideò poſſunt Filij naturales ea petere à Filijs legitimis, & naturalibus, licèt ea Pater eis non reliquerit, ibidem.

Sed ea ſola tenentur præſtare hæredes Patris Filijs illegitimis, licèt aliquid aliud illis relinquatur, ibidem.

Et ius ea petendi ex parte petentis dicitur perſonale, ex parte verò ea debentium dicitur ad hæredes tranſmiſſibile, concl. 89. n. 62.

Et eorum ſubiectum eſt Anima, & Corpus, quæ proptea non migrant ad hæredes, & ſic de ſubiecto in ſubiectum, ibi n. 62.

Et illa, quando per ſtatutum ſunt loco legitimæ ſubrogata, vti perſonalia ad hæredes, non tranſeunt, nec per eorum ſubrogationem fauorem legitimæ ſuſtinent, concl. 89. n. 63.

Contrarium, ibi n. 64.

Et eorum occaſione, ſi fuerit legatus fundus ei cui proprietas legari poteſt ea, ad hæredes legatarij tranſibuut, ibi nu. 65.

Quando ſunt legata dignitati, vt pote Epiſcopo, vel ſimilibus, tunc illud onus erit ex vtraquè parte tranſmiſſibile, & ſic perpetuum, concl. 89. num. 66.

Extende id procedere, vt ibi nu. 66. & 67. vbi ratio aſſignatur.

Et illorum legatum factum Eccleſiæ, non expirat ſi ea deſtruatur, ſed tranſit ad Pontificem, licèt benè expiret illud factum Ciuitati, ſi Ciuitas deſtruatur, ibi n. 66.

Illa ſemper debentur donec legatarius viuat, ibi num. 67.

Sed legata dignitati non debentur perpetuo ſucceſſori in ea, qnando eſſent præſtanda de fructibus alicuius fundi, ſed ſolùm vſq; ad centum annos, ne proprietas ſemper ſit inutilis, concluſ. 89. n. 68.

Fallit, vt ibidem.

Alimenta puero ſimplicitè relicta nullo alio modo adiecto, tunc ei debentur non ſolùm vſquè ad tempus pubertatis, ſed ad tempus vitæ ſuæ concl. 89. n. 69. & ibi ratio aſſignatur.

Alimentãdi onus tranſit contra quoſcumq; hæredes Patris, in beneficium Filiorum naturalium, & tunc habetur ratio ad facultates, quæ poſt eius mortem extabaut, ibi n. 70.

Extende, vt ibi num. 71.

Alimenta debentur Vxori Filij naturalis, ab hæredibus Patris, ibi n. 72.

Et peti poſſunt ab hæredibus alere debentis, etiã coram Iudice ſeculari, ibi n. 73.

Illaq; præſtare Vxori poteſt vir compelli per Iudicem laicum, etiam ſi cauſa matrimonij agetur coram Delegato Apoſtolico, concluſ. 89. num. 74.

Illorum fauore, tàm Iudex laycus, quàm Eccleſiaſticus procedere poteſt, ibi n. 74.

Item pro illis Vxor, & Filij habent hippothecata bona Mariti, & Patris reſpectiue, & ideò, tàm conſtante matrimonio, quàm etiam eo ſoluto contra tertios poſſeſſores, agere poſſunt, ibi nu. 75.

Immò ad fauorem Filiorum ſunt deducenda, quando Pater ære alieno grauatus reperiretur, & prælertim ſi ex dilapidatione illud fuiſſet cõtractum, & ſic Filij pro illis ſunt omnino creditoribus præferendi, ibi n. 76.

Extende quòd ea debentur Filijs etiam ex damnato coitu procreatis, ibi n. 77.

Contrarium, ibi n. 78.

Concorda, vt ibi n. 79.

Et debentur per Patrem Filio naturali, non ſolũ in terris Eccleſiæ, ſed etiam in illis Imperij, ibi num. 80.

Extende, quòd etiam debeantur Filijs illegitimis etiam ex bonis primogenituræ, ſeu fideicommiſſo ſubiectis; dummodo tamen *Filij* ſint de deſcendentibus fideicommittentis, vel primogenituram conſtituentis, ibi n. 81.

Debentur etiam Filiæ fœminæ naturali; Imò pro eis bona Patris ſunt obligata, ibi n. 82.

Et per Patrem Filię ſpurię præſtita repeti non poſſunt, cum ipſe eam alere teneatur, concl. 89. num. 83.

Debentur etiam per Patrem Filiæ nuptæ, & poſtea viduæ effectæ, illius viduitate durante, concluſ. 89. n. 84.

Declara, vt ibidem.

Extende, quòd debeantur per Patrem Filiæ, etiã dum eius Maritus viuit, ibi n. 85.

Et licèt eorum repetitio non detur, ex eo, quia de Iure naturæ debẽntur; tamen illorum compenſatio tolleratur, cum fructibus per Patrem exactis, ex bonis adminiſtratis Filij, concl. 89. num. 86. & 250.

Sed illa Filiæ ſpuriæ data reuocantur, ſi ſint exceſſiua, & in damnum Filiorum, ac in fraudem legis præſtita, ibi n. 87.

Extende, vt ibi n. 88.

Declara, vt ibi n. 89. & 90.

Alimenta ſunt magis priuilegiata, quàm actio de dote, ibi n. 90.

Sed ea petere non poteſt Filia ſpuria, quãdo habuit dotem, ibi n. 91.

Item illa non debentur aliundè hbenti, concl. 89 num. 91.

Et ideò, ſi fuerint relicta Filio ſpurio, ſiue naturali, non poterit, poſtea etiam legatum, ſibi à Patre relictum prætendere, ibidem.

Contrarium, ibi n. 92.

Concorda, vt ibid. nu. 93.

Illa tamen, & dos ſpurijs, non debentur, quando eſſent ingrati, veluti quia teſtamentum Patris impugnarent; Item quando aliundè haberent vndè viuere poſſent, nec non etiam, quãdo ipſi ſpurij poſſent ex arte viuere, concl. 89. n. 95. & 116. & n. 132. cum ſeqq.

Declara, vt ibi num. 96. & 117. & ibi ratio aſſignatur.

Contrarium, vt ibi n. 97. & 118. & 135.

Concorda, vt ibi n. 98. & n. 117. cum ſeqq. & n. 135. cum ſeqq.

Sed quãdo ſunt præſtanda ſpurijs non debent cõcedi,

cedi, tàm ampla, & opulenta, ſicut Filio legitimo, & naturali fieri ſolet, concluſ. 89. nu. 100. & 121.

Contrarium, vt ibi n. 101.

Sunt decernenda, tàm Filio naturali, quàm legitimo pendente lite ſuper filiatione, concl. 89. num. 101.

Sed illa, & ſumptus litis non debentur Filio naturali teſtamentum Patris impugnanti, tamquàm calumnioſam cauſam agenti, concl. 89. num. 101.

Et ſunt prius Filijs legitimis præſtanda, quàm ſpurijs, ſi facultates Patris omnibus non ſuppetant, ibi n. 102. & 120.

Sed illa non tenetur pręſtare Filio Pater inops, ſicut è conuerſo Filius inops Patri, concl. 89. num. 103.

Et illorum cauſa non debet vẽdi proprietas bonorum Patris, nec è contra, concl. 89. n. 103. & 126.

Contrarium, ibi n. 125.

Alendus eſt prius Pater, quàm Filius in pari cauſa neceſſitatis ex regula ordinatæ charitatis, ibi nu. 103. & 119.

Sunt præſtanda Filijs ſpurijs, iuxta facultateſ, & qualitatem, ac dignitatem perſonę, cui præſtãtur, ibi n. 104.

Et quando debentur miſerationis cauſa, dantur eo caſu ſolùm ſecundum neceſſitatem viuẽdi, & non ſecundum perſonę dignitatem, concl. 89. num. 105.

Contrarium, ibi n. 106.

Concorda, vt ibi n. 107.

Et an ſint concedenda parua, vel magna, id eſt in Iudicis arbitrio fundatum, quod tamen debet Regulari, iuxtà conſuetudinem loci, concl. 89. n. 108.

Sed quando ſunt alicui, oblata oblatio eſt attendenda, non autem qualitas reddituum, & perſonæ, nec tunc recurrendum eſt, ad arbitrium Iudicis, ibi n. 109.

Quando autem petuntur in Tribunali Rotæ ea non procedit rigoroſè, & per apices Iuris, ſed maximam æquitatẽ ſeruat nec plenas probationes ſuper illis requirit, concl. 89. nu. 110. & prius nu. 40.

Et quommodo ſit ſolita ea taxare, vide concl. 90. n. 21.

Sed ſi tamen debeantur Filijs legitimis, & naturalibus, tunc eſt habenda ratio ad fructus bonorum aduentitiorum, & ſic ad illos Matris quoq; concl. 89. n. 111.

Et an ſit etiam h[illegible]enda ratio ad fructus bonorum Emphiteuticorum, vide ibidem.

Quando à Patre relinquuntur Filijs in teſtamento ea præſtanda veniunt, etiam ſi Filij aliundè alimenta habeant, ibi n. 112.

Fallit in Filijs ſpurijs, ibi n. 91. & 113.

Non debentur tamen per Filium Patri, quando ille ex arte viuere poſſet, niſi eſſet ei indecorum eam artem exercere, vel niſi conſuetudo extaret in contrarium, ibi n. 116. cum ſeqq.

Illa debentur in Regno Neapolis Filijs ſpurijs, etiam diuitibus iure actionis, & nõ tantum futura, ſed etiam præterita, iuxtà tamen facultates Patris, ibi n. 118.

Sed ad quam quantitatem ſint taxanda, & quomodo ſint ſoluenda, diſtingue, vt in concl. 89. num. 119.

Et ad hoc, vt alimenta quis præſtet alijs, non debet proprium victum arctare, concluſ. 89. num. 119.

Sed illa dare non tenetur pauper alio pauperi, concl. 90. ſub n. 21.

Si eorum cauſa Pater receperit mutuo Frumentum, tunc Filij, qui ex eo fuerunt aliti pro eius ſolutione remanent obligati, concluſ. 89. num. 122.

Extende, vt ibi n. 123.

Declara, vt ibi n. 124.

Et ſi illorum cauſa, quis mutuet alteri pecuniam, tunc habet actionem pro repetitione, tàm contra debitorem alimentorum, quàm contra eum cui fuit mutuatum, ibi n. 127.

Extende, vt ibidem, & num. 128. cum ſeqq. & vide in Verbo Mutuans.

Debentur Filijs illegitimis, ſed ſi ſuper illis litigari contingat, tunc etiam ſumptus litis ſunt præſtandi, ibi n. 132.

Extende, vt ibi num. 133. & ſeqq. vbi ratio aſſignatur.

Sunt præſtanda à Patre Filijs naturalibus, & legitimis, niſi ille, eos aliundè habet, edemonſtret, ibi n. 134.

Et ad dignoſcendum, an quis habeat, vndè ſe alat non attenduntur operæ, nec induſtria, quia humana fragilitas ex tempore variari poteſt, ſed ſolùm attenditur, ſi ex redditibus viuere poſſit, ibi n. 135. & 155.

Extende, quòd illa tenetur Pater præſtare Filio à ſe ſeorſum inhabitanti, ob ipſius Patris ſęuitiã & auſteritatem, ibi n. 138.

Extende, vt ibidem.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 139. & 140.

Alimenta, quando per Socerum ſunt præſtanda nurui, ac eius Filijs, tunc ille, ac eius hæredes in eorum præſtatione nullam moram committere debent, ibi n. 140. & 169.

Extende id multò magis procedere in foro interiori, ibi n. 141.

Extende, quòd ea tenetur Frater præſtare Fratri, extra propriam domum, non attenta induſtria, ex qua viuat, & in ea quãtitate, vt ei erat in ſua domo daturus, ibi n. 142.

Et illa petens extra domum propter ſęuitiam, ob quam ſeorſum inhabitare cogatur, tunc ipſam ſæuitiam probare tenetur, ibi n. 143.

Declara, vt ibi n. 144.

Et illa extra domum deſtinatam præſtari Iudex cogere poteſt, ibi n. 144.

Licèt ea commodius præſtentur in propria domo, quàm extra, ibi n. 142.

Alimenta ſi petat Filius à Patre, qui habeat quoq; Patrem, tunc conſenſus, dicti Patris, & ſic Aui. reſpectiuè accedere debet, cum in illius poteſtate exiſtat, ibi nu. 145.

Et

Et illa tenetur Pater præſtare Filio non ex Iure Patriæ poteſtatis, vel ex eo, quòd habuerit dotem Vxoris, ſiue Matris Filij, aut habeat vſumfructum in bonis aduentitijs Filij, ſed ex proximitate, & ſanguinis charitate, concl. 89. num. 146. & 148.

Sed ſi illorum cauſa Filius vult côuenire Patrem, tunc poterit adire Iudicem, abſq; venia, & cõſenſu ſui Patris legitimi, & naturalis, concl. 89. num. 147.

Et illa debet Filius conſequi à Patre, & non ab Auo, quando ambo eſſent diuites, concl. 89. num. 148.

Debentur per Auum in ſubſidium; ſcilicèt quando Pater Filij, vel Filię eſſet pauper, concl. 89. num. 148.

Illa debentur Filijs naturalibus Iure actionis, ſpurijs verò officio Iudicis, concl. 89. num. 149. vbi ratio aſſignatur.

Illa quoq; tenetur præſtare Pater Filio Doctori, etiam profeſſionem in primarijs Ciuitatibus exercenti, quando præſertim ibi commodè non lucretur, ibi n. 154.

Declara, vt ibi n. 154. & 155.

Extende, quòd ea tenetur præſtare Pater Filio, etiam ſi ille poſſet alicui Principi ſeruire, vel ire ad bellum, & ibi ſtipendia habere, concl. 89. num. 156.

Contrarium, ibi n. 157. & 158.

Sed prima opinio magis placèt Auctori, vt ibi n. 158. & 159. & ibi ratio aſſignatur.

Subextende, quòd nedum ea debentur per Patrem Filio exiſtenti in ſtudio Generali; verum etiam ſumptus itineris, Librorum, & aliarum rerum neceſſariarum, conſiderata facultate, ac nobilitate opulenti Patris, nec non annonæ charitate, ibi 160.

Debent eſſe pinguiora in ſtudio, quàm domi, ibi num. 160.

Veniunt etiam ſubminiſtranda per Patrem Filio, quando ludendo eius portionem perdidiſſet, neq; tunc in eo culpa dilapidationis attenditur, cum in contrarium ratio naturalis operetur, ibi num. 161 & 226.

Contrarium tamen procedit in Filio prodigo, ibi num. 162.

Concorda, vt ibidem.

Alimenta, & ſumptus litis debentur Filio Religioſo contendenti ſuper bonis Paternis, & Maternis; dummodo tamen de licentia Superioris compareat ad Iudicium, cum per ſe non habeat legitimam perſonam ſtandi in eo, concl. 89. n. 163.

Et illa tenetur præſtare Pater; nedum Filio legitimo, & naturali, ac eius Nepotibus, ſed etiam Seruis, & Ancillis, qui, ſiue quæ illis inſeruiunt, ibi n. 164.

Extende, vt ibi n. 164. & 166.

Declara, vt ibi n. 165.

Extende, quòd ea nedum Pater tenetur præſtare Filio, ſed etiam nuru, etiam ſi Filius Vxorem indotatam, & abſquè conſenſu Patris duxerit, quòd quidem de iure Canonico fieri licet, concluſ. 89. num. 167.

Contrarium, de iure Ciuili, ibidem.

Concorda, vt ibi n. 168.

Fallit tamen, vt ibi n. 170.

Illa tamen præſtare non tenetur Maritus priuigno, nequè eum in domum, ſed Vxorem tantum ducere tenetur, ibi n. 171.

Et ideò ſi habuit alimenta priuignus à vitrico, illa reſtituere debet; ſecùs autem, ſi dictus priuignus operas ſuas pro dicto vitrico impendit, ibi n. 172.

Quando poſſit, vel teneatur Vxor ea præſtare Filijs primi matrimonij in neceſſitate conſtitutis, ſine licentia Mariti in conſcientia, vide ibi n. 73. & 74.

Debita Filio tenetur Pater augere, quando ei naſcuntur Filij legitimi, & eò magis ſi precia rerum eſſent aucta, concluſ. 89. num. 175. & 178.

Extende, vt ibi n. 176. & ſeqq. & ibi rationes aſſignantur.

Contrarium, ibi n. 178.

Concorda, vt ibi dicto n. 178.

Item debent augeri, quando Filij dignitas, ſiue familia, ob numerum Filiorum augetur, non obſtante taxatione inter Patrem, & Filium prius ſequuta, ibi nu. 179.

Quando debeantur Nepoti, vel nepti ex Filia, legitimato, adoptiuo exiſtenti in vtero, aut emancipato, vide ibi n. 180.

Alimenta, ſeu lac tenetur Mater præſtare Filio intra triennium, concluſ. 89. num. 181. & ibi ratio aſſignatur.

Declara tamen pluribus modis, vt ibi num. 18[illegible] & ſeqq.

Illa tamen tenetur Mater præſtare Filio, etiam vltra triennium in ſubſidium, quando Pater eſt pauper, ibi n. 183.

Extende, vt ibi n. 184.

Declara, vt ibi n. 185.

Sed ea pręſtita Filijs, vltra triennium quan[illegible] Mater poſſit à Patre repetere, vide concl. 8[illegible] num. 181.

Illa, vel dos, quando ſunt ab aliquo danda, in ſubſidium, tunc non ſunt rigoroſè taxanda, nec debent ægeſtatem parere in dotante, ſed ſolum ad meram neceſſitatem dotandæ, ſiue alendæ perſonæ ſunt reſtringenda, ibi n. 186.

Tenetur Mater illa præſtare Filijs legitimis, quando Maritus eſſet mortuus, ibi n. 187.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 188. & 191. & ibi ratio aſſignatur.

Contrarium, vt ibi n. 189. & ſeqq. & [illegible]. 306.

Debentur Filiæ potius per Matrem, quàm per Patrem, ibi n. 192.

Tamen ſi ſint præſtanda Filijs pænes Matrem, vel pænes alium, quando ea tranſi[illegible] ad ſecunda vota re eſt arbitrarium Iudici, [illegible]. 190.

Tenetur ea præſtare Filius Patri, nec non Matri, quæ ob adulterium ſuam dotem amiſiſſet, & id ex charitate ſanguinis fit, ibi n. 193.

Item tenetur ea præſtare Filius Patri, ſi recuperet hæreditatem, quæ per fraudem Patris ſibi

ſuerat

fuerat ablata, quia quæ de iure naturæ debentur, nullo caſu euelli poſſunt, concl.89. n.194.

Tenetur quoq; ea Filius præſtare Patri bannito, cum potius naturalis cauſa ſit attendẽda, quàm crimen Paternum, ibidem.

Extende duobus modis prædicta procedere, vt ibi n.194. & ſub n.195. ratiò aſſignatur.

Declara, vt ibi n.195.

Item tenetur Filius ea præſtare Patri, etiam hæretico, concl.89. 198. vbi ratio aſſignatur.

Contrarium tamen verius eſt in foro exteriori, ibi n.199.

Tenetur præſtare Filius Patri, à quo fuerunt bona fideicommiſſo ſubiecta ablata ob illius dilapidationem, & eidem Filio reſtituta; dummodo tamen Pater egeat, & non aliàs, ibi n.200.

Declara, vt ibi dicto nu.200.

Non tenetur ea Filius præſtare Patri, quando nullam artium eſſet edoctus, ibi n.201.

Et illa non præſtans Patri, antiquitus pro ignobili habebatur, concl.89. n.201.

Non tenetur Filius pauper ea Patri præſtare, ibi num.202.

Ea tantum debet habere Mater in bonis Mariti, licèt ſit relicta vſufructuaria, dum ipſi Filij viuũt, licèt illis mortuis plenum vſumfructum habeat concl.89. n.203. vbi ratio aſſignatur, & n.204.

Extende id multò magis procedere in Nouerca ibidem.

An quis teneatur ea præſtare potius Filijs, quàm parentibus, ſiue è contra, quando ambos in neceſſitate conſtitutos habet, vide latè in concluſ.89. nu.205. cum ſeqq.

Illa tenetur præſtare Filius Matri adulteræ; dummodo illa proprios parentes non habeat, qui ipſa alimenta præſtare poſſint, ibi nu.205.

Declara, vt ibi n.213. & ibi aſſignatur ratio.

Contrarium tamen huic declarationi habetur, ibi n.214. vbi pariter ratio cõtraria aſſignatur.

Item illa tenetur præſtare Frater diues Fratri, & Sorori pauperi, ibi n.215.

Extende pluribus modis, vt ibi n. 216. cum pluribus ſeqq. & ibi opiniones inuicem contrariæ concordantur.

Quando debentur iure naturali, vt inter Filios legitimos, naturales & Parentes, tunc non attenduntur operę, ſiue induſtria, ſed ſolùm ſi ex redditibus viuere poſſint, ſecùs verò ſi debeantur Iudicis Officio, aut legis diſpoſitione, ibi num.224.

Non debentur Fratri, quando ille omnia bona ſua dilapidauit, concl.89. num. 225. & ibi ratio aſſignatur.

Sed quando debeantur Filio dilapidatori, vide ſub n.126.

Debentur Sorori legitimam petenti, concl. 89. num. 227.

Extende, vt ibi dicto n.227.

Extende, quòd etiam debeantur Fratri, & Sorori, licèt ex alio Patre natis, & ſic vterinis ibi num. 133.

Sed id non ſeruatur hodie de conſuetudine, vt ibi num.234.

Sed ea, quæ à Fratre alteri Fratri pręſtantur in dubio præſumuntur cauſa pietatis, & animo donandi, non autem repetendi, data, concluſ. 89. num.235.

Sed ad hoc, vt donata præſumantur, hęc concurrere debent, & primò quòd expenſę ſint factę in perſona, non autem in rebus, ſecundò quòd illa perſona ſit coniuncta, tertiò quòd expenſæ ſint modicæ, & non magnę; aliàs animo repetendi factę pręſumerentur, ibi nu.236.

Et donata pręſumuntur, licèt ea pręſtans eſſet extraneus, quando non fuit proteſtatus, & pręſertìm ſi eſſet diues, pius, & liberalis, concluſ.89. num.237.

Illa non repetit ille, qui alere de iure tenetur, ſiue proteſtetur, ſiue non, concl.89. num.238. & ibi exemplificatur.

Alimenta ſi præſtet Epiſcopus expoſito, tunc expenſas factas non repetit, ſiue proteſtetur, ſiue non; licèt ſecùs ſi talis expoſitus fuiſſet alitus ex communibus redditibus Eccleſię, vel in aliquo loco ad alendum expoſitis deputato, quia tunc Pater (dummodo non egeret) teneretur expenſas factas eidem loco compenſare, concluſ.89. num.238.

Item pręſtita amico non leuis, ſed magnę amicitię, aut eius Filijs donata cenſentur, ibi n.239. & concl.100. n.7.

Declara tamen, vt in concl.100. n.8.

Illa præſtare tenetur Clericus Fratri, & Sorori etiam ex redditibus Eccleſię, & ſui Beneficij; dummodo tamen non eſſet ſenex, & infirmus, ita vt omnibus fructibus ſui Beneficij in ſui adiutorium indigeret, ibi n.240.

Alimenta Vicarij ſunt detrahenda ex redditibus Eccleſię, licèt reſſiduum pro Rectore non ſufficiat, quãdo ipſe Vicarius deputatur, ex eo, quia ipſe Rector curę animarum vacare non poteſt, ibi num.241.

Sed ſi illa pręſtet adminiſtrator ei, cuius negotia gerit, licèt ſit ſanguine coniunctus, tamen in dubio de ſuo pręſtare non tenetur, ſed de bonis adminiſtratis, & ſic animo repetendi data præſumuntur, ibi n.242. & ſeqq.

Item ſi illa pręſtet Mater Filio ratione adminiſtrationis, donare non cenſetur, ſecùs verò ſi ratione ſanguinis, & pietatis id faceret, concl. 89. num. 243.

Extende, vt ibidem.

Si petantur per coniunctum, tamquam Curatorem, ſed de cura non appareat, tunc proceſſus erit nullus, ibi n. 244.

Item ſi petantur per Procuratorem qualiter deputatum non debentur, ſed data reſtituenda venirent, ibidem.

Ideo ea ſemper peti debent, abſq; errore perſonæ, ibidem.

Data Genero à Socero ob dotem non ſolutam non dicuntur præſtita iure ſanguinis, ſed ob onera matrimonij ſuſtinenda, & ſic ea nunquam ſunt reſtituenda, ibi n.245.

Fallit, vt ibidem.

Præſtita Filijs per Matrem, illa poteſt repetere

ab eo, ad quem onus eos alendi ſpectat, concl. 89. num.246.
Nunquam petuntur per Filios à Matre, niſi excluſo Patris ſubſidio, ibi n.146.
Illorum repetitioni, quando eſt locus ſit tantum repetitio pro diſpendio burſali, non autem pro labore perſonæ, ibi n.247.
Lite pendente data Filijs, vel alijs perſonis, nunquam reficiuntur, etiam ſi alitus ſuccumbat, ibi num.248. & 249.
Fallit, vt ibi n.248.
Contrarium, vt ibi n.249.
Alimena præſtans Filio, ſiue ſeruo expoſito poteſt ea ab illius Patre, ſiue Domino repetere, vnà cum expenſis in eis erudiendis in aliqua arte factis, concl.89. nu.251. & nu. 252. ratio aſſignatur.
Veniunt compenſanda cum fructibus, quando actor ſententiam pro ſe obtinet, ibi n.253.
Illorum fauore multa conceduntur, quæ alias nõ concederentur, ibi n.254.
Item eorum debitum non eſt cum alio debito compenſabile, ibidem.
Eorum priuilegia adeò ſunt fauorabilia, vt propterea donatio in cauſam alimentorum non requirat ſolemnitates à ſtatuto in donationibus requiſitas, ibi n.255.
Extende, vt ibi n.255. & 592.
Alimentorum cauſa ſi fiat ſtipulatio à tertiò ad fauorem pauperis erit valida, concl.89. nu.255. & n.592.
Poſſunt relinqui exteris, non obſtante ſtatuto bona in forenſes alienari prohibente, concl. 89. num.256.
Debentur ex bonis fideicommiſsi in ſubſidium, quando libera non extant, ibi n.257.
Eorum fauore ſemper in dubio eſt pro eã petente iudicandum, ibi n.258.
Illorum promiſſio volũtaria non reddit vnquam contractum vſurarium, ibi n.259.
Onus alendi, quod habet Frater in Fratrem, & Sororem, ad vlteriorẽ gradum non extenditur, ibi n.260. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium, vt ibi n.261.
Concorda, vt ibi eodem n.261.
Illa coniunctis debentur iure ſanguinis, non autẽ reſpectu bonorum, ibi n.260.
Præſtita Nepoti, vel nepti, ſi ſint magna donata non cenſentur, ibi n.262.
Et debentur Nepoti ex ſpurio ab Auo Materno, non autem Paterno, concl. 89. nu. 263. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium, quòd ſcilicèt, tàm vnus, quàm alter Auus teneatur Filijs, ſiue Nepotibus alimenta præſtare, vide ibi n.264.
Concorda, vt ibi nu.265. & ibi ratio diuerſitatis aſſignatur.
Debentur per Auum Paternum Nepoti ex Filio legitimo, & naturali, ibi n.266.
Quando Nepoti debentur in bonis fideicommiſſo ſubiectis per Auum, iam defunctum, tunc illa debentur ex ipſis bonis, omnibus creditoribus Filij excluſis, ibi n.267.
Item debentur per virum Vxori, etiam ſi eam indotatam ille duxerit, num.268. & ibi ratio aſſignatur, & n.275.
Contrarium tamen habetur, ibi n.269. cum ſeq. & n.275.
Concorda, vt ibi n.275. cum ſeqq.
Sed illa non tenetur præſtare maritus Vxori, quãdo non habuit dotem, vertente inter eos lite, ibi num.270.
Item non tenetur illa præſtare Maritus Vxori, quando accepit nomina debitorum pro dote, licèt benè teneatur illa nomina proprijs expenſis exigere, quando tamen impenſæ non eſſent magnæ, ſiue neceſſariç, ſed eo caſu pendente lite Vxor poteſt ab eius Patre alimenta prætẽdere, ibi n.271. & ſeq.
Declara, vt ibi n.273.
Et illa non ſolùm poteſt denegare Maritus Vxori, ob non ſolutam dotem, ſed etiam eam poteſt è domo expellere, ibi n.274.
Declara, ibi n.275.
Rurſus declara id procedere de Iure Ciuili; ſecùs autem de Iure Canonico, ibi n.276.
Eorum præſtatio diuturna coadiuuat confeſſionẽ Mariti ſuper receptione dotis, etiam ad effectũ præiudicandi tertio, ibi nu.277. & vide concluſ. 120. n.226. cum ſeqq.
Et pro illis bona Mariti ſunt Vxori obligata, ibi n.278.
Extende, vt ibi n.279.
Declara tamen, quòd quando poteſt Vxor, ſed Vidua illa cõſequi ex arte proprijs manibus elaborãdo, ſine eius, aut ſuç agnationis dedecore, iunctis fructibus ſuæ paruæ dotis, non poteſt prætendere quartam in bonis viri, concluſ. 89. num. 282.
Extende, vt ibi n.283. & ſeqq.
Et illa, quando ſunt alicui legata in caſu neceſſitatis, tunc non debentur, ſi legatarius habeat Patrem, aut alium, qui eum alere poſſit, ibi num.285.
Debentur per virum Vxori, quando non prorſus indotatam duxiſſet, ſed aliquam paruam dotẽ habuiſſet, ibi n.289.
Item debentur per virum Vxori, quando talis conſuetudo extaret, ibi n.290.
Et quando ſunt præſtanda ratione conſuetudinis, tunc ea Iure actionis debentur, & ſic etiam dinitibus, non ſolùm futura, ſed etiam ea de præterito præſtanda veniunt, ibi n.290.
Illa debita iure conſuetudinario debentur ratione bonorum; ſecùs verò, quando ea debentur de Iure communi, quia tunc illa à perſona perſonæ debentur ex ſanguinis charitate, concluſ. 89. num. 291.
Tenetur Maritus illa præſtare Vxori, etiam adulterç, poſt factam Thori ſeparationem, concl.89. num.292.
Declara tamen, vt ibidem.
Extende, quòd ea tenetur Maritus pręſtare Vxori, quando fieret hæretica, ſed poſtea pæniteret, ibi n.293. & ſeqq.
Item tenetur Vxor præſtare alimenta viro de-

proprio, quando ipſe egenus, & pauper fieret, ibi n.296.

Extende, quòd ob alimenta viri, poteſt fundus dotalis vendi, concl.89. n.296. & vide in Verbo Alienatio, & in concl.84. nu.140. & concl. 87. n.19. cum ſeqq.

Eorum præſtatio, & excarceratio à pari non procedunt, & ideo de vno ad aliud non infertur, concl.84. n.140. & concl.89. n.296.

Et illa tenetur præſtare Vxor viro; nedum attenta qualitate dotis, ſed etiam, & lucri, concluſ. 89. num. 299.

Et ſiue debeantur ex obligatione, ſiue ex miſeratione vtroq; caſu ratio dignitatis, & conditionis perſonarum, nec non qualitatis rerum eſt attendenda, ibi n.299.

Extende, quòd ea nedum tenetur pręſtare vxor viro indigēti, ſed etiam Monaſterium, in quod cum conſenſu ſui viri fuerit ingreſſa, & cui illius bona, ac dos fuerit tradita, ibi n.300.

Contrarium tamen habetur, ibi n.301.

Item illa tenetur Vxor præſtare viro indigenti, licèt eſſet legum contemptor, & magnus ribaldus, ibi n.302.

Extende, quòd etiam debentur Vxori, quando à viro iuſta cauſa receſſit, ibi n.303.

Extende alijs tribus modis, vt ibi n.304. cum ſeqq.

Item debentur Vxori, quando recederet à viro ex eo, quia concubinam teneret, aut ob eius ſæuitiam, vel quando eſſet Homo rixoſus, aut ob inimicitiam, vel odium capitale, quod cum ea, vel cum ſuis vigeret, concl. 89. num.306. & 308.

Debentur per virum mulieri, pendente lite ſuper Matrimonio, immò ſub nube, & illius collore, ibi n.309. & ibi ratio aſſignatur.

Debent præſtari ventri pręgnanti, ex bonis Mariti defuncti, quamuis eſſet dubium, an eſſet prægnans, & mulier eſſet diues, concluſ. 89. num. 310.

Declara, vt ibi n.311.

Debentur per Maritum Vxori, quando de licētia illius, & ex cauſa neceſſaria alibi inhabitaret, ibi n.312.

Sunt præſtanda per virum, non ſolùm ipſi Vxori, ſed etiam illius familiæ, concluſ. 89. num.313.

Et vt poſſint denegari Vxori, non ſufficit probatio malæ famæ illius, ſed ſententia requiritur, ibi n.315.

Item debentur per Maritum Vxori, quæ à ſe receſſit, dum de Iuſtitia cauſæ cognoſcitur, ibi num.316.

Et quando debentur per Maritum Vxori, quę à ſe receſſit, ſunt præſtanda pro modo dotis datæ, & receptæ, ibi n.317. & ſeqq.

Sed quando debentur reſpectu, & contemplatione alicuius rei particularis, ſi ea in fructuſera fiat, aut pereatur, amplius non ſunt præſtanda, cum iſtud onus reale, & non perſonale dicatur, ibi n.319.

Extende, vt ibidem.

Et quando debeantur contemplatione alicuius rei, debet haberi reſpectus ad fructus, & redditus illius, etiam ſi ſtatuto caueretur, vt commutatio prius facta de fructibus in pecuniam perpetuò obſeruetur, quia illud intelligi debet, rebus ſic ſtantibus, ibi n.320.

Fallit, vt ibi n.321. & ſeqq.

Si eorum cauſa aliqua bona ſint aſſignata Filiæ, & ea, abſq; eius culpa amittantur, alia iterum aſſignari debent, ibi n.323.

Extende, ibi n.324.

Illa non tenetur præſtare Maritus Vxori, quando dos fuiſſet euicta, & eò magis, quando illa non fuiſſet promiſſa ab Vxore, ſed à Patre, fratribus, & extraneis, ibi n.326.

Extende, ibi ſub n.327.

Contrarium tamen eſt verius de iure Canonico ibidem.

Eorum legatum, ſi ſit relictum alicui ab extraneo ex fructibus, & redditibus certorum bonorum, quando fructus ceſſarent, amplius alimenta non deberentur, ibi n.329.

Et eo caſu legatarius nō tenetur ad ſolutionem collectarum illius fundi, niſi quando fructus excederent quantitatem debitam pro alimentis, ibi n.330.

Et quando ſunt relicta alicui ſimpliciter, & indeterminatè, non autem contemplatione certæ rei, augentur, & minuuntur ſecundum tempora, & conditiones perſonarum, quibus ea debentur, & iuxta quantitatem familiæ, & Patrimonij, nec non iuxtà conſuetudinem regionis, ac alterationem, & mutationem pretij ciborum, habitationis, & veſtimentorum, concl. 89. nu.331.

Alere, & redotare ita tenetur Frater Sororem, ſicut Pater Filiam, ibi n.332.

Alimenta, quando eſſent alicui à teſtatore relicta, & quantitas illorum eſſet à teſtatore taxata, tunc ſi fructus non ſufficiunt, proprietas vendenda erit, ibi nu.333.

Extende, vt ibidem.

Sed regulariter ex redditibus, fructibus, & acceſſionibus, non autem ex proprietate ſunt præſtanda, ibi nu.334.

Quando ſunt relicta ex certo fundo, ſi ille non producat tot fructus, qui pro alimentis ſufficiant, fundus ipſe eſt obligatus pro illis, adeò, vt integra alendo debeantur, concluſ. 89. num.335.

Extende, vt ibi nu.336.

Et quando debeantur, ſi res pro illis legata eſſet ab ipſomet teſtatore alienata, diſtingue, vt in concl.89. nu.338.

Debentur Vxori Viduę, donec dos ſibi reſtituatur, quę loco eorum ſuccedit, & eſt cauſa finalis præſtationis eorum, concl. 89. n.339. & ibi ratio aſſignatur.

Debentur mulieri ex fructibus, non autem ex proprietate dotis, ne breui tempore indotata remaneat, & ſic mendicare cogatur, concl.89. num 339.

Sunt pręſtanda Vxori Viduæ, pęr hæredes Mariti

riti intra annum luctus, etiam ſi fructus dotis non ſufficiant, ibi n. 340.
Amplia vt ibi n. 341.
Fallit vt ibi n. 342. & 343.
Declara tamen, vt ibidem d. n. 343.
Et ſi illa præſtiterit Maritus Vxori extra ſuam domum, & aliquid ex fructibus vltra alimenta ſuperſit, tunc id quòd ſupereſt erit viri, ibi num. 343. in fine.
Illa debentur Vxori de proprio ſui viri, quando illa eſſet prægnans, & ei fuiſſent à viro legata, neq; tali caſu vlla compenſatio cum fructibus dotis fieri debet, ibi n. 344.
Sed ſi illa receperit Vxor Vidua ab hæredibus Mariti, tunc fit compenſatio de fructibus cum alimẽtis, vſque ad concurrentem eorum quãtitatem, ibi n. 346.
Alimenta, nec interuſuria dotis poteſt conſequi Vxor tranſacto anno dato ad reſtituendam dotem, niſi hæredes Mariti interpellauerit, & ſic in mora eum conſtituerit, concl. 89. n. 347. & ſeqq.
Declara, vt ibi n. 349. & 350.
Et illa debentur Vxori Viduæ, nedum in caſu moræ, ſed etiam, quando Vidua non haberet vndè ſe alere poſſet, vel in caſu, quòd ea eſſet negotiari ſolita, ſiue etiam, quãdo debita pro alimentis contraxit, aut hæredes Mariti pœnes ſe dotem retinuerint, abſq; vlla interpellatione, concl. 89. num. 354. & ibi ratio aſſignatur.
Amplia, vt ibi n. 355.
Contrarium habetur, ibi n. 356.
Concorda, vt ibi n. 358.
Sed quando ea debentur alicui Iudicis Officio, vel legis diſpoſitione non ſunt præſtanda, niſi quatenus egeat, vel niſi æs alienum in eorum defectum contraxiſset, concl. 89. num. 366. & 369.
Et ſunt præſtanda Vxori aliundè habenti, vndè viuere poſſit, quãdo Iure actionis ſunt debita; ſecùs autem ſi Iudicis Officio, vel legis diſpoſitione, ibi n. 367.
Alimenta omnia, aut debentur Iudicis Officio, ſiue legis diſpoſitione, aut ex teſtamento, ſiue ex ſtipulatione, & ſic Iure actionis, concl. 89. num. 368.
Et illa, quæ debentur ex teſtamento, vel ex contractu, & ſic Iure actionis, etiam diuiti præſtãda veniunt, ibi n. 369.
Debentur Vxori Viduæ, etiam extra domum viri deductis tamen eius operibus, quia illa tenetur ad commodum hæredum laborare, niſi eſſet magna Domina, vel ſibi indecorum eſſet, aut non eſſet ſolita proprijs manibus laborare, ibi n. 370.
Debentur Vxori extra domum viri, etiam eo adhuc viuente, ſi tamen illa ad eius, obſequia parata, & prompta foret, ibi n. 371.
Reſtringe, vt ibi n. 372.
Contrarium, vt ibi n. 373.
Concorda, vt ibi n. 374.
Alimenta Vxori præſtare tenetur vir, immò cogi poteſt, quando vult fructus dotis ſuos facere, ibi num. 374.
Extende, quòd ſi ea nõ præſtiterit Maritus vxori dum viuebat, vel non adhibuit Medicum, quãdo illa egrotabat, dote priuandus erit, niſi forſan in tempore peſtis eſſemus, concluſ. 89. num. 375.
Fallit tamen, vt ibi n. 376.
Debentur per extraneum dotem promittentem, & non ſoluentem, quia extraneus tenetur ad fructus dotis, poſt curſum temporis à lege introductum, vel poſt litem conteſtatam, ibi num. 377.
Contrarium, ibi n. 378.
Primam opinionem tenet Auctor, quando mulier non haberet, vndè ſe alere poſſet, ibi nu. 379. cum ſeqq. vbi pulchræ rationes aſſignantur.
Illa tamen non tenetur extraneus præſtare extraneæ, ſicut Pater Filiæ propriæ, ibi n. 378.
Item non tenentur præſtare illa Vxori hæredes Mariti, neq; extraneus, quando ipſa Patrem haberet, ibidem.
Alimentorum præſtationis onus, licèt in extraneo ſit à principio voluntarium; tamen ex poſt facto ſit neceſſarium, ibi n. 380.
Et debentur in perpetuum per eum, qui vol untariè eorum præſtationi ſe ſubiecit, concl. 89. num. 381.
Et illa præſtare tenetur, qui dotem promittit, & eam in tempore à lege præſtituto non ſoluit ibidem.
Extende id procedere, ibi nu. 382.
Et talis taxatio vigore ſtatuti Vrbis eſt de ſcutis ſeptem cum dimidio, pro quolibet centenario, vel quinq; iuxtà locorum diuerſitatem, & ea ſemper peti poſſunt, quouſq; dos ſit ſoluta, ibi num. 82.
Et ſi illa non petierit Maritus per decennium in caſu dotis promiſſæ, & non ſolutæ, cenſentur remiſſa, adeò, vt ea hæredes amplius exigere non poſſint, ibi n. 383.
Fallit, vt ibi n. 384. & 385.
Alimenta debet conſequi Vxor in bonis Mariti, quando eſſet relicta vſufructuaria, vltra deductionem ſuæ dotis, & augumenti, vti æs alienum, ibi n. 386.
Extende id procedere, etiam ſi Vſusfructus fuerit relictus Vxori, cum hac conditione, ſi cum Filijs morabitur, & ipſi Filij moriantur, concl. 89. n. 34. & 387. & ibi ratio aſſignatur.
Et tunc alimenta per Vxorem propria actoritate capi poſſunt, ibi n. 388.
Contrarium, vt ibi num. 389. & ibi ratio aſſignatur.
Illa, ſine fructus dotis non poteſt conſequi mulier relicta Tutrix Filiorum, quando non curauit dotem ſibi ſolui tempore ſuæ adminiſtrationis, ibi n. 391.
Extende, vt ibi n. 391.
Fallit, vt ibidem.
Et ſi debeantur Vxori, vel cuilibet alio, per plures perſonas, tunc Iudex poteſt cogere vnum-

tan-

tantum ad ſatisfactionem, cęteris tamen contribuentibus, vel modo vnum, modo alterum, vel poteſt agi contra plures in ſolidum, concl. 89. n.398. cum ſeqq. & vide n.581.

Declara, vt ibi nu.400. & 401. & ibi ratio aſſignatur.

Illorum fauor verſatur ſolum in futuris, ſed in præteritis ceſſat, ibi n.401.

Et non debent eſſe exigua, ſi dos ſit magna, ſed benè illi correſpondentia. ibi n.402.

Illa debentur Vxori vergente viro ad inopiam, dum de eius aſſecuratione tractatur, ne interim fame pereat, ibi n.403.

Item debentur Vxori relictę vſufructuariæ certarum rerum particularium, vltra vſumfructum earum, etiam exiſtentibus Filijs, ibi n.404.

Fallit quando Vxor eſſet relicta vſufructuaria omnium bonorum, quia tunc illud legatum reſoluitur in vim alimentorum tantum, exiſtentibus Filijs, ibidem.

Secus tamen eſſet, quando vſusfructus eſſet integer, plenus, & francus relictus, quia tunc in alimentis non reſoluitur, ibidem.

Alimenta ſola debentur Vxori, quæ fuit ſimpliciter relicta vſufructuaria, Domina, & Maſſaria, etiam ſi hęres extraneus eſſet inſtitutus, concl. 89. n. 405.

Item Vxori debentur, ſi fuit relicta vſufructuaria ad certum tempus, ibi n.406.

Vxori relicta, ſi vitam vidualem duxerit, ſemper ſunt ei præſtanda, dum in viduitate remanſerit, ibi n.407.

Vxori debentur, ſi à Marito fuiſſet facta promiſſio de reſtituenda dote, cum obligatione Camerali damnorum, & intereſſe, ibi n. 408.

Secus verò, ſi illa promiſſio non adeſſet, quia tunc per receptionem dotis illa remiſſa cenſentur, ibi n.409.

Et illa Vxori debita in caſu, quo ea fuit relicta vſufructuaria, ſunt pręſtanda, pro integro anno luctus, non autem vſquè in diem mortis Vxoris tantum, ſi intra illum moriatur, immò non exacta ad hæredes tranſmittit, licèt ea regulariter anticipatè ſoluantur, ibi n.410.

Vxori relicta, vti Dominę, & vſufructuariæ, tunc recipiuntur propria auctoritate, illa verò relicta in ſpecie ſunt recipienda de manu hæredis, ibidem.

Item alias differentias inter prædicta alimenta, vide ibidem.

Sed non debentur Vxori in bonis Mariti, niſi prius deducto ære alieno, ibi n. 411.

Item non debentur Vxori relictæ vſufructuarię, niſi prius fuerint deductę expenſæ pro Filijs, ibi n.412.

Viduæ danda cum eius operibus ſunt compenſanda, ſi tamen ſit apta nata ad laborandum, ibi n. 413.

Declara, vt ibi n.414.

Illa, quando ex promiſſione hominis veniunt præſtanda, tunc neq; obſequiales operæ debētur, niſi ex conuentione fuerint promiſſæ, ibi num. 415.

Veniunt etiā cōpenſanda cū operibus obſequialibus, & ſeruitijs leuibus factis per puellam potius ad delectamentum, & otij vitandi gratia, quàm ad compulſum eius, qui alimenta pręſtat, licèt tamen non pro eis Tutor ſalariū dare teneatur, ibi n.416.

Quando ſunt præſtanda vxori ex proprijs fructibus, ſi facta ex computatione alij fructus vxoris remaneant illi ſunt d. vxori reſtituendi, ibi n. 417.

Contrarium, ibi nu.418.

Concorda, vt ibi nu. 419. & ſub nu. 420. tribus modis declaratur.

Alimenta ſi cōtinuat recipere vxor poſt ſex mēſes à morte viri, ſibi præiudicat in intereſſe dotis, ibi n.421.

Vxori viduæ non debentur, quando ſecundo viro fuit nupta, ibi n.422.

Declara tamen, id eſſe verum, vt ibidem.

Alere, & recipere poteſt Vxor virum bannitum impunè, cum Vxor calamitates viri moderatè ferre teneatur, ibi n.194.

Extende, quòd id etiam facere poteſt amicus magnę amicitiæ, aliàs inofficioſum eſſet illum in neceſſitate deſerere, ibidem.

Alimenta tenetur pręſtare Auus Maternus ſuis Nepotibus, ſiue ſint maſculi, ſiue fœminę, ex iuſta tamen cauſa, veluti paupertatis; alias ſecùs, ibi n. 423.

Extende tribus modis, vt ibi n.424. cum ſeqq.

Fallit tamen duobus modis, vt ibi n.426. & 427.

Debentur donatori à donatario, iuxtà quantitatem fructuum, & redditaum, non autem, iuxtà valorem bonorum donatorum, conclus. 89. num.429.

Extende tribus modis, vt ibi n.430. cum ſeqq.

Limita tamen, vt ibi n.433.

Illa præſtare debens, ex redditibus bonorum, ſi dicat dictos redditus non ſufficere, id vti fundamentum ſuę intentionis probare tenetur, ibi n.434.

Et in dubio nunquam eſt facienda interpretatio contra alimenta, quæ de ſui natura ſunt adeò fauorabilia, vt ea ſemper ſit capienda, quę minus, quàm fieri poſſit illis præiudicet, ibi num.435.

Et quando ſunt alicui relicta ex lucro pecuniæ, tunc ea debet ſtare penes hæredem, vel apud tertium deponi, ibi n.436.

Fallit, vt ibi d. n.436.

Illa à Socero Genero debētur non iure ſanguinis, ſed ob non ſolutam dotem, vt onera Matrimonij ſuſtinere poſſit, & debent eſſe doti correſpectiua, ibi n.437.

Extende, vt ibi n. 438.

Sunt præſtanda Patrono ex redditibus Iuris patronatus, quando ille ad Egeſtatem peruenerit, & Eccleſię ſuperſit, cum prius miniſtri Eccleſię ſint alendi, ibi n.439.

Extende pluribus modis, vt ibi n.440 cum ſeqq.

Itē declara pluribus modis, vt ibi n.448. cū ſeqq.

Item debentur ea per Eccleſiam Rectori, non obſtante præſcriptione decimarum, ibi n.440.

Et eorum ius eſt adeò in Patrono perſonalliſſimũ, vt propterea illud transferre, cedere, atq; donare ei non liceat, etiam ad fauorem Eccleſiæ, concl. 89. n. 444.

Et quæ dicantur congrua, quoad Clericos illos, qui renunciant beneficia, eſt arbitrarium Iudicis, concl. 89. n. 445.

Alimenta congrua niſi aliundè habeant Clerici, tunc beneficia, ad quæ ſunt ordinati alienare non poſſunt, nec etiam coram Papa. & ſi alienent incidunt in pœnam ſimonię, & ſuſpenſionis, ibi n. 446.

Et ad hoc, vt poſſit ea conſequi Patronus ab Eccleſia, eius paupertas, nõ debet eſſe magna, ſed ſufficit, vt non habeat quantum ad eius ſtatus condecentiam attinet, ibi n. 447.

Sed illa non debentur per Eccleſiam Patrono, ſi eius paupertas propria culpa cauſata fuit, ibi num. 448.

Extende quatuor modis, vt ibi n. 449. cum ſeqq.

Item ea non debẽtur Patrono ex redditibus iuriſpatronatus, niſi probauerit deſcendentiam à primò fundatore, ibi n. 453.

Et tunc ea probata dicitur, ſi ille ſit in poſſeſſione recipiendi candelam in die Purificatonis, iuxta mandatum fundatoris, ibidem.

Item pro illis ſufficit quaſi poſſeſſio alicuis iuris, quod alteri, quàm deſcendenti conuenire non poſſit, ibi n. 454.

Declara tamen, vt ibidem.

Item, vt illa poſſit conſequi patronus ex redditibus iuriſpatronatus, debet prius iuſtificari ſuperfluentia redditũum Eccleſiæ, & inopia ex parte petentis, ibi n. 455.

Sed non debentur per Eccleſiam Patrono, qui poſſet ſibi victum ex induſtria, ſine tamen eius dedecore, quęrere, ibi n. 456. & 457.

Alimenta tenetur Vaſallus præſtare Domino, quando eſſet pauper, & eum ab hoſtibus, vel carceribus redimere, & adiuuare tenetur; dũmodo tamen propria culpa in neceſſitate, & carceribus non ſe conſtituiſſet, ibi n. 458.

Sed illa non tenetur Dominus præſtare ſeruo, nec minus illius expenſis famulum grauiter infirmantem curare cogitur, ibi n. 459.

Declara, vt ibidem.

Debentur per creditorem debitori carcerato pauperi, quando nihil habeat, vndè ſe alere poſſit, ibi n. 460.

Et ſi non præſtentur per creditorem debitori pauperi carcerato, ille à carceribus eſt relaxandus, ibi n. 461.

Item ſunt præſtanda pauperibus carceratis in cauſa criminali, per Charitatem, ſiue Curiam ibi n. 462.

Debentur accuſato ſuper aliquibus bonis, interim pendente lite, ibi n. 463.

Non debentur per creditorem debitori carcerato, quandò ille ab aliquo eleemoſinis aleretur, ibi n. 464.

Alimenta, & expenſas tenentur ſoluere occiſori carcerato hæredes occiſi, quando tamen ipſi fuerunt actores in inquirendo, accuſando, & proceſſum fabricando, concl. 89. n. 465.

Sed ſi ea præſtiterit Commenſarienſis carcerato, eum à Iudice relaxatum, pro ipſis alimentis ac ſalario Cuſtodiæ, retinere non poteſt; licèt poſtea contra eum agere valeat pro conſecutione ſui crediti, ibi n. 466.

Contrarium de cõſuetudine ſeruatur, ibi n. 467.

Debentur etiam Iudeo ad inſtantiam Chriſtiani carcerato, ibi n. 468.

Ob eorum fauorem illa non veniunt in confiſcatione bonorum, & propterea debentur etiam reſtituto ad gratiam, ibi n. 469.

Contrarium tamen, vt ibi n. 470.

Eorum legatum non perditur capitis diminutione, ibi n. 471.

Et legatum alimentorum dicitur ſpecies reſpectu legati vſusfructus, & propterea legatũ vſusfructus plus continet, quàm illud alimentorum concl. 89. n. 472.

In alimentis non habet locum ius accreſcendi, ſicut in vſufructu, ibi n. 473.

Illa de manu hæredis ſunt percipienda; vſusfructús verò propria auctoritate percipitur, concluſ. 89. n. 474.

Debentur Tutori, vel Curatori ex Officio Iudicis, quando Tutor, vel Curator eſſet perſona pauper, aut illis debetur ſalarium, prout Iudici magis placuerit, concl. 89. n. 475. & ibi ratio aſſignatur.

Sunt per Tutorem præſtanda Pupillo, ſi litigare cõtingat ſuper ratione reddenda ſuæ adminiſtrationis, dum lis durat, ibi n. 476.

Declara, vt ibidem.

Et quando per Tutorem Pupillo debentur, ſi ea deneget, & citatus non compareat, nec ſui copiam faciat, poteſt allegari ſuſpectus, ibi num. 477.

Illa ſine ſalarium Tutori, vel Curatori amplius non debentur, ſi ei diuitię superuenerint, ibi n. 478. & ibi ratio aſſignatur.

Illa, quę Iudicis Officio debentur, eatenus durãt quatenus vnus egeat, & non aliàs, concl. 89. num. 478.

Sed in vim pacti debita ſuperuenientibus diuitiis, non ceſſant, ibi n. 480.

Illa ſunt de nouo præſtanda Tutori, ſi de nouo in eo neceſſitas ſuperueniat, ſiue ea à teſtatore ſint relicta, ſiue Iudicis Officio debeantur, ibi num. 479.

Non debentur Tutori, vel Curatori finita Tutela, vel cura, vel ſi ſuper redditione rationis litigaretur, ibi n. 481. & ibi ratio aſſignatur.

Non debentur Procuratori, ac negotiorum geſtori per Dominum, etiam ſi à parte conuẽta eſſent, ibi n. 482. & 483.

Fallit quoad expenſas, quia eas Procurator, ac negotiorũ geſtor repetere poteſt, ibi n. 484.

Si illa pendente lite, licèt cum cautione præſtita fuerint, tamen reſtitui non debent, quamuis in lite ſuper alimentis alicus ſuccumbat; ſecùs in illis per ſententiam præſtitis, quia ea in caſu reuocationis dictæ ſententię reſtituenda forent, ibi n. 485. & concl. 90. n. 25. cum ſeqq.

Ea

Ea tenetur præſtare Monaſterium Abbati ſuper eius electione litiganti, concl.89. n.486. & ibi ratio aſſignatur.

Item debētur per Monaſterium Monacho profeſſo, ibi n.487.

Et non extinguntur, ob profeſſionem, ſi alicui fuerint relicta, ibi n.488. & 505.

Contrarium, quando de contraria mente teſtatoris appareat, ibi n.489.

Et quando de ea apparere dicatur, vide ibidem.

Debentur per Monaſterium Abbatiſſæ, quando de eius electione diſputatur, & quæ iam à Monaſterio fuit eiecta, ibi n.490.

Illa, & ſumptus litis ſunt decernēda Monacho, & Seculari electo, licèt diſcorditer ad aliquod Officium, ſi ad illud iudicialiter admitti petat ibi n.491.

Item debentur Monacho, & Moniali eiectæ à Monaſterio, dum de eius electione diſputatur, concl.89. n.492.

Contrarium, ibi n.493.

Concorda, vt ibi n.494.

Item concorda, vt prima opinio procedat, quādo Monachus ſiue Monialis fuiſſet expulſa ſine cauſa, quia tunc recuperaret etiam omnia bona ua.ſecūdā verò, quādo cū cauſa, ibi n.495

Extende, quòd ea, & ſumptus litis debeantur Monacho litiganti cum Abbate, tàm in cauſa principali, quàm etiam in illa appellationis, concl.89. n.496.

Contrarium, quoad expenſas habetur, ibi n.497

Concorda, vt ibidem.

Illa, & expenſæ, quando ſunt præſtanda Monacho accuſanti Monaſterium, tunc debet tantum habere neceſſaria moderatè, & non vltra, concl.89. n.498.

Sed ſi ea Monacho denegentur, tunc Monaſteriū priuatur omni eo, quod dictus Monachus acquiſiuit, & Epiſcopus eo caſu poteſt illum ad aliud Monaſterium transferre, concl.89. n.499. & vide concl.1. n.79. in fine.

Et illa, & expenſę debentur Monacho eiecto, iuxtà qualitatem ſuæ perſonę, & redditnum Monaſterij, ibi n.500.

Declara tamen id eſſe verum; dummodo ille ſit in quaſi poſſeſſione ſui Monachatus, ibi n.501

Et pro huiuſmodi expenſis non competit Monacho actio formalis contra ſuum Prælatum, ſed ſolùm poteſt recurri per eum ad Superiorem, illius Officium implorando, ad exemplum ſerui contra Dominum, ibidem.

Sed ea non debentur Monacho ex propria cauſa Abbatem accuſanti, ibi n.502.

Item non debentur Monacho ſpoliato, quādo ille eſſet ad dignitatem in alio Monaſterio electus, ibi n.503.

Et quando ea non habeat à Monaſterio Filius Monachus eiectus, tunc reuiuiſcit naturalis obligatio Patris, ibi n.504.

Alimenta debētur beneficiato ab Ordinario, donec ei prouideatur, quādo admiſſit reſignationem in ſuis manibus, ab eo factam, & ille non habeat vndè ſe alat, concl.89. n.506.

Alimēta tenetur præſtare Clerico egenti ille, qui inſtigauit eum ad ſuſpiciendos ſacros Ordines, concl.89. n.507.

Item tenetur pręſtare Clerico egēti ille Epiſcopus, qui Sacros Ordines ei contulit, donec ſibi de cōgrua ſuſtētatione prouideatur, ibidem.

Extende primò, quòd imò Epiſcopus poteſt cogere Canonicos, etiam minima parte eorum contradicente, vt quilibet ſingulis annis pauperi Clerico ſtudenti in ſubſidium, aliquid pro eius alimentis conferat, ibi n.508.

Extende ſecundò, id præcipuè procedere, ſi in Vrbe ille Clericus Sacris literis operam nauaret, quia huiuſmodi cauſa vtilitatem publicam reſpicit, non ſolum illius particularis Eccleſię; verum etiam Vniuerſalis; dummodo tamen ille Clericus, ſit Originarius, ibidem,

Extende tertiò, quòd illa debētur Clerico, etiā aliundè habenti, quando illa petat ex fructibus, & diſtributionibus ad eū ſpectātibus, ibi n.509

Extende quarto, quòd debeantur etiam depoſito, & à beneficio ſuſpenſo, propter crimen; licèt ſecus ſit in voluntario cōtumace, ibi n.510

Debentur Epiſcopo, quando ſuccedit in Epiſcopatu, per hæredes prędeceſſoris, ſi fructus omnes per prędeceſſorem recollecti fuerunt, quia Epiſcopus de ſuo ſe alere nō tenetur, ibi n.511.

Debentur excommunicato, ſi periculum eſt, vt fame pereat, & eò magis, ſi excommunicatio, ſit nulla, quia tunc ea non ligat, ibi n.512.

Contrarium, vt ibi n.513.

Declara tamen hanc ſecundam opinionem eſſe veram, vt ibi n.514.

Etiam de bonis ſequeſtratis debentur, ſi alito aliud pro ſuis alimētis non remaneat, ibi n.515.

Debentur delinquenti de bonis ſequeſtratis, etiam ſi ſequeſtrum fuerit factum pro crimine, ſiue delicto in Inuentario reperto, concl.89. num.515. & 519.

Extende primò, quòd etiam ſequeſtrum poteſt ſperni, quando alendus non habet aliundè, vndè viuere poſſit, ibi n.516.

Extende ſecundò, id adeò eſſe verum, vt propterea, nedum alimenta, ſed etiam ſumptus litis de dictis bonis debeantur, nequis litem deſerere cogatur, ibi n.517.

Extēde tertio procedere, etiam ſi eſſet lata ſētentia pro ſequeſtrante, quia ea per appellationem ſuſpenditur, & eſt idem ac ſi lata non fuiſſet, ibi n.518.

Fallit tamen primo, quando bona ſequeſtrata eſſent parui momenti, ibi n.520.

Fallit ſecundò, quando detegeretur illa bona eſſe furtiua, ibi n.521. & ibi ratio aſſignatur.

Fallit tertio, quando Mercator, cui ſunt ſequeſtratę Merces haberet aliundè, quia ſolū reus pendēte Iudicio de illis in ſubſidium venit alēdus, ibi n.522.

Illa, & expēſas non tenetur præſtare reus conuentus actori litigāti Maioratum, vel Cappellę adminiſtrationem, ſiue Emphiteuſis renouationem, ex eo ſolum, quòd ille, ob inopiam litem proſequi non poſſet, ibi n.523.

 Con-

Contrarium venit dicendum de impetrantibus beneficium, quibus alimenta ſunt præſtanda, ibi n.524.
Alere ſe poteſt poſſeſſor Prebendę Eccleſiæ de fructibus illius, dum lis ſuper ea pendet, ibidem
Alimenta ſunt præſtanda, etiam ex bonis feudalibus, ibi n.525.
Extende id etiam procedere ad fauorem ſpurij, ibi n.526.
Declara tamen, quòd, tunc id, quod ſuperat cauſam alimentorum ad agnatos, vadit, ibidē.
Nec iſto caſu alimenta præſtanda veniunt, vltra fructus feudi, ibi n.527.
Alimenta, vt dentur ſpurio, non poteſt vendi Palatium magni Pretij, per quod nobilitas familie conſeruatur, ſub prætextu, quòd redditus eſſent pauci, ibi n.528. & ibi ratio aſſignatur.
Extende quòd nec etiam res magni valoris poteſt vendi pro alimentis dandis, exceptis tamē Filiis, ibi n.529.
Sed vt dentur Filiis poſſunt etiam in ſubſidium vendi res magni valoris, cum educatio Filiorū ſit de Iure naturæ, immò ea etiam ad beſtias ſpectat, ibi n.529.
Pauperi Religioſo, ſiue Iſtrud, nec non alteri incapaci debentur, quando eis ſunt relicta, licèt pro eorum conſecutione actio non detur, ſed Officium Iudicis imploratur, ibi n.530.
Debentur Prædicatori ab incolis illius loci, vbi Prædicat, 531.
Alimenta, ſiue dos præſtari debent Filiæ pauperi vnius ex Sociis omnium bonorum, ſiue ſimus in expreſſa, ſiue in tacita ſocietate, ibi n.532.
Et ſunt adeò fauorabilia, vt ex eorum legato falcidia non detrahatur, etiam ſi dodrantem excedat, ibi n.533.
Legata pluribus in eadem oratione, quando pariformiter, ſiue potius diformiter ſunt præſtanda, vide ibi n.558.
Fallit in legato pecuniæ ad alimenta, quia tunc illud falcidiæ ſubiaceret, ibi n.533.
Et pro illis ſi ſit legata alicui pecunia, licèt ea intelligatur, quoad proprietatem relicta, tamen ad honeſtum lucrum erit ponenda, ex quo legatarius ali poſſit, ſiue penes hęredem ſtare debet, ad hoc, vt ex ea creditum ſoluat, ad effectum prædictum, ibi n.534.
Pro illis datur actio perſonalis, etiam contra tertium, ibi n.535.
Extende idem procedere in penſionibus anniuerſariis, decimis, & tributis publicis, ibidem.
Subextende, quòd eorum fauore compenſatio ſuper eis non admittitur, ibi n.536.
Declara tamen, primo id procedere in futuris, ſecus in præteritis, quia eorū priuilegia operantur in futuris alimentis, non autem in præteritis, ibi n.537.
Declara ſecundo non procedere, veluti quando Pater bona Filij adminiſtraſſet, quia tunc alimenta per Patrem præſtita eſſent cum dictis fructibus compenſanda, ibi n.538.
Et licèt ſint difficilis probationis, tamen ad fauorem alere debentis, ex veriſimili eorum præſtatio probatur, concl.89. nu.539.
Sed hæc veriſimilitudo, ex quibus deprehendatur, vide ibi n.540.
Contrarium, nempè, quòd dubia probatio non ſufficiat, habetur, ibi n.541.
Ali ex aere nemo præſumitur, ibi n. 540.
Alimenta ſemper ab eo data cenſentur, qui ea præſtare tenebatur, concl.48. n.4. & concl.89. ſub nu.540.
Illorum præſtatio non poteſt per domeſticos probari, quando alij teſtes actu, vel habitu ibi interuenire potuerunt, concl.89. n.541.
Neq; eorum præſtationem probat ſcriptura priuata, ad fauorem ſcribentis, etiā ſi ea eſſet Tutoris, vel Curatoris, & preſertim, quando de magnis impenſis agitur, ibi n.541.
Extende quòd ſi aſſerat ſeruitor inſeruiens pro menſtruo ſalario perſonę nobiliſſime, & ditiſſime ſe pro Domino alendo impendiſſe ſcuta V.G. quinquaginta, ei non creditur, ibi n.542.
Illorum præſtatio benè probatur, ſi teſtes deponant aliquem pluries ad vnam menſam comedere vidiſſe, concl.89. n.543.
Et ſunt adeò priuilegiata, vt ſi fiat generalis reuocatio legatorum, illud alimentorum non includit, ibi n.544.
Ad eorum cauſam non extenduntur induciæ alicui debitori conceſſæ, ibi n.544.
Et ideò ſi ea velit adimere, ſpecifica expræſſio requiritur, quia illa in generali prouiſione nō comprehenduntur, ibi n.545. & 552.
Alimentorum legatum non comprehenditur in reductione omnium legatorum facta, per Teſtatorem V.G. ad tertiam partem, ibi n.546.
Et tale legatum non cenſetur ademptum, etiam ſi teſtator alia legata eidem legatario ademiſſet, ibi n.547.
Item non minuitur per clauſulam in fine diſpoſitionis poſitam, licèt ea regulariter ad omnia præcedentia referatur, ibi n.548.
Eorum præſcriptio ex ſpacio trium annorum inducitur ad alendi fauorem, etiam ſi legatum, & teſtamentum ſit nullum, ibi n.549.
Immò ſi eorum legatum ſit nullum, tamen hæres poteſt Officio Iudicis cōpelli, ad illud præſtandum, ibi n.550.
Et pro illis poteſt hæres conueniri, etiam intra tempus conficiendi Inuentarium, ibi n.551.
Declara tamen id procedere in alimentis futuris, non autem in præteritis, ibidem.
Et poſſunt legari cuicumquè perſonę, etiam ſi aliàs eſſet legati incapax, ibi n.552.
Illa recipere quis poteſt in aliquo loco, licèt in eo ſit prohibitus acquirere, ibidem.
Eorum prouiſio nunquam comprehenditur ſub generali exclusione, vt ibidem.
Et eorum præſtationem importāt illa verba (Io prometto di tener in Caſa Antonio, & trattarlo da Gentil'Huomo) concl.89. nu. 553. & ibi ratio aſſignatur.
Item eorum præſtationem importat illud verbum (prouidere) ſi tamen ab vno teſtatore fuerit prolatum, qui aliquo Iure ad alimenta tene-

tenebatur, aliâs protectionem, ac commendationem ſolùm importaret, ibi n.554.& 555.
Quid ſi fuerint adiecta verba illa (prout eis viſum fuerit? vide ibi n.556.
Et ea voluntariè oblata præſtari debent, etiam ſi alendus ad pinguiorem fortunam deuenerit; licèt ſecùs in alimentis Iudicis Officio, aut legis diſpoſitione debitis, ibi n.557.
Eorum appellatione veniunt cibaria, veſtitus, habitatio, & lectus, ibi n.558.
Amplia, vt ibidem.
Item veniunt, etiam Medicinæ, ad neceſſariam Corporis curam, concl.89. n.559. & ibi ratio aſſignatur.
Venit etiam equus, quando alendus non poteſt ire pedeſter, ibi n.560.
Et ratio eſt, quia in huiuſmodi alimentorum præſtatione debet haberi ratio ad qualitatem, & dignitatem, nec non de dubio euentu infirmitatis, ibidem.
Item veniunt quoquè ſumptus Studij, & omnia ad Studentis victum neceſſaria, concluſ. 89. num. 561.
Contrarium, quòd ſcilicèt in legato alimentorum non veniant expenſæ Studij legalis, nec Librorum, & ſimilium, ſed tantum illæ Studij Grammaticalis, ibi n.562.
Et quando debentur alicui Iure ſanguinis, tunc pro diſciplina alendi, debentur etiam ſalarium quoad Magiſtrum, & ſimilia; ſecùs ſi ea dietim alicui extraneo debeantur, quia tunc ſolus cibus debetur, & non ea omnia veniunt, ſine quibus commodè viuerè non poſſumus, ibi n.563
Igitur veniunt cibaria, habitatio, veſtitus, Medicinæ, & ſalarium Medici, niſi tamen eſſent magnæ impenſæ, circa Medicinas, quia tunc illæ non deberentur, ibi n.564.
Extende, vt ibi n.567.
Declara tamen, quòd prædicta veniunt appellatione alimentorum, quando ſumus in materia fauorabili, vt eſt in legato; at ſecus in odioſa obligatione, ibi n.565.
Extende, quòd eorum appellatione veniunt etiam alimenta pro famulo, ſi perſonæ qualitas id exigat, ibi n.566. & ibi ratio aſſignatur.
In ſumma veniunt ea omnia, ſine quibus, quis commodè viuere non poteſt, ibi n.567.
Et quando dantur pro vita, & militia, tunc debent eſſe opulentiora, & fauorabiliora legitima, quia non dantur ad menſurã legitimæ, nec ad valorem Patrimonij, ſed benè ad ratam fructuum, ibi n.568.
Et regulariter ſunt præſtanda in loco habitationis hæredis, ibi n.569.
Et illa quoad Vinum, Frumentum, & Oleum ſunt ſoluenda in proprijs ſpeciebus, quo verò ad alia in pecunia, ibi n.569.
Fallit tamen, vt ibi n.579. & ſeqq.
Et nedum ſunt præſtanda in loco habitationis hæredis, ſed etiam in propria illius domo, ibi num. 570.
Contrarium, ibi n.571.
Concorda, vt ibi n.572.
Sed illa non cogitur alendus recipere in domo hæredis, quando non eſſet expræſſum, vt ea in illa domo præſtari deberent; ſecùs ſi locus eſſet à teſtatore deſignatus, quia tunc ille eſt attendendus, ibi n.573.& ſeqq.
Sed Filius ex reuerentia Patris ea in eius domo recipere deber, n.574.
Alimentarius, & hæres, quando ſunt eiuſdem fori, debitor ire debet ad domum creditoris, niſi cęptum ſit pręſtari alimenta in vno loco, quia tunc in eodem eſſet perſeuerandum, ibi n.575.
Immò licèt ſint debita, & promiſſa in propria domo, tamen ex iuxtà cauſa extra eam dari debent, ibi n.577.
Et quæ nam dicatur iuſta cauſa, arbitrio Iudicis remittitur, ibidem.
Et iuſta cauſa inter cęteras ea eſt, quæ ex cauſa litium prouenit, cum litigantes ſemper quodammodo præſumantur inimici, ibi nu.577.
Extende id tantò magis procedere, quando ſuper eorum quantitate lis fuiſſet facta, ibi n.578
Et alimẽta licèt ſint pręſtãda in proprijs ſpeciebus, fallit tamen primo, quando illę ſpecies de facili non reperirentur, quia tunc poſſunt pręſtari in pecunia, ibi n.579.
Fallit ſecùdò, quoties Iudici videretur huiuſmodi alimenta in ſpeciebus conſiſtentia, velle ad pecuniam, conſideratis redditibus, & qualitatibus alendi, reducere, & taxare, ibi n.580.
Et quãdo pręſtatur in domo heredũ, ſi cõtingat eos inter ſe diuidere, & ſeorsũ habitare, tũc ea in domo vnius dari poterũt, prout Iudici videbitur, vel quòd vnus, vno tẽpore, alter altero alimẽta pręſter, ibi n.581.& vide n.338 & 339.
Illorum debitor, ſi vnam domum alendo aſſignauerit, poteſt poſtea variare, & alteram loco illius aſſignare, ibi nu 582.
Et in illis compræhenditur habitatio, tamquàm ſpecies in genere, ibi n.582.
Et quando pluribus debentur, ſi illi circa modum ea percipiendi diſcordarent, Iudex in hoc ex Officio procedere poterit, veluti diligens Pater familias faceret, ibi n.583.
Imò ſi à Patre taxata ſint, & illa Iudex indecentia cognoſcat, tunc ipſe poterit ea moderare, licèt tamen taxatio à Patre facta in dubio pię ſumatur iuſta, ibidem.
Alimentorũ legatũ nõ eſt multiplicabile, & ſi bis alicui legentur, ſemel tantũ debẽtur, ibi n.584.
Extende id procedere etiam, ſi eſſemus in perſona, quę ratione duplicis Officij alimenta geminata prætenderet, ibi n.585.
Limita tamen, quinq; modis id non procedere, vt ibi n.586. cum ſeqq.
Illorum præſtationem licèt importet legatum vſuſfructus vxori relictum, id tamen fallit, quãdo Maritus ei alimenta ſpecialiter, & poſtea Dominium, & vſumfructum reliquiſſet, quia tunc vxor vltra victum habebit etiam vſumfructum, ibi n.589.
Extende idem procedere, vt ibidem.
Et Vxori relicta, licèt intelligantur de ea Vxore tempore teſtamenti; Nihilominus eorum fauore

fauore, ſi illa moriatur, intelliguntur alteri, etiam poſteriori legata, ibi n.590.

Declara, vt ibi num. 590. & ibi ratio aſſignatur.

Alimentorum fauore, quando poſſit fieri alienatio de re alienari prohibita, vide in Verbo Alienatio, & in concl.84. n.231.

Illa veniunt compenſanda cum operibus minoris ætatem ſeptem annorum excedentis, concluſ.69. n.21.

Alimenta relicta ad vitam taxantur, vſq; ad tempus triginta annorum, ſi tamen alendus infra illam ætatem extet; ſecùs autem in habitatione relicta, quia ea debet æſtimari, vſquè ad quindecim annos, præſtita tamen cautione ſi plus viueret eorum creditor, de ſoluendo ei illud plus, concl.69. n. 2.& 3.

Alimenta præſtans animalibus omnibus creditoribus ſuper ipſis animalibus eſt præferendus, concl. 108. n.38. & concl. 119. n.35.

ALIMENTA, & ſumptus litis, vt alicui ſubminiſtrentur, duo ſunt probanda; nempè Paupertatis qualitas, & boni Iuris præſumptio, concl.90. n.1.

Declara, quòd ea paupertas ſit probanda non in genere, ſed in ſpecie, reſpectu rei, de qua agitur, ac ſuſtentationis litis, concl.90. n.2.

Illa non poteſt prætendere, qui habet Patrem diuitem, & ille cui non eſt indecorum proprijs manibus laborare, ibi n.3.

Debentur licèt non agatur ad vniuerſitatem bonorum, ſed ad res particulares tantum, concluſ.90. n.4.

Imò etiam poſt conteſtatam litem, & in omni parte Iudicij, peti poſſunt, ſiue in petitorio, ſiue in poſſeſſorio agatur, ibi n.5. & 15.

Et debentur, nedum in cauſa appellationis, ſed etiam donec lis prorſus fuerit terminata, ibi num.5.

Et pendente Iudicio non currunt vllæ induciæ in illis præſtandis à Patre, veluti nec etiam teſtium reprobatio admittitur, ſi Filius in quaſi poſſeſſione filiationis exiſtens alimenta à d. Patre petat, & Pater neget eum eſſe Filium; licèt ſecùs, ſi ille nullam quaſi poſſeſſionem haberet, ibidem.

Et ad hoc, vt debeantur, duo ſunt neceſſaria, primo, quòd de re fructifera, vel pretio æſtimabili agatur; ſecundò, quòd illa præſtare debens, ſit diues, vel quòd ſaltem non egeat, concluſ. 90. num.6.

Et vt Filio debeantur, opus eſt, vt ſaltem ſemiplena probatio præcedat, quòd ille ſit Filius, ibi num.7.

Item, vt debeantur præſumptio boni Iuris non debet eſſe leuis, ibidem.

Et pro ea præſumptione multum facit habere ſententiam pro ſe, etiam ſi poſtea fuerit ab ea appellatum, ibi n.8.

Extende, quòd imò dicta boni Iuris præſumptio non eliditur ex ſententia reuocatoria primę, ſi tamen illa prima fuerit indè per tertiam confirmata, ibi n.9.

Et ſubminiſtrari debent à die petitionis eorum, & interim cauſa negotij principalis ſuſpēditur, donec ſuper illis finis litis habeatur, concl.90. num.10.

Contrarium, ibi n.11.

Concorda, vt ibidem n.12.

Alimenta taxata non debentur non habenti bonum ius, niſi à die reſcripti, concluſ. 99. num.13.

Et bonum ius non habere, quando quis dicatur, vide ibidem. remiſſiuè.

Et debita, ob litem peti poſſunt ab initio anni, ibi num.14.

Contrarium, ibi nu.15. & prius n.5.

Et debent præſtari parti, quę docuerit de paupertate, antequàm dicta pars in cauſa matrimoniali (verbi gratia) extra prouinciam in ſecundà, vel tertia inſtantia trahatur, concl.90. num.19.

Et etiam, quòd ſint illiquida, tamen pars, aut debet offerre cautionem de ſoluendo, aut de illis depoſitum facere, ibi n. 17.

Et non ſemper eodem modo decernuntur, ſed iuxtà qualitatem perſonæ, & rei de qua lis pēdet, arbitrio iudicantium, concl.90. n.18.

Fallit in alimentis ab ea pręſtare debente oblatis, quia tunc oblatio attenditur, non autem qualitas redditūum, & perſonę, neq; eo caſu ad arbitrium Iudicis recurritur, concluſ. 90. num.19.

Et quando ſunt à Iudice decernenda, tunc ille poteſt capere informationem à teſtibus nondum publicatis, ibi n.20.

Diuerſimodè à Rota taxata reperiuntur, & aliquando ad ſummam Ducatorum 50. interdum ad centum cum facultate addendi, & minuendi, iuxtà qualitatem futurę probationis, & aliquando fuerunt conceſſa, ad certum tempus, quod poſtea ex cauſa fuit prorrogatum, & deniq; ad quartam partem redditus illius rei, de qua agitur, ibi nu.21.

Et poſtquam ſunt deſtinata ea exhibenda ſunt, vſq; ad finem litis, & ſic nedum in prima, verum etiam in vltima inſtantia debentur, concl. 90. num. 22.

Et illis decretis ſunt etiam decernendę litis expenſę, tanquàm ſeparatæ ab illis, concluſ. 90. num. 24.

Fallit tamen, ſi in libello omnia ſimul petita fuere, quia tunc ſententia lata ſuper alimentis, etiam ſumptus litis continentur, concl.90. num. 23. & 24.

Et quę lite pendente decreta, & data fuerunt, non reſtituuntur in caſu ſuccumbentię, nec imputantur in ſortem, ibi n.35.

Fallit tamen primò, ſi is, qui ea præſtit in ſuo codice rationum declaret ea eſſe repetenda, ibi num. 26.

Fallit ſecundò, quando fuit data fideiuſſio, ſiue facta promiſſio de illis reſtituendis in dictum euentum, licèt regulariter talis fideiuſſio non ſit præſtanda, ibi n.27.

Ea cum fructibus tamen cōpenſantur, ſi litigans

cui ea fuerunt decreta, per modum prouiſionis victoriam obtinuerit, ibi n.28.& n.29. ratio aſſignatur.
Debentur Filio, qui hæreditatem Paternam petit, quamuis ille nullam ſententiam pro ſe obtinuerit; licèt ſecùs ſit in Filia, quæ validè hæreditati Paternæ renunciaſſet, concluſ.90. num.28.
Alimenta per modum prouiſionis non debentur vſufructuariæ, cum ex vſufructu legato poſſit ſibi alimenta parare, concl.90. n.30.
Amplia id multò magis procedere, ſi vſufructuaria non præſtiterit cautionem de vtendo, & fruendo arbitrio boni viri, concluſ. 90. num. 31.
Declara tamen id procedere, ſi nulla interuenerit mora hæredis in ſolutione dotis; aliàs ſecùs, ibi n.31. & 32.
Alimenta, & vſufructus, quando debentur, tunc alimenta pro quantitate redditum, non autẽ bonorum præſtanda veniunt. ibi n.33.
Si ſit relictus fundus ſpurio pro alimentis, ille tenetur cauere non de reſtituendo alimenta, ſed fundum datum poſt eius mortem, niſi adeſſet pactum, quòd ad eius hæredes fundus tranſiret, quia tunc reſtituendus non veniret, ibi n.34.
Illa conſanguineo, vel alteri præſtita, quando donata, vel animo repetendi data, cenſeantur vide concl.90. ſub n.34. remiſſiuè.
Et illa nedum debentur Filijs viuente Patre, ſed etiam eo mortuo poſſunt Filij ſuper eius bonis alimenta, & ſumptus litis petere, concluſ. 90. num.35.
Extende id procedere, tàm in legitimis, & naturalibus, quàm etiam in illegitimis, concl.90. num. 36.
Item debentur in bonis Patris Filiæ maritatæ, illius dotem petenti, habito reſpectu ad dotem quæ fuit petita, ibi n.37.
Extende id procedere, etiam ſi non fuerit doctum, per eam de illius paupertate, cum Pater in dubio ſemper Filiã alere teneatur, concluſ. 90. num.38.
Fallit ſi illa haberet virum diuitem, vel aliundè, vnde viuere poſſet, ibi n.39.
Debentur Fratri contra alium Fratrem, ſuper hæreditatis petitione litiganti, concluſ.90. num. 40.
Alimenta vitæ, & Militiæ ſunt præſtanda à Fratre primogenito Fratri ſecundogenito de fructibus feudi, deductis tamen oneribus, & impẽſis, ibi n. 41.
Intellige tamen, vt ſint deducendæ illæ expenſæ, quę gratia fructuum fiunt, & non aliæ, ibidem.
Item illa, & expenſæ ſunt præſtandæ per Fratrem Sorori, lite ſuper dote pendente, concl. 90. num. 42.
Sunt etiam ſubminiſtranda Vxori per Maritum lite pendente ſuper reſtitutione dotis, & alimentis, ibi n.43.
Extende primò idem procedere, quando Maritus eam à domo ei eiceiſſet, ſecùs ſi propria voluntate ab eo receſſiſſet, ibi n. 44.
Extende ſecundò, quando Vxor ſub nomine viri fuiſſet accuſata, ibi n.45.
Debentur per Accuſatorem accuſato, dum illud iudicium pendet, ibi n.45.
Sed ſi petantur vigore commiſſionis, tunc à die præſentationis reſcripti præſtanda veniunt, ibi ſub nu.43.
Alimenta præſtita, fuiſſe per vnum coniecturæ, & leues probationes ſufficiunt, concluſ. 89.
ALIVD pro alio inuito creditore ſolui non poteſt, concl.91. n.1. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Solutio, & in Verbo Creditor.
Contrarium, ibi n. 4.
Concorda, vt ibi n.5.
Item aliud pro alio creditori inuito debitore ſolui non poteſt, ibi nu. 6.
Aliud pro alio retineri non poteſt, concluſ. 91. num. 7.
Inuito creditore ſolui non poteſt, quando in obligatione eſſet appoſitum iuramẽtum, cum illud obliget praciſè ad factum, & eius efficacia, etiam ad hæredes tranſeat, concluſ. 91. num.9. & 31.
Extende duobus modis procedere, vt ibi num. 10. & 11.
Contrarium, vt ibi n. 12.
Concorda, vt ibi n.13.
Solui non poteſt adiecto ſolutioni, concluſ. 91. num. 16.
Item ſolui non poteſt in cauſa dotis, concl. 91. num. 17.
Limita tamen, vt ibi num.18. cum ſeqq. & vide in Verbo Solutio.
Et quando inuito creditori ſolui poſſit, ſi melior conditio offeratur, vide ibi n.19. cum ſeqq.
Aliud pro alio inuito creditore ſoluere poteſt hæres debitoris, qui hæreditatem cum beneficio legis, & inuentarij adiuit, ibi n.25.
Extende id eò magis procedere, quando in hæreditate pecunia non extaret, & id ex Inuentario appareret, ibi n.26.
Contrariu n, vt ibi n.27.
Sed tenendo hanc ſecundam opinionem, extẽde eam quatuor modis procedere, vt ibi n.28. & ſeqq.
Sed aliud pro alio inuito creditore ſolui poteſt, quando eſſemus in nominibus debitorum, quia ea hæres exigere non tenetur, ſed poteſt illa in ſolutum creditoribus aſſignare, ibi num. 32.
Item ſolui poteſt, quando ſpecies monetæ debitæ amplius non reperiatur, quia tunc rectè illius æſtimatio ſolui poteſt, ibi n.33.
Sed aliud pro alio, ſi creditori ſolui contingat, tunc ſoluens ipſo Iure liberatur; ſecùs autem ſi ſolueret alteri de conſenſu creditoris, quia tunc liberatur ſoluens ope exceptionis, concluſ. 91.nu.36.
ALIVS, alia, aliud Pronomen eſt comprehenſiuum ſimilium, & etiam diuerſorum ab expreſſis, concl.92. n.1.

Et eſt dictio relatiua, & præparatiua præcedentium, ibi n.2.

Item eſt dicto relatiua, repræſentatiua eiuſdem qualitatis, ibi n.3.

Declara tamen, quòd iſta dictio, Alius, non ſẽper implicat omnimodam qualitatem, concl. 92. num. 4.

Solum ſimilia, & paria, non autem diſſimilia, nec maiora, aut alterius naturæ includit, ibi num.5.

Excludit expræſſa, & ommiſſa includit, concluſ. 92. n.6.

Eſt dictio, quæ ſemper ponitur cõparatiuè, non autem contrariè, ibi n.10.

Venit reſtrictiuè, non autem ampliatiuè, concluſ.92. n.11.

Eſt dictio, quæ propriè ſumpta diuerſitatem ſignificat, in ſuppoſito, ſed identitatem in ſubſtantia, ibi n.2.

Dictio aliquando ſimilia non repetit, ibi n.14. & ibi exempla adducuntur.

Aliquis, & aliquid, vti dictiones Vniuerſales omnia compræhendunt, & etiam ad quid minimum referuntur, ita vt ſufficiat eas aliquo modo, vel in aliqua parte verificari, concl.92. num. 7.

Aliquo modo, eſt dictio Vniuerſalis, quę compręhendit caſus, res, & perſonas, quæ aliàs non includerentur, ibi n.8.

Aliquis dictio, licèt ſit concepta in numero ſingulari, tamen eſt apta compræhendere plures & ſic numero plurali æquipollet, concluſ.92. num. 9.

ALLODIALIS res ea dicitur, quæ aliundè, niſi à Deo reçognoſcitur, & allodium dicitur quaſi aliundè non recognitum, concluſ. 93. num. 1.

Allodium dicitur ius purum, & liberum, & eſt illius, qui illud poſſidet, ibi n.2.

Illud nomen à Barbaris originem habuit, & pro reliquijs apud nos conſeruatur, concluſ. 93. num. 3.

Allodialis in dubio sẽper pręſumitur res potius, quàm feudalis, & Emphiteutica, ibi n.4. & ibi ratio aſſignatur.

Allodialis, & libera præſumitur res, non autem feudalis, & Emphiteutica, licèt ſit ſita in territorio alicuius, veluti Romani Pontificis, ibi num. 6.

Contrarium, vt ibi n.7.

Concorda, vt ibi nu.8.

Sed declara ſecundam opinionem, vt ibi n.9.

Allodialia bona poſſunt facillimè tranſire in naturam feudalium, per ſimplicem oblationem, & recognitionem, ibi n.10. & 12.

Contrarium tenent alij, ibidem.

Allodialem rem facere feudalem olim poterant ſolum viri in magna auctoritate conſtituti, hodie verò id omnibus, etiam ruſticis eſt permiſſum, ibi nu.12.

Allodialia bona, quæ cum Caſtro, ſeu feudo poſſidebantur non cenſentur conceſſa, conceſſo Caſtro, ſeu feudo cum ſuis pertinẽtijs, ibi n.13.

Contrarium, ibi num. 14.

Extende hanc ſecundam opinionem, quatuor modis procedere, vt ibi n.15. cum ſeqq.

Allodialis præſumitur res, quæ vti burgenſatica per 30. annos fuiſſet poſſeſſa, ſi de hoc conſtaret, ibi ſub n.19.

Allodialis in tantum præſumitur quęlibet res in dubio, vt obid ex huiuſmodi pręſumptione Filia debeat manuteneri contra agnatos in poſſeſſione feudi, niſi præſumptiones in contrarium vrgerent, ibi n.20.

Sed allodij pręſumptio, ex quibus coniecturis tollatur, vide ibi n.20.

Allodialis poteſt eſſe vna res, licèt ſit cõceſſa cum præſtatione Iuramenti fidelitatis, concluſ. 93. num. 21.

Sed Allodiale nihil reperitur in Francia, concl. 93. nu.22.

Allodialis non præſumitur aliqua res, quando in contrarium pręſumptiones concurrerent, ad ita non credendum, ibi n.23.

Allodialis rei ſuæ quilibet eſt moderator, & arbiter. concl. 87. n.127. concl.111. ſub nu. 29. & concl.133. ſub n.13.

ALLVVIO eſt latens incrementum, quod creſcit paulatim, & decreſcit, ita vt videre non poſſimus, quantum quoquo momento temporis illud adijciatur, concl.94. n.1.

In alluuione fit incerta poſſeſſio; nam quod mihi hodie adiectum eſt, quandoq; ad Priorem Dominum reddit, ibi nu.2.

Alluuione quicquid acquiritur, illius efficitur, qui prædia cohęrentia habet, concl. 94. nu. 3. & concl.98. n.20.

Illius augumentum ipſo iure fit vicini, etiam abſentis, & abſq; appręhenſione; licèt alueus in totum ſit derelictus, quod tamen ſecus eſt, in Inſula, quoad poſſeſſionem, ibi n. 4.

Et eſt de natura fundi, & propterea appręhendens poſſeſſionem partis alicuius fundi, cenſetur etiam appræhendere poſſeſſionem totius, etiam illius, quod per alluuionem creuit, veluti etiam eiecto à poſſeſſione fundi competit Publiciana, etiam pro incremento, per alluuionem, ibi n.5.

Alluuione acquiſitum, quando quis teneatur Priori Domino reſtituere, vide concl.94.n.6. cum ſeqq.

Et quid in alueo, vide ibi num. 8. & concl. 68. num.21.

Illius augumentum ſpectat ad Emptorem cum pacto redimendi, ſi medio tempore fuit acquiſitum, ibi n.9. & 22.

Contrarium, ibi nu.10. & ſub nu. 15. circa medium.

Concorda, vt ibi n.11.

Prima tamen opinio, ea diſtinctione non attenta, magis placet auctori, ibi n.12.

Et ea, ſiue facto hominis, ſiue à natura proueniat, ſiue incrementum ſit latens, ſiue patens; nihilominus nullo modo ad venditorem, cum pacto redimendi ſpectat, ſed ei in hoc ſuccurritur, vt ipſe poſſit totum predium, etiam

cum

cum augumento redimere, ſoluto tamen emptori pretio acquiſitæ alluuionis, concl. 94. nu. 14. & n. 15. vbi ratio aſſignatur.
Et pars prædicta dicitur, ibi ſub n. 10.
Declara tamen, vt ibi ſub n. 15.
Illius ius non habet locum in feudalibus, quia acceſſiones bonorum feudalium non fiunt feudales, niſi curſus triginta annorũ fuerit lapſus, & intra illud tempus feudatarius huiuſmodi bona ſemper tanquam talia poſſiderit, ibi n. 17.
Extende iſtud ius non habere locum in Iuriſdictionalibus, quia Iuriſdictio eſt introducta de publico, & alluuio iura publica non intrat ibi n. 18.
Fallit tamen in Inſulis naturalibus, & accidentalibus, quæ ſunt Principis, & quæ ei parimodo per alluuionem, quoad iuriſdictionem acquiruntur, ibi n. 19.
Et ſi quid ea mediãte accreſcat Inſulæ meę, verſus vicinum, ita vt magis vicino proxima efficiatur; nihilominus dicta Inſula vnà cum alluuione durat eſſe mea, ibi n. 20.
Non habet locum in paludibus, ſtagnis, & in lacubus priuatis, ſicuti nec in priuato flumine, quia licèt creſcant, & decreſcant; nihilominus acquiſitio, quæ ex eis prouenit non accreſcit illis, qui prædia cohærentia habent, ſecùs in publicis, ibi n. 21. & 22.
Et lacus, quando priuatus, vel publicus dicatur, vide ibi n. 22.
Non habet locum in agris priuatis; at ſecùs in publicis, ibi n. 25.
Item non habet locum in agris limitatis, niſi id eſſet præſcriptum decem annis inter præſentes, & viginti inter abſentes, ibi n. 27.
Item non habet locum in Diœceſibus limitatis Epiſcoporum, quoad iuriſdictionem, quo verò ad commodum priuatum dicitur Imperij, & iuriſdictionis temporalis, ibi n. 27.
Illius incrementum, quomodo probetur, & ad eum probandum, quomodo teſtes deponere debeant, vide ibi nu. 28. cum ſeqq.
Et illius ius, & Agriculturæ factum, quando cõtrouertitur, ad agricolas recurri ſolet, concl. 94. n. 30. in fine.
ALPHONSVS Rex Aragoniæ adoptatus à Ioanna Regina Siciliæ, quare poſtea fuerit exheredatus, vide concl. 58. n. 25.
ALTARE dicitur lapis continens ſigillum, quia quando conſecratur fit vnum foramẽ paruum in menſa lapidea, & poſt illius conſecrationem clauditur paruo, & quadrato, vel rotundo lapide, qui lapis vocatur ſigillum, & cõſecrationem denotat, concl. 95. n. 1.
Quando conſecratur in foramine menſæ lapideæ apponuntur Reliquię alicuius Sancti, & nomen Epiſcopi conſecrantis, & nomen Sancti in cuius honorẽ conſecratur, & quando cõſecratur, ſi deficiant Reliquię, tunc an poſſit apponi Corpus Chriſti, vide cõcl. 95. n. 1. & 3.
Et illud in quo, nec Corpus Chriſti, nec Reliquię alicuius Martyris extant, venit demoliendum, ibi n. 2.
Cur non conſecretur, niſi incluſis Martyrum Reliquijs, vide ibi n. 2. remiſſiuè.
Et dicitur quaſi Alta ara, & ſignificat locum illum, in quo ſacrificium fit Deo Cœli, concl. 95. num 4.
Apud Antiquos Ethnicos, ab Altitudine dicebatur, & in eo fiebãt ſacrificia Dijs ſuperis, quos ſibi effingebant; Aræ verò erant illę, ſuper quibus ſacrificabant Dijs terreſtribus, concl. 95. num. 4.
Debet eſſe lapideum, ibi nu. 5. vbi ad id plures rationes aſſignantur, & nu. 25.
Illud verò portatile, quod videlicet portatur de loco, ad locum, eſt paruus lapis in ſe continens foramen cum conſecratione, & ſigno ſuppoſito, ibi n. 6.
Et portatile non exſecratur, niſi illud ſigillum continens conſecrationem remoueatur, illud verò ſtatile, quod ſcilicèt ſtat firmum in loco, exſecratur, quando locus cõſecrationis violatur, vel etiam quando moueatur menſa, ſeù lapis conſecratus, ibi n. 6.
Portatile poteſt habere Epiſcopus peregrinãs, & cum eo celebrare, ibi nu. 7.
Extende idem procedere in Fratribus Prædicatoribus, & Minoribus, qui habent licentiam celebrandi cum Altari viatico, etiam ſine licentia Epiſcopi, ſi tamen, ſine præiuditio Parochialis Eccleſiæ id fiat, concl. 95. n. 8.
Contrarium tamen habetur, ibid. & n. 9.
Concorda, vt ibi nu. 10.
Et illud, in quo Epiſcopus celebrauit Miſſam, non poteſt illo die pro celebratione deſeruire, niſi de Epiſcopi licentia, vel ex cauſa neceſſitatis, concl 95. num. 11. Plura vide in Verbo Miſſa, & in Verbo Celebrare.
Portatile, ſeu viaticum, quando poſſit portari, & in eo celebrari in loco non conſecrato nec auctoritate Epiſcopi erecto, vide ibi ſub n. 16. cum ſeqq.
Et maius in vna Eccleſia habet eundem titulũ, quem habet Eccleſia principalis, conclu. 95. num. 20.
Altariſtæ ſi vocentur in aliqua diſpoſitione, qui alicui Altari in ſeruire debeant, potius intelliguntur Presbiteri, quàm ſimplices Clerici, ibi n. 21. & ibi ratio aſſignatur.
Altare per conſtructionem, dotationem, & fondationem erigi poteſt, & his tribus modis Ius patronatus Altaris acquiritur, niſi tamẽ eſſet portatile, ibi n. 22.
Et illud, ſiue Cappella, ſi erigeretur in aliqua Eccleſia, ſine licentia Epiſcopi, tunc erigens veniret puniendus; licèt illud aliquando erigi poſſit in corpore alicuius Eccleſiæ, illius Rectore inuito, concl. 95. n. 22.
Et ſemper præſumitur conſtructum ab eo, ad cuius commodum, & vtilitatem tenebit illa conſtructio. Item cenſetur conſtructum ab eo, cui mandatum fuit datum ad conſtruendum, ibi n. 23.
Item præſumitur erectum in titulum benefici, ſi id oſtendatur ex illius vltimo ſtatu, ibidem.

Ad Altare vnum poſſunt inſtitui plura beneficia, ſub diuerſis tamen inuocationibus, concl.95. num. 24.

Illi inſeruiens de Altari viuere debet, concl.95. num. 25.

Altaria quomodo conſecrentur ad hoc, vt illis rectè inſeruire, & ex eis fructus legitimè percipere, quis poſſit, vide concl.95. n.25. & per tot. vbi multa alia in hac materia prçter hic ad notata inuenies.

Altare vnum non eſt diſcooperiendum, & aliud cooperiatur, concl.86. n.168.

ALTERNATIVA aut, ſiue, & vel, eſt eius naturæ, vt ſufficiat alteram partem eſſe veram concl.96. n.1.

Qnandoq; fauore Filiorum copulatinè intelligitur, ibi nu.2.

Et negatinè concepta neutram partem extare requirit, ibi n.3.

Alternatiuarum vna pars aliam declarat, & præſertim, quando vnico contextu verborum cōcipitur, ibi n.4.

Alternatiua obligatio non vitiatur, quando vna pars eſt impoſſibilis, ibi nu.5.

Quando eſt poſita inter ſummas diſpares, tunc Maior habetur pro non adiecta, concluſ. 96. num. 6.

Et alternatiua probatio, quam teſtes in eorum examine deponunt, non ſufficit, vbi probatio præciſa eſt neceſſaria, ibi ſub n.6.

Semper ſolet poni inter æqualia, aut parum diſtantia, ibi n.7.

Eſt ſolita poni inter æqualia, vel parum diſtantia in dubio, quando ſcilicèt vnum ex alternatis eſſet illiquidum, & declarationem egeret, ſecùs autem, quando eſſet certum, & taxatum, ibi n.13.

Et illa, ſeu diſiunctiua, licèt aliquando ponatur inter diuerſa, tamen arguit ſimilitudinem, & conformitatem, ibi n.8.

Quando eſt poſita inter genus, & ſpeciem, tunc exponitur pro ideſt, videlicèt, nempè, & ſimilibus, quę dictiones, nedum declarant, ſed etiā reſtringunt, ibi n.9.

Et illarum, qnando vna pars eſt licita, altera verò illicita, tunc diſpoſitio reſoluitur in ſimplicem licitam, & vtilem promiſſionem, concl. 96. ſnb n.9.

Poſita inter perſonas, inter quas affectio cadit in coniunctam reſoluitur, ordine ſucceſſionis ſeruato, ibi n.10.

Contrarium tamen habetur, ibi n.11.

Amplia hanc ſecundam opinionem procedere, etiam ſi clauſula codicillaris fuerit appoſita, quæ non operatur fideicommiſſum, qnando conſtat teſtatorem, ex illa alternatiua voluiſſe grauare in defectum primi nominati, non autē primum vocatum, ibi n.12.

In alternatiuis ſemper electio eſt debitoris, ibi num.14.

Declara tamen primò id non procedere, quādo alternatiua ad fauorem creditoris eſſet poſita, ibi n. 15.

Item declara alijs modis, vt ibi n.16. cum ſeqq. & vide in Verbo Debitor.

Quando eſt poſita in ſtipulationibus ſemper interpretatur, ſecundum veriſimilem mentem ſtipulantis, ibi n.16.

In alternatiuis bonorum, rerum, & perſonarū, nec non loci, & temporis electio eſt debitoris, & minus oneroſum in obligatione venit, ibi num.23. & 24.

Sed contrarium in alternatiua loci, vt ibi num. 25.

In alternatiuis electio dicitur debitoris, quando vtrumq; eſt in obligatione, & ſolutione; ſecùs quando vnum eſt in obligatione, aliud verò ad cautelam, ibi n.26.

Quando eſt poſita inter duas ſpecies, tunc vtrumq; alternatum eſt in obligatione, concl. 96. n.27.

Alternatiua exigendi eſt in electione agentis, ſed ſoluendi eſt debitoris, ibi n.28.

Sed non datur in his, quæ ſunt ſtricti Iuris, ibi num.29.

ALTERNATIVÆ conceſſio dicitur quaſi contractus, & permutatio menſium in gratiam Ordinarij innenta, concl.97. n.1.

Non eſt prouiſio de aliquo beneficio, ſed facultas prouidēdi, cum remotione obſtaculi, concluſ.97. n.1.

Illius conceſſio habet in ventre clauſulam, dummodo beneficia aliàs reſeruata, vel affecta non fuerint, concl.97. ſub. n.2.

Et in illius conceſſione ſolet apponi clauſula, quòd Ordinarius renunciet quatuor menſibus ſibi per regulam conceſſis, & ſic ea acceptata, quoad ſex menſes confert, in alijs verò cōferre non poterit, ibi n.2.

Et illius acceptatio eſt mentis, & voluntatis declaratio, & ideò etiam ſi ſit facta ab excommunicato tenet, ibi n.3.

Et dicta acceptatio debet fieri per litteras patentes manu propria ipſius Epiſcopi ſignatas, & ſuo ſigillo munitas, cum alijs requiſitis, vt ibidem.

Fallit tamen, ſi Datarius eam alio modo, & nō ſeruata omnino forma admitteret, quia tunc valeret, non obſtante forma acceptationis, & decreto irritans, ibi n.4. & 5.

Et dicta acceptatio ſcripturam requirit, & de illius reſeruatione non ſufficit taliter qualiter docere, ſed debet eſſe clara, & euidens probatio, ibi n 6.

Non ſuffragatur ordinario, ante expeditionem litterarum, ibi n.7.

Quando eſt conceſſa, & recognita operatur, quòd ſi Papa moriatur in medio menſis deſinat eſſe Apoſtoliens, & Ordinarius efficiatur, ſi tamen conceſſio, & recognitio ſit facta in Dataria, ibi n.8.

Fallit tamen in menſe, qui eſſet Apoſtolicus, vigore regulæ octauæ, quia ſi in medio illins menſis alteratiua acceptetur, non obid efficitur, qnoad reſſiduum, Ordinarij, concluſ.97. num.9.

Illius

Illius conceſſio intelligitur de menſe integrali, non autem de ſingulis illius diebus, & illius verſus incipit à principio menſis habilis, concl. 97. num.9.

Et menſis quomodo hic computetur, & intelligatur, vide ibi n.10. & in Verbo Menſis.

Non impeditur ex eo, quia collatio fieri debeat, cum approbatione, & teſtimonio alicuius, quia ob id non deſinit eſſe libera, concluſ. 97. num.11.

Habet locum etiam in Parrochialibus, licèt pro parte Epiſcopi earum collatio dicatur libera, ibi ſub n.12. & 13.

Et remanet omne obſtaculum inductum, ex reſeruatione octo menſium, concl. 97. num.14. & 18.

Nullum ius tribuit ordinarijs de nouo, ſed eſt tantum obſtaculi remotio, ibi n.15.

Et non comprehenditur ſub regula reuocatoria indultorum, ſed de ea in ſpecie derogatio requiritur, ibidem.

Illam poteſt acceptare Epiſcopus, etiam ſi illi fuerit conceſſum indultum à Papa, ſine vlla reſtrictione ad certos menſes, & ſimul vigore, illius indulti gaudere priuilegio omnium menſium, in ipſo indulto contentorum, concl.97. nu.16. & 43.

Habens illam Epiſcopus, ſi vacet beneficium in ſuo menſe, ab alio impetrari non poteſt, niſi Papa derogaret alternatiuę, quia Decretum irritans in alternatiua appoſitum ligat ipſum Papam, ibi n.17.

Contrarium, quòd ſcilicèt, illud Decretum non liget Papam, & quòd eius prouiſioni, non obſtet, nec illius derogatio ſit neceſſaria, vide ibi n.18. & ſeqq. vbi ratio aſſignatur.

Concorda, quòd prima opinio procedat, quádo eſſemus in gratia præuentiua, quæ ſcilicèt vacationem præuenit; ſecundá verò, quando Papa vult cum Ordinario concurrere, concl. 97. nu. 21.

Illius derogatio requiritur in gratia præuentiua, quia beneficia poſſunt vacare, tàm in menſe alternato, quàm in non alternato, ſed in dubio non eſt præſumendum Papam Ordinario præiudicare voluiſſe, ibi n.22.

Sed talis derogatio non requiritur, quando Papa vult concurrere cum Ordinario, quia tunc ille optimè ſcit, quòd Ordinario præiudicat, ibidem.

Illi præiudicare non poteſt Papa, quando in ea adſit clauſula, etiã per nos, &c. alias inconueniés eſſet, quòd Princeps, qui leges in ſcrinio pectoris habet, eas obſeruare teneretur, quia licèt Princeps ſit ſolutus legibus, tamen ſecundum leges viuere profitetur, concluſ. 97. num. 23.

Contrarium, ibi n. 24.

Concorda, vt ibi n. 25.

Illius vigore, quando electio Pœnitentiarij, & collatio Præbendę ſpectet ad Papam, vel ad Epiſcopum, & Capitulum, vide ibi n. 28.

Iſta alternatiua menſium conceditur Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis; ſecus autem Capitulis, Archidiaconis, & alijs inferioribus Collatoribus, quibus ex priuilegio, vel conſuetudine ius conferendi ſit conceſſum, ibi num.29.

Declara tamen, vt ibi n. 30. cum ſeqq.

Extende, quòd etiam Cardinalibus concedatur ſed cum diſtinctione, vt ibi n. 29.

Sed conceſſa Epiſcopo prodeſt etiam Capitulo in illius beneficijs, ad collationem vtriuſque ſpectantibus, ibi ſub n. 30.

Et illam, quando poſſit acceptare Epiſcopus in vnico Capitulo, vide concl.97. ſub n. 30.

Non conceditur Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis in illis beneficijs, quę ad eorum liberam collationem non ſpectant, concluſ. 97. num.31.

Non competit Vicarijs Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi, qui habent poteſtatem conferendi quæcumq; beneficia, etiam liberæ collationis in menſibus illorum vacantia, ibi n. 32. & ibi ratio aſſignatur.

Contrarium, ibi n. 33.

Extende hanc ſecundam opinionem procedere vt ibi n. 34.

Reſtringe tamen, vt ibi n. 35.

Item non conceditur Abbati, cum ſit de illis inferioribus collatoribus, quibus dicta alternatiua concedi non ſolet, ibi n. 36.

Extende id in tantum eſſe verum, vt propterea poſſeſſio capta à prouiſo ab Abbate, ſit infecta, & nullius momenti, non ſit manutenibilis, ibi n. 37.

Non intrat in beneficijs ſimultaneę collationis, ibi n. 38.

Extende, & declara, vt ibi n. 39. cum ſeqq.

Non tollit reſeruationes, & affectiones, quibus beneficia antea erant reſeruata, vel affecta, ibi num. 42.

Non habet locum, nec Epiſcopo ſuffragatur, quando de tempore vacationis beneficij, ille in ſua Diœceſi non commoratur, concluſ.97. num. 45.

Extende primò id procedere etiam, ſi abſentia eſſe animo redeundi, ibi n. 46. cum ſeqq.

Extende ſecundò, etiam ſi abſentia eſſet recreationis gratia, ibi n. 49.

Contrarium, ibi n. 50. & 51.

Prima opinio tamen eſt verior, ibi nu. 52. & ibi ratio aſſignatur.

Solum conceditur ijs, qui animo, & corpore adſunt, & ideo ſi animus, vel corpus abiit, tũc ius cõferendi ſtatim cum Sede Apoſtolica conſolidatur, ibi n. 48.

Et illa Epiſcopus non gaudet, niſi per integrum menſem adſit, ibi n. 52. & 61. cum ſeqq.

Extende id procedere non ſolum in Epiſcopis, ſed etiam in Cardinalibus, ibi n. 53.

Et vt poſſit quis ea gaudere, eſt adeò neceſſaria reſidentia, vt ſi Epiſcopus de Ordinario, & vt plurimum in ſuo Epiſcopatu non reſideat, ſed ſolum ad tale, & quale tempus, & non animo permanendi, iſto caſu, nec etiam alternatiua

gauderet

gauderet de beneficiis tunc vacantibus, dum reſidebat, ibi n.54.
Extende, quòd nec iſto caſu prætenſionis ſtuſ- tionis alternatiuę, erit ſtandum aſſertioni Epi- ſcopi circa animum reſidendi, ibi n.55.
Illa non gaudet Epiſcopus abſens à Diœceſi, etiam ſi abeſſet ex cauſa neceſſaria; nedum ſuæ Eccleſiæ, ſed etiam Sedis Apoſtolicæ, ibi n.56. & ibi ratio aſſignatur.
Sed benè competit Epiſcopo, qui tẽpore vaca- tionis beneficij eſſet in loco exẽpto, ibi n.58.
Declara tamen, vt ibi n.59. & 60.
Illa non gaudet Epiſcopus, ſi abfuerit in princi- pio menſis alternati, ſed poſtea in eodem mẽ- ſe redeat, & beneficium vacet, ibi n.61. & ibi ſub n.62. ratio aſſignatur.
Extende idem procedere, quando Epiſcopus fuerit præſens in principio menſis, & tempore vacationis, ſed per medium tempus diſceſſe- rit, etiam ex cauſa honeſtiſſima, concluſ.97. num.63.
Alternatiuam Epiſcopi allegans non tenetur pro- bare illius reſidentiam, ſed ſufficit ſolùm de il- lius acceptatione docere, quia tunc onus pro- bandi non reſidentiam venienti aduerſus alter- natiuam incumbit, ibi n.65.
Contrarium, ibi n.66. & ſeqq.
Illius acceptatio pluribus modis probari po- teſt, veluti ex proteſtatione facta; Item per teſtes deponentes Epiſcopum in menſe alter- nato contuliſſe; Item per alteram prouiſionẽ vigore eiuſdem alternatiuæ factam, concl.97. num.69.
Probatur etiam ex aliqua narratiua Papæ, cui in facto proprio plenè eſt credendum, concl. 97. n.70.
Sed talis acceptatio Romæ ſatis probatur fac- ta per fidem alicuius Notarij, quòd reperiatur in libro Datariæ, cui creditur, cum ad dictum librum facilis ſit recurſus, ibi n.71.
Et dicta acceptatione non probata, ſi benefi- cium in menſe alternato vacans, erit ab Epi- ſcopo collatum, illius collatio non erit legiti- mè facta, ibi n.72.
Illa autem ab Epiſcopo non acceptata eius colla- tio non competit, niſi pro quatuor menſibus; nempè Martij, Iunij, Septembris, & Decem- bris, ſed ea acceptata alijs ſex menſibus con- ferti ibi n.73.
Si ab Epiſcopo recuſetur, amplius non reuiuiſcit ſed extincta cenſetur, ibi n.74.
Secus ſi eam amitteret Epiſcopus, per contra- uentionem, & violationem; quia tunc eam ex gratia ſpeciali à Papa rehabere poteſt, ibi num.75.
Reſtringe tamen id procedere, ſi ſcienter id Or- dinarius egerit, ſecus ſi ignoranter, concl.97. num.76.
Item eam non amittit Epiſcopus, ſi ſe intromiſit in prouiſione beneficiorum reſeruatorum, ob ignorantiam reſeruationis ex errore facti pro- uenientem, quia tunc excuſatur, licèt ſecus, ſi ignorantia proueniret ex errore iuris, ibidem.
Neq; illius eam amittit Epiſcopus, ſi ſe intro- miſit in prouiſione litigioſi beneficij, ſi tamen id fiat ob ignorantiam facti; aliàs ſecus, concl 97. num.77.
Secus autem, ſi per indultum obtentum, quia tunc in omnibus menſibus conferre poſſit, ibi nu.78. & ibi ratio aſſignatur.
Extende id procedere etiam, quoad illos qua- tuor menſes, ſibi ante alternatiuę acceptatio- nem competentes, ibidem.
Declara tamen, quòd eam poſſit rehabere re- currendo ad Papam, vel eius Datarium, con- cluſ.97. n.78.
Et ea ſemel acceptata non eſt amplius locus pœnitentiæ, niſi Papa renunciationem acce- ptaſſet, ibi n.79.
ALVEVS dicitur venter, & lectus fluminis, ſecundum naturalem, & conſuetum aquæ cur- ſum, qui eſt publicus, prout flumen, concl.98. num.1.
In illo vti loco publico non poſſunt fieri plan- tationes, vel quid ſimile, ibi n.8.
Fallit tamen primo, quando non officeretur, neq; publico, neq; priuato vſui; ſecundò ſi flu- men eſſet priuatum, ibi n.9.
Illius vſus eſt permiſſus, quando flumen eſt pri- uatum; dummodo tamen aquarum curſus in aliorum præiudicium non impediatur, concl. 98. ſub n.9.
Sed eo mutato ob id ius arrendamenti gabellæ rum non augetur, ibi n.10.
Item eo mutato iuriſdictio mutata non cẽſetur; ſecus ſi in priuatis, ibi n.11. & 22.
Et licèt ab eo aqua recedat, nihilominus alueus remanet, niſi fuerit mutata prorſus illius for- ma, & adeò per longum tempus aqua receſſe- rit, vt amplius redire non conſueuerit, concl. 98. n.13.
Quando remanet exſiccatus, & derelictus, tunc ille ſpectat ad confinantes, quorum vnuſquiſq; ratam conſequitur, prout eſt ſuæ poſſeſſionis frons, & tecta, ibi n.15.
Et in hoc, ſi partes diſcordent, Iudex cum Archi tectis ad effectum concordandi ad locum acce det, ibi n.16.
Et ſiue facto hominis, ſiue caſu mutetur per ha- bentes prædia vicina vendicatur, concluſ. 98. num.18.
Mutatus, & exſiccatus ad confinãtes æqualiter ſpectat, ſi fuerit mutatus in totum, ſecus ſi ab vna parte tantum, quia tunc cedit illius, qui magis prædium cohærens habet, concluſ.98. num.19.
Contrarium tamen, quòd ſcilicet Alueo Padi derelicto ille fiat Principis, vel eorum, qui eum occuparunt, & poſſeſſionem apprehenderunt, non autem eorum, qui prædia cohærentia ha- bent, ibi n.20.
Concorda, vt ibi nu.22.
Alueus fluminis, quando agrum alicuius occupat an eo recedente ille ager ſit Priori Domino reſtituendus, vide concluſ. 94. num.6. cum ſeqq.

Sed

Sed quando in totum, & ex obrupto mutatur, dicitur facere vti Tirannus, & ſine cauſæ cognitione, & eo caſu non dicitur conſtitui conſine ex nouo alueo, ſed benè conſtitueretur, ſi id morę alluuionis fieret, concl. 98. ſub n. 22.

Illius mutatiò fieri non poteſt, niſi ſuadẽte magna cauſa vtilitatis, vel alia neceſſitate publica vrgente, ibi n. 23.

Mutari poteſt, quando quis enorme damnum pateretur, muniendo aggeres, & defenſiones Ripę, & tunc illa deuerſio alibi, quàm pręcedenti æſtate fluebat, fieri poteſt, ibi n. 24.

Et magis in æſtate, quàm in hieme conſiderari poteſt, quia in hieme aqua creſcit, cum non ſit permanens, ibi n. 25.

Et ſi vt conſideretur, an ſit derelictus, nec ne, id in hieme conſiderari debet, concl. 98. n. 26.

AMARE magis ſolemus eas res, quas cum duriori labore acquirimus, concl. 195. nu. 8. & concl. 107. n. 16.

AMBASCIATORES illi dicuntur, qui pro eorum Principe, vel ſua Republica ambaſciatas alteri Principi exponunt, concluſ. 99. num. 1.

Et quo modo in exponendo eorum ambaſciatã ſe gerere debeant, vide ibi n. 4.

Regulariter probantur tales, per viam literarum; licèt etiam ſine literis, quando perſona ſit nobilis, ibi n. 1.

Et illi, ſeu legati non poſſunt eorum Officio durante ea facere, per quæ ab eorum exercitio, aliquo modo impediri, vel diuerti poſſent, & ſi ſecus ab eis fiat, pœna ſunt afficiendi, concl. 99. num. 2.

Debent eſſe grati Principi, & ab eodem dilecti, ibi nu. 3.

Litigare, & libellum conuentionale dare prohibentur, ibi n. 4.

Et etiam pro amico conſulere non poſſunt, ſi tamen id auiditate pecuniæ fiat; alias ſecus, ibi num. 5.

Extende prædicta multò magis procedere, ſi extaret ſtatutum, vt eſt Ianuæ, quod nullus Rector, Officialis, Poteſtas, & Conſul poſſint premium, ſiue gratiam accipere, concluſ. 99. num. 6.

Contrarium tamen habetur, ibi n. 7.

Concorda, vt ibidem.

Eorum Officio durante, poſſunt hæreditatem ſibi delatam adire, concl. 99. nu. 8. & ibi ratio aſſignatur.

Non prohibentur eorum Officio durante, ſupplicare Principi, vt aliquam gratiam obtineant, ibi n. 10.

Non prohibentur ſibi à Principe donata acquirere, dummodo tamen eorum contemplatione, non autem ſui Principis donata fuerint, quia tunc nõ eorum Principi, ſed ſibi acquiſita cenſentur, ibi n. 11.

Illis, non autem eorum Principes in dubio contemplati cenſentur, & propterea ſibi, & non Principi donata acquirunt, concl. 99. num. 12.

Extende id multò magis procedere, quãdo rerum donatarum valor potius adæquetur qualitati Ambaſciatoris, quàm illi Principis; veluti ſi donentur veſtes, vel pecunia, vel quid ſimile, concl. 99. n. 13. & ibi, ac n. ſeq. ratio aſſignatur.

Habent ius reuocandi domum, ita vt in loco, vbi ſunt Ambaſciatores conueniri non poſſint, ibi nu. 17.

Non poſſunt cogi ad conteſtandam litem, nec ad iurandum, ibi n. 18.

Declara tamen, quòd poſſunt cogi ad conſtituendum in loco Ambaſciatæ vnum Procuratorem, qui tamen non poteſt conueniri, niſi poſtquàm Ambaſciator ad eius Patriam fuerit reuerſus, ibidem.

Eorum Priuilegium, licèt poſt expletam ambaſciatam amplius non duret; nihilominus illis, ac eius famulis non denegatur beneficium, ne conueniantur, etiam in redditu, concluſ. 99. num. 19.

Contrarium, ibi nu. 20.

Eorum Priuilegia extẽduntur, etiã ad res, quas illi, ac eorum famuli vehunt, vt ſunt equi, veſtes, & alia neceſſaria, nõ autem ad alias res, concl. 99. num. 25.

Reſtringe tamen non procedere in contractibus tempore legationis celebratis, quia dum ibi cõtrahunt, Priuilegium amittunt, vndè pro illis conueniri poſſunt, ibi n. 26.

Illi, & legati debent eſſe ſecuri eundo, ſtando, & redeũdo pro ambaſciata, & contra eos, nec repreſaliæ, nequè executiones fieri poſſunt, etiam ſub prætextu, quòd eſſent ex Principe, ſiue ex Populo inimico, concl. 99. n. 27. & nu. 28. ratio aſſignatur.

Ambaſciator ſi fuerit derobatus, dum in Ambaſciata extat, eidem omnia damna reſtituenda veniunt, ibi n. 29.

AMBIGVITAS alicuius actus declaratur, ex his, quę fuerunt dicta in contractu, concl. 48. n. 37.

Ambiguum, quando aliquid dicatur, vide concl. 48. num. 37.

AMICITIA eſt mens eadem in duobus pluribus vè interſe inuicem ad aliquod obeundum, concl. 100. n. 1.

Nihil maius amicitia, nihilquè iucundius inter omnes res, quas ad beatè viuendum ſapientia comparauit, ibidem.

Et ea eſt, aut propter bonum dellectabile, aut propter vtile, aut propter honeſtum, concl. 100. nu. 2.

Ea propter bonum vtile in ſenibus fieri videtur, qui non, quod eſt delectabile, ſed tãtum, quod eſt vtile curant, ibidem.

Illa propter bonum delectabile fit inter iuuenes, qui non, quod eſt vtile, ſed quod eſt delectabile curant, iuxtà illud Trahit ſua quemq; voluptas, vt ibidem.

Ea bonorum honeſtorum permanens, ac ſtabilis eſt; cęterę verò fragiles, ibi ſub n. 2.

Amicos plures debet ſibi facere vir bonus, vel ſaltem nullos facere inimicos, ibi n. 3.

Et ea bonorum honeſtorum adeò inter amicos pollet, vt propterea illa verè ſanguinis coniunctioni æquiparari poſſit, concl. 100. nu. 4. & 19. & prius concl. 89. n. 194. & 239.

Quando eſt magna non ſolum comparatur, verum etiam, quandoq; præfertur ſanguinis coniunctioni, & fraternitati, ibi n. 5.

Facit, vt vnus ſit cuſtos animi alterius, & conſiliarius intimus, & alter ergo, & vna anima, ibidem.

Operatur coniecturam, qualis fuerit voluntas teſtatoris, ibi ſub n. 5.

Inducit ſcientiam geſtorum amici, ita vt facultas iurandi conceſſa defuncto, transeat in hęredem amicum intimum, concl. 100. ſub nu. 5. & ibi ratio aſſignatur.

Intimis amicis ſecreta committuntur, & illorum conſilia in negotijs adhibentur, ibi ſub num. 5.

Et apud Philoſophos fuit in tanta æſtimatione, vt inter eos aliquando contingerit dubitari, an quis amici cauſa deberet contra Patriam ſentire, vel fidem deſerere, ibi n. 6.

Et quando eſt honeſta, eſt præferenda opibus, honoribus, & poteſtatibus, ibi ſub n. 6.

Et probabilis ea dicitur, quæ honeſtatem tuetur, & ideo non ſolet præferri honeſtati, ſed eam ſequi, concl. 100. ſub n. 6.

Amico, vel eius Filio alimenta præſtans donaſſe præſumitur, ita vt amplius ea repetere non poſſit, concl. 89. n. 239. & concl. 100. n. 7.

Declara tamen id procedere, dummodo primò expenſæ ſint factæ in perſona, non autem in rebus, vt ſunt illæ alimentorū, ſecundò, quòd illa perſona alita ſit non leuis, ſed magnæ amicitiæ; tertio, quòd expenſæ in alimentis ſint modicę, & non magnæ; quarto quòd alimēta præſtans non ſit pauper; alias non animo donādi, ſed repetēdi præſtita pręſumūtur, ibi n. 8

Amici illi dicuntur ex quibus; eſt vnum velle, & vnum nolle, ibi ſub n. 7.

Et fauore vnius amici non debet pauper in ſui præiudicium liberalis exiſtere, ibi ſub n. 8.

Amici homicidæ illum ad locum ſuū aſſociātes, quando, & quomodo ſint puniendi, vide concluſ. 175. n 4. cum ſeqq.

Ad amicos magnos trahuntur ea, quæ de conſāguineis ſunt diſpoſita, concl. 100. n. 9.

Amicus poteſt eligere ſepulturam pro amico, veluti Pater pro Filio, ſi tamen id à conſuetudine admitteretur, ibi n. 10.

Magno, & inueterato amico cōpetit ius accuſandi ſuper nece amici defuncti etiam ad excluſionem hæredis ſcripti, licèt non ad eam conſanguineorum, ibi n. 11.

Et quando vni liceat pro alio amico vitam ponere, vide ibi n. 12.

Et donatio facta amico non reuocatur ex diſpoſitione l. ſi vnquam C. de reuocan. donat. vt ibi num. 13.

Declara tamen vt ibidem, remiſſiuè.

Amico ſi ſit relictum legatum in eo intelligitur clauſula codicillaris, & debetur etiam ex teſtamento minus ſolemni, concl. 100. n. 14.

Immo ſi ſit relictum legatum amico, & talis legatarius ſit Rectoralicuius Eccleſiæ, illud contemplatione amicitiæ, non autem Eccleſiæ relictum cenſetur, ibi n. 15.

Et talis verè non eſt, qui pro amico mentitur, vnde Adagium ait, Amicus, Plato, & Amicus ſocrates, ſed tamē magis amica veritas, ibi n. 16. & 17.

Amicus pro amico teſtis idoneus eſſe non poteſt, ibi nu. 16.

Limita tamen non procedere in quatuor caſibus, vt ibi n. 18. cum ſeqq.

Extende, & ſubextende prædictas limitationes, vt ibi n. 21.

Amicitia, vt aliquem à teſtificando repellat, debet eſſe immoderata, ibi n. 22. & 24.

Sed ordinaria, & communis aliquem à teſtificando non repellit, ibi n. 23.

Illius cauſas debet cōſiderare Iudex, ad cognoſcendum, an ea ſit talis, quæ à teſtificando repellat ibi ſub n. 23. & ſeqq.

Et illa, quę eſt apta ad repellendum teſtem, eadē erit potens ad recuſandum Iudicem, ibi n. 24.

Amicus turpis, ac inhoneſtę amicitię, & ob bonum delectabile à teſtificando repellitur, concluſ. 100 n. 25.

Amicitia quomodo probetur, vide ibi nu 26. & 38. remiſſiuè.

Sed probatur per duos teſtes deponentes intertales eſſe idem velle, & idem nolle, ibi ſub num. 26.

Amicum ſe eſſe partis ſi confiteatur teſtis, non obid taliter dicitur probata amicitia, vt illius depoſitionem inualidam reddat, cum debeat, intelligi de amicitia charitatiua, non autem de carnali, ibi n. 27.

Extende id procedere, etiam ſi teſtis dixiſſet ſe eſſe amicum talis, & quòd pro eo vitam exponeret, quia non per hoc ſequitur, quòd ipſe eſſet perditurus animam, deponendo falſum, cum anima ſit precioſior corpore, ibi n. 28.

Contrarium, vt ibi n. 29.

Amici leues non dicuntur propriè amici, concl. 100. ſub n. 29.

Amicitia arguitur ex ſalutatione, & aſſidua conuerſatione, ex qua etiam amicus de geſtis alterius amici informatus præſumitur, concluſ. 100. nu. 30.

Arguitur etiam, ſi aliquis fuiſſet electus ad aliquid peragendum pro eo, cum ex hoc magna confidentia præſumatur, ibi n. 32.

Arguitur ob hæreditatem, & legata alicui relicta, ibi n. 33.

Et ſi probetur in præteritum inter duos extitiſſe, etiam ad præſens extare præſumitur, ibi n. 34

Fallit ſi inimicitiam inter eos ſuperueniſſe probetur, ibi n. 35.

Sed illam allegans eam probare tenetur, concl. 100. n. 36.

Declara tamen id procedere, vt ibidem.

Ob amicitiam non ſolum repelluntur à teſtificādo viri, ſed etiam mulieres, ibi n. 37.

Et

Sed ad hoc, vt probetur, quomodo articuli ſint formandi, vide ibi n.38. remiſſiuè.

Amicus poteſt acquirere amico abſenti; dũmodo poſtea acquiſitionis ratificatio ſequatur, concl.9. nu.20.

Vnus alterum amicum bannitum licitè recipere, & alere poteſt, cum inofficioſum ſit amicũ in neceſſitate deſerere, ſi tamen amicitia ſit magna, concl.89. n.194.

AMISSIO feudi ex eiſdem cauſis fieri ſolet, ex quibus poteſt Filius à Patre exheredari, & donator ſuam donationem inter viuos reuocare, vel ſimilibus, & maioribus, concl.101. n.1.

Plura vide in Verbo Feudum, & in Verbo Vaſallus, & in dicta concl.101.

AMISSIO Priuilegij, quando, & ex quibus cauſis inducatur, vide in Verbo Priuilegium, & in concl.103.

AMISSIO rei non præſumitur, vndè illam allegans, tamquàm quid facti eam probare tenetur, concl.104. n.1.

Amiſſa dicitur res, quando facta diligenti inquiſitione non reperitur, ſi tamen illæ diligentiæ fuerint factæ auctoritate Iudicis, & non aliàs, ibi nu. 2.

Allegans amiſſionem rei eam probare non ſufficit, niſi etiam probet illam, abſq; eius culpa eueniſſe, aliàs pœnam non euitabit, ibi n.3.

Sed in amiſſione rei, vel ſcripturę præſumitur culpam præceſſiſſe, niſi eam non interueniſſe probetur, ibi n.4.

Illius pœna eſt refectio damnorum, & intereſſe ibi ſub n.4.

Amiſſa non præſumitur ſcriptura in aliquo Officio producta, ſed potius à Notario dolo, & culpa occultata cenſetur, quando eam ex Officio cuſtodire tenebatur, ibi n.5.

Amiſſio ſcripturæ ad hoc, vt excuſet plenè, & concludenter, & aliter, quàm per iuramentum eſt probāda, ſi amittens ad cuſtodiam tenebatur, aliàs ſecus, concl.104. n.7. & 8. concl.61. nu.7. cum. ſeqq.

Amittens ſcripturas, ſi ad illarum cuſtodiam ex Officio, vel alia obligatione non tenebatur, tunc medio iuramento amiſſionem probando excuſatur, concl.104. n.8.

Extende id multò magis procedere, quando cum iuramento, etiam alia adminicula concurrant, ibi n.9.

Extēde 2. quòd amittens librum, vel ſcripturam ſi ad cuſtodiam non tenebatur, medio iuramēto excuſatur, cum mitius ſemper agatur cum non obligato, quàm cum obligato, ibi n. 10.

Et ſcripturas amittens excuſatur, ſi factis diligentijs apud eum non inuenitur, ſi tamen cuſtodire non eſſet obligatus; ſecus ſi eſſemus in Notario, Mercatore, & ſimilibus, ibi num.11.

Rerum, vel ſcripturarum amiſſio facta ex excidio Vrbis, eo ipſo, quòd eſt probatum ſaccomannum, tunc ea ex coniecturis admittitur, ibi num. 12.

Et illa actorũ ex incendio cauſata maximam excuſationem affert parti, & præſumptionem ſolemnitatum pro eis inducit, ibi n. 13. & 18.

Scripturam amittens ſimplici iuramento non excuſatur, ſi agatur de magno præiudicio; ſecus ſi de modico, concl.104. n.14. & ibi ratio aſſignatur.

Declara, vt ibidem.

Sed talis amiſſio ſcripturę, quando non à Notario, ſed à tertio fuiſſet allegata, tunc per aſſertionem Notarij probari poteſt, ibi n.15.

Et ſemper in amiſſis id, quòd deficit adeſſe pręſumitur, ibi n.16.

Amiſſio actorum tollit iniuſtitiam ſententiæ, quę ex illis conſtare reperitur, ibi n.18.

Et probata amiſſione vnius ſcripturę, quę fuerit in alia ſcriptura enunciata, pro ea præſumitur, ibi n.19.

Et talis amiſſio quomodo probetur, ad hoc, vt vim Inſtrumenti habentis executionem paratam habeat, vide ibi n.20.

Amiſſæ quādo fuerit ſcripturæ, ſi reperiatur vnus teſtis, qui illius tenorem probet, ex eius dicto ſemiplena probatio reſultat, ibi n. 21.

Amiſſo protocollo inſtitutio hæredis probatur, per duos teſtes de illius tenore deponentes, ibi num. 22.

Rei, vel ſcripturę amiſſio, vt probetur prius illius exiſtētia, & identitas manifeſtis rationibus eſt probāda, ibi n.23. cū ſeq. & vide c. 99.n.40

Amiſſio Inſtrumenti non probatur, donec imbreuiatura Notarij exiſtit, quia ea dicitur Originale, & ſic ex ea illud haberi poteſt, ibi n.27.

Plura vide in Verbo Acta, & cõcl. 51.n.53 & ſeq.

Amiſſę rei æſtimationem tenetur præſtare mulio, vel Procaccius, cui fuit conſignata capſa ſigillata, ſi eam diſſigillatā reddidit, cõcl. 99.n.32.

Et illius rei valor, quādo conſignātis, vel deponētis iuramēto probetur, vide ibi n.32. & ſeq.

Amiſſio lucri in ſpe radicati damnum inferre dicitur, concl.50. n.35.

AMISSVM in ludo repeti poteſt, ſi ille qui amiſit ad ludendum fuit ab altero tractus, ſecus ſi ille qui perdidit fuit ipſe, qui traxit, cõcl. 102.n.1.

Contrarium, vt ibi nu. 2. & ſub nu.3. aſſignatur ratio.

Non transfertur in vincentem, ſi amittens eſſet Filiusfamilias, ibi n.4.

Item in vincentem non transfertur, ſi amittens ſuorum bonorum liberam adminiſtrationem non haberet, veluti, quia eſſet ſeruus, vel Monachus, ibi n.5.

Eſt repetendum, ſi fraus, & dolus lucrantis interuenerit, puta ludendo cum taxillis, vel cartis falſis, ibi n.6.

Sed quòd ea pecunia, ſit pauperibus eroganda quando turpitudo ex vtraq; parte verſetur, ibi num.7.

Amiſſam pecuniam in ludo, ſi vincens nō habuerit, neq; pro illa conſequenda actio datur, ibi n.8. & ibi ratio aſſignatur.

Amiſſum per Filium, vel Seruum in ludo, illud Pater, vel Dominus repetere poteſt, ibi n. 9.

Extende idem habere locum in Tutore, Cura-

tore, Monaſterio, vxore, Marito, & ſimilibus, ibi num. 10.

Pecunia amiſſa in ludo poteſt, etiam repeti aduerſus Patrem, & Dominum eorum, qui vicerunt, ſi tamen eam ſaluam habeant, vel ex ea ſint ſacti locupletiores, ibi n. 11.

Amiſſa bona per Patrem in ludó poſſunt Filij, vſq; ad eorum legitimam reuocare, ibi n. 12.

Declara tamen id procedere, vt ibi n. 12. & 13. & ibi ratio aſſignatur.

Sed quid ſi legitimam minuat amiſſum in ludo, vide concl. 102. ſub n. 13 remiſſiuè.

Et ſi victus recuperare illud non curet, victor tamen reſtituere tenetur in foro conſcientiæ, vel pauperibus erogare, ibi n. 14.

Declara tamen, vt ibidem, & prius, nu. 1.

Nõ poteſt perdens ſine peccato amiſſum in ludo, etiam ſponte ſolutum, ibi n. 15.

Imò poteſt perdens propria auctoritate illud accipere, & furari, ibi n. 16. Intellige tamen in ludo prohibito.

Illud tenentur reſtituere in foro conſcientiæ Officiales, & Domini terrarum, ſi in eorum locis ludos non prohibeant, ibi n. 17.

Sed amiſſum in ludo permiſſo amplius repeti non poteſt, etiam ſi in magna quantitate conſiſteret, ibi n. 18.

Extende id in tantum procedere, vt iura diſponentia, quòd plus vno ſcuto non perdatur, abrogata fuerint, ibi n. 19.

AMOR eſt quædam animi cõcupiſcientia, quę celerem ingreſſum, tardum verò egreſſum habet, concl. 105. n. 1.

Vocatur ſpecies furoris, concl. 74. n. 22. concl. 100. ſub n. 25. & concl. 105. ſub n. 1.

Ignorantur quid ſit, vnde veniat, & quomodo ingreſſum faciat, ibi ſub n. 1.

Nunquam penitus ex oſſibus eijcitur, vt ibid.

In quo differat à beneuolentia in proximum, vide ibi ſub n. 1. in fine remiſſiuè.

Illius cauſa, ria delicta remanſerunt impunita, vt ibi nu. 2.

Amoris cauſa, licèt aliquid ſit tollerandum, non tamen illud eſt permittendum, quòd in aliam delicti ſpeciem tranſire videretur, ibi ſub n. 2.

Amore delinquens mitiori pœna punitur, ibi n. 3.

Ex continua conuerſatione probatur, ibi n. 4.

Item per famam probatur, maximè, quando perſona amata eſſet talis venuſtatis, quæ oculos omnium in ſe cõuertere poſſet, ibi ſub n. 4.

Impudicus amantem à reſuſicando pro amata repellit, concl. 100. ſub n. 25. & concl. 105. n. 9.

Amans facilè pro amata mentitur, immò omne fas, & nephas pro ea committeret, concl. 100 ſub n. 25. & concl. 105. n. 9.

Amor puellarum rectum Iudicium ſubuertere ſolet, concl. 100. ſub n. 25.

Amantis caro in alieno corpore viuit, &c. concl. 105. ſub n. 9.

Pudicus amor, qui ſolet verſari inter cõiunctos; veluti ille Patris erga Filios ſolet afferre argumentũ ad filiationẽ probandã, ibi num. 10.

Et quãdo eſt reciprocus ſolet afferre magnum ſignum copulæ, concl. 105. nu. 11.

Ille qui debetur parentibus in quo conſiſtat, vide ibi n. 12. remiſſiuè.

Ille viri erga vxorem depræhenditur ex diuturna coniunctione; ixtà illud Non amatur incognitum, ſed ex conuictu oritur mutuus amor, ibi n. 13.

Et ex videndo naſcitur, oculi enim præcipuè ſunt ad amandum illices, & in illis ſedes peculiaris amoris eſt, ibi ſub n. 13.

Amabile dicitur omne, quod eſt pulchrum, ibi ſub nu. 13.

Amoris potiſſimum remedium abſentia eſſe ſolet; iuxtà illud Amor fugiendo fugatur, ibi ſub n. 13.

Filialis oritur à natura, & ab educatione, concluſ. 105. n. 14.

Ille Patris, & Matris, tàm erga Filios primi, quàm ſecundi matrimonij ęqualis eſſe debet, ibi n. 15.

Et ex inſtinctu naturæ deſcendit, ſed non aſcendit, concl. 42. nu. 354. & ſub nu. ſeq. pluros aſſignantur rationes, & concl. 174. ſub n. 28.

Declara tamen id eſſe verum, quoad ordinem dilectionis tantum, ſecus autem, quoad effectum obligationis, concl. 73. nu. 39. & concluſ. 105. n. 16. concl. 89. n. 208. & 212.

Item declara id magis procedere in deſcendẽtibus, ex maſculis, quàm in illis ex fœminis, concl. 73. n. 38.

Contrarium licèt dicant multi, vt ibi n. 38.

Et licèt ſemper præſumatur inter Patrem, & Filium; Mater tamen Filium amare non præſumitur, concl. 105. n. 17.

Contrarium, ibi n. 18. vbi pulchrè rationes aſſignantur, Item in concl. 107. nu. 16.

Amare eas res magis ſolemus, quas cum duriori labore acquirimus, concl. 42. n. 356. concl. 89. n. 210 & concl. 105. n. 18. & concl. 107. n. 16.

Sed quis magis præſumitur amare Patriam, quã Filios, concl. 105. nu. 19.

Amor non ceſſat diſſoluta affinitate, quia ſemper Prioris dilectionis reliquiæ remanere ſolent, concl. 76. n. 9.

Amor, & Dominium non capit duos, concl. 42. num. 499.

Amore magis ligatur ille, qui ob amorem à Iudice in vindictam punitur, concl. 105. n. 8.

Item Iudex, qui amore caſtigat plus amore ligatur, ibidem.

Et nullus eſt amor, qui vincat Paternum affectum, concl. 105. n. 14.

AMPLEXVS, oſcula, & receptio munerum non faciunt ſponſalia de futuro in matrimonium, de pręſenti tranſire, concl. 115. n. 7.

ANGARIA, & Perangaria dicuntur impoſitiones inſolitæ, quæ ſunt Principi ſeruatæ, prout ſubditos compellere ad conducenda Frumenta, Ligna, Paleas, Stramina, & ſimilia, concluſ. 106. n. 1.

Angariæ dicuntur ea onera, quæ cum pecunia fiunt; Perangarię verò ſine, concl. 106. n. 2.

Angariæ, & Perangarię, licèt à ſubditis ſupportentur, id tamen metu reuerentiali, & non

ſpontè

ſpontè factum cenſetur, cuius enim metus cauſa durante nullum ius Baroni acquiritur, concl. 106. ſub num. 1.

Et illarum impoſitio ſoli ſupremo Principi; non autem Caſtrorum Dominis competit, ibi n. 5.

Et dicta onera non poſſunt niſi per immemorabile tempus aduerſus ſubditos præſcribi, ibi num. 6.

Angarij non dicuntur Vaſalli Baronum, qui venerunt ad habitandum in aliquam terram Regiam, ſi illi ad dandum camirlingum obligentur, ibi n. 8.

Contrarium, ibi n. 9.

ANIMA eſt ſubſtantia creata inuiſibilis, incorporea, immortalis Deo ſimillima, imaginem nullam habens, niſi Creatoris ſui, concl. 107. num. 1.

Et dum corpus viuificat anima eſt, dum vult animus eſt, dum ſcit mens eſt, dum recolit memoria eſt, dum rectum iudicat ratio eſt, dum ſpirat ſpiritus eſt, dum aliquid ſentit ſenſus eſt, ibi num. 2.

Illorum regimen eſt cunctis rebus, & corporibus præcioſius, ibi n. 3. & concl. 100. n. 28.

Animæ ſalus eſt præcioſior omnibus rebus, ibi num. 4.

Et eſt magis coniuncta omnibus conſanguineis & amicis, concl. 107. n. 5.

Anima, qua viuimus eſt incomparabiliter longe melior terrena ſubſtantia, quam poſſidemus, concl. 139. ſub n. 36.

Animam ſi ob amicos negligamus, nec etiam corpus ſaluare poterimus, quia non anima pro corpore, ſed corpus pro anima creatum eſt, & qui quod primum eſt negligit, quod verò inferius eſt extollit, vtrumq; corrumpit, ibi n. 6.

Pro illa ſi ſit relictum feudum illud legatum, quoad æſtimationem valebit, etiam ſi rem eſſe feudalem teſtator ignoraſſet, ibi n. 7.

Illius fauore diſpoſitio ſemper eſt amplianda, ibi n. 8.

Extende id procedere, etiam ſi ſimus in pœnalibus, & odioſis, ibi n. 9.

De illius ſalute quando diſputatur non eſt curandum de apicibus iuris, ibi n. 10.

Item illius fauore ſententia eſt exequenda non obſtante appellatione, ibi n. 11.

Eam magis expetit Deus, quàm ſacrificium ipſum, concl. 107. n. 12.

Animarum curam habens iuriſdictioni Ordinarij ſubeſt; quamuis aliàs eſſet exemptus, ibi nu. 13. & 15.

Earum cura regulariter eſt Monachis interdicta, ibi n. 14.

Declara tamen, vt ibidem.

Et dictam curam habens adminiſtrationem maiorem habere dicitur, & ideò incedendo cæteris præfertur, ibi n. 16.

Et talis cura tantò precioſior dicitur, quanto eſt periculoſior, concl. 107. num. 16.

Animarum cura non eſt vllo modo inexperto danda, ibi n. 17.

Et nemo illius idoneus præſumitur, niſi prius examinetur, & pro tali probetur, ibi n. 17.

Et talis cura numquam cenſetur annexa beneficio, quod perſonalem reſidentiam non requirit, ibi n. 18.

Poteſt eſſe abſq; Parrochialitate, ibi n. 19.

Animarum periculo imminente plura conceduntur, quę aliàs non concederentur, ibi ſub n. 4.

Animę affectus qui ſint, Vndè dicti, quomodo generentur, & plura alia in materia, vide ibi nu. 20. remiſſiuè.

Et illius duæ ſunt partes, Superior, & Inferior, ſed quę dicatur Superior, & quę Inferior, vide ibi n. 21.

Illius ſalus non eſt omittenda, ob quoduis ſcandalum euitandum, concl. 1. num. 118.

Eius ſaluti ſemper conſulendum venit, concl. 89 num. 327.

Animam alterius nemo illaqueare poteſt, concluſ. 2. n. 77. concl. 11. n. 77. & concl. 78. n. 101.

ANIMALIA ad æſtimationem dari, atq; locari poſſunt, ſiue locentur ſingula animalia, ſiue armentum, aut præcodium in genere, concl. 108. n. 1.

Animalium appellatione quæ veniant, vide concluſ. 108. in fine.

Animaliū ſocietas fieri ſolet de maioribus, ibi n. 2

Animalium maiorum appellatione hic intelligitur de Equis, Bobus, Aſinis, Bubalis, & ſimilibus; minorum verò dę Ouibus, Porcis, Capris, & ſimilibus, ibi ſub n. 2.

Eorum ſocietatibus communicantur fœtus animalium, Lac, Butirum, Lana, Pelles, & alij fructus illius generis; Item impenſę, & damna, quæ circa animalia veniunt, ibi ſub nu. 2.

Animalium ſocietas ſi ſit de maioribus ad quinquennium, ſi verò de minoribus ad triennium fieri ſolet, ibi ſub n. 2.

Et æſtimata in locationem poſſunt dari, etiam cum pacto, quòd in eadem bonitate, vel qualitate reſtituantur, ibi nu. 3.

Sed ſi moriantur id cedit in damnum illius, qui ea reſtituere tenetur, quamuis illa æſtimatio emptitionem non faciat, ibi ſub n. 3.

Contrarium, vt ibi n. 4.

Concorda, vt ibi 6.

Sed tenendo primam opinionem, cōductor caſum probare debet, & coram Domino iuramentum deferre, ibi n. 7.

Item concorda, vt ibi n. 8.

Eorum mors ſufficit, ſi probetur per coniecturas, ibi n. 9.

Declara tamen id eſſe verū in animalibus gregatim; at ſecùs in alijs, ibi nu. 10. & ſub nu 11. ratio aſſignatur.

Et animal, quādo dicatur mortuū, ex eo, quia in vēditione erat morboſū, vide ibi n. 12. remiſſ.

Et quæ actio ſit intendenda pro illius reſtitutione, vide ibi nu. 13. remiſſiuè, & in Verbo Actio redhibitoria.

Et talis ſocietas poteſt conſtitui cū pacto, quòd capitale ex fœtibus reintegretur, & quòd illud finita ſocietate reſtituatur, ibi n. 14. & 15.

Contrarium, ibi n. 19.

Concorda, vt ibidem, n. 20. & vide in Verbo Pactum.

Sed illorum contractus, tàm locationis, quàm etiam alterius generis, quomodo ſit celebrandus, ad hoc, vt ſuſtineatur in foro fori, & in illo animæ, vide concl. 108. ſub n. 20.

Illa ad collacticum, ſeu ad iuuaticum ſub certo redditu, ſiue cenſu dari poſſunt, concl. 108. num. 21.

Fallit ſi darentur ad collacticum, & æſtimationem inſimul, quia pactum illud eſſet vſura, cum duæ cauſæ lucratiuæ ſimul, & ſemel circa vnam, & eandem rem cõcurrere non poſſint, ibi n. 22.

Et quando dantur ad ſocidam, ſiue ad æſtimationem, licèt in Paſtorem fuerit tranſlatum Dominium animalis æſtimati; nihilominus Dominus vtilitatem animalis habens tenetur ad periculum de illius interitu in communi, ſiue morte naturali, ſiue culpa Paſtoris illud mori contingat, ibi n. 23.

Animal morboſum datum, ſi intra tertium diem, poſt conſignationem obierit, ex morbo præcedenti, non autem alterius culpa obijſſe præſumitur, ibi n. 24.

Item animal, veluti Ouis ſi fuerit per Lupum rapta, vel per alium furto ſubtracta, Paſtor ad emendam tenetur, niſi ipſe caſum probaret, & illius culpam excluderet, ibi n. 25.

Animalium ſocietate finita, in facienda diuiſione Dominus, ſiue Paſtor apponit pretium, alter verò optionem habet, ibi n. 26.

Et illa pro Frumento ex longinquis partibus tempore penuriæ vehendo, cõcedere illorum Domini cogi poſſunt concl. 111. n. 10.

Et ſi fuerint pluribus locata cum pacto, quòd in eadem bonitate, & qualitate reſtituantur, licèt ſint diuidua, tamen reſpectu ſolutionis dicuntur indiuidua, ita vt ſinguli in ſolidum ad eorum reſtitutionem teneantur, concl. 108. num. 27.

Non recipiunt diuiſionem, niſi in pretio, ibi n. 28. Sed quomodo id procedat, vide ibidem.

Eorum decimæ ſoluuntur, quando tamen lacte abundant, at ſecùs ſi eo indigerent, concl. 108 num. 30.

Et quãdo illa in aliquo Caſali paſcua recipiunt, vel ibi commorantur, tunc eorum pretia ſunt Domino Caſalis hippothecata, ita vt omnibus creditoribus præferatur, concluſ. 108. num. 31.

Reſtringe tamen, id procedere pro penſione illius anni, non autem pro futuris in præiudicium anteriorum, ibi n. 30.

Pro expenſis à ſtabulario, ſiue ab alio illis factis, & pro cuſtodia adeò ſunt eis obligata, & hippothecata, vt quibuſcunquè anterioribus præferantur, concl. 108. nu. 38. & concl. 119. num. 35.

Damnum dantia in terris meis poſſum retinere donec eorum Dominos ſciam, nec tunc reſtituere teneor, niſi prius cautione præſtita de reficiendo damnum, ibi n. 41.

Alicuius eſſe per ſtigmata probatur, quia res illius cenſentur, cuius ſigno ſunt ſignatæ, ibi n. 42 & concl. 144. n. 11. & 41.

Contrarium, ibi n. 43.

Si damnum dederint, non poſſunt ob illud eorum Domini retineri, ibi n. 44.

Illa damnum dantia, quando agitur de ſoluenda fida, & diffida, cum cautione non relaxantur, niſi prius ſoluta diffida, concluſ. 108. num. 45.

Contrarium eſſet, vt ibi n. 46.

Damnum dantia ſi fuerint capta, præſtita cautione reſtitui debent, maximè, quando creditum eſſet modicum, ne expenſæ abſorbeant capitale, ibi n. 47.

Quando ſunt pro aliquo credito ſequeſtrata, expenſæ pro illis alendis per creditorem fieri debent, ibi ſub n. 47.

Illa Clericorum ſi alicui dãnum dederint, tunc Cuſtodes Laici cum ipſis accuſari poſſunt, & de eo tenentur, ibi n. 51.

Si paſcua ſumpſerint per vnam diem, & noctem per tranſitum, eorum Dominus ipſa paſcua ſoluere tenetur, ſed non tenetur ad pœnas banni contra paſcentes publicati, ſi eius ignorantia extet, vel illud inualidum reperiretur, concl. 108. n. 53.

Plura, vide in Verbo Damnum.

Animal ferum ſi à Venatore in alieno territorio capiatur, ſi erit V. G. aper, tunc Venator tenetur tradere Domino caput; ſi verò ceruus tenetur ei dare patulam, ibi n. 58.

Contrarium, vt ibi n. 59.

Animal veluti Canis de ſui natura mordens, ſi non fuerit à Domino ligatus, & aliquem vulnerauerit, tunc Dominus illius de culpa tenetur, ibi nu. 61.

Animalia ipſa, quæ aliquem hominem, vel puerum vulnerauerint, vel interfecerint ſolẽt aliquando, ob facti memoriam puniri, concl. 108 n. 62. & in n. 63. affertur iocosè exemplum de vno Barone, qui contra vnam felim, quæ ipsũ momorderat proceſſum Iudicialiter fabricari fecit, & auditis ſepius Procuratore, & Aduocato felis, & illo Fiſcali in contradictorio Iudicio, nec nõ lata ſententia poſtea eam furcis ſuſpendere fecit, ibi n. 63.

Animalia inſtinctu quodam naturali quærunt victum Filijs, ſed non è contra; nempè Filij, Parentibus, concl. 42. num. 356. & concluſ. 89. num. 206.

Et in materia animalium, quæ damna dant quòmodo ſit procedendum, & multa alia in hac materia vide concl. 108. per totam.

ANIMVS eſt Celeſtis, & ex Altiſſimo Domicilio quaſi demerſus in terrã locũ Diuinæ naturæ, æternitatiq; contrarium, concl. 109. n. 1.

Animorum nulla in terris origo inueniri poteſt, concl. 109. ſub n. 1. & ibi ratio aſſignatur.

Animus in mente retentus nil operatur, ibidem.

Eſt impræſcrutabilis, & ideò indicijs, & coniecturis probari debet concl. 109. ſub n. 2.

Nunquam præſumitur, niſi probetur, ibi n. 3.

Poteſt cognoſci à priori, & à poſteriori; ſcilicèt aut ex verbis præcedentibus, aut ex factis ſubſequentibus, ibi ſub n.3. & 14.

Circa præcedentia colligitur ex ſubſequētibus tàm in Reſcripto Papæ, quàm etiam in Verbis Articulorum, ibi n.4.

In antedictis, & geſtis dignoſcitur, concl. 109. num. 5.

Sufficit, quòd ex quibuſcumquè verbis colligi poſſit, ibi n.6.

Et qualis fuerit ab euentu dignoſcitur, concluſ. 109. nu.7.

Talis eſſe præſumitur, qualis de iure eſſe debet, ibi n.7.

Non redeundi præſumitur in eo, qui nunquam rediijt, ibi n.9.

Ex modo, & qualitate procedendi dignoſcitur ibi n.10. concl.135. ſub n.65.

Animus, & intentio diſtingunt maleficia, concl. 40. nu.35. & concl.109. ſub nu.10. concl.150. ſub. n.13. & 15.

Et eſt adeò difficilis probationis, vt in his, quæ in animo reſident potius iuratæ aſſertioni, quàm factis in contrarium indicantibus ſit ſtādum, concl.109. n.11.

Animus alicuius declarari non poteſt, niſi per perſonam ſpecialiter deputatam, concl.109. nu.13. & 18.

Ille acquirentis, cui ſcilicet, quis voluerit acquirere ex præcedentibus, & ſubſequentibus dignoſcitur, concl.109. n.14.

Vbi non concurrit, poſſeſſio non acquiritur, concl.108. ſub num.14. & 19. & ibi ratio aſſignatur.

Ex animo poſſeſſionis retentio dignoſcitur, & retinuiſſe quis præſumitur, vbi ſe pro ſpoliato non habuiſſe conſtat, ibi n.16.

Animum continuandi poſſeſſionem habens, etiā ſi prius non poſſidebat, nihilominus id nouam acquiſitionem inducit, ibi n.17.

Etiam ex actu nullo cognoſci poteſt, concl.109 num.19.

Fraudulētus, vt excludatur ab his, quæ ſequuntur maximè dignoſcitur, ibi n.20.

Rectum, & ab occultando alienum præſumitur habuiſſe hæres, ſi proteſtatus fuerit de addendo in Inuentario quod omniſſum apparebit, cum ad notitiam peruenerit, & curauerit bona omnia deſcribi, diligentiamq; pro omnibus inueniendis fecerit, concl. 109. ſub num.20.

Illum calumniandi in lite, quem habuiſſe dignoſcitur, ſi iuraſſet de ſtando vnicæ ſententiæ, & poſtea tres conformes contra ſe reportare curauerit; Item ſi non obſtante re iudicata cauſam reſtitutionis in integrum committi obtinuit, quæ poſtea deſerta remanſit, concl. 109. n.21.

Illius declaratio, quandocumq; fieri poteſt, etiam abſente parte, & quocumq; loco, etiam extra iudicium, ibi n.22.

Limita pluribus modis, vt ibi num. 23. cum ſeqq.

Sed talis declaratio eſt facienda ante, vel poſt actum incontinenti, & ante illius conſummationem, quando de præiudicio tertij ageretur, & maximè ſi præſumptio contra declarantem vrgeret, ibi n.23.

Præcedere debet, non autem ſequi in actu, qui aditionem hæreditatis importat, quia in materia hæreditatis animus qualis fuerit maximè ex Inuentario dignoſcitur, concl. 109. num.24.

Talis declaratio ab eo, qui fuit deputatus ad emendum cenſum, poſt ipſam emptionem in præiudicium emptoris fieri non poteſt, concluſ.109. n.25.

Non eſt facienda in materia mutandæ poſſeſſionis, niſi noua, vel nouus titulus ſuperueniret, ibi n.26.

Animum, & voluntatem poſſidendi, ſi quis habuerit vti hæres, ſi poſtea vti creditor incipere poſſidere vellet, nec de eius voluntatis mutatione conſtaret, tunc id in conſideratione non habetur, ibi ſub nu 26.

Et qualitas animi alicuius, vt probetur teſtes, per actus exteriores, quos in eo viderint teſtificari poſſunt, ibi n.31.

Animus alicuius in occidendo ex gladij, loci, ac vulneris qualitate dignoſci poterit, concl.109 num. 31. & vide etiam in Verbo Aggreſſor, & concl.80.n.6.& 7.

Nocendi in dubio non præſumitur, concluſ.62. num. 80.

Malus, ſiue bonus quomodo dignoſcatur in aliquo, vide concl.40. n.35.

Sed tàm in ſcriptis, quàm in voce dignoſcitur, concl.109. n.42.

Animus, ſeu ea, quę ex illo pendent, vt verè cognoſcantur non ſolum actus, & verba ſunt inſpicienda; ſed etiam tempus, occaſio, cauſa, perſonarum qualitas, & omnia alia, quæ acciderint, ſunt attendenda, concluſ. 109. num.31.

Et animus illius, qui accipit ſemper plus operatur, quàm animus illius, qui tradit; licèt id in Verberibus fallat, ibi n.32.

Animum ſemper præſumitur habere Pater capiendi bonum conſilium pro Filio; licèt id fallat, quando damnum Filij in aliquo contractu euidens appareret, ibi n.33.

Animo compenſandi donatio facta præſumitur, ſi donans rem donatam ſoluere tenebatur, ibi n.34. & ibi ratio aſſignatur.

Animus renunciandi nunquam in dubio præſumitur, ſed verbis claris, & expreſſis eſt probandus, ibi n.35.

Item ille iniuriandi, & nocendi in dubio non præſumitur, ibi n.36.

Contrarium, ibi n.37.

Concorda, vt ibi n.38.

Item declara, vt ibi num. 39. & ſeqq. & vide in Verbo Iniuria.

ANNATÆ de iure Diuino debentur, vel ſaltem ex iure Diuino ſcripto originem trahunt, concl.110. n.1. & 2.

Aut ſoluuntur Capitulis, aut Cameræ Apoſtolicę, ſed iſtę differunt ab illis, tàm reſpectu facti, quàm ratione Iuris, ibi n.1.
Quæ ſoluuntur Capitulis non in pecunia, ſed in proprijs fructibus ſoluuntur, & illos Capitula propria auctoritate percipere valent, & non vnius anni tantum, ſed anni totius cum dimidio, ibi ſub n.1.
Quæ debentur Camerę Apoſtolicæ in pecunia conſiſtunt, & regulantur à valore in impetratione expreſſo, licèt valorem vnius anni non excedant, ibi ſub n.1.
Quæ verò debentur Capitulis titulo merè lucratiuo percipiuntur, & à iure communi exorbitant, quia beneficia ſine diminutione de iure ſunt conferenda, ibi ſub n.1.
Quę ſoluuntur Camerę Apoſtolicę dicuntur venire ex cauſa oneroſa, ob illud præiudicium, quod eidem Camerę reſultat, propter vniones, quæ de beneficijs fiunt, ibi n.1.
Illæ Papæ debentur tamquàm ſtipendium in ſubſidium Miniſtrorum, quorum opera ſua Sanctitas vtitur, & omni vitio ſimonię carent, ibi num.2.
Sed illas exigendi ius Capitulo Competens nō eſt exprimendum in vnione fienda, quando ſit incertum, & conditionale, ibi n.3.
Fallit tamen tribus modis, vt ibi nu.4. & ſeqq.
Non ſoluuntur de beneficijs, ſequuta eorum vnione, vel ſuppreſſione, concl. 110. nu.7.
Sed quomodo id procedat, vide ibidem.
Illius priuilegium non compræhendit caſum, in quo amplius beneficium non vacat, concl.110 ſub num.7.
Dimidia ſolui debet ex iure Patronatus, quod pro dimidia parte eſſet quæſitum ex beneficijs vnitis, ſiue ex fructibus, ibi num. 8.
Et an ex beneficijs permutatis ſoluantur, vide concl.110. n.9. remiſſiuè.
Annata eſt ſoluenda de beneficio taxato, iuxta illud, quod in libris Cancellariæ reperitur, ibi num. 10.
Non ſoluitur, quando literę ſub narratiua intruſionis expediuntur, ſed benè ſit obligatio de illa, poſt poſſeſſionem adeptam, ſoluenda, ibi n.11.
Illius ſolutio, vt euitetur, ſi ſit appoſita narratiua intruſionis in literis, ſeu quòd quis ſine legitimo titulo beneficiū detineat, tunc dicta narratiua iuſtificatione non eget, concl. 110. num.12.
Non tamen ſoluuntur, ob adminiſtrationem Cappellaniarum, & Hoſpitalium, ibi n.13. & ibi ratio aſſignatur.
Ius exigendi annatas de neceſſitate non includit illud exigendi quindennia, cum ea non ſint accidētia inſeparabilia à Iure annatarum, ibi n.14.
Sed earum loco quomodo fuerint ſubrogata Quindennia, vide ibi n.15.
Annatæ, & deportus quando ſint prohibitæ, vide ibi n.17.
ANNONA propriè dicitur de re frumentaria; licèt promiſcuè de quouis alimentorum genere prædicetur, concl. 111. n.1.
Iſtud nomen pro omni eo, quod in annum ad alimonia prouiſum eſt, vſurpatur, & ideò hęc ciuilis annona vocatur, concl. 111. n.2.
Item illa panis ciuilis vocatur, ibi num.3.
Vt conſeruetur, & ne in ſubditorum detrimētum carior fiat, debent Principes edicta facere, ne frumenta cetereq; fruges extrahantur, ibi n.4.
Extende pluribus modis, vt ibi nu.5. cum ſeqq. & vide in Verbo Edicta, & in Verbo Frumētum, & in Verbo Penuria.
Et aliquomodo corruptam, fractam, vitiatam, infectam, vel pollutam vendentes arbitrio Iudicantis puniri debent, ibi n.15.
Declara tamen id eſſe verum de granis, & bladis ad aliquem priuatum ſpectantibus, quæ ei nullo modo corrumpere, aut inficere licebit, ſecùs de granis ad publicum ſpectantibus, ibi num.16. & 18.
Et ideo Præfecti curare debent, ne nouum Frumentum conſumatur donec vetus ſupereſt, ne poſtea Frumentum vetus corruptum, cum nouo commiſcere, & inter Ciues diſtribuere opus ſit, concl.111. n.19.
Sed quòd nec blada publica, ſit vllo modo corrumpenda, ne peſtilentialis morbus generetur, ſed potiùs tempore penuriæ, tàm Diuites quàm pauperes ad ſubueniendum huic neceſſitati ſint pro modo facultatum collectandi, ibi n.17.
Annona, & cęterę merces corruptæ, vel cum corruptis admixtæ, aut proijciendæ ſunt, aut concremandæ, ibi nu.18.
Illius appellatione continetur Panis, Farina, Vinum, Acetum, Lardum, Carnes, Paleę, Fenum, & omnia vſualia, quæ ad pondus, vel menſuram venduntur, ibi num.21.
Eam carius emens, vt alijs carius vendat Monopolium committere dicitur, concluſ. 111. num.24.
Et quæ ſit talis delicti pœna, vide ibidem, & in Verbo Monopolium.
Illa emere in magna quantitate non niſi cauponibus, & hoſpitibus permiſſum eſt, concl. 111.num.25.
Annonæ, ac aliarum mercium acerbiſſimus venditor, & vexator Dardanarius à Dardano Mago contumelioſè appellatur, concl.111. num.43.
Eam tempore egeſtatis ad Vrbem deferentes, ab omnibus oneribus, etiam Patrimonialibus & ſolutione pedagij immunes eſſe debent, ibi num. 45.
Item eam armigeri aſportantes Villis, & Vrbibus non ſunt deprędandi, ſed potius ad id alliciendi, vt ſeditiones euitentur, quæ à famē incitari ſolent, ibi num.46. & 47.
Annonam pro Ciuitate conducentes, quomodo illam recipere, & conſeruare debeant, vide ibi n.48. remiſſiuè.
Illius fauore in his, quæ eius vtilitatem reſpiciūt teſtis

teſtis, etiam inhabilis admittitur, & multò magis illis de Vniuerſitate erit credendum, cum depoſitio talis non pro particulari, ſed pro communi intereſſe annonæ facta præſumatur, ibi n. 49.

Pecunia frumentaria nullam moram ſolutionis recipit, ſed incontinenti eſt ſoluenda, nec depoſitarius poteſt illam in proprium vſum conuertere, ſed illam promptam tenere debet, vt ad Cōmunitatis ſolum nutum illicò reſtituere poſſit, ibi n. 50. & 51.

Annonam publicam vſurpantes, etiam ſi ſint Iudices, vel Officiales pœna vltimi ſupplicij ſunt afficiendi, ibi n. 52.

Annonarum, ac aliarum rerum comeſtibilium aſtimatio, ex loco fori publici, ad effectum eorum valorem ſciendi, ſumi debet, concluſ. 89. num. 82.

ANNOTATIO eſt ſcriptura priuata ſine teſtibus ad creditoris memoriam facta, concl. 112. num. 1.

Non probat, niſi adminiculis adiuuetur, ne materia falſum fabricandi detur, ibi nu. 2. & 3.

Et ipſa adminicula, niſi aliundè deſumantur, quā ex ipſa annotatione, non ſuffragantur, concl. 112. n. 4.

Limita tamen, vt ibi num. 5. & in Verbo Adminicula.

Earum liber ſi in aliquo reperiatur erroneus, vel aliquid in eo reperiretur omiſſum, illius fides in reliquis ſuſpecta redditur, concluſ 112. num. 6.

Extende id procedere, etiam ſi fuiſſet declaratum velle ſtare annotationibus illius libri, ibi n. 7. & ibi ratio ratio aſſignatur.

Item extende procedere etiam, ſi in libro fuiſſet erratum citra dolum, ibi n. 8.

Annotatio probat, quando eſt ſcripta à perſona proba, & legali, ibi n. 9.

Et probat, quando pro ea maxima veriſimilitudo concurreret, ibi n 10.

Extende id eò magis procedere, quādo ſcribēs eſſet mortuus, quia mors ſcripturis fidem augere ſolet, ibi n. 11.

ANNVI redditus inter immobilia ponuntur, quando tamen ad longum tempus conſtituti fuere, concl. 113. nu. 1.

Contrarium, quòd ſcilicèt nec inter mobilia, nec inter immobilia connumerentur, ſed tertiam ſpeciem de per ſe conſtituant, ibi n. 2. & n. 3. ratio aſſignatur.

Non poſſunt propriè tangi, & palpari, nec de loco ad locum moueri, aut loco circumſcribi ſicut mobilia, & immobilia, concluſ. 113. num. 3.

Et dicti annui redditus, ſeu tertia ſpecies bonorum ex eis conſtituta, nihil aliud eſt, quàm ius, ſiue actio ad eos exigendum, concluſ. 113. num. 4. & 9.

Illi, & ſic iura, & actiones appellatione omniū bonorum non veniunt, ibi n. 5.

In legato mobilium, vel in eo mobilium, & immobilium non veniunt, concluſ. 113. num. 6.

Item in legato bonorum præſentium, & futurorum mobilium non veniunt, concl. 113. num. 7.

Sed quando ſunt neceſſariò inter mobilia, vel inter immobilia computandi, tunc inter immobilia connumerantur, concluſ. 113. num. 8 & 12.

Secus ad effectum collectandi, quia tunc ſub tertia ſpecie remanent, ibi n. 9.

Quando percipiuntur ex certis fundis, tunc inter immobilia ponuntur; ſecus quando ex redditibus generalibus, ibi nu. 10.

Et quando actione reali, vel mixtà debentur, tunc inter immobilia computantur; concl. 113. num. 11.

Et huiuſmodi actiones dicuntur eſſe de loco, vbi eſt perſona creditoris, quia oſſibus illius, ob illud ius exactionis affixæ dicuntur, concl 113 num 13.

Et an ſint de bonis Ciuitatis, in qua ſunt conſtituti, vel eius, vbi eſt facienda exactio, ſiue factum Inſtrumentum, & contractus, vide ibi num. 14.

Tàm reſpectu dantis, quàm recipientis inter immobilia numerantur, ibi n. 15.

Quando inter immobilia reputantur, & ſint Ciuitatis, vel alicuius Eccleſię in eorum alienatione hędem ſolemnitates requirantur, quę in ea immobilium ſunt neceſſariæ, concl. 113. num. 16.

Annua præſtatio, quādo eſt fundata ſuper fructibus bonorum alicuius Vniuerſitatis, tunc licitè vendi poteſt, ibi n. 17.

Illos obtinens à ſatiſdatione excuſatur, veluti immobilia poſſidens, ibi n. 18.

Ab annuis præſtationibus excluditur vxor, quando ſtatutum eam ad bonorum mobilium ſucceſſionem admittit ibi nu. 19.

Annuus redditus, quando ſoluitur ex pecunia ad honeſtum lucrum depoſitata, tunc ea res immobilis dicitur, ibi n. 22.

Et illi in publicatione veniunt, quādo bona immobilia publicantur, ibi n. 25.

Pro annuis redditibus illud interdictum vti poſſidetis ſuffragatur, quod pro tenendis rebus immobilibus datur, ibi nu. 26.

Quando ſunt ad vitam tantùm vſufructui ſunt ſimiles, ita vt eos emens vſumfructum emiſſe cenſeatur, ibi n. 27.

Quando ſunt perpetui inter immobilia reputātur, ibi n. 28.

Annuum redditum manutenere promittēs, illum futuris temporibus exigibilem præſtare cogitur, ibi n. 28.

Quando aliquis dictos reditus de propria pecunia ſoluere promiſit, tunc illi non ſolum bona deſignata, ſed etiam totum Patrimonium promittentis concernere dicuntur, concl. 113 num. 29.

Annui redditus quando relinqui poſſint Fratribus minoribus, vide ibi ſupra ſub n. 1.

Et

Et quando ſunt deſignati ſuper ſeudo cum promiſſione ſoluendi de propria pecunia, tunc omnes hæredes actione perſonali, etiam re perempta eos ſoluere tenentur, concluſ. 113. num. 30.

Et quandò annuæ præſtationes denegãtur, tunc pro eis poſſeſſorium competit, ibidem.

Sed quando eſſent perſonales, tunc datur Officium Iudicis, & ſi conſtaret de bono Iure, vtile interdictum quoq; daretur, ibi n. 30.

Illæ quomodo, & quanto tempore præſcribantur, vide ibi n. 31. cum ſeqq.

Annua ſtipulatio dicitur vna tantum, annuum verò legatum plura legata continere dicitur, ibi ſub n. 35.

Annuum legatum pro ſequentibus annuis poſt primum conditionale dicitur, & ſic ante actionem natam præſcriptio induci non poteſt; ſecùs in annuis ſtipulationibus, in quibus à principio pro omnibus annis, tàm pro ſorte, quàm pro vſuris agi poteſt, ibi n. 37.

Et legatum debetur in principio cuiuslibet anni, quia ius ipſius in momento quæritur, ibi num. 38.

Annui redditus acceſſiones Ciuiles dicuntur, ſed principaliter, & non acceſſoriè debentur, & ad inſtar penſionis iudicantur, ibi n. 39.

Et illorum emptio, licèt omni iure ſit permiſſa, tamen illi, tamquàm fructus Ciuiles pendere, non dicuntur, quia non ſunt de corpore, veluti ſunt fructus naturales, ibi n. 40.

Et ſi non ſint exacti tempore mortis vſufructuarij, etiam ſi ſint maturi, & debiti, non tamen ad eius hęredes, ſed ad proprietarium ſpectabunt, ibi num. 43.

Contrarium, ibi n. 44.

Concorda prout in n. 45.

Annuę pręſtationes, quando dubitatur, an ſint ſolutę, tunc ex cauſa Cenſus, & non Canonis factæ præſumuntur, ibi n. 46.

Fallit ſi in recognitione fuiſſet facta mentio de Dominio, & in alienatione fuiſſet requiſitus conſenſus Domini, vel ei laudemium ſolutum fuiſſet, ibi n. 47.

Annui redditus inter immobilia reputantur, quãdo nondum ſunt ceſſi; ſecùs verò, ſi ceſſi fuerint, quia tunc mobilibus æquiparantur, & pro fructibus ſeparatis habentur, concl. 113. num. 45.

Sed quando ſunt partim ceſſi, & partim non, tũc de ijs pro rata temporis eſt iudicandum, concluſ. 113. ſub n. 45.

ANNVLLATIO Principalis contractus regulariter omnia ab eo dependentia corruere facit, concl. 114. nu. 1. & in concl. 169. ſub nu. 16. & ibi multa notanda in hac materia.

Annullato principali cõtractu annullatur quoq; iuramentum, & obligatio Cameralis, ſi ſuper eo fuerint appoſita, quia ea ſequuntur naturã actus, ſuper quo interponuntur, concl. 114. ſub num. 1.

Amplia primò id procedere, nedum in contractu minoris, ſed etiam alterius perſonæ, ibi n. 2.

Amplia ſecundò procedere, nedum in contractu cenſus, ſed etiam cuiuſuis alterius naturæ, ibi num. 3.

Declara tamen pluribus modis, vt ibi n. 4. vſq; ad 15. & vide in Verbo Fideiuſſor, & in Verbo Obligatio.

Annullatio actus non dicitur pœna, concluſ. 114. num. 15.

Contrarium, vt ibi n. 16.

Annullatio ille actus non dicitur, qui pœnam cõtinet, quando fit in fauorem Eccleſiæ, concl. 114. nu. 1.

Annullatio actus, quando eſt pœna, tunc error, incertitudo, nec non cauſa colorata ab ea, excuſat, ibi n. 17.

Et an id procedat etiam, quãdo adeſſet Decretum irritans, vide ibi n. 18. & ſeqq.

Annullatio actus, aut fit in odium perſonæ, aut in fauorem, aut propter formam, vel ſolemnitatem ad vtilitatem publicam introductam, & in primò caſu dicitur pœna, ſecus in ſecundò, & in tertiò, concl. 114. nu. 20. & vide etiam in concl. 48. n. 81.

ANNVLI datio ſpontè facta eſt actus notus, & vulgare ſignum ad faciendum matrimonium præſumi, prout ex fumo arguitur ignis, niſi cõtrarium probetur, concl. 115. n. 1.

Annulus datus in Eccleſia facit arguere matrimonium; datus verò in domo coram parentibus facit præſumi ſponſalia de futuro, concluſ. 115. num. 2.

Illius immiſſio matrimonium probat, quando conſuetudo extat, vt ſolum in matrimonio cõtracto detur, ibi n. 3.

Eius traditio eſt ſignum æquiuocum, & ad plura tẽdere poteſt, & ſic cũ amoris cauſa ſequi poſſit, nõ autem animo matrimonium cõtrahendi, ideò matrimonium non probat, ibi n. 4.

Ille in digito annulari in ſignum amoris ponitur, quia in eo eſt vena ſanguinis, quæ vſq; ad cor peruenit, ibi ſub n. 2.

Eius immiſſio non fuit adinuẽta ad ſubſtantiam matrimonij, ſed in ſignum mutuæ dilectionis, vt coniugum corda amoris pignore iungantur, ibi n. 5.

Illius geſtatio per mulierem matrimonium non infert, ſi non probetur, quòd præſente, & patiente prætenſo viro fuerit ab ea portatus, ibi num. 6.

Et ille ſponſæ datus dum deſponſatur illi donatus cenſetur, ita vt mortuo Marito illius hęredibus non ſit reſtituendus, ibi n. 12. vbi ratio aſſignatur.

Fallit quando conſtaret maritum dictum annulum non donaſſe; Et quid in dubio ſit iudicandum, vide ibi n. 13.

Sed quid ſit, cur in manu ſiniſtra geſtetur, & à quo fuerit inuentus, vide concl. 115. n. 16. remiſſiuè.

Item quare detur Abbatis, & Prælatis Eccleſiæ, & quid ſignificet, vide concl. 115. ſub num. 16.

Plura, vide in Verbo Matrimonium.

Annuli aliud genus requiritur in iure Canonico, & eſt ille, qui in celebrando geſtatur à Prælatis, & qui ſint, vide ibi in fine.

ANNVS diebus, & Menſibus conſtat, & eodem die, quo incipit finitur, & reuoluitur, concluſ. 116. n. 1.

In duodecim Menſes diuiditur, veluti hæreditas in duodecim vncias, ibi n. 2.

Quomodo intelligatur in pacto de retrouendendo intra quatuor Annos, vide in Verbum Pactum, & concl. 116. ſub n. 2.

Sed diuerſimodè computatur, & in Romana Curia, Italia, Hiſpania, Aragonia, Catalonia, Datia, & Vaſcouia incipit currere à Die Natiuitatis Domini, nempè 25. Decembris, non autem à Circumciſione, ibi n. 3.

In Anglia, Francia, & Germania, incipit currere à die Incarnationis ſcilicèt 25. Martii, concluſ. 116. n. 4.

Sed illum quomodo computent Piſani, vide ibi n. 5.

Ille Domini, licèt de conſuetudine incipiat à Natiuitate illius, Inſtrumentum tamen non vitiatur, ſi annus ab Incarnatione apponatur, ibi n. 6.

Quoad recollectionem fructuum Menſe Septēbris currere incipit, & in ſimili Menſe finitur, ibi nu. 7.

Quando fit illius mentio regulariter de perfecto intelligitur, ibi ſub n. 2. & 8. & vide etiam concl. 3. nu. 14.

Sed quādo ſumus in fauorabilibus ſufficit, quòd ſit incohatus ad hoc, vt perfectus dicatur, ſi verò ſimus in odioſis illum eſſe impletum oportet, ibi n. 9.

Perfectus eſſe debet, quando de eo fit mentio per genetiuum caſum, ibi ſub n. 10.

Quid ſi ei addantur dictio per, ad, poſt, vel vſquè, vide concl. 116. nu. 11. cum ſeqq. & in Verbo Dictio.

Magis propriè dicitur, quando eſt perfectus, quamuis eſſet imperfectus, ibi n. 16.

Vigeſſimus quintus, niſi ſit perfectus, quis verè maior non reputatur, ibi ſub n. 16.

Item ſeptuageſimus, niſi ſit perfectus, quis maior ſeptuaginta annorum non dicitur, concluſ. 116. n. 17.

Inceptus in diſpoſitione ſtatutaria, ſiue præſcriptionum pro completo non habetur, concl. 116. n. 18.

Ille probationis adeò integer, & continuus intra clauſtra eſſe debet, & non interpollatus, vt nec etiam Priuilegium in contrarium ſuffragetur, ibi n. 19.

Neq; illi renūciari poteſt, ſiue quis ex voto fuerit Religionem ingreſſus, ſiue profeſſus in vna ad aliam, etiam laxiorem Apoſtolica auctoritate tranſire velit, ibi n. 20.

Contrarium, ibi n. 21. vbi ratio aſſignatur.

Dari ſolet prouiſo de beneficio Curato ad faciendum ſe ad ſacros Ordines promoueri, & talis annus ei impedito non currit, concl. 116. nu. 23. & 24.

Et reſpectu illius, qui tenetur promoueri, ratione beneficij à die adeptæ pacificæ poſſeſſionis currere incipit, ibi n. 27.

Declara tamen, quòd ſi ille fuiſſet priuatus tanquam non promotus, & poſtea obtineret prouideri de nouo, dummodo intra annum promoueretur, tunc incipit à die datæ nouæ prouiſionis, ibidem.

Etiam ignoranti currit in actione iniuriarum Prætoria, ibi n. 29.

Et ille præſcriptus Vaſallo ad ſuſcipiendam inueſtituram non currit dum ſuper feudo cōtrouerſia fiat, ibi n. 30.

Petendi inueſtituram ſolùm à die ſcientiæ computatur, ibi n. 31.

In materia Iuris congrui, ſtante fideicommiſſo, pro quo obtinenda derogatio veniebat, à die obtenti Breuis, & illius exhibitionis in actis currere incipit, ibi n. 32.

Non incipit currere ante implementum, ſed à die ſecuti implementi, ibi n. 33.

Sufficit quòd ſit incohatus ſi in diſpoſitione tēpus eſſet in ablatiuo caſu poſitum, concl. 116 num. 34.

Illius perfectio nō eſt neceſſaria, quando adeſſet dictio in, intra, vel iuxtà annum, ibi n. 35. & nu. 36. ratio aſſignatur.

Et quādo eſt aliquid faciendum in anno certo, tunc illud in quacunq; anni parte fieri ſufficit, ibi n. 37.

Dies illius vltima pro perfecta habetur, concl. 116. n. 38.

Declara tamen id eſſe verum in materia fauorabili; ſecus autem in odioſa, quia tunc de momento ad momentum fit computatio, nec ſufficit diem eſſe cœptum, niſi omnino ſit perfectus, ibi n. 39.

Illius, vel diei defectus non attenditur, ſi contra eum, qui ſcripſit, agatur, ibi n. 40.

Ciuiliter loquēdo non ad momenta temporis, ſed ad dies tantùm attenditur, licèt ſecus ſit in materia beneficiorum, ibi n. 41.

Anni, biennij, vel triennij, quando fit mentio, tunc intelligitur de primo, concluſ. 116. num. 42.

Anni Sancti Decretum prohibens augmentum, domorum, & hippothecarum, etiam ad Granaria extenditur, concl. 127. n. 2.

ANNOTOMIA fieri ſolet, vt Medicorum experientia in curandis Corporibus magis acquiratur, & elucceſcat, concl. 117. n. 2.

Vt fiat Corpus ſepulti exhumari poteſt, concl. 117. nu. 1.

Declara tamen id eſſe verum, quando cadauer eſſet alicuius puniti; alias ſecus, concl. 117. num. 3.

ANTAPOCA dicitur illud ſcriptum, quo debitor teſtatur ſe redditum illius anni Domino perſoluiſſe, concl. 125. n. 3.

ANTECESSORVM appellatione illi continentur, qui multis antimedijs quam patribus intercedentibus præceſſerunt, concl. 149. n. 3.

ANTEFATVM dicitur lucrum dotis à Græca voce

voce Antiferna, quod contradotem ſignificat, concl.118. n.1.
Et nullum debetur, ſi nulla dotis, ſiue expreſſa ſiue tacita conſtitutio præcedat, concl.118. num.2.
Olim loco arrharum dabatur; hodie verò in detrimentum amiſſæ deflorationis,& in meritum pudicitiæ, quæ verum ornamentum mulierum dicitur, ibi n.3.
Pro eo poſt alienari res alienari prohibita,ſicut pro dote, ibi n.4.
Et illud adeò cum dote conformatur, vt ſicut mulier velleiano iuuatur obligando ſe pro dote, ita etiam pro antefato, ibi n. 5.
Si illud tamē promittat Mater Vxoribus Filiorum minus obligatur, quàm ſi dotem viris filiarum promitteret,ibi n.6.
Illius, vel dotis conditio deterior fieri non poteſt,& pactum, per quòd dotis,vel antefati cōditio fiat deterior, nullius momenti erit, concluſ.118. n.7. & 8.
Antefatum, vel dotem poteſt petere vxor, licèt pactum de non petendo fuerit factum, concl. 118. nu.9.
Fallit ſi illud pactum eſſet iuramento firmatum, ibi nu.10.
Illius cauſa differtur ſicut,& illa dotis,dum cauſa Matrimonij in Curia Epiſcopali tractatur. ibi num.11.
Illius vſuræ veluti non debentur, ita nec etiam illæ dotis, ibi n.12.
Contrarium, ibi n.13.
Eius tamen intereſſe aliqualiter minus, quàm de dote ſoluitur, ibi n. 14.
Et illud ſic debetur ad rationem quinque pro centenario, vt ibidem.
Illud vxori, ob moram in reſtituenda dote debetur, ſi ea ſit pauper, vel paſſa fuerit intereſſe, vel eſſet ſolita negotiari; aliàs ſecus, concl.118 ſub n.14.
Lucratur mulier, etiam quādo Maritus eidem dilationem ad ſoluendam dotem dedit, concluſ.118. n.15.
Extende idem procedere, etiam ſi pendente dilatione Maritus moriatur, concluſ. 118. num.16.
Item illud lucratur mulier, etiam, ſi nondum dies ſolutionis dotis aduenerit, concl. 118. num. 17.
Lucratur mulier dote promiſſa, licèt etiam in termino non ſoluta, concl.118. num. 18. vbi ratio aſſignatur.
Contrarium, vt ibi n.19.
Lucratur mulier, quando Maritus confeſſus fuiſſet recepiſſe dotem, & poſtea contractus mutui fuiſſet celebratus, ibi n.20.
Sed in caſu mutui facti Maritus intereſſe antefati petere non poſſet, ibi n.21.
Lucratur mulier, etiam ſi dilatio ſoluendi dotem non mulieri, ſed extraneo eſſet data, ibi num.22.
Contrarium, ibi n.23.
Lucratur vxor, quando Maritus potuit exigere dotem, & eam non exegit, niſi tamen Pater in culpa fuiſſet,quominus dotem eius Genero, ob impotentiam ſoluiſſet, concluſ.118. num.24.
Vxori debetur etiam, ſi promiſſum non fuiſſet, ibi n.25.
Contrarium, ibi n.26.
Illud penes Matrem reſtat, ſi ea fideiubeat de vtendo, & fruendo ſalua rerum ſubſtantia, & ſic manu ſua huiuſmodi vſumfructum capiet, ibi nu.27.
Illius promiſſio retrotrahitur,quoad Dominiū, ita vt creditoribus præiudicare dicatur, concluſ.118. n.28.
A dote differt, & inter dotem, & antefatum inæqualitas tolleratur, ibi n.29.
Pro eo non competit mulieri prælatio,quæ pro dote competere ſolet, ibi num.29.
Contrarium, ibi n.30. vbi ratio aſſignatur.
Concorda, vt ibi n.32.
Illud, & dos adeò ad paria iudicātur, vt diſpoſitum in vno, in alio quoq; procedere debeat, ibi num.30.
Non titulo lucratiuo, ſed oneroſo illud mulier in premium amiſſę virginitatis conſequi dicitur, ibidem.
Sed talis opinio non placet Auctori, ibi nu.33. cum ſeqq. & ibi ratio aſſignatur.
Antefatum mulieribus tribuitur in prēmium futurę procreationis filiorum, propter dolores, quos Mater, ob eos gignendos patitur, concluſ.118. n.33.
Sed cum illud videatur eſſe quid lucratiuum, id circò prælationem,veluti dos non meretur ibi n.34.
Et mulieri non debetur, niſi matrimonium ſit conſumatum, ibi n.35.
Et id eò magis procederet, ſi id ex pactis dotalibus colligeretur, ibi n.36.
Contrarium, vt ibi n.38.
Sine dote eſſe non poteſt, ibi n.37.
Illud Pater Filijs, etiam non hæredibus reſeruare tenetur, ibi n.39.
Extende idem in Matre procedere, ibi n.42.
Sed de eo quomodo poſſint parentes diſponere, vide ibi n.40.
Illud poteſt petere Filius in re, per Patrem alienata, licèt illius hæres non eſſet, concl. 118. num.41.
Item illud conſequi debent Filij, licèt non ſint hæredes Patris, vel Matris, quando Parentes ad ſecunda vota conuolarent, concluſ. 118. num.43.
Conſequuntur etiam Filiæ, licèt fuerint à ſtatuto ob exiſtentiā maſculorum excluſæ, in odiū parentum ad ſecunda vota tranſeuntium, ibi num.44.
In illius ſucceſſione Soror vterina proximioribus præfertur, ibi n.45.
Et illud nedum defertur ad Filias, ſed etiam ad Filiarum Filios, ibi n.56.
Filij tam primi, quàm ſecundi matrimonij illud cōſequuntur, etiā ſi non ſint hęredes, ibi n.47.

Con-

Contrarium, num.48.
Concorda prout in nu.49.
Illud, ac dotis augmentum, quod fuit mulieri ex bonis fideicommiſſarijs aſſignatum amplius ad vocatos in fideicommiſſo non reuertitur, ſed vxore mortua ad illius Filios ſpectabit, ibi num.50.
Debetur Filijs, etiam ſi hæreditati Paternæ renunciaſſent, ibi n.51.
Sed Filijs ingratis, in odium ingratitudinis non debetur, ibi n.52.
Illius vſumfructum tantùm lucratur vxor, & eo finito tenetur reſtituere cui de iure, & ſic ad fauorem Filiorum conſolidatur, concluſ. 118. num.53.
In eo Filij ſuccedunt Matri tãquàm Filij, ſed in Regno Neapolis ſuccedunt tamquam hæredes Patris, ibi n.54.
Illud ſuperlucratur mulier, tàm reſpectu vſusfructus, quàm etiam proprietatis, ſi liberi non extant, ibi n.55.
Poteſt mulier illud petere, & ſic variare, licèt prius illius vſumfructum elegerit, ibi n.56.
Illius æſtimatio, ac liquidatio, quomodo ſit facienda, ſi Matre defuncta, ne illius æſtimationem liquidatam onus illud ſoluendi in hæreditate remaneat, vide concluſ.118. num,57. remiſſiuè.
In illius reſtitutione etiam vſuræ, ob moram hæredum debentur, ibi n.58.
Declara tamen, vt ibidem.
ANTERIORES creditores hippothecarij Regulariter poſterioribus, tàm pro ſorte, quàm pro fructibus in ſolutione præferũtur, ex regula qui prior eſt in tempore potior dicitur in Iure, concl.119. n.1.
Contrarium, vt ibi n.3.
Poſterioribus præferuntur, nedum in expræſſa hippotheca, ſed etiam in tacita, ibi n.3.
Et tales præfecũtur poſteriorioribus; nedum ſi anterioritas ſit ex tempore; verum etiam, ex cauſa, vt puta, ſi ex eius pecunia res fuiſſet empta, ibi n.4.
Anterior creditor poſteriori præfertur, tàm ſi hippotheca ſit conditionalis, quàm pura, etiã ſi nouata ſit obligatio, ſed cum pignorum repetitione, ibi n.5.
Eſt poſteriori præferendus, tàm pro fructibus, quàm pro ſorte, quando fructus, ſiue vſuræ fuerunt promiſſæ ab eo, qui ad ſortem tenetur, & qui rem tàm pro vſuris, quàm pro ſote hippothecare poterat; alias ſecùs, concluſ. 119. num.6.
Poſteriori præfertur in bonis poſt obligationẽ vtriuſq; acquiſitis, ibi n.7.
Venditori quoque in ipſamet re vendita præfertur, niſi tamen in contractu fuiſſet reſeruata ſpecialis hippotheca, vel Generalis cum iuramento, quæ vim ſpecialis obtinet, ibi n.8.
Anterioribus creditoribus conductoris non præfertur locator domus ad habitandum; at ſecùs ſi ad conſeruandas merces, ibi num.9. & vide etiam concl.108. n.37.
Illis non præfertur locator in fructibus rei locatæ, licèt in eis tacitam hippothecam habeat ibi nu.10.
Fallit ſi illi fructus eſſent ſati à locatore, vel eſſent natura es, ibi n.11.
Contrarium, vt ibi n.12. & 13.
Anterior creditor pecuniam poſteriori ſolutam auocare poteſt, etiam ſi eam poſterior bona fide conſumpſerit, ibi n.14.
Contrarium, ibi n.15.
Declara tamen ſecundam opinionem procedere, vt ibi nu. 7. cum ſeqq.
Citatus ad docendum de iure ſuæ anterioritatis ſi illud non oſtendit ius pignoris amittit, concluſ.119. nu.21.
Declara tamen, vt ibidem.
Pecuniam poſteriori ſolutam, etiam conſumptam auocare poteſt, ſi creditores omnes parem diligentiam in exigendo adhibuere, & tamen poſteriori fuerit gratificatum, ſiue quando ſolutio fieret per decoctum, concluſ. 119. num.22.
Anterior poſſeſſio ſemper manutenenda venit, niſi poſterior ſit auctoritate Iudicis capta, ib num.23.
Et talis dicitur, vbi in illius adeptione hora appoſita eſſet, qui alteri poſſeſſioni eadem die, ſine horæ appoſitione adoptæ, præfertur, concluſ.119. n.23.
Anterioritas vnius creditoris, quando eſt ſolùm vnius horæ, tunc ambo per æs, & libram pro rata concurrere debent, ibi n.25.
Anterioribus creditoribus præfertur mutuans pro aliqua re emenda, ſuper ipſa re empta, ibi num.26.
Declara tamen id procedere, ſi ipſe mutuans, ſibi ſuper eadem re hippothecam reſeruaſſet, aliàs ſecùs, ibi n.27.
Præfertur omnibus mutuans pecuniam alicui, qui ſtatim deceſſit, ſuper ipſa pecunia mutuata, ibi n.28.
Et illis tacitam, vel expræſſam hippothecam habentibus, quando mulier pro dote, & eius augmento præferatur, vide in Verbo Mulier, & in concl.118. n.28. cum ſeqq.& concl.119, num.29. cum ſeqq.
Sed illis, etiã expræſſam hippothecam habentibus funeris impenſa eſt præferenda, concluſ. 119. n.33.& vide etiam in Verbo Impenſa.
Extende idem procedere in impenſa vltimæ infirmitatis, ibi n.34.
Item præfertur cuſtos animalium, vel hoſpes, qui eis alimenta dedit, concl.108. num.38. & concl.119. nu.35.
Præferuntur qui impenſas in cuſtodienda, reficienda, reſtauranda, vel reaptanda aliqua re, fecerunt, concl.109. num. 40. & concl. 119. num.36.
Et ad hoc, vt id locum habeat, quæ requiſita concurrere debeant, vide ibi n.37.
Præferuntur pro eorum mercede Procurator, & Sollicitator, concl.119. nu. 38.& ibi ratio aſſignatur.

Item pro ſua mercede eſt illis præferendus negotiorum geſtor hæreditatis iacentis, concl. 119. nu. 39.
Illis præfertur deponens in re depoſita, concl. 119. nu. 40.
Fallit in Baucherijs noſtri temporis, qui eum non dicãtur verè depoſitarij; igitur in eis iſtud Priuilegium prælationis ceſſat, ibi n. 41.
Fallit ſecundò, vt ſcilicèt creditor ex cauſa depoſiti creditori in cauſa funerum non ſit præferendus, ibi n. 42.
Anteriori creditori præfertur creditor commẽdatarij, qui in ſubſidium prælationem ſuper fructibus commendę habet, ibi n. 43.
Illi poſterior præfertur, quando quantitas anteriori debita non eſſet liquida; illa verò poſterioris eſſet liquida, ibi n. 44.
Item poſterior præfertur, ſi clauſulam conſtituti pro ſe habeat, ibi n. 45.
Poſterior pręfertur, quando ius anterioritatis eſſet per delegationem extinctum, concl. 119. num. 46.
Pręfertur illi Fiſcus, ſicut etiam ille poteſt hipothecaria ſolutum poſteriori repetere, concl. 119. nu. 47.
Præfertur anteriori poſterior, qui eſt aliquo modo priuilegiatus, ibi n. 48.
Anterior poſteriori pręfertur de ęquitate, ſed nõ de rigore, ibi n. 49.
Anterioritatis, & hippothecę ius in contractu ſecundò loco facto amittitur, ita vt quis de priori poſterior fiat, niſi ſibi illud exprę́ſsè reſeruauerit, ibi n. 50.
Anteriori creditori, ſi ſecundus ſoluat in illius locum non ſubintrat, niſi expręſſa conuentio adſit, vel pecunia cum hac conditione ſoluatur, ibi n. 51. & 52.
Contrarium tamen, vt ibi nu. 53.
Concorda, vt ibi n. 54. cum pluribus ſeqq.
Illius ius, quando controuertitur, tunc ille sẽper eſt pręferendus, qui prius poſſeſſionem accepit, quamuis poſtea illam amittat, non autem, qui fuit in poſſeſſione poſterior; licèt de tempore controuerſię poſſideret, ibi n. 61.
Anterioritatis qualitas ſufficit: vt adfuerit eo tẽpore, quo diſpoſitio effectum recipit, licèt poſtea ceſſet, ibi n. 61.
ANTIDATÆ ſuſpicio non tollitur, ſi ſcriptura non recognoſcatur per teſtes, qui in ea ſe ſubſcripſere, concl. 123. nu. 37.
Illius ſuſpicio ceſſat veritate comperta, quę ex Sententia in rem iudicatam tranſacta oritur, ibi n. 56.
Item tollitur, quãdo apoca eſt coniecturis adminiculata, concl. 123. n. 57. & 65.
Illius ſuſpicioue ceſſante ille creditor pręfertur qui ſcripturę priuatę innititur, concluſ. 123. num. 65.
Et quando ea ceſſare dicatur, vide ibidem.
Et non tàm viget in publicis ſcripturis, veluti in priuatis, ibi ſub n. 74.
Antidata annullat ſcripturam etiam ſi ſit facta in apoca priuatã, ibi n. 41.
ANTIPAPA, & adhęrentes eius dicuntur excommunicati, concl. 87. n. 78. in fine.
Declara tamen, vt ibidem, & vide in Verbo Schiſmaticus.
ANTIQVITAS temporis omnia ſolemniter à p incipio fuiſſe geſta pręſumere facit, concl. 51. n. 11. & concl. 120. n. 1.
Fallit ſi ex facie Inſtrumenti appareret ſolemnitatem non interueniſſe, vel quando Princeps, ſiue alter intereſſe habens notitiam habere non potuiſſet, concl. 120. n. 2.
Antiqua res dicitur, quando ſexaginta, vel ſeptuaginta annos excedit, nec ad hoc tempus litis eſt ſubducendum, ibi n. 3.
Antiquum dicitur tempus ſexaginta annorum in materia probationis faciendę, per teſtes in antiquis, ibi n. 4. & 8.
Illud non probant teſtes, quando deponunt per dictionem citra, abſquè copula, ibi num. 5.
Antiqua, vt dicatur Sententia tempus quadraginta annorum ſufficit ibi n. 6.
Licèt quãdo dicatur antiqua Sententia ſit arbitrarium Iudici, ibi n. 7. & concl. 133. n. 3.
In omni materia dicitur antiquum, quod curſum nonaginta, vel centum annorum excedit, ibi n. ſub 7. & 9.
Item tale dicitur tempus, quod per plures generationes tranſijt, ibi n. 10.
Antiquę ſcripturę quando immemorabilem probent, vide concl. 120. nu. 12. & Plura vide in Verbo Immemorabile.
Antiquitas temporis, cum adminiculis iuncta probationem mandati iuuat, ibi num. 20.
Extende id eò magis procedere, quando lata ſit Sententia pro habente mãdatum defectuoſum, ibidem.
Declara tamen id eſſe verum in iudicialibus, & quando ſolemnitas intrinſeca eſt in Inſtrumẽto enunciata, ibi n. 21.
Tempus antiquum facit, quòd in Sententia pręſumatur citatio, maximè ſi enunciatio ſaltem in genere concurrat, quòd ritè, & rectè proceſſum fuerit, ibi n. 22.
Extende id procedere, etiam in pręiudicium tertij, ibi n. 23.
Declara tamen, quòd illa pręſumptio, quę pro Sententia ex antiquo tempore oritur facile per contradictionem eliditur, concluſ. 120. nu. 24. & 54.
Ob antiquitatem temporis in alienatione depoſitum non pręſumitur, ibi n. 25.
Declara tamen id non eſſe verum, ſi ex Inſtrumento de contrario appareret, ibi n. 26.
In antiquis probatio, per teſtes de publica voce, & fama ſufficit, ibi n. 27.
In antiquis teſtes de publica voce, & fama concurrentibus adminiculis plenè probant, etiam ad effectum grauis pręiudicij, concluſ. 120. n. 28.
Item teſtis vnicus adminiculum facit in antiquis, ibi n. 29.
In antiquis teſtes inter alios examinati ſemiplenam probationem inducunt, ibi n. 30.

An-

Antiquæ probationes, vt corroborentur, & confirmentur, etiam poſt didicita teſtificata, teſtes admittuntur, concl. 120. n. 31.
In iudicio antiquo teſtes examinati per modum iurium probant, abſq; totius proceſſus exhibitione, ibi n. 32.
Fallit quando aliquid in contrarium probatæ famæ adeſſet, quod eam debilitaret, ibi nu. 33.
In antiquis probatio per famam ſupplet probationem requiſitam de viſu, ſi viſus metam annorum attingere non poſſit, ibi n. 34.
Inſtrumenta continentia Verba enunciatiua, vim publicæ vocis, & famæ habent in antiquis ibi nu. 35.
Antiquiſſimæ enunciatiuæ cõmunem hominum opinionem probant, ibi n. 36.
In antiquis fama cum longiſſima poſſeſſione, præſentandi in Iure patronatus illud probat, ibi nu. 38.
Antiqua melius per ſcripturas, quàm per teſtes probantur, ibi n. 39. & concl. 123. n. 110.
Vltra centum annos teſtes de auditu, & famæ publica, pro plenis probationibus admittuntur, concl. 120. n. 41. vbi ratio aſſignatur.
Teſtibus, & Inſtrumētis antiquis plus fidei adhibetur, quàm modernis, maximè in controuerſia antiqua, ibi n. 42.
Antiquis Inſtrumentis lux veritatis aſſiſtit, concl. 120. ſub n. 42.
In probatione rei antiquæ, etiam teſtes inter alios examinati probant, ſi eſſent mortui, & ſic, quando amplius repeti non poſſent, ſi tamen in actis de alijs concernentibus validitatem examinis appareret, ibi n. 43.
Extende id procedere, etiam ſi teſtes mortui eſſent nulliter examinati, ibi nu. 44.
Teſtis de auditu benè probat in antiquis, licèt Regulariter non probet, ibi n. 46.
In antiquis leuiores probationes ſufficiunt, ibi num. 47.
In antiquis ſcientia eſt difficilis probationis, & propterea leuiores probationes ſufficiunt, ibidem.
Parentela leuioribus probationibus eſt contētꝫ ta in antiquis, ibi ibi n. 48.
Extende, vt ibi n. 49. & 50. & vide in Verbo Parentela.
Ex materia antiqua ſpacium centum annorum excedente, præſumptio poſſeſſionis reſultat, ibi n. 51.
Secus in ſpacio minori centum annorum, quia illud præſumptionem Sententiæ non admittit, ibi num. 52.
In materia ſcripturarum ſecundum ſtilum Rotę tempus antiquum non dicitur, niſi ſit centum annorum, vt ibidem, & concl. 123. n. 107.
Sententiæ antiquæ vltra triginta annos, etiam ſine proceſſu probant, ibi n. 53.
Contrarium, ibi n. 54. & prius, n. 24.
Concorda, vt ibidem, n. 55.
Sed titulum benè probant, ibi n. 56.
Antiquiſſima poſſeſſio titulū præſumere facit, ibi num. 54
Inſtrumentum antiquum ſi ſit centum annorum recognitione non indiget; aliàs ſecùs, concl. 120. n. 58. 68. & 69. & concl. 123. n. 107.
Et tale Inſtrumentum exemplatum, & tranſumptatum probat, acſi Originale eſſet, ne propter vetuſtatem pereat; dummodo tamen exemplatio fuerit authoritate Iudicis facta, ibi nu. 59.
Imò Notariatus probationem non requirit, ibi num. 60. & 66.
In antiquis qualitas Notariatus, & auctoritas Iudicis, cum citatione partis in Inſtrumento tranſumpto præſumitur, ibi nu. 61.
Extende id, quod ſuit dictum de antiquitate, procedere etiam in longitudine, ob quam Notariatum probare non eſt neceſſe, concl. 120. nu. 62.
Inſtrumēti antiquitatem ſola data non probat, veluti neq; ſola antiquitas illud in ſubſtantialibus defendit, ſi nomine, & ſubſcriptione Notarij careret, ſed aliqua adminicula concurrere debent, ibi n. 63. & 64.
Et ratio eſt, quia poteſt eſſe, quòd ſcripturæ modernæ ſub antiqua data fierent, ibi d. n. 63.
Scriptura, ſi ex oculari inſpectione antiqua appareat, & Inſtrumenti legalis, ac publici faciem habeat, tunc ea abſquè alijs adminiculis probat, ibi nu. 65. & 67.
Inſtrumentum, ſi eſſet 70. vel 80. annorum, tunc ſcrupuloſa recognitione non indigeret, ſed ſolùm adminicula ſufficerent, ibi nu. 79.
Scriptura vltra centum annos, licèt ſit priuata; tamen recognitione non indiget, ibi nu. 70. & concl. 123. nn. 107.
Litteræ Originales antiquæ, ſi ex inſpectione appareant authenticę probant, licèt ſigillum perierit, n. 71.
Vt dicatur Inſtrumentum antiquum tempus litis eſt ſubducendum, ſi ſuper ipſo Inſtrumento fundamentum totius cauſæ conſiſtat; ſecus ſi incidenter in progreſſu litis illud ſit productum, ibi num. 72. cum ſeqq. & vide in Verbo Tempus.
Antiqua monumenta, Inſignia, & Arma probationem nobilitatis inducunt, ibi n. 78.
Antiquæ inſcriptioni in aliqua Eccleſia poſitę valdè deferendum eſt ſuper veritate eorum, quæ in ea continentur, ibi n. 79.
Scriptura in lapide alicuius monumenti inſculpta fidem facit in antiquis, concl. 120. n. 80. & concl. 123. nu. 98.
Antiquiſſimus ſtatus bonorum bonam fidem præſumi facit, ibi nu. 81.
Ex antiquitate, ſeu diuturnitate temporis, ac rationibus ſepius inter Adminiſtratorem, & Dominum calculatis, debitum remiſſum cenſetur, ibi n. 80.
Aſſertiones, & enunciatiuę duę antiquę, quę ſint ſupra hominum memoriam plenè probant, ibi nu. 83.
Declara, vt ibi n. 84. cum ſeqq. & in V. Enunciat.
Antiquitas operatur, vt probationi imperfectę ſit ſtandum, ibi n. 103.

Antiquior Religio alijs eiuſdem cōditionis præfertur, ibi nu.104.
Item Antiquior in Congregationibus præfertur, ibi n.105.
Fallit tamen, ſi adſit Epiſcopus, ibi nu.105. & vide in Verbo Epiſcopus.
Antiquiori debet definitio reſeruari quamuis Iunior primò votare debeat, ibi num. 106.
Doctor antiquior, qui ſcilicèt prius lauream Doctoratus accepit alijs præfertur, etiam ſi illi prius fuiſſent licentiati, ibi n.120.
Declara tamen, quòd non ſemper antiquior Doctor præfertur ratione creationis, ſed ſæpe etiam ratione loci eſt conſideratio habenda, ibi n.108. & in Verbo Doctor,
In adeptione dignitatum antiquiores cęteris ſunt preferendi, ibi n.109.
Antiquioribus de domo, & generatione, cū proprij nominis expræſſione vocatis, ad qualitatem antiquitatis adeò reſpectus habetur, vt ſucceſſore mortuo ſemper antiquior præferatur, ibi n.110.
Et quomodo, quis probetur antiquior, vide, ibi num.49.
Antiquiorum appellatione venit ille, qui ſit natu maior, ibi n.111
Extende id procedere, etiam ſi alius ſit proximior, ibi n.112. & ibi ratio aſſignatur.
Antiquitatis qualitas à teſtatore cōſiderata facit vt proximitas non ſit attendenda, vt ibidem.
Subſtitutio facta in antiquiores, ad duos primos antiquiores tantū non reſtringitur, ſed illis exclusis ad alios duos ſequentes deuoluitur, ibi num.113.
Idem operatur antiquitas, quod Imperator cum cauſa, ibi n.114.
Antiqua quaſi poſſeſsio arguit præſumptionem, quem iam fuiſse promotum, ibi n.115.
Antiquitas temporis poſſeſſionem iuſtam præſumere facit, ibi n.116. & concl.93. ſub n 19.
Et facit præſumere Beneplacitum Apoſtolicum, in alienatione rei Eccleſiaſticę interueniſſe, ibi n.11. Plura vide in Verbo Tempus.
Illi maximè ſtandum eſt in materia Paſcuum, confinium, Aquarum, Molendinorum, & Pontium, ibi n.124. & concl.123. n.109.
Ob antiquitatem temporis Vniuerſitas legitimè congregata cenſetur, ibi n.129.
Antiquior poſſeſſor ratione ſuę poſſeſſionis, tamquam meliori Iure ſuffultus eſt reſtituibilis, adeò vt ſpolium ſecundum commiſsum veniat purgandum, ibi n.130.
Illi eſt concedēda manutentio, cum Iunior clādeſtinè poſſidere præſumatur, ibi n.131.
Decla tamen, vt ibi ſub n.132. & vide in Verbo Anterior.
Antiquior prouiſus alijs, etiam eodem die prouiſis præferendus venit, ibi n.133.
Antiquitas temporis facit præſumi citationem in tranſumptatione interueniſſe, concl.120. n.61 & 137.
Ex ea nomen rei mutatum præſumitur, concl. 120. n.138.
In cauſam antiquiorem cedere ſolet ſolutio à debitore facta, ibi n.140.
Et vt dicatur vnum debitum altero antiquius, non dies creationis illius, ſed dies ſolutionis attendenda venit, ibi n.141.
Antiquitas poſſeſsionis non eſt in conſideratione habenda, quādo in Iudicio Spolij verſamur, concl.120.nu.142.
Declarā tamen, vt ibi nu.143. & vide in Verbo Spolium.
Illa tamen non prodeſt, quoad ſubſtātiam actus, ſed ſolum, quoad ſolemnitatem extrinſecam formalem, quam interueniſse antiquitas temporis præſumere facit, concl.120.n.144. concl. 51.nu.51 r.
Ex antiqua patientia titulus, aut illius ſubſtātia, non præſumitur, ibi 120.nu.145.
Ex antiquitate temporis aditio hereditatis nō præſumitur; at ſecus ſi illius ſubſtantiā præſupponatur, quia tunc illam ſolemniter factam fuiſſe eſt eredendum, ibi 120.nu.146.
Ex antiquitate temporis conditio purificata nō præſumitur, nec quòd quis ſolemniter poſſederit, ibi nu.147.
Declara tamen, vt ibidem.
APERIENS Literas alterius pœna falſi punitur, concl.121. n.1.
Fallit duobus modis, vt ibi n.3. & 4.
Aperiens, & vid ns litteras ſibi ad alium portandas pœna ſtellionatus Iudicis arbitrio, & extraordinariè punitur; trādens verò eas legendas aduerſario dantis pęna falſi eſt puniēdus, ibi nu.5.
At ſecus ſi ex rationabili cauſa fiat; veluti ad detegendas proditiones, vel ſi litteræ Vaſſallorum per ſuperiores eorum, aut per Patres illæ Filiorum, vel per Maritum illæ vxoris aperiātur, quia tunc talis aperiens non eſt puniēdus, neque moraliter peccat, concl.121.nu.6.
APERITIO oris eſt neceſſaria, quando ſuper aliquo negorio eſt factus motus proprius Prīcipis, qui audientiam partibus denegat, & Iudici facultatem aliter iudicandi tollit, per clauſulam ſublata omni audientia, &c. concl. 122. n.1 & vide late in Verbo Clauſula Sublata.
Et quando conceditur, ſolum remouet obſtaculum illius clauſulę ſublata, & dat facultatem gratiam impugnandi; non autem illam tollit, nec partem ad narrarorum iuſtificationem aſtringit, nec virtus derogationis tollitur, ibi, nu.2. & 3.
Ea conceſſa gratia, de qua agitur, ad terminos Iuris, per allegantem illius nullitatem reduci debet, ibi nu.2. & 3.
Licèt ſecus eſſet, ſi Princeps per viam declarationis proceſſit, ibidē n.4. vbi ratio aſſignatur.
Non eſt concedenda, quando Princeps pleniſſimè de negotio informatus, & ex certa ſcientia gratiam alicui conceſſit, ibi nu.50.
Extende vt ibi n.6. & 7. & vide in Verbo Gratia.
Illa non obſtante ſi adſit clauſula (ſublata) iuncta vnà cum ea (Et quòd de obreptione, & ſubreptione dari non poſſit) tunc omnem audientiam

tiam Iudicis tollit, concl. 122. n. 8. & ſeqq. & vide in Verbo Clauſula.

Per Signaturam Sanctiſſimi eſt obtinẽda, vt de intentionis defectu in gratia Principis dari poſſit, ibi n. 17.

Eam concedere non poteſt Signatura Iuſtitiæ, nec illius Præfectus, ibi n. 18.

Non eſt neceſſaria, vbi aliqua defenſio, ex capite bonæ fidei cauſatę, ex errore facti, ſiue ex errore Iuris, cum eo facti admixto, cõpetere poteſt, ibi n. 19.

Solùm impugnandi gratiam dat facultatem, ſed alios effectus non elidit, ſiue gratia motu proprio, ſiue ad inſtantiam partis emanauerit, ibi n. 21.

APICES iuris non ſunt curandi, vbi de ſalute animarum tractatur, concl. 107. nu. 10.

APOCA dicitur cautio ſolutæ, vel datæ pecunię, qua creditor ſe à debitore pecuniam accepiſſe teſtatur, concl. 123. n. 1.

Ab acceptilatione differt, quia per acceptilationem omninò liberatio contingit; licèt pecunia non ſit ſoluta; Apoca veò id non operatur, niſi ea ſoluta, ibi n. 2.

Apocæ opponitur antapoca cautio, qua debitor apocam recipiens creditori ſe perſoluiſſe teſtatur, concluſ. 123. num. 3. & vide in Verbo Antapoca.

Apoca ſine cauſa, die, & Conſule probat iuxta diſpoſitionem ſtatuti Vrbis l. 1. c. 83. concluſ. 123. ſub n. 24.

Et priuata illa dicitur, quando de rogitu Notarij non conſtat, ibi n. 4.

Priuata valdè differt à publica, concluſ. 123. num. 5.

Priuata pro ſcribente non probat, concl. 123. num. 5.

Priuata, nedum contra ſcribentem probat, ſed etiam contra illius hæredes; licèt ſit ſine teſtibus ſcripta, ibi n. 6.

Ex priuata, quando quis arreſtari, vel ſuſpectus iurari poſſit, vide concl. 146. n. 29. remiſſiuè.

Scripta de manu alterius, non probat, ſi de illius commiſſione legitimè non conſtet, concluſ. 123. ſub n. 10. vide in Verbo Scriptura, vbi multa habebis in hac materia.

APOSTATA ille dicitur, qui ab inſtituto Prioris vitæ, quod publica, & ſolemni profeſſione tuendum ſuſceperat, recedit, concluſ. 124. n. 1.

Et Græcis idem ſignificat, quòd latinis deſertor, & tribus modis conſiderari poteſt, ibi ſub n. 1. & 4.

Quòd non ſit Hæreticus, vide ibidem.

Contrarium, quòd ſcilicèt Apoſtaſia nõ ſit peccatum ab hæreſi ſpecie diſtinctum, ſed ſolùm circumſtantia criminis deformitatem, & turpitudinem augens, vide ibi n. 2. & 3.

Et ille, qui ſola mente à fide Catholica recedit, pœna Iuris non venit afficiendus, ibi nu. 4. vbi ratio aſſignatur.

Apoſtata verbo, & facto fidem Catholicam deſerens, ſiue ſit occultus, ſiue manifeſtus excommunicatione ipſo iure afficitur, ibidem.

Apoſtaſia per actus exteriores tantum, ſed non animo contracta, vt puta, ſi quis metu malorum mortis, tormentorum, perpetui Carceris, & ſimilium fidem Catholicam abnegèt, in foro exteriori eſt punibilis; licèt ſecùs in foro conſcientiæ, vt ibi n. 4. & 5. vbi ratio aſſignatur.

Contrarium, ibi num. 6. vbi ratio pariter aſſignatur.

Declara tamen, quòd talis Apoſtaſia non dicitur peccatum contra fidem, ſed contra fideĩ confeſſionem, vt ibidem.

Apoſtaſia, ſiue ſit perfidiæ, ſiue inobedientiæ, ex ſola tranſgreſſione, & temeritate, ſiue cõtemptu, non contrahitur, ibi nu. 7.

Talis nõ efficitur Monachus, vel alius Religioſus, ex eo, quòd abſq; licentia ad laxiorem Religionem fuerit ingreſſus, ibi n. 8.

Fallit, vt ibi num. 9. & 10.

Apoſtaſia vera contrahitur, vbi vltra contemptũ, temeritatem, vel tranſgreſſionem, concurreret etiam animus non obediendi Pontifici, ſub prætextu, quòd ille poteſtatem condendi Canones non haberet, ibi n. 9.

Et quis licèt, per longam habitus, vel Religionis deſertionem, non puniatur, vti Apoſtata, eſt tamẽ puniendus, vti excommunicatus, & alijs pœnis inflictis à iure, ibi num. 11. & 12.

Apoſtata manifeſtus, ſiue facti euidẽtia, ſiue propria Iudiciali confeſſione, ſiue ſententia, ſi vagãdo celebret, irregularitatẽ incurrit, ibi n. 13.

Et an id procedat etiam in Apoſtata occulto, & in foro interiori, vide ibi n. 14. & 15.

Et cum ſit verè Hæreticus, ideò irregularitatẽ, ipſo iure incurrit, ibi ſub n. 13.

Si ſit talis ſolo verbo, vel facto metu pœnarum, vel mortis, ſed non propria voluntate, & animo, irregularitatem cõtrahit; ſi tamen ſit manifeſtus; at ſecùs ſi occultus tantùm, ibi n. 16.

Extende idem procedere, quando talis crimen admitteret, ob quod, quis ipſo iure infamis fieret, aut ab Officio amoueretur, ibidem.

Et ſi ſit verus, etiam ſi per veram pęnitentiam mentis, & per abiurationem à crimine abſolutus fuerit; tamen ad beneficia redire, & ad futura promoueri, abſquè Romani Pontificis auctoritate non poteſt, ibi n. 17.

Secùs in altero, qui irregularitatem non incurrit, ſed tantum in excommunicationem incidit, quia tunc ab illa abſolutus Ordines, & beneficia recipere poteſt, concl. 124. ſub nu. 17. & vide concl. 1. nu 85.

Sed quòd Apoſtata ex redditu, ſiue abſolutione inhabilitate non careat, d. concl. 1. n. 19.

Et ad fidem, & Religionem rediens recipi non debet, ſed potius capite plectendus venit, ibi num. 20.

Contrarium verius, n. 21. 22. & vide etiam concluſ. 1. n. 85. 86. & in Verbo Abbas.

Sed ad ſuam Religionem reuerſus, & à pęna iuris abſolutus, ſi ſit bonę famę in Abbatem, & Præpoſitum eligi poteſt, concl. 124. n. 23.

Si

Si ſit verus ſicut Hæreticus beneficijs ipſo Iure priuatur; ſecus ſi ſit tantū ſuſpectus., quia tunc ſolum beneficia ſuſpenduntur, ibi n.24.

Ab Hæretico non ſpecie, ſed nomine, & accidēti differt, ibi n.26.

Talis dicitur, qui fidem Catholicam in totum deſerit; Hæreticus verò in parte ſolum à fide deficit, vt ibi n.26.

Et quomodò à Paganis, Saracenis, & Iudeis, differat, vide concl.124. n.27.

Priuilegium fori Clericus per dimiſſionem habitus, & tonſuræ perdere dicitur, ibi n.32.

Et iſtud delictum, an ab Inquiſitore, vel ab Epiſcopo ſit cognoſcendum, vide concl.124. n.28.cum ſeqq.

Apoſtata, & Vagabundus Eccleſiæ in Iure quęſito non nocet; immò ei vaganti Monaſterium ſuccedit, ibi n.34.

Extende id procedere, etiam ſi Apoſtata Epiſcopatum adeptus fuiſſet, ibi n.35.

Apoſtaſia, vt incurratur profeſſio eſt probanda, & ad id duo teſtes, etiam ſi eſſent eiuſdem Monaſterij Monachi ſufficiunt, concluſ.124. num.36.

APOSTILLA eſt quędam interlineatio in margine alicuius ſcripturæ facta, quæ aliquando ſcripturam ſuſpectam reddit, concl.125. n.1.

Et ſi fuerit appoſita in parte ſubſtantiali teſtamenti, & apta cuiq; nocere, & ex ea vitium viſibile appareret, tunc illud adeò ſuſpectum reddit, vt propterea immiſſionem impediat, vt ibidem.

Apoſtillæ, vel cancellationes à Notario non ſubſcriptæ, ſi reperiantur in locis ſubſtantialibus Inſtrumenti reperti in Filcis, ſed in Folio volanti illud in nihilo probat, ibi n.2.

Et eſt à Notario rogato ſcribenda, & ſubſcribenda; aliàs ſi ſit manu alterius ſcripta non probat, ibi n.3.

Appoſita in margine matricis Inſtrumenti à Notario non ſubſcripta, nec approbata, & per quam ſubſtantia Inſtrumenti augeatur, perſonam in eo contentam obligando, nō probat, & præſertim ſi plures Cancellationes ibi adeſſent, ibi n. 4.

Extende id multò magis procedere, quando plures præſumptiones concurrerent, vt obligatio, quam continet dicta Apoſtilla non interuenerit, ibi n.5.

Per Actuarium in margine, abſq; Mandato Curiæ ſcripta falſitatem arguit, ibi n.6.

Sine die, & Conſule, ac ſine cauſæ cognitione appoſita nullam fidem facit, ibi n.7.

Apoſtillę Cancellationes, & Interlineaturę ſi nequè diem, neq; Conſulem habeant, nullum præiudicium inferunt, etiam ſi Notarius de illis atteſtaretur, ibi n.8.

Appoſita in margine ſine die, & Conſule de conſenſu partium Cancellari poteſt, concluſ.125. num.9.

Sed eam in actis redigi curans falſum committit, ibi n.11.

Apoſtillans, ſine interlineas ſcripturam alterius falſum committit, concl.125. nu.12.

Apoſtillam adiudicationis, ſi fecerit Iudex illa de falſ. ſuſpecta redditur, & præſertim ſi in loco ſubſtantiali fuit appoſita, ibi n.13.

Sed quando non eſt facta poſt tempus confecti Inſtrumenti, nec in loco ſubſtantiali, vel ſuſpecto, aut in parte cuiq; nocere apta, ſed ibi legalitas Notari, & teſtes ſubſcripti, vel ſimilia adſint, falſitatis ſuſpicio ceſſat, ibi nu.14.

Quando nil noui diſponit, ſed id, quod in contextu verborum teſtamenti continetur, declaratur, tunc illi credendum venit, concl. 125. num.15.

Apoſtillæ in Inſtrumento manu eiuſdem Notarij ſcriptæ, vel cancellaturæ, aut interlienaturæ, vt probent, ille de eis fidem facere debet, ibi num.16. & 19.

Contrarium, quòd ſcilicèt illæ probent, etiam quòd ab eo non ſint ſubſcriptæ, vide ibi n.17. & in n.18. ratio aſſignatur.

Et ad hoc, vt manu Notarij conſcripta eſſe dicatur, id non tam ex inſpectione apparet, quā etiam ex eo, quod ipſe copiam authenticam, cum apoſtillarum inſertione dederit, concluſ. 125. n.18.

Apoſtillæ, licèt in margine ſignum, vel taxolam ad Corpus Inſtrumenti ſe referētem habeant, non ob id fidem faciunt, niſi etiam data, & ſub ſcriptio adſit, ibi n.19.

Ex diuerſo attramento cōnſcripta, quando ſcripturæ fidem tollat, vide concl.125. n.20. cum ſeqq.

APOSTOLICÆ litteræ in earum reuerentiam, & auctoritatem executionē paratam habent, concl.126. n.1.

Declara tamen id eſſe verum, ſi ſe fundans in eis illius intentionem iuſtificet; concluſ. 126. num. 2.

Plura, vide in Verbo Litteræ, & in Verbo Gratia.

APOSTOLI dicti ſunt ab Apo, & Stolon, quod ſignificat miſſionem, quæ fit de Iudice à quo appellatur, ad Iudicem, ad quem appellatum eſt, concl.129. n.479.

Dicti ſunt ſecundum alios ab Apoſt, & lin, quod ſignificat mittere, & nunciare, & ſic quaſi nūciatorij, ſiue nuncij dicuntur, ibi n.480.

Item illi dicuntur litterę Emanatę ad inſtructionem Iudicis, ad quem, & appellantis certificationem, vt ibidem.

Item dicuntur vna Breuis forma inſtruendi Iudicem, ad quem, & modum Iudicis à quo, & totius appellationis circumſtantias breuiter comprehendens, ibi n.487.

Quales dati pręſumantur, quando Iudex eos ſimpliciter dedit, non exprimendo reuerentiales, nequè refutatorios, vide ibi n.491.

Quid, ſi Iudex dixerit Reuerentiales in forma? vide ibi n.498. & 502.

Et illi quando fuerunt à Iudice dati ſolùm operantur effectum deuolutiuum; non autem ſuſpenſiuum effectum, ibi n.147.

Et quando ſemel fuerunt dati, vel appellationi Iudex

Iudex detulit, tunc appellans amplius pro eis redire, vel coram eo comparere non tenetur, ibi n.155. & 160.
Illi verò refutatorij dicũtur à refutatione vocis appellantis, quando ſcilicèt Iudex non vult appellationem admittere, & à ſe iuriſdictionem abdicare, ibi ſub n.481.
Refutatorij dari ſolent in interlocutoria; reuerentiales verò in diffinitiua, ibi ſub n.481.
Et refutatorij quando fuerunt dati, non impediunt, quominus cauſę ad Superiorem deuoluantur, ibi n. 495.
Sed reuerentiales dicuntur illi, qui dantur in reuerentiam Superioris, ei appellationem deferendo, ibi n.481.
Et quando illi fuerunt dati operantur, vt cauſa ad Superiorem deuoluatur; licèt Cedula appellationis in tempore data non fuerit, ibi n. 486.
Et reuerentiales ſemper de ſtilo Palatij dati præſumunturr ibi ſub n.490.
Apoſtoli Sancti à Deo miſſi fuere, ibi ſub num. 480.
Si non fuerunt dati in cauſa appllationionis, tũc commiſſio non impetratur, ibi ſub n.500.
Itèm illis non petitis, appellatio non ſubſiſtit, ibi ſub nn.500.
Pro illis non rediens intra tempus à Iudice pręſcriptum, appellationi renunciaſſe cenſetur, ibi nu.320. & 495.
Declara tamen, vt ibi n. 498. cum ſeqq.
Teſtimoniales, vel etiam refutatorij poſtquàm appellanti fuerunt dati, ille habet annum ad proſequendum, & ad committendam cauſam, ibi n.495.
Eorum petitio eſt de ſubſtantia appellationis, ibi n.152. 487. 488. & 510.
Item verbalis, & appellationi acceſſoria dicitur, ibi ſub n.504.
Et tempus illorum recipiendorum à die ſententiæ currere incipit, ſi appellans fuit præſens, aliàs à die habitæ notitiæ, ibi n.503.
Et illorum recipiendorum tempus eſt vnius menſis, in quo tamen illi decem dies dati ad appellandum computantur, ibi n.504.
Sed reſponſio omitti poteſt, ſi appellans impetret commiſſionem, cum derogatione termini ad redendum pro illis, ibi num. 170. 499. & 510.
Illorumq; traditionem poteſt Iudex, vſq; ad vltimum momentum diferre, nec ante ad reſpõdendum de illis cogi poteſt, concluſ. 128. num.547.
Et illos denegare videtur Iudex, quando nihil reſpondet, concl.129. ſub n.511.
Illos petere omittens appellationi renunciaſſe cenſetur, ibi n.158.
Eos petere tenetur appellans infra terminum iuris, id eſt triginta dierum, quando Iudex illũ terminum conceſſit, vel decem, quando dedit reuerentiales, concl.129. n.144.
Fallit, vt ibi n.145. & 150. cum ſeqq.
Illos petere, an ſit neceſſe, quando appellatio in abſentia Iudicis coram honeſtis viris interponitur, vide concl. 128. num.551. cum ſeqq. & concl.429. n.193. & 494.
Reuerentiales, quando Iudex dediſſe pręſumatur, vide concl.129. n.146. remiſſiuè.
Et reuerentiales, vel refutatorios nullus alius dare poteſt, niſi Iudex à quo, concluſ.129. ſub num.494.
Et reuerentiales ſi det Iudex in interlocutoria, iuriſdictionem à ſe abdicando, fatuus dicitur, ibi ſub n. 491.
Sed ſi pars opponat, tunc tollitur cognitio Iudici ad quem, & in primo pronũciante reſtat, ibi n.492.
Apoſtolos ſi non det Index, cum debita inſtantia requiſitus, nulliter in cauſa procedit, concluſ. 129. n.511.
APOTHECA eſt repoſitorium mercium, ſiue locus, vel ſtatio ad merces, ſeu exercitium deſtinata, concl.127. n.1.
Differt à cella, quia Apotheca dicitur reſpoſitorium maius; cella verò minus ad vſum quotidianum facta, vt ibidem.
Tabernam, & locum ad vendendas merces ſignificat, & idem eſt, quòd cella vinaria, concluſ.127. n.3.
Et ea non eſt cenſendum ædificium, ſed potius domus, quando maior, & principalior pars illius eſt domus, ibi n.4.
Non venit in legato domus, ibi n.5.
Fallit ſi Apotheca ſit domi contingua, vel ſub domo, quia tunc, etiam ſi ſit reſpectu vſus, & locationis ſeparata; tamen ſub legato totius domus continetur, ibi n. 8. & 9.
Illius ſublocatio conceſſa non cenſetur, ſi conductori ſolum licentia ſublocandi domum concedatur, ibi n.10.
Et ſi ſit Hoſpitalis, & Eccleſiæ illius immunitate non gaudet, ibi n.12.
Declara tamen, vt ibi n.13.
Ea vendita non cenſetur, ſi domus vendatur, ibi num.17.
Et illa pannorum legata, legatarius non ſolùm fundum, ſed etiam merces in eà exiſtentes cõſequitur, ibi n.19.
Contrarium, ibi n. 20.
Sed pro concordantia mens teſtatoris eſt attẽdenda, ibi n.21.
Plura, vide in Verbo Domus, & in Verbo Statutum, & in Verbo Legatum.
APPALTATORES alearum prohibere non poſſunt artificibus, quin ipſas aleas conficiãt, concl.147. n.24.
APPARATVVM taxatio, quomodo ſit facienda, eſt arbitrarium Iudici, concl.134. n.32.
APPELLATIO à Doctoribus diuerſimodè diffinitur, concl.128. n.1.
Et ſecũdum aliquos eſt triplex; nempe à diffinitiua, ab interlocutoria, & ab actis extraiudicialibus, ibidem.
Sed ſecundum plures eſt tantum duplex; nempè iudicialis, & extraiudicialis, concl.128. ſub num.1.

Secundum alios diuiditur in expræſſam, & tacitam; Expræſſa dicitur, quæ voce, aut in ſcriptis fit; Tacita verò, quæ nec voce, nec in ſcriptis fit, ſed facto, vt ibidem.

Dicitur Triaca contra venenum iniuſtæ Sententiæ, vel præſidium innocentiæ, concluſ. 128. num. 2.

Illius nomen latiſſimè, latè, & propriè ſumi poteſt, concl. 128. ſub n. 1. in fine.

Illud remedium appellationis, ab antiquiſſimis legislatoribus inuentum fuit, ne quis Sententiæ vnius Iudicis ſtare teneatur, concluſ. 128. num. 2.

Et vnicuiq; grauamini, etiam ex grauiſſima cauſa, & extraiudicialiter illato applicatur, loquendo tamen de iure Canonico, & data rationabili cauſa, & ea expręſſa, concluſ. 128. num. 3.

Eam ſpernens illius beneficio priuatur, concl. 160. ſub n. 18.

Imò etiam ab actis extraindicialibus datur, quādo ex illis grauamen dubitatur, concluſ. 128. num. 4.

De iure Ciuili in multis caſibus datur, in multis verò non, ibi n. 5.

Species defenſionis dicitur, & ideò in omnibus cauſis, tàm Ciuilibus, quàm Criminalibus datur; niſi expræſsè prohibeatur, ibidem.

In dubio ſemper admittenda venit, concl. 128. num. 5.

Per Statutum tolli non poteſt; licèt ſecùs ex cōuentione partium, concl. 128. n. 6.

Declara tamen, vt ibi nu. 8. cum ſeqq. & vide in Verbo Statutum.

Per conſtitutionem ſinodalem prohiberi non poteſt, ibi n. 7.

Licèt à Statuto, vel conuentione partium ſit prohibita, tamen nunquam ea denegatur, quando quis manifeſtè grauatur, ibi n. 8.

Et illi eſt locus, Statuto non obſtante, quandò grauamen in diffinitiua, reparari non poteſt, ibi nu. 10.

Extende, vt ibi n. 11.

Eſt valida; licèt quis non appellare iuraſſet, ſed tunc appellans periurus efficitur, concl. 128. num. 12.

Declara, vt ibidem.

Cauſam non diuerſificat, nec cauſam nouam inducit, ſed tantum inſtantiam mutat, concl. 128. nu. 13.

Inſpecto ſtatu pręſēti iudicatum extinguit; conſiderato verò futuro illud ſuſpendit, concl. 128. num. 14.

Appellatione pendente, vbi agitur de ligamine Animę, veluti de excommunicato, ſiue de periuro, nec ille excommunicatus dicitur, nec alter periurus, & propterea agere non prohibentur, ibi n. 15.

Et ea iuſtificata, ita, & taliter negotium principale deuolutum, & radicatum in Iudice appellationis dicitur, vt inuito appellante, amplius ad primum Iudicem, vti ſuſpectum remitti non poſſit, ibi n. 16.

Appellans in protectione Iudicis, ad quem conſtituitur, & à poteſtate Iudicis à quo eximitur, ibidem.

Appellatio, quando datur in vna cauſa non deuoluitur, nec impedit executionem in alia, ibi num. 17.

Et interpoſita, ab vno litis cōſorti prodeſt, ſi ille eundem Procuratorem conſtituiſſet; ſecùs, ſi alium, concl. 129. num. 415. & ibi ratio aſſignatur.

Data ab vno capite appellabili, in alio non appellabili non conceditur, ibi n. 19.

Declara tamen id eſſe verum, ſi capita ſint ſeparabilia; at ſecùs ſi connexa, quia tunc vna pars appellabilis, ad ſe aliam non appellabilē trahit, ibi n. 18. 19. 57. & 803.

Et capita, tunc præcipuè connexa dicuntur, quando vnum, ab alio dependet, & quando obligationes ſunt correſpectiuę, ibi n. 20.

Datur à Sententia mandante aliquem eſſe immittendum in poſſeſſionem vigore l. fin. C. de Edict. Diu. Adria. tollen. ibi n. 21.

Declara tamen id procedere, vt ibi n. 22.

Etiam de iure Canonico ea non datur, vbi verſamur in poſſeſſorio ſummariſſimo, momentaneo, & extraordinario, quia cū tūc tali caſu, talis Sententia interlocutoria dicatur, neq; per conſequens ab ea appellari poteſt, vt ibi & in concl. 128. n. 23. & n. 24. ratio aſſignatur.

Extende, vt ibi n. 25. & 26.

Non admittitur in his, quæ celeri expeditione terminanda veniunt, ibi ſub n. 14.

Sed in Iudicio poſſeſſorio permiſſa cenſetur, quando poſſeſſorium ex contractu proueniret, ibi 27.

Declara, vt ibi n. 28.

Et interpoſita à Sētentia lata in vim d. l. fin. C. de Edic. Diu. Adria. tollen. Regulariter non in ſuſpenſiuo, ſed in deuolutiuo admittitur, ibi num. 29.

Licèt etiam, quoad vtrumquè effectum concedatur, quādo de motoria iniuſtitia conſtat, ibi num. 30.

Et tunc de motoria iniuſtitia conſtare dicitur, quando incontinenti de Dominio poſſidentis bona probatur, ibi n. 31.

Contrarium, ibi n. 32.

In poſſeſſorio non cauſat attentata, nec facit, vt executio, & alia geſta, ea pendente ſint reuocanda, concl. 128. n. 24. & concl. 160. n. 152.

Datur etiam à miſſione in poſſeſſionem, & pręſertim, quando Iudex Sententiam eſſe diffinitiuam aſſerit, & appellationi viua voce interpoſitę defert, ibi n. 33.

Et ſicut de iure Canonico datur à remedio l. fin. C. de Edic. Diu. Adr. tollen. ita etiam datur à remedio c. reintegrandę 3. q. 1. licèt ſecùs de Iure Ciuili, ibi n. 34.

Licèt Regulariter de iure Ciuili in Iudicio poſſeſſorio non detur; fallit tamen in emergentibus, veluti ſi Iudex teſtes recipere noluerit, vel vnum recepit, qui admittendus non erat, ibi num. 35.

Immò

Immò etiam in poſſeſſorio momentaneo conceditur, vbi damnum illatum in petitorio reparari non poſſit, ibi n.36.

Et in poſſeſſorio, quoad melioramenta non denegatur, ibi n.37. 71.

Item reſpectu fructuum in poſſeſſorijs datur, ibi num.38.

Sed Regulariter, nedum denegatur in Iudicio poſſeſſorio ſummarijſſimo, & extraordinariu, ſed neq; etiam in integrum reſtitutio admittitur, ibi n.39. & n.40. ratio aſſignatur.

A Decreto immiſſionis in poſſeſſionem datur, quando dicta immiſſio à Iure ſtatutario proueniret, quia tunc ius Dominij mixtum habere dicitur, ibi n.41.

Extende, quòd ſi ſtatutum ſemel à quocunquè poſſeſſorio appellare permitteret, illud etiam poſſeſſorium ſummarijſſimum compræhendit, ibi n.42.

Si à ſtatuto prohibeatur, non præſtita fideiuſſione, id intelligendum venit, dummodo fuerit, fideiuſſio petita, concl.128. n.43.

Simpliciter commiſſa per Signaturam ad vtrũquè effectum cenſetur commiſſa, etiamſi quòd adeſſent ſtatutum, vel conſuetudo, ſiue conſtitutiones prohibentes appellationem, concl. 128. n.42. & ibi ratio aſſignatur.

A Sententia mixturã continente datur, ibi n. 44.

Et quando Sentẽtia mixturam continere dicatur, vide ibid. & in Verbo Sententia, & nu.51. cum ſeqq.

Non datur, quãdo grauamen à quo appellatur, & cauſam, ob quam illud impugnatur, non cõtinet, ibi n.45.

Non datur, quando teſtamentum eſſe exequendum pronunciatur, ibi ſub n.45.

Sed quoad vtrumq; effectum datur, vbi quis ad liberè relaxandam, & dimittendam poſſeſſionem condemnatur, quia tunc illa Sententia mixturam continere dicitur, ibi n.46.

Fallit, vt ibi n.47. vbi ratio aſſignatur.

Datur à Sententia, in qua bona, non autem bonorum poſſeſſionem reſtitui mandatur, quia id petitorium ſapere dicitur, concl.128. num. 49. & 119.

Contrarium, vt ibi n.48.

Admittenda venit, quando Iudicium per Verba ius competere, fuit incohatum, quia illa in petitorium ſonant, ibi n.49.

Item datur à Sententia reſciſſionem tranſactioni continente, quia ea complicationem negotij principalis in ventre continere dicitur, ibi num.50.

Non datur, quando ad aliquam caducitatem incidenter actum fuit, ibi n.55.

A Sententia dante Mandatum de manutenendo admittitur, quando illud à capite appellabili pendet, quia duæ cauſæ complicatę, pro vna cauſa habentur, ibi n.57. & n. 801. cum ſeqq.

Datur ab adiudicatione liquidationis ipſius legitimæ, & tunc illud caput legitimæ, vti pars appellabilis illam partem adiudicationis ad ſe trahit, ibi n.57. 803.

Contrarium, quòd ſcilicèt appelletio ab aſſignatione legitimæ non detur, niſi in caſu notabilis læſionis, ibi n.58. 746. & 804.

Datur etiam ſuſpenſiua à Sententia reſpectu cõdemnationis fructuum, quando ea in parte ſeparata eſſet facta, ibi n.59.

Admittitur etiam, Egidiana non obſtante, à ſententia in ſpolio motoriè iniuſta, concl.128.nu. 60. & 61.

Et licèt Regulariter in cauſa poſſeſſorij vigore Egidianę non detur, tamen de nullitate Sententiæ dari non prohibetur, ibi n.62.

Sed non datur à Sententia manifeſtè in poſſeſſorio lata, etiam quòd vtrumq; tàm petitoriũ, quàm poſſeſſorium, in articulis, ſeu in petitone fuerit intentatum, ibi n.63.

Extende, vt ibi n.63.

Fallit, vt ibidem.

Datur à Sententia, in qua Iudex ſuper nullitate pronunciat, & aliam Sententiam tamquàm nullam reuocat, quia tunc ea mixturam continere dicitur, ibi n. 64.

Contrarium, ibi n.65.

Admittitur, quando, Iudicem nulliter proceſſiſſe, & ſic ſpoliaſſe, atque ſpoliatum reſtituendum fore pronunciatur, concl.128. nu.67. & ibi ratio aſsignatur.

Datur à ſententia, in qua in vim ſtatuti actorem eſſe hæredem pronunciatum fuit, concl. 128. nu.68.

Declara tamen vt ibidem, & nu.69.

Datur à Sententia, in qua Iudex omiſſo emergenti ſuper negotio principali pronunciat, concl.128.nu.70.

Item in poſſeſſorio admittitur, quando in Spiritualibus eſsemus, ibi n.72.

Datur ab executione, quando modus in exequendo excéditur, & tunc res mobiles, & fructus rei immobilis ſequeſtrantur, concluſ.128. nu.73.

Et modus in exequendo, quando excedatur, vide in verbo Modus, & concl.128.nu.73.

Contrarium, ibi nù.76.

Concorda, vt ibi nu.76.

Appellare tentans perperàm ab executione, de Iuri ciuili eſt puniendus, ibi 128.nu.73.

Appellatio datur à decreto declarante executionem potius in vna re, quàm in alia fieri debere concl.126.nu.77. 120.

Fallit vt ibi nu.78.

Datur à Sententia Iudicis executionem eſse reuocandam pronunciantis, ibi nu.79.

Item datur etiam ab executione facti, ſi Iudex Sententiam eſsè exequendam pronunciet, ibi nu.80.

Immo ſi fuerit ab exceſsu interpoſita, tunc executio facta attentata dicitur, concl.128. n.81.

A decreto executorialium aliquando in ſuſpenſo executionem ipſam detinet, ibi n.82.

Sed ea interpoſita à d. Decreto executorialium ſi iuſta fuerit, vt potè, quia facta fuit ab eo, qui fuit verè grauatus, tunc prorſus negotium executiuum ſuſpendit, ibi n.83. & 762.

Et vt illa ab executione ſit admittenda, opus eſt vt cauſa grauaminis nominatim exprimatur, & nõ per relationem ad acta, concl. 127. n. 84. & ibi ratio aſſignatur.
Declara, vt ibi n. 86. cum ſeqq.
Appellans contra ſe præſumptionem habet, cum in dubio pro executione ſemper ſit iudicandum, ibi n. 84.
Appellatio, vt à Decreto executorialium admittatur appellans debet ad id ſpeciale mandatum habere, nec illud ad lites, & cauſas ſufficit; licèt ibi adeſſet quoque clauſula ad appellandum ab omni Sententia, tàm interlocutoria, quàm diffinitiua, ſed illud debet eſſe indiduum, & ſpecificum ab executione, ibi n. 85. vbi ratio aſſignatur.
Appellans ab executione, & poſtea ſuccumbens in pœnam quinquaginta librarum argenti incidit, ibidem.
In appellatione non eſt neceſſe cauſam exprimere, quando, ex forma ipſius Sententię verè de grauamine conſtaret, veluti ſi in ipſa Sentẽtia cauſa iniuſta, vel à iure reprobata exprimeretur, ibi n. 86.
Appellatio, quando interponitur ab executione, quid in praxi ſeruare ſoleat Signatura, vide ibi num. 87.
Sed illa non datur à pronunciatione de exequẽdo, ſiue à commiſſione executionis, concluſ. 128. n. 88.
Contrarium, vt ibi n. 89.
Concorda, vt prima opinio procedat quoad effectum ſuſpenſiuum; ſecunda verò quoad deuolutiuum, ibi nu. 90.
Non datur à Decreto Iudicis requirentis exequutionem, per alium eſſe fiendam, concl. 128. num. 91.
Contrarium tamen, quando Decretum de exequendo nouum grauamen inferret, concl. 128 num. 92.
Sed quomodo id intelligatur, vide ibidem.
In executiuis non datur, neque minus à Decreto de exequendo, ibi nu. 93.
Declara, vt ibi n. 94. & n. 779. cum ſeqq.
Sed eſt danda ab executore mixto, concl. 128. num. 95.
Et tunc ea ſic interpoſita, ſi executor mixtus vlterius procedat, executio attentata dicitur, ibi n. 96.
Et quando executor mixtus dicatur, vel merus vide in Verbo Executor, & concl. 128. nu. 97. cum ſeqq.
Et licèt non detur à mero executore, id tamen fallit ratione exceſſus, ibi n. 104.
Ab executore datur, quando compenſationem non admittit, quæ de iure admittenda erat, ibi num. 106.
Datur à Sententia, in qua eſſe ad incohatam executionem procedendum, pronunciatur, ibi num. 107.
Datur ab executore, quando ille fines ſuæ cõmiſſionis, exceſſit, ibi nn. 108.
Non admittitur, vbi de exceſſu ſtatim non conſtat, ſed tali caſu interim per Senatum eſt inhibenda executio, ibi n. 109.
Item ab executore datur, ſi ita conſtitutio Regionis diſponat, ibi n. 110.
Et ea datur à liquidatione eodem modo, quo datur in materia executiua, ibi n. 112.
Extende, vt ibi num. 113. & ſub nu. ſeq. ratio aſſignatur.
Contrarium, quòd ſcilicet à Sententia liquidationis appellatio non detur, ibi n. 115.
Concorda, vt ibi nu. 116.
A nouo grauamine in primis Sententijs non deducto ea ſẽper concedenda venit, concl. 128. ſub nu. 116.
A Sententia liquidationis datur, etiam ſi Iudex non pronunciauit, ſed ad vlteriora proceſſit, ibi nu. 117.
Intellige, vt ibi n. 118. & ſeq. & vide in Verbis Liquidatio, & Sententia.
Item à liquidatione Inſtrumenti datur, quamuis ab illius executione non admittatur, concluſ. 128. n. 121.
Extende, vt ibi n. 122. & ſeqq. & vide in Verbo Inſtrumentum.
Et ea licèt ex vi ſtatuti non detur ab executione Inſtrumenti Quarentigię, ſi tamen Iudex pronunciauerit Inſtrumẽtum Quarenrigię eſſe exequendum benè appellari poterit ibi n. 124 vbi datur cautela ad appellationẽ euitãdam.
Contrarium, ibi n. 125.
Sed ab Inſtrumento ex forma Statuti executionem paratam habente, quo ad effectum ſuſpẽſiuum non datur, ibi n. 126.
Et ea ſemper ſubiacet Statuto illius loci, vbi Sententia lata fuerit; licèt alibi cognoſcatur, ibi n. 127. & concl. 129. n. 2.
Et quando detur grauato in rationibus, & calculis, vide ibi n. 129.
Datur à condemnatione ad ſoluendum id, quod per calculatores liquidabitur, ibi n. 130. & ibi ratio aſſignatur.
Datur in remedio executiuo, quod pro vltimis voluntatibus datur, concl. 128. num. 131. & 133.
Contrarium, ibi nu. 132. & 134. & vide nu. 748. cum ſeqq.
Item admittitur, ſi nouum grauamen in Sentẽtia addatur, etiam ſi de materia aliàs inappellabili ageretur; veluti ſi in Sententia fieret tantum mentio de damnis, & intereſſe, & poſtea in executione adderetur intereſſe de intereſſe, ibi n. 135.
Declara tamen, quòd in dictis caſibus appellari prohibitis, cauſa inſerenda venit, concl. 128. ſub nu. 135.
Extende, vt ibi n. 136.
Datur à Sententia, in qua Sententiam feciſſe tranſitum in rem iudicatam, pronunciatur, ibi num. 137.
Sed ſi ſit interpoſita ab excommunicatione in vim rei iudicatę non ſuſpendit, ibi n. 138.
Secùs ſi à pronunciatione de exequendo rem iudicatam, quia tunc non datur, ibi n. 139.
Ad-

Admittitur tamen à pronunciatione ſuper deſertione cauſæ, concl.128. nu.140.& concl.129. n.226. & .227. ratio aſſignatur.
Et ne deſerta dicatur dies de horis vigintquatuor computatur, concl. 128. nu. 141. concl. 129. n.198. & vide in Verbo Dies.
Et appellatione deſerta, Iudex à quo Sententiā exequitur, concl.128. n.143.& concl.129. nu. 234. cum ſeqq.
Et quomodo tunc ſit procedendum, vide ibi nu.144. remiſſiuè.
Appellatio datur à Sententia, quæ aliam Sententiam contra ſe habet, ibi n.145.
Secùs eſſet, ſi ſit confirmatoria primæ, & ſolum in aliquibus reformetur, concl.128.ſub n.145.
Item fallit, ſi eſſemus in Sententia ſecundâ exequente primam à qua appellari non poterat, ibi n.146.
Datur à Sententia, in qua declaratur primam Sententiam eſſe nullam, concl.128. ſub n.146.
Conceditur quando Iudex victum in expenſis condemnare omiſit, ibi n.147.
Contrarium, quòd ſcilicèt appellatio ab expreſſa expenſarum abſolutione detur; non autem à tacita, ibi n.148.
Concorda, vt ibi n.149. cum ſeqq.
Appellare poteſt victus, ſi nimis in taxatione expenſarum ſit grauatus, ibi n.155.
Appellatio ab exceſſiua taxatione, nec non ab alio Articulo à die habitæ notitiæ conceditur, ibidem.
Appellare non debet victor, ab omiſſa condemnatione expenſarum, quando victus appellauit, ibi nu.156.
Intellige, vt ibidem, & 157. & ſeqq.
Appellans Sententiæ acquieſcere non dicitur, ibi num.158.
Appellari veluti non poteſt à Sententia elapſis decem diebus, ita nec à condemnatione expenſarum, ibi n.161.
Appellatio à Sententia Delegati Apoſtolici ad Delegantem admittitur, ibi n.162.
Conceditur à declaratione executoris litterarū Apoſtolicarum, ſtantibus difficultatibus à facto depedentibus, ibi n.163.
Item datur à Sententia Commiſſariorum Cæſaris ad Cameram, quando illi eſſent dati ad inſtantiam partium, vel quando fines mandati Cæſaris excederent, concl.128. nu.164. & ibi ratio aſſignatur.
Datur à Sententia declaratoria incurſus cenſurarum à lege, vel hominе latarum, ob litterarum Apoſtolicarum inobſeruantiam, ibi n.165 & n.166. ratio aſſignatur, & n.384. & 385.
Secùs tamen eſſet, quando excommunicatio in vim rei iudicatæ conceditur, quia tunc appellatio non ſuſpendit, concl. 128. ſub nu.166. & ibi ratio aſſignatur, & n.385.
Appellans ab executione, ſiue directa, ſiue indirecta regulariter nihil agit, quia non ſuſpendit id à quo exequutio originem trahit, concl. 128. num. 166. & 385.
Appellatio à Delegato Apoſtolico ad legatum de latere non datur, concl.128. num.167.
Contrarium, n.791.
Appellationes Iudicum inferiorum Delegatorū, ad ſupremam Curiam, non autem ad Delegātem de conſuetudine Delphinatus deuoluuntur, ibi n.168.
Appellatio etiam à Sententia legati de latere datur, ibi n.169.
Item datur à Sententia Cardinalis à Papa ſibi commiſſa, ibi n.170.
Contrarium, nu.174.
Extende, quòd ea interpoſita à Sententia legati de latere ad Papam, tunc legatus in illa cauſa amplius ſe intromittere non poteſt, niſi cum ſpeciali mandato Papæ, ibi n.171.
Subextende prædicta eò magis procedere de iure Canonico, ibi n.172.
Non datur à Sententia Collegij Cardinalium, ibi n.173. & 916.
Sed benè illa à Sententia Senatus admittitur, ibi ſub nu.173.
Contrarium, num.178. & 916.
Et licèt non detur à Sententia Principis, datur tamen ab ea lata à ſubrogato, ab eo, ibi num. 175. & ibi ratio aſſignatur, & 918.
Immò datur, etiam à Sententia Principis, ſi ea eſſet ad relationem alterius lata, concluſ.128. num.176 & 918.
Sed non datur à Sententia Arbitri, qui eſt loco Iudicis Ciuitatis; licèt ab illa Iudicis permittatur, ibi n.177.
Non datur à Sententia lata à ſupremo Conſilio, ſiue Principis Senatu; Item à Iudicio Aſſeſſorum Imperialis Cameræ, nec non à Senatu, ſiue Sacro Conſilio Neapolitano, & ab alijs ſupremis Galliæ Parlamentis, & Principum Tribunalibus, concl. 128. nu.178. & 916. & ibi ratio aſſignatur.
Datur à Sententia Vicarij foranei ad Vicarium Generalem, concl.128.nu.179. & 190. vbi ratio aſſignatur.
Item datur à Vicario foraneo ad Archiepiſcopum, concluſ. 128. num.180. & 190. vbi ratio aſſignatur.
Datur à Delegato Officialis Epiſcopi, ad Officialem, quando Epiſcopus eſt abſens, vel ad ipſum Epiſcopum, quando eſſet præſens, ibi num.181.
Item datur à ſententia Vicarij ad eum, cuius eſt Locutenens, ibi n.192.
Declara, vt ibidem.
Et licèt non detur à Sententia Præfecti Prætorij; datur tamen ab illa eius Vicarij deputati, ibi num.183.
Sed ſi per ſtatutum prohibeatur à Capitaneo, ſiue ab Epiſcopo, vel Poteſtate, tunc ab eorū Vicarijs, ſeu locum tenentibus ad ſuos deputantes eſt appellandum, ibi n.183.
Non datur à Vicario Generali ad Epiſcopum quia idem Tribunal eſſe videtur, concl.128. num.184.
Declara tamen, quòd ad Epiſcopum ſupplicando recurri poſſit, ibidem, & n.192.

Item

Item fallit, vt ibi num. 190. cum ſeqq.

Non datur à Locumtenentibus Auditoris Cameræ ad ipſum Auditorem, ibi nu. 185. & ibi ratio aſſignatur.

Non datur à Vicario ad Epiſcopum, etiam ſi conſuetudo in contrarium extaret, ibi nu. 186. & n. 187. ratio aſſignatur.

Declara tamen, quòd à Vicario Generali, ad Epiſcopum non appelletur, quando ſumus in Diffinitiua; ſecùs ſi in interlocutoria, ibi n. 188 & 189. ratio aſſignatur.

Appellationis cauſam cognoſcere prohibitus, nõ cenſetur prohibitus cognoſcere in illa nullitatis, & quærelę, ibi n. 191.

Appellatio licèt non detur à Præfectis Prætorijs, ex ſpeciali tamen iure ad illos ſupplicatur, ibi nu. 193. & 374.

Datur etiam à Rege Delfino ad Curiam Parlamenti, ibi n 194.

Datur ab Epiſcopo ad Regem, quando ſumus in cauſa feudali, vel ex aliquo ſpeciali Priuilegio; alias ſecùs, concl. 128. n. 195. & ibi ratio aſſignatur.

Datur à Sentẽtia Epiſcopi ad Archiepiſcopum, niſi Priuilegio, vel conſuetudine alio modo doceatur, ibi n. 196.

Non datur ad Papam ratione feudi, quãdo eſſemus in ſubdito Principis ſub dominio directo Eccleſię; ſecùs quãdo ſubditus eſſet immediatè ſubiectus, ibi n. 197. vbi ratio aſſignatur.

Appellandum non eſt à Sententia feudatarij ad directum Dominum feudi, ſed pares Curiæ ſunt eligendi, ibi 197.

Appellatio, quando ad Cameram Imperialem detur, vide ibidem.

Appellationes, licèt in foro contentioſo dentur de vno Iudice ad alium; id tamen fallit in foro Sacramẽtali, vbi pœnitens de vno Confeſſario ad alium appellare non poteſt, ibi n. 199 & ibi rationes aſſignantur.

Appellationi non eſt locus in foro Sacramenti Penitentiæ; ſed ab vno Confeſſario grauatus, aut quia eum nolit abſoluere, vel nimiam Pænitentiam ei iniungat, alium benigniorem adire poteſt, ibi ſub n. 199.

Appellatio ad Superiorem omiſſo medio admittitur, ibi n. 200.

Extende primò, ideò magis procedere in terris Eccleſię, vbi ad Sedem Apoſtolicã, omiſſo medio, appellari poteſt, concl. 128. n. 201.

Extẽde ſecundò id procedere in miſerabili perſona, quę omiſſo medio poteſt petere ſe ad ſupremum Iudicem remitti; immò nec tali Priuilegio renunciari poteſt, concl. 128. n. 202.

Extende tertiò id procedere, nõ obſtante Aegidiana, quę vult, quòd ad Papam omiſſo medio non appelletur, quia illa procedit in terris immediatè, non autem in illis mediatè ſubiectis, ibi nu. 203.

Extẽde quarto, vt ſcilicèt ad Papam omiſſo Cõſilio conpleto appellari poſſit, cõſuetudine, & præſcriptione in contrarium non obſtante, ibi num. 204. 227. & 231.

Subextende prædicta eò magis procedere in opprſſis, qui appellando ad Romanam Eccleſiam, ad eam, vti piam Matrem recurrunt, vt eius vberibus nutriantur, & ab eorum oppreſſoribus defendantur, ibi n. 205.

Contrarium, quòd ſcilicèt etiam de iure Canonico ad Papam omiſſo medio appellari non poſſit, vide ibi n. 206.

Concorda, quòd prima opinio procedat Regulariter; ſecunda verò in aliquibus Caſibus exceptis, concl. 128. n. 207. vbi ipſi caſus enumerantur.

Appellatio, ſiue recurſus ad Papam, nec iuramento, nec per quamcumq; conſuetudinem; imò nec per Breue Pontificium impediri, aut tolli poteſt, concl. 128. n. 221.

Appellationes de iure Ciuili gradatim fieri debent, ibi ſub n. 207.

Appellari poteſt ad ſupremum Iudicem medio omiſſo, quando medius Iudex palam, & euidenter iuſtitiam denegaret, aut eſſet inhabilis, ſiue ſuſpectus, vel excommunicatus; Item ſi Iudex inferior ſpontè cauſam ad Superiorem remmitteret, nec non ſi partes omiſſo medio nihil opponerent, & vbi deniq; talis cõſuetudo appellandi omiſſo medio extaret, ibidem, & nn. 226. cum ſeqq.

Appellandi ad Papam conſuetudo, vbi viget, tũc Aſſeſſores tantum eam iudicare debent, concluſ. 128. n. 208.

Et conſuetudo in contrarium, ſcilicèt nõ appellandi ad Papam non valet, concl. 108. ſub nu. 208. 227. & 231.

In appellationibus, & circa appellandi modum obſeruantia maximè eſt attendenda, concluſ. 128. n. 209.

Appellari etiam poteſt ad Superiorem omiſſo medio, quando proximus Superior haberi nõ poſſet, ibi n. 210.

Appellatio licèt non detur à Iudice Seculari Superiorem non recognoſcente, grauatus tamẽ ex cauſa iniuſtitiæ ad Eccleſiam recurrere poteſt, ſiue ſimus in Spiritualibus, & Eccleſiaſticis, ſiue inter Laicos iuriſdictioni temporali ſubditos, ibi n. 211.

Et quãdo interponitur ad Papam, & ad Archiepiſcopum ſimul, Papa eſt ille, qui cognoſcit altero omiſſo, ibi n. 212. & n. 213. ratio aſſignagnatur, & concl. 129. n. 123.

Illa eſt ſignum Superioritatis, & de eius ſubſtãtia eſt, vt ſemper de minori ad maiorem appellatum cenſeatur, ibi n. 213.

Appellans copulatiuè ad plures, ſi poſtea inferiorem eligat, appellatio eſt ipſo iure nulla, concl. 128. nu. 213.

Appellans copulatiuè, ſiue alternatiuè in fra decẽ dies declarare, & eligere debet, ſed maiorem, ibidem.

Intellige, vt n. 214. & 215. & concl. 129. n. 116. cum ſeqq.

Appellationes plures, quando ſunt factæ infra decem dies primæ ſtandum eſt, concl. 128. num 216.

Ap-

Appellatio, quando eſt interpoſita ad Principẽ non poteſt amplius variari appellãdo ad Gubernatorem, concl.128.ſub n.216.

Et ea copulatiuè ad plures Iudices facta de iure Canonico non valet, licèt ſecus de iure Ciuili, ibi n.217.

Immo ea non valet, ſi ad competentem Iudicem fiat, & plures competentes adſint, concluſ.128.ſub n.217.

Et generaliter facta valet, ſi nõ recognoſcitur, niſi vnus Superior, etiam ſi infra decem dies non declararetur, ibidem.

Appellare, & recurrrre, quis poteſt omiſſo medio ad Auditorem Cameræ, veluti Auditorem Papæ, ibi n.220.

Appellationes omnes, quæ fiunt ad Papam deuolutæ cenſentur ad Rotam, ibi nu.221.

Appellatio ad Imperatorem datur omiſſo medio de iure Canonico, ibi n.222.

Contrarium, ibi num.223.

Appellatio ad legatum de latere datur medijs omiſſis, ibi n.224. & ibi ratio aſſignatur.

Appellationum cauſas poteſt legatus de latere ad Partes delegare, ſi ad ipſum ſic appellatum, & ipſe extra Prouinciam exiſtat, ibi n.224.

Appellatio non datur à Sententia Conſeruatorũ ad Metrapolitanos, nec ad legatos natos, vel de latere, ibi nu.225. & ibi ratio aſſignatur, & n.785. cum ſeqq.

Ad hoc, vt de maiori Iudice ad minorem, vel æqualem detur, non poteſt vlla conſuetudine, Statuto, vel pacto introduci, ibi n.235. vbi ratio aſſignatur, & ſub n.789.

Datur ab Epiſcopo ad Concilium Prouinciale cui Archiepiſcopus tamquam caput intereſt, ibi n.236.

Datur à Sentẽtia Papæ ad futurum Concilium, quod Vniuerſalem repræſentat Eccleſiam, quãdo aliquid Oratoribus Regum honeſtum denegaret, ſiue quando timor vrgeret perturbationis totius ſtatus Eccleſiaſtici, aut aliud ſcandalum timeretur, & eo caſu appellatio eſt in ſcriptis redigenda, ibi n.237.

Contrarium, quòd ſcilicèt à Sentẽtia Papæ ea non detur, ſed quòd immò appellantes, ab ea de hæreſi ſint ſuſpecti, ibi nu.238. & 917.

Declara tamen, vt ibi n.239. & 240.

Appellans à Curia Romana ad Concilium Regium, ipſo iure in excõmunicationem incidit, concl.128.n.240.

Appellatio datur à Sententia Senatoris, qui vnicus iſtis temporibus à Papa in Vrbe deputatur, licèt antiquitus Centum eſſent, & ab eorum Sententijs non appellaretur, ibi n.198.

Datur à pronunciatione Competentiæ, vel incompetentiæ, concl.128. n.241. & n. 242. ratio aſſignatur.

Contrarium, n.244.

Concorda, vt ſub n.245. remiſſiuè.

Et ea vbi de iure eſt prohibita; nihilominus de incompetentia Iudicis opponi poteſt, concl. 128. n.243.

Datur à pronunciatione competentiæ, ſiue Iudex pronunciauerit expræſsè, ſe eſſe competentem, ſiue tacitè per proceſſum ad vlteriora, ibi n.245.

Extende id procedere etiam ſtante Statuto appellationem prohibente, ibi n.446.

Et ea ſuper competentia interpoſita iuriſdictionem ſuſpendit, & attentata cauſat, ibi n.247.

A prorogatione iuriſdictionis, quando detur, vide ibi n.249.

Datur etiam in caſibus, in quibus eſt de iure prohibita, ibi n.250.

Datur ſi Iudex probationes eſſe reijciendas pronunciet, ibidem.

Datur in omni caſu, vbi grauamen per diffinitiuam reparari non poteſt, ibid. & nu.242.758. & 759.

Appellationis cauſa probationes breuiter receptas admittit, ibi num. 251. & vide in Verbo Cauſa.

Extende idem procedere, quando agitur de nullitate, vel iniuſtitia Sententiæ, etiam ſi adeſſet Statutum, vt in cauſa appellationis probationes non reciperentur, ibi 232.

Appellatio vbi eſt remota; aut non permiſſa, tũc Sententiæ etiam iniquæ in rem iudicatam tranſeunt, ibi nu. 253.

Datur quando in citatione peremptoria dilationes à iure requiſitæ, abſq; expræſſione cauſæ abbreuiantur, ibi n.254.

Et ea eſt quoq; neceſſaria ab admiſſione exceptionis, nec ſola oppoſitio ſufficit, ibi nu.255.

Interponi poteſt à proceſſu ad vlteriora, per quem Iudex exceptionem dilatoriam reijcere cenſetur, ibi ſub n.256. & 259.

Eſt permiſſa à Sẽtentia, in qua pronũciatur quẽ eſſe inſtituendum; licèt ſecùs ſi id pronunciaretur per Decretum, quia ab eo appellatio nõ admitteretur, ibi n.260.

A denegata inſtitutione datur, ibi nu.261. & ibi habebis, quæ ad id ſint neceſſaria, ſub n.289.

Datur à Collatione à Vicario Epiſcopi facta, niſi ille ius conferendi in facultatibus haberet ibi nu. 262.

Extende, quòd etiam à collatione Ordinarij conceditur, ibi n.263.

Extraiudicialis ab inſtitutione nõ datur, & ideò ad hoc, vt attentata cauſet, Iudicialis eſſe debet, ibi n.264.

Et ea, quoad effectum ſuſpenſiuum non admittitur à Sententia Auditoris Cameræ, ſuper immiſſione in poſſeſſionẽ beneficij litteras Apoſtolicas exequendo ibi n. 265. & 906.

Appellationis commiſſio, vide Commiſſio.

Appellatio datur, quando Ordinarius expræſsè recuſat, vel denegat Sententiare, ibi n.266.

Itẽ eſt admittenda, quãdo Ordinarius malitiosè collationẽ differt, dũmodo de illius negligẽtia per trinã interpellationẽ probetur, ibi n.267.

Datur ab electione facta in concurſu de aliquo beneficio, tàm quo ad deuolutiuum, quàm ad ſuſpenſiuum effectum, ibi n.268.

Contratium n.271. Cõcorda, vt n.272. & ſeq.

Et à Decreto examinis eorum, qui ad beneficiũ idonei, vel non idonei reperti fuerint, ex-

præſſa eſſe debet, nec tacita ſufficit, cũ huiuſmodi decreta vim interlocutoriæ habeant, ibi nu.269.
Sed à collatione beneficiorum non extenditur, ad Decretum ab examinatoribus factum, ibi num.270.
Non datur à relatione examinatoris in concurſu alicuius beneficij facta, ibi n.280.
Declara tamen, vt ibi n.281.
In beneficijs ſimplicibus admittitur; ſecùs autem in Parrochialibus, concl.128.ſub nu.281. & ibi ratio aſſignatur.
Appellans ab examinatorum relatione cautus erit, ſi ſtatim Iudicẽ appellationis adeat, & examini nouo ſe offerat, quia tũc ſibi non erit imputandum ſi ſtatim examinatus non fuerit, ibi ſub nu.282.
Sed hæc opinio non placet auctori, ibi n.283.& ibi rationem aſſignat.
Appellatio ad effectum faciendi nouum examen admittitur, ibi n.281 & 284.vbi ratio aſſignat.
Declara tamen, vt ibi n.282.
Appellantes contra electiones, poſtulationes, & prouiſiones exprimere tenẽtur ea omnia, quę contra formam, & perſonam obijcere intendunt, nec non iurare, quòd credunt illa eſſe vera, & ſe probare poſſe, ibi nu.285.& 286.
Fallit tamen primò in appellatione Iudiciali; ſecundò vbicunq; crimina, vel defectus non opponuntur; tertio, vbi articuli ſunt probati, vel pro probatis habentur, quia quod per ſe patet, non eſt neceſſe amplius probare, ibi ſub num.285.
Appellatio admittitur à Sentẽtia priuationis beneficij, ob non reſidentiam, etiam quoad effectum ſuſpenſiuum, ibi n.287.
Intellige tamen id eſſe verum, quãdo Iudex nulliter ad priuationem proceſſit, & priuatus nunquam ſe pro ſpoliato habuit, quia tunc in cauſa appellationis manutentionem petere poterit, ibi n.287.
Secùs quando Iudex validè ad priuationem proceſſit, quia tunc appellatio iudicatum non ſuſpenderet, ibi n.288.
Non admittitur à Sententia, quæ celeritatem deſiderat, ibidem.
Illa à tarditate datur, quando Iudex poſt factam trinam monitionem Sententiam proferre differt, ibi ſub n.289.
Datur etiam quoad effectum ſuſpenſiuum à Sẽtentia priuationis beneficij, ex eo, quia impetrans illud ſubreptitiè obtinuerat, non exprimendo illud eſſe Curatum, ibi n.290.
Et ſi fuerit interpoſita per beneficiatum à Mandato ſibi facto de reſidendo, tunc Epiſcopus deputare poteſt Vicarium, qui de fructibus beneficij pendente appellatione alatur, concl.128. num.291.
Item in cauſa decimarum admittitur, quando Eccleſia non in Priuilegio, ſed ſolùm in præſcriptione ſe fundat, ibi nu.292.
Fallit duobus modis, vt ibi n.293. & ſeqq. & ibi ratio aſſignatur.
Sed ea in cauſa decimarum ad Iudicem Eccleſiaſticum; non autem ad Secularem datur, ibi num.295.
Datur quoad vtrunque effectum, vbi agitur inter duas Eccleſias, ſuper iure decimandi contendentes, concl.128.ſub nu.295. & ibi ratio aſſignatur.
In cauſa mercedis datur; dummodo merces pauperi non debeatur, ita vt ea loco alimentorum non ſuccedat, concl.128. nu.296.
Contrarium, vt ibi n.297.
Concorda, vt ibi num.298. & ſeqq. & n.747. & concl.129.nu.16.
Item datur in cauſa alimentorum, quando tamẽ alendus non ſit pauper, ſed diues, concl.128. num.305.309.& 745.
Contrarium, ibi n.307. & ſub n.314.
Concorda, vt ibi n.308. & ſeqq. & n.313. & n.745. & in concl.129. nu.15.
Sed qui allegat paupertatem eam probare tenetur, d. concl.128. n.305.
Et appellans in cauſa alimentorum alimenta præſtare tenetur illi, qui Sententiam obtinuit, ſi ſit pauper; ſecùs ſi diues, concluſ.128.ſub num.305.
Datur à Decreto, ſiue Sententia denegationis alimentorum, ibi ſub n.306.& 312.
Sed datur in cauſa alimentorum, quãdo Iudex ſuper illis non principaliter, ſed incidẽter pronunciaret, ibi n.311.
Fallit, vt ibi num.313.
Plura vide in Verbo Alimenta, & concl.89.nu.17.cum ſeqq.
Item datur in cauſa dotis, ſed à Sententia tamen lata contra mulierem, non autem ab ea lata ad eius fauorem, concl.128.ſub n.312.
Declara tamen, vt ibid. & n.314 remiſſiuè.
Sed illa in cauſa dotis admittitur Regulariter quoad effectum deuolutiuum, non autẽ ſuſpẽſiuum, ibi nu.315.& nu.316. ratio aſſignatur, & num.751.
Non datur à Sententia reſtitutionis dotis, ob vergentiã viri ad inopiam ſaltem ad effectum ſuſpenſiuum, ibi n.317.& 752.
Item in cauſis miſerabilium perſonarum non datur, ibi n.318.& 755.
Sed datur à Decreto de euacuando, ibi n.320. & ſub num.328.
Contrariũ, ibi n.321 & n.322. ratio aſſignatur.
Concorda, vt ibi num.323.
Non datur à Decreto de euacuando, ſeu exfractando, quãdo conductor domus illam liberè dimittere ad ſimplicem requiſitionem Domini promiſiſſet, ibi n.324.
Extende id multò magis procedere, ſi obligatio Cameralis concurreret, ibi n.325.
Ruſus extende id multò magis procedere ſtãte conſtitutione Ægidiana, ibi n.327.
Non datur à Decreto de euacuando, vbi agitur de expellẽdo fabro malleãte propè Scholas, vel Doctores, ibi n.328.
Non datur à Decreto, ſiue præcepto de exhibendo rem aliquam, ibi n.329.

Item

Item non datur à Decreto,ſeu pręcepto de nõ exhibendo, ibi n.330.

Sed admittitur à præcepto de reſidẽdo,vbi aliqua rationabilis cauſa allegatur, ibi n.331.

Non admittitur à Mandato de exequendo, ibidem.

Declara tamen,vt n.73.cum pluribus ſeqq.& n. 762. cum ſeqq.

Datur à Iudice, quando aliquid illius arbitrio relinquitur, ibi n.332.

Intellige tamen,vt ibidem,& nu.59t.

Item datur in arbitrarijs conſtito de grauamine; aliàs ſecùs, ibi 333.

Datur à Sententia lata de conſilio alterius,quãuis non poſſit à Iudice appellari, ibi n.334.

Datur à Sententia lata à Principe ad relationẽ Doctoris, cui fuerat cauſa cõmiſſa, cum clauſula, quòd iuſtitiam nomine Principis faceret, concl.128.n.335.

Contrarium, vt ibi nu.335.& 337.& 918.

Concorda, & declara,vt ibi n.336.

Appellatio eſt Iuris Diuini, & ideò per Regem tolli non poteſt, Ibi n.337.

Et appellans à Sententia ab vno Doctore nomine Regio prolata, potius aduerſus errorẽ, ſeu imperitiam relatoris prouocare,quàm aduerſus Principis Sententiam cõqueri videtur, ibi ſub n.337.& 918.

Nequè tollitur per clauſulam, quòd Commiſſarius ſub nomine Regio pronunciet,concl.128 ſub n 337.

Datur à Sententia lata de conſilio electi de partium conſenſu, concl.128.n.338.

Datur à remiſſione ad Conſilium Sapientis, ibi num.339.

Item à reductione laudi datur, niſi expreſſè ea prohibita reperiatur, ibi n.340.

Datur ab æſtimatione peritorum,omiſſa partiũ certioratione, facta, ibi n.341.

Sed non datur à Iudicio arbitratoris, quando illud à Iudice ad quem fuerit confirmatum,ibi num.342.

Contrarium, vt ibi n.343.

Et ab arbitrorum Sententia non eſt concedẽda, niſi de nullitate ſit dictum, concl.128.nu.344. & nu.345. ratio aſſignatur.

Et ea quando ab Arbitris eſt interpoſita, tunc acta coram eis facta ſunt transportanda,concl. 128.num.346.

Non datur, quando ſumus in his, quę conſcientiæ alicuius relinquuntur, concl.128.n.347.

Fallit pluribus modis, vt ibidem.

In cauſa finium regundorum eſt permiſſa, concluſ.128.n.348.

Admittitur à Sententia, vbi diceretur fines eſſe ponendos in locis, quorum occaſione vſurpatio prætendatur, concl.128.nu.349.& nu.350. ratio aſſignatur.

Non datur à Sententia, quæ ſimpliciter declarat, & nil de nouo inducit,ibi nu.350.

Item in cauſa finium regundorum datur, etiam vbi ſimul ſpolio ageretur,ibi n.351.

Datur à Sententia, in qua tenuta confirmatur, concluſ. 128. num.352.

Quoad effectum ſuſpenſiuum non tolleratur à Sententia, in qua tenuta confirmatur, vbi ageretur Iudicio, vt agri reſtituerentur, veluti quia erant communes, ſed ab alio occupati fuerunt, ibi nu.353.

Datur à Sententia, in qua Iudex aliquos teſtes admittit, aliquos vero repellit, ibi nu.355.& ibi ratio aſſignatur.

Appellatione interpoſita ab interlocutoria Iudex à quo teſtes ad perpetuam rei memoriã recipere poteſt;ſecus ſi à diffinitiua,ibi n.357. & 576.& concl.129. num.90.

Interpoſita à Decreto de procedendo ad vlteriora in examine, tunc attentata non inducuntur,ibi n.357.& 756.

Permittitur à Decreto Iudicis dãtis Tutorem, quando ille eſſet læſus; ſecùs ſi de grauamine non conſtaret, ibi n.358.

Extende idem procedere à Sententia ſuper excuſatione Tutoris, ibi nu.359.

Pendente ſuper excuſatione tutelę, ſi appellans ſit, verbi gratia, electus ad quartam tutelam, cum tertia, quam impugnauit, tunc ſe excuſare poterit, vt ibidem.

A grauamine legis generalis non datur, concluſ. 128.ſub n 359.

Admittitur, ſi non datur Tutor nominatus per Matrem ad ſecunda vota trãſeuntem, cum Iudex eum confirmare teneatur; dummodo ſit idoneus, ibi n.360.

Item permittitur ab electo ad aliquod Officiũ, antequam ſe excuſet; ibi n.362.

Fallit quando eſſemus in defenſore Ciuitatis, quia iſto caſu appellatio non admittitur, concluſ.128.n.363.

Ea conceditur latis tribus Sententijs conformibus,ſuper re,de qua controuertitur,vnà cum fructibus damnis, expenſis, & intereſſe,quorũ liquidatio per Iudicem reſeruetur, concl.128. num.364.& 763.

Extende,vt ibi n.365. & nu.756. cum ſeqq.

Contrarium, ibi n.366. & ſeqq. & nu.761.cũ ſeq.

Extende,vt ibi num.367.& 772.& ibi ratio aſſignatur.

Contrarium, ibi n.368.& vide n.773.cum ſeqq.

Datur à tribus Sententijs difformibus, quia ex diuerſitate Sententiarum nouum grauamen infertur, concl.128.n.373.

Item à tribus conformibus datur, quando nullitas allegaretur, quæ incontinẽti probaretur, & ex actis,ac proceſſu oſtenderetur, ibi n.377 & vide in Verbo Nullitas.

Datur etiam à Sententia abſolutoria, ab obſeruatione Iudicij lata, concl.128.n.382.

Admittitur ab impoſitione perpetui ſilentij ſuper diffamatione,ibi n.383.& ibi ratio aſſignatur.

Ab excommunicatione non datur, ſed benè à declaratoria incurſus in eam, concluſ.128. num.386.

Et ab excommunicatione illius effectum non ſuſpendit, ſed abſolutio eſt neceſſaria, ibi ſub nu.386.& 394.

Sed non permittitur ab excõmunicatione, ſiue interdicto, antequàm feratur, ibi n. 387.

Permittitur à declaratione pœnæ ipſo iure fulminatę, tàm à lege, quàm ab homine, quaſi tunc nouum grauamen inferat, ita vt facilè Iudex, etiam decipi poſſit, ibi n. 388.

Item eſt admittenda ab intimatione alicuius fulminati proceſſus, ſi cauſa grauaminis exprimatur, ibi n. 390.

Item datur à cominatione, etiam poſt decem dies, cum cominationes vim Sententiæ non habeant, ibi n. 391. & concl. 129. n. 143.

Et ea quandocumq; datur ab ijs præceptis, quę à Iudicibus abſquè cauſæ cognitione fiunt, ibi ſub n. 391. & concl. 129. n. 143.

Et quãdo interponitur à fulminatione cenſurarum executoris, tunc omnia eius geſta in vim citationis reſoluere facit, ibi n. 392.

Illa pendente excommunicatus in Iudicialibus, & extraiudicialibus eſt euitandus, ibi n. 393.

A Sententia excommunicationis non datur, vt vinculum ipſius Sententię ſuſpendatur, ſed vt illius cauſæ cognitio ad Superiorem deuoluatur, ibi ſub n. 394.

Appellans à Sententia excommunicationis debet appellare in termino à die exiſtentis conditionis; non autem à die prolationis Sententiæ, ſicut in alijs, ibi n. 396.

Et tunc ille grauamen excõmunicationis euitabit, ſi appellationẽ pręceſſiſſe probabit; aliàs ſecus, ibi n. 397.

Appellatio à præſtatione iuramenti deciſiui datur, ibi n. 399.

Extende, vt ibi nu. 400. & vide in Verbo Iuramentum. Contrarium, ibi nu. 402.

A Decreto habilitationis à iuramento conceditur, ibi n. 403.

Declara tamen, quòd ea pendẽte in cauſa procedi poteſt, vt ibidem.

Datur à Decreto Sequeſtri, quia illud eſt contra ius, & in ea nõ eſt neceſſaria cauſæ expræſſio, ibi n. 404. & 819. cum ſeqq.

Contrarium, vt ibi n. 405.

Extende, vt ibi n. 406. cum ſeqq. & vide in Verbo Sequeſtrum.

Non admittitur à reuocatione Sequeſtri, quando illud fuerat factum ſuper Fructibus beneficij illius, qui pro defenſione ſuę Eccleſiæ abeſt, ibi n. 411. & 831.

Veluti à mulcta cõceditur, ita etiam recurſus ab ea peti poteſt, ibi n. 436.

Non conceditur in caſu, in quo audientia denegatur, ibi nu. 437.

Sed vbi ea eſt prohibita de iure communi, etiã recurſus prohibetur, ibi nu. 438.

Contrarium, n. 518. in fine.

Declara, vt ibi n. 439.

Appellare verus contumax poteſt de iure Canonico; at ſecus de iure Ciuili, & in ficto contumace, ibi n. 440.

Extende id procedere, nedum in Ciuilibus; verum etiam in Criminalibus, ibidem.

Et an illi currat tempus ad appellandum à die Sententię, vel habitæ notitię, aut intimationis domi factę, itẽ quãdo quis verus, vel fictus cõtumax dicatur vide in Verbo Contumax, & concl. 128. n. 441 cũ ſeq. & c. 129. n. 174. cũ ſeq.

Sed non poteſt ille appellàre, qui ſit cõdemnatus ex cauſa adminiſtrationis, ibi n. 450.

Poteſt recuſans reſpõdere poſitionibus appellare, ſi pronunciatum fuerit Articulos haberi pro confeſſatis, ibi nu. 453.

Poteſt qui fuit confeſſus cum qualitate, quę delictum minuit, ibi n. 454 & 481.

Item poteſt qui ſolùm fuit confeſſus, ſed non manifeſtè conuictus, ibi n. 455.

Appellatio conceditur confeſſo, ſi in appellatione dicat, ſe confeſſum per errorem, vel aliam cauſam contra cõfeſſionem alleget, ibi n. 456.

Eſt permiſſa, quando debitor à Iudice cogeretur minori creditori, ſine ſolemnitatibus ſoluere, ibi 457.

Declara tamẽ, vt ibid. & vide in Verbo Debitor.

Datur ſi in diſtractione rerum priuatarum, non ſeruentur ſolemnitates ex arbitrio, & iuſſu Iudicis ſeruari ſolitæ, ibi n. 458.

Datur à cõceſſione termini, qui ſit nimis breuis quoad vtrumq; effectum, ibi n. 459. & 465. vbi ratio aſſignatur.

Declara, vt ibi n. 461.

Contrarium, ibi n. 464.

Datur à denegatione totalis conceſſionis termini ad ſoluendum, ibi n. 460.

Datur à non admiſſione, ſeu reiectione appellationis, ibi n. 466. & concl. 129. n. 343.

Contrarium, ibi nu. 467

Concorda, vt ibi n. 468. & ibi ratio aſſignatur.

Appellatione interpoſita ab interlocutoria, ſi Iudex illam nõ admittat, vti ex friuolis cauſis interpoſitam, ab illa non admiſſione eſt appellãdum, aliàs illa deſerta cenſetur, nec tale grauamen, per appellationẽ à diffinitiua reparari poteſt, ibi ſub n. 466. & concl. 129. n. 243.

Eſt permiſſa, quando Iudex omiſſo emergenti ſuper principali pronunciat, ibi n. 469.

Secùs eſt vbi plura fuerunt appoſita, ſed de omnibus pronunciatum non fuit, & ad vlteriora fuit proceſſum, ibi n. 469. vbi ratio aſſignatur.

Fallit in quęſtione emergenti, quę litę pẽdente contingit, & quę differt à quęſtione incidenti, & vetuſtiorem cauſam habeat, ibi n. 470.

Nõ datur à declaratione qualitatũ, & circũſtantiarũ in re iudicata cõpręhenſatũ, ibi n. 471.

Non admittitur à Sententia continẽte declarationem interprętatiuam qualitatũ non augentium, nec minuentium, ibi n. 472.

Illius denegatio ſolum ad deciſoria, non autem ad incidentia reſtringitur, ibi n. 473.

Et licèt in poſſeſſorio non detur, tamen in eius emergentibus non denegatur, vt ibidem.

Appellare, & appellationem interpoſitã introducere poteſt Filius pro Patre, ibi n. 474.

Poteſt Officialis in Sindicatu cõdemnatus pro delictis in Officio commiſſis, ibi n. 475.

Intellige tamen, & declara, vt ibidem.

Item poteſt ille, qui de proditione fuit accuſatus

tus, cum ex accuſatione delictum neceſſariò non inferatur, ibi n.476.
Appellatio datur à Sententia lata contra expendentes falſam monetam, ibi n. 477.
Non datur tamen à Sententia lata aduerſus falſificantem illam, vt ibi nu.477.
Non datur ei, qui ſponte delictum fuiſſet confeſſus, vel conuictus; aut in fragranti crimine repertus, ibi n.478. & 920.
Non datur, quando confeſſio vi tormentorum extorta extra tormenta eſſet ratificata, concl. 128.n.480.
Ita datur in cauſis criminalibus, ſicut in Ciuilibus, ibi nu.482.
Fallit, vt ibi n.483.
Apellare poteſt condemnatus ad mortem, & quilibet alius pro eo, etiam ſi ſit extraneus, ibi num.483.
Fallit in multis caſibus, vt ibi n.484.489.& 819.
Appellatio, quādo in cauſa criminali admittitur, tamen illa pendente debet appellans carceratus detineri, ibi n.485.
Declara tamen, quòd ſi Sententia ſit interlocutoria appellantis cuſtodia ſpectat ad Iudicem à quo, cum ille Iudex eſſe non deſinat, ſi verò diffinitiua ad Iudicem, tūc ad quem, ibi n.485.
Sed appellantem iniuſtè carceratum, quando Iudex poſſit mediante fideiuſſore relaxare, vide ibi nu.486.
Appellatio in Regno Cataloniæ non datur in cauſis merè criminalibus, vbi de pœna Corporis afflictiua agitur, ſecus ſi de pecuniaria, ibi n.487.
Appellare, ſeu ſpplicare non poteſt Procurator Fiſcalis in Regno Cataloniç, nec in cauſis Ciuilibus, neq; Criminalibus, niſi in quibuſdam caſibus, de quibus in cōcl.128.n.488.remiſſiuè
Appellatio datur à mala informatione Prīcipis, etiam quòd ille eſſet ſupremus, ibi n.496.
Non datur à Statuto, ſiue conſtitutione Principis Superiorem non recognoſcentis, etiam ſi illud Statutum, ſiue conſtitutio in præiudicium perſonæ particularis eſſet lata, ibi n.497.
Contrarium, ibi n.498.
Concorda, vt ibi nu.499.
Datur à Statuto, ſiue conſtitutione prohibente, ne deferatur triticum molendum in molendinis extra Ciuitatem exiſtentibus, cum illud ſit in prçiudicium particularium perſonarum editum, etiam ſi Princeps ſit ſupremus, ibi n.500.
Et quādo concedatur ab interlocutoria, diſtingue, prout latè in concl.128.n.501.& 831.
Etiam poſt rem iudicatum eſt permiſſa, quando grauamen eſt notorium, ibi n.503.
Quādo eſt commiſſa ab interlocutoria, vel diffinitiua lata ſuper aliquo incidenti, tunc negotium principale eſt omnino à cauſa appellationis diuerſum, ibi n.506.
Ab interlocutoria interpoſita expręſſionem cauſæ requirit, & in ſcriptis fieri debet, alias deſerta cenſetur, ibi nu.508.& 533.
Fallit in pluribus caſibus, ibi n.531.& 579. cum ſeqq. & 853.
In diffinitiua cauſç exprçſſio non requiritur, ſed ſufficit cedulam intra decem dies in actis eſſe porrectam, ibi ſub n.508.
Vnde ſi in ea fuerit facta mala expræſſio ad fauorem illius, qui Sententiam habuit, non nocet, quia quç ex abundanti fiunt obeſſe non ſolēt, vide ibidem.
Ab interlocutoria expræſſionem cauſæ pro forma requirit, nec per cōſequens ipſam expreſſionem per relationem admittit, ibi nu.509.
Fallit, quando iniquitas interloquutoriæ ex allegationibus iuris detegeretur, quia tunc ſine exprçſſione cauſæ appellatio fieri poſſet, ibi n.510.& plures caſus, vide in nu.131.
In ſcriptis facienda non valet, niſi Verba in ijs ſcriptis, &c. adijciantur, ibi nu.511.
Et in ſcriptis fieri dicitur, quādo libellus appellationis porrigitur, ibidem.
Et appellans ſaltem effectum Sentētię in appellatione ponere debet, etiam quòd de ipſa Sententia in totum non conſtet, concluſ.128. ſub n.512.& 852.
Sed ſi fiat appellatio proceſſu facto per Iudicē recuſatum, tunc ſi ante diffinitiuam fiat in ſcriptis interponi debet, ibi nu.513.
Contrarium, quòd ſcilicèt appellatio viua voce interponi poſſit, ſiue ſimus in interlocutoria, ſiue in diffinitiua, cum proteſtatione tamen appelandi in ſcriptis, ibi nu.514.
Concorda, vt ibi nu.515.& 516.& ibi ratio aſſignatur.
In ea pro cauſa ſufficit dicere incontinenti Appello, quia me grauaſti, prout ex tali parte actorum apparet, ibi nu.518.
Et illius cauſam ſufficit eſſe probabilem; licèt ea non iuſtificetur, ibidem.
In ea non eſt neceſſaria grauaminis exprçſſio, ſed ea eſt ſolum generaliter probāda, ibi n.519
Ab interlocutoria etiam ſine ſcriptis, & abſq; alicuius cauſæ inſertione valet, ſi Statutum diſponat, vt in appellationibus non ſeruatis ſolemnitatibus, nec ordine iuris, procedatur, ibi n.520.& ibi ratio aſſignatur.
Appellatio ab interlocutoria, quando attentata cauſet, vide concl.160.n.83.cum ſeqq.
Et ea eſt de proceſſu cauſæ, concl.128.n.520.
In ſcriptis verò, & cum inſertione cauſæ grauaminis eſt de ordine iuris Ciuilis poſitiui, & ſic actus extraiudicialis dicitur, vt ibidem.
Etiam die feriato in honorem Dei interponi poteſt, vide ibid.& n.541.
Appellans, & obijcens contra electionē alicuius factam, certam formam electionis exprimere tenetur, ibi nu.522.
Illa ab interlocutoria attentata non cauſat, nec iudicium ſuſpendit, aut impedit, niſi inhibitio ſubſequatur, ibi nn.524.& concl.129.num.52. cum ſeqq.& n.80. & 81.
Extraiudicialis attētata non cauſat, niſi concurrentibus requiſitis Rotæ, vt in dec.44. de appell. in nou.& niſi reſpectu eius, quòd cōtra appellationem fieret, ibi n.525.& concl.129. num.33. & 34.

Et cõtra appellationem illud fieri dicitur, quod in Articulo connexo fit, ibi ſub n. 525. & concluſ. 129. n. 36.

Extraiudicialis ſi non fuit legitimè intimata, cauſa ad Papam non deuoluitur, concl. 128. n. 526. & concl. 129. n. 54.

Declara, vt in concl. 129. n. 54. cum ſeqq. & vide concl. 171. n. 10.

Et vt legitimè intimata dicatur intimatio, per Procuratorem appellato fieri debet, ibi ſub n. 526. & concl. 129. n. 31.

Ab interlocutoria in cauſa beneficiali, etiam ſi in ſcriptis non fiat; nihilominus cauſam ad Curiã deuoluit, & id in odium appellantis fieri dicitur, ibi n. 527. & concl. 129. n. 56.

In cauſis beneficialibus parte præſente facta, appellatio citationem operatur, & adeò vim illius habet, vt appellatus abſq; alia noua citatione coram Iudice ad quem comparere teneatur, & non comparendo contra eum tãquam contra contumacem proceditur, concluſ. 128. n. 528 & concl. 129. n. 54.

Extraiudicialis ſemper appellantem ligat, etiam ante iuſtificationem cauſæ, concl. 160. ſub n. 87 & ibi ratio aſſignatur.

Extraiudicialis litis pendentiam non inducit, concl. 128. n. 529.

Declara, vt in concl. 129 nu. 57. cum ſeqq.

Iudicialis à grauamine illato interponitur; extraiudicialis, verò nõ ab illato, ſed ab inferẽdo, & futuro, concl. 128. num. 530. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.

In ea ab interlocutoria nullitas non venit, niſi nullitatis cauſæ fuiſſent expræſsè nominatę, ibi num. 532.

Ab interlocutoria ſi interponatur, prout in cedula, aliàs in actis data, appellanti non ſuffragatur, ibi n. 533. & ibi ratio aſſignatur.

Secùs eſt in appellatione à diffinitiua, ibi n. 534. vbi ratio differentiæ aſſignatur.

Contrarium, ibi n. 535.

Concorda, vt ibi num. 536.

Et an ſit neceſſaria, quãdo Index non obſtante contradictione procedit, vide concl. 148. nu. 130. & 131.

Item an ſit neceſſaria, quando Iudex, non obſtãte contradictione, procedit, vide concl. 148. n. 130 cum ſeqq.

Corã Iudice fieri debet, nec ſufficit in illius abſentiam, eam coram Notario facere, concluſ. 128. n. 537. & concl. 129. n. 53

Appellationum formulę, tàm ab interlocutoria, quàm à diffinitiua, quomodo ſint concipiendę, vide ibidem remiſſiuè.

Non appellare, & minus legitimè appellare paria ſunt, concl. 160. ſub n. 51.

Item ea fieri debet coram Iudice à quo, & non coram Iudice ad quem, concl. 128. n. 538.

Contrarium tamen, ſi conſtaret de abſentia, metu, aut alio impedimento Iudicis à quo, quia tunc valeret appellatio coram Iudice ad quem ibi n. 539. & 540. vbi ratio aſſignatur.

Declara tamen hanc ſecundam opinionem eſſe ſteram, vt ibi num. 540.

Illius cedula Iudici vbicumq; etiam extra iudicium exiſtenti, vel magiſtro Actorum, ſiue Notario, abſquè Iudice pręſentari poteſt, ibi num. 541.

Declara tamen ad id, quòd Domicilium Iudicis dicitur locus congruus ad appellandum, & Appoſtolos intra debitum tempus petendum, ibi num. 542.

Et appellans pro appellatione interponenda, Iudicem alio loco quęrere non tenetur, quàm vbi iudicauit, ibi n. 543.

Item alibi citãdum quęrere non tenetur, quàm in habitatione, in qua perſonaliter reſidere tenetur, ibi nu. 544.

Appellans antequàm appellatio ſit intimata, nõ prohibetur Iudicem extra Curiam impetrare concl. 172. ſub n. 10.

In abſentia Iudicis appellans tenetur ad expenſas in Articulo executiuo factas, quouſquè appellationem produxit, concl. 128. n. 545.

Appellans quatenus cõtra, quo modo admittatur, vide ibi n. 534. & ſeqq.

Et ſi coram Notario in Camera ex interuallo fiat, tunc non recipitur, niſi ſit in ſcriptis, & cedula appellationis in Inſtrumẽto Notarij inſeratur, nec ſufficit Notarium atteſtari coram ſe in ſcriptis fuiſſe appellatum, niſi id in his ſcriptis afferat, concl. 128. n. 546.

Sed ſi appellans in vltimo momento in domo Iudicis compareat, & facta per eum diligentia de appellando fuerit reſponſum, quòd domi non erat, tunc teſtimoniales petere debet, & cedulam Notario relinquere, dicens ſe craſtina die redditurũ, & appellaturum, quia his ita ſeruatis Sententia in iudicatum non tranſibit, ibi nu. 547.

Sed ſi forſan Notarius recuſaret adire Iudicem, ad prędictum effectum, tunc appellans alterũ, adhibere poteſt, ibi n. 48.

Item ſi appellatio interponatur coram Notario extraneo ſine cauſa, non valet, quia clandeſtina præſumitur, etiam ſi litteræ teſtimoniales de ea adeſſent, vt ibidem.

Impeditus appellare, ob Iudicis abſentiam coram probis, & honeſtis viris appellare poteſt, ibi ſub n. 547.

Et talis appellans coram probis, & honeſtis viris, ob Iudicis abſentiam, amplius ad Iudicem reuerſum pro Appoſtolis redire non tenetur, ibi 549. & ibi ratio aſſignatur.

Et coram probis, & honeſtis viris, ob abſentiã Iudicis appellatio interpoſita vim legitimæ, ac veræ appellationis habet, adeò vt illa pẽdente innouata, vti attentata ſint reuocanda, ibi nu. 550.

Appellans, quando Iudex non reperitur ſufficit, vt faciat diligentiam in domo Auditoris, & Appoſtolos à Notario petat, appellationiſquè Schedulam ei dimittat, ibi n. 551.

Contrarium, quòd ſcilicèt, quando appellatur coram honeſtis viris Appoſtolos petere nõ ſit neceſſe, ſed ſat ſit, vt appellans proteſtetur,

quòd ſi copiam Iudicis habere poſſet, illos peteret, concl. 128. n. 552. & concl. 129. n. 493.

In appellatione coram honeſtis viris interpoſita, ſufficit, vt illi fidem faciant de actu coram eis geſto, dando Appoſtolos teſtimoniales, & ratio eſt, quia in huiuſmodi appellationibus ipſi honeſti viri, vti teſtes habentur, ibi n. 553. concl. 129. nu. 493.

Coram honeſtis viris, vt ea legitimè fieri poſſit, quæ requiſita interuenire debeant, ad hoc, vt talis appellatio coram illis viris facta ſuſtineatur, vide concl. 128. nu. 555. cum ſeqq.

Et ea tunc præcipuè eſt ab interlocutoria interponẽda, ſi Iudex eam eſſe diffinitiuam aſſerat, vel appellationi viua voce interpoſitę deſſerat, concl. 128. n. 565.

Viua voce interpoſita, aut ſine ſcriptis, & cauſę exprçſſione, quando per Iudicem admittitur ille ſibi manus ligare videtur, adeò vt in negotio principali amplius ſe ingerere nequeat, ibi n. 566.

Et duę ſunt neceſſariæ appellationes, quãdo interlocutoria, & diffinitiua ſimul feruntur, concluſ. 128. nu. 567.

Appellatio, quando fuit interpoſita ab interlocutoria, appellans amplius citari non debet, quando eſt ferenda diffinitiua, quia tunc Sẽtentia ſine citatione valet, ibi nu. 568.

Fallit, vt ibi n. 569. & ſeqq. vbi ratio datur.

Declara, vt ibi n. 573.

Ab interlocutoria, ſi à Statuto prohibeatur, etiã prohibita cenſetur in caſu, in quo eſſet de iure communi permiſſa, ibi n. 574.

Intellige, vt ibi n. 909.

Et quando eſt interpoſita ab interlocutoria, tũc Iudex à quo non deſinit eſſe Iudex; ſecùs ſi à diffinitiua, ibi n. 575.

Appellanti ab interlocutoria cauſas in appellatione non exprçſſas proſequi non licet, concl. 128. n. 577.

Fallit, vt ibi n. 579. cum ſeqq.

Ea interpoſita ab interlocutoria proceſſus primi Iudicis non poteſt coram ſecundo, iuſtificari, niſi ex actis coram primo productis, ibi ſub num. 577.

Non eſt neceſſaria, quando Sententia ex actis iuſtificatur, quia ea afficere non poteſt, ibi nu. 578. & 805. cum ſeqq.

Appellans à Sententia lata ſuper Articulo attentatorum, cauſas in appellatione nõ expræſſas, proſequi poteſt, quia talis Sententia vim diffinitiuæ habet, ibi n. 579.

Appellans ab interlocutoria vim diffinitiuæ habente, cauſas etiam in appellatione nõ exprçſſas proſequi poteſt, ibi nu. 580.

Item cauſas non exprçſſas proſequi poteſt, ſi Sententia ſit lata in Articulo reſtitutionis ad appellandum, ibi nu. 581.

Appellatio datur à Sentẽtia legitimationis perſonarum, quia ea ſecum executionem trahit, & in ſe probabile præiudicium inducit, concl. concluſ. 128. n. 582.

Et quando detur à denegata, dilata, vel neglecta Iuſtitia, vide concl. 128. n. 583. cum ſeqq.

Item à denegata aditione eſt admittenda, ibi num. 586.

Et apdellans à denegatione poſſeſſionis, ſi poſtea appellationem deſerat, tunc in ſe ſuſcipit onus probãdi grauamen, quod per prius pars aduerſa probare tenebatur, concluſ. 128. num. 587.

Datur à denegato proceſſu ad ſuum Iudicem, tamquàm à denegante Iuſtitiam, & tunc illa cauſa ad Superiorem deuoluitur, concl. 128. num. 588.

Datur, quando Iudex defenſiones dare recuſaret, quia illę ſunt de iure Diuino, imò nec Diabulo fuerunt denegatę, ibi n. 589.

Non datur, ſi Iudex ex Officio non ſuppleat; licèt ille malè faciat, ibi n. 590.

Ea ex denegatione eſt licita, quando Iudex Officiũ nobile exercet, quod loco actionis datur; at ſecus in eo, quod motu proprio exercet, ibi n. 591.

A denegatione remiſſorię, quando ſit concedenda, vide ibi nu. 492. cum ſeqq.

Ab admiſſione Articulorum datur, concluſ. 128. num. 595.

Et tunc ab admiſſione Articulorum iuſtificatur, quando illos eſſę obiectiuos, impertinentes, & malè ſpecificatos reperiretur, concl. 128. ſub num. 595.

Datur à primo Decreto, quia modicum præiudicium generat, & reus intra tres menſes quãdocumq, poſſeſſionem recuperare poteſt, ibi num. 596.

Extraiudicialis à futuro grauamine datur, quãuis etiam perſonæ, ob quas fit appellatio, nominatę non fuerint, ibi n. 597.

Contrarium, ibi n. 598. remiſſiuè.

Extraiudicialis à futuro grauamine non incipit habere effectum, niſi à tempore grauaminis illati, quia tunc tempus currere incipit, ibi n. 597. & vide n. 849. cum ſeqq.

Poteſt interponi ad cautelam, etiam ſi pars nõdum ſciat pro certo ſe grauatum, & ſic in futurum euentum, ibi ſub nu. 598.

Contrarium, nu. 849. cum ſeqq.

A Decreto Torturę datur, etiam abſq; inſertione cauſę grauaminis. & prçſertim, quando indicia non prçcederent, ibi n, 599. & 600. & ibi ratio aſſignatur, & n. 850. & 851.

Et à Decreto Torturę nedum datur, quãdo Iudex reum eſſe torquendum ſuper delicto principali pronunciat; verum etiam, quando Tortura ad habendam reſponſionem affirmatiuã, vel negatiuam tenderet, concluſ. 128. num. 601.

Ea interpoſita, vel pendente termino ad appellandum, Iudex nihil innouare poteſt, concluſ. 128. n. 602.

Contrarium, ibi num. 603. vbi ratio aſſignatur.

Et nedum datur à Decreto Torturę, ſed etiam ab ea cominata, ibi nu. 604. & 850.

Et ea interpoſita à Decreto de torquendo, veluti manus Iudicis ligat; ita etiam per appellationem

lationem à comminatione interpoſitam, concluſ. 128. ſub n. 604.
Datur à conceſſione, vel publicatione Priuilegij, & ſic à facto extraiudiciali Principis, concluſ. 128. n. 605.
Illa quoq; conceditur tertio, ad cauſam pro ſuo intereſſe venienti, & per eam executio impediatur; quamuis Regulariter tertio appellare nō liceat, ibi nu. 606.
Extende, & declara, vt ibi n. 607. cū ſeqq. & vide in Verbo Tertius, & n. 779. cum ſeqq.
Et datur à Statuto, vel conſtitutione facta non in cōmuni, ſed ſolùm contra certas perſonas facto, ibi n. 619.
Datur à Statuto de iure non valido, concl. 128. num 620.
Datur à Decreto Iudicis reſeruante exceptiones ad merita cauſæ, ſi tamen exceptio altiorem indaginē requirat; aliàs ſecùs, concl. 128. num. 621.
Contrarium, ibi num. 622. vbi ratio aſſignatur.
Pro eorum concordantia, vide ibi n. 623.
Datur à Sententia declarante aliquem eſſe proximiorem hæredem, creditorem, vel conductorem, ibi n. 624.
Eſt concedenda ab allegata ſuſpicione Iudicis, non ſolùm parti, ſed etiam ipſi Iudici, ibi num. 625. & 634.
Contrarium ibi num. 626. & vide nu. 809. cum ſeqq.
Concorda, vt nu. 627. cum ſeqq. & vide in Verbo Iudex.
Datur de iure Canonico, tàm à Iudice Delegato, quàm ab Ordinario concl. 128. n. 631.
Datur etiam de Iure Ciuili in incidentibus in cauſa ſuſpicionis Officialium, concl. 128. n. 632 & 811.
Non admittitur à Decretis ſuſpicionis Officialium, licèt eorum nullitates proponi non prohibeantur, quando præſertim de notoria iniuſtitia conſtaret, ibi n. 633.
Appellans ab vlteriori proceſſu non eſt opus, vt appellationem proſequatur, quia proceſſus poſtea à Iudice recuſato fabricatus redditur, eluſorius, ibi ſub nu. 638.
Fallit primò, ſi eſſemus in ſuſpicione friuola, ibi num. 639.
Fallit ſecundò, ſi quis iterum, coram Iudice ſuſpecto, ſine proteſtatione compareret, ibi n. 940. & concl. 129. n. 403.
Plura vide in Verbo Iudex, & vide in Verbo Suſpicio.
Datur, quādo renouatio Emphiteuſis per proximiorem petita, ob lineam finitam, denegatur, etiam ſi proximior eſſet fæmina, concluſ. 128. nu. 684.
Declara tamen id eſſe verum, quando Abbas pro ſe retinere nollet; aliàs ſecus, concl. 128. num. 685.
Appellatio, vel reclamatio datur à Sententia ſuper libertate lata; immò in hoc reſtitutio minori datur, ſi appellare omiſerit, ibi nu. 687.
Datur à pronunciatione ſuper reſtitutione in integrum petita, ſed eam euitabit Iudex, ſi ad vlteriora procedat, ibi n. 688.
Et quando eſt permiſſa, id ſemper intelligitur, ſi pars opponat; aliàs ſecus, concluſ. 128. num. 689.
Ab interlocutoria manus Iudicis Regulariter non ſunt ligatæ, ſed id fallit, vbi de damno irreparabili agitur, ibi n. 600.
Ea in poſſeſſorio, quoad vtrumquè effectum prohibita cenſetur, concl. 128. n 690. & ibi ratio aſſignatur.
Et id procedit, tàm in interdicto retinendæ, quā etiam adipiſcendæ, & recuperandę, concl. 128 num. 691.
Contrarium, vt ibi nu. 692.
Declara tamen, vt ibi nu. 693. cum ſeqq. & vide in Verbo Ægidiana.
Et velnti eſt prohibita à Sententijs latis in Iudicijs poſſeſſorijs, ita etiam prohibita cenſetur, ab omni eo, per quod ad eandem Sententiam peruenitur, dummodo cauſam principalem attingat, ibi n. 698.
Non datur in poſſeſſorio ab Ægidiana, ſi in proceſſu fuerit ſuper nu litate, & ſuper petitorio cognitum; ſi tamen in Sententia fuerit ſolum ſuper poſſeſſorio pronunciatum, concl 128. num. 699.
Neq; minori in poſſeſſorijs ea datur, licèt reſtitutionem in integrum illc petere poſſit, concluſ. 128. n. 700.
Et vbi denegatur, nec etiam reuiſſo cauſę, neq; recurſus admittitur, ibi n. 701.
Intellige tamen id eſſe verum, vbi appellatio eſt prohibita de iure communi; ſecùs ſi ex aliquo Priuilegio, ſiue prębeminētia Tribunalis ibidem.
Contrarium, quòd ſcilicèt, etiam appellatione prohibita de iure communi, tamen recurſus, & reuiſio concedatur, vide concl. 128. num. 702. & ſeqq. & ſub num. 918. & vide in Verbo Reuiſio.
Item quòd reſtitutio in integrum non denegetur, vide concl. 129. n. 365. & ſeqq.
Non admittitur, quando vigore obligationis Cameralis actum fuit, concl. 128. n. 713.
Item non admittitur, vbi de Quarētigia agitur ibi nu. 714.
Extende quòd neq; appellare poteſt ratificans ſimpliciter Inſtrumentum, in quo obligatio Cameralis aderat, ibi nu. 715.
Declara, vt ibi n. 716. cum ſeqq.
Subextende, quòd etiam ab interlocutoria ſtāte obligatione Camerali denegatur, cōcl. 128. num. 717.
Fallit tamen, vbi adeſt obligatio Cameralis, ſed ea non per ſcripturam, ſed per viam teſtium probaretur, concl. 128. n. 718.
Intellige tamen, vt ibidem.
Item appellatio datur, quando obligatio Cameralis non fuit extenſa, ibi n. 720.
Extende, vt ibi num. 721. & ibidem ratio aſſignatur.

Subex.

Subextende, quòd etiam datur à Decreto de extendendo obligationem Cameralem, iuxtà dictà teſtium, ibi n.722.
Datur etiam à reiectione exceptionis admiſſibilis contra obligationem in forma Cameræ, ibi n.723.
Item datur, quando obligatio Cemeralis eſſet per Sententiam vulnerata, quia tunc executiuè agi non poteſt, ſed tres Sententię erunt, expectandæ, ibi n.724.
Extende, vt ibi n.725. cum ſeqq. & vide in Verbo Obligatio.
Quãdo eſt prohibita à prima Sententia, cenſetur etiam prohibita à ſecunda reuocatoria primæ, ibi n.730.& concl.63.n.49.
Contrarium, ibi n.731.
Non datur à Sententia ſecunda exequente primam; dummodo à prima non daretur, ibi n. 732.& concl.63.n.49.
Item datur, quando obligatio Cameralis eſſet vulnerata per compromiſſum, & laudum, ibi num.736.
Quando eſt licita actori, reo quoq; licebit, concluſ.128.ſub n.733.& 737.
Quando datur à Sententia, ſiue Decreto obligationis Cameralis, licèt in ea ſoleat apponi clauſula (ſine pręiudicio legitimę executionis) nihilominus quãdo illius obligationis vulnus adſit, commiſſio ſimpliciter, abſq; illa clauſula ſignatur, ibi n.738.
In illius commiſſione non eſt neceſſaria mentio obligationis Cameralis, quãdo ipſa obligatio iam fuit vulnerata, ibi n.739.
Datur à Decreto de reſtituendo, niſi adſit dictio (Ad omne Mandatum Domini) concl.128. num.741.
Contrarium, ibi nu.742.& vide num.861.cum ſeqq.
Item in obligatione Camerali datur, quando de notorio grauamine conſtaret, concl.128. num.743.
Extende, vt ibi n.744.
Non datur in conſecutione legatorum, quoad effectum ſuſpenſiuum, ibi n.748.
Declara, vt ibidem.
Quoad fructus dotales non datur, concluſ. 128. num.754.
Appellatio venditoris, quando emptori proſit, vide concl.128.num.367. & n.77.cum ſeqq.& vide in Verbo Venditor.
Non datur à prouiſionibus Ciuilibus in cauſis Fiſcalibus factis, ibi n.784.
Eſt prohibita in Saluiano interdicto, ſed pro eo datur in poſſeſſionem immiſſio, concl.128.nu. 792.& ibi ratio aſſignatur.
Extende, vt ibi nu.793.
Contrarium, num.794.
Concorda, vt ibi num.795.
Sed quoad vtrumq; effectum admittitur, quãdo in Saluiano ſuper nullitate Inſtrumenti tractatum fuiſſet, concl.128.nu.796.
Item in Saluiano admittitur, ſi in Sentẽtia adeſſ. illa verba (retinenda iure pignoris, & hippothecæ, concluſ. 128. num. 797.
Fallit, vt ibidem.
Extende primo, vt in Saluiano detur, quando in Verbis diſpoſitiuis Sententiæ creditum eſſet cannonizatum, concl.128. nu.798.
Extende ſecundo procedere, quando complicatio adeſſet, ibi nu.799.
Interlocutoria ex eiſdem actis iudicari debet, concl.129.nu.807.
In cauſa Præcedentiæ non admittitur, concl. 128.nu.808.
Non datur ab expulſione manu militari, concluſ.128.nu.813.
Depoſitario non datur, ſed ille executiuè depoſitum reſtituere cogitur, concl.128. n. 814. cum ſeqq.& vide in Verbo Depoſitum.
In notorijs non admittitur, concl.128.nu.832. & ibi ratio aſſignatur.
Declara, vt ibi nu.836.
Fallit ſeptem modis, vt ibi nu.839.cum ſeqq.
Si daretur in delictis notorijs eſſet quędam perſeueratio in illis, & talis appellatio iniquitatis præſidium, & defenſionem continere diceretur, quod non eſt permittendum, concl. 128.n.833.
Item datur à pronunciatione, quòd factum ſit Notorium, concl.128.n.398.& 834. & concl. 129 ſub n.226.
Declara quòd ea non detur à notorio per euidentiam facti; ſecùs autem ſi euidentia eſſet tantum iuris, ibi nu.837.
Datur à Sententia contra inſignem latronem lata, ſi non fiat mentio, quòd ille ſit latro inſignis concl.128.nu.844.
Non datur in ſolutione pẽſionis, cũ in tali cauſa ſemper reſcribi ſoleat cum clauſula (ſine retandatione ſolutionis, ibi n.846.
Extende, vt ibi nu.847.& ſeqq.& vide in Verbo Penſio.
Generalis à grauaminibus non valet, niſi grauamina ſpecificentur. ibi nu.856.
Non datur in cauſa conſcientiæ Iudicis commiſſa, concl.128.nu.858.
Fallit in pluribus caſibus, vt ibidem remiſſiuè.
Non datur in obligationibus voluntarijs, concluſ.128.n.859.
Extende, vt ibi num.860.
Non datur in promiſſione facta de ſoluendo iudicatum, ibi n.865.
Intellige, vt ibidem.
Non datur à morum correctione, & à Viſitatione Eccleſiæ, concl.128.n.866.
Declara tamen, vt ibi n.87. cum ſeqq.
Non datur à Sententia contra Religioſos Regulares, per viam pœnitentiæ correctos, concluſ.128 n.867.
Non datur à Decreto Epiſcopi Confraternitatem laicorum Viſitantis, & adminiſtratores ad reddenda computa compellentis, ibi n.868.
Extende, vt ibi n.869.
Et licèt non detur à pœna impoſita à lege, vel Canone; datur tamen à declaratione illius pænę, concl.128.n.870.

Non

Non datur à Sententia Arbitri, quia ex ea actio non oritur concl. 128. n. 875.

Fallit in pluribus caſibus, vt ibi n.876. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Reductio

Appellãdi tempus, quando fuit lapſum, quis Sententiæ acquieuiſſe cenſetur, concl. 128. nu. 868.

Appellatio licèt in pluribus caſibus reductionis ad arbitriũ boni viri tolleretur; id, tamen non procedit in Iudice cauſam reductionis definiẽte, ad euitandam infinitatem cauſarum, & ne partes in expenſis conſumentur, concluſ. 128. num. 902.

Non datur à Iuriſdictione temporali ad Eccleſiaſticam, & è contra, concl. 128. n. 903.

Non conceditur, quando Iudex aliquem ſub fideiuſſione relaxare renuit in caſibus, in quibus relaxare eſt ſolitus, concl. 128. n. 904. & ibi ratio aſſignatur.

Non datur ſi Iudex pœnam delinquenti minuere recuſet, etiam ſi in eius arbitrium fuerit collata, concl. 128. n. 905.

Non eſt licita, quando per ſtatutum fuit ſublata; immò nec etiam alia defenſio competit, concl. 128. 908.

Declara vt ibidem

Non datur à Sententia lata in cauſa reconuentionis, concl. 128. num. 910. & 912. & ibi ratio aſſignatur.

Appellare non poteſt vẽditor à Sententia ad fauorem emptoris lata, ſi eidem emptori eſſet prohibita facultas appellandi contra vẽditorem, vt æqualitas in Iudicijs ſeruetur, concl. 128. ſub n. 910.

Si per Statutum appellare prohibeatur à Sententia lata contra debitorem ſuper Inſtrumẽto guarẽtegiato, cenſetur etiam prohibita actori, ſi ad fauorem debitoris pronuncietur, vt ibidem.

Non datur à Sententia in iudicio reuiſionis lata ibi n. 911. & ibi ratio aſſignatur.

Non datur à Sententia in vim iuramenti deciſiui inſtante parte lata, ibi n. 15.

Non tollitur per clauſulam (facto verbo cum Sãctiſſimo) in Sententijs condemnatorijs appoſitam, ibi ſub n. 918.

Item non datur in pluribus caſibus, de quibus in concl. 128. n. 918.

Sed ad eam prohibendam ſola criminis atrocitas, vel qualitas non ſufficit, ibi n. 920.

Non datur à cenſuris, quoad effectum ſuſpenſiuum, ſed benè, quoad deuolutiuum, concluſ. 10. nu. 62.

Non datur à Sententia abſolutionis, quoad effectum ſuſpenſiuum; at ſecùs, quoad deuolutiuum, ibi n. 62. & 86.

Extende id eò magis procedere, ſi excommunicatus fuiſſet ab Auditore Rotæ abſolutus, ibi num. 63.

Non conceditur adminiſtratori, ac illius hæredibus in his, in quibus fuerunt pro adminiſtratione condemnati, ſed prius debet ſoluere, & poſtea cauſam appellationis proſequi, concl. 56. nu. 89. & ſeqq.

Conſeruat appellantem in primæuo ſtatu, & perinde eſt, acſi nunquam ſententiatum fuiſſet, concl. 129. n. 1. & prius, concl. 89. n. 518.

Et dicitur de appendicijs primæ inſtãtiæ, & Statutis loci primæ inſtantiæ ſubiacet, concl. 129. n. 2. & concl. 128. n. 127.

Sed non dicitur dictę appellationis proſecutio, concl. 129. n. 5.

Illius cauſa cenſetur commiſſa, iuxta formam Statuti, quãdo prius talis cauſa, iuxta illius formam commiſſa fuit, concl. 129. nu. 3.

Contrarium num. 4.

Concorda, vt ibi n. 5.

Et nedum pronunciatum ſuſpendit, ſed etiam in totum iudicatum, & eius effectum reſcindit concl. 123. n. 160. & concl. 129. n. 8.

Declara tamen id procedere de iure Ciuili; ſecùs tamen de iure Canonico, concluſ. 129. ſub num. 8.

Item declara, vt nn. 14. cum ſeqq.

Ea pendente præſumptio Sententiæ eſt ſuſpẽſa, quoad impediendum illius effectum; non autem, quoad alia, concl. 129. nu. 9. & ibi ratio aſſignatur.

Illa pendente, ita currunt vſuræ, ſicut ante, concluſ. 129. nu. 10.

Ea iuriſdictionem Iudicis ſuſpendit, ſiue admittatur, ſiue reijciatur, ibi n. 11.

Et nedum ſuſpendit effectum Sententiæ, ſed etiam omnium actorum primæ inſtantiæ, quę in ſecunda non obſtant, niſi reproducantur, ibi num. 12.

Licèt iudicatum ſuſpendat, non ob id tamen poſſeſſio tollitur, ibi n. 14.

Ea pendente nihil infra decem dies eſt innouãdum; aliàs vti attentatum eſſet reuocandum, ibi nu. 23.

Extende id procedere, ſiue ſimus in Ciuilibus, ſiue in Criminalibus, ibi n. 24.

Fallit, vt num. 66. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Attentata.

Extraiudiciali pendente non eſt capienda poſſeſſio, & ſi capiatur attentata dicitur, concl. 129. num. 29.

Contrarium, num. 33.

Extraiudicialis licèt in aliquo cum Iudiciali non conueniat; fallit tamen in materia attentatorum, ibi n. 30.

Extraiudicialis, vt operetur debet legitimè appellato intimari, concl. 129. nu. 31. & 52.

Secus eſſet, quando tenor appellationis ab appellato perlegatur, vel ei porrigatur ſub authentica ſcriptura, quia id pro legitima intimatione ſufficeret, ibi nu. 32.

Appellare non licèt poſt tempus decem dierum, ſiue in grauamine Iudiciali, ſiue in extraiudiciali verſemur, ibi n. 39. & 40.

Appellatione extraiudiciali pendente attentata reuocantur, etiam ſi dicta appellatio non fuerit verificata, ibi n. 41.

Sed ſi Iudicialis minus legitima declaretur, tũc attentata non reuocantur, veluti etiam, quãdo appellatio eſſet deſerta, ibi n. 42.

Contrarium, num.47.
Concorda, n.48. cum ſeqq.
Et quando deſerta pronunciatur, tunc pœnę ſtatutariæ contra temerè litigantes, vel tertiò appellare prohibitos locum non habent, concluſ.129.n.43.
Ea ceſſante, ſiue nulla exiſtente, vel prohibita, tunc etiam attentata ceſſant, quia non entis nullæ ſunt qualitates, ibi n.44.
Ea pendente executio facta non reuocatur, tanquam attentata, ſi tamen appellatio ſit deſerta & executio fuerit directa; aliàs ſecus, ibi nu. 45. & ibi ratio aſſignatur.
Quando fuit informiter intimata, tũc in præiudicium appellantis ſtatim cauſam ad Curiam deuoluit, & ſic appellatus cauſam in Curia proſequi poterit, ibi n.56.
Ea pendente licèt nihil ſit innouandum in negotio principali; fallit tamen in acceſſorijs, & vbi periculum eſt in mora, veluti ſi ageretur, de alimentis, & ne animalia in ſtabulo fame pereant, ibi n.89
Et eſt infra decem dies, à die intimationis Sẽtentiæ interponenda; aliàs Sententia in rem iudicatam tranſiret, & ſic appellatio deſerta fieret, ibi n.92.
Fallit quando pronunciaretur in præſentia partis, quia tunc abſq; intimatione tempus currere incipit, ibi n.93.
Item fallit pluribus modis, vt ibi nu.128. cum ſeqq. & vide in Verbo Tempus.
Item fit deſerta, ob non illius proſecutionem in termino pręfixo Domino ad proſequendũ; at ſecus in Procuratore primę inſtantiæ, ibi num.329.
Et vt poſt decem dies appellanti non ſuffragetur, requiritur, quòd quis ſciat Sententiam fuiſſe latam, & contra ſe fuiſſe datã; aliàs eum excuſaret, ibi n.94.
Appellans pro alio intra decem dies appellare debet; aliàs nihil agit, ibi nu.95.
Appellatio à coniuncta perſona interpoſita, etiã poſt decem dies à principali ratificari poteſt; at ſecus in alio negotiorum geſtore, ibi n.95. & vide n.240. cum ſeqq.
Appellare pro alio, etiam extraneus poteſt; dummodo ratihabitio infra debitum tempus ſequatur, ibi n.96. & 242.
Plura vide in Verbo Procurator.
Appellare licèt poſſit Procurator primę inſtantiæ, non poteſt tamen appellationẽ proſequi, ibi n.329.
Appellatio intra decem dies eſt interponenda, etiam in Sententia, quæ de ſui natura in rem iudicatam non tranſit (puta) in illa peritorum matrimonij, & de Conſilio Sapientis, & ſimilibus; aliàs elapſis decẽ diebus appellans nõ auditur, niſi per viam quærelę, concluſ.129. num.112.
Appellans ad plures Iudices, vt appellatio teneat infra decem dies eligere debet, coram quo proſequi velit; aliàs appellatio erit ipſo iure nulla, ibi n.116. & 117.
Contrarium, num.118.
Concorda, vt n.119. & 120.
Appellatio alternatiuè interpoſita de ſtilo Rotę Romanæ valet, qui ſtylus ab omnibus ſequẽdus venit, ibi nu.121.
In dubio ſemper præſumitur in tempore interpoſitã, ibi n.124.
Extende, quòd neq; ad hoc notitia Sententię in dubio præſumitur; niſi contrarium probetur, ibi nu.125.
Contrarium, vt ibi n.126.
Appellãs tenetur de proſequutione appellationis docere; aliàs ad executionem, & expenſarum taxationem cõtra eum procedi poterit, concl.129.nu.127.
Appellatio, etiam per vnum teſtem probatur, ibi num.142.
Appellans tenetur redire pro Apoſtolis infra terminum iuris; aliàs appellatio fit deſerta, ibi nu.144. 504. & ſeqq.
Et quando ille terminus ſit triginta dierum, vel tantum decem, vide ibidem.
Fallit, vt ibi n.143. & 503.
Declara, vt ibi nu.152.
Neq; ob impedimentum ſuperueniens à reſpõſione Apoſtolorum appellans excuſatur, ibi n. 148. & 506.
Sed ad euitandum rei iudicatę periculum, ob non redditionẽ pro reſpõſione Apoſtolorum poteſt appellans impetrare cõmiſſionem cum derogatione termini ad redeundum pro Apoſtolis, concl.129. n.170. & 499.
Appellationi deferre, quando Iudex dicatur, & quid ea delatio operetur, vide concl.129.nu. 160. cum ſeqq. & n.495. cum ſeqq.
Et ea per Iudicem admiſſa à ſe abdicationem iuriſdictionis operatur, ſi pars nõ opponit; ſecus ſi apponat, & de cauſa inappellabili agatur, concl.129 num.161. vbi ratio aſſignatur. & n.491. & 492.
Quando non eſt admittenda, quoad effectum ſuſpenſiuum, delatio non impedit, quominus Iudex appellationis in primis, & ante omnia dictam Sententiam exequi poſſit, maximè quando commiſſio eſſet cum clauſula, (Nec aliter Ægidiana, &c.) ibi n.164.
Illi delatum cenſetur per clauſulam (ſi, & in quantum de iure) vel per illam, (niſi ſi, & in quantum) ibi n.166.
Et licèt de iure in multis caſibus denegetur, tamen eam in foro conſcientiæ Iudex ſemper admittere tenetur, ſi ſit iuſtà, concluſ. 129. num.168.
Appellans ex cauſa veriſimili, & probabili, ſed non vera, nedum mortaliter peccat, ſed etiam tenetur parti ad damna, ibi ſub nu.169.
Et benè introducta dicitur appellatio, quandò in commiſſione adſit clauſula; Quam, & qu s, ibi num 171.
Eam interponere poſſunt Ruſticus, & mulier licèt veri contumaces eſſent, concl.129. ſub num.176.
Et quando eſt interpoſita Procuratore preſẽte,

te, tunc alia intimatio appellationis non eſt neceſſaria, concl. 129. n. 192.
Deſerta non dicitur, ſi Iudex in partibus dederit parti à diffinitiua appellanti terminum iuris, extra quem dicta pars cauſam committi fecit, ſed pro Apoſtolis non rediјt, concl. 129. num. 194.
Eam non proſequi, vel minus legitimè appellare idem eſt, quod eam non interponere, vel illi renunciare, quia vtroq; modo lis fit deſerta, ibi n. 195. & 196. & 219.
Ad eam proſequendam ex cauſa duo anni dātur, licèt in computatione non ſit ſubtiliter, & rigoroſè procedendum, ibi nu. 197.
Et ne dicatur deſerta ex non illius proſecutione, qualibet diligentia ſufficit, concluſ. 129. num. 199.
Sed fit deſerta ſi appellans ſe aliquid infra annum pro commiſſione cauſę feciſſe nō doceat concl. 129. nu. 200. & 244.
Declara, vt n. 203. cum ſeqq. & n. 244.
Et quando aliquid intra annum fecit, tunc habet biennium ad proſequendam, & ad finiendam appellationem, ibi n. 202. & 472.
Appellatus non poteſt appellantem cogere ad proſequendam appellationem ante finem anni, ibi nu. 205.
Contrarium, n. 209.
Declara tamen, vt n. 210.
At ſecus ſi appellans improſequendo non fuit impeditus, quia tūc appellatus in vltimo mēſe primi anni appellationem proſ: qui poteſt, ibi num. 206 & 475.
Sed expectare non tenetur, appellans vltimum menſem ad proſequendam appellationem, quia illud tempus in eius fauorem eſt introductum, vt ibidem, & 476.
Eam proſequi non poſſunt, neq; appellans, neq; appellatus poſt lapſum anni, ſi nullum iuſtum impedimentum interuenit, concl. 129. n. 207. vbi ratio aſſignatur, & n. 470.
Extende id procedere, etiam ſi conſenſus vtriuſq; partis, nempè appellantis, & appellati concurreret, quia quando partes ab interpoſita appellatione diſcedūt non poſſunt etiam de conſenſu amplius ad eam redire, concluſ. 129. n. 207. & 470.
Contrarium, nu. 471.
Concorda, vt nu. 472.
Appellatio deſerta non dicitur, niſi ſuper hoc Sēntentia feratur, & pars citata, & intimata fuerit, antequam executoriales decernantur, ibi num. 211. 225. & 232.
Intellige tamen, vt ibi n. 212. cum ſeqq. & vide in Verbo Deſertio, & in Verbo Executio.
Et quando eſt deſerta nullum impedimentum præſtat, nec eo caſu vitium attentatorum, obijci poteſt, concl. 129. nu. 216. & num. 220. rat o aſſignatur.
Extende, vt ibi nu. 218. & 219. & vide in Verbo Iudex.
Ea rem iudicatam non ſuſ endit, concluſ. 129. num. 217.
Et ſi illa interponatur à Sententia appellationē confirmante, tunc actio oritur ex illa confirmatione, non autem ex confirmato, & ideò executio illius Sententiæ ad confirmantem ſpectat, ibi nu. 224.
Et licèt ipſo iure fiat deſerta; tamen eſt neceſſaria declaratio, quòd ſit talis, ibi nu. 232.
Et quando id ſit faciendum, vide ibidem, & numeris ſeqq.
Sed in dubio non eſt pronuncianda deſerta, ibi num. 238. & 255.
Fallit in pluribus caſibus, vt ibi nu. 239. cum ſeqq.
Ea ab interlocutoria ſi non fuerit admiſſa, & appellans ab iſta non admiſſione non appellauerit, pro deſerta habetur, ibi n. 243.
Et deſerta dicitur ſi appellans pœnęs Regentem loco Vicecancellarij non inſteterit, pro Signatura obtinenda commiſſionis infra viginti dies poſt appellationem, concl. 129. nu. 246. & 512.
Item deſerta dicitur, quando appellans infra annum (ſi habuit refutatorias) cōmiſſionem non obtinuit, nec poſtea citauit ad dicendum contra, ibi n. 247. & 495.
Contrarium, quando appellans intra triginta dies à die introductæ appellationis appellatum in ius non vocauerit, ibi n. 248.
Concorda, vt nu. 249.
Deſerta dicitur quādo appellans, cui fuit datus terminus Iuris, intra illud nō redūt pro Apoſtolis, & cauſam committi non curauit, concluſ. 129. nu. 250. 503.
Quid ſi adſit exceptio modici temporis, vt puta vnius diei? an tunc talis exceptio ſit habenda in conſideratione, vide concl. 129. n. 251. cum ſeqq.
Non dicitur deſerta, ſi cōmiſſio cauſe Appellationis nō fuerit intra decem dies in actis præſentata; dummodo cōmiſſio ante lapſum dicti tēporis ad bancum Curſorum fuerit peruenta, ibi n. 254. & 259.
Et ne dicatur deſerta ſufficit in tempore extra Curiam iter arripere, ibi n. 256.
Declara tamen, vt n. 257.
Item ne dicatur deſerta quas diligētias Appellans facere debeat, vide concluſ. 129. n. 257. cum ſeqq.
Viua voce interpoſita impenſam non inducit, ibi nu. 277.
Appellans à lapſu inſtantiæ, ob impedimentū Iudicis nō excuſatur, ſi per recurſum ad ſuperiorem ſibi conſulere potuiſſet, concl. 129. nu. 278.
Et quādo quis excuſetur ab appellando, ob impedimentum carcerationis, vide concl. 129. nu. 279.
Sed vt appellatio poſt decem dies grauato nō ſuffragetur, requiritur, quod ille ſciat Sententiam latam, & contra ſe latam fuiſſe, concl. 129. nu. 279.
Appellationum tempora adcò ſunt inconſiderate habenda, vt etiam in Sacro Principis Conſiſtorio

ciſtorio ſint obſeruanda, concl. 129. nu. 280.

Extende, vt ibi num. 281. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Fatalia.

Deſerta non dicitur appellatio, ſi intra biennium fuerit pronunciatum, prout in cedula, quæ poſt biennium fuerit in interlocutoriam reſoluta, ibi n. 292.

Et quando eſt deſerta à ſolo Principe, non autem à partibus reſuſcitari poteſt, concl. 129. num. 296.

Ea ob lapſum fatalium deſerta dicitur, ſi antequam perimatur inſtãtia, illa non fuerunt prorogata, ibi n. 297.

Et illius deſertio dicitur proprij iuris renunciatio, ibi ſub n. 298.

Sed ſi ea ſit deſerta, quando non dicatur tamẽ deſerta cauſa nullitatis, vide dicta concl. 129. nu. 355. cum ſeqq.

Eam deſerens, vel non appellans facto ſuo Sententiam confirmare dicitur, concluſ. 128. num. 299.

Imò eam deſerens compræhenditur ſub Statuto loquente de eo, qui in cauſa ſuccubuit, ibi num. 300.

Sed illi renunciaſſe, & Sẽtentię acquieuiſſe cẽſetur, qui coram Iudice à quo comparet, concluſ. 129. n. 301.

Illius renunciatio fieri poteſt expræſsè per pactum, & etiam tacitè, ibi n. 302.

Sed talis renunciatio numquam ſequi poteſt, in præiudicium ſui fideiuſſoris, vel defenſoris, ibi num. 304.

Et illi renuncians in expenſis condemnandus venit, ibidem.

Illius delationi conſentire videtur pars appellata, quando commiſſionem in cauſa appellationis impetrat, ibi n. 305.

Appellati diligentia in committendo cauſam appellationis, etiam appellanti prodeſt, concluſ. 129. n. 306. & 486.

Extende duobus modis, vt ibi n. 307. & ſeqq.

Fallit, vt ibi nu. 309.

Et illi renunciare non poteſt Procurator, præſertim nulla exiſtente cauſa, ibi nu. 311. & ratio aſſignatur ſub n. 328.

Extende, vt ibi nu. 312.

Et ea, quando à Procuratore interponitur, tũc Mandatum procuræ porrigi, & legi debet, ibi num. 313.

Et quando apparet Procuratorem non eſſe verum, qui appellauit, tunc cauſa nollente appellato non deuoluitur, concluſ. 129. num. 314.

Illi tamen renunciaſſe non cenſetur appellans, per comparitionem coram Iudice à quo, quando proteſtaretur, quòd ſua appellatio ſibi ſalua remaneret, & non aliàs, concl. 129. num. 315.

Declara tamen, vt ibid. & n. 316. cum ſeqq.

Illi renunciaſſe cenſetur, quando quis intra tẽpus à Iudice pręſcriptum nõ appellat, vel pro Apoſtolis non redit, ibi n. 320.

Extende primo idem procedere, quando intra decem dies non fuit cõmiſſa cauſa, ibi n. 321.

Extende ſecundò, idem procedere ſi appellans intra modicum tempus commiſſionem non redemit, quam in Banco Curſorum præſentauerat, niſi tamẽ ferię eum excuſarent, vel niſi negligentia ei imputari non poſſet, ibi n. 322.

Extende tertio in ſponte ſoluente, & executionem Sententiæ petente, ibi n. 323.

Subextende id eò magis procedere, ſi geminatio conſenſus concurreret, vt potè, ſi appellans laudum approbaret, & poſtea terminum peteret ad ſoluendum id, quod per laudum fuit ordinatum, ibi n. 324.

Extende quarto, quando quis coram Iudice à quo litem proſequeretur, & præſertim ſi aliquid ageret, quod eſſet pręcedentis grauaminis executiuum, abſq; quòd per Iudicem eſſet compulſus, ibi nu. 325.

Extende quinto, quando appellans petijt, & obtinuit à Iudice ſedente pro Tribunali prorogationem in cauſa fieri, concl. 129. nu. 326. vbi ratio aſſignatur.

Declara duobus modis, ibi n. 327. & 328. cum ſeqq. & ibi ratio aſſignatur.

Extende ſexto in eo, qui petit terminum ad ſoluendum id, in quo fuit per Sententiam condẽnatus, ibi n. 331.

Secus autem in eo, qui pręſtaret fideiuſſorem de ſoluendo eo, quod per Sententiam fuerit ordinatum, ibi n. 349.

Extende, vt ibi n. 350. & ſeqq.

Extende ſeptimo in eo, qui poſt appellationem teſtes producit, ibi nu. 332.

Extende octauo ſi ipſe appellans, vel eius Procurator coram Iudice à quo iura producat, ibi nu 333.

Fallit primo, vt ibi n. 334. cum ſeqq.

Fallit ſecundo in eo, qui coram Iudice à quo copiam actorum, & diem ad dicendum contra petierit, quia tunc illi renunciaſſe non cẽſetur, ibi n. 334.

Fallit tertio, quando appellans coram Iudice à quo in alia cauſa comparet, concl. 129. num. 335.

Fallit quarto in eo, qui coram Iudice à quo teſtes abſuturos, vel valetudinarios ad perpetuam rei memoriam recipi petit, ibi nu. 336. & concl. 128. n. 356.

Fallit quinto, quando quis appellaret, & poſtea teſtes intra decem dies à tempore Sententiæ producit, ſi tamen id iuſſu Iudicis ab eo fiat; at ſecus ſi ſponte teſtes produxerit, ibi n. 337. & 338.

Secus autem in eo, qui aduerſarium citari fecit, vt Iudex ad differentię locum accedat, & ad audiendam omnem, & quamcumq; illius voluntatem. concl. 129. num. 339. vbi ratio aſſignatur.

Item ſecus eſſet, quando quis poſt appellationem iura produci, articulóſquè dari, & ſuper Iuſtitia Sententiæ diſcuti, patiatur, quia tunc appellationi, atquè rei iudicatæ renunciaſſe cenſetur, ibi n. 340.

Extende, & declara, vt ibi nu. 341.
Appellans ſi obtineat inhibitionem, quoad effe-ctum deuolutiuum tantum, cenſetur tacitè re-nunciaſſe appellationi, quoad ſuſpenſiuum; ſecùs ſi ea fuiſſet ſimpliciter obtenta, quia tunc quoad vtrumq; effectũ prodeſt, ibi n. 342.
Appellans ad Sãctam Sedem, ſi poſtea grauatus comparet coram Auditore Cameræ grauan-te ad impediendam Sententiæ executionem ei illius iniuſtitiam oſtendẽdo appellãtioni re-nunciare non dicitur, ibi n. 353.
Appellationi renuncians, non cenſetur tamen renunciaſſe iuri de nullitate dicendi, ibi n. 354
Extende, vt ibi num. 355. cum ſeqq. & n. 405. & ſeqq.
Appellationes in multis locis nõ admittitur, niſi appellãtes iurent ſe non temerè, aut ad diffe rendum negotium calumnioſè nõ appellare, ibi ſub num. 351.
Appellatio ante Sententiam nouam ſatiſdatio-nem non requirit, ibi nu. 352.
Appellationis, & nullitatis cauſę, ſi fuerunt ſimul æquè, & principaliter commiſſę, tunc cauſa nullitatis principaliter commiſſa cenſe-tur, & dato, quòd eſſet deſerta illa appella-tionis, non tamen cenſetur deſerta illa nullita-tis, ibi n. 355.
Contrarium, num. 357.
Concorda, & declara, vt nu. 356. & 358. cum ſeqq.
Quando eſt deſerta in poſſeſſorio appellatio, non ob id cenſetur deſertum negotium prin-cipale, ibi nu. 358.
Ea ſublata, vel prohibita reſtitutio in integrũ non tollitur, neque prohibetur, concl. 129. num. 365.
Fallit elapſo quadriennio, ſi fatalia non fue-rint prorogata, concl. 129. num. 366. & vide quę dixi in concl. 128. n. 701. & ſeq. & n. 918.
Sed deſerta præcipuè cenſetur, quando pars aduerſa coram Iudice appellationis compa-reret, & coram eo de meritis cauſæ agi pa-teretur, ibi n. 376.
Declara tamen, vt ibi n. 377. cum ſeqq.
Appellationi interpoſitæ, licèt quis renunciare poſſit; fallit tamen inuito adpellato, conclu. 129. num. 380. & 382. & num 431. ratio aſſi-gnatur.
Sed illi renuncians in expenſis eſt condemnan-dus, ibi n. 381.
Et à quo tempore talis condemnatio fieri de-beat, vide ibidem.
Fit communis appellatio vtriq; litiganti, etiam ſi appellatus illi intra decem dies non adhęſe-rit, ibi nu. 382. 431. & 433.
Extende id procedere, etiam ſi appellans ap-pellaſſet in parte, & partibus pręiudicialibus ibi n. 383. & 434.
Declara tamen, & intellige, vt ibi n. 384. cum ſeqq. & n. 145. cum ſeqq.
Appellatus appellationi inhęrens, & Sententiæ confirmationẽ petens tenetur probare, quòd ipſa Sententia ſit iuſta, ac de appellatione ſi-dem facere, ac omnia acta producere debet, ibi nu. 387. & 388. 439. 441. & 442.
Poteſt tamen inuito appellãte petere, vt omiſ-ſo articulo appellationis, ſuper negotio prin-cipali cognoſcatur, ibi n. 389. & 446.
Extende prædicta, vt ibi n. 390. & 439.
Fallit, vt ibi n. 391. cum ſeqq.
Appellatio, & nullitas æquiparantur, concl. 129 num. 394.
Fallit ſex modis, vt ibi nu. 395. cum ſeqq.
Appellationi, neq; peremptoriæ exceptioni re-nunciari poteſt, per adminiſtrationem cum libera, concl. 56. n. 103.
Appellatio vnius ex conſortibus litis alteri pro-deſt, concl. 129. n. 401.
Extende id in tantum eſſe verum, quòd appel-lans ſi poſtea appellationi renunciaret; nihi-lominus alteri conſorti præiudicare non po-teſt, ibi n. 402. 403 & 421.
Declara tamen prędicta procedere, vt ibidem.
Appellatione pendente executio contra ter-tium non appellantem fieri non poteſt, ibi num. 413.
Appellantis victoria eum, qui non appellauit iu-uare debet ibidem.
Intellige tamen, vt ibi nu. 404.
Sed ad hoc, vt ea alteri non appellanti proſit, il-le debet tacere, & ignorare, & ad id in dubio ignorantia præſumitur, donec Scientia ſaltem præſumptiuè probetur, quę etiam Procurato-ris ad hunc effectum ſufficit, ibi nu. 404.
Contrarium, n. 405.
Sed declara, & concorda, vt ibidem.
Item, vt appellatio vnius alterum iuuet, opus eſt, quòd idem ſit ius, & quòd ille intra tem-pus datum ad appellandum appellationi ad-hæreat, ibi nu 407.
Et illi inhærere ſufficit ſolo verbo, quia hic eſt actus, qui ſcripturam non requirit, ibi num. 408.
Appellatio vnius pro omnibus collitigantibus ſufficit, ita vt poſtquam vnus appellauit, cæ-teris non appellare liceat, ibi n. 409.
Item vt appellatio vnius alteri proſit oportet, quòd materia ſit indiuidua, concl. 129. num. 410.
Sed ea à Sententia continente capite indiuidua ad diuerſos Iudices interponi non poteſt, ibi ſub num. 411.
Et ſuper vno articulo interpoſita totam cau-ſam non deuoluit, ſi articulus ſit ſeparatus; ſecùs verò, ſi ſit vnitus, connexus, & indiui-duus, concl. 129. nu. 412. & ibi habetur, quan-do connexus dicatur.
Et ea ſuper vno articulo interpoſita, quando totam cauſam deuoluit, tunc Iudex appella-tionis de toto negotio cognoſcere poterit, ibi nu. 413.
Appellationem deuoluere in dubio eſt pronun-ciandum, ibi nu. 14.
Si appellationem non deuoluere, vel eſſe de-ſertam declaretur, tunc cauſa ſtatim ad pri-mum Iudicem reddit, concl. 129. n. 415.

Et quando fuit ſimplex operatur deuolutionē omnium ad Iudicem, ad quem, concluſ. 129. num. 416.

Vnius Tutoris, quando alteri non proſit, ſi Sētentia contra duos Tutores fuerit lata, vide ibi n. 417. cum ſeqq.

Vnius alteri non prodeſt, quando perſonę eſſent diuerſæ, & cauſa defenſionis pariter diuerſa, ibi n. 419.

Interpoſita ab vno ex colitigantibus, alteri acquiſcenti non prodeſt, ibi n. 420.

Si amittatur, vel Sententia, quomodo earum tenor probari poſſit, vide concluſ. 129. ſub num. 435.

Appellans ab vnā Sententia, etiam inter alios lata, ſi cauſam appellationis commiſit, illam Sententiam ſuam facit, ibi n. 422.

Eam proſequi volens in Curia expenſas facit, ſed ratam ab altera parte actis. vti volente repetit, ibi n. 433.

Licèt non ſeruauerit ea, quæ ſeruare tenebatur; nihilominus appellatus cauſam appellationis introducere debet, ibi nu. 434.

Ad fundandam iuriſdictionem Iudicis appellationis oportet, quòd appellauerit, & ex legitima cauſa, ac intra legitima tempora appellauerit, ibi nu. 435.

Non poteſt inuito appellato, in negotio principali, omiſſo articulo appellationis, procedere, concluſ. 129. num. 437. vbi ratio aſſignatur.

Si omiſſo articulo appellationis ſuper negotio principali procedat, parte aduerſa non vocata, nec præſente, nec per contumaciam abſente, an tunc nulliter procedere dicatur, vide ibi num. 438.

Appellatus appellationi partis aduerſæ inhęrere poteſt, ibi n. 382. & 421.

In reſcripto appellantem præuenire poteſt, cuius vigore, niſi appellans præueniret Iudex procedere debet, concl. 129. nu. 440. & ratio aſſignatur.

Declara, vt ibi n. 441. & 447. cum ſeqq.

Appellationem interpoſitam proſequi poteſt, etiam ſi ſibi intimata non fuerit; dummodo tamen de illa fidem faciat, concluſ. 129. num. 442. & 447.

Si reperierit commiſſionem appellationis per aſſertum Procuratorem in Curia, pro appellante obtentam, tunc docto de illius abſentia poterit per audientiam contradictarum procedere, ſed non condemnationem expenſarum obtinere, concl. 129. num. 443. vbi ratio aſſignatur.

Contrarium, num. 444.

Si intra terminum appellans acta non producat; abſoluendus erit, etiam ſi ante abſolutionem iuſtas cauſas allegaret, quare acta producere minimè potuerit, concluſ. 129. num. 445

Si nec ipſe, nec appellans in termino præfixo comparuerit, petere poteſt per proclama cōtra appellantem decerni; aliàs id eo non petente, Iudex decernere non debet, concl. 129 num. 446.

Poſt fatalia cauſam committere poteſt, & per audientiam procedere in cauſa beneficiali, in qua extraiudicialiter fuerat prouocatum, nec altera citatio erit neceſſaria, concl. 129. num. 447.

Contrarium. 448. & 449.

Secus eſt in deſertione cauſæ principaliter cōmiſſæ, quia tunc nec articulum diſcutere, nec cauſam definire poterit, parte non vocata, ibi n. 448. & ibi ratio aſſignatur.

Declara, vt num. 450.

Licèt ei in cauſa beneficiali prouocatio intimata non fuerit, tamen deuolutionem cauſæ ad Curiam obinere poteſt, quia tempus ad intimandam prouocationem in gratiam appellati eſt introductum, ibi n. 451.

Appellatio ſi fuerit appellato perſonaliter intimata, vel in illius præſentia prouocatum, tūc ille nō poterit poſt decem dies audiri, & prouocare ab illa Sententia contra eum per Audientiam lata, ibi n. 452.

Secus eſſet ſi, nec ei, nec Procuratori fuerit perſonaliter intimata, quia tunc à die Scientiæ appellare poteſt, cum fictus contumax ſit audiendus, ibi ſub n. 452.

Appellans in cauſa beneficiali ſuam appellationem non proſequens, Si appellato proſequente in cauſa appellationis ſuccumbat, iterum audiri non debet, concl. 129. num. 453.

Declara tamen, vt ibidem.

Et talis appellans in cauſa beneficiali, ſi infrà annum ad cauſam veniat, etiam in contumaciam appellati procedere poteſt, concl. 129. num. 454.

Adpellatus ante commiſſionem obtinere poteſt examinari teſtes ad futuram rei memoriam, veluti ſi eſſent Senes, vel valetudinarij, & pręſertim, ſi per eum non ſtet, ſed potius ſit in culpa appellans, quominus in cauſa appellationis procedatur, ibi n. 455.

Appellans licèt ſub prætextu paupertatis remiſſoriales ſibi gratis concedi petat, pro habendis actis, ex quibus iniquitas, & iniuſtitia apparere poſſit, tamen eius inopiam in principio probare tenetur; ſecus eſt in appellato, ibi nu. 466.

Appellatus nec compulſoriales petere, nec acta exhibere, nec vllam citationem extrahere cogitur, ſed ſolùm ſe defendere, & citatus in termino comparere debet, concl. 129. ſub n. 456.

Et ſi infra terminum pręfixum cauſam appellationis committi faciat, appellanti non pręiudicabit, ibi nu. 459.

Si petierit, quòd appellans veniat ad Curiam cum omnibus actis, & munimentis, tunc ſi ipſe appellās in termino Iuris, vel hominis non comparuerit, amplius nouum terminum pro eis producendis non habebit, ibi nu. 478.

Ap-

Appellationem aduerſarij proſequi poteſt, in vim commiſſionis per ſe antea impetratæ, & non ſibi intimatę, in qua obtinuerat cõmitti cauſam, & cauſas, quãm, & quas, &c. Sed quomodo id intelligatur, vide concl. 129. n. 479.
Si fecit committere cauſam, & cauſas, quam, & quas monet, ſeu mouere intendit, cum poteſtate citandi in Curia, an poſſit contra appellantem per audientiam procedere, vide ibi nu. 480.
Et ille poſtquàm dati fuerunt Apoſtoli, commiſſionem quandocumq; impetrare poteſt, ibi num. 481.
Imò appellationem approbare poteſt, etiam, quòd Iudex eam admittere noluerit, & tunc cauſa appellationis tantùm, non autem negotij principalis deuoluta cenſebitur, concl. 129. n. 482.
Illius conſenſus deuolutionem cauſæ ad Curiã operatur, licèt appellatio peccet in forma, ibi num. 483.
Sed licèt appellationem approbare poſſit, non poteſt tamen terminum ad appellationem proſequendam appellanti præfigere, nec terminum iuris abbreuiare, ibi n. 484.
Et vbi ſemel appellationem approbauit, non poteſt amplius illam reprobare, concl. 129. num. 485.
Et ratio eſt, quia ſemel effecta cauſa appellabilis ſemper appellabilis durat, concl. 126. ſub num. 95.
Illius diligentia etiam appellanti prodeſt, concluſ. 129. n. 486.
Appellans habet annum ad proſequendam appellationem, & cauſam committendam, ſiue teſtimoniales, ſiue refutatorij Apoſtoli illi fuerint dati, ibi n. 495.
Appellationis cauſa ad Superiorem deuoluitur; licèt Apoſtoli refutatorij fuerint dati, ibidem.
Et illius cedula, licèt non fuerit in tempore data; tamen ſi Iudex illi deferat, cauſa ad Superiorem deuoluitur, ibi n. 496.
Et illius deſertio in Romana Curia non habet locum, ibi n. 513.
Intellige tamen, vt ibidem.
APPOSITIO Manus Pontificis ſuper diſpoſitione alicuius beneficij operatur, vt illud affectum, ſiue reſeruatum dicatur, concl. 130. n. 1. & concl. 73. n. 1. & 2.
Extende, vt ibi n. 4. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Affectio, & in Verbo Beneficium.
Si fuerit facta ad certum finem, illo fine ceſſante, tũc Ordinarius non impeditur, quominus beneficium conferre poſſit, concluſ. 130. n. 3. & 25.
Illa Regis Dominij tranſlationem, & poſſeſſionis appræhenſionem impedit, ibi n. 10.
Illa Pontificis facit, quòd cauſa ſemel Curialis effecta ſemper Curialis remaneat, concl. 130. num. 11.
Extende ſex modis, vt ibi n. 12. cum ſeqq.
Sed licèt poſſeſſionem inficiat, id tamen intelligitur ſolùm, quoad beneficium iam vacans, non autem quoad vacaturum, concl. 130. nu. 21.
Non redit beneficium affectum, ſiue reſeruatum, quando ex ea derogatio indulti alicui Cardinali conceſſi reſultaret, niſi mentio expreſſa de illo indulto, ſiue illius derogatio fieret, ibi nu. 22.
Item affectionem inducit, quando ex illa præiudicium concordatorum reſultaret, concl. 130. n. 23.
Non tamen reddit affectum beneficium Iuris Patronatus Laicalis, ſiue mixti, ibi num. 24. & ibi ratio aſſignatur.
APPROBATIO vim confeſſionis habet, concluſ. 131. n. 1.
Semel approbatum amplius reprobari non poteſt, vt ibidem.
Intellige, vt in concl. 135. n. 186. & concl. 153. ſub num. 21.
Approbare quis cenſetur, nedum contractum, ſed etiam perſonam, cum qua contraxit, cõcluſ. 131. nu. 2.
Secus eſt in actu facto pro eo, pro quo agens non fuit rogatus, quia ille neq; prodeſt, neq; nocet, concluſ. 131. n. 3.
Approbatus ſemel ad aliquod Officium non poteſt poſtea ſine cauſa amplius ab eo remoueri, etiam quòd conceſſio ad beneplacitum facta fuiſſet, ibi n. 4.
Fallit ſi aliqua cauſa ſuperueniret, quia tunc reprobatio admitteretur, ibi n. 5. & 52.
Semel approbatum amplius reprobari nõ poteſt, 131. nu. 1.
Intellige, vt in concl. 135. nu. 16. & concl. 153. ſub nu. 20.
Semel approbatus ad aliquod Officium, vel Beneficium, quando ad aliud examinari debeat, vide concl. 131. n. 7. 8. & 9.
Approbatio tamquam actus à propria voluntate dependens partis præſentiam non requirit, ibi n. 10.
Poteſt quis approbari ceſſante ignorantia, qui per imperitiam fuerat reprobatus, ibi n. 6.
Ea ſemel ab hęrede facta amplius reprobationẽ non admittit, etiam in alia cauſa, & inter diuerſas perſonas, ibi n. 11.
Illa teſtamenti per hæredem facta, etiam abſentibus prodeſt, ibi n. 12.
Intellige tamen, vt ibidem.
Etiam minus ſolemnis facta præſente eo, cuius intereſt, etiam quoad alios nocet, ibi n. 14.
Teſtamenti approbatio quando eſt expræſſa, tunc in omnibus facta cenſetur, ibi n. 15.
Sed illa ſimplex teſtamenti, an noceat detractioni Trebellianicæ, vel requiratur expręſſa approbatio illius prohibitionis, vide concl. 131. nu. 16.
Ea generalis teſtamenti non nocet, quoad legitimam, niſi ei expræſsè renuncietur, concluſ. 131. n. 17.
Facta à Filio de inofficioſa donatione facta à Patre, nullum præiudicium Filio, quoad legitimam affert, ibi n. 18.

Te-

Teſtamenti, vt valeat in vim pacti debent interuenire omnia, quæ ad validitatem conuentionis ſunt neceſſaria; aliàs ſecùs, concl. 131 n.19.

Sed in vim pacti non ſuſtinetur, vbi pactum de care non valeret, ibi n. 20.

Et ea teſtamenti non ſolemnis non facit illud, vti teſtamentum valere, ſed potius in vim pacti, donationis, vel conſtituti ſuſtinetur, ibi num.21.

Simplex inutilis diſpoſitionis, ex defectu iuris Publici non nocet, ibi nu.22.

Ille cenſetur teſtamentum approbare, qui legatum acceptat, ita vt poſt illud amplius non poſſit ab inteſtato venire, ſiue ſcienter, ſiue ignoranter illud receperit, ibi nu.23.

Filius approbare non cenſetur teſtamentum Patris, quando in eo erat Mater inſtituta, & Filius præteritus, ſed ad id eſt neceſſe Filium expræſsè ſcire, ſe fuiſſe exhæredatum, concl. 131.n.53. & ibi ratio aſſignatur.

Sed ſi approbatum fuerit teſtamentum Patris à Filio, tunc ille beneficium inuentarij perdit, ibi nu.53. & 54

Contrarium tamen habetur, ibi nu.24.

Extende hanc ſecundam opinionem, & declara, vt n.26. cum ſeq. & vide in Verbo Legatũ.

Approbatio reſultãs ex aliquo actu poſitiuo nõ extenditur ad alium, ſed ille tantùm approbanti præiudicat, concl. 131. ſub n.16. & 61.

Sed ea facta alicuius contractus, cum ſuis qualitatibus, an debeat fieri, tam reſpectu tertij, quàm negotiorum geſtoris, diſtingue, vt in cõcluſ. 131. nu.25.

Approbatus cenſetur contractus per petitionẽ fructuum, ibi n.31.

Intellige, vt ibidem.

Approbare quis cenſetur illam partitam, quæ tempore ſolidationis computorum extabat, & non fuit reprobata, ibi n.33.

Extende primo, vt ibi n.34.

Extende ſecundo, vt ille cenſeatur approbare Sequeſtrum, qui pro Sequeſtri releuatione cauet, ibi n.35.

Extende tertio, vt ille capturã approbare cẽſeatur, qui captus, vti de fuga ſuſpectus fideiuſſionẽ præſtat de ſtãdo iuri, & iudicatũ ſoluendo, niſi eam pręſtãdo proteſtatus fuerit, ſe id facere citra capturę approbationem, vt ibidem.

Extẽde quarto, vt quis approbare cẽſeatur ſcripturam, quę ad illius inſtãtiam fuit ab aduerſario producta, ibi n.43.

Extende quinto, vt apocham quis cenſeatur, approbare, quãdo illi non contradicit, & pręſertim, ſi eam ſepius in manibus habuit, concl. 123.n.28. & concl. 131.n.44.

Extende ſeptimo, vt approbare actum quis dicatur, quando eo vtitur, concl. 131.n.48.

Extende id procedere, etiam ſi illę actus per ſolutionem approbatus eſſet aliquo modo nullus, ibi n.49.

Fallit, vt ibi n.50. & 56.

Extende octauo, vt litteras quis approbare cẽſeatur, quando illas admittit, concl. 131.

Extende nono, vt quis contractum approbare cenſeatur, quando ad illius reſciſionem capitę inobſeruantiæ agit, ibi n.29.

Extende decimo, quòd contrauentionem quis approbare cenſeatur, qui poſt eam in contractu perſeuerat, intantum, quòd de ea amplius apponi non poterit, ibi nu.30.

Extende vndecimo, vt quis dicatur Inſtrumentur approbare, licèt minus ſolemne exiſtat, quando contenta in eo eſſe vera fatetur, ibi num.32.

Declara tamen id eſſe verum, vt ibidem.

Approbatio ſimplex, & indeterminata Priuilegium de iure competens non tollit, concluſ. 131. ſub nu.53

Item obligationem Ciuilem non inducit, concluſ. 131 n.54.

Vt cenſeatur facta de præiudicialibus requiritur Scientia præciſa in approbante, cum omnibus qualitatibus, ibi nu.55. & 60. & concl. 17. ſub n.49.

Ea actum nullum non connalidat, quando nullitas à poteſtate approbantis non depẽdet, ibi num.56.

Contractus approbatio ex perceptione commodi inducitur, ibi n.57.

Fallit, quando quis illum prius expręſsè impugnauerat, vt ibidem.

Contrarium huic fallentiæ, ibi nu.58. vbi ratio aſſignatur.

Vnius actus approbatio ad alium ſeparatum nõ extenditur, ſed ſolum reſtringitur ad id, quod ex illo actu neceſſariò infertur, ibi nu.35.

Item ea Sententię facta, quoad vnum effectum, non nocet, quoad alium, ibi n.61.

Relatiua ad aliud ſecundum relatum eſt intelligenda, ibi nu.62.

Fallit quando in referente adeſſent verba, quę relatũ à referente facerent differre, ibi n.63.

Sententiæ approbatio, quando eſt expręſſa, tunc exceptio approbationis illius opponi non poteſt; ſecùs quando eſt tacita, concl. 129 num.303.

Illa litis non valet, niſi fiat cũ ſuis qualitatibus; nempè cum Sententijs latis in cauſa, ibi n.64.

Non inducitur ex taciturnitate, & cohabitatione, abſq; Scientia, & iuris ſibi quæſiti certioratione, ſed aliquis actus poſitiuus poſt Scientiam requiritur, etiam ſi eſſemus in actu in maiori ætate facto, concl. 86. ſub n.185. & concl. 131. nu.65.

Sed quando fit alicuius teſtis, tunc intelligitur de perſona, non autem de illius dicto, ibi nu. 68. & nu.69. ratio aſſignatur.

Extende, vt ibi nu.70.

Fallit, vt ibi ſub n.69. & 71.

Et ea cadere non poteſt, vbi non adeſt depoſitionis Scientia, ibi nu.69.

Tacita alicuius contractus a minore, vel muliere facta, mediãte ſolutione non ſufficit, pro illius validitate, ſi in eo ſolemnitates defecerunt, concl. 86.n.111.

Non oritur ex productione facta per compulſum concl.131.n.75.

Approbans aliquem, vti talem in Indicio non poteſt eum poſtea vti talem reprobare, concl, 131.n.46.

Extende id in tantum eſſe verum, vt ſi approbare, ſine approbationi contrauenire velit, contrarium probare teneatur, ibi n. 47.

Approbare quis non poteſt actum ſemel impugnatum, & eo ſe iuuare, ibi n.36.

Fallit id tamen pluribus modis, vt ibi num.37, cum ſeqq.

Approbare cõtractum quis non poteſt pro parte, & pro parte illum reprobare, concl.2.nu, 61.& concl. 85. n.17.& concl 131,nu.58.

AQVA eſt neceſſarium elementum, ſine quo Homo viuere non poteſt, concl.132.n.1.

Et aqua dicitur à qua iuuamur, & res noſtræ, & præſertim Campi rurales, ac animalia queq, rectè Gubernantur, ibi nu.2.

Continua, & quotidiana dicitur ea quæ aſſiduè labitur, ibi n. 6

Diurna dicitur, quæ diu tantum, nocturna verò quę noctu tantum ducitur, ibi n.3.

Æſtiua dicitur qua ſola æſtate vti expedit, ibi num, 4.

Quotidiana continua dicitur, & eſt, quæ aſſiduè labitur, & duci poteſt, tàm æſtino, quàm hyemali tempore, etiam ſi quotidie non ducatur, ibi nu.5.

Aquarum caput dicitur illud, vndè aquę naſcuntur, ibi nu.6.

Ea quæ ex Caſtello ducitur, ab eo tamquàm à capite pendere dicitur, vt ibidem.

Pluuialis autem eſt illa, quæ de Cœlo deſcendit, atq; imbre exereſcit, ibi n.7.

Pluuialis quando eſt ingens, & magna inter caſus fortuitos ponitur, ibidem.

Et naturalem curſum egrediens dicitur inundatio, concl,132.num.8.& vide in Verbo Inundatio.

Ex aquarum vſu ſepè lites, & controuerſiæ, ac bella inter homines, & Vniuerſitates oriri ſolent, ibi n.11.

Aquę publicę vſus licèt ſit communis; tamen non poteſt priuatus Aquam è Fontibus, quæ vſui Reipublicæ ſunt, pro eius ſeruitio haurire, niſi ex ſpeciali derogatione Principis, & eorum, per quorum prædia ſit tranſitus aquę, ibi num.12.

Ea autem publici Fontis, quæ neceſſitati Ciuium non ſufficit, non poteſt ex ordinaria Regis poteſtate pro extruendis priuatorum Molendinis concedi, ibi n.13.

Illa ex fluminibus publicis pro vſu Molendinorum accipi non poteſt, ſine licentia Principis, aut alterius Domini loci, ibi n.14.

Extẽde, quòd neq; deduci poteſt à flumine publico, ſine licentia Principis, vel Baronis, etiã quòd nemini noceat, ibi n.15.

Non poteſt deduci à flumine nauigabili, quãdo nauigatio impediretur, vel alio modo enorme damnum alteri inferretur, ibi n. 16.

Secùs è flumine Publico non nauigabili, quia ea ab omnibus deduci poteſt, modo curſus Aquæ non impediatur, ibi n.17.

Declara tamen, vt ibi n,18.

Sed ad Mare reuerſa amplius aqua fluminis nõ dicitur, ibi n.19.

Deduci non poteſt à flumine, ad aliud flumen nauigabile decurrente, ibi n.20.

Eam ab alueo diuertere non licet, in præiudicium eorum, qui ius aliquod habent, concl.132. num.21,

Fallit quando neceſſitas in contrarium vrgeret, ibi nu.22.

Quæ ſemel ſiltulam meam intrauit à me in quęcumq; locum deriuari poteſt, ibi nu. 23.

Illius conceſſio à Principe facta ſemper intelligitur, ſine iniuria, vel præiudicio alterius, ibi n.24. & in nu.25. exemplificatur,

Sed talis conceſſio à Principe facta reuocari poteſt, ſi aqua vſui Ciuium deficeret, ibi ſub num.25,

Illius ſeruitus an, & quanto tempore pręſcribatur, & quando interdictum, vel actio confeſſoria, aut Officium Iudicis detur aduerſus ea vti prohibentem, vide ibi num.26. & 27. cum ſeqq.

Scaturiens in fundo Superiori, ſi per mille annos fluxerit in fundum vicini inferioris, an Dominus fundi Superioris poſſit huiuſmodi curſum aquæ impedire, vide concl.132. num. 29. cum ſeqq,

Sed quando egreditur de fundo vnius deſinit eſſe de illius Dominio, & in illud recipientis tranſit, ibi n.32.& 43,

Extende id procedere etiam, ſi aqua iure ſeruitutis reciperetur, ibi n.33.

Contrarium, num.34.

Aquam è ſuo ſolito curſu, reſpectu æſtatis præteritæ nemini diuertere licet, ibi nu.35.

Fallit quando maxima vtilitas ducentis aquam & modica incommoditas alterius reſultaret concl,131.n.36,

Quando fluit ad agrum alicuius non licèt aggeres facere, per quos aquæ curſus impediatur, vel ad hoc, vt aqua in præiudicium tertij aliundè fluat, ibi n,38.

Fallit quando vetuſtiſſima, & antiquiſſima conſuetudo in contrarium extaret, concluſ.132. num.39.

Eam per agrum alienum ad ſuum Molẽdinum quis ducere poteſt, ſi ita conſuetudo extet, ibi num.40.

Et quomodo id ſit fiendum, vide ibidem remiſſiue.

Plura vide in Verbo Molendinum,

Aqua viua dicitur pars fundi, in quo oritur, concluſ.132.nu.6.

Illius curſus non eſt impediendus pro faciendis aggeribus, ad defenſionem agrorum priuatorum, concl.79. ferè per totam,

Plura vide in Verbo Alueus, & in concl.98.

In Aquæductu tria potiſſimum ſunt attendenda; nempè conuentio, natura fundi,

& vetuſtas loci, concluſ. 132. num. 44.
Quando ex publico deducitur ſeruitutem inducit; ſecùs quando ex ſe defluit, concl. 132. num. 45.
Aquæductus ad Fontem publicum expenſis publicus fieri, & manuteneri debet, ita vt nullũ damnum Domino fundi reſultet, concluſ. 62. n. 109. & concl. 132. n. 46.
Ius Aquæductus, dicitur ſeruitus realis, concl. 132. n. 47.
Aquæductus purgatio expenſis cõmunibus fieri debet,, & propterea illius poſſeſſio fit quoquè communis, ibi n. 48.
Illius ſeruitus, vt acquiratur titulus requiritur, quando tamen contra proprietarium ageretur; ſecus ſi inter duos tertios, concluſ. 132. num. 49.
Aquæ hauriendę quaſi poſſeſſio acquiritur faciendo Riuum, vel Foſſam, ibi n. 50.
Aquæductu aliquem ſemel vſum fuiſſe ſufficit, ad illius quaſi poſſeſſionem acquirendam; licèt ſecùs in ſeruitute itineris, ibidem.
Eius diuiſio alternis temporibus, vel menſuris arbitrio boni viri fieri debet; non autem per particum, quoties illa diuidi poſſit, concl. 132. num. 52.
Et talis diuiſio an ſit facienda pro menſura qualitatis fundi, vel pro neceſſitate partis fundi, id arbitrio Iudicis reſidet, concl. 132. ſub nu. 52.
Et dicitur aqua cauſa augmenti reddituum, & non agri, quando ſine ipſis aquis illi fructus haberi non poſſunt, ibi n. 53.
Eam alijs concedere ſitientibus agris noſtris, nedum eſt iniuſtum, ſed crudelitati proximum ibi num. 54.
Aquas deturpantes extraordinariè ſunt puniendi, illas verò venenantes, ita vt mors ſequatur; pœna capitali ſunt plectendi, concluſ. 132. num. 55.
ARBITER duplex dicitur; Alter iuris, ideſt, quem ius elegit, & ſibi certam cauſam examinandi exprimit, & committit; alter verò arbiter dicitur, qui de communi partium conſenſu eligitur, concl. 133. nu. 1. & 2.
Ille iuris, in quibus cauſis detur, vide concluſ. 133. à n. 3. vſq; ad numerum 14.
Et talis in omnibus Iudici æquiparatur, & Iudicis appellatone venit, & habet poteſtatem decidendi de iure tantùm, ac ab eius Sententia datur appellatio, concl. 133. nu. 1. & 13.
Arbitrator autem dicitur amicabilis compromiſſor, qui nulla iuris ſolemnitate ſeruata differentias, ex bono, & æquo diffinit, ac tollit, concl. 128. n. 885. & concl. 133. n. 14.
Arbitramentum dicitur potius tranſactio quædam, vel contractus, quàm Iudicium, concl. 133. ſub n. 14.
Arbitrator ab arbitro valdè differt; vndè excõmunicatus arbitrator eſſe poteſt, ſed non arbiter, ibi n. 16.
Ille etiam de facto procedere poteſt, & præſertim, quando ei fuiſſet tradita poteſtas procedendi altè, & baſsè, prout ſibi placuerit, ibi num. 16.
Extende id eò magis procedere, quando eum iuramento reductioni ad arbitrium boni viri renuciatum fuit, concl. 133. nu. 17.
Contrarium, n. 18. & 23. cum ſeqq.
Concorda, vt ibi n. 19.
Arbitrium boni viri ſemper in dubio locum habere debet, ibi nu. 21.
Et illius arbitrio ſemper decidi debet id, quod formaliter fieri non poteſt, concluſ. 133. ſub num. 21.
In arbitrarijs Iudex dolum committere poteſt, ibi ſub n. 22.
Illius Sententia non tranſit in rem iudicatam, nec producit effectum, vel actionem in factum ex vi rei iudicatæ, niſi poſt triginta annos, ibi num. 34.
Contrarium, ibi nu. 35.
Et ſuper beneficio electus, tũc vni fructus, alteri beneficium dare poteſt, concl. 133. n. 39.
Licèt poſſit iubere vnam rem dari pro alia, manum tamen ad aliena incogitata extendere non poteſt, ibi nu. 40.
Datus cum clauſula (decidendi de facto) probationes perſuaſiuas admittit, ſecus ſi cum clauſula (ſola facti veritate inſpecta) concluſ. 133. nu. 41.
Illa probatio ſufficit in eo, quæ coram Iudice non eſſet ſufficiens, ibi n. 42.
Illi multa permittuntur pro eximendis partibus à litibus, quæ alijs non ſunt conceſſa, ibi nu. 43.
Et, vt ille ab arbitro dignoſcatur, non ſignificatio vocabuli, ſed in eis modus procedendi venit attendendus, concl. 128. n. 899. & concluſ. 133. n 60. cum ſeqq.
Et licèt de neceſſitate, iuxta formam Iuris non procedat; tamen ſi vult, id facere poteſt, nec obid contra naturam Arbitratoris faceret. ibi nu. 63.
Ille, vel arbiter quamuis eligere poſſit, qua auctoritate vti velit, tamen ſi vnam viam eligat amplius ad aliam redire nõ poteſt concl. 133. nu. 64.
Sed quis arbiter in dubio eſt potius cenſendus, quàm arbitrator, concl. 128. nu. 900. & concl. 133. nu. 65.
Contrarium in concl. 128. nu. 901 & concl. 133. nu. 66.
Extende hanc ſecundam opinionem, vt in concl. 133. n. 97. & ſeqq.
Arbitrator, quando non poteſt eſſe arbiter, licèt in procedendo forma, & ordo iuris ſeruetur; tamen vti arbitrator procedere cẽſetur; alias laudum vti ab arbitro latum non ſuſtineretur. ibi nu. 69. & 70.
Eorum auctoritas tota à forma compromiſſi pendet, ibi ſub n. 60.
Eorum aſſertioni non eſt ſtandum, etiam quòd ipſis facultas procedendi, ſine ſcriptis data fuiſſet, concl. 128. ſub num. 888. & concl. 133. num. 78.

Contrarium, concl.133.nu.79.
Concorda, vt prima opinio procedat in re magni pōderis, & præiudicij; ſecunda verò in ea parui momenti, concl.133.n.80.& 81.& vide concl.155.n.71. cum ſeqq.
Arbitris non creditur ad eorum iuriſdictionem fundandam, concl.133. nu.71. & concl.155. num.72.
Extende, vt ibidem.
Arbitri iuriſdictio per compromiſſi exhibitionem iuſtificari debet, concl.133. num.73.& concl. 155.n.74.
Illi non creditur ſuper concernētibus iuſtitiam, vel iniuſtitiam laudi, concl.133. n.74. & concluſ.155.n.73
Contrarium, num.75.
Neq; illi creditur in his, quæ nō niſi per ſcripturam probari poſſunt, veluti in ſolidatione cōputorum, & confectione bilanciorum, quæ fieri ſine ſcriptura ſit impoſſibile, ibi nu. 82. & concl.155.nu.75.
Fallit in rebus parui præiudici, concl.133.nu. 83.& concl.155.n.77.
Arbiter ſuper omnibus in laudo enuntentis pronūciare debet, & nihil reſeruare, ac diuidere; aliàs laudum eſſet nullum, concl.133.nu.84. & nu.85. ratio aſſignatur.
Formam compromiſſi egrediēdo nulliter procedere dicitur, ibi n.88.
Extende idem procedere, quando elapſo tempore compromiſſi pronunciaret, niſi tamen illud fuiſſet prorrogatum, concluſ.133.nu.89. & 90.
Illi non creditur, ſi dicat, quòd pars notitiam prorrogationis iuriſdictionis habuerit, concl. 133.n.91.
Compromiſſum acceptare non cogitur, ſed eo acceptato illi amplius renunciare nequit, ibi num.92.
Fallit, vt num.95.
Et expirat arbitrium morte arbitrari debentis, ibidem.
Si inuitus compromiſſum acceptare cogatur, tunc appellare poteſt, ibi ſub n.93.
Sed acceptato cōpromiſſo, etiam inuitus pronunciare cogi poteſt, captis pignoribus, indicta mulcta, vel in illius corpus iniecta manu, ibi n. 94. & concl.155.nu.76.
Superueniente legitimo impedimento compromiſſo renunciare poteſt, ibi n.95.
Intellige tamen, vt ibidem, & nu.96.& concl. 155.n.76.
Arbitri de conſenſu ambarum partium electi cōpromiſſo renunciare non poſſunt; niſi pręuio pari conſenſu, concluſ.133.num. 97. vbi ratio aſſignatur.
Laudare non poſſunt ſocietate nondum finita, vel quando omnia computa non fuerunt Solidata; aliàs nulliter pronunciare dicerentur, ibi nu.98. vbi ratio aſſignatur.
Suas Sententias exequi non poſſunt, licèt ex eis actio producatur, ibi n.99.
Fallit, vt ibi n.101.& ibi ratio aſſignatur.
Arbiter per adiudicationem à ſe factam Dominium transferre non poteſt, ibi nu.104.
Si illi fuerit datus Cōſultor, tūc abſq; eo decidere non poterit; immò eum requirere tenetur, ſed non ſequi, ibi n.105.
Extende, vt ibi n.106.& ibi ratio aſſignatur.
Et quomodo ſecundum votum Cōſultoris iudicare debeat, vide concl.133.num.107. remiſſiue.
Qui de ſua iuriſdictione non eſt certus, ſed illius fundamentum ignorat, pronunciare non poteſt, ibi nu.108.
Et vt Iudex dicatur, prius ab eo compromiſſū acceptari debet, ibi n.109.
Extende, vt ibi nu.110 cum ſeqq.
Habens facultatem iudicandi ſola facti veritate inſpecta, teſtibus tamen non iuratis fidem adhibere non poteſt, ibi n.115.
Extende, vt ibi n.116, cum ſeqq.
Plura vide in Verbo laudum, & in Verbo Compromiſſum.
Illius iuramentum, quando nō ſit neceſſarium, vide concl.69.n.75.
Arbitri ſi pronuncient tertio electo, & eo nō vocato, nulliter procedere dicuntur, concl.133. num.122.
Et quando ille tertius eligatur, & ille quoquē arbiter dicatur, vide in Verbo Tertius, & concluſ.133.n.23.cum ſeqq.
Quando in ſumma diſcordant, ſtādum erit illis, qui in minori concordant, cum maiori minor quantitas inſit, ibi n.127.
Fallit quando de probando certo valore ageretur, & quando abſurdum ſequeretur, quia tunc Sententia non valet, ibi n.127.vbi exemplificatur.
Extende eò magis procedere, ſi Sententia plus tempore, & minus quantitate contineret, ibi num.128.vbi pariter exemplificatur.
Quando eſſent tres, & omnes diſcordarent, diuerſas Sentētias ferendo, tunc fit coaceruatio Sūmarum, & diuiſio in tres partes, & tertia ex illis vera æſtimatio dicetur, concl.133. num.129.
Sed quādo eſſent electi, ex vi Statuti in caſu arbitrandæ dotis, tūc limitatā facultatē habere dicuntur, vt ſcilicèt minus legitima arbitrari non poſſint, ſed benè eam excedere, ſi illa pro dote non ſufficeret ibi n.130.
Eorum electio ad partes, non autem ad Iudicē ſpectat, tàm de iure, quàm de conſuetudine, veluti etiam illa peritorum, & tertij in caſu diſcordiæ, ibi n.131.
Fallit, quando partes in electione diſſentirent, vel moram contraherent, quia tunc Iudex eligere poſſet, cum illius factum pro facto partis debeatur, vt ibidem.
Contrarium, quòd ſcilicèt ſit in poteſtate partium eligere tertium, quando arbitri ſunt diſcordes, vide concl.133.n.132. vbi ratio differentiæ aſſignatur.
Arbitratores autem ad inſtar proxenetarum ſunt redacti, ibi ſub nu.132.

Ar-

Arbitri de Iure non poſſunt ſuam Sententiam corrigere, & emendare, licèt id eis de conſenſu partium concedi poſſit, concl. 133. num. 133.
In Iudicando in aliquo loco honeſto ſedere debent, ibi nu. 137.
Suam Sententiam abſque citatione ferre poſſunt; dummodo tamen illius cauſæ cognitio maturè præceſſerit, ibi nu. 138.
In ſententiando ſalarium ſibi debitum recipere poſſunt, ibi nu. 139.
Fallit tamen, vt ibidem.
Arbitri, vel Arbitratoris Sententia, quando ſit appellabilis; vide latè in Verbo Appellatio, & concl. 128. nu. 875. cum pluribus ſeqq.
Ab Arbitri Sententia, qui ſit loco Iudicis Ciuitatis, appellatio non datur, licèt ab ea Principis detur, concl. 128. nu. 177.
Illi, ſeu Arbitratores quomodo in æſtimationibus ſe ingerere debeant ad hoc, vt legitimè fiant; vide in concl. 69. nu. 56. cum ſeqq.
Arbitrator habens facultatem iudicandi ſecundum veritatem, & æquitatem, per viam adminiculorum iudicare poteſt, concl. 55. n. 16.
Poteſt eſſe Monachus Arbitrator, ſed non Arbiter, concl 133. nu. 142.
Item poteſt eſſe Mulier Arbitratrix, ſed non Arbitra, & in dubio eſt præſumendum eam vti arbitratricem tuliſſe Laudum, etiam ſi forma Iuris ſeruata proceſſerit, ibi n. 143.
Declara tamen, vt ibi nu. 144. & ſeq. & vide in Verbo Mulier.
Arbiter, vel Arbitrator quando quis poſſit eſſe ſuper iuribus Eccleſiæ, & cauſis Spiritualibus, vide, & diſtingue, vt in concl. 133. nu. 146. cum ſeqq.
Arbitrium boni viri, vel liberum, & abſolutum que verba inducant. Vide in Verbo Clauſula, & in Verbo Verba, & concl. 133. n. 150. cum ſeqq.
Arbitratoris Iudicium non debet arbitrio boni viri regulari, concl. 128. ſub n. 885
Arbitrorum, ſiuè teſtium dicta quomodo poſſint verificari in minori ſumma, vide concluſ. 69. nu. 64. & concl. 133. nu. 127.
Arbitri, ſiue periti quando poſſint iurari ſuſpecti, vide concl. 133. ſub nu. 2.
ARBITRARIVM eſt Iudici, quando vna cauſa ſit iuſta, vel iniuſta, alteri committendi cauſam aliquam, concl. 134. n. 2. vbi exemplificatur.
An Sententia ſit antiqua, vel non, concluſ. 133. nu. 3.
Admittere teſtes conſanguineos, vel non in cauſa ſimili, ibi nu. 5.
Quando cauſa ſit grauis, vel leuis, concl. 134. nu. 6.
Quando teſtis familiaris ſit admittendus, vel repellendus, ibi nu. 7.
Quando teſtes ſint habiles, & omni exceptione maiores, ibi nu. 8.
Ad quod tempus referri debeat depoſitio teſtis deponentis cum dictione (In Circa) concl. 134. nu. 15.
An res dicatur facta incontinenti, vel ex interuallo ad effectum inducendi correſpectiuitatem, ibi n. 19.
Conſiderare habilitatem memoriæ, concl. 134 num. 20.
Indicare quæ ſit celeris ſatisfactio, concl. 134. num. 22.
Oblationem partis reijcere, vel admittere, ibi num. 22.
Admittere, vel non probationem valoris alicuius rei, ibi n. 23.
An quis furioſus, vel mentecaptus dilucida interualla habuerit, vel non, ad effectum validitatis actus per eum ritè, & rectè facti, ibi num. 24.
An vitium corporis ſit tale, ob quod deformitas ac irregularitas inducatur, concluſ. 175. num. 23.
Decernere quãta vtilitas Eccleſiæ eſſe debeat, vt aliquid in Emphiteuſim concedi poſſit, cócluſ. 134. n. 25.
Sed arbitrarium quando ſit Iudici deferre iuramẽtum patienti damna, & intereſſe, etiam ſtante pacto ſuper illis vallato, vide in concl. 134. n. 26. & prius concl. 104. n. 14.
Quando quis dicatur aſſiduè in loco habitare, ibi nu. 27.
Iudicare, an quis ſit mortuus, ex prima, vel ex ſecunda cauſa, concl. 133. n. 28.
An ſit facienda ſpecificatio diei in libello in cauſa Criminali, vel non ibi n. 29.
Quantum falſitatis præſumptiones operentur, ibi nu. 30.
Arbitraria eſt Iudici materia liquidationis fructuum per teſtes facienda, ibi n. 31.
Item ea taxationis apparatuum, concluſ. 134. num. 32.
Item ſeparationis thori, & iuſti metus, concl. 134. n. 33.
Arbitrarium eſt Iudici, quãdo infirmitas Abbatis ſit iuſta cauſa, vt renunciare cogatur, concluſ. 1. n. 118.
Arbitrarium eſt Rotæ depoſitionem teſtis famuli diminuere, maximè ſi ſit pauper, & vilis vt ibi n. 16. & ibi ratio aſſignatur.
Arbitrarium eſt Rotæ cognoſcere, an quis ſit pauper, vel non, ibi nu. 17.
Intellige tamen, vt ibi n. 18.
In arbitrarijs appellatio datur, conſtito de grauamine; alias ſecus, concl. 128. n. 333.
Item in illis Iudex redargui non poteſt de eo, quod facit, quia ſemper ex iuſta, & rationabili cauſa ille motus præſumitur, concl. 133. ſub n. 59. & concl 134. n. 34.
ARBITRIVM in iudicando Regulari debet, prout de iure, quia illud eſſe debet iuri, ac legibus conſonum, conclu. 135. num. 2. & 12. & 106.
Extende id eò magis procedere, ſi clauſula Arbitrio Rotæ ſit appoſita in prima commiſſione, & præſertim, quando commiſſio à Signatura Iuſtitiæ emanauit, concluſ. 135. num. 3.

Sed

Sed licèt ſit regulandum, prout de iure: tamen ſemper aliquid de illius rigore remittere, ſolet, concl. 135. num. 4. & concl. 65. num. 3. & 107.

Iuris rigorem relaxat, quando conceditur circa ea, quæ à iure determinata reperiuntur, ibi num. 10.

Arbitrio alicuius, quando aliquid committitur, ſemper intelligendum venit de eo, quod ſit ratione regulatum; non autem de irrationabili, & diſſoluto, concl. 135. num. 14 vbi ratio aſſignatur.

Illud ſemper cenſetur conceſſum ad ſuperſedẽdam; non autem ad retardandam executionem, ibi ſub nu. 19. 58. & 206.

Conceſſum in vna inſtantia non diſſoluitur, ſed durat etiam in alia, ibi nu. 23.

Intrat pro ſananda nullitate examinis teſtium, quando tamen hinc inde eſſent data interrogatoria, concl. 135. nu. 30. & 120. & ibi ratio aſſignatur, & concl. 148. n. 294.

Extende pluribus modis, vt ibi n. 31. cum ſeq. & vide in Verbo Examinis nullitas.

Contrárium tamen, quando nullitas ex defectu citationis reſultaret, concluſ. 135. num. 39. cum ſeqq.

Contrarium tamen, huic opinioni habetur in nu. 40. & 41.

Non intrat pro ſanandis nullitatibus, quando ſpolium eſſet cum illis admixtum, ibi nu. 42. & 146.

Declara tamen, vt ibi n. 147.

Non intrat pro ſananda Sententia nulla ex defectu iuramenti teſtium, cum tota vis examinis in iuramento conſiſtat, ibi n. 45.

Secus eſſet ſi ageretur de remittenda tantummodo iuramenti extenſione, quia tunc illud intraret, ibi n. 44.

Intrat prò ſananda nullitate proueniente ex defectu iuriſdictionis; dummodo tamen defectus non eſſet totalis iuriſdictionis, ſed ſolũ in aliqua parte, concl. 135. nu. 45. & 195. & concl. 148. n. 297.

Intrat ad cumulandum poſſeſſorium, cum petitorio, quãdo hinc indè difficultates inſunt, ita vt illud turbidum, & offuſcatum reddatur, ibi nu. 47. & 122. cum ſeqq.

Extende, vt ibi n. 48.

Fallit vt ibi nu. 49. cum ſeqq.

Intrat ad effectum ſuperſedendi in executione litterarum Apoſtolicarum, quando adeſt legitimus contradictor, veluti ſi quis rem iudicatam ad ſui fauorem haberet, ſed literę, non eſſent iuſtificatę, concluſ. 135. num. 53. & 151.

Contrarium tamen, quando eſſent iuſtificatæ, ibi nu. 148. & 183.

Intrat ad effectum retardandi exequutionem Breuis, ſi adeſſet probabilis dubitatio ſubreptionis, vel alterius ſimilis doloſæ qualitatis ibi nu. 56.

Extende, vt ibi n. 57.

Contrarium, quando Breue eſſet iuſtificatum, ibi n. 130. cum ſeqq. & n. 150. & vide in Verbo Breue.

Intrat ad effectum, vt ſpoliator audiri poſſit, etiã ſpolio non purgato; dummodo tamen non ſit ſpoliator doloſus, reſeruatis expenſis, ac fructibus in fine litis, ibi n. 54.

Intrat ad effectum retardandi ſolutionem penſionis, quando poſſeſſio exigendi non probatur, ibi n. 58.

Extende, & declara, vt ibidem. dicto num. 58. cum ſeqq. & vide in Verbo Solutio penſionis, & vide nu. 155. cum ſeqq. & in Verbo Penſio.

Intrat ad retardandam ſolutionem penſionis, quando ea fuit reſeruata ſub conditione, quæ non ſit iuſtificata, ibi n. 72.

Declara, vt n. 159.

Contrarium, tamen, quando omnes clauſulę ſunt iuſtificatę, ibi n. 187. cum ſeqq.

Extende idem procedere contra eum, qui reſeruationi penſionis conſenſit, quia conſenſus eſt conditionalis, & conditio nihil ponit in eſſe, ibi nu. 73.

Contrarium, n. 157.

Intrat pro retardatione ſolutionis penſionis, quando ea fuiſſet reſeruata ad tempus, quo nõdum eueniſſet; quamuis quaſipoſſeſſio exigendi adeſſet, ibi n. 74.

Intrat pro retardanda ſolutione penſionis, quando agitur contra alium, quàm ſucceſſorem illius, qui penſioni conſenſit, concl. 135. num. 75.

Intrat pro retardanda dicta ſolutione, quando de extinctione penſionis cõſtaret, concl. 135. num. 77.

Sed vide latius à n. 161. vſq; ad 187.

Intrat pro relaxanda declaratoria, quando quis, ob aliquod impedimentum, quod ipſemet præſtiterit, intimari nõ poſſet, concl. 135. num. 78.

Extende, vt ibi n. 80. cum ſeqq.

Intrat ad ſanandam nullitatem ex defectu citationis, quando defectus non eſſet totalis ibi nu. 87.

Extende, vt ibi nu. 88. & vide nu. 115. cum ſeqq. & nu. 196. cum ſeqq.

Intrat pro abſolutione à cenſuris, quando hædem nullitèr, & iniuſtè Decretæ, & relaxatę fuerunt, ibi n. 89.

Intrat ad effectum procedendi ad vlteriorem executionem, quando conſtat de bono iure, licèt poſſeſſio capta in vim executorialium fuerit nulliter capta, ibi n. 91.

Intrat, vt non retardetur proceſſus ad vlteriora, quãdo attentata integrè non fuerunt purgata, ibi n. 95.

Extende, vt ibi nu. 96. 97. & 152.

Item intrat, vt non retardetur proceſſus ad vlteriora, quando ſpolium non eſt integrè purgatum. ibi n. 98.

Intrat ad effectum reſeruandi reſtitutionem fructuum in fine litis, ſtante paupertate, ibi n. 99. & ibi ratio aſſignatur.

In-

Intrat, quando res iudicata non prouenit ex tribus Sententiis, licèt etiam adeſſent duæ, quæ ex Statuto loci (vt eſt in Vrbe) rem iudicatam facerent, ibi ſub nu. 103. & n. 104. ratio aſſignatur.

Intrat ad effectum retardandi proceſſum ad vlteriora, pendente termino remiſſoriæ, quando probatum fuit per ſcripturas, & alias concludentes proba iones, articulos remiſſoriales iam conceſſos fuiſſe irrelcuantes, ibi nu. 105.

Intrat, quando in petitorio ex Iuribus productis, & ex alijs probationibus de bono Iure conſtaret, ibi n. 110.

Intrat pro reiectione attentatorum, quando illa ſunt turbida, ibi n. 111. 142.

Extende idem procedere, quando illa à negotio principali pendent, aut conſtat de malo iure petentis eorum reuocationem, ibi n. 112. 113. & 143.

Intrat dum agitur de excludenda ſuperfluitate gratiæ Principis, ad hoc, vt ea ſuum conſequatur effectum, ibi nu. 149.

NON intrat, vt procedatur, ſine retardatione ſolutionis penſionis, ibi nu. 114.

Intellige tamen, vt ibidem.

Sed quando intret ad effectum cumulandi poſſeſſorium, cum petitorio, Vide concl. 135. nu. 15. cum ſeqq. & 122. cum ſeqq.

Regulariter non intrat, quando adſunt attentata, ibi n 138. cum ſeqq.

Fallit vt ibi nu. 142. cum ſeqq. & vide latius in Verbo Attentata.

Non intrat ad ſanandam nullitatem, ex defectu iniuſtitiæ prouenientem, cum Papa nunquam ſanct defectum, ex eo capite reſultãtem ibi nu. 190.

Non intrat ad ſanandam nullitatem ex deffectu mandati, concl. 135. n. 191. cum ſeqq. vbi ratio aſſignatur.

Non intrat ad effectum ſanandi nullitatem ex defectu actionis prouenientem, quia nemo, ſine actione agere, neq; excipere poteſt, ibi num. 204.

Extende, ibi n. 205. & in Verbo Agens.

Non intrat ad retractandam executionem iam factam, vel ad repetendum id quod fuit indebite ſolutum; ſed benè ad ſuſpendendam executionem fiendam, concl 135. n. 53.

Extende, vt ibi dicta concl. 135. nu. 206.

Subextende, vt ibi num. 207. & vide in Verbo Executio.

Non intrat pro ſatiſdatione, & Iudicij aſſecurationе, quando poſt litem conteſtatam petitur, ibi nu. 212. & 215. cum ſeqq.

Contrarium, num. 213.

Concorda, vt prima opinio procedat de conſuetudine; ſecunda verò de iuris rigore, ibi num. 214.

Non intrat ad fauorem illius Clerici, qui recurſum ad Iudicem ſecularem habuit, concl. 135. n 220.

Illud habens in cauſa conuentionis habebit etiam illud in cauſa reconuentionis, concluſ. 128. nu. 913.

Iudicis arbitrio eſt conferendum id, quod eſt dubium, concl. 133. n. 55.

Illi tamen non tantum committitur in rebus alienis, quantum Domino in rebus proprijs, ibi nu. 57.

Arbitria hodie ad inſtar Iudiciorum ſunt redacta concl. 228. ſub n. 882. & concl. 133 n. 2. vbi ratio aſſignatur.

Illud boni viri, vel liberum, & abſolutum, quę verba inducant, vide concl. 133. num. 50. cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Clauſula.

In arbitrium vnius ex contrahentibus quando poſſit poni augmentum pretij, vide concluſ. 161. n. 76.

Illud Morte finitur, concl. 133. n. 95.

ARBORES vi ventorum eiectę Regulariter ad Dominum fundi, non autem ad vſufructuarium ſpectant, concl. 136. n. 1.

Fallit, vt nu. 13. cum ſeqq.

Et eiectæ ſi vſusfructus perceptionem, vel iter incommodiorem reddant, & Dominus eas non tollat, tunc ad id actio vſufructuario contra Dominum datur, concl. 136. ſub n. 1.

Vi ventorum euulſę non commoditati Emphiteutę, ſed proprietarij cedunt, concluſ. 136. num. 2.

Si illas incidat Emphiteuta in re Emphiteutica à iure ſuo cadit, ibi n. 3.

Declara vt nu. 7. & 17 cum ſeqq.

Item ſi incidat Clericus in re ſui beneficij in magna quantitate, & in notabili deterioratione, tunc beneficio priuandus erit, concl. 136. num. 4.

Declara, vt num. 7.

Fruct feras Vaſallus incidere non poteſt, concluſ 136. n. 5.

Et fructiferas ſcindentes agrorum depopulatores dicuntur, ibi nu. 6.

Earum inciſio, vt Emphitheta, vel ſimiles à iure ſuo cadant, nedum debet eſſe magnæ deteriorationis, ſed etiam cum dolo malo, aut culpa lata, vel leui, & eam ad perpetuum fundi detrimentum fieri; aliàs illi ſolùm ad intereſſe tenerentur, ibi n. 7.

Si in fundo dotali vi tempeſtatum fuerint euulſæ, illarum prætium mulieri, & non viro venit reſtituendum, ibi n. 8. & 28.

Fallit vt num. 25. cum ſeqq. & vide in Verbo Maritus.

Si fuerint oſtenſę emptori, antequam venderetur fundus, & interim ventorum violentia fuerint euulſæ, & poſteą venditio fiat, non cedunt vtilitati Emptoris, quia deiectę daſinunt eſſe fundi, ibi nu. 9.

Illę fundi dotalis, qui in fructu non ſint, ſi per Maritum voluntate mulieris vendãtur, tunc nummi ex earum venditione recepti fiunt vxoris, ibi n. 10.

Plantatæ ſuper via publica, non ad publicum ſpectant, ſed ſunt illius qui prędium vicinum

num habet, concluſ. 136. num. 11.
Item in Ripis plantatæ ſunt habentium prædia vicina, ibi n.12.
Vi ventorum eiectæ ad vſufructuarium ſpectãt, ſi ipſe eas plantauerit, ibi nu.13.
Vetuſtate collapſæ ad vſufructuarium ſpectant; ſecus ſi ex accidente ceciderint, concl.136. nu.14. & ibi diuerſitatis ratio aſſignatur.
Aliquo caſu fortuito deiectæ, ſi per Dominum non amoueantur, tunc vti derelictæ vſufructuarij fiunt, ibi nu.15.
Item deiectæ vſufructuarij fiunt, quando ligna pro comburendo pro vſu proprio non habeeret, ibi n.16.
Sed eas, quando vendere poſſit vſufructuarius, vel vſuarius, vide, ibi ſub n.16.
Si in re Emphiteutica fuerint per ipſum Emphiteutam plantatæ, & aliquo caſu euellantur, tunc ad ipſum plantatem ſpectabunt, ibi num.17.
Illas plantans in ſolo alieno donare non cenſetur, ſed ad ſui vtilitatem id facere videtur, ibi num.18.
Item per Emphiteutam plantatæ incidi poſſũt, abſq; caducitatis incurſu, ibi n.19.
Contrarium, ibi nu.21.
Illæ grandes, & vetuſtæ, aut aliquo modo corruptæ per Emphiteutam incidi poſſunt; ſi tamen loco inciſarum alias ſubroget, concl. 136. nu.22.
Iuniores, ita ſuaues fructus non afferunt, vt faciunt aliæ paulo vetuſtiores, concl.136.ſub num. 22.
Si incidantur per Emphiteutam, & ex illa inciſione fundus ſit factus fructuoſior, tunc ille à iure ſuo non cadit, ibi n.24.
Fundi dotalis vi ventorum eiectæ ad Maritum ſpectant in caſu indigentiæ; aliàs ſecùs, concl. 136.n.25.
Extende, vt ibidem.
Fundi dotalis vetuſtate corruptæ poſſunt per maritum incidi, ſi tamen alias ſubroget, & tunc exciſas faciet ſuas, ibi n.26. 28.
Fundi dotalis quando ſine facto mariti ceciderunt, ipſe ad intereſſe non tenetur, concl.136. nu. 27.
Ceduæ computantur in fructibus fundi, ad fauorem mariti, ſecus eſt in fructibus, concl.136. nu.29.
Ceduæ ſyluæ eam præcioſiorem reddunt, ibi nu.30.
Arbores habuiſſe confitens, ſed ſiccas, tunc arbores dare tenetur, illa ſiccitatis qualitate reiecta, ibi n. 31.
Ex earum inciſione Turbatio, non autem ſpoliatio oritur, ibi n.32.
Earum poſſeſsione priuatus, tamquam ſpoliatus eſt reſtituendus; ſi tamen arbores ſolo cohęrent, ſecus ſi ſint euulſæ, ibi nu. 33.
Arborum Vmbra eſt valdè agris, & corporibus humanis nociua, & præſertim illa Cipreſſi, Pini, Nucis, & ſimilium, concluſ.132. nu.56.& concl.136.nu.34.
Illæ de ſui natura damnoſæ non præſcribuntur, quamuis à vicino longiſſimo tempore fuerint tolleratæ, quia vti quotidie grauantes, quotidie quoq; cauſam conquærendi præbent, ibi ſub nu.34.
Arboris Appellatione regulariter non veniunt fructus, ibi nu.36.
Contrarium, vt ibi nu. 37.
Earum plantatio impediri poteſt, ne aer, ventus, & Sol vicino occupentur, concluſ. 136. nu.35.
Et vaſtatores earum, qua pęna puniuntur, Vide ibi nu.33.
ARCHIBVSETVM deferens pro occidendis bannitis, an ſit puniendus, Vide concl. 143. nu. 79. cum ſeqq.
Illud inutile, & ad nocendum ineptum deferẽs, quando ſit puniendus, Vide concl.143. n.86. cum ſeqq.
ARCHIDIACONVS dicitur quaſi Diaconorum Princeps, ſiue inter Diaconos primus, concl.137. nu. 1.
Illius munus, & officium antiquitus erat curare diligenter, vt cæteri Diaconi ritè ſuum munus, & officium gererent, ſed illius auctoritas indè creuit, data ſibi poteſtate, nedum animaduertendi in Clericos inferiores, verũ etiam in Pręsbyteros, ibi ſub nu.1.
Dicitur oculus Epiſcopi, ac illius Vicarius ordinatus à lege, & primam dignitatem poſt Pontificalem obtinet, ibidem.
Declara tamen, quòd aliter de conſuetudine eſſe poteſt, concl.137.n.2.& 9.
Archidiaconatus non poteſt dici perſonatus, ſed potius Officium, cum adminiſtratione, cum ille ſit prius, qui intonat, & dat Ordinem omnium gerendorum in Choro, concl.137. num.3.
Contrarium quòd ſcilicèt hodie Archidiaconus, & Archipręsbyter dicantur dignitates impropriè, & quòd ſint ſimplices perſonatus cũ nuda, & ſimplici iuriſdictione, concl.137. num.4.
Ille Archipræsbitero pręfertur, etiam ſi non ſit Sacerdos, & Archipręsbiter eſſet Sacerdos, ibi nu.5.
Contrarium, ſub n.6.
Declara, vt nu.9.
Sed talis dignitas Sacros Ordines requirit, ibi nu.6.
Vicarium Epiſcopi præcedit præſente Epiſcopo; at ſecus eo abſente, ibi n.7.22. & 27.vbi ratio aſſignatur.
Contrarium, nu.23. cum ſeqq.
Declara, vt n.9. & Vide in Verbo Vicarius.
Dicitur Maior Archipræsbitero, reſpectu adminiſtrationis iuriſdictionis, ſed eſt tamẽ minor in Miniſterio Altaris, ibi n.11.
Declara tamen, vt nu.12. cum ſeqq.
Item iuriſdictionẽ habere dicitur, concl. 137. num. 19.
Contrarium. num.20.
Et habens iuriſdictionem impedire poteſt, vt

Vicarius Generalis non poſſit per Epiſcopum conſtitui, ibi n.21.
Declara, vt ibidem.
Item Vicario præfertur in his præcipuè, quæ ad Officium Archidiaconi pertinent, concluſ. 137.n.29.
De iure communi licentiam fabricandi in proprijs Eccleſijs Archidiaconorum impartiri, & eas viſitare poteſt, ibi n.30.
Declara tamen id non habere locum priuatiuè, quoad Epiſcopum, ibi nu.31.
Quando veniat appellatione Ordinarij, quoad cognitionem cauſarum Ciuilium, Criminaliũ, Beneficialium, & Matrimonialium, vide concluſ.13.n.32. cum ſeqq.
Venit appellatione Diœceſani, concl.137. ſub num.33.
Ad illius ordinationem, & non Epiſcopi multa ſpectant, etiam in propria Eccleſia Cathedrali, ibi ſub n.35.
Leuia delicta Clericorum punire poteſt, concl. 137.n.36.
Et contra ſubditos agere poteſt, cauſa viſitationis ſine licentia Epiſcopi, concl.137. num.38.
Ius inſtituendi, & deſtituendi præſcribere poteſt, ſed non tamen beneficia vnire valet, ibi num.39.
Extende, vt ibi n.40.
Ille, cui ſit commiſſa ab Epiſcopo inductio in poſſeſſionem alicuius beneficij, eam alteri ſub delegare poteſt, ibi n.41.
Ipſe, ac alij Prælati inferiores curam in foro cõtentioſo habere poſſunt, ibi n.42.
Intellige tamen, vt ibi n.43.
Contrarium tamen circa curam animarum, cũ ille eam non habeat, neq; eam alteri committere poſſit, ibi n. 44.
Item facultatem tollendi curam animarum nõ habet, ibi n.45.
Illi tamen non creditur deponenti, quòd Archidiaconatus curam animarum non habeat, ibi n.46.
Senior ſi diceret reſeruaſſe ſibi vocem in Capitulo, & Stallum in Choro, non ob id probat vocis prærrogatiuam, cum conditionaliter id dici poſſit; nempè ſi hæc ad Archidiaconum ſpectent, ibi n.47.
Ille Monitorijs generalibus vti non poteſt, pro reuelatione in forma ſignificauit, concl.137. num.48.
Appellationem proſequi non poteſt, nomine Eccleſiæ, niſi Epiſcopo, & Capitulo negligẽtibus, ibi n. 49.
Sed Epiſcopo, & Archiepiſcopo reuerentiam præſtare, & ei celebranti aſſiſtere tenetur, ibi num.50.
Declara, quòd eo deficiente, in illius locum ſuccedit Decanus, ibi n.51.
Illo abſente Decanus illius iure vti poteſt, ibi num.52.
Ille non conceditur Alternatiua Epiſcopo competens, concl.97.n.29.
Et quando non teneatur eſſe Doctor, Magiſter, ſiue licentiatus, vide concluſ.137. num.4.
Quando Sede vacante ei competat Officium Vicariatus, vide ibi n.36.
Habens duos Archidiaconatus, in quo reſidere teneatur, vide ibi n.54.
ARCHIEPISCOPVS dicitur Princeps Epiſcoporum, & ſub ſe habet alias Ciuitates illius Prouinciæ, concl.138. n.1. & ibi multa alia præter hic adnotata inuenies.
Archiepiſcopatus dicitur Metropolis, quaſi aliarum Ciuitatum Mater, & non minorẽ Prouinciam habere ſolet decem Ciuitatibus, cum vno Rege, ibidem.
Archiepiſcopi Regibus æquiparantur, & eorum iuriſdictio ad inſtar Preſidum Prouinciarum cenſetur, vt ibidem.
Archiepiſcopus ſolus in Prouincia eſſe debet, ibi num.2.
Et habet intentionem fundatam de iure viſitãdi omnes Eccleſias in ſua Diœceſi exiſtentes, ibi nu.3.
Illi competit manutentio, licèt quaſipoſſeſſionem non probet, ob aſſiſtentiam, quam de iure habet, ibi nu.4.
Habet etiam de iure communi iuriſdictionem Ciuilem, & Criminalem procedendi contra Capitulares, & ſubditos ſuffraganei, etiam ſine adiunctis, ibi n.5.
Contrarium, nu.6.
Concorda, vt prima opinio procedat in delictis ſubditorum ſuffraganei; ſecunda in delictis, Epiſcoporum, ibi n.7.
Item contra Regulares in cauſis Criminalibus iuriſdictionem habet, quando in figura Iudicij quoad Abbatem, vel Priorem priuatiuè procedit, ibi n.8.
Crimina notoria ſubditorum Epiſcopi coercere poteſt, ibi n. 9.
Secus eſt, quando Crimina non eſſent notoria, quia tunc ea coercere non poteſt, ſed eorum inquiſitiones Archidiacono relinquere debet, ibi nu.10.
Licèt poſſit Archidiaconum viſitare; Viſitatoris tamen Officium excedere non poteſt, ibi ſub num.10.
Iuriſdictionem habet in Epiſcopum ſuffraganeum, tamquam ei immediatè ſubiectum, & propterea eum ad ſuſcipiendam cauſæ delegationem cogere poteſt, concluſ.138. num.11. & num. 13. ratio aſſignatur.
Fallit in ſubditis ſuffraganei ſui, quos cogere non poteſt, ſi illi delegationẽ cauſæ recipere noluerint, concl.138. nu.12. & ibi ratio aſſignatur.
Item nullam iuriſdictionem in ſubditum ſuffraganei habet; niſi ad eum facta deuolutione cauſarum, vel niſi in caſibus à iure expræſſis, ſiue per viam querelæ, aut ex aliquo ſingulari Priuilegio, vel particulari conſuetudine, ſiuè ſtylo, concluſ.138. num. 14. & 23.
Neq; etiam ex Decreto Concilij Prouincialis

iuriſdictionem contentioſam in ſubditos ſui ſuffraganei acquirere poteſt, concluſ. 138. num.15.
Et dum viſitat Prouinciam excommunicatum ab Epiſcopo ſuffraganeo abſoluere nō poteſt, nec iniuriam ſibi illatā vlciſci, niſi ſit notoria, aut conſuetudo aliter permitteret, concl.128. num 16.
Procedere volens in caſu ſibi permiſſo contra ſuffraganeum, aut illius ſubditum, in citatione tenetur exprimere cauſam, quæ iuriſdictionis competentiam concludat, concluſ. 138. nu.17.
Suffraganeum cogere poteſt, ad compellēdum ſuos ſubditos, pro ferendo teſtimonio, & alia neceſſaria in cauſis appellationum, concl.148. num 18.
Extende, vt ibi nu.19.
Ad eum iuriſdictio deuoluitur, ob Epiſcopi negligentiam, ibi n.19.
Poteſt etiam Vicarium ſui ſuffranei punire, quādō tamen Vicarius peccaret in his, quæ eſsēt iuriſdictionis, vt ſi ferret Sententiam per gratiam; aut per Sordes, vel ſi excommunicet aliquem ſine ſcriptis, aut trina monitione non præcedente; ſecus ſi faceret aliquid, vti priuatus, concl.138.n.20.& n.21.ratio aſſignatur.
Poteſt cauſas ad ſe per appellationem, aut alio modo ab Epiſcopo ſuffaganeo delatas per ſe, vel Vicarium Generalem, ſiue per Delegatum cognoſcere, & terminare, etiam in Diœceſi ſuffraganei, concl.138. num.24.
Reſtringe, vt n.27.
Extende, quòd, etiā ad hunc effectum Notariū, & Nuncium deputare poſſit, concluſ.138.nu. 12.& 25.
Ille, veluti etiam Epiſcopus poſſunt in omnibus locis eorum Diœceſis Tabelliones, & Notarios creare, ibi nu.26.
Poteſt erigere Crucem per totam Prouinciam, imò etiam in locis exemptis, ad effectum benedicendi Populum, nec non ibi indulgētias, ac remiſſiones concedere, concl.138.n.28.& 29. ratio aſſignatur.
Contratium, nu.51.
Et nedum poteſt in locis exemptis Populum ſimplici benedictione benedicere, ſed etiam illa ſolemni, incipienda per illa Verba (ſit nomem Domini benedictū n, ibi nu.30.
In locis exemptis poteſt Diuina Officia, etiam in Pontificalibus celebrare, & ab alijs in ſua præſentia (ſine tamen Pontificalibus) celebrari facere, ibi n.31.
In celebrando vtitur pallio, etiam in locis exēptis, ibi n.32.
Sed quando prędicando, aut celebrādo in locis exemptis, oblationes recipere poſſit, vide ibi nu.32.
Ille, & Epiſcopus multa in locis, & perſonis exemptis exercere poſſunt, vt ibi n.34.
Poteſt collocare ſolium in Eccleſia exempta, ad Officium celebrandum, nec non habere proprios Canonicos, qui ei celebranti aſſiſtant, ibi nu.35.
Item licentiam prędicādi in Eccleſijs Archidiaconi dare poteſt, ibi nu.36.
Item licentiam emittendi profeſſionem Monialibus concedere poteſt, concluſ. 138. num.37.
Item licentiam impartiri poteſt Clericis, vt à beneficio ex rationabili cauſa abeſſe poſſint, ibi nu.38.
Item licentiam concedere valet alienandi res Eccleſię ex neceſſitate, vel euidenti vtilitate; ſeruata tamen debita ſolemnitate, concl.138. num.39.
Ille Eboracenſis alium Superiorem, quām Papam non recognoſcit, ibi n.40.
Sed non poteſt in loco exempto Cathedram iudicialem collocare, ibi nu.41. vbi ratio aſſignatur.
Intellige, vt ibidem, n.46.
In locis exemptis exercere non poteſt ea, quæ iuriſdictionem contentioſam tangunt, vel etiam voluntariam; item ea, quæ ſapiunt Superioritatem, vel mixturam iuriſdictionis habent, concluſ.138. num.42. & 43. ratio aſſignatur.
Archiepiſcopi non poſſunt in locis exemptis ea facere, quæ ſunt iuriſdictionis Epiſcopalis, etiā cum licentia exemptorum, ſed illa Superioris immediati exemptorum eſt neceſſaria, concl. 138. nu.44.
Sed quando tamen poſſint puniri ab Epiſcopis, vide in concl.138.n.68.
Archiepiſcopus, quando eſt Canonicus debet ſedere vti Canonicus, ibi n.65.
Illius iuriſdictio in Prouinciam quomodo differat, ab Epiſcopali in Diœceſim, vide concluſ. 138. num.43.
Archiepiſcopi, an in locis Exemptis poſſint Ordinationes celebrare, Catedram collocare, Chriſmare, Degradare, Confeſſiones audire, Abſoluere, licētiam contrahendi Matrimonij date, conſecrare, & indulgentias concedere, vide ibi n.45. cum ſeqq.
Illorum conſtitutiones quādo eos, ac ſuos ſucceſſores ligent, vide in Verbo Conſtitutio, & ibi n.54. cum ſeqq.
Archiepiſcopus Montis Regalis omnem iuriſdictionem in Monacos illius Montis habet, exceptis ijs, quę inſtituta Regularia concernūt, ibi n.59. 61. & 62.
Ille non poteſt ſtatum, & Monachorum Ritum mutare, circa Officia Diuina, nec Choros ſeparatos facere inter Clericos, & Monachos, ibi nu.61. vbi ratio aſſignatur.
Contra Statutum à Papa confirmatum diſponere non poteſt, quando ex illius confirmatione eſſet ius tertio acquiſitum; ſecus ſi concurreret conſenſus eorum, ad quorum fauorem illud eſſet confirmatum, & nullum ius eſſet tertio quæſitum, concl.138. num.63.
Extende, vt ibi n.64.

Si

Si eſſet Canonicus cæteros extra Capitulum præcedit, ſed non in Capitulo, concluſ.138. num.65.
Sed delinquens in Prouincia alterius Archiepiſcopi, ab eo iudicari poterit, cum ratione delicti minor efficiatur eo, à quo iudicari debet, ibi nu.66.
Ille, vel Epiſcopus Monaſteria Monialium, ſibi non ſubdita ingrediens, puniri poteſt, concl. 138. num. 67.
In aliena Diœceſi Pontificalia exercens, ſine licentia illius Epiſcopi in pœnam ſuſpẽſionis incidit, & irregularitatem contrahit, quamuis bona fide id fecerit ibi nu.68.
Et quomodo ſit abſoluendus, vide ibidem remiſſiuè.
Iudex eſſe non poteſt in cauſa, quam vt Epiſcopus cognouerat, ibi n.69.
Debet honorare Epiſcopum in ſua Diœceſi; immò etiam à Cardinali debet illi reuerentia præſtari, concl.138.n.68.
Non eſt exemptus à ſumptibus fabricę Eccleſię, ſed vſq; ad quartam redditum portionem pro ea conſtruenda tenetur, ibi n.71.
Extende, & declara, vt ibi n.72. cum ſeqq.
Non recipit illud nomen Archiepiſcopi, niſi à die ſuſceptionis Pallij, quia prius electus tantùm dicitur, concl.138. n. 81. & prius concl. 1. num.16.
Illi per Palij ſuceptionem ordo confertur, veluti ſit Epiſcopo per conſecrationem, concl.1. ſub nu.16.
Et quomodo vti eo, ac illud conſeruari debeat, ac de alijs effectibus illius, vide concl.138. ſub num.86.
Ante Palij ſuſceptionem munus conſecrationis ſuſcipere poteſt, & ea inter Epiſtolam, & Euãgelium fieri debet, ac omnes ſuffraganei Prouinciæ ſunt vocandi, & ad minus tres requirũtur, concl.138.n.82.& 83.
Archiepiſcopatus, Epiſcopatus, aliæq; dignitates Eccleſiaſticę, quando ſedes eſt vacans, ad manus Regis Delfini reducuntur, ſicuti etiam bona ſpolij, ibi n. 86.
Archiepiſcopus poſtquam legitimè eſt effectus, tunc curę animarum ſui Ouilis incumbere, & quolibet triennio Synodum Prouincialem congregare tenetur, ibi n.87.
Ab eo datur appellatio, ad Concilium Prouinciale, quando illud eſt maius; veluti, quia in eo Patriarcha præeſt; aliàs ſecus, concl.138. ſub num.87.
Abſq; conſenſu Capituli non poteſt Synodum congregare, nec ibi ſtatuta condere, concl. 138. num.88.
In Concilio Prouinciali, ibi tanquàm caput intereſt, concl.128.nn.237.
Impedire non poteſt, quin Concilium Prouinciale aliquid decernere valeat, concl.138.nn. 89.vbi ratio aſſignatur.
Concilio Prouinciali præſidens, non à ſe illam poteſtatem ſolus habet, ſed benè vnà cum ſuffraganeis colleggialiter, ibi ſub n.89.
A Concilio Prouinciali excommunicari poteſt, ibi num.90.
Eo mortuo, vel impedito ius conuocandi Prouinciales ad Coepiſcopos deuoluitur, nec ad illius Capitulum cum iuriſdictionalibus tranſit, ibi nu.91. vbi ratio aſſignatur.
Archiepiſcopalis Eccleſia Olim dari poterat in titulum Cardinali Diacono, adueniente legitima ætate, ſed hodie contrarium reperitur diſpoſitum, vt ibi n.95.& 96.
Archiepiſcopis, quãdo concedatur alternatiua, vide in Verbo Alternatiua, & concl.97. n.29. cum ſeqq.
Archiepiſcopus an poſſit habere Fiſcum, & in delictis ad illius forum ſpectantibus, ſiue mixti fori pœnam pecuniariam imponere, ac eius Cameræ applicare valeat, vide in Verbo Epiſcopus, & in Verbo Iudex Eccleſiaſticus, & in concl.139. pertotam, quia ibi infinita memoriæ mandanda inuenies.
ARCHIPRESBYTERATVS eſt dignitas, & Archipresbyter Presbiterorum Decanus appellatur, concl.140.n.1. & 10.
Ille non cadit ſub gratia, niſi exprimatur, quòd ſit prima dignitas in Collegiata; aliàs ſi dignitas non eſſet, tunc ſub gratia veniret, concluſ. 140. num.2.
Et ad hunc effectum, quomodo probetur collegialitas, vide ibidem.
Iſta dignitas tribus modis eſſe poteſt, & primo ab erectione, & tunc ſine dote cõſtitui poteſt, ſecundo ex conſuetudine; tertio ex præſcriptione, ibi n.3.
Archipresbyter dicitur maior Cantore, atq; eo eminentior, ibi n.4.
Extende, vt ibi num. 5. & ibi ratio aſſignatur.
Et vocem in Capitulo habere poteſt, quia in eo continetur, ibi n.6.
Contrarium, n.7.
Declara, vt n.8. & 9.
Archipresbyteratus multas qualitates habet, quas non habet Canonicatus, cum ille non optetur, ſicuti cęterę præbendæ, & ſedeat in ſuo loco particulari, non autem ſecundum antiquitatem, ibi n. 9.
Archipresbyteri Rurales Vicarijs Parrochialium, & earum Clero pręferuntur, concl. 140. num.10.
Declara tamen, vt n.13 & 14.
Dicitur ſimplex beneficium Archipresbyteratus, quando habeat aliquam iuriſdictionem, & in eo Cura animarum nõ ſit neceſſaria, ibi num 15.
Illum, vel Archidiaconatum impetrans à Papa, mentionem facere tenetur, ſi ſit cum Cura, vel ſine, ibi nu.16.
Ille cum beneficio Curato ſunt inuicem incõpatibilia, ibi nu.17.
Et licèt Archipræsbiter ſit minor Archidiacono in adminiſtratione; ſecus tamen eſt ratione Diuinorum, quia tunc illo eſt maior, concluſ.140.n.18.

P 2 De-

Declara, vt in Verbo Archidiaconus, concluſ. 137. ſub nu. 6. & 18.
Eo abſente Decanus in eius locum ſuccedit, & illius iure vtitur, concl. 140. n. 19. & concl. 137 num. 53.
Archipræsbyteratus, cum ſit dignitas, etiam, quòd non habeat præbendam eſt incompatibilis cùm Canonicatu, ſub eodem tecto, ſine diſpenſatione, ibi nu. 20.
Archipresbyter non habet in Parrochianos iuriſdictionem fori contentioſi, ſed tantùm pœnitentialis, concl. 140. n. 23.
Item nullam habet iuriſdictionem in ſuo Archipresbiteratu, ſed omnia Epiſcopo referre debet, nec aliquid contra eius decreta ordinare poteſt, ibi n. 24.
Non poteſt inobedientes coercere, eiſquè pœnam iniungere, ſed omnia debet Epiſcopo denunciare, ad effectum, vt contra eos procedere poſſit, prout ſibi benè viſum videbitur, ibi nu. 25.
Fallit, vt ibi n. 26.
Poteſt monere Clericos, vt munera eis iniungenda præſtent, & facienda ſuis loco, & tempore faciant, & in euentum inobedientiæ poteſt omnia Epiſcopo referre, vt contra eoſdem procedere poſſit, vt ibidem.
Poteſt iurgia inter Sacerdotes, & Clericos orta amicabiliter componere, & admonere ſeminantes diſcordias in Choro, vel in ſacrario vt à prædictis deſiſtant, ſed non per viam iuris ibi num. 27.
Informationes extraiudicialiter ſumere poteſt, ſed non in figura Iudicij, ſuper Matrimonijs à forenſibus, & illas poſtea ſuſceptas ordinario tranſmittere, ibi n. 28.
Archipresbiteratus ætatem annorum viginti quatuor completorum requirit, concluſ. 72. num. 74.
ARCHITECTVS ſi non benè colligauerit machinam, & illa ceciderit, & hominem interfecerit, tunc culpa illi imputari poteſt, & arbitrio iudicis puniri, concl. 150. ſub n. 12.
ARCHIVIVM eſt locus publicus, & Sacrarium, vbi ſcripturæ publicæ Ciuitatum, & Iucorum reponuntur, & ſeruantur, concl. 141. num. 1.
Quando habet debita requiſita, tunc dat robus ſcripturæ, quæ teſtibus caret, & alios defectus patitur, ibi nu. 2.
Vt probet inter cætera requiritur, vt publicus Officialis ei præſit, ac de illius deputatione, & legalitate conſtet, ibi n. 3.
Archiuiſtæ aſſertioni de conſuetudine creditur, ſi extrahendo ſcripturam de Archiuio dicat, ſe Archiuiſtam; licèt ſecus de iure, concl. 141. num. 4. & 5. & concl. 123. n. 127.
Declara, vt concl. 141. n. 8. cum ſeqq. & vide in Verbo Conſuetudo.
Illi tamen non creditur ſuper eo, quòd ſcriptura ſit de eius manu ſcripta, ſed ad id probandum erit neceſſaria ſufficiens recognitio, maximè ſi ea à Statuto (prout eſt in Vrbe) eſſet ordinata, concluſ. 141. num. 6. & 7.
Archiuium ſcripturis non dat robur contra nõ ſubditos, immò nec etiam contra ſubditos, quando ſolemnitates, & requiſita Archiuij publici non concurrunt, concluſ. 120. num. 120.
Contrarium, ibi n. 119.
Et vt det robur ſcripturis, illæ in eo infra quindecim dies exhiberi debent, concluſ. 123. num. 74.
Probat ſolum in territorio, non autem extra illud, concl. 123. n. 118. & concl. 141. n. 10.
Fallit, quando lis eſſet inter ſubditos Archiuio, quia tunc illud etiam extra territorium inter eos probat, concl. 123. nu. 119. & concl. 141. num. 11.
Scripturæ penitus informi robur non præſtat, ibi n. 129. & concl. 141. n. 12.
Non poteſt ſupplere defectum in ſubſtantialibus verſantem, neque facere fidem de vna ſcriptura, quę in Archiuio non extet, nec quòd vnus actus, qui ſit imperfectus fiat perfectus; ſecus ſi defectus non ſit in ſubſtanialibus, veluti eſſet carentia ſigilli, aut ſubſcriptio Notarij, concl. 123. n. 130. & concl. 141. n. 13.
Archiuiſta legitimus ſcripturas ex Archiuio abſquè vlla ſolemnitate exemplare poteſt, ibi n. 121. & concl. 141. n. 16.
Fallit, vt in concl. 123. nu. 122. cum ſeqq.
Item extende, & declara, vt concl. 141. nu. 17. cum ſeqq.
Archiuium, quando præſumatur Epiſcopi, vel potius Capituli, vide concluſ. 141. num. 22. remiſſiuè.
Illius auctoritas non ſuffragatur ſcripturæ, quãdo in eo aliæ ſcripturæ non authenticæ, veluti in folio volanti, & abſq; ſigno Notarij reperirentur, concl. 141. n. 25.
Illius Bulla annullans Inſtrumenta rogata in Vrbe per Notarium matriculatum, non habet locum, quãdo conſtaret de legalitate Notarij, & de rei veritate; népè illam rem fuiſſe factã, quamuis etiam de tenore rei factæ non conſtaret, ibi n. 35.
Plura vide in Verbo Scriptura.
ARGVERE de falſo volens ſcripturam, ſiue dicta teſtium, quæ ſeruare teneatur, vide quæ dixi in concl. 123. nu. 156. cum ſeqq. & in concl. 148. in fine.
ARGVMENTVM à contrario ſenſu eſt validũ, & præſertim in vltimis voluntatibus, concluſ. 142. num. 1.
Illud operatur, vt pro expræſſo dabeatur id, quod in ſenſu contrario dicitur, concluſ. 141. num. 2.
In Statutis eſt validiſſimum, & præſertim, quãdo Statutum diſponeret in caſu à iure nõ prouiſo, ibi nu. 3. & ibi exemplificatur.
Declara, vt ibi n. 4.
Valet à contrario ſenſu conditionis appoſitæ, ibi nu. 6.
Non eſt admittendum, niſi ſtrictè ſumatur, nec extrinſecus aliquid adijciendum venit, ibi n. 7.

Et

Et quando ſtrictè ſumi dicatur, vide ibidē. n.8.

Non valet, quando eius diſpoſitionis correctio induceretur, ibi n.10.

Non ſumitur contra ſenſum expræſſum diſpoſitionis, de qua agitur, neq; per illud dicta expræſſa diſpoſitio reuocatur, concluſ. 142. num.11.

Non habet locum in Statutis ad correctionem iuris communis, ibi n.12.

Fallit quando verba Statuti in ſenſu directo nihil operari poſſent, ibi nu.13.

Non ſumitur ex lege, quando indè alterius legis correctio ſubſequeretur, ibi n.14.

Valet, quando eſt ſumptum ex coniunctione duarum legum, vel duorum Capitulorum eiuſdem legis, & tunc vocatur argumentum ex interpræratione, ibi nu.15.

Non valet, ſi ſit ſumptum ex dictis Doctorum concl.142. nu.16. vbi rationes, & exemplum aſſignantur.

Non valet in materia ſtricti iuris, ibi n.17.

Contrarium, nu.18.

Non valet, quando ex eo abſurdum reſultaret, veluti ſi illud ſumendo, quis debuiſſet iactare ſuum, quod in iure nullo modo tollerandum venit, ibi n.19.

Non eſt admittendum, quando ex eo prauus, & iniquus intellectus ſequeretur, veluti ſi eo ſumpto potius præſumeretur dolus, quàm culpa, ſiue maior, quàm minor dolus, concl. 142.nu.20.

Non eſt ſumendum ad effectum amiſſionis, vel ſui iuris reuocationis, quia nemo illud velle facere præſumitur, ibi n.21.

Non eſt accipiendum in ſenſu litteræ, ſed debet eſſe quoquè à contrario ſenſu mentis ſtatuentium, ibi nu.22.

Non ſumitur ex verbis Inſtrumenti, contra expræſſam mentem contrahentium, concl.142. num.23.

Non ſumitur ex verbis Sententiæ, concluſ.142. num.24.

Non eſt ſumendum, quando legibus repugnantia ferer, ibi n.25.

Non ſumitur ex lege ambigua, quia poteſt vario modo interpræṭari, ibi n.26.

Non valet, in materia vltimæ voluntatis, ad derogandum expræſsè diſpoſitis per teſtatorem, ibi nu.27.

Argumentum valet de vltimis voluntatibus, ad contractus, concl.142.n.28.

Declara tamen, vt ibi nu.29. cum ſeqq.

Valet de contractibus, ad iudicia, concl.142. num.39.

Valet de delicto, ad contractus, concl.102. ſub nu.12. & concl.142. nu.40.

Non procedit de deportato, ad foro iudicatum, concl.142. n.41.

Non procedit à delicto in committendo, ad illud in omittendo, ex iuris diuerſitate, concluſ. 142.n.42.

Valet de Statuto, ad pactum, concl.142. n.43. vbi exemplificatur.

Valet à ſolito in materia probationum, concl. 142. nu. 44.

Extende, vt ibi n.45. & 46. vide in Verbo Solitum.

Fallit ſi illud ſolitum non eſſet honeſtum, quia tunc non eſſet ſeruandum, ibi nu.47. vbi ratio & exemplum aſſignantur.

Valet à ſępius iudicatis, & à conſuetudine, ibi num. 48.

Valet à communiter accidentibus, & præſertim in coniecturanda voluntate teſtatoris, concl. 142. nu.49.

Valet ab vſu, & conſuetudine Patrisfamilias ſolentis aliquod Priuilegium concedere, concluſ.142.n.50.

Valet ab æquiparatis, & ſimilibus, ibi n.52.

Extende id in tantùm eſſe verum, vt alleganti ſimilitudinem non procedere, onus probandi incumbat, ibi n.53

Sed ab æquiparatis non valet, ſi omnimoda æquiparatio non concurrat, & per viam regulę, ibi n.54.

Item ab æquiparatis, & ſimilibus non procedit, quando induceretur ſimilitudo in materia controuerſa, & ſic de actibus turbidis, & vario modo conſideratis, ibi n.55.

Ab æquiparatis, & ſimilibus non ſumitur in materia priuationis, ibi nu.56.

Ab æquiparatis, & ſimilibus non ſumitur, ex lege ambigua, vt ſi ea multis modis interprætari poſſet, ibi n.57.

Item ab æquiparatis, & ſimilibus non procedit, data aliquali diſſimilitudine, ibi nu.58.

A caſibus expræſſis, ad eos non expræſſos non valet, ſi æquiparatio omnimoda non ſit facta, & pręſertim eadem ratione non concurrente, ibi nu.59.

Valet ſumptum de voto expræſſo, ad votum annexum, ibi n.60.

Sed hæc opinio non placet auctori, ibi nu.61. vbi rationem aſſignat.

Valet de Iudice ad quem, ad Iudicem laicum ſuper alimentis incidenter præſtandis, concl. 142.num.62.

Declara, vt ibidem, & n.63.

Valet de Procuratore, ad Magiſtrum, ibi n.64. vbi exemplificatur.

Valet de ſpurio, ad ſeruum in Emphiteuſi, concluſ.142.nu.65.

Valet de feudo, ad Emphiteuſim, concl.78. n. 44. & concl.142.n.66. & concl.154. ſub n.21.

Declara tamen id eſſe verum, quando ius feudorum eſt in ratione naturali, & iuſta fundatum, nec aliter de iure reperitur deciſum, ibi num.66.

Valet de feudo, ad ius Patronatus, quoad modum ſuccedendi, ibi nu.67.

Sed de feudo, ad Emphiteuſim non ſemper valet, neq; in omnibus procedit, concl.142.nu. 68. cum ſeqq.

De feudo, ad Emphiteuſim non procedit, quando eadem ratio non ſubeſt, concl.142. num.72.

Valet ab inueſtitura ad immiſſionem, quæ fit ex l. fin. C. de Edic. Diu. Adria. tollen. concluſ. 142. n. 73.
Valet de exhęredatione Filij, ad priuationem Vaſalli à feudo, ſed non è contra, concl. 142. num. 74.
Valet ab identitate, & maioritate rationis, ibi nu. 75.
Valet de minori, ad maius; vndè ſi ſit prohibitum alicui, quod eſt minus, eidem cenſetur prohibitum quod eſt maius, ibi nu. 76.
Extende id in tantùm valere, quod nunquam fallit, ibi n. 77.
Contrarium, quando diuerſitatis ratio concurreret, ibi n. 79
Item de maiori ad minus valet; vndè quando eſt conceſſum alicui, quod eſt plus, eidem cōceſſum cenſetur quod eſt minus, ibi n. 78.
Fallit quando diuerſitatis ratio concurrit, vel in diſpenſatione; Item quādo diſponens limitatiuè proceſſit, ibi n. 78. 80. & 81.
Item fallit, vt in concl. 23. n. 3.
Vt inducatur ab idētitate, & paritate rationis, non eſt inducenda extenſio, ſed benè comprehenſio; Item eſt inducendum per propriū non autem per ſubauditum intellectum, concluſ. 142. n. 82.
Tenet de legitima, ad debitum ex Statuto, ibi nu. 83. vbi exemplificatur.
Procedit de dote, ad legitimam, cum dos loco legitimę ſuccedat, concl. 142. n. 84. vbi datur exemplum.
Valet de legitima ad vitam, & militiam, & è cōtra, ibi nu. 85.
Fallit tamen, vt ibi nu. 86.
Valet de alimentis, ad dotem, & è contra, cum ea inſimul æquiparentur, concl. 89. nu. 88. & 448. & concl. 142. n. 87.
Declara, vt ibi n. 87.
Rurſus declara, ibi d. concl. 89. n. 90.
Sed non valet de alimentis, ad excarcerationē, concl. 84. n. 140. & concl. 89. n. 296.
Valet à collatione, ad imputationem in legitimam, negatiuè tamen; at ſecus affirmatiuè, concl. 142. n. 88.
Valet de lege, ad teſtatorem, & è conuerſo quando tamen eadem ratio concurrat, concl. 142. n. 89. & 90.
Valet de re, ad perſonam, & de perſona ad rem ibi n. 91. & 92. datur exemplum.
Valet de tempore, ad locum, ibi n. 93.
Valet de re, ad tempus, ibi d. n. 93.
Valet de tempore præterito, ad præſens; dummodo aliqui actus intermedij contrarij non probentur, concl. 100. n. 35. & concl. 142. nu. 99. 104. & 105.
Declara quatuor modis, vt in concl. 100. n. 34.
De prætetito ad pręſens non valet in materia editionis ſcripturarum, concl. 61. n. 6.
Rectè procedit de ſucceſſione, ad tutelam, quia tutela, quæ dicitur onus à fauore ſucceſſionis regulatur, concl. 142. n. 94.
Fallit, vt ibi n. 96.
Item procedit de præſenti in præteritum, ibi num. 97.
Extende id eò magis procedere, ſtante breuitate temporis, ibi n. 98.
Contrarium, nu. 100.
Sed de præſenti in præteritum non valet, quādo non conſtaret de initio, & de continuatione ſtatus illius rei, ibi n. 101.
Item quando ſtatus pręſens nullo modo cum origine rei de tempore prèterito conuenire poſſet, ibi n. 107.
Item de pręſenti in præteritum non valet, in his, quorum facies, & natura eſt tempore mutabilis, ibi n. 102.
Item de pręſenti in Pręteritum non valet, quādo pręſens ſtatus eſt prorſus ab illo difformis, ibi nu. 103. & ibi ratio aſſignatur.
De præſenti in pręteritum valet, quando ſumus in tempore limitato, etiam ad iuris communis correctionem, concl. 143. n. 05.
Valet de Matrimonio carnali, ad ſpirituale, concl. 142. n. 108. & 109. & ibi datur exemplum.
Declara tamen, vt n. 110. cum ſeqq.
Valet de furioſo, ad mentecaptum, quia inuicē æquiparantur, ibi n. 109.
Valet de reputatione, ad non reputationem, vel contrariam reputationem, concluſ. 142. num. 112.
Illud ab abſurdo euitando eſt in iure validiſſimum, concl. 13. num. 7. & concluſ. 142. num. 113.
Item valet à ſuperfluo euitando, ſed valdè fragile dicitur, ibi n. 13. & 14.
Item illud ab otioſitate verborum valdè periculoſum dicitur, ibi num. 115.
Valet à ſignificatione, & ab ethymologia nominis, & vocabuli, ibi n. 118.
Argumentum data inſtantia corruit, concl. 142. num. 119.
Valet de toto, ad partes, etiam reſpectu temporis, ibi n. 120.
Valet à veriſimili mente diſponentis, ſi ita interrogatus fuiſſet teſtator, concluſ. 142. num. 122.
Extende illud quoq; procedere in Papa, concluſ. 142. n. 123.
A veriſimili mente diſponētis valet, in commiſſionibus, reſcriptis, ſi Papa interrogatus ita reſcripſiſſet, ibi n. 124.
Valet ex eo ſumptum, ſi teſtator voluiſſet, vtiq, expreſſiſſet, ibi n. 125.
Valet à veriſimili reſponſione ſtatuentium, ibi num. 126.
Sed à veriſimili mente diſpoſentis non valet, in diſpoſitionibus conditionalibus, concl. 142 num. 127.
Illud ſumptum ex gloſ. in l. tale pactum §. fin. ff. de pact. dicitur valdè fallax, & periculoſum ibi nu. 128.
A correlatiuis eſt in iure optimum, concl. 128. ſub nu. 910.
Declara tamen id procedere, dummodo inter

ea diuerſa ratio non vigeat, concl.142.n.129.
Extende primo idem procedere in Criminalibus, ibi nu.131.
Extende ſecundo idem procedere in materia correſpectiuorum, concl.142.nu.122. vbi ratio aſſignatur.
Tenet quando ſumitur à præcedentibus, & ſubſequentibus in materia Iuris ceſſi, concl.152.n.134.
Valet de libertate, ad piam cauſam, concl.142. nu.135.
Declara, vt nu.136.
Valet de adoptione, ad legitimationem, cum a pari procedant, concl.142.nu.137.
Valet à cauſa teſtati, ad cauſam inteſtati, concl.142. nu.138.
Valet à neceſſario antecedenti in omni materia, quantumuis ſtricta; imò etiam in Sententijs, ibi nu.140.
Valet à ceſſante ratione legis, ibi n. 141.
Valet ab auctoritate Poetarum, Scriptorum approbatorum in Studijs, Philoſophorum, Grammaticorum, Prophætarum, & Pſalterij, concl.142. nu.142.
Declara tamen illud eſſe argumentum probabile, ſed non neceſſarium, concl. 142. nu. 143. vbi ratio aſſignatur.
Item ab auctoritate Maiorum, vel Cronicarũ dicitur probabile, ſed non neceſſarium, concl.142.nu.144.& 145.
A caſu Belli, vel Peſtis, ad caſum inundationis, non valet, ibi nu.146.
Non valet ab extenſione, ad ſubrogationem, ibi nu.147.
Declara, vt ibidem.
Non valet à Iuriſdictione temporali, ad terminos Eccleſiarum, ibi n.14.8.
Non valet de diuiſione Prouinciarum temporalium, ad dignitates Eccleſiaſticas, concluſ. 142.nu.149.
Non valet ex vſu, ad poſſeſsionem, neque ex non vſu, ad non poſſeſſionem, concl. 142. nu. 150.
Non valet, quòd damnato Iure Patronatus, cenſeatur quoque damnata ſepulturæ conceſſio, ibi n.151.
Non valet in diſpoſitione negatiuè concepta, nec quando inducta ad vnum finem operarentur contrarium, nec quando in contrario ſenſu eadem, vel maior ratio reſultaret, ibi nu. 152.
Non ſumitur in caſu omnino omiſſo, concluſ. 142.nu.153.
Sed valet de delicto, ad vltimas voluntates, concl.89.nu.52.
Illud ab effectu ſubſequuto eſt firmiſſimum, concl.109 ſub nu.9.
De liberis, ad pias cauſas in materia teſtamenti valet, concl.123.n.96.
Valet de maioratibus, ad feuda, concl. 94. ſub num.10.
De minore, ad Eccleſiam in iure valet, concluſ. 85. nu.208.
Non valet à poteſtate conferendi beneficia, ad poteſtatem reſignationes recipiendi, nec è contra, concl.1.n.85.
Item non valet de ſubrogante, ad ſubrogatum, concl.128. nu.175.
Sed valet de toto, ad ad partes, concl.164. ſub num.75.
ARMA Regulariter ſunt vetita, quia deferens illa, & præſertim prohibita animum maleuolum habere cenſetur, concl.143.n.1.
Fallit, vt ibi nu.2.
Arma, & Arteghariæ, quãdo veniant in venditione Caſtri, vide ibi in fine.
Armatos homines coadunare nemo poteſt, niſi cum Principis licentia, ibi n.3.
Armorum delationis pœna eſt cõfiſcationis bonorum deportationis, ſiue bannimenti, concluſ.143.n.4.
Intellige tamen, vt ibidem.
Eorum delationem, ſi Statutum prohibeat à pulſu, ſiue ſono Campanæ de ſero, tunc illud incluſiuè venit intelligendum; ſi verò Arma deferri permittat à pulſu Campanæ de mane, ſtat excluſiuè, concl. 143. num.10.& ibi ratio differentię aſſignatur.
Extende, vt ibi n.11. cum ſeqq.
Eorum appellatione non ſolùm veniunt ſcuta, Gladij, & Galeę, ſed etiam fuſtes, & Lapidea concl.80. n.8.& concl.143. n.14. & 17.
Declara id eſſe verum impropriè, non autem propriè, vt ibi n.19.
Item eorum appellatione venit omne id, quod eſt aptum nocere, concl.143.n.15.
Declara, vt n.23. & 24.
Extende, quòd eorum appellatione veniant quoq; Arma deffenſibilia; item quæ ante factum non venirent, ea poſt offenſam veniunt, ibi n.20.
Sed eorum appellatione non veniunt dentes, ibi n.21. vbi ratio aſſignatur.
Armorum genus triplex eſt vt in d. concl.143.n. 22. 23. & 24.
Illa deferre, quibus fuerit prohibitum de iure digeſtorum; item de iure Codicis, & de iure Authenticorum, & nouiſſimo, vide ibi n. 26.
Et eorum delatio, quando ſit prohibita mulieribus, forenſibus, nobilibus, diuitibus, Ruſticis, & militibus, & qua pœna tales perſonæ, ſi ea deferant ſint puniendæ, vide ibi n. 27.cum ſeqq.
Eorum vſus Regulariter vbiq; eſt prohibitus, ibi ſub nu.29.
Item eorum delatio, quando Clericis ſit prohibita, vide in Verbo Clerici, & concl.143. nu.35. cum ſeqq. & n.70.
Arma Clericorum debent eſſe lachrymæ, & Orationes, ibi ſub n.41.
Ea cum quibus aliquis eſt inuentus, Fiſco applicantur, vel Bariſello, aut Executoribus, iuxta locorum conſuetudinem, acquiruntur, concl. 143. nu. 44.
Extende id procedere, etiam ſi Arma non ſint eorum, qui capiuntur; imò & ſi pro eis recupe-

cuperandis datur Dominis actio contra Birruarios, ſed contra deferentes tantum, ibi nu.45.
Sed eorum delatio non eſt alicui prohibita in itinere, pro ſui corporis defenſione, quãdo quis per loca periculoſa tranſit, ibi nu.46. & nu.69.cum ſeqq.
Prohibita retinentes domi, quando, & quomodo ſint puniendi. Vide concl. 143.nu.47.
Eorum delationes prohiberi poſſunt generaliter, & particulariter ex cauſa, concl. 143. nu.48.
Illa fabricari, vendi, & emi non poſſunt ſine Principis licentia,ibi nu.49.
Intellige tamen,vt ibidem.
Ea deferens in loco Iudicij, vel vbi Ius redditur, aut in aliqua Congregatione eſt puniendus, etiam ſi ab homine, vel à Iure licentiam haberet, niſi tamen audientia eſſet finita, concl. 143 n.50.
Item ea deferri non poſſunt in Palatio Principis, etiam ſi quis licentiam haberet, & Princeps à ſuo Palatio abeſſet,ibi nu.51.
Contrarium de conſuetudine ſeruatur, concl. 143.nu.52.
Venenata deferens acrius erit puniendus, cum magis quis delinquere dicatur veneno, quàm ferro,ibi nu.53.
Ea deferens in fragranti depræhenſus, ſeu alio modo confeſſus, vel conuictus, poteſt per Iudicem, abſque alio proceſſu puniri,concl.143 nu.55.
Contrarium,nu.56.
Sed illa deferens, an conuincatur per Birruariorum depoſitiones, quòd fuerit in fragranti deprehenſus. Vide latè,concl. 143. num.59. cum ſeqq.
Eorum delatio dicitur leue delictum, ibi ſub nu.58.
Si proiecta in terram reperiantur pœnes plures, quãdo contra aliquẽ ex illis ſit indicium, ad torturam, vel omnes ſint abſoluendi, vide ibi n.63.
Sed ſi reperiantur proiecta pœnes vnum tantum, & ab eo plus, quàm ſex paſſibus non diſtent, tunc præſumitur, quòd ab eo in terram proiecta fuerint, ibi nu.64.
Et arma proijciens, ne reperiantur à familia, punitur, ac ſi cum armis repertus fuiſſet, ibi ſub ſub nu.64.
Iuuentus cum Armis, quis non dicitur, niſi fuerit actu appræhenſus, concluſ.143. num. 65. & 67.
Contrarium, nu.66.
Declara, vt nu.68.
Ea ſolùm defenſiua deferens, prout eſt lorica, Galea, & ſimilia pœna Statuti non erit puniẽdus, cum ea propriè loquendo armorum appellatione non veniant, ibi n.71.
Extende, & declara, vt nu.73. & 74.
Contrarium, num.72.
Sed ea deferens, in quibus caſibus non ſit puniendus, vide ibi n.69. cum pluribus ſeqq.
Armis abutens, & delinquens non iuuatur licẽtia à Iudice ſibi conceſſa illa deferendi, concl. 143.n.99.
Arma, quę Artigliarię vocantur, & Monitiones ſunt de pertinentijs Caſtri, ſeu Ciuitatis, ita quòd eo in feudum conceſſo,ipſa quoq; Arma conceſſa intelligantur, ibi n.100.
Armorum licentia à Iudice cõceſſa videtur,quãdo ille patitur ea deferentem coram ſe comparere, concl.143.n.95.
Contrarium tamen multi tenent, vt ibi n.96.
ARMA, ſiue Inſignia vnius familię, alter propria auctoritate ſumere non poteſt,concl.144 num.1.
Declara, vt num.3.
Arma, ſiue Inſignia Officialium deputatorum, ad ampliandas, vel dirigendas vias Ciuitatis nõ poſſunt ibi per eos in eorum memoriam poni, & ſi fuerint appoſita, & affixa remoueri debent, ibi ſub n.1.
Declara, vt nu.2.
Eorum, atq; cognominis identitas identitatem agnationis, & familiæ præſumi facit, conclnſ. 81.nu.66.& concl.144. nu.5. Cętera vide in Verbo Inſignia.
Armaturæ, & ſcalæ, quando poſſint apponi ad murum vicini, eo etiam inuito, vide in concl. 62. n.108.
ARRENDAMENTA verum valorem beneficij non probant, concl.145.nu.1.
Extende idem etiam procedere in teſte, qui ad arrendamenta ſe refert, ibi n.2.
Quid ſi teſtis deponeret, ſe arrendaſſe, vide ibi nu.3. cum ſeqq. & in Verbo Valor.
Sed quando excuſent à malæ expræſſione valoris,& à pœna regulæ de vero valore exprimẽdo, vide ibi nu.41. cum ſeqq.
Arrendatarius quis probatur, ex eo, quia dat pecuniam, & mercedem locationis pro fructibus futuris colligendis, & contractus tal i modo factus ſuſtinetur, ibi n. 46.
Contrarium, quòd nempè ſolutio anticipatè facta pro arrenda faciat contractum eſſe vſurarium, ibi n.47.
Sed indubio pro excluſione vſuræ venit pręſumendum, vt ibidem.
Arrendatarij Officiorum dicuntur omnia gerere ſub nomine Domini Officij; non autem ſub proprio ipſorum nomine, & contrahentes cũ illis fidem Domini, non autem arrendatarij ſequi videntur, ibi nu.48.
Illi Eccleſię præiudicare non poſſunt, ſi alium in quaſi poſſeſſione conſtituant, concluſ.145. num. 49.
Non tenentur pro culpa, vel delicto à familia illius, qui arrendauit commiſſo, nec ad releuationem, ad quam ipſe arrendans tenetur, ibi num.50.
Arrendatarius Officij Notariatus non tenetur, ad delictum à ſubſtituto Domini ipſius Officij commiſſum, ſed ad illud tenetur ipſe Dominus, qui arrendauit, ibi n.51.
In arrendamentum Epiſcopatus non cadit donum

num, quod ſit Domino pro ſuo iucundo aduentu de rarò contingente, ibi n.52.

Ad Arrendatarios non extenditur conſtitutio pœnalis, quæ loquitur de Domino rei, concluſ.145.n.53.

Arrendatario non prodeſt Priuilegium Domino conceſſum, ibi n.54.

ARRESTVM Carceri æquiparatur, & illud frangens idem eſt, acſi carcerem fregiſſet, concluſ.146. nu.1.

Arreſtari poteſt debitor, ad inſtantiam vnius creditoris, qui ad inſtantiam alterius fuit captus, ibi n. 2.

Limita, vt nu.8. cum ſeqq.

Pro vno delicto arreſtari poteſt, qui pro alio captus fuit, ibi n.3.

Item arreſtari poteſt debitor lite pendente, abſquè attentatorum vitio, quando id fit ad effectum aſſecurandi iudicium, ne arreſtari faciens a poſterioribus præueniatur, ibi n.4.& 5

Contrarium, num.6.

Concorda, vt ibi n.7.

Et vt arreſtum ſubſiſtat crediti iuſtificatio eſt neceſſaria, ibi nu. 8.

Et non ſubſiſtit, niſi prius Mandatum ſeruatis ſeruandis fuerit obtentum, ibi n.11.

Arreſtari non poteſt debitor, ab alio Iudice, quàm ab eo, coram quo cauſa pendebat, niſi periculum eſſet in mora, concl.146. num. 12. & 13.

Arreſtari non poteſt pro cauſa Ciuili, qui fuit captus pro Criminali, concl.146.nu.14. licèt ſub n.15. detur cautela in contrarium optima per creditore.

Non poteſt ille, qui vti ſuſpectus de fuga fuit nulliter captus, ſed ſtatim venit relaxandus, ibi nu.16.

Declara tamen, vt ibidem.

Poteſt Criminaliter, & pro delicto arreſtari ille, qui fuit nulliter, & indebite captus, pro cauſa Ciuili, ibi n.17.& n.18. ratio aſſignatur.

Arreſtari tamen quis non poteſt in die feriata in honorem Dei; licèt in illa fuerit captus, ibi num.19.

Non poteſt reus receſſurus de Curia arreſtari, nequè compelli ad reſpondendum interrogationibus principale negotium tangētibus, niſi dentur diſpoſitiuè per modum Articulorum, ibi nu.20.

Secus autem in eo, qui eſt receſſurus de Curia, vt reſpondeat interrogatorijs, quādo illa eſsēt in actis, & in iudicio data; aliàs ſecus, concl. 146.nu.21.

Item poteſt arreſtari receſſurus de Curia, quādo deberet reſpondere interrogationibus, & litteris Apoſtolicis, donec illis reſpondeat, ibi num 22.

Arreſtatus ſi à Curia recedat, excommunicari poteſt, præcedente tamen citatione, per viam contradictarum, ibi n.23.

Arreſtari, vel ſuſpectus iurari, quando quis poſſit, ex apoca priuata, & quando non, vide concl. 146. n. 24. & concl.153.n.19.

ARRHA contractum nō probat, ſed eſt ſignum futuri contractus, concl.115. ſub n.1.

ARROGATIO quomodo; & de quibus perſonis fiat; & quomodo ab adoptione differat, vide latè in Verbo Adoptio, & concluſ. 58. nu.2. cum ſeqq.

ARS Mæchanica dicitur Mercatura, ſed ea nō vbiq; nobilitatem denigrat, concl.147. num. 1. & 2.

Vilem exercens, quando vnà cum alijs de familia ſit admittendus in præſentando aliquem ad beneficium, vide ibi n.11.cum ſeqq.

Vilem, & Mæchanicam exercentes nobilitatē familiæ denigrant, ibi n.14.

Mæchanicam exercentes, ob eorum ignobilitatem à teſtificando repelli poſſunt, concl.147 num.15.

Declara tamen, vt ibidem.

Artes quæ in multis locis viliſſimæ vocantur, in alijs ſunt magnæ anctoritatis, & ex eis Priores Ciuitatis eliguntur, ibi nu.15.

Artifices nō veniunt appellatione Mercatorum in Statutis, ibi n.16.

Artifex, & non Mercator dicitur quicunquè ſua induſtria operatur, & qui rem emit, vt in aliā formam ſuo opere, & induſtria redactam vendat, ibidem.

Sed in artificio, quando eſt admixta negotiatio tunc tota negotiatio dicetur, ibi n.17.

Artifices habentes publicum ſignum omnibus mercede ſibi conſtituta inſeruire tenentur, quia per illud cum Republica conueniſſe vidētur, ibi n.18.

Prohiberi poſſunt, ne tabulata, banca, & ſimilia ponant, ſi ea vſum priuatorum impediant; Immò id fieri poteſt, etiam ſi non ſint nociua, ibi nu.20.

Prohiberi poſſunt exercere ſulphárariam, vel aliam artem, ob quam malus odor vicino fiat, ibi nu.21.

De imperitia tenentur, quia nemo debet ſe immiſcere exercitio, ad quod nō ſit aptus, concluſ.60.n.82. & concl.147.n.22.

Artes Medicinæ, & Chirurgiæ exercere non poſſunt Clerici, concl.147.n.23.

Artifices alearum non poſſunt prohiberi eas cōficere, per appaltatores ipſarum, concl.147. num. 24.

Plures eiuſdem artis in Ciuitate habere Reipublicę intereſt, concl.147. ſub n. 4. & 24.

Artifici ſi indebitè lis inferatur, eas impenſas repetit, quas vti impeditus in lite lucrari non potuit, ibi n.25.

Artifex vnus ſignum alterius aſſumere non poteſt, concluſ.147. num. 27. & num. 28. ratio aſſignatur.

Extende, vt in concl 171.n.8.

Artifices collectari poſſunt, niſi ſint ita pauperes, vt vix ex eorum arte viuere poſſint, concluſ.147.n.29.

Artem vilem exercere eſt indecorum ei, qui fuit moribus nobilitatis educatus, concluſ 89. num.96.

Ar-

Artificium omne ob continuum exercitium recipit incrementum,concl.131.ſub nu.7.

Artegliariæ, & arma dicuntur de pertinentiis Caſtri,& ideo in illius venditione,ea veniunt, concl.143.in princ.

ARTICVLVS dicitur pars intentionis illud continens,quod quis probare intendit,concl. 148.nu.2.

Articuli,& poſitiones ex libello,illiuſquè ſubſtantia formantur, & loco libelli dantur,concluſ. 148.ſub nu.3.& ibi plures articulorum diffinitiones inuenies,ſed remiſſiue.

Fiunt ad finem probandi, vt per reſponſiones, & confeſſiones partis, ſuper illis ponens, ab onere probandi releuetur,concl.148. ſub n.2. & ibi multa alia notanda, in hac materia habebis.

Et articulans non cenſetur fateri,ſicuti ponens, concl.148.n.3.

Dari non ſolent, niſi cum magna, & deliberata conſideratione, ibi ſub n.6.

Et licèt ſint reuocati; tamen multum faciunt,ad veritatem eruendam,ibi nu.7.

Quando ſunt medio iuramento dati, confeſſio in eis per articulantem facta, contra eundem plene probat,ibi nu.8.

Medio iuramento non dantur, niſi in his, quæ factum proprium concernunt,quia quando de facto alieno agitur, ſufficit credere in conſcientia rem ita ſe habere, ibi nu.9.

Articulus, quando eſt in parte verus, & in parte falſus,in totum negari poteſt,concl.148.n.17. & 22.

Contrarium n.23.

Declara, vt ibidem.

Articulans non prohibetur ad aliud genus probationis ſe extendere,quando in calce articulorum adeſt clauſula, non ſe aſtringens &c. concl.148.n 19 vbi ratio aſſignatur.

Ille,ſiue poſitio confeſſata non cenſetur,quãdo reſpondens ſe refert ad Inſtrumentum,& illud non reperitur, concl.148.n.21.

Illis quomodo debeat fieri reſponſio, vt præciſa,& releuans dicatur. Vide concl.148.n.24. cum ſeqq.

Item ea,quas partes habere debeat, vide ibi, ſub n.2.in fine.

Articuli nihil certi continere dicuntur, quando in eis adeſt clauſula,non ſe aſtringens, &c.ibi nu.20.

Sunt dandi per Dominum cauſæ, quando eſt præſens; aliàs ſi dentur per Procuratorẽ,tũc ille debet habere mandatum in indiuiduo, ad ſic,& ſic ponendum,nec illud ſpeciale ſufficit, ibi nu.30.& 31.

Formati à Procuratore non informato, & habente mandatum generale, ad ponendum, & articulandum, à Domino reuocari poſſunt, etiam non docto de errore, & in ſecunda inſtantia, ibi n.34.& 35.97.& 136.

Obiectiui tribus modis dici poſsũt;nẽpèquoad appellantes,in non appellante,& quoad effectum probandi,concl.148.nu.44.

Et quando ſunt obiectiui, tunc exacta, & ſpecifica probatio requiritur,ibi ſub n. 44.

Declara tamen,vt nu.63.cum ſeqq.

Obiectiui ſi fuerint producti, non datur terminus ad illos declarandos, ſed illis productis erit reſpondendum,ibi nu.45.

Obiectiuos dare poteſt reus,& poſſeſſor contra actorem,ibi nu.46.

Obiectiui contra appellantem, & non de iure dantis illi dicuntur, quando principaliter ius appellantis non deducunt; quamuis in conſequentiam illud includerent, concl.148. num. 47.

De Iure dantis dicuntur, quando ex mera articulantis gratia oriuntur, concluſ.148. ſub num.47.

Et vt non dicantur obiectiui, ad quæ probanda ſe reſtringere debeat appellans,vide concl. 148.nu.48.

Illi tendentes principaliter ad conſeruationem iuris dantis,obiectiui non dicuntur; licèt poſtea virtualiter, & in effectu, ſiue ſecundariò ius aduerſarij excludant, impugnent, ac tollant, ibidem.

Vt dicantur obiectiui ſolùm attenditur, quod primario, & non quod ſecundariò fieri ſolet, ibi nu.50.

Obiectiui dicuntur, quando articulans non intendit ius ſuum principaliter deducere, ſed ius aduerſarij excludere,etiam ſi per excluſionem iuris alieni,vellet articulans iuſ ſuum includere, vel augere, ibi n.51.

Obiectiui dicuntur, quando illis probatis nullum ius acquiritur danti, ſecus vbi illis probatis excluderetur aduerſarius, nec non ipſi dãti ius acquireretur, ibi nu.52.

Illi, vel poſitiones impertinẽtes dicuntur, quãdo,nec per directum, neque per indirectum, aliquo modo cauſæ adminiculantur, concluſ. 148.nu.53.

Sed pertinentes vocantur non ſolùm,ſi directè & principaliter ad cauſam faciant, ſed etiam quando ex leui præſumptione, quouis modo cauſæ adminiculantur, conclu. 148. ſub num.53.

Obiectiui dicuntur in actore de Cappellania honoris, ſiue Prothonotariatus defuncti,quãdo intendit inducere reſeruationem, & excludere gratiam aduerſarij, ibi nu.54.

Declara tamen, vt ibi n.55.

Obiectiui dicuntur, veluti ſi quis diceret, quòd collatio beneficij facta à tali non valuit, quia ipſe erat excommunicatus, ob violentam manuum iniectionem in Clericum,concl.148. num.56.

Obiectiui dicuntur,qui dantur ab impetrante, ob non promotionem aduerſarij infra annum, ibi nu.57.

Illi ſuper exceſſu in taxa,ſiue de exceſſiuo valore dicuntur obiectiui, ibi n.58.

Declara tamen, vt n.59.

Item dati ſuper conſumptione gratiæ dicuntur merè obiectiui, ibi n.60.

Olati

Dati ſuper defectu ætatis ſunt obiectiui, & in eis requiritur ſpecificatio natiuitatis, quoad annum, & menſem, ibi nu.61.
Obiectiui dicuntur attento ſtylo Palatij, vt ſi primus in data non habet clauſulam de Cura animarum; ſecundus verò eam habet, & iſte ſecundus velit dare de Cura animarum contra primum, ibi nu. 62.
Obiectiui poſt terminum ad articulandum datum de ſtylo Palatij non admittuntur, concl. 148. n.71.
Et ratio eſt, quia calumnioſi præſumuntur, ibi num.120.
Fallit, vt num. 113. cum pluribus ſeqq. & num. 159.
Obiectiui licèt in termino dentur; nihilominus ſi non ſint benè ſpecificati, & formati non sūt admittendi, ibi n.72. & 163.
Extende id procedere, etiam ſi ſit obtenta cōmiſſio, quòd exacta eorum forma poſſit omitti, quia tunc ſaltem aliqualiter erunt ſpecificādi, ad hoc, vt contrarium probari poſſit, ne per indirectum defenſio tollatur, concl.148. num.73.
Obiectiui requirunt exactam ſpecificationem nominis, loci, & menſis, nec non aliarum circumſtantiarum, licèt ad diem, & horam ſpecificandam non arctent, niſi eſſent de ſubſtantia materiæ in articulis compræhenſæ, concl.148. ſub num.73. & 164.
Obiectiui debent eſſe benè formati, & ſpecificati, etiam ſi darentur per actorem contra reum, nullum ius pœnitus in beneficio habentem, concl.148.num.74. vbi exemplificatur.
Obiectiui etiam non benè ſpecificati contra abſentem in odium contumaciæ admittuntur, ibi nu.75. & 175.
Dati verbo tantùm in termino non ſuffragantur, niſi illos facto ipſo pars dederit, concl.148 num.76. & 77.
Contrarium, vt ibi n.78.
Concorda, vt ibi nu.80.
Sed in Curia Romana paſſim admittuntur, & ſi pars opponit, tunc Iudex illos admittit, ſaluis exceptionibus, ibidem.
Non admittuntur poſt Sententiam, & litteras executoriales decretas, ſine executas, vt ibidem, & n.111.
Illorum admiſſio in Rota Romana non eſt ordinis Iudiciarij, dummodo tamen ſint pertinentes, quia tunc ſufficit illos fuiſſe receptos à Iudice, & ſuper eis teſtes examinaſſe, concl.148. nu.81.
Quando ambigitur, an ſint admittendi, vel non, tunc Rota illos admittit, Saluo Iure impertinentium, & non admittendorum, ibi n.82.
Notoriè impertinentes omnino ſunt reiiciendi, ibi ſub nu. 82.
Articulos ſi pars facto dederit, & poſtea eos petierit ſibi reſtitui, ad illos corrigendos, tunc Auditor debet prius illos videre, & ſi obiectiuos inuenerit, illos admittere non debet, concl. 148.nu.83.
Secus quando illis ius commune reſpicerent, & de iure dantis eſſent, quia tunc alter terminus, quatenus opus eſſet, aſſignandus veniret, ibi nu.84.
Obiectiui ſi tertiò fuerint repulſi, tunc neq; in ſecunda, neq; in tertia inſtantia amplius dari, & admitti poſſunt, quia tunc impertinentes præſumuntur, ibi n.85. 86. & 139.
Extēde primò id eò magis procedere, ſi calumnioſè darentur, animo protelandi, & differendi litem, & præſertim in cauſa matrimoniali, ibi nu.87.
Extende ſecundò procedere, etiam ſi illi eſſent releuantes in cauſa, ibi n.88.
Merè obiectiui licèt probent contra illum, cōtra quem articulatur; tamen nullum ius ex eis articulanti reſultat, ibi nu. 89.
Obiectiui poſt terminum admitti non debent, etiam per viam reſtitutionis in integrum, ibi num.91.
Contrarium, n.92. & 159.
Concorda, vt ibi n.93.
Dati à Procuratore, ſi erronei detegantur, tunc ille ad iurandum ſuper errore admittitur, quādo eſſemus in beneficialibus; ſecus in prophanis, ibi n.96.
Contrarium, nu.97.
Obiectiui poſt terminum dari non poſſunt, licèt in termino fuerint dati aliqui, ad effectum ſubreptionis, vel ad omnem alium effectum, qui parti eſſet magis vtilis, & proficuus, ibi nu.98. & ibi ratio aſſignatur.
Obiectiui poſt terminum dari non poſſunt, non ſolùm ſi darentur contra probationem iuris aduerſarij, ſed etiam in probationem iuris illius, ibi n.99.
Extende, vt nu.100.
Illi tendentes ad probādum id, quod iam probatum fuit, non ſunt admittendi, quia ſapiunt præſumptionem calumniæ, concluſ.148.num. 100. & 120.
Item obiectiui poſt terminum non admittuntur, nec etiam ad probandum, per confeſſionem partis, concl.148. n.101. & ibi in n.102. ratio aſſignatur.
Obiectiui ſunt dandi in termino præfixo, ad impugnādum ius aduerſarij, etiam ſi ipſe aduerſarius nondum ius ſuum produxiſſet, concluſ. 148.nu.103.
Illos dans ſi proteſtetur, quòd ei liceat eos corrigere, aut nouos dare, tunc illa proteſtatio eum non iuuabit à dādis articulis obiectiuis, quando materia iam erat certa, ſecus ſi poſt terminum ad articulandum orta fuiſſet, ibi num.104.
Declara, vt n.143. cum ſeqq.
Non ſunt admittendi, quando cauſa pendet ſuper alimentis futuris, concl.148.n.110. & ibi ratio aſſignatur.
Illi contradicentes Concilio Tridentino, vti impertinentes non ſunt admittendi, concl.148 nu.112. & 222.
Sed etiam elapſo termino admittuntur articuli,

culi, quando eſſet impetrata commiſſio,vt illi poſt terminum dari poſſent, concl.148. num. 113.
Declara, & extende, vt n.114. & 115.
Obiectiui licèt probari non poſſint poſt terminum per teſtes,poſſunt tamen probari per Inſtrumenta, ibi nu.116.
Obiectiui etiam poſt terminum dari poſſunt per viam exceptionis, contra iuramenta, & iura producta, ibi n.124.
Declara, vt n.126.
Obiectiui licèt nõ admittantur poſt terminum, admittuntur tamen exceptiui, concluſ.148. num.125.
Obiectiui poſt terminum dari poſſunt, quando res eſſet adhuc integra, vel eſſemus propè terminum, quia quando partis non multum intereſt, moram purgare licet, concluſ.148. nu.127.
Contrarium, nn.128.
Obiectiui poſt terminum admittuntur, quando pars aduerſa non contradicit, concl. 148. num.129.
Obiectiuorum admiſſio tenet, quando lapſo termino ad articulandum, Iudex alium terminum aſſignat,& pars non appellat,concl.148. nu.130.
Sed an tunc ſufficiat contradicere, licèt non appelletur, vide ibid.& n.131.
Obiectiui poſt terminnm admittuntur, quando eſſemus in verificatione gratiæ, ſi neutri, ad hoc, vt oſtendatur alteri ius non competere, ibi nu.132.
Obiectiui ſemper admittuntur, quando eſſent dati pro teſtibus abfuturis, concluſ.148.num. 133.
Extende, quòd etiam concernentes petitoriũ in cauſa quoquè poſſeſſorij admittuntur, pro examinandis teſtibus abſuturis,concl.148.ſub num.133.
Obiectiui licèt dari non poſſint in prima inſtantia poſt terminum;poſſunt tamen dari in ſecũda; dummodo in termino dentur, concl.148. num.134.
Fallit tamen,ſi articuli obiectiui ex mala appellatione ruerent, quia tunc etiam in ſecunda inſtantia dari, neq; reformari poſſent, concl. 148.n.135.
Obiectiuos poſt appellationem, an quis producere poſſit ſi in appellatione nihil obiecerit, vide, ibi n.64.& 65.
Obiectiui debent dari benè diſpoſiti, & ſpecificati in bona forma, niſi dans illos in probatione extaret, ibi ſub n.98.
Eorum pertinentia, vel impertinentia, dum controuertitur, terminus datus non currit, ibi n.108.
Declara tamen, vt n.109.
Nonos, vel de directo contrarios iam datos, quando, & quomodo dare, & probare poſſit tertius ad cauſam veniens, vide concl. 148.n.138.
Diſcuſſi in prima inſtantia, ſuper quibus teſtes producti fuerunt prohibentur in futurum admitti, ſicut illi de directo contrarij, concl.148. num.140.
Declara, vt n.141.
Reprobatorij, ſiue repulſatorij fieri ſolent, quãdo per alteram partem fuerunt facti articuli approbatorij, ſiue ſaluatorij, concl.148.num. 142.
Obiectiui poſt terminum, immò etiam poſt concluſum in cauſa dari poſſunt, quando ſuperuenit de nouo illius materiæ obiectę notitia, & in hoc articuiantis iuramento ſtandum eſt, ibi n.143.
Intellige tamen, & declara, vt ibid. & nu. 144. cum ſeqq.
Obiectiui etiam poſt terminum dati in cauſa prophana admittuntur, concluſ. 138. num. 149.
Et an, & quando etiam vſq; ad concluſionem in cauſa, vel etiam poſt illam ſint admittendi, vide ibi n.150. & 151.
Et vt dicantur pertinentes in cauſa prophana ex libello naſci, & ad cauſam aliquo modo facere debent; aliàs impertinentes dicuntur, & per conſequens reijciendi venirent, ibi n.152. cum ſeqq.
Intellige tamen, vt ibidem.
Articuli dicuntur, ab artu, hoc eſt à membro cauſæ, ideò diligenter ab ipſa petitione ſunt formandi, ibi n.155.
Illi, & teſtes etiam de directo contrarij in cauſa Criminali pro defenſione admitti poſſunt, etiam poſt publicatum proceſſum, concl.148. num.156.
Extende, vt ibidem.
Obiectiui in cauſa Matrimoniali, etiam poſt terminum admittuntur, concluſ. 148. num. 157.
Obiectiui dari poſſunt, vbi termini eſſent nulliter ſeruati, & reiterarentur, licèt ab illis articulans excluſus fuiſſet, ſi termini benè, & legitimè ſeruati fuiſſent, concluſ. 148. num. 158.
Obiectiui de ſtylo Palatij, ſiue Rotæ, etiam in tertia inſtantia poſt terminum admittuntur, ibi n.92.& 159.
Nunquam repellnntur ex quacumq; præſumptione calumniæ, vbi de præiudicio irreparabili agitur, ibi ſub n.159.
Obiectiui poſt terminum ſunt admittendi, ſi dētur ad coadiuuandam materiam obiectiuam iam in termino datam; dummodo ex eodem, medio naſcantur, concl.148.n.161.vbi exemplificatur.
Benè ſpecificati, & formati admittendi veniũt, & in dubio tales præſumuntur, concluſ.148. num.162.
Declara tamen, vt ibi n.163. cum ſeqq.
Illis non benè ſpecificatis, vel diſpoſitiuè datis quis reſpondere non cogitur, ibi n.165.
Eorum verba ſunt intelligenda, & declaranda ſecundum verba præcedentia, ibi nu.166. & ibi exemplificatur.

In-

Incerto, vel generico quis reſpondere non cogitur, concl. 148. nu. 167. & nu. 168. ratio aſſignatur.
Item inueriſimili, & ad cauſam non facienti, quis reſpondere non tenetur, concluſ. 148. num 169.
Alternatiuus in cauſa Criminali non reijcitur, ibi num. 170.
Sed quando concernenti factum alienum, vel ius, aut factum proprium, quis reſpondere teneatur, vide ibi n. 171.
Illi dicuntur bene ſpecificati, & admittendi, ſi (Verbi Gratia) in eis diceretur, quòd Eccleſia eſt annexa Hoſpitali à tanto tempore, cuius initij memoria non extat, licèt non exprimat, quòd illud Hoſpitale erat auctoritate Epiſcopi fundatum, concluſ. 148. nu. 173. & ibi ratio aſſignatur.
Obiectiui ſunt admittendi, licèt non ſint bene formati, & ſpecificati, ſi illos dans in probatione eſſet, ibi n. 174.
Sunt admittendi, & boni dicuntur, ſi vnus (Verbi Gratia) ſit infirmitatis, alter verò furoris, ibi nu. 176.
Item boni dicuntur, quando dantur plures materiæ obiectiuæ ab eadem parte, quarum vna ſit benè ſpecificata, aliæ verò non tam benè formatæ, quia tunc tamquam vnitæ, & coadiuuatæ admittuntur, concluſ. 148. num. 177.
Continentes ſimulationem Priuilegij non ſunt reijciendi, ſi in eis ſpecies ſimulationis non fuerint declaratæ, ibi n. 178.
Admittuntur, quando minor, ſiue Eccleſia in eis aſſereret ſe læſam, quamuis non diceret enormiter; dummodo aliàs de læſione in actis cõſtaret, ibi n. 179. & 396.
Illi, in quibus longa poſſeſſio, & fructuum perceptio deducitur, ſufficiunt ad probandam præſcriptionem, licèt in eis nullum verbum de præſcriptione fiat, concl. 148. nu. 180. & ibi ratio aſſignatur.
Debent eſſe facti, & non iuris, concl. 148. ſub num 180.
Non ſunt reijciendi, quando per reum conuentum fuerunt præſentati ſuper poſſeſſione recuperanda, & reſpicerent factum proprietatis, ibi num. 181.
Contrarium, nu. 184.
Concorda, vt n. 183. & 185.
Petitorium concernentes in iudicio manutentionis non ſunt omnino impertinentes, nec irreleuantes, ſed admittuntur, concluſ. 148. num. 182.
Petitorium concernentes ſunt admittendi in principio Iudicij poſſeſſorij, quatenus per eorum probationem excluderetur poſſeſſio prętendentis ſe ſpoliatum; aliàs non, concl. 148. num. 183. & 185.
Illi dicentis ſe eodem die ſpoliatum à diuerſis non cenſentur impertinentes, nec contrarij, ſed veniunt admittendi, cum ad illud idem delictum plures concurrere potuerint, ibi n. 186.
Illi poſt ſuſpenſionem petitorij ab vtraq; parte dati ſuper poſſeſſione, & proprietate, quoad colorandum, vel diſcolorandum poſſeſſorium ſunt admittendi, & eis erit reſpondendum, ibi num. 187.
Sed illi ſuper proprietate dati in interdicto vti poſſidetis ſunt reijcendi, ibi n. 188.
Fallit tamen in interdicto retinendę, vt ibi nu. 53.
Super execrabilitate in materia ſpolij non admittuntur, concl. 148. num. 189. & ibi ratio aſſignatur.
Sed ſuper liquidandis fructibus à ſpoliante perceptis admittendi veniunt, etiam ſi ſpoliator, eidem ſpolio ceſſerit, ibi nu. 190.
At ſecus ſi fuiſsẽt recepti in cauſa principali, quia tunc amplius non recipiuntur in cauſa liquidationis fructuum, ibi n. 191.
Contrarij dari poſſunt, quando perempta eſt inſtantia, & noua incohatur, concluſ. 148. num. 192.
De directo contrarij articulis partis aduerſę in cauſa appellationis non ſunt reijciendi, quãdo teſtes in termino probatorio ſuper articulis partis non plenè probarunt, ibi nu. 193. & ibi ratio aſſignatur.
Et in quibus alijs caſibus, & à quibus perſonis tales dari poſſint, vide ibi n. 156.
Admittuntur ſuper eo, quòd teſtes examinati ſuper articulis partis aduerſæ corrupti, & ſubornati falſum depoſuere, ibi n. 194.
Illi in termino præſentati poſſunt in cauſa appellationis iterum præſentari, & alij teſtes induci ad probandum illud idem, ſi prius pars aduerſa contrarium probauerit, & teſtes in termino repulſatorio publicauerit, concl. 148 num. 195.
Intellige tamen, vt ibidem.
Declaratorij, ſeu additionales cauſam, de qua agitur reſpicientes, ſunt admittendi, concl. 148 num. 196.
Concernentes terras, de quarum decimatione agitur, non extare in Diœceſi releuantes dicuntur, & ſic ſunt admittendi, concluſ. 148. num. 197.
Sed impertinentes, & malè ordinati dicuntur, & ſic ſunt reijciendi, quando eſſent de directo contrarij articulis aduerſarij, licèt id fallat in beneficialibus, ibi n. 198.
Declara tamen, vt nu. 199.
Et quando pro illis ſit concedenda remiſſoria vide in Verbo Remiſſoria, & concl. 148. num. 200. cum ſeqq.
Item præſentati in termino repulſæ illud, idem continentes, quod fuerat poſitum in primis articulis de directo eis partis aduerſæ contrarij, dicuntur impertinentes, & ſunt reijciendi, ibi nu. 207.
Contrarium, nu. 208.
Primam opinionem amplia, vt num. 209. cum ſeqq.
Inuicem repugnantes calumniam arguunt, ibi ſub nu. 209.

Eorum noua admiſſio eſt deneganda, quando teſtes ſuper tota cauſa iurarunt, concluſ. 148. num. 213.
Articulus, vt dicatur nouus, ſiue contrarius, quid ſit conſiderandum, vide concl. 148. nu. 215. & nu. 386.
Criminoſi vti impertinentes non ſunt admittendi, nec illis quis reſpondere tenetur, cum propriam turpitudinem detegere nemo cogatur, ibi nu. 223.
Extende, vt nu. 224.
Fallit pluribus modis, vt n. 225. cum ſeqq.
Illi non ius attentantis reſpicientes non dicuntur releuantes, nec admittuntur, ſi eorum probatio tale notorium non ius non inducat, quod per aliam probationem excludi non poſſet, ibi nu. 233.
Articulus vnus releuans facit, vt cæteri quoquè veniant admittendi, ibi nu. 234. & nu. 236. ratio aſſignatur.
Sed declara, vt ibi n. 249.
Illis tam pertinentibus, quàm impertinentibus eſt reſpondendum de ſtylo Rotæ, licèt ſecus ſit de iure, ibi n. 237.
In Curia Romana ſemper admitti ſolent, cum clauſula ſaluo iure impertinentium, & non admittendorum, ibi n. 238.
Extende id præſertim procedere, ſi teſtes ſuper tota cauſa iurarunt, ibi n. 239.
Extende ſecundò id procedere ferè per totam Italiam, ibi n. 240.
Contrarium, nu. 243.
Declara, vt n. 244. cum ſeqq.
Et quid illa clauſula operetur, vide ibi nu. 241. cum ſeqq.
Articuli non dicuntur impertinentes in quibus, quis ab Aduerſario reſponderi petat, quo titulo, & qua cauſa poſſideat, concluſ. 148. num. 250.
Contrarium, n. 251.
Concorda, vt nu. 252.
Articulis reſpondere nòn tenetur emptor conuentus à creditore venditoris pro re empta, ibi nu. 253.
Negatiui impertinentes dicuntur, & admittẽdi non veniunt, cum regulariter negatiua ſit de ſui natura improbabilis, ibi n. 255.
Fallit tamen, vt ibi n. 257. & 258.
Euentuales vti impertinentes non ſunt admittendi, ibi nu. 259.
Declara, vt ibi ſub n. 104.
Interuentionales, quando, & quomodo in cauſa pignorationis ſint admittendi, vide ibi nu. 260. remiſſiuè.
Eorum copia, quando ſit tradenda inquiſito, antequam reſpondeat, vel ſit tradenda ſolùm iis, qui eam petunt ad effectum conficiendi interrogatoria, aut quando clauſi producantur, vide ibi nu. 261. cum ſeqq.
Sed quando clauſi tranſmittuntur, ad hoc, vt examen valeat pars citanda venit, concluſ. 148. ſub num. 261.
Eorũ copia, vbi non datur poteſt apponi clauſula ſaluo iure impertinentium, quia ſi poſt cõcluſum repelluntur, nullus deponere tenetur, ibi nu. 263.
Et vbi ſolent dari aperti, ſi ante examen teſtibus oſtenſi fuerint, non per hoc illi de fide diminnuntur, ibi n. 264.
Secus tamen ſi teſtis fuiſſet allocutus cum parte aduerſa, ibi n. 265.
Et fieri debent ſeruata forma à Statuto tradita, aliàs pro non admiſſis habentur, concluſ. 148. num. 268.
Illorum admiſſio non eſt de ſubſtantia, nec receptionem teſtium vitiat, dummodo illi ſint pertinentes, ibi nu. 269.
Et, vt pro confeſſatis habeantur, quæ ſint neceſſaria, vide ibi n. 24. cum ſeqq.
Articulos datos tacitè admittere cẽſetur Iudex, dum ſuper illis teſtes recipit, concluſ. 148. num. 270.
Et ſi eos admittat Iudex mandando illos intimari parti, ad effectum dandi interrogatoria, & videndum iurare teſtes, tunc non eſt neceſſaria alia citatio, ſi tamen dicta intimatio ſubſequatur, aliàs ſecus, ibi n. 271.
Eorum admiſſio, quando eſt facta parte præsẽte, tunc alia citatio non eſt neceſſaria, ibi num. 272. & ibi ratio aſſignatur.
Item illi, ſuper quibus fuerunt examinati teſtes, eo ipſo cenſentur admiſſi, ſi fuit facta citatio, ad dicendum contra articulos, & Iudex ad examen proceſſit, ibi n. 273.
Illi, ſiue poſitiones dicuntur eſſe de iure libelli, ibi nu 299.
Item illi, & interrogatoria de connexis, & pertinentiis ſupplicationis eſſe dicuntur, concl. 148. nu. 300.
Illi veniunt appellatione actorum, ibi n. 301.
Quando ſuper rei valore fuit dandi, tunc tempus venditionis rei eſt attendendum, concluſ. 148. & ibi ratio aſſignatur.
Et ad hoc, vt articulus ſuper valore rei benè articulantis intentionem concludat, quomodo ſit formandus, diſtingue, vt in concl. 148. nu. 303. cum pluribus ſeqq.
Item quomodo illi ſint formandi pro probanda identitate alicuius rei, vide concluſ. 148. num. 314.
Item quomodo ſint formandi pro probanda liquidatione fructuum, vide concl. 148. n. 315. cum ſeqq.
Quomodo ſint formandi, ad probandam conſuetudinem immemorabilem, vel non immemorabilem, vide concl. 148. num. 331. cum ſeqq. & vide in Verbo Conſuetudo.
Illi ſuper conſuetudine in materia præcedentiæ debent benè actus ſpecificare, aliàs admittendi non veniunt, concl. 148. n. 354. ratio aſſignatur.
Sed illi amplius de nouo non admittuntur, quàdo dicta teſtium publicata, vel dicta fuere, ibi num. 381.
Fallit, vt nu. 384. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Teſtes.

De-

Declara tamen, quòd Articuli admittantur, ſaluo iure impertinentium, ſi Procurator appellati iuret in animam ſuam, ſiue Principalis, ſe ipſa teſtificata non didiciſſe, concl. 148. n. 383.
Articulus partim nouus, & partim antiquus, etiã poſt didicita teſtificata admittendus venit, ibi num. 385.
Sed nouus non dicitur, ſi in ſubſtantia idem contineat, quod antiquus, licèt in ſono, & verborum cortice differre videatur, concluſ. 148. nu 386.
Et quomodo ſint formandi Articuli ad probandam amicitiam, vide concl. 100. num. 38. remiſſiuè.
Additionales etiam poſt publicationem Proceſſus ſunt admittendi, ſed reus illis reſpondere non cogitur, niſi de nouo citetur, concl. 148. num. 400.
Additionales reiectis primis amplius dari non poſſunt, ibi n. 401.
Articulum falſum producens erit puniendus, licèt non declarauerit eo velle vti pro bono, & fide digno, ibi n. 403.
Intellige tamen, vt ibidem.
Articulus vnus, quando eſt nimis generalis, tunc Auditor R. tæ cogere poteſt partes ad illum declarandum, vel illas à iudicio repellere, concluſ. 168. ſub n. 99.
ARTIGLIARIÆ, & Monitiones ſunt de pertinentijs Caſtri, ſeu Ciuitatis ita, quòd Ciuitate, vel Caſtro in feudum conceſſo, illę quoquè conceſſę intelligantur, concl. 143. n. 100.
ARVNDINETVM, quando veniat appellatione domus, vide in Verbo Domus, & concluſ. 127. num. 6. & 8.
ASCENDENTIVM appellatione omnes veniunt, abſq; termini pręfixione, & ideò in illis repræſentatio ad ſucceſſionem deſcendẽtium non reſtringitur ad certum gradum, ſed omnes veniunt in infinitũ, concl. 149. n. 1.
Illi in concurſu cum deſcendentibus ab hæreditatibus excluduntur, & ad illas deſcendentes admittuntur, ibi n. 28.
Fallit quando eſſemus in feudo antiquo, quia tunc aſcendens deſcendenti ſuccederet, ibi num. 30.
Legitimam in bonis defuncti prętendere non poſſunt, quoties Filij, vel Filię, etiam naturales adeſſent, ibi n. 29.
Plura vide in Verbo Legitima.
Et in pluribus caſibus differunt à deſcendentibus, ibi n. 31. cum ſeqq
Illi in quocunq; gradu exiſtentes ſemper in ſucceſsionibus coniunctos ex vno latere tantùm excludunt, concl. 174. n. 49.
ASSASSINIVM eſt peſsimum genus homicidij, & delictum atrocißinum vocatur, concl. 150. num. 1. & 23.
Aſſaſſini qui dicantur largo modo loquendo, & qui ſtrictò, & an c. primum de Homicid. habeat locum etiam in illis lato modo ſumptis, vel ſolum in illis ſumptis ſtrictè, & propriè, vide ibi nu. 2. cum ſeqq.
Et tale vocatur illud homicidium, quod fit acceptą pecunia, vel alia re, aut ſpecie loco pecuniæ, concl. 150. n. 23. & 65. & concl. 74. nu. 18. in fine.
Extende pluribus modis, vt ibi in concl. 150. n. 24. cum pluribus ſeqq.
Illud delictum immunitate Eccleſiæ non gaudet, concl. 150. n. 24.
Aſſaſſinus ille dicitur, qui nedum aliquo dato, ſed etiam promiſſo homicidium fieri mandat, & talis etiam morte non ſecuta de aſſaſſinio tenetur, ibi n. 28. & 50.
Contrarium, n. 29. 51. & 65.
Et iſtud delictum, quãdo inducatur per ea verba (Amazzate queſto tale, perche ſapete, che la Caſa mia è aperta per voi, & non vi mancarà mai) vide ibi n. 34. & 35.
Aſſaſſini dicuntur, nedum illi, qui inducunt infideles promiſſa pecunia, ad occidendum Chriſtianum, ſed etiam qui ad id opera Chriſtiani vtuntur, ibi n. 36.
Aſſaſſinium ſi committat Clericus Priuilegium Clericale amittit, ibi n. 37.
Extende, vt num. 38. cum ſeqq. & vide in Verbo Clericus.
In huiuſmodi delicto affectus punitur, etiam non ſequuto effectu, ibi n. 53. & vide in Verbo Affectus, & concl. 74. n. 17. & 18.
Aſſaſſinus à quocumq; impunè occidi poteſt, ibi num. 54.
Extende id procedere etiam, ſi ille ſit Clericus, ibi num. 55.
Illius bona à quocunq; occupari poſſunt, ſed illi ad quos ſucceſſio ſpectat in temporalibus, illa conſequi poterunt, ibi n. 56.
Imò iſti tales opprimi poſſunt, etiam illis diebus, in quibus Eccleſia indixit bellatoribus treguas, ibi n. 57.
Item contra illos poſſunt recipi teſtes, etiam lite non conteſtata, & parte non citata, immò ea abſente, ibi n. 58.
Item contra eos alia Sententia non requiritur, niſi declaratoria tantùm, ibi nu. 59.
In hoc delicto appellatio non eſt admittenda, ibi n. 60. & concl. 128. n. 919. & 920.
Item contra illos Iudex procedere poteſt, ex eius mero Officio, ibi n. 61.
Aſſaſſinus defenſionibus, ac alijs dilationibus ſibi debitis de iure renunciare poteſt, ibi num. 65. vbi ratio aſſignatur.
Et ille, vti hoſtis publicus dicitur à lege diffidatus, ideſt extra protectionem legis, & per cõſequens ab omnibus lędi poteſt, ibi ſub n. 62.
Illud delictum committens occidẽdo Chriſtianum, vel id fieri mandans, aut Aſſaſſinos defendens, receptans, aut occultans, excommunicatus efficitur, ibi n. 49. cum ſeqq.
Mandantem in iudicio nominare tenetur, & ſuper hoc torqueri poteſt, ibi n. 63.
Illius hæres rem reſtituere cogitur, etiam lite cum defuncto non conteſtata, ibi n. 64.
Sed talis, quis non dicitur, quando pecuniæ oblatę per mandantem expræſsè non fuerint

per Mandatarium acceptatæ, concl. 150. nu. 65. & n. 66. ratio aſſignatur.

Illud delictum, vt inducatur non ſufficit taciturnitas, & vnius tantum intentio, ſed conſenſus vtriuſq; ſcilicèt tàm mandanti, quàm Mandatarij eſt neceſſarius, ibi n. 67.

Et nunquam contrahitur ex ſpe premij, aut fauoris oblatione, concl. 150. nu. 68. & ibi ratio aſſignatur.

Item tale illud non dicitur, quando fuit datum ſolum Mandatum ad baſſonandum; non autē ad occidendum, licèt mors ſequuta fuerit, ibi num. 69.

Intellige tamen, vt ibid. & n. 70. cum ſeqq.

Aſſaſſinij qualitas, ſiue proditionis, quomodo ſit probanda, ad hoc, vt illud includatur, ſiue excludatur, vide concl. 150. n. 21. & 73.

Sed illius qualitas excluditur, quando mandans eſt præſens delicto, ſi tamen ſit inimicus, etiam quòd Mandatarij non eſſent inimici, & recepiſſent pecuniam ad illud perpetrandum delictum, concl. 150. n. 21. & 73.

ASSECVRATIO alicuius rei ea dicitur, quādo quis alteri rem illius in tuto futuram eſſe, certo ſibi pretio aſſignato, promittit, concl. 151. n. 1. exemplificatur.

Et talis aſſecuratio Nauium, ſiue mercium in multis Regionibus, quæ Maris commoditatē habent, frequenter fieri ſolet, ibi n. 2.

Et ea an ſit contractus nominatus, vel ad emptionem, & venditionem, ſiue locationem, aut fideiuſſionem reducatur, vide ibi num. 3. cum ſeqq.

Aſſecuratio dicitur contractus licitus approbatus, & Reipublicæ vtilis, nec nō rectitudinem, ac Iuſtitiam continere dicitur, ibid. n. 6. & 25.

Aſſecuranti Nauim magis conuenit pecunias dare pro mercium aſſecuratione, quàm fideiuſſione facienda, quia ille grauioribus periculis ſubiacet, ibi ſub n. 3. & 25.

Et talis contractus non valet, ſi altera ex partibus ſciuiſſet, iam Nauim periſſe, ibi n. 7. & n. 8. ratio aſſignatur.

Declara tamen, vt n. 9. cum ſeqq.

Sed quando ea valeat, etiam ſi Nauis eo tempore iam perijſſet, vide concl. 151. n. 9. & 10.

Et ea (Verbi gratia) facta pro ſcutis duobus millibus, in mille tantum ſuſtinetur, ſi merces in ea impoſitæ ſint valoris ſcutorum mille tantùm, concl. 151. num. 12. & num. 13. ratio aſſignatur.

Illius obligatio onerationem ſupponit, concl. 151. n. 13.

Aſſecuratio perſonæ, quando poſſit fieri ab vno Principe in eius loco, cum hoc pacto, vt non ſoluat debita, concl. 153. n. 37. cum ſeqq.

Aſſecurans res communes non præſumitur plus parte ſua aſſecurare voluiſſe, niſi ad vtilitatem etiam partis conſocij id faceret, concluſ. 151. nu. 14.

Super vno Vaſcello aſſecurans non tenetur, ſi fiat oneratio ſuper altero, ibi nu. 15. 16. & 19. vbi aſſignantur rationes.

Item illius promiſſio non extenditur de vno caſu ad alium, ibi n. 15. & 26.

In hoc contractu eſt inſpiciendum id, quod inter contrahentes fuit præcisè conuentum, ibi n. 16. & 26.

Et talis aſſecurans nō tenetur, niſi pro parte ſua, ſi merces erant communes, concl. 151. num. 17.

Aſſecurationes inualidæ efficiuntur, ſi iter impediatur, concl. 151. num. 18. & 26. & ibi ratio aſſignatur.

Et tunc, quid ſit faciendum, vide ibidem.

Et illius pretium reſtitui debet, quoties ipſi aſſecurationi locus eſſe non poſſit, concl. 151. ſub num. 8. & 26.

Aſſecurans Frumentum, vel merces ſuper fragata non tenetur, ſi poſtea oneratio fiat ſuper Barca, ibi n. 19. & ibi ratio differētię aſſignat.

Et primi aſsecuratores non tenentur, ſi Patronus Nauis relicto itinere deſtinato, aliud caperet, ibi n. 20.

Declara tamen, vt n. 21.

Extende id præſertim procedere, quando pro ſecundo itinere nouę aſsecurationes fuiſsent factæ. & eò magis ſi eas ſecundas iàm fuiſse ſolutas conſtaret, ibi n. 22.

Et talis aſsecurator pretium ſolutum repetere volens, ob itineris mutationem, eam vti fundamentum ſuæ intentionis probare tenetur, ibi nu. 21.

Et ad euitandam pretij ſolutionem opponere non poteſt, quòd merces deperditæ non ſint ſuę, vel hędem, niſi conſtaret ex actis eas aliorum Mercatorum eſse, ibi n. 35.

Si ſoluerit in Iudicio executiuo, & poſtea agatur in ordinario de probatione ſiniſtri caſus, onus illum probādi reò aſsecurato incumbit, ſed eo non plenè probato, aſsecuratori iam ſolutum petenti reſtituet, ibi ſub n. 21.

Non tenetur, quando Nauis fuiſset coacta nauigare in alium locum, quia tunc ea non diceretur caſum ſiniſtrum paſsa, ibi nu. 23. & ibi ratio aſſignatur.

De caſu ſiniſtro tenetur, quando Nauis fuiſset capta per hoſtes, & per triduum ab eis detenta, licèt poſtea recuperaretur, & maximè, ſi ob captiuitatem fuiſset effecta deterior, ibi n. 24.

Aſsecuratores tenentur de incurſu Latronum, hoſtium, Piratarum, naufragio, & incendio, ibi ſub n. 24.

Et licitè pretium recipiunt, ob pericula, quibus ſe ſubijciunt, ibi ſub n. 25.

Aſſecuratio Nauis, vel mercium ſub qua forma fiat, vide ibi n. 26.

Aſsecurator, qui de omni riſico, & periculo teneri vellet, excepto iactu, licèt eſset excluſus à detrimento iactus; nihilominus ad naula rerum iactarum teneretur, concl. 151. nu. 27. & ibi ratio aſſignatur.

Iſte contractus illicitus redditur, quoties mutuarentur pecunię pro lucro aſsecurationis, ibi num. 28.

De-

Declara tamen, vt ibidem, & n.29.
Et talis contractus vſurarius non redditur, ob exceſſiuam taxationem, niſi etiam exactio ipſa illius, quod fuit taxatum ſubſequatur, ibi num.30.
Et quando taxatio exceſſiua dignoſcatur, vide ibi nu.32.
Aſſecuratio vitæ alicuius hominis in ſocietate Officij, aut tranſitu per loca Turcarum, Latronum, Hereticorum, aut hoſtium periculis expoſita, licetè fieri poteſt, ibi nu.33. cum ſeqq. vbi contrarijs reſpondetur.
ASSECVRATIO dotis nil aliud eſt, quam ſolutionis promiſſio, ita vt eueniente caſu ille, qui aſſecurauit ſtatim conueniri poſſit, concl. 152. nu.1.
Eam petere poteſt mulier ſuper pecunia ſuo viro debita, ad hoc, vt ea in emptionem bonorum ſtabilium conuertatur, vt poſtea ex eorũ fructibus ea cum viro, & Filijs alatur, concl. 152.n.2.& 24.
Eam dotis maternæ non poſſunt petere Filij Matre mortua, ob vergentiam ſui Patris ad inopiam, ibi n.3.
Illa debetur etiam, quòd de dote non conſtet, niſi per Inſtrumentum confeſſionis per virum emanatæ; at ſecus ſi Inſtrumentum dotale nõ haberet, ibi nu.4.& 70.
Extende, & declara, vt n.5. cum ſeqq.
Eſt facienda pro eo pretio, pro quo reperiuntur emptores, quamuis pretium fuerit minoris, ibi n.15. vbi exemplificatur.
Contrarium, nu.16.
Declara, vt n.17.
Eſt facienda pro ſumptibus in litem à muliere factis, ibi n.18.
Eam poteſt petere vxor, ob vergentiam ſui viri ad inopiam, ibi n.19.
Intellige tamen, vt n.20. cum pluribus ſeqq.
Et quando eam poſſit petere vxor, etiam ſi ſcienter virum inopem acceperit, ibi n.57.& 61.
Item ea per vxorem peti poteſt, etiam ſi dos fuiſſet Socero ſoluta, & ille per apocam priuatam eam conſeruare, & reſtituere promiſerit, eius bona obligando, ibi n.68.
Sed quando per Soceri vergentiam ad inopiam poſſit peti aſſecuratio, vide ibidem.
In aſſecuratione dotis mulier non præfertur creditoribus anterioribus expræſſam hypothecam habentibus, ibi n.69.
Per vxorem peti non poteſt, ſuper bonis ſui viri, quæ fuerint vendicata per creditores, ſi ea Inſtrumentum dotale non habeat, ibi n.70.
Sed ea per vxorem obtenta ſuper bonis ſui viri, & Soceri, Dominij tranſlationem non operatur, ſed ſolum dicitur eidem acquiſita rei aſſecuratæ cuſtodia, ibi n.71.
Contrarium licèt teneant aliqui, vt ibi n.50.
Et operatur, vt bona vxori data, ob vergentiam viri ad inopiam, iure pignoris data cenſeantur, & ſic illa reſtituta pecunia reſtituantur, ibi nu.72.
In huiuſmodi Iudicio vxor debet prius id, quod de viro habet excomputare, & poſtea bona Mariti excutere, & deinde ſi ea non ſufficiant contra tertios poſſeſſores agere, concl.152. nu.38. & 73.
Plura vide in Verbo Dos, & in Verbo Mulier.
ASSECVRATIO Iudicij eſt illa, quæ præſtatur, à debitore carcerato, vel etiam ante capturam, ob ſuſpicionem fugæ, concl.153. n.1.
Aſſecuratio dicitur, vox Barbara, pro vt eſt etiã arreſtum, ibidem.
Aſſecurare Iudicium non tenetur actor, nec reus ſaltem de conſuetudine, quicquid ſit de iuris rigore, ibi n.22.
Declara tamen, vt nu.23. cum ſeqq.
Item vide concl.44. n.12. cũ ſeqq.& concl.135. n.212.cum ſeqq.& concl.146.n.4. cum ſeqq.
Plura vide in Verbo Actor, in Verbo Debitor, in Verbo ſatiſdatio, & in Verbo Suſpectus.
Aſſecurationi Iudicij non eſt locus, vbi pars poſt contractum non fuit effecta deterioris conditionis, concl.153.n.22.
Aſſecutio ſecundi beneficij, quando faciat vacare primum, vide, concl.56. ſub n.144.
ASSENSVS pro feudo dicitur mera gratia, & præſertim in Regno Neapolis, & eſt ſtricti iuris, & propterea ſtrictè interpræstandus venit, concl.154.n.1.
Aſſenſus naturam aſſumit illius diſpoſitionis, ſuper qua interponitur, ibi n.2.
Requiritur in alienatione feudi, & nunquam præiudicat, niſi quoad expræſſa tantùm, ibi num.3.
Nunquam trahitur ad ea, quæ Dominus non cogitauit, ibi n.4.& 9.
Et ſpecialiter ad vnam ſpeciem conceſſus, ad aliam non extenditur, ibi ſub n.4.
Præſtitus ſuper venditione facienda, ad iam factam non extenditur, ibi n.5.
Item ſuper venditione facta præſtitus, ad aliam faciendam non trahitur, ibi nu.6.
Et, quando ad ratificationem non extendatur, vide ibi nn.7.
Præſtitus, vt vendatur Titio non ſuffragatur, ſi poſtea vendatur Sempronio, ibi num 8.& ibi ratio aſſignatur.
Non extenditur de re, ad rem, nec de perſona ad perſonam, nec de tempore ad tempus, ibi num.10.
Ad vnum tempus conceſſus, eo elapſo ille euaneſcere cenſetur, ibi nu.11.
Super debito principali præſtitus, ad pœnam & intereſſe non extenditur, ſi de eis nihil fuerit dictum, ibi n 12.& 22.
Contrarium, n.21.
Concorda, vt n.23.
Corruit, niſi omnes conditiones, & qualitates in eo appoſitæ, & reſeruatæ verificentur, ibi num.13.
Præſtitus ſuper pacto retrouendendi intra tempus à partibus taxandum, non procedit, pro eo tempore à partibus poſtea prorrogato, concluſ.154. num. 14. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.

Vt teneat,nedum eſt neceſſaria facultas diſponendi, & nominatio perſonarum ad contractum concurrentium, ſed etiam modus erit verificandus, concl.154.n.15.

Licèt ſit præſtitus ſuper ſingulis in conceſſione Baroniæ contentis; tamen ſi ſit difformis à conceſſione reſpectu ſeruitij illam conceſſionem non validat, ſed nouus aſſenſus eſſet neceſſarius, ibi n.16.

De nouo eſt neceſſarius, quando res retroceditur in eum, qui aliquam rem particularem feudi iam transtulerat, etiam ſi ſuper illius alienatione aſſenſus præſtitus iam fuiſſet, ibi nu. 17.& 18. ratio aſſignatur.

Fallit, vt nu.19. & 24.

Præſtitus ſuper contractu, ad illius reſolutionẽ trahitur, quando ipſa reſolutio ex natura cõtractus veniret, concl.154.n.16.& n.20. ratio aſſignatur.

Extenditur ſecundum naturam cõtractus ſuper quo interponitur, ibi n. 20.

Nouus non eſt neceſſarius, quando contrahens agere valet ad reſciſſionẽ contractus, ob enormem læſionem, ibi n.24.

Eſt neceſſarius in ratificatione alienationis rei feudalis, ſi in illius alienatione fuerit neceſſe eum præſtare, ibi n.25.

Fallit ſi in promiſſione de ratificando aſſenſus reperiretur præſtitus, quia tunc alia ratificatio non eſſet neceſſaria, ibi n.26.

Etiam in ceſſione feudi exigitur, concluſ.154. num.27.

Contrarium, quando ceſſio eſſet facta in augmentum feudi, & ſic Domino eſſet vtilis, vt ſi ea habiliori, & aptiori ad ſeruiendum fieret, ibi num.28.

Sed omnino eſt neceſſarius in alienatione feudi ibi nu.29.

Contrarium, quando alienatio eſſet facta per ſubfeudatarium Domino immediato, niſi tamen feudum eſſet quaternatum, ibi nu.30. & n.31. ratio aſſignatur.

Non eſt neceſſarius, quando alienatio fuit facta præſente Domino, ibi n.32.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ille Baronis eſt neceſſarius, quando fit alienatio ſubfeudi alteri perſonæ, quàm Domino, concl.154.num.33. & vide latè in concl.173. ſub n. 12.

Ille Baronis, ſiue Regis, vel vtiuſq; quando eſt neceſſarius, tunc in alienatione feudi, non ſolùm impetrari debet ſuper venditione, ſed etiã ſuper pacto de retrouendendo, ibi nu. 34. & n.35. ratio aſſignatur.

Contrarium, n.36.& 37. ratio aſſignatur.

Impetratus ſuper obligatione feudi ſemper intelligitur impertitus, quatenus alia bona non extent, & ſic in ſubſidium, & non aliàs, ibi num.38.

In retrouenditione, an, & quando requiratur, ibi n 35.36. & 39.

Eſt adhibendus in pacto de retrouendendo, concl.154.num.

Contrarium, num. 41. & ibi ratio aſſignatur.

Item eſt neceſſarius in pacto de non petendo, ibi nu.42.

Obtentus per Patrem à Rege in venditione feudi non ſufficit, ſi conſenſus Filij non cõcurrat, ibi nu.43.

Intellige tamen, vt ibidem.

Non requiritur in diſpoſitione facta de feudo hæreditario in beneficium hæredis in ipſo feudo ſucceſſuri; ſecus reſpectu tertij, qui illud (Verbi Gratia) ſub haſta emiſſet, concl.154. num. 44.

Nunquam validat actum inualidum, præterquã ex defectu conſenſus, ibi n.45.

Regius non eſt ſufficiens ſanare alienationem rei minoris, quæ ex defectu ſolemnitatum eſſet nulla, ibidem.

Requiritur in ſolutione pretij ex re feudali prouenti, quia illud creditoribus non conſignatur, ſi ipſi aſſenſum prædictum non habeant, ibi nu.45

Extende, & declara, vt n.47 & 48.

Illius reſeruatio contractum non ſuſtinet, quãdo eſt tradita poſſeſſio, etiam ſi adeſſet illa clauſula; Nec aliàs, nec aliter, vel alio modo, ibi n. 49.

Extende, vt n.50.

Et tunc dicitur conceſſus, & præſtitus, quando in ſcriptis fuit ſigillatus, aliàs ſecus, ibi nu.52. & n.53. ratio aſſignatur.

Regius non ſuffragatur in alienatione feudi, ſi ſolùm fuerit cõceſſus per Verbum (fiat) Scriptũ manu Principis Memoriali ei ad id oblato, ibi nu.54. & ibi ratio aſſignatur.

Contrarium, nu.57.

Concorda, vt nu.61.

Regius non valet, niſi fuerit expeditus in forma Regiæ Cancellariæ, ibi ſub n.54.

Et quando non reperitur regiſtratus intra tempus in Regia Camera, tunc pro non *præſtito* habetur, ibi n.55.

Et quomodo, & intra quod tempus regiſtrari debeat, vide ibi n.56.

Probari poteſt per teſtes, ſi de eo non appareret in ſcriptura, ibi n.58.

Intellige tamen id procedere, ſi dictum eorum in ſcriptis redigatur; aliàs ſecus, ibi n.59.

Illius materia recipit interpretationẽ, per verba æquipollentia, quando tamen idem ſignificant, ſed ille in dubio ex lapſu triginta annorum præſumitur, ibi n 60.

In venditione alicuius rei interueniens facit illã feudalem præſumi, ibi n. 62.

Ille Domini non eſt neceſſarius, quando alienatio feudi fieret in perſonam à Domino approbatam, ibi n.63.

Item non eſt neceſſarius, quando agnatus alienat feudum in compræhenſum in inueſtitura, vel Emphiteuta in alium Emphiteutam, concluſ.154.n.64.

Regius non eſt neceſſarius, quando alienatio feudi Paterni in proximè ſucceſſurum eſſet facta, ibi n.65.

Secus

Secus ſi alienatio nō fieret in remotiorem, ibi ſub n.65.
Ad conſecutiua extenditur, ibi nu. 66.
Si in obligatione bonorum interuenerit, tunc Iudex poteſt ſine alio aſſenſu ſuum aſſenſum interponere, tamquam conſecutiuum ad aſſenſum Regium, ibidem.
Si pręſtetur ſuper contractu principali trahitur, etiam ad ea omnia, quæ pro illius executione fieri debent, ibi n.67.
Pręſtitus ſuper contractu extenditur quoquè, ad diſtractum, ibi o.67.
Venditioni præſtitus trahitur etiam ad reſolutionem, quæ fit in vim l.2. C. de reſcind. vend. ibi n.69
Omne illud compræhendit, quod tacite fit, per ſubauditum intellectum à lege, concluſ. 154. num.70.
Si conceedatur, ſiue licentia teſtandi de feudo operatur pro illa vice, vt quis de eo, ſicut de re allodiali diſponere poſſit, & ſic ceſſionariū capacem reddit, ibi n.71.
Ad connexa extēditur, & ad omnia illa acceſſoria, quæ ex natura contractus veniunt, ibi n. 74. & ibi ratio aſſignatur.
Præſtitus ſuper alienatione feudi, cenſetur etiā præſtitus ſuper alienatione partis illius, ibi nu. 75. & ibi ratio aſſignatur.
Fauore dotis impetrari poteſt, ſuper feudalibus poſt mortem viri alienatis, ibi n.76.
Declara, vt n.90. cum ſeqq. & n.102.
Impetrari poteſt, per vxorem, mortuo eius viro, ſuper obligatione bonorum feudalium ab ipſo viro, pro aſſecuratione ſuæ dotis facta, non obſtante, quòd hęres Mariti ipſam obligationē, vti ex defectu Regij aſſenſus nulliter factam, reuocauerit, ibi n.77. vbi ratio aſſignatur.
Contrarium, n.78.
Concorda, vt ibi n.79.
Et primam opinionem, extende, vt ibi nu. 80. cum ſeqq.
Regius in Regno Neapolis mulieribus illius Regni præſtitus intelligitur in Inſtrumēto dotali, quia eo loci feuda pro dote obligantur, ibi n.81.
Extende procedere, etiam in donatione propter nuptias, & antefato, ibi n.82.
Extende primò id procedere, etiam ſi Maritus, ſiue dotans ſucceſſore careret, concluſ.154. num.83.
Extende ſecundò procedere, nedum in feudis priuatis, ſed etiam in titulatis, concluſ.154. num.84.
Regius per vxorem impetrari poteſt, nō ſolùm pro dote, ſed etiam pro antefato, vbi Maritus delictum commiſiſſet, ſed nondum de eo accuſatus fuiſſet, ibi n.85.
Declara, vt n.90. cum ſeqq. & n.102.
Regius non eſt neceſſarius in alienatione feudi plani, & de tabula, ac ruſtici; ſecus in alienatione feudi quaternati, concluſ.154. num.86. cum ſeqq.
Per vxorem impetratus, quando alicui præiudicium inferret, tūc ad illius fauorem retrahi non poſſet, ibi n.90.
Contrarium, quando eſſemus in obligatione de euictione alicuius rei, quia tunc ad eam aſſenſus retrahitur, ibi n.91.
Regius poſt ius parti quęſitum obtentus in illius præiudicium non valet, ibi n.93.
Superueniens poſt ſecundam Emptionem factam cum aſſenſu, non conualidat primam Emptionem factam ſine, in præiudicium ſecundi emptoris, ibi n.94.
Regius nihil prodeſt, quando eſt fundatus ſuper contractu, qui per reuocationem fuit annullatus, ibi n.95.
Contrarium, n.96.
Concorda, vt ibi n.97.
Pro præſtito habetur, ſi Princeps acconſentire renuat, concl.154. num.103. & num.104. ratio aſſignatur.
Extende, & declara, vt n.107. cum ſeqq.
Contrarium, num.105. & num. 106. ratio differentiæ aſſignatur.
Aſſenſus, ſiue conſenſus, vbi requiritur in alienatione alicuius rei non refert, ſiue præcedat, ſiue ſubſequatur, ibi n.113.
Declara tamen, vt n. 114.
A Rege præſtitus ſuper alienatione feudi, ita, & taliter ei præiudicat, quòd etiam ſi alienans, ſine deſcendentibus moriatur, illud per Regem amplius reuocari non poterit, ibi n.115. & n.116. ratio aſſignatur.
Illum Regium poteſt etiam præſtare Pro Rex in contractibus, & Emptione feudorum, ibi nu. 117. & 118.
Intellige tamen, vt ibid. d.n.118.
Ex diuturnitate temporis pręſtitus præſumitur, ibi n.119.
De illo impetrato, ſi inter duos contendatur, tunc ille erit præferendus, qui prius aſſenſum obtinuit, ibi n.120.
Ille, qui eſt præſtandus in feudis, requiritur etiā in Emphiteuſi, concl.154. nu.121. & ibi ratio aſſignatur.
Aſſenſus, ſiue actoritas Epiſcopi, quomodo, & quando ſit præſtanda ab ordinario in reſeruatione, ſiue creatione Iuris patronatus, vide ibi n.122. cum ſeqq.
Et quando ille, vt contrahatur in præiudicium alterius iuris medio tempore acquiſiti, & quādo tacitus ſufficiat, & quid ſi eſſemus in tranſlatione Iuris patronatus? & tūc, an ante eam vel poſt interuenire debeat? vide ibi, & præſertim in num.133.
ASSERTIONI Papæ ſtandum eſt, quando atteſtatur de facto proprio, ſiue alieno ſecum geſto, concl.97.n 70. & concl.155.n.1.
Extende id adeò eſſe verum, vt probatio in contrarium admitti non debeat, concl.154. num. 2. & 21.
Item extende, & limita, vt num. 3. cum pluribus ſeqq.
Et facta per verba (vt accepimus) an probet, vel ſit iuſtificanda per partē, vide ibi n.12. cū ſeq.

Facta per illa verba (vt accepimus) vel per illa (ſicut exhibita nobis petitio continebat) non eſt propriè atteſtatio, ſed ſimplex relatio, quòd ita acceperit, ibi n.15.
De idoneitate ab eo prouiſi adeò eam probat, vt alia iuſtificatione non egeat, concluſ. 155. num.22.
Illi in litteris Apoſtolicis factæ omnino credendum eſt, ne ille de mendatio arguatur, ibi nu. 23. & 24.
Statur, quando ſecularizationem feciſſe teſtatur, ibi nu.29.
Statur, quando dicit beneficium eſſe reſeruatum, donec de contrario doceatur, concluſ. 155.n.30.
Statur in præiudicium illius, qui ſupplicationẽ Papæ dedit, ibi n.31.
Et aſſertiua, & enunciatiua verba Papę determinatè prolata per modum cauſę finalis, plenè probant, ibi n.32.
Item aſſertioni Papę, ſe fuiſſe de facto informatum ſtandum eſt, donec de contrario doceatur. ibi n.33.
Sed illi non ſtatur, quando agitur de probando aliquo delicto, vt ſi aſſereret Sententiam fuiſſe ex illius ordine, & voluntate, ac ex cauſis ſibi notis latam, ibi n.34.
Contrarium ibidem.
Concorda, vt ibidem.
Plura vide in Verbo Papa.
Aſſertioni Epiſcopi ſtatur in ijs, quę proprium ipſius pręiudicium reſpiciunt, concluſ.155. num.35.
Item illi ſtatur circa Iuris Patronatus probationem, concl.155. nu 36. & nu.37. ratio aſſignatur.
Fallit tamen vt ibi, ſub n.38. & ibi multa.
Circa qualitates beneficiorum ſuę Diœceſis illi valdè deferendum eſt, concl.155.n.39. & n.41. ratio aſſignatur.
Statur etiam contra Capitulum, quando ea ſit in actis producta à Capitulo, niſi impugnatiuè, ſiue per compulſum producta fuiſſet, ibi num.42.
Statur, quando aſſerit aliquem in poſſeſſione obijſſe, ibi n.43.
Ea in materia pręheminentiarum multum probat, ibi n.44.
Item illi Vicarij ſtatur in pertinentibus ad eius Officium, ibi n. 45.
Sed illi Ordinarij non eſt ſtandum, quando de illius commodo tractaretur, concluſ. 155. num.46.
Item ea Ordinarij non probat in pręiudicium Eccleſię, & ſucceſſorum, ibi n 48.
Illi non ſtatur circa animum reſidendi, ad hoc, vt alternatiua gaudeat, ibi n.49.
Item illa Ordinarij ſuper eo, quòd alienatio rei Eccleſię fuerit facta prędentibus ſolemnitatibus, ſtandum non eſt, cum illę ſint quid facti, & facta non pręſumantur, niſi probentur, ibi nu.50.
Aſsertioni alienantium non ſtatur ſuper eo, quòd res ſit ſolita alienari, ibi num.51.
Item illi Partium non ſtatur circa cauſam vtilitatis, niſi eſſet ſeruata forma à Iure requiſita, concl.155.n.52.
Illa Prælati non eſt ſufficiens ad probandam vtilitatem Eccleſiæ, vel tractatum in alienatione interueniſſe, concl.85.n.327.
Aſſertioni à Cardinali factæ ſtandum eſt: concl. 155.nu.53.
Extende, vt nu.54. cum ſeqq. & vide in Verbo Cardinalis.
Illi Principis de facto ſui prædeceſſoris ſtandum eſt, etiam in præiudicium tertij, concl. 155.nu.58.
Officialis Papæ, vt eſt Legatus, Nuncius, Viſitator Apoſtolicus, ſiuè quilibet alius grauis Miniſter, eſt credendum, ibi nu.59.
Item illi viri Nobilis ſtandum eſt, ibi nu.61.
Extende primò eò magis procedere, circa ea, quæ ad illius officium ſpectant, concluſ. 155. nu.62.
Extende ſecundò procedere in ea viri probatæ vitæ, & famæ, cui credendũ eſt, etiam ſi aliqua Iuris præſumptio aduerſetur, ibi num.63. vbi exemplificatur.
Aſſertioni Iudicis in Sententia dicentis, viſis actis, &c. creditur, ſi apparet acta fuiſſe tranſportata; aliàs ſecus, ibi num.64.
Sed illi non eſt ſtandum, niſi eius fides comprobetur ex actis, ibi n. 66.
Item illi non creditur, ſi atteſtaretur ſe eſſe talem vigore Bullæ plumbatę ſcriptæ in Pergamena lingua Latina, cum Sigillo plumbeo, &c. ibi n.67. & ibi ratio aſſignatur.
Nequè illi executoris mixti eſt ſtandum, niſi ex actis de iuſtificatione gratię conſtet, ibi num.68.
Illi Iudicis non ſtatur, per quàm illius Sententiam iuſtificare vellet, ibi n.69.
Extende, quòd nequè minus illi creditur, quãdo illa tenderet ad eius iuriſdictionem fundãdam, ibi n.70.
Sed aſſertio Iudicis, quando probet minorem ętatem, vide concl.72.n.36.
Plura vide in Verbo Iudex.
Aſſertioni Arbitrorum ſtandum eſt, quando illis eſſet data poteſtas procedẽdi, etiam ſine ſcriptis, concl.155.n.71. & concl.133.n.79.
Contrarium, n. 72. & concl. 128. ſub n. 888. & concl.133.nu.78.
Extende hanc ſecundam opinionem, & declara vt ibi nu.73. cum ſeqq. & concl.133. num.71. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Arbiter.
Illa Notarij probat contractum fuiſſe celebratum, cum numerata pecunia manualiter, & in contanti, concl.155.n.8.
Extende id adeò eſſe verum, vt qui contrarium dixerit per contrarias, & concludentiſſimas probationes illud probare teneatur, ibi n.81. cum ſeqq.
Plura, Vide in Verbo Notarius.
Aſſertiones, & enunciatiuæ duæ antiquæ, & ſupra hominum memoriam plenè probant, con-

concluſ. 120. num. 83. & concluſ. 155. nu. 89.
Declara tamen, vt in concl. 120. nu. 84. cum ſeqq. & vide in Verbo Enunciatiua.
Aſſertioni officialium plenè eſt credendum in his, quæ eorũ Officium reſpiciũt, & præſertim quando in loco ſtylus ita vigeret, concl. 155. num. 104.
Illi Nuncij ſtandum tamẽ non eſt, circa ſolemnitates in ſubhaſtatione neceſſarias, ibi n. 105
Declara, vt inferius, n. 221. & ſeqq.
Item illi à Birruarijs factæ de vi ſibi illata non creditur, ibi n. 106.
Extende, & declara, vt ibi nu. 107. & vide in Verbo Birruarij.
Item Notarij enunciatiuę Regulariter non creditur, ibi n. 109.
Aſsertio Inſtrumenti nunquam veritati præiudicat, ſed ſolùm ei ſtatur donec cõtrarium probetur, ibi n. 114.
Illi Mariti ſe ſuam vxorem carnaliter cognouiſſe, creditur, etiam ſi vxor contradiceret, ibi num. 118.
Fallit in ea coniugum, quæ votum continentię non probat, ad effectum faciendę ſeparationis thori, ibi n. 119. & ibi ratio aſſignatur.
Secus autem in ea oritorum coniugum in tempore non ſuſpecto facta, quæ valdè ad probationẽ Matrimonij confert, concl. 155. n. 120.
Illi Nuncij ſtatur in his, quæ ad ſuum Officium ſpectant, aliàs ſecus, ibi n. 121.
Extende, & declara, vt n. 122. cum ſeqq. & vide in Verbo Nuncius.
Aſſertioni partium in non prohibitis ſtandum erit; at ſecus in prohibitis, concl. 155. nu. 125. & num. 126. ratio aſſignatur.
Item illi ſtatur in alienatione rei Eccleſiæ, concluſ. 87. n. 115. & 122.
Secus autem in ea aſſertione partium ſuper eo, quòd lis, vel timor litis adeſſet, ad validiandam tranſactionem, quia id aliundè venit probandum, ibi n. 128.
Extende, quod neque ſtatur illi in materia intereſſe, niſi de eo liquidè conſtaret, ibi n. 136.
Aſſertioni illius, qui eſſet prohibitus aliquem actum facere, credendum non eſt, concl. 255. num. 127.
Illi Patris, quæ tenderet ad validitatem præteritionis Filij non eſt credendum, præſertim quando exceptio præteritionis eſſet per Filiũ incontinenti probata, & ea ex parte Patris non vera, ibi ſub nu. 127.
Aſſertioni iuratæ alicuius eſt ſtandum in his, quę in eius animo reſident, concluſ. 155. n. 131.
Extende, quòd illi ſit ſtandum magis, quàm factis ipſis in contrarium indicantibus, concl. 109. n. 11.
Declara tamen, quòd ex præſumptionibus cõtrarium probari poſſit, concl. 155. n. 132.
Extende, quòd aſſertio partis aduerſæ dicentis aliquem dentorem, vel occupatorem eſſe, ſufficit ad probandam poſſeſſionem, ad effectum manutentionis obtinendæ, ibi nu. 133.
Aſſertioni iuratæ minoris contrahentis ſtandum eſt, ſi Decretum Iudicis concurrat, ibi n. 134.
Fallit, vt ibi nu. 135. & 136. & vide in Verbo Minor.
Illi teſtatoris eſt ſtandum, quando de probando errore, & voluntate eiuſdem ageretur, ibi nu. 137.
Extende idem procedere in illa hęredis, & Notarij, cui circa voluntatem teſtatoris maximè ſtandum erit, ibi n. 138.
Subextende id primò eò magis procedere in aſſertione iurata teſtatoris ſuper nullitate, & ſimulatione contractus, cui valdè credendum erit, ibi n. 139.
Subextende ſecundò id procedere, ſi ita aſſerens eſſet morti proximus, ibi nu. 140. & ibi ratio aſſignatur.
Secus autem in ea aſſertione teſtatoris, ſe ſcripſiſſe Teſtamentum coram teſtibus dicentis, quia illi non ſtatur, niſi aliter ex coniecturis appareat, ibi nu. 142.
Ea facta ab offenſo ad exculpandum probat, etiam ſi enunciatiuè fiat, ibi n. 141.
Illa Auctoris probat contra omnes habentes cauſam ab eo, concl. 155. num. 143. & concl. 173. num. 4.
Declara tamen id procedere, ſi ſucceſſor indigeat, vel iure ipſius auctoris vti velit, aliàs ſecus concl. 144. & concl 173. n. 5.
Ea cedentis, quando poſt ceſſionem ceſſionario obſit, vide ibi n. 145. & 146.
Illa vendentis poſt venditionem emptori non nocet, ibi ſub nu. 145.
Ea Parrocchi bonam fidem inducit cõiugibus, dum ipſe diceret habuiſſe licentiam cõtrahendi Matrimonium, quia tunc ipſi coniuges iuſtam cauſam credendi digno viro habuerunt, ibi nu. 147.
Illa viri legalis, & fidedigni iuſtam cauſam credendi præſtat, ac bonam fidem inducit, etiam ad effectum præſcribendi, concluſ. 155. num. 148.
Facta in libello vim confeſſionis habet, eique contra proferentem ſtandum eſt, concl. 155. num. 151.
Fallit tamen, vt ibid. & n. 152. cum ſeqq.
Fallit ſecundò in aſſertione in libello incidenter, non autem principaliter factę, cui ſtandum non eſt, ibi vt nu. 153.
Declara tamen id nõ procedere in delicto falſi criminis vbi confeſſio, etiam incidenter in libello facta contra aſſerentem probat, concl. 155. nu. 154.
Aſſertioni adminiſtratorum aliquid per eos fuiſſe impenſum ſtandum eſt, ſi tamen doceant de legitimis, & iuſtis cauſis, aliàs ſecus, concl. 155. num. 159.
Illi adminiſtratoris allegantis, ſe non adminiſtraſſe, ſed alium, non eſt credendum, niſi per eum alium adminiſtraſſe doceatur, concl 155. num. 160.
Illa Patris, vel Matris an probet ætatem Filij, vide in Verbo Ætas, & in concluſ. 72. num. 33. cum ſeqq.

AS.

ASSESSORIS Officium eſt conſulere Iudici, ſed non iudicare, concl. 156. nu. 1.

Intellige tamen, vt n 28. & 29.

Illius Conſilium tenetur Iudex perquirere in Sententiando, ſed non ſequi, niſi eſſet iuſtum, & iuridicum, ibi ſub n. 1.

Extende procedere etiã in arbitro, qui deberet ſententiare cum voto alterius, vt in concl. 156 n. 1. & ibi declaratur iſta concluſio.

Fallit tamen in adiuncto, vt in concl. 53. n. 9.

Aſſeſſores Principum non poſſunt aliorum Principum, & ſtatuum tranſactionibus intereſſe, nec proprijs commodis inuigilare, ſed ſuo Officio tantùm curam adhibere tenentur, concl. 156. num. 3.

Aſſeſſor conſulere poteſt, tàm partibus præſentibus, quàm etiam abſentibus, & non requiſitis, ibi nu. 5.

Contrarium, nu. 6.

Concorda, vt ibi n. 7.

Sponte per Iudicem electus ſuſpectus iurari nõ poteſt, quia nil aliud, niſi quandam informationem, ſiue ipſiuſmet Iudicis inſtructionem facit, ibi n. 8.

Illius electionem Iudex imperitus facere tenetur, ibidem.

Ille Epiſcopi an, & quando poſſit eſſe Laicus, vide ibi n. 9. & 19.

Electus ex Statuto, vel ex Commiſſione ſuſpectus recuſari poteſt, ſi prius (Verbi Gratia) in eadem cauſa fuiſset Aduocatus, ibi nu. 20.

Declara tamen, vt ibi nu. 22.

Aſseſsor petens munus Aduocationis in Camera, ſi ante Aſseſsoratum Aduocationem exercuerit, nõ eſt opus iurare de nouo, aliàs ſecus, concl. 156. nu. 23.

Aſseſsorum iuramenta, ab illis Aduocatorum ſũt diuerſa, ibi ſub nu. 23.

Secus autem erit in Aſseſsore ordinario, quia ſi in alium locum altiorem præſentatus, vel aſsumptus fuerit, tunc iterum iurare, ſed non iterum examinari tenetur, concl. 156. n. 24.

Si vnus moriatur, tunc Collegium ſuceeſsorem ex pluribus propoſitis eligere ſolet, ibi nu. 25.

Tales eſse non poſsunt, qui de legitimo matrimonio non ſint nati, concl. 156. num. 24. & ibi ratio aſſignatur.

Eorum Conſilium excuſat Iudicem, ſi ex ſua opinione aliquid incongruè actum reſultet, ibi nu. 27.

Neque iniuſtæ opinioni, ac Sententiæ Iudicis ſtare tenentur; ſed ei cõtradicere, & pro poſse reſiſtere debent, ne Populus defectu iuſtitiæ damnum patiatur, ibi nu. 28.

Intellige tamen, vt nu. 29. & 30.

Imò non proteſtantes, nec contradicentes, quando Iudex alicui iniuſtitiam facit, ſunt puniendi, concl. 156. n. 30.

Illis ſalarium etiam non conuentum debetur, ibi n. 31. & ibi ratio aſſignatur.

ASSISTENTIA bonorum dicitur remediũ requirens id, quod Saluianum concernit, concl. 157. nu. 1.

Et eſt terminus valdè frequens in ſacro Conſilio Neapolitano, ibi n. 2.

Aſſiſtentia eſt verbũ, quod in iure pluribus modis ſecundum ſubiectam materiam accipitur, ibi num. 3.

Eam Canonicorum tenetur requirere Epiſcopus, dum in Viſitatione vult procedere in forma Iudicij; licèt eorum Conſilium, & conſenſus non ſit neceſſarius, concl. 1. nu. 46 & concl. 157. num. 3.

Illa autem bonorum, vt concedatur non eſt opus Dominium Principalis debitoris in re, de qua agitur probare, ſed ſufficit probare debitorem illa bona obligata in genere poſſediſſe, concl. 157. n. 4.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ea conceditur, etiam ſi prius non liquidetur debitum contra Principalem debitorem, concl. 157. num. 5.

Et vt obtineatur ea expræſsè, & clarè peti debet, quia petita non cenſetur ſub clauſula (petens ſibi ius, & iuſtitiam miniſtrari) concl. 157 num. 6.

Illam bonorum ad finem vendendi olim petere conſueuerunt peritiores Aduocati, concl. 157. num. 10.

Eam impedire non poteſt tertius poſſeſſor pretium offerendo, concl. 157. num. 15. & ibi ratio aſſignatur.

Illam, quis petens pro dote, & dotis vſufructu, ſi obtineat, ſed ab eo Decreto fuerit reclamatum, tunc pendente reclamatione Actori, vſusfructus debetur, ibi n. 20.

In vim illius agens, ac eam obtinens non poteſt amplius ſuper alijs bonis variare, concl. 157. num. 21.

Iſtud ius ſpacio triginta annorum pręſcribitur, ibi num. 22.

Ea etiam ſuper feudo ex Generali obligatione peti poteſt, ibi n. 23.

Intellige tamen, vt ibidem.

Plura vide in Verbo Adiudicatio.

Illa exercendi iuriſdictionem in omnibus locis Diœceſis Epiſcopo competit, qui cum in illis ſuam intentionem fundatam habeat, manutenendus venit, ibi n. 24.

Extende, quòd etiam illa Epiſcopo competat circa quaſipoſſeſſionem conferendi beneficia in ſua Diœceſi, & in ea manutenendus venit, ibi nu. 25.

Subextende, & limita, vt num. 26. cum pluribus ſeqq.

Plura vide in Verbo Epiſcopus.

Aſſiſtentia alicuius in homicidio caſualis, & non præmeditata pręſumitur, concl. 157. n. 33. & concl. 175. n. 3. & 21.

Ex ea ſola in homicidio irregularitas non incurritur, niſi aſſiſtens directè, vel etiam indirectè in eo aliquid fuerit operatus, vt puta inflamando, & animando percuſſores, vel quid ſimile faciendo, concl. 157. num. 34. & concl. 175. n. 18.

ASSOCIANTES homicidam ad locum tutum, &

& illum à manibus inimicorum, vel Curiæ defendentes, quando de homicidio teneantur. Vide concl. 175. nu. 4. cum ſeqq.

ASSOCIATIO, ſeu Mandatum de aſſociando, eſt concedendum ei, qui in Inſtrumento clauſulam cõſtituti, ſiuè præcarij habet, dummodo Inſtrumentum clarum, & liquidum ſit, concl. 158. nu. 1.

Eſt concedenda, abſquè vlla partis poſſidentis citatione; ſed propria auctoritate à familia aſſociatus, poteſt bonorum ſibi obligatorum poſſeſſionem capere, ibi nu. 2.

Eſt concedenda, etiam contra tertium poſſeſſorem, qui ex ſingulari titulo poſſeſſionem fuit adeptus, ibi nu. 3.

Conceditur Domino cenſus ad poſſeſſionem bonorum cenſualium, ob moram debitoris in ſolutione fructuum, ibi nu. 4.

Extende idem procedere ad fauorem fideiuſſoris, in illo contractu cenſus adhibiti, ibidem.

Subextende etiam, quòd ea, vigore clauſulæ conſtituti contra Minorem, & Eccleſiam conceditur, concl. 158. nu 5.

Et nèdum eſt concedenda creditori, ſed etiam illius ceſſionario, ibi nu. 6.

Item conceditur, licèt interim ſit mortuus cõſtituens, vel conſtitutarius, ibi nu. 7. & ibi ratio aſſignatur.

Fallit, vt num. 8.

Sed poſt mortem conſtituentis non conceditur, ſi res, quam ſe pro alio poſſidere conſtituit, fuerit ab eius hærede appræhenſa, & conſtitutarius poſtea poſſeſſionem naturalem appræhendere neglexerit, vt ibi num. 8. & ibi ratio aſſignatur.

Sed non conceditur, quando contractus, in quo fuit appoſita clauſula conſtituti, efficeretur nullus, ibi nu. 9. & ibi ratio aſſignatur.

ASTROLOGIA duplex eſt, Alia Diuinatiua, & Dæmonum conſultiua, ſiue ambitioſa, & hæc eſt prohibita; alia verò eſt Naturalis, per quã Aſtrorum naturalis curſus inueſtigatur, vt ex eo aliquod iudicium habeatur; veluti ſerenitatis, pluuiæ, peſtis, & ſimilium, concl. 159. num. 1.

Naturalis eſt præcipuè Agricolis, Nautis, & Medicis permiſſa, concl. 159. ſub nu. 1.

Illius appellatione in dubio intelligitur de permiſſa, ad hoc, vt delictum euitetur, concl. 159. num. 2.

Sed licèt per multos dicatur inutilis, & non de pane lucrando; nihilominus inter ſeptem artes liberales connumeratur, concluſ. 159. num. 3.

Aſtrologùs ſi aliquid ab alio recipiat, ob iudiciariam Aſtrologiam, illud in conſcientia reſtituere non tenetur, etiam ſi mendacia dicat, vt regulariter Aſtrologi facere conſueuerunt, concl. 159. nu. 4. & nu. 5. ratio aſſignatur.

Iudiciaria fuit prohibita à Sixto V. de 1585. præterquã circa Agriculturã, Nauigationem, & artem medicam, illiuſq; conſtitutionem innouauit Vrban. Octauus primo Aprilis, 1631. & multas pœnas contrafacientibus infligit, vt ibi ſub num. 3.

ATRAMENTI diuerſitas Scripturæ ſuſpicionem non inducit, concl. 123. num. 155. & concluſ. 125. n. 20.

Contrarium, ibidem n. 21.

Concorda, vt ibi n. 22.

ATTENTATVM nil aliud eſt, quàm omnis actus, ſine rationabili cauſa, lite, appellatione, aut his æquipollentibus pendentibus, à Iudice, ſiue à parte, aut ab habentibus cauſam ab eis, in contemptum iuriſdictionis, & præiudicium partis factus, officioq; Iudicis, cuius fuit læſa maieſtas in primis, & ante omnia reuocandus, concl. 160. num. 2.

Attentatorum reuocatio, ſi coram alio Iudice, quàm eo appellationis petatur, in nihilo ſuffragatur, ibi nu. 3.

Extende, quòd eorum reuocatio coram Iudice appellationis eſt ficta, etiam ſi in commiſſione adeſſet facultas reuocandi attentata, cum ea ſit, prout de iure intelligenda, concl. 160. num. 4.

Fallit, vt nu. 5 & 6.

Illa Iudicis à quo reuocari debent à Iudice ad quem, non obſtante clauſula (ſine retardatione executionis literarum Apoſtolicarum, ibi num. 7. & 9. & ibi nu. 11. ratiò aſſignatur.

In illis magis Iudicis contemptus, quàm ius partis venit attendendus, concluſ. 160. num. 11. & 88.

Eorum reuocatio in quacumq; parte litis peti poteſt, antequam tamen ſit concluſum in cauſa, ibi num. 12.

Sed quando adſunt ab vtroquè latere litigantium, tunc omnia hincinde vnico contextu reuocanda veniunt, ibi n. 13.

Et attentatum, quando eſt in parte, tunc idem eſt, acsi fuiſſet attentatum in totum, ibi n. 14. & ibi ratio aſſignatur.

Et an fuerint adinuenta ex iure poſitiuo, Naturali, aut Diuino, vide ibi nu 15.

Attentatum eſt vox, quæ Antiquis Doctoribus fuit incognita, ibi n. 16.

Attentata multipliciter à Doctoribus conſiderantur, & ex multis cauſis proueniunt, vt eſt Pendentia litis. Recuſatio Iudicis, Cauſę auocatio per Superiorem facta, Appellatio, & ſimiles, ibi nu. 17.

Dolum in attentante præſupponunt, ibi nu. 18. 34. & 274.

Imò ille eſt neceſſarius, ad hoc, vt quis attentaſſe dicatur, ibi n. 34.

Attentas dicitur eodem tempore ius, Iudicem, & partem lædere, concl. 135. n. 140. & concl. 160. ſub nu. 18.

Dicitur deteſtabilior ſpoliante, & odioſior Diabolo, concl. 160. ſub nu. 18. & 271. & ibi ratio aſſignatur.

Et eorum remedium dicitur æquum, iuſtum, vtile, facile, ac magis priuilegiatum, quàm illud ſpolij, concl. 160. n. 19.

Eorum reuocatio fit, aut Iudicis Officio Mercenario,

cenario, quando ſcilicèt ad inſtantiam partis petitur, aut Officio nobili, ſine partis inſtantia, concl. 160.n.21.
Eorum purgatio, quæ fit Iudicis Officio dicitur remedium extraordinarium,cui non eſt locus, quando per viam ordinariam agi poſſit, concluſ.160.nu.22.
Illa non cauſat,qui in ſua poſſeſſione continuat, ibi n.204.
Extende, vt ibidem.
Sunt reuocanda,etiam ſi pars non inſtaret,præſertim, quando ea fuerint in ſpretum inhibitionis commiſſa, ibi n.25.
Extende id procedere, etiam ſi inhibitio eſſet iniuſta, ſed Rotalis tamen, vt ibi nu.26.& 27. vbi ratio aſſignatur.
Imò reuocari poſſunt etiam ad inſtantiam illius, de cuius intereſſe non conſtet, ibi n. 28. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium in concl.129. nu .71. & concl.135. num.112.
Non ad inſtantiam partis, ſed ex Officio Iudicis ſunt reuocanda, quando verè conſtaret, de notorio non iure petentis reuocationem, ibi n.29.& 115. cum ſeqq.
Sed ad hoc, vt non purgentur, ob bonum ius attentantis, de eo, aut per rem iudicatam, aut per confeſſionem partis conſtare debet, ibi nu.30.& 209.
Attentatum,ac innonatum dicitur quicquid pendente appellatione, vel tempore ad appellandum erit actum, & illud in primis, & ante omnia eſt reuocandum, concl. 160.num.32.& 37. & concl.129.num.23. cum ſeqq. & concl. 135. nu.138.
Extende. quòd Iudex aliter faciens iniuſtitiam facit, concl.135.ſub n.138.
Declara tamen primò id procedere,dummodo cauſa eſſet appellabilis; aliàs ſecus,concl.160. num.33.
Item declara, vt ibi n.34.
Non ſunt reuocanda, ſi ab ingnorantibus fierent, concl. 129.ſub n.76.& concl.160.nu.34. & ibi ratio aſſignatur.
Et ſunt purganda, quoad omnes proceſſus, & ea ſemper executionem, cum omnibus indè ſecutis reſoluunt, concluſ. 160. n.35.& 242.
Et niſi purgentur, non eſt procedendum in negotio priccipali, etiam ſi iudicium eſſet ſpolij, ibi nu.36.
Fallit, vt ibi n.42. & prius concl. 129. ſub num. 45. & 69.
Eorum cauſa, quando eſt obſcura, & altiorem indaginem requirit, tunc vna cum negotio principali eſt expedienda, ibi n.37.
Reijci poſſunt, quando ſunt turbida, vel à negotio principali pendent, aut conſtat de malo iure petentis eorum reuocationem, concl. 135.num.111. 112.& 113.cum ſeqq.& concl. 160.num.37.& 38.
Quando habent cauſam cum negotio principali coniunctam ſeparari non poſſunt,ibi n.40.& & 255.
Extende id eò magis procedere, quando Sentētia lata in cauſa connexa pareret exceptionem rei iudicatæ in cauſa principali,concl.160 num.41.
Non impediunt,quominus in negotio principali procedatur, quando poſt commiſſionem cauſæ, de attentatis non fuit oppoſitum, ſed immò in negotio principali diſcuti fuerit tolleratum, concl.160.num.42.& concl.129.ſub nu.45. & 69.
Intellige tamen, vt ibi n.97. & 98.
Actualiter, & integrè etiam, quoad expenſas ſunt purganda, neq; ſufficit depoſitio partæ ſummæ, cum obligatione reſtituēdi reſiduum, liquidatione facta, concl.135.n.141.& concl. 160.n.43.258.& 265.
Intellige tamen, vt concl.135.num. 142. cum ſeqq. & concl.160.nu.45. cum ſeqq. & n.258. cum ſeqq.& n.279.
Eorum expenſæ, quando non ſunt liquidæ, an proceſſum ad vlteriora retardent, vide concl. 135. nu. 96. cum ſeqq. & concl.160.n.47. cum ſeqq. & 277. & ſeq.
Sunt reuocanda etiam, ſi nō fuerit appellatum, vel fuerit quidem appellatum, ſed nulliter; concl.160.n.51. & concl.129.n.47.
Contrarium, concl.129.num.44. & 70. & concluſ.160.n.52.
Concorda, vt concl.129.num.48. cum ſeqq. & concl.190.n.53.
Et licèt non renocentur in appellatione extraiudiciali, per viam attentatorum, reuocantur tamen via ordinaria, ſiue Iudicis Officio, concluſ.129.n.51.& 207.
Reuocanda veniunt, ſi appellatio extraiudicialis fuerit Iudici, & parti notificata; aliàs ſecus ob iuſtam cauſam ignorantiæ, concluſ. 129. num.52.
Pendente appellatione in primis ſunt reuocanda, ſi inhibitio præceſſerit; aliàs ſecus, concl. 160.num.54. & ibi ratio aſſignatur, & concl. 129.nu.262.
Per inhibitionem, illa cauſantur, quando ea fuerit actualiter præſentata, & executioni demandata, aliàs ſecus, concl.160.n.55.
Extende, vt ibi n. 56.cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Inhibitio.
Attentata, an dicatur executio. vel poſſeſſio capta, vigore trium conformium poſt inhibitionem, vide concluſ. 160. num. 67. 68. & 224 cum ſeqq.
Attentata per conſenſum, vel ratificationem partis excluduntur, concl.129.n.87. & concl. 160.n.101.& 103.
Extende id procedere, ſiue ille conſenſus ſit expræſſus, ſiue tacitus, concl. 160. num.60. 96. & 234.
Per inhibitionem cauſantur, etiam ſi appellationi, cuius vigore emanauerat inhibitio fuerit per appellantem tacitè, vel expræſſe renunciatum, ibi n.61.
Item cauſantur per inhibitionem, etiam ſi Iudex ad quem, qui inhibuerat pronunciaret malè

lè fuiſſe appellatum,& benè iudicatum, concl. 160.nu.62.

Item per inhibitionem cauſantur, etiam ſi ipſa inhibitio fuerit per Procuratorem aſſertum, cum cautione de rato obtenta, concluſ. 160. nu.63.& 106.

Licèt non dicantur geſta, pendẽte recurſu; fallit tamen, ſi inhibitio præceſſerat, concluſ. 160. num.72.

Per inhibitionem cauſantur, etiam ſi ipſa inhibitio emanauerit in vim Commiſſionis appellationis, quę ob nõ redditionem pro Apoſtolis prætenderetur deſerta, concluſ. 160. nu. 73. & 220.

Extende idem procedere in his, quæ fuerunt, geſta poſt inhibitionem emanatam, vigore Commiſſionis reſtitutoriç, prout de iure, ibi num.74.

Fallit, vt nu.75. & 76.

Eorum reuocationem non impedit exceptio excommunicationis, ob recurſus ad Iudices laicos incurſæ, ibi n.79.& 275.

Eorum proſequutio, ſeu appoſitio curſum fatalium impedit, concl.160.nu.80.& concl.129. num.285.

Et non ſolum de iure ſunt purganda, ſed nec etiam de facto vnquam nocere poſſunt, concluſ.160.n.81.& 257.

Etiam in cauſa Criminali ſunt reuocanda, ibi num 82.

Dicuntur facta poſt appellationem ab interlocutoria, ſi tamen Iudex ad quem inhibuit; aliàs ſecus, concl.160.num.83.& prius concl. 129.nu.80.

Poſt appellationem ab interlocutoria commiſſa non reuocantur, niſi prius conſtiterit de grauamine, vel appellans ſe illud probaturum obtulerit, vel niſi reſpectu eius, quod fit contra appellationem, concl.160.n.84.

Non reuocantur poſt Sententiam interlocutoriam, vel grauamen extraiudiciale intra tempus appellandi, vel poſt appellationem à falſo Procuratore interpoſitam, niſi poſt talem appellationem iuſtificatam, concl.160. num.85.

Item poſt appellationem à grauamine non reuocantur, niſi prius de ipſo grauamine conſtiterit, concl.129.nu.72.& concl.160.n.130. & nu.131. ratio aſſignatur.

Eorum reuocatio non impeditur, etiam ſi non fuiſſet iuſtificata cauſa in appellatione expreſſa, ibi n.86.

Declara, vt n.87.

Poſt Sententiam interlocutoriam, ſiue extraiudiciale grauamen commiſſa, nõ per viam attentatorũ, ſed per illam nullitatis reuocanda veniunt, concl.160.num.96. & num.97. ratio aſſignatur.

Intellige, vt n.98. & ſeq.

Illis renunciaſſe cenſetur, qui paſſus fuit Sentẽtiam in iudicatum tranſire, concl.68. & concluſ.160. ſub n.100.

Fallit tamen, quando ille talis ignorauit eam nullitatem, ſiue ſpolium, vt ibidem.

Poſt rem iudicatam, non per viam attentati, ſed per eam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 160.nu.100.

Extende, & declara, vt n.101. cum ſeqq.

Illis renunciatum cenſetur, quando attentans fuiſſet admiſſus ad probandum ſuum bonum ius, & illud probaſſet, concl.160. num.102. & concl.129.ſub n. 45. & 69.

Intellige tamen, vt concluſ. 160. num. 103. & 104.

Appellatione deſerta reuocanda non veniunt, concl.129. ſub nu. 216. & 220. & concl.160. num.106.

Declara tamen, quòd illa per viam nullitatis reuocanda venirent, ibi n.107.

Extende ea quoq; non venire reuocanda poſt concluſum in ea, ibi n.106.

Declara tamen. vt ibidem.

Sed in dubio non ſunt præſumenda, ibi nu.108. & concl.129.n.77.

Facta à Procuratore ſpeciale Mandatum non habente, non per viam attentatorum, ſed per eam nullitatis reuocanda veniunt, concl.129. num.66. & concl.160. nu.109.& nu.110.ratio aſſignatur.

Declara, vt n.111. cum ſeqq.

In tertio Regulariter non conſiderantur, concluſ.160.num.118. & 119.

Fallit, vt n.125.cum ſeqq.

Et per partem, vnà cum tertio commiſſa, non per viam attentatorum, ſed per illam nullitatis reuocanda veniunt, concl.129.num.73. & concl.160.n.120.

Non cauſantur ex geſtis in diuerſa cauſa, concl. 160.n. 22.

Et quæ dicantur ad hunc effectum cauſæ diuerſę, vide ibi n.123.remiſſiuè.

Extende, vt nu.124.

Attentare dicitur tertius, quando habet cauſam à parte, quæ eſt in lite, ibi n.125.

Sed id facere non dicitur, qui habet poſſeſſionem à tertio, ibi n.126. & 200.

Item attentare non dicitur Iudex, quando Sequeſtrum ad inſtantiam tertij factum reuocat, ibi n.127.

Attentatum, an dicatur id, quod fecit Iudex in cauſa non vocato tertio, qui coram eo, comparendo proteſtatus fuerat; nihil fieri niſi eo citato, vide concluſ.160. num 128. & 129.

Attentata an dicantur geſta per principalem quando inhibitio fuit ſolùm Procuratori intimata, vide concluſ. 160. num. 92. 93. & num. 94.

Non reuocantur, quando talis reuocatio ſcandalum afferre poſſet, veluti ſi ageretur de exhumando corpore mortuo, concluſ.160. nu. 132.

Item ſi de diminutione cultus diuini ageretur, cum declaratione tamen, vt ibidem.

Non dicuntur geſta à Papa, quia ille non attẽtat, ſed immò potius prouidendo vitium

litigioſi tollit; maximè ſi mentio de lite facta fuiſſet, concl.160.c.133 & 134.
Attentata poteſt eſſe poſſeſſio capta in vim prouiſionis Apoſtolicæ, licèt ipſe Papa non attẽtet, ibi n.135. & 192.
Attentatum non dicitur id, quod lite pendente Apoſtolica auctoritate fuit geſtum, concl.160 num.136.
Et quaudo dicantur attentata geſta per executorem literarum Apoſtolicarum, vide ibi nu. 138. cum ſeqq.
Conſiderari non poſſunt reſpectu Iudicis, qui poſt delationem appellationis, nil innouauit; ſecus ſi è conuerſo, ibi n.141.
Declara, vt n.147. & ſeqq.
Attentare non dicitur pars ſi ignorauit, quòd Iudex appellationi detulerit, concluſ. 160. num.42.
Attentata non cauſantur ex iniuſtitia in terminis Ægidianæ, niſi ea ſit notoria, concluſ. 160. num.143.
Sed ceſſant in omnibus caſibus, in quibus eſt prohibita appellatio, ibi n.144.
Eorum renocatio, quoad præterita non habet vim poſſeſſorij recuperandæ, & retinendæ ſi pars non habuit ſe pro ſpoliata, licèt quoad futura vim retinendæ ſapiat, concl.160. num. 146.
Attentata lite pendente, ſuper remedio retinendæ poſſeſſionis non ſunt tunc temporis reuocanda, concl.160.nu.149.& n.150.ratio aſſignatur.
Extende, vt n.151.& 155.
Non cauſantur, vbi Ægidiana intrat, licèt ſecus quando Sententia mixturam contineret, ibi nu.152.& 153.
Intellige, vt ibi n.154.
Eorum purgatio non eſt neceſſaria, quando ſumus in vltimis audientijs Rotæ, concl.160. num.158.
Fallit in ſpolio violento; quia illud prius venit, purgandum; licèt ſecus, quando illud eſſet ſolùm attentatum, ibi n.159.
Poſt concluſum in cauſa an, & quando ſint purganda, vide ibi n. 61. & 161.
Illis non eſt locus, quãdo Iudex executiuè procedere potuit, ſiue quando lis calumnioſa eſſet, ibi 162.
Extende, vt n.163. cum ſeqq.
Ab illis excuſat ignorantia Decreti, ob temporis breuitatem, intra quod non potuit eius notitia in partibus haberi, ibi n.167.
Reiecta per Signaturam Sanctiſſimi, cum ea Clauſula (conſtito de bono iure) Sententiam non annullant, nec nullitas ex eo capite attentatorum apponi poteſt, concluſ. 160, num.168.
Attentata non dicuntur ea, quæ fiunt à Iudice poſt inhibitionem, poſt tres Sententias ad executionem procedente, in vim Commiſſionis reſtitutionis in integrum, prout de iure, concl.160.num. 169. & num.171. ratio aſſignatur.
Contrarium, quòd ſcilicèt attentata cauſa pendente reſtitutionis ſint reuocanda, concl.160. n.170. & 218.
In beneficialibus non reuocantur, quando de bono iure conſtat, ibi n.173.
Non ſunt reuocanda poſt lapſum viginti annorum, niſi eſſemus in ſpolio attentato, ad quod enim præſcribendum requiruntur anni trigi̇nta, ibi nu.174.
Eorum reuocatio, ſi non fuerit petita in prima inſtantia, poterit peti in ſecunda, concluſ. 160.nu.175.
Poſt inhibitionem, etiam Rotalem non inducuntur, quando vigore obligationis Cameralis, ſeu guarentigiæ ageretur, concl.129.n 88. & concl.160.n.176.
Itellige tamen, vt in dicta concl. 160. nu.176. cum ſeqq.
Non ſunt reuocanda, quando ex ea reuocatione cultus Diuinus diminueretur, concl. 135. num.144.
Non reuocantur per appellationem, ab interlocutoria, concl.128.n.24.& concl.160 n.152.
Non ſunt reuocanda, ſi reuocatio citra euidẽtem iniuriam fieri non poſsit, ibi n.75.
Non reuocatur, quando procedi debet manu Regia, & ſola facti veritate inſpecta, concluſ. 160. ſub nu.180.
Attentatum illud non dicitur, quod fuit factum, ob aliam rem, de qua lis pendet, concl.129. num.74.
Attentata, quando dicatur poſſeſſio, vide concl. 160.num.182.cum pluribus ſeqq. & in Verbo Poſſeſſio.
Attentatus, quãdo dicatur actus, poſt litem motam geſtus, vide ibi n.187. & ſeq.
Attentatorum defuncti exceptio non retardat immiſſionem ſubrogato, ibi n.191.
Attentata, quãdo dicatur Sententia, vide *in Verbo* Sententia, & concl.160. n.214. *cum ſeqq.*
Attentata dicitur executio facta poſt appellationem ab exceſſu interpoſitam, concl.128. n.81. & 96.& concl.160 n.217.
Extende pluribus modis, & declara, vt n. 218. cum ſeqq.
Attentata per ceſſionem, ſeu renunciationem puram, non autem conditionalem ſunt purganda, concl.160.nu.237.& nu.238. ratio aſſignatur.
Et quãdo per renunciationem probari poſſint, dicam interius, ſed vt benè purgentur cedens omni iuri, quod ſibi ex illis competere poſſet, renunciare tenetur, concl.160. n 240.
Eorum purgatio perpetuum ſilentium cõtinere debet, ibi n.241.
Quoad omnes Proceſſus ſunt purganda, ibi nu. 242. & 243. ratio aſſignatur.
Et ſunt purganda nomine omnium, à quibus perpetrata fuere, & cum legitimo Mandato, ibi 244.
Et tunc præcipuè per renunciationem probari poſſunt, quando per Procuratorem commiſſæ fuerunt, ibi n.246.

Purgari

Purgari poſſunt in loco Iudicij, etiam quòd alibi fuerint commiſſa, ibi n.247.
Contrarium, n.248.
Concorda, vt n.249.
Sufficienter purgantur, quando fit ceſſio illorum in actis, ibi n.250.
Item ſufficienter purgantur, etiam ſi integra actorum tranſportatio non fiat; ſed ſufficit ſolùm ea acta tranſportare, ex quibus illa iuſtificari poſſint, concl.160.n.35.
Eorum purgatio inducitur, quando quis poſſeſſioni captæ renunciat, permittendo Aduerſarium, ex ea fructus colligere, concluſ.160. num.251.
Eorum purgatio per ſimplicem renunciationem iudicialium actuum ab aduerſario, ſiue illius nomine factorum, aut per ceſſionem factam omnibus actis poſſeſſorijs induci poteſt, concl.160.n.252.
Et, vt reuocentur non attenditur, an ſtatus ſit bonus, vel malus, ſed quilibet erit ſufficiens, concl. 160. num. 253. & num. 254. ratio aſſignatur.
In eorum reuocatione nullo iuris ordine ſeruato, ſed Summariè, & abſq; vlla terminorum obſeruatione proceditur, ibi n.255.
Intelige tamen, vt ibidem.
In rebus mobilibus commiſſa, vt reuocentur ſola detentatio ſufficit, ibi n.256.
Sunt adeò purganda, vt non ſolum de iure vnquam nocere non poſſint, ſed nec etiam de facto, ibi n.257.
Item, vt purgentur ea ex eiſdem actis, non autem ex nouiter deductis ſunt iuſtificanda, ita vt ſine actorum tranſportatione ea purgari non poſſint, ibi n.262.
Sunt purganda, antequam remiſſoria petatur, ibi n.263.
Et tam per Principem, quàm per Iudicem, & partem purgari poſſunt, ibi n.264.
Attentare cum dicatur delictum, ideò de eo clarè conſtare debet, nec per teſtes de auditu, vel aſſertionem Notarij probantur, concl.160 num.131.
Illis renunciare cenſetur, qui ſuper iuſtitia Sententiæ diſcuti patitur, concl.129.n.69.
Attentās nedum eſt condemnandus in fructibus perceptis; verum etiam in illis, qui percipi potuerunt, concl.160.n.266.
Extende, vt n.267. cum ſeqq.
Declara, vt n.279.
Et an teneatur, etiam ad diſtributiones quotidianas, vide ibi n.268. cum ſeqq.
Ad euitandam fructuum reſtitutionem ille non admittitur, ad beneficium c. Odoardus de ſolut. concl.160. num.272. & nu.273. ratio aſſignatur.
Ille in dolo verſari dicitur, dum attentat, cum attentata ſine dolo non committantur, ibi num.274.
Quando eſt pauper quandoq; conceditur, vt fructus, & expenſæ in fine litis reſeruentur, ibi num.279.
Plura in hac materia attentatorum, vide in Verbo Appellatio.
Attentatio alienationis, ſi ſit à teſtatore prohibita, tūc hęres cadit à iure ſuo, etiam ſi tractatū, non perficeret, & ſtatim ab eo Pœnitentia ductus recederet, concl.84.n.35.37. & 44.
Attentatus Copulæ, vide Copula.
ATTESTATIONI alicuius, quando ſit ſtandum, & quando non, vide in Verbo Aſſertio, & concl.155. per totam.
AVARITIA eſt nimia præter modum pecuniarum, & diuitiarum libido, ac auri ſacra fames, concl.161.n.1.
Et auarus dictus eſt ab auendo, ideſt cupiendo, quaſi auri auidus, ita vt nunquam opibus expleri credat, ibi n.2.
Tres ſpecies ſunt auaritię, ſed quibus modis in ea peccetur, vide ibi n.3.
Illius mali effectus, qui ſint, vide ibi n.4. cū ſeqq.
Et ea in quolibet præſumitur, abſq; quòd probetur, ibi ſub n.5.
AVCTORIS aſſertio, quando probet contra habentes cauſam ab eo, vide concl.155.n.143 cum ſeqq. & in Verbo Aſſertio.
AVCTORITAS Capituli, quæ ſit, & ad quæ extendatur, vide in Verbo Capitulum, & concluſ.162. per totam.
AVCTORITAS Curatoris, vel Tutoris, quando ſit neceſſaria in contractu minoris, vide in Verbo Tutoris auctoritas, & concl 86.n.39. cum ſeqq. & concl.163. per tot.
AVCTORITAS Doctoris eximij ſufficit ad inducendam iuſtam cauſam litis, & tranſactionis, concl.155. ſub n.129.
AVCTORITAS Papæ conſenſum, tractatum, & ſolemnitates in alienatione rei Eccleſiæ requiſitas ſupplet, concl.85.n.34.62.80. & 164. & concl.165.n.43.
Extende, vt in concl. 85. nu. 298. cum ſeqq. & vide in Verbo Papa.
Principis auctoritas, quæ dicatur ordinaria, & quæ abſoluta, vide concl.165.n.1.
Et ea Principis abſoluta, ſi ſine cauſa exerceatur, Tyrania dicitur, vt ibidem.
Plura vide in Verbo Princeps.
AVCTORITATE propria, quando quis aliquam rem, vel Poſſeſſionem capere poſſit, vide concl.164. per tot.
AVCVPARI non poſſunt venatores, in alieno fundo contra Domini voluntatem, concl.164 num.166. Contrarium, ibi n.2.
Concorda, vt prima opinio procedat, quando Dominus venationem vetauerit; ſecunda verò, quādo ea non fuerit prohibita, aut eſſemus in locis publicis, concl.166.n.3. cum ſeqq.
Aucupium, & venatio inter ſe ſpecie differunt, concl.166.n.69.
Plura vide in Verbo Venatio.
AVDITOR Cameræ Apoſtolicę, inter cętera Priuilegia illud gladij Spiritualis habet, cōtra contumaces, & rebelles Sententiis Cameræ Apoſtolicę non parentes, cenſuras Eccleſiaſticas proferendo, concl.167.n.1.

Poteſt cauſas Pupillorum ad ſe auocare, etiam ſi ſint extra Vrbem in partibus, & ibidem contraxiſſent, concl,167. n.15. & n.16, ratio aſſignatur.
Priuilegia Pupillorum limitare poteſt, licèt nõ in totum tollere, ibi n.16.
Dicitur ſolus executor, & Iudex Ordinarius obligationis Cameralis priuatiuè, quoad alios ibi n.22,
Declara tamen id procedere in Curia; ſecus extra illam, ibi n.23.
Contrarium huic declarationi, ibi nu,28,
Concorda, vt ibidem ſub n.29.
Item declara, vt n.32. cum ſeqq.
Extende id etiam procedere in deputato, ab ipſo Auditore Cameræ, ibi ſub n,23,
Dicitur executor obligationis Cameralis, etiam cum derogatione aliorum Priuilegiorum, & Decreto irritanti, ibi n,24.
Declara tamen, vt ibi ſub n.39. & ſeq.
In Curia reaſſumit cauſas executiuas, ab alijs Tribunalibus, & inhibet, etiam auctoritate Papæ ſibi attributa, ibi n,25.
Fallit, vt ibi ſub n.39. & ſeq,
Illius tamen facultates in reaſſumendo cauſas, attentata non excuſant, ibi n.30. & 41.
Cauſas reaſſumit, & etiam exequitur, quando in Commiſſione nõ fuit facta mentio obligationis Cameralis, immò neque tunc inhibitio poſt Commiſſionem obtenta cauſat attẽtata, etiam ſi eſſet Rotalis, ibi n.31,
Sed non reaſſumit cauſas ad Curiam Capitolinam remiſſas, nec ex Memoriali Papæ, niſi cauſa cognita, concl,167. n 32, & n, 33. ratio aſſignatur.
Iuriſdictione caret, quando in litteris non eſſet datus executor, ſed alius ſpecialis, veluti ſi Ordinarius in illis aſſignaretur, concl.167.nu, 34. & 105.
Dicitur generalis executor literarum Apoſtolicarum, quando illis alter executor non fuit deputatus, concl.167.n.35.
Quando eſt datus executor cumulatiuè, tunc cum alio per præuentionem procedere poteſt, ibi n.36.
Literas Apoſtolicas non exequitur, niſi prius illis verificatis, ibi n.37.
Cauſas nõ reaſſumit in vim facultatum, ſi obligatio Cameralis ab alio Iudice dependet, ibi nu.39.
Item cauſas non reaſſumit, ſed potius ad Signaturam remittit, quando obligatio Cameralis non clara, ſed dubia eſſet, concl,167, n, 42. 43. & 44.
Appellantem reponit de ſtylo, ibi n,45,
Et tunc quid ſit ſeruandum, vide ibi n.46,
Terminos ſubſtantiales nulliter, & malè tentos reiterare poteſt, ibi n,47,
Cauſas eorum, qui ad ipſum recurrunt, omiſſo medio, vel etiam primo Iudice, cognoſcere poteſt, concl,167, nu. 48, & prius concl.128, num,20,
Dicitur Auditor Papæ, & ideò confugientibus ad ſe non debet aures denegare, ſed illos libenter amplecti, concl.167.ſub n.48. & 49.
Extende, vt n.49. cum ſeqq.
Vbiq; locorum, tàm in diſtrictu Vrbis, quàm extra, iuriſdictionem in cauſis quarumcumquè appellationum Iudex dicitur, ibi n,56,
Præferri debet in cognitione cauſarum appellationum, & præſertim Criminalium Clericis Cameræ Apoſtolicæ, etiam in ijs locis, qui ab ipſis Clericis gubernantur, concl.167. nu,57. cum ſeqq.
Immediatè Sententias condemnationum, & abſolutionum ſubſcribit, & ſic de per ſe ſuam iuriſdictionem exercet, ibi ſub n,59.
Illi, etiam legati de latere obediunt, concl.127, ſub nũ.60.
Intellige tamen procedere, vt ibidem,
Illius facultates, nedum bona, ſed ſed etiam Corpus, & Animam obligant, imò etiam Priuilegijs in corpore iuris clauſis præiudicant, concl.167.ſub n,62.
Vti Auditor Papæ ratione ſupremę ſuperioritatis, vel Dominij directi, in ſubditos Vaſalli procedendo, & mulctando iuriſdictionem exercere poteſt, ibi n.64.
Nullam iuriſdictionem in beneficialibus habet, concl.167, nu.99. cum ſeqq. & concl.78. num, 2. 3. & 4.
Declara, vt concl.128. ſub n,906. & concl.167, num.102. cum ſeqq,
Vltra tres dietas, vbi non eſt datus executor, ad Iudicium non vocat, ibi n,107.
Quando in literis eſt datus executor, etiam contra Epiſcopos procedere poteſt, ibi n.108
Illius Sententia, quando non ſeruatis terminis ſubſtantialibus ſit nulla, vel ſuſtineatur, vide ibi n.109.
Quando in cauſis Mercatorum Summariè, vel ordinariè procedere debeat, vide ibi nu.110, cum ſeqq.
Non deputat Iudicem in cauſis, niſi obligatio Cameralis adſit, ibi num,115, & ibi ratio aſſignatur,
Declara, vt ibidem,
Non poteſt procedere, iuxta ſuas facultates, niſi obligatione in forma Cameræ extenſa, concl. 167.nu.116,
Fallit, vt ibi n.120. cum ſeqq. & vide in Verbo Obligatio Cameralis.
Dare poteſt executionem omnibus obligationibus, etiam extra ſtatum Eccleſiæ rogatis, quando partes in ea conſenſerunt relaxationi Mandati vnica, vel nulla citatione precedente, ibi n.131.
Inſtrumentum per Sentẽtiam vulneratum exequi non poteſt, concl,128,n,740.
Suam iuriſdictionem per duos Locumtenentes exercet, à quibus ad illum non datur appellatio, quia eſt vnum, & idem Tribunal, ibi n.185
Et quando vnus eorum, ſiue alter, quem ille deputat functus eſt Officio ſuo, Sententiam ferẽdo, tunc alium in eadem cauſa deputare non poteſt, concl.167.n,115,

In

In Inſtrumento guarentigiato procedere poteſt, cum expreſſa inhibitione, quoad alios Iudices, quibus cauſa commiſſa fuiſſet, concl. 157. num. 127.

Habet illud Priuilegium, vt actor poſſit ſæpè mutare Iudicem, donec ſit ſatisfactus, ibi n. 48.

AVDITORES Rotæ, qui olim Auditores Sacri Palatij dicebantur à Sixto Quarto rédacti fuerunt ad Numerum Duodecim, concl. 168. num. 1.

Et meritò illi Duodecim Apoſtolis æquiparari poſſunt, vt ibidem.

Omnes habent inſtructionem cauſarum coram alijs pendentium, & Sententiam proferunt de conſilio Omnium, ita vt omnes proferre dicantur; Immò in hoc iuramentum habent, cui ſi contrauenirent periuri efficerentur, ibi num. 5.

Omnes faciunt vnum Tribunal, & ſic vna eſt omnium iuriſdictio, & vnus loco alterius ſubrogatus cenſetur, licèt ratione commodioris expeditionis inter eos diſtributiones particulares cauſarum fiant, concluſ. 168. num. 6.

Et ſi vnus eorum ad Cardinalatum promoueatur, tũc iuriſdictio, quoad illius cauſas penes alios Coauditores remanet, ibi n. 9.

In procedendo ordinariam iuriſdictionem habent, in decidendo autem verè Delegati dicuntur, ibi n. 11. & 18.

Auditor Rotæ pronunciare poteſt in cauſa, in qua nullum dubium habet de conſenſu aliorũ Coauditorum, licèt cauſam illam in Conſilijs poſuerit, ibi n. 13. & 25.

Ex generali Comiſſione ſubſcribere poteſt Sententiam alterius Auditoris defuncti, etiam ſine citatione, ibi nu. 14.

Succeſſor cauſas originarias Auditoris anteceſſoris reaſſumit, licet Auditor ſecundus non procedat in cauſa, ſtante præuentione primi, ſi tamen à primo inhibitio emanaſſet; concl. 168 nu. 15. & 16.

Et illis, quibus modis cauſæ committantur, vide ibi nu. 17.

Iuriſdictionem habere dicuntur habitu, ſed non actu, ibi n. 18.

Nihil facere poteſt Auditor in cauſa, quæ ab eo fuerit auocata, ibi n. 21.

Ponens non tenetur ſequi Sententiam votantium, quando ſibi de iniuſtitia conſtaret, ibi num. 22.

Item non tenetur extendere Deciſionem, quãdo Proceſſus, in quo eſt reſolutio ſua lata non fuit in totum interpretatus, nec viſus, concl. 168. nu. 23.

Auditores Rotæ volentes habere conſilia in cauſis coram eis vertentibus, Proceſſum benè videre, & clare dubia vera eligere debent, vt ſui Coauditores vera conſilia tribuere valeant, ibi n. 24. & 27.

Eorum conſilia, ſiue vota ſi ſint diſcordia maiori parti ſtandum erit, ibi nu. 25.

Et antequam iudicent Proceſſum Iudicis, à quo videre debent, concluſ. 168. num. 26.

Auditor ſecundæ inſtantiæ abſoluere non poteſt, excommunicatum ab Auditore primæ, niſi actis dictæ primæ inſtantiæ benè viſis, concl. 168. n. 28. & 61.

Dicitur egregia perſona, & ideò mittendum eſt ad eum, pro teſtimonio ferendo, concluſ. 168. nu. 29.

Prouiſionem de beneficio facere poteſt, ſeruatis ſeruandis, quamuís gratia ſit directa Ordinario in forma Dignum, ſi tamen lis ſit introducta in Rota, alias ſecus, ibi n. 52.

Et quando Auditor in beneficijs prefertur, quod tempus in materia capacitatis, & idoneitatis prouiſi ſit attendendum, vide ibidem remiſſiue.

Inſtituere poteſt præſentatum in beneficio, ibi num. 53.

Et ſi pronunciet beneficium alicui eſſe debitum, tunc poterit etiam poſſeſſorem in fructibus, poſt litem motam perceptis, & non petitis condemnare, ibi n. 54.

Succeſſor etiam, abſque noua Commiſſione de beneficio prouidet, ibi n. 55.

Imò etiam ille appellationis prouidet de beneficio, veluti primo Auditori fuerat cõmiſſum, ibi n. 56.

Deputatus in cauſa beneficiali poteſt purificare gratiam; Immò ſi executor lite pendente id faceret, eſt reuocandum, ibi n. 57.

Sed reſignationem beneficij admittere non poteſt, ſine ſpeciali Mandato Papæ, ſed illum litis, & cauſæ ſic, ibi n. 58.

Recipere poteſt ceſſionem litis, ſed non Iuris, ibi ſub n. 58.

Abſolutionem ad cautelam dare non poteſt, niſi ex ſpeciali Commiſſione, licèt ſecus ſit extra Curiam, ſi tamen ſibi ſimpliciter abſolutio cõmittatur, ibi n. 59.

Si concedat literas abſolutionis, tunc non dat, præceptorias, ſed intimatorias, concl. 168. num. 60.

Excõmunicatum ad cautelam abſoluere ſolet, ſtabile, quòd illa abſolutio ad Ordinarium excommunicantem remittatur, ibi n. 61. & concluſ. 10. n. 63.

Cognoſcere non poteſt de iniurijs, niſi de expreſſa Commiſſione, ibi n. 62.

In cauſa criminali reum citare non poteſt, vt compareat perſonaliter, niſi id ei fuerit ſpecialiter commiſſum, ibidem.

Non poteſt carceratum relaxare, non cognito prius de carcerationis iniuſtitia, ſed benè poteſt interim à carceribus habilitare, & idoneã cautionem exigere, ſi cautio fuerit præſtita coram A.C. Sed nulla, aut non idonea prætendatur, ibi n. 64.

Super deſertione appellationis pronunciare nõ poteſt, ſine ſpeciali Commiſſione, concl. 168. num. 65.

Contrarium, n. 66. & concl. 129. n. 230.

Concorda, vt ibi nu. 67. vbi ratio differentiæ aſſignatur.

Et quando in cauſa appellationis, vel diſertionis illius, ſine citatione procedere poſſit, vide ibi n.69.

Pronuncians appellationem deſertam non poteſt in expenſis condemnare, nec perpetuum ſilentium imponere, niſi debiti termini ſeruentur, ibi n.70.

Poſtquam pronunciauerit appellationem deſertam, appellantem tamen reponere poterit, ſi de ſua diligentia doceatur, ibi n.72.

In procedendo, & decidendo quam conſuetudinem, & quos terminos ſeruare debeat, vide ibi n.73.

Abſquè noua commiſſione procedere non poteſt, quando remiſſoria fuit bullata, & Papa manus appoſuit, etiam ſi articuli in remiſſoria non includantur, & partes illi renunciare vellent, ibi n.74.

Habens ſolum articulum grauaminis, non poteſt niſi prius illo expedito, ad aliquem actum procedere, vigore cōmiſſionum, etiam de ſpeciali Mandato habentium clauſulam; Quod ſi per Informationem, &c. ſibi præſentatarum, ibi nu.75.

Secus in articulo grauaminis, à quo in partibus fuerit appellatum, quia tunc Auditores in negotio principali, ſibi commiſſo procedere poſſunt, ibi n.76.

Statim poſt præſentatam Commiſſionem, Iudicibus extra Rotam inhibent, licèt ſecus in Rota, quia ibi prius de appellatione conſtare debet, & quòd per eam cauſa ad Sedem Apoſtolicam fuerit deuoluta, ibi n.77.

Illi cui fuit commiſſa cauſa appellationis non deuoluentis, nec non negotij principalis, cum poteſtate citādi ad partes, ſtatim Iudici à quo inhibere poteſt, ibi n.78

Extende, quòd tunc poterit cognoſcere de negotio principali, per appellationem deuolutо, etiam non exiſtente grauamine, vel etiam ſi malè fuerit ab Auditore Cameræ appellatū, ibidem.

Item ille, cui commiſſum ſit negotium principale ex ſpeciali Mandato Papæ, cum poteſtate citandi ad partes, etiam nulla appellatione interiecta, inhibere poteſt citatione Decreta, licèt nondum execuuta, ibi n.79.

Partibus inhibere poteſt, quando illi negotium principale, aut principaliter, aut in conſequētiam fuerit commiſſum, ibi n.80.

In cauſis appellationum ab Auditore Cameræ, vel alijs Iudicibus ſtatim citata parte ad dicēdum contra Commiſſionem inhibere poteſt, nec vnquam cauſas remittit, ſed eas pœnes ſe retinet, ibi n.81.

Ante litem conteſtatam iuriſditionem non habet, ibi n.82.

Quando illi committitur taxatio fructuum alicuius beneficij, in quibus, quis fuit condemnatus per tres conformes, nedum illos taxare poteſt, vſq; ad vltimam Sententiam, ſed etiam poſt vſq; ad tempus, quo ipſe taxationem faciet, ibi n.83.

Lite coram eo pendente expenſas, etiam in partibus factas taxare poteſt, concluſ. 168. num.84.

Contrarium, quòd ſcilicèt taxet eas tantùm factas coram eo, ibi n.85.

Concorda, vt ibi n.86.

Et in taxatione earum quomodo ſe gerat, vide ibi nu.88.

Si pendente appellatione reuerētiales dederit, taxationem expenſarum facere non debet, nec aliquid innouare, niſi cauſa ad eum reducatur, etiam ſi earum taxationem ſibi in Sententia reſeruauerit, ibi n.87.

Item taxat expenſas coram Auditore Cameræ factas, ſi commiſſio mandet procedere, prout Auditor Cameræ poterat, ibi n.88.

Facultatibus Auditoris Cameræ vti poteſt, ſi in Commiſſione, ita ſibi fuerit conceſſum, aliàs ſecus, concl.167.n.113.

In vim Commiſſionis ſibi factæ, vt ſcilicèt procedat ſola facti veritate inſpecta, etiam terminos Palatij obſeruare poterit, concluſ. 168. num.89.

Sed an id etiam procedat in cauſa beneficiali, & matrimoniali, vide ibidem.

Vigore vnicæ Commiſſionis, vſquè ad Sententiæ executionem incluſiuè procedere poteſt, vt ibidem.

Et ſi fiat Epiſcopus, vel Archiepiſcopus, nihilominus ſedere debet in ſuo loco, ſecundum antiquitatem Auditoratus, nec tunc vlla ratio dignitatis erit habenda, ibi n.90.

Declara tamen, quòd ille extra Rotam, & præſertim in Cappella Papæ cæteris præfertur, ibidem.

Auditores Rotæ, ſi abſint ab Vrbe de licentia Papæ pro præſentibus habentur, concl. 168. num.92.

Decuriones, & Conſiliarij Reipublicæ dicuntur, ibi ſub n.94.

Dicuntur quoq; Auditores, & familiares Papę non tamen veri, ſed ficti, concl.168.nu.95. & 96. & ſub n.97.

Sed illi, ac eorum familiares non poſſunt eſſe familiares Cardinalium, etiam ſi vnus eorum Cardinalem concomitaretur in Legatione, & ab eo alimenta reciperet, ibi n.97.

Compellere poſſunt partes ad concordandum, ſi diù fuiſſet litigatum, & de Iure non liqueret; aliàs ſecus, ibi n.98.

Subſcribūt expeditiones, & remiſſorias ad partes tranſmittendas, pro recipiendis teſtibus, & ſimilibus, ſiue ſimus in beneficiali, ſiue in prophana cauſa, vt minoribus expenſis expeditiones fiant, ibi n.99.

Cogere poſſunt partes ad declarandum articulum nimis generalem, vel eas à Iudicio repellere valent, ibidem.

Sunt exempti à iuriſdictione ordinarij, ac eorū loca tenentes, ibi n.92.

Et licèt Subdiaconos in Capella Papæ non præcedant, ob eorum actuale ſeruitium; fallit tamen extra eam, concl.168.ſub n.92.

AVFVGERE tentans à carceribus pœna arbitraria puniri debet, concl. 169.n.1.
Sed ſi nondum erat conuictus, tunc pœna mitiori puniendus venit, ibi n.3.
Item non eſt puniendus, ſi carceratio erat iniuſta, ibi n.4.
Plura vide in Verbo Carcer.
AVGVMENTVM dicitur omne id, quod Principali accedit, & illius naturam ſequitur, ac ſecundum eam regulatur, concl.170. n.1.
Et illud accedens fundo detinetur loco pignoris, ſi tamen fieret facto hominis, & ſic per detinentem pignus; ſecus ſi valor illius rei ex tēpore eſſet auctus, ib nu.2.& 3.
Superueniens in re, cuius Dominium ad Capitulum ſpectat, ex quauis induſtria, proportionabiliter inter Canonicos diſtribui debet, ibi num.4.
Eodem Priuilegio gaudere debet, quo principale gaudet, ibi n.5.
In illo idem ius ſtatuitur, quod in principali aucto, ibi n.6.
Declara, vt ibidem.
Et an, & quando teneatur fideiuſſor de eo, vide in Verbo Fideiuſſor, & concl. 170. num.7. cum ſeqq.
Illud, ſiue fructus rei legatæ, quando legatario, veluti hęredi debeantur, vide concl.170. nu. 14. vſquè ad 21.
Extende, & declara, vt ibidem.
Et pro eo, quando detur eadem hypotheca, quæ datur pro fructibus, vide concl.170.n.21. & vide in Verbo Hypotheca.
Illud, vel diminutio rei dotalis ad vxorem ſpectat, ibi n.29.
Quid ſi talis res in dotem data fuerit æſtimata? vide in Verbo Eſtimatio, & concl.68. nu.2.& concl.170.n.29.cum ſeqq.
Et augmentum dotis, quibus modis fieri, & cōtingere poſſit, vide ibi n.31.& ſeqq.
Et an illud ſpectet ad Filios in proprietate, aut ad Patrem, vide ibidem.
Dicitur pars dotis, & de eo idem iudicatur, quod de ipſa dote, ibi n.34.
Fallit, quando illud non eſſet verum, ſed ſimulatum, ibi n.35.
Non debetur, niſi pro qualitate dotis ſolutæ, & non aliàs. ibi 36.
Contraria opinio, eſt magis æqua, & communis, vt ibi ſub n.37.
Illud nōn eſt, vbi non eſt dos, ibi nu.37.
Poſt contractum matrimonium ſapit naturam donationis, ibi n.31.
Plura vide in Verbo Anteſatum.
Illud pecuniæ in Gabellis debetur venditori, ad quem res principalis pertinet, concluſ. 170. num.42.
Sed quod ex corporibus hæreditarijs prouenit lucro legitimæ cedit, ibi n.43.
Illud, veluti diminutio contingens in legitima, ad quem ſpectet, vide in concl. 42. num.725. cum ſeqq.
Illud temporis, vel manufactum ſpectat ad Emphiteutam, & feudatarium, ac illius hæredes; non autem ad Dominum directum, ibi num.44.cum ſeqq.
Declara tamen, vt ſub n.46.
Et ſuperueniens in re, poſt perfectam venditionem commodo Emptoris cedit, concluſ.170. num.17.
Quid ſi in Emptione adſit pactum redimendi? vide concl.94.n.9.cum ſeqq.
Item, quid ſi venditio fuerit facta ſub haſta? vide concl.170.n.47.
Illud temporis ſpectat ad filiam, pro legitima, ibi nu.48.
In moneta commodo creditoris, non autem debitoris cedit, ibi n.49.
Augmentum, ſiue diminutio alicui rei ſuperueueniens, ad quem ſpectet; nempè, an ad hæredem, ſiue legatarium in legatis, aut Filium in legitima, vide concl. 42. nu.725. cum ſeqq. & in concl.170.n.43.
AVGVSTINVS Sanctus dicere ſolebat, quòd licet eſſet Senex, & tot annorum Epiſcopus, tamen ab anniculo doceri erat paratus, concluſ.60.nu.84.
AVIAMENTVM alicuius apothecæ, ſiue exercitij fit per Artifices benè tractando Aueutores, concl.171.n.1.
Et illud æſtimationem recipit Arbitrio Iudicis, ſiue Arbitri, ibi n.2.
Declara, vt n.4.
Auiamentum differt à directo, vtiliquè Dominio, ibi num.3.
Quando eſt bonum, ob perſonarum frequētem concurſum, tunc quęſtum affert, concluſ.171. num.4.
Inter Fratres, aut Socios debet eſſe commune, ac illius lucrum certo pretio, per arbitros æſtimari, ac taxari poteſt, concluſ.171. num. 5. & nu. 6.
AVOCATIO cauſarum eſt litis pendentis coram inferiore ad Superiorem, abſquè prouocatione facta, tranſlatio, concl.172. n.1.
Auocata, quando ſemel eſt cauſa, tunc ea ſemper in Curia Principis remanet, nec inferior in ea amplius, ſe ingerere poteſt, concl. 165. nu.63.& concl.172.n.2.
Extende, & declara, vt in concl.165.nu.64. & concluſ. 172.n.3.cum ſeqq.
Auocatio cauſarum Viduarum, Pupillorum, & aliarum perſonarum miſerabilium, per Principem fieri poteſt, concl. 165.n.58.
Extende, & declara, vt ibi n.59. cum ſeqq.
Plura vide in Verbo Cauſa.
Et facta motu proprio differt ab ea facta ad partis inſtantiam, concl.172.n.24.
Et ſi ab vno Iudice in partibus non fuerit intimata, quando impediat eum amplius non poſſe procedere, & quando non, vide concl. 172.ſub num.9.
Auocatio poſſeſſionis, quando poſſeſſorem ſua poſſeſſione priuet, vide concl.172 n.26.
AVTHENTICÆ ex cauſa de lib. præt. quando ſit locus, vide conl.88.n.5.

AV-

AVTHENTICA: Hoc, niſi C. de ſolut. vt locũ habeat, quæ requirantur, vide concl.91.n.11. 12. 18. & 19.

Illi renunciatum cenſetur per generalem renunciationem cuicumq; Iuris, & legum auxilio, concl.91.n.21.

Ingreſſi de Sacroſanct. Eccleſ. non habet locum in bonis Patrimonialibus illorum militum, qui cum vxoribus viuunt, concl.65.n.13.

Res quæ C. com. deleg. quando procedat, & quando non, vide concl.84.n.133.

Auth ex cauſa C. de lib. præt. quomodo procedat, vide concl.88.ſub n.5.

AVTHOR dicitur ille, à quo ius in nos tranſit, concl.163.n.1.

AVTHORIS mala fides in ſucceſſorem vniuerſalem, non autem in ſingularem tranſit, concl 173.n.1.& ibi ratio aſſignatur.

Authoris aſſertio probat contra omnes habentes cauſam ab eo, concl.155. n.143.& concl. 173.nu.4.

Declara tamen, vt concl.155.n.144.cum ſeqq. & concl.173.n.5.

AVVS, neptem dotare tenetur, quando Pater non habet, vnde dotare poſſit, concl.174.n.1.

Quando cenſeatur magis diligere Nepotem, quàm proprium Filium, vide concl.73. num. 38. & ſeq.

Illius conſenſus requiritur, quando nepos vult conuenire Patrem pro alimentis, concl.89.n. 145.& ibi ratio aſſignatur.

Item requiritur in donatione facta à Nepote, vt ea ſuſtineatur, ibi ſub n.145.

Tenetur alere Nepotem, vel neptem in ſubſidium, quando Pater eſſet Pauper, concl.89. num.148.

Paternus potius tenetur alere, & dotare Nepotes, quàm illorum Mater, concl.89.n.191. & concl.174.n.10.& 13.& ibi ratio aſſignatur.

Maternus, non autem Paternus alere tenetur, Nepotes ex Filio Spurio, concluſ. 89. num. 263.

Contrarium, quod [illegible], tàm vnus, quàm alter ad id teneatur, vide ibi n.264.

Concorda, ibi n.265.

Maternus, quando Nepotem, vel neptem alere, vel dotare teneatur, vide concl.89.nu.423. cum ſeqq.& in Verbo Alimenta, & concl.174. nu.6.cum ſeqq.

Paternus dicitur habere neptem in ſua poteſtate concl.174.n.2.

Quando habet neptem in poteſtate tenetur eam [illegible] dotare, ſiue ea ſit diues, ſiue non, ſecus ſi eam in poteſtate non habeat, quia tunc tenetur in ſubſidium tantum, concl.174.n.3.

Ille ſemper ſub nomine Patris in omnibus diſpoſitionibus, & Statutis etiam ex propria verborum ſignificatione continetur, concl. 174.nu.4.

Paternus ſi conſentiat Nepotem Hæbreum baptizari contradictioni Patris præfertur, ibi n.5. & ibi ratio aſſignatur.

Etiam neptem ex Filio emancipato in ſubſidium dotare tenetur, ibi n.11.

Extende, vt ibi n.12.

Et veluti ipſe releuatur in eo; nempè, vt à Nepotibus præteriri non poſſit, ſub pœna nullitatis teſtamenti, ita quoq; in altero grauatur, vt ſcilicèt neptes dotare teneatur, concl.174.ſub num.15.

Sed dotans neptem in dubio id facere cenſetur contemplatione Filij, ibi n.24.& ibi ratio aſſignatur.

Intellige tamen, vt n.27.& ſeqq.

Maternus dotans neptem de ſuo dot[illegible] non præ[illegible]tur; ſecus in Paterno, concl.174. num.42.

Auus, & Auia, veluti in ſuo teſtamento Nepo[illegible] præterire non debent, ita nec è conuerſo, [illegible] teſta[illegible] corruit, ibi num. 48. & ibi r[illegible] aſſignatur.

Paternus, & alij Aſcendentes in quocunq; gradu exiſtentes ſemper coniunctos, ex vno latere tantum excludunt, ibi n.49.

Maternus in hæreditate Nepotis Patruo dicti Nepotis præfertur, ibi n.50.

Auia in ſucceſſione ab inteſtato ſuccedit cum Fratre vt [illegible] coniuncto, concluſ. 174 num. 51.

Auia, [illegible] Nepoti ex Filia ab inteſtato [illegible]dit, ibi n.52.

Aui, & [illegible] appellatione veniunt Proauus, & Proauia, ibi n.53.

Dec[illegible] procedere in fauorabilibus; ſecus in odioſis, [illegible].

Auia, & Mater non dicuntur Agnatæ Filio, ſiue Nepoti, concl.174. num.54 & ibi ratio aſſignatur.

Auunculus, quando excludat Filius Sororis ab hæreditate Auiæ, & Matris reſpectiuè vide concl.149. ſub n.12.

AVXILIVM præſtans alteri aſſiſtendo, de homicidio tenetur; dummodo cum aſſiſtentia animus doloſus, & cogitatus concurrat, & ipſa aſſiſtentia non fuiſſet caſualis, concl.175. num.1. 2. & 3.

De eo, quando teneantur Conſanguinei, ſiue Amici homicidæ, qui homicidio completo in eodem loco perpetrati delicti comparentes, illum ad locum tutum reducunt à manibus inimicorum, & Curiæ defendendo, vide conc. 175.ſub n.4. & 7.

Auxi[illegible], [illegible] dicantur opus eſt illos [illegible] [illegible] ibi n.5.

Sed tales non dicuntur, ſine principali, concl. 175. ſub nu.6.

De cooperatiuo quis non punitur, niſi probetur quòd [illegible] præceſſerit, ad maleficium committendum, ibi n.6.

Eadem pœna ſunt puniendi, qua delinquentes ipſi, ibi n.8.

Auxilium præſtans frangenti pacem, & illum [illegible], [illegible] quoq; de fracta pace tenetur, ibi num.9.

Et illud, ſiue conſilium, & fauorem præſtans de-

delinquenti pro obtinenda gratia, apnd Sedem Apoſtolicam dicitur excommunicatus, ibi num. 10.

Declara tamen, vt ibi nu. 11.

Et auxiliatore abſoluto, quando principalis abſolutus cenſeatur, vide concl. 175. num. 15. cum ſeqq.

Auxilium, ſi prẹſtiterit Clericus homicidio irregularitatem incurrit, concl. 175. n. 18. & n. 19. ratio aſſignatur.

Illud, ſiue aſſiſtentia in homicidio, abſq; dolo præſtita, quomodo ſit punienda, & quanto tempore præſcribatur, vide concl. 175. ſub n. 15. ſed remiſſiuè.

Illud præſtans abortui faciendo eaſdem pœnas meretur, quibus principalis afficitur, concl. 7. num. 1.

Et quæ ſint iſtæ pœnæ, vide ibidem, & num. 2. & 13.

Illud, vel opem præſtans delinquenti, eadem pœna punitur, qua ipſe delinquens, etiam ſi mors ſecuta non fuerit, ſi tamen ad actum proximum fuerit deuentum, & niſi pœnitentia interceſſerit, concl. 150. n. 31.

Auxilium, ſiue opem, quando quis præſtiſiſſe dicatur, etiam ſi ſteterit in loco longinquo, & remoto ab eo, in quo fuit factum homicidium vide in concl. 175. ſub n. 2.

B

BACVLVS, & lapis veniunt appellatione armorum, concl. 80. num. 8. & concl. 143. num. 16.

Declara, vt concl. 143. n. 19. & 54.

Baculo, vel fuſte percutiens aliquem, ei atrocem iniuriam inferre dicitur, concl. 143. n. 18.

Baculo percutiens, vel occidens, quando pœna homicidij ſit plectendus, vide concl. 143. ſub num. 18.

BALLÆ in Gabella præſumuntur eſſe illius Mercatoris, cuius ſigno, ſiue Marca ſunt ſignatæ, concl. 144. n. 10. & concl. 147. n 28.

BANCARIA Cedula vim ſolutionis habet, concluſ. 135. ſub n. 70.

Bancherij noſtri temporis verè Depoſitarij non dicuntur, & ideò in illis Priuilegium prælationis ceſſat, concl 119. n 41.

BANNIMENTA, quando ligent, & quo tẽpore præſcribantur, vide concl. 108. ſub num. 53. remiſſiuè. & concl. 111. ſub n. 37.

Illa præcepta pœnalia ſemper iuſtum metum in ſubditis inducunt, concl. 166. ſub n. 20.

Plura vide in Verbo Edictum.

Banniti, etiam in contumaciam capti à Curia post annum, ſtatim facta recognitione perſonæ nempè nominis, & cognominis in eorum pœnis condemnari poſſunt, concl. 128. ſub num. 490.

Intellige tamen, vt ibi n. 491. & 494.

Noſtri temporis, in quibus differant à deportatis, vide concl. 142. n. 41. remiſſiuè.

Illis opem præſtantes, & cum illis conuerſantes publici rebelles, & rei leſæ Maieſtatis dicuntur, concl. 175. n. 8.

Patri Bannito alimenta debentur per Filium, etiam ſi eum non alere iuraſſet, concluſ. 89. num. 194.

Extende, vt ibi n. 195. & vide in Verbo Alimẽta.

Bannito, vti infami omnes actus Ciuiles ſunt interdicendi, concl. 59. n. 74.

Bannitorum acceſſus, & fluminis vicini, ratio eſt, inſpicienda, in conſideranda vtilitate alienationis rei Eccleſiæ, concl. 85. n. 144. & 227.

Virum bannitum licitè recipere, & alere poteſt vxor, ſicuti etiam magnus amicus amicum, concl. 84. n. 194.

Bannitus, appellatione pendente, impunè occidi non poteſt, concl. 129. n. 25.

Fallit de conſuetudine, ibidem, n. 25. & 26.

Baronis ſubditus, ſi per Principem obtineat, gratiam reſtitutoriam, quæ ſit plenaria, ac efficaciſſimis, & prægnantibus verbis prolata, omnia bona, etiam in alium titulo oneroſo tranſlata, & à Barone confiſcata recuperat, concl. 167. n. 69.

Intellige, vt ibi n. 79 cum ſeqq.

Gratiatus, ſed non reſtitutus ad bona non tenetur ſatisfacere ſuis creditoribus, etiam ſi deuenerit, ad piguiorem fortunam, & eſſet cum iuramento, & obligatione Camerali obligatus; at ſecus, quando eſſet plenariè reſtitutus, ad bona, concl. 165. ſub n. 26.

Ille Homo mortuus dicitur, quia amittit bona, & perſonam, ita vt in eo omnes actiones perſonales ciuiles, & naturales ceſſent, neq; reuiuiſcunt, niſi ſit reſtitutus ad bona, & honores, ibi d. n. 26.

Licèt vigore alicuius Statuti poſſet impunè occidi, id tamen non procedit inter Patrem, & Filium, niſi in caſu proditionis Patriæ, concluſ. 89. n. 195.

Pendente tempore ad appellandum teſtamentum condere, & hæres inſtitui poteſt, neq; intra illud tempus infamis dicitur, concluſ. 129. num. 27.

Bannitus ea, quæ ſunt iuris Ciuilis; non autem ea, quæ iuris naturalis, & gentium perdit, concl. 59 nu. 74. & concl. 89. nu. 195. & concl. 165. ſub n. 26.

Quando poſſit remedium l. diffamari intentare, vel Officium Iudicis implorare, vide concluſ. 44. n. 89.

Et tolleratus à Superiore impune occidi non poteſt, concl. 143. n. 95.

Bannum, quod concedit indulta occidentibus, & extirpantibus Bannitos, quando extendatur de vna perſona ad aliam, & de loco ad locum, vide in Verbo Abolitio.

BAPTISMVS, & Doctoratus imprimunt Caracterem indelebilem, concl. 62. nu. 4.

Illius liber non probat ætatem, ſi non ſit benè cuſtoditus in plebania, concl. 71. nu. 24.

Item illius fides, vt probet ætatem, & deſcendentiam, quę adminicula concurrere debeãt, vide concl. 72. n. 9. cum ſeqq.

Eſt

Eſt actus, qui ad parenres ſpectat, & propterea profeſſio fidei in en fit in fide parentum, concl.69. ſub n.138.

BARO non poteſt eſſe Iudex in cauſa propria, quam cum Vaſſallo habet, etiam ſi illi Conſultor adiungeretur, concl.167.n.98.

Suos ſuhditos malè tractans eſt iuriſdictione priuandus, etiam nulla præcedente monitione concl.167.n 93. & 94.

Si tempore Tiranni Sententiam ferat ea ſuſtinetur, quia in dubio præſumitur voluiſſe exercere actum licitum, & eum auctoritate veri Domini, non atem Tiranni facere, concl.109. num.8.

Ille, vel Dominus alicuius Terræ, quando, & in qua parte propria inſignia ſculpere poſſit, vide concl.144.n.17.

Barones angarias in eorum ſubditos imponerè non poſſunt, concl.106 ſub n.1.& 5.

Illi Eccleſiæ, ob receptationes Bannitorum cnnfiſcationes à Subditis prætendere non poſſunt, coucl.167.n.72.

Quando Bannitum gratiare poſſint, vide concluſ.12.num.19. cum ſeqq. & concluſ. 167.ſub nnm.2.

De cauſis vſuræ cognoſcere non poſſunt, concl. 167.n.83.

In cognoſcendis delictis clandeſtinis, ſe ingerere non poſſunt, concl. 167. nu.84. & ibi ratio aſſignatur.

Licèt ampliſſimum Priuilegium habeant cognoſcendi de delictis ad Magnam Curiam ſpectantibus, de eo tamẽ falſę monetæ cognoſcere non pnſſunt, ibi n.92.

Habentes merum, & mixtum Imperium bannimenta, & proclamata tempore careſtiæ facere poſsũt, ne fruges extrahantur, concl.111. n.23. & vide concl.166. ſub n.18.

Illi, vel alij feudatarij Eccleſiæ non poſſunt inconſulto Summo Pontifice Caualcatas facere, nec copias militum coadunare, concl.143. num.5.

Quandn remiſſionem ſuorum Vaſſallorum, ab Officialibus Regijs, vel alijs qui in captura præuenerunt prætendere poſſint, vide concl. 167.n.81. cum pluribus ſeqq.

Eorum bona fideicommiſſo, ſiue Primogenituræ ſubiecta, quando ſine licentia Principis, & ſolemnitatibus alienari poſſint, vide concl. 84. ſub nu.188.

BASTARDI, & Spurij dicuntur incapaces bonnrum Patris, & nulla nobilitate gaudent, etiam ſi à viro nnbili deſcenderent, concl.42. n.190.& 192. & concl.81.n.23.

Fallit tamen pluribus modis, vt in concl.142. ſub n.65. & cnncl.144.n.8.

Nunquam veniunt appellatione Filiorum, ſiue ſimus in fauorabilibus, ſiue in odioſis, cum nullam cngnationem, & agnationem retineant, concl.242.n.192. & concl.81.n.21.

An admittantur ad feudum, quando ad illud fuit admiſſus Baſtardus à principio, vide in Verbo Feudum.

An ſuccedant fratribus, vel alijs collateralibus, nec non in caſu, vbi ſint vocati conſanguinei, vide concluſ. 42. nu. 190. cum ſeqq. & cnncl. 81.nu.24.

Inſignia agnationis deferre non poſſunt, concl. 144.nu.7.

Declara tamen, vt ibi n.8.

Baſtardus non dicitur ille, qui Hoſpitali fuit expoſitus, & præſertim in illo Sancti Spiritus de Vrbe, concl.142. ſub n. 65. verſ. & ad id notandum erit.

BENEDICTIO ab Abbatibus Clericorum Canonicorum de Pace in Vrbe dari poteſt, in eorum Eccleſiis, dum ſolemnia celebrantur, licèt pręſentibus exteris Prælatis, & Cardinalibus, etiam de latere legatis, concluſ.1. num.12.

Potius confertur ad quandam ſolemnitatem, & conſuetudinem, quàm ad ſubſtantiandum actum, ibi n.16.

Ab Abbate, quando, & quomodo ſit petenda, vel impetranda, vide concl.1. n. 16. cum ſeqq.

An die tantùm Dominico, vel etiam aliis diebus conferri pnſſit, vide ibi n.21.

Non eſt tanta, quanta eſt conſecratio Eccleſiæ, & Epiſcopi, concluſ.1 ſua num.21. & ibi ratio aſſignatur.

Quando eſt Abbati danda, illins confirmatio præcedere debet, ibidem.

Et ſi ab Epiſcopo denegetur, an tali caſu ſit appellandum, vide ibi n.28. remiſſiuè.

Eam poteſt dare Abbas extra ſuam iuriſdictionem, ſine tamen ſolemnitate, & ſine animo exercendi iuriſdictionem, ibi n.110.

Pontificalem poteſt dare Abbas in Eccleſia aliena, ſi licentiam celebrandi in ea habeat, aliàs ſecus, ibi n.111.

Et, vt ſit valida fieri debet in diebus feſtiuis ſuper Populum, dum in Veſperis, *Miſſis*, & Matutinis ſolemnia celebrantur; nnn autem publicè per vias, Ciuitates, ſeu Villas, ibi num.123.

Benedictio Abbatiſſæ loco cnnſecrationis inſeruit, & eſt adeò eſſentialis, vt ſi Abbatiſſa cam non recipiat infra annum priuari debeat; immò ipſo iure priuata dicetur, concl.3. nu. 44. & ſeq.

Fallit ſi conſuetudo in contrarium extaret, vel tempus 40. annorum effluxerit, concluſ. 3. num.46.

Et ea, à quo ſit concedenda, & ſub qua forma fiat, vide ibi n.48. & 49.

Benedictio nuptialis, licèt Caracterem non imprimat, tamen non eſt repetenda, concluſ.1. ſub nu.21.

BENEFACIENTI benefacere tenemur, concl. 174. ſub nn.38.

Benefactor Eccleſiæ poteſt Ius acquirere retinendi arma in illa, concl.144.n.34.

BENEFICIA affecta fiunt, per appoſitionem manuum Pontificis, ita vt de eis inferior amplius prnuidere non poſſit, concl.73.n.2. cum ſeqq. & concl.130. per tnt.

Semel affecta ſemper affecta durant, donec de eis prouideatur, concl.73.n.3.

Manualia Regulariter non veniunt ſub generali affectioue, vel reſeruatione, & ſi, quando veniunt, non remanent ita affecta, quominus adueniente vacatione ad priſtinam naturam non redeant, concl.73.n.5.

Et affectum remanet beneficiũ, ex Decreto per Papam alicui facto, de eo dimittendo in illius manibus, dato etiam, quòd ille non dimitteret, concl.130.n.6.

Item affectum remanet, ſi Papa alieni conceſſerit Mandatum, vt de illo, etiam ante illius vacationem prouideret; licèt aliàs non eſſet reſeruatum, nec in menſe reſeruato vacauerit, ibi nu.5.

Plura vide in Verbo Affectio.

Beneficia conferre, & in reſignationibus, ac permutationibus auctoritatem interponere poſſunt Abbates in eorum iuriſdictione, ſiue illa ſint ſimplicia, ſiue curata, concl.1.n.91.

Ea conferendi poteſtatem habens, non ob id, habet poteſtatem reſignationes recipiendi, nec è contra, niſi id fuerit ei ſpecialiter conceſſum, ibidem.

Conferri non poſſunt ab Epiſcopo ſine examine, licèt Ordines minores, ſine eo quandoq; conferri poſſint, ibi n.152.

Conferri poſſunt etiam abſenti, & pro validate ſufficit, quòd poſtea illius ratificatio ſequatur, concl.9.n.16.

Beneficium, quando, & à quibus expectantibus acceptari poſſit, vide in Verbo Acceptans, & concl.16.per totam.

Illius collatio facta, Patronis non reclamantibus, ex eorum taciturnitate ſuſtinetur, concl.42.nu.675.

Beneficiorum collatio non competit Epiſcopo, niſi pro quatuor menſibus de iure communi; nempè Martij, Iunij, Septembris, & Decembris; niſi ille acceptauerit alternatiuam, quia tunc in ſex menſibus confert, concluſ. 97. num.73.

Vnum conferens ex compræhenſis in indulto, quaſi poſſeſſionem cõferẽdi, quoad reliqua acquiſiſſe cenſetur, concl.103.n.25.

Illius collatio de iure, abſq; diminutione eſt facienda, concl.110. ſub n.1.

Commendata vacant in Curia Romana, & durante cõmenda non currit tempus Epiſcopo illa conferendi, concl.56.n.156.

Illa Epiſcopi, quando per illius promotionem ad Epiſcopatum vacent, vide concl.1.n.17.

Concurrentes ad beneficium, quando à collatione, vel electione, dilatione, examine, & examinatorum relatione appellare poſſint, vide in Verbo Appellatio, & concl.128.num. 260. vſquè ad 287.

Ab illius priuatione, ob non reſidentiam, vel aliam cauſam, quando appellare liceat, vide in Verbo Appellatio, & concl.128.n.285 cum pluribus ſeqq. & in Verbo Priuatio.

Beneficiatus ſi appellauerit à Mandato ſibi facto de reſidendo, poterit interim per Epiſcopum deputari Vicarius, qui de fructibus beneficij pendente appellatione ali poſſit, concl. 128.n.291.

Priuari quis non debet beneficio, ob crimen oppoſitum excipiendo, licèt eſſet probatum, ſecus ſi illud per viam accuſationis proponatur, concl.148.n.126.

Beneficiatus dicitur Ciuis illius loci, vbi beneficium eſt ſitum, concl.1.n.151.

Beneficium habens in aliena Diœceſi ordines, quos non habet, ab Epiſcopo illius Diœceſis ſuſcipere poteſt, ibidem.

Beneficia, vel dignitates impetrans, quàm ætatem habere debeat, vide concluſ. 72. num.54. cum ſeqq.

Beneficium obtinens intra quod tempus ad Sacerdotium promoueri debeat, vide concl.116 nu.23. cum ſeqq. & in Verbo Prouiſus.

Item illud obtinens quas qualitates exprimere debeat, ne litteræ ſubreptitiæ dicantur, vide concl.126.num.17. cum ſeqq.& in Verbo Literæ Apoſtolicæ.

Secundum obtinenti non currit tempus, de dimittendo primum incompatibile, donec ſuper ipſo ſecundo lis durat, concl.116.nu.28.

Beneficium non dicitur illa pars reddituum, quæ ob adminiſtrationem Cappellaniarum. & Hoſpitalium datur, niſi perſonæ habili in titulum daretur, concl. 10.n.13.

De illis, quando ſin ſoluendæ annatæ, vide concluſ. 110. & in Verbo Annata.

Ea non poteſt retinere Abbas, quæ antequam eligeretur habebat, ſed ſtatim adepta poſſeſſione, etiam ante benedictionem ea vacare dicuntur, concl.1.n.166.

Regularia, quando ſunt manualia, tunc eorum Rectores poſſunt ad nutum amoueri; ſecus ſi eſſent curata, & electiua, concl.66.n.38.

Et ea eſſe regularia, quo modo probetur in antiquis, vide concl.120.n.83.

Eorum poſſeſſio capta à prouiſo ab Abbate, vti infecta, & nullius momenti non eſt manutenibilis, concl.97.n.37.

Et illius poſſeſſio debet capi ab habente Mandatum ſpeciale, concl.15.n.58.

Plura poſſunt inſtitui ad vnum Altere, ſub diuerſis tamen inuocationibus, concl.95.n.24.

Plura, quando fuerunt vnico contextu fundata, tunc exiſtens in quaſi poſſeſſione præſentandi reſpectu vnius, cenſetur etiam in quaſi poſſeſſione præſentandi, quoad alia, concluſ. 103. num.26.

Plura, quando ſunt ſimul vnita, probata effectuatione vnius, vnio quoad omnia ſuum effectum ſortita dicitur, concl.103.n.27.

Illa, quando ex Sacramentorum adminiſtratione curata præſumantur, vide concluſ. 126. num.29.

In illis Iuris Patronatus laicalis, vel mixti non cadit expræſſa reſeruatio, nec tacita ex appoſitione manuum Pontificis reſultans, concluſ. 130.num.24.

Ea,

Ea, & Ordines recipere, vel recuperare non poteſt abſolutus ab Apoſtaſia, niſi cum Romani Pontificis auctoritate, concl. 124. n. 17.
Secus ſi abſolutus ab excommunicatione nullã irregularitatem contraxiſſet, concluſ. 124. ſub num. 17.
Ea etiam tertio collata, quando recuperet ſuſpectus de hæreſi, per abiurationem, vide concluſ. 124. n. 18.
Beneficio renunciare ille cenſetur, qui illud alteri conferri conſentit, concl. 129 n. 343.
Item illis renunciare, quando poſſint Clerici, vide in Verbo Clerici.
Sed beneficio renuncians, ſi ad egeſtatem deueniat eſt alendus per Ordinarium, qui reſignationem admiſit, donec illi prouideatur, concl. 89. n. 506.
Et quæ ſunt nullius Diœceſis viſitari debent, ab Epiſcopo viciniori, non ſolùm in capite, ſed etiam in membris, ſaltem, vti Sedis Apoſtolicæ Delegato, concl. 1, n. 57.
Eorum ſeruitio ſemper inhęrendum eſt, concl. 128. ſub n. 288.
Beneficium ſimplex reſidentiam non requirit, concl. 126. n. 31.
Illius ſtatum, quando Papa mutare voluiſſe præſumatur, vide concl. 126. n. 11.
Et ad hanc mutationem faciendam, quę ſint neceſſaria, vide ibidem.
Vacans in menſe Epiſcopi habentis alternatiuam, quando poſſit à Papa alteri conferri, & quando in collatione ſit neceſſaria alternatiuæ denotatio, vide in Verbo Alternatiua, & in concl. 97. n. 17. cum ſeqq.
Illius valorem non tenentur exprimere Galli in impetratione, ſed ſolùm quædam compoſitiones de beneficijs per eos ſoluuntur, concl. 110 num. 18.
Cætera, vide in Verbo Valor.
Beneficium cap. Odoardus de ſolut. doloſis non eſt communicandum. concl. 160. n. 273.
Plura, vide in Verbo Capitulum.
Beneficio legis non iuuatur, qui legem ſpernit, concl. 169 ſub n. 21,
Plura, vide in Verbo Lex.
Beneficia Principum, quando ſint latè interpretanda, vide concl. 165 n. 104.
Plura vide in Verbo Gratia, in Verbo Princeps, & in Verbo Reſcriptum.
Beneficium primum, quando cenſeatur vacare per aſſecutionem ſecundi, vide multa in concluſ. 56 ſub n. 144.
Beneficium, quando conferratur in inuitum, vide concl. 89. n. 130.
BENEPLACITVM Apoſtolicum interueniens in alienatione rei Eccleſiæ validat contractum, ſed non transfert Dominium, concl. 85. num. 42.
Expeditum in forma (ſi in euidentem vtilitatem) nō ſuffragatur in alienatione rei Eccleſię, niſi vtilitas ſit clara, & indubitata, concl. 85. num. 64. & 118.
Interueniens in alienatione rei Eccleſiæ inducit prçſumptionem vtilitatis, concl. 85. num. 123.
Arguit vtilitatem Eccleſiæ, & iuſtam cauſam alienationis, donec de contrario conſtet, ibi nu. 155. & 165.
Et de contrario tunc apparere dicitur, quoties titulus inualidus exhiberetur, concl. 85. num. 156.
Illud interueniſſe præſumitur in alienatione rei Eccleſiæ, ex obſeruantia triginta annorum, concl. 85. num. 155. & 273. & concl. 120. num. 117. vbi declaratur concluſio.
Extende id primo procedere, etiam ſi non reperiretur enũciatum, neq; reſeruatum in conceſſione, concl. 85. n. 158. & 273.
Extende ſecundo procedere, etiam ſi illud eſſet reſeruatum in vim conditionis, concl. 85. num. 159.
Extende tertio eò magis procedere, ſi cum illo curſu temporis vrgentes coniecturæ concurrerent, dicta concl. 120. n. 117.
Quando ex tenore Inſtrumenti alienationis apparet illud fuiſſe exceſſum, tunc ceſſat præſũptio, quòd ex curſu temporis omnia ſolemnia interuenerint, concl 85. n. 161.
Illud in alienatione interueniens cæteras ſolēnitates ſupplet, niſi ſubreptitium detegeretur, ibi n. 164. & n. 318.
Sed licèt ſuppleat ſolemnitates, non tamen ſupplet defectum cauſæ, concluſ. 85. num. 164.
Reſeruatum in contractu, licèt ante illius conſecutionem quicquam non operetur, quoad validitatem contractus, operatur tamen, ne contrahentes pœnam incurrant, ſuper re ſpirituali contrahendo, ibi n. 165.
Et ſi ſit reſeruatum in aliquo contractu, quãdo antequàm illud obtineatur, vel legitimè exequatur, ſit locus pœnitentiæ, & reſciſſioni cõtractus, vide ibi n. 243.
Reſeruatum in alienatione, ſi non obtineatur, contractus regulariter corruit, concluſ. 85. num. 256.
Maximè ſi adeſſet clauſula (non aliàs, nec alio modo, concl. 85. n. 108. & 257.
Secus autem, quando eſſet reſeruatum ad cautelam, quia tunc illius omiſſio actum non vitiat, ibidem, & n. 257.
Reſeruatum cum clauſula (& non aliàs, nec aliter, nec alio modo) eſt omninò neceſſarium etiam quòd aliàs illud obtinere opus non eſſet, ibi n. 258.
Secus extra caſum iſtius clauſulæ, ibi n. 256.
Sed Regulariter eam interprętationem recipit, vt illud obtineatur quatenus opus ſit, ibi num. 259.
Beneplaciti obtinendi conditione pendente, ſi illud obtineri non poſſit, & interim fructus locator, percipiat, tunc ipſe quoq; affictum ſoluere tenetur, ibi n. 261.
Illud ſi fuit expeditum, ſed poſt mortem concedentis non fuit præſentatum infra annum à die obitus illius, non validat alienationem rei Eccleſiæ

cleſiæ, ſed ſubiacet regulę reualidatorię litterarum gratiæ, & iuſtitiæ, concl.85.n.263.
Et expeditum præſumitur ex fide Clerici Regiſtri ſupplicationum, licèt ille liber nõ inueniatur, ibi n.264.
Neq; contrarium probari poteſt, ex diligentia facta in actis Vicarij Papę, ſi ibi nõ reperiatur, ibi nu.265.
Biennium datum à Concil. Trid. ad expediendas cauſas, quomodo ſit intelligendum, & in quibus cauſis procedat, vide concl.129.n.204.
BIGAMIA abſolui non poteſt ab eo, qui facultatem habet diſpenſandi ſuper irregularitate, concl.150.n.45.
Quando abſolui poſſit ab Epiſcopo, vide concl. 10.nu.34. & in Verbo Abſolutio.
Per eam Priuilegium Clericale tollitur, ſed nõ character, & propterea ille remanet Clericus, concl.150.n.45.
BIRRVARII capientes Clericos cum Armis, vel in fragranti crimine, neq; peccant, nequè excommunicantur, concl.143.n.30.
Eorum depoſitiones, quando conuincant Arma deferentem, eumq; in fragranti crimine fuiſſe depræhenſum, vel indicium faciant ad torturam, vide concl.143.n.58. cum ſeqq.
Illis non creditur de vi ſibi illata, præſertim in loco, vbi allij teſtes haberi poſſent, concl.155. num.106. & 107. & concl.169.n.28. & prius concl.143.n.60.
Et ideò illi contra reum repertum in actu homicidij plerè non probant, concluſ.155. num 107.
Licèt tamen eorum aſſertio in leuibus delictis probet, ibidem.
Extende, vt n.1 8.
Item illis non creditur, quando aſſerunt aliquē ſibi ab vno fuiſſe ereptum, vel aliàs in executione ſibi fuiſſe præſitum impedimentum, cõcluſ.169 n.28
Intellige tamen, vt ibidem.
Executionem facientes in Inſtrumentis ad agriculturam deſtinatis, arbitrio Iudicis puniri poſſunt, concl 82.n.3.
Quid ſi alia bona non extent? vide ibidem.
Si notificent debitori mãdatum habere pro eo carcerando, vltra intereſſe, tenentur etiam ad pœnam, concl.169. ſub n.22.
Bladas extrahentes tempore coreſtiæ, vel corrumpentes, quomodo ſint puniendi, vide in Verbo Annona, & concl.111.
BLASPHEMANS, quando ob conſuetudinem, vel iracundiam à pœna excuſetur, vide concl. 161.n.25. & 27.
BONA alicuius eſſe non dicuntur, niſi prius deducto ęre alieno, concl.89.n.411. & prius cõcluſ.67.n.9.
Ea fuiſſe in hæreditate teſtatoris de tempore ſui obitus, per inuentarium probatur, ſi in eo deſcripta reperiantur, concl.78. ſub n.22.
Aduentitia Filij, quando Pater ſine Decreto Iudicis alienare poſſit, vide concl 87.n.123.
Alienata in fraudem à deliquente, ſi ſint applicãda Fiſco, ea ab eodem recuperari poſſunt; ſecus ſi ex delicto fuiſſent certis perſonis applicata, concl.84. ſub n.40.
Ea pro alimentis coniunctę perſonæ deſtinata alienari non poſſunt, nec de eis Dominium transfertur, etiam ſi obligans reſeruaſſet ſibi facultatem diſponendi, concl.89.n.336.
Aſſignata Filiæ pro dote, vel alimentis, ſi abſq; eius culpa amittantur, alia ſunt iterum aſſignanda, ibi n.323.
Extende, vt ibi n.324. & vide in Verbo Dos.
Allodialia, quæ dicantur, & cuius naturę ſint, vide in Verbo Allodialia, & concl 93.
Illa debitoris, quando fuerunt appreciata, & adiudicata, ſi ab illo apprętio fuerit appellatum, tunc fructus appellatione pendente decurſi ad quem ſpectent, vide concl.157.n.18. cum ſeqq.
Demanialia, ideſt Fiſcalia à Principe alienari prohibentur, & ſic per eorum alienationem Dominium non transfertur, concl.84.n.81.
Eccleſiaſtica dicuntur Sancta Sanctorum, & Patrimonium Chriſti, ac pauperum, & propterea in illis Iudex laicus iuriſdictionem non habet, concl.63.n.34.
Illa Eccleſiæ, vel Epiſcopatus, vt poſſint alienari, quid requiratur, vide latè in Verbo Alienatio rei Eccleſię, & concl 85.
Emphyteotica non veniunt ſub generali inſtitutione, & præſertim ſi teſtator ad ſua bona ſe reſtrinxerit, concl.17.n.49. & ſeq.
Emphyteotica, quando poſſint obligari, & ſuper eis cenſum conſtitui, vide concl.154.n.122 cum ſeqq.
Data æſtimata in dotem, quando faciant emptionem, & illorum Dominium tranſeat in virum, vide in concl. 68. nu 33. cum ſeqq. & in Verbo Æſtimatio.
Et quæ conſeruanda ſunt in agnatione, donec dicta agnatio durat, tunc non ſunt in aliqua parte diſtrahenda, concl.81.n 68.
Ex feudalibus, quando alimenta alicui debeantur, vide in Verbo Alimenta, & in concl.89.
Feudalia, quando poſſint alienari, vide in concluſ.87. nu.39 cum pluribus ſeqq. & in Verbo Feudum, & in Verbo Alienatio.
Illa Filij, quando poſſint in præiudicium Patris alienari, vide concl.87.n.124.
Hoſpitalis, quando alienantur, an debeant interuenire ſolemnitates, vide concl.85.n.324. & concl.87.n.10.
Ea, quæ non ſunt iuriſdictionalia, nec iuriſdictionalibus cohærẽt, non veniunt appellatione Caſtrorum, Ciuitatum, Oppidorum, Terrarum, & Fortalitiorum, concl.143.n.101.
Illa Mariti ſunt vxori pro alimentis obligata, concl.89.n.278.
Extende, vt ibi n.279.
Et quando fuerunt vxori pro dote aſſignata, tunc non poſſunt amplius per creditores auocari, illi ſuas dotes offerendo, concl.152.nu. 47. & 56.
Declara tamen, vt n.48. cum ſeqq.

Et quando bona potius dicantur viri, quàm vxoris, vide ibi n.43.
Ea minorum poſſunt ſine ſolemnitatibus alienari, per adminiſtratorem cum libera, concl. 56 num.77.
Sed illa minoris, vel mulieris, vt poſſint alienari, quid requiratur, vide concl. 86. per tot. & in Verbo Minor.
Mobilia in dotem data æſtimata, ſi fuerint cõſumpta, tunc Maritus in reſtitutione dotis illorum æſtimationem ſoluere tenetur, concl. 68.num.11.
Bonorum Monaſterij alienatio, ſine interuentu Abbatis facta, quando ſuſtineatur, vide concl. 87.nu.7. cum ſeqq.
Bonorum omnium appellatione, quando annui redditus contineantur, vide concl.113.num.5. cum ſeqq.
Bona Patris vendi non debent pro alimentis Filiorum, nec è contra, concl.89.n.103.
Illa Patris dicuntur deducto prius ære alieno, vt eſt dos Matris, & ſimilia, concl.42.n.563.
Et bona præſumuntur ſpectare ad eum, qui illis adminiſtratorem aſſignauit, concl.56.n.175.
A Principe Filiusfamilias donata, an in eorum libera diſpoſitione remaneant, & querelę inofficioſi teſtamenti ſubiaceant, vide concl.42. num.571.
Et quid de illis donatis à Principe Patri? ibidẽ.
Quando poſſint dari creditoribus in ſolutum pro debito pecuniario, vide concl. 91. & in Verbo Aliud pro alio.
Quando præſumantur fuiſſe in hæreditate Patris, quæ hodie poſſidentur per Filium, vide concl.78.ſub n.22. verſ. amplius.
Semper tranſeunt, cum ſua cauſa, & onere, concluſ.89.n.69.
Subiecta fideicõmiſſo poſſunt alienari pro reſtituẽda dote, ſed nõ pro dotis fructuum ſatisfactione, quia fructus dotis non ſunt tam priuilegiati, quàm eſt ipſa dos, concl.118.ſub n.32.
Ex bonis ſequeſtratis, quando debeantur alimenta, vide concl.89.n.515. cum ſeqq.
Temporalia ſi fiant Eccleſiæ, quando onus prius eis iniunctum retineant, vide concl. 103. num.11.
Ea teſtatoris magis conſeruant agnationem, ſi penes vnum tantùm vocatũ exiſtant, quàm ſi in plures perſonas diuidantur, concl.81.n.67.
Illa Vniuerſitatis, quando alienantur, ſolemnitates Statuti adhiberi debent, cum Vniuerſitas Pupillo æquiparetur, concl.225.
BONA FAMA Notarij, quid operetur circa correctionem Inſtrumenti poſtquam fuit lectum, & datum partibus, vide concl.125.n.10.
Bona fama eſt proprię vitę pręferenda, concl.26. ſub n.87.
BONA FIDES non inducitur ex titulo putatiuo, ad effectum acquirendi fructus, quando ille non eſſet habilis ad tranſlationem Dominij, concl.52.num.33.
In emptore operatur, vt ille ſoluendo poſterioribus creditoribus liberetur, ſi alios anteriores adeſſe ignorabat, concl.88. num.18.cum ſeqq.
Non patitur, vt bis creditum exigatur, concl. 90.num.29.
Bona fides vnius ex coniungibus ad legitimationem prolis ſufficit, licèt mala fides in alio cõcurrat, concl.155.n 150.
Bonæ fidei agnitio, vel tacita approbatio contractus à minori, ſeu muliere, mediante ſolutione facta, ad contractum validandum non ſufficit, concl.86.n.111.
Illius præſumptio ex antiquiſſimo bonorum ſtatu inducitur, concl.120.n.81.
Bonæ fidei poſſeſſor ad quos fructus teneatur, & adhunc effectum, quomodo bona fides probetur, vide conc..160.n.274.
BONVS quis ſit, & quis malus difficilè dignoſcitur; licèt in dubio, quis bonus præſumatur, con cl.2.n.20.
BOVES Aratorij, & alia ad agriculturam deſtinata non poſſunt in executione capi, nec ſpõte pignorari, ſed capta debent reſtitui, concl. 82.nu.3.cum ſeqq.
Extende, & declara, vt ibidem.
Boui trituranti non eſt os claudendum, ſed benè illi non trituranti claudi debet, concl.89.num. 475. & 481.
Bouum æſtimatio in miniſterium, & culturam agri emptionem non inducit, concl.68. n.49.
Intellige tamen, vt ibi n.50. & 51.
Plura vide in Verbo Animalia.
BREVE iuſtificatum paratam executionem habere debet, concl.135.n.130.132. & 150.
Extende, & declara, vt ibi n.133. cum ſeqq.
Sed illius executio eſt retardanda, vbi probabilis dubitatio ſubreptionis, vel alterius ſimilis doloſæ qualitatis adeſt, ibi n.56.
Extende id procedere, etiam ſi in eo adeſſet clauſula (ſublata, & Decreti irritãtis) ibi n.57.
BREVITAS termini ſi dicatur, tunc id arbitrio Iudicis eſt remittendum, concl.128.ſub n.46.
A breuitate termini, vel illius totali denegatione, quando appellatio detur, vide concl.128. nu.459. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.
BVLLA Alexandrina edita ad reprimendam litigantium audaciam, quid contineat, & quãdo locum habeat, vide in Verbo Alexandrina Conſtitutio, & concl 83.n 1. cum ſeqq.
Illa Archiuij annullans Inſtrumenta rogata in Vrbe per Notarium non matriculatum non habet locum, quando de legalitate Notarij, & de rei veritate conſtaret, concl.141. n.45.
Iuris congrui, quomodo in Vrbe Romæ practicetur, & quos effectus pariat, vide concl. 62.nu.19. cum ſeqq.
Illa dicti Iuris congrui, & altera retractus non habet locum, in Palatijs Magni pretij, quæ nobilitatem familiæ conſeruant, concluſ.89. num.528.
Bullæ Pontificiæ impõnẽtes pœnam ordinariam minoribus ad terrorem, à Iudicibus ſub pœna peccati mortalis ſunt mitigandæ, concl.72. num.92.

CA-

C

CADAVERA ne inhumata, & inſepulta remaneant Reipublicæ intereſt, concluſ.41. nu.494.
Cadauer etiam ſepultum, vt fiat Anotomia exhumari poteſt, ſi tamen ſit alicuius puniti; aliàs ſecus, concl.117.n.1. & 3.
Illud, etiam ad effectum videndi, & cognoſcendi non eſt exhumandum, ne iniuria Eccleſiæ inferatur, & ſcandalum oriatur, ibi n.4.
CADVCITAS non incurritur per actum verbi, ſed per actum facti, concl.48.num.76.& concl. 150. num. 66.
Non incurritur, ob non ſolutionem Canonis, quando ibi non erat, qui illum reciperet, concluſ.50.nu.32.
Eam prætendens, ob ceſſationem per bienniuṁ à ſolutione Canonis, vt obtineat ſufficit, quòd bienniũ lite pẽdẽte perficiatur, cõcl.78.n.34
Illam rei Emphyteuticæ, vel feudalis prætendens debet probare dominiũ, & quòd res ſit faudalis, vel Emphyteutica, cõcl.78.n.37 & 44
Et talis probatio, quomodo fieri debat, vide ibi n.38. cum ſeqq. & in Verbo Agens.
Sed quando incurratur, ob impoſitionem Cenſus ſuper re alienari prohibita, vide latè in concl.84.n.82. cum ſeqq. & n.291.
Incurſa ob alienationem rei Emphiteuticæ non euitatur, ſi alienans eam redimat, poſtquàm ad caducitatem fuit citatus, cum per citationem in mala fide conſtituatur, ibi n.223.
Item, quando incurratur in totum, vel in parparte ex alienatione partis rei alienari prohibitæ, vide concl.84.nu. 288. cum ſeqq. & in Verbo Alienatio.
Item quando incurratur ex inciſione arborum, vide in Verbo Arbores, & concl. 136.nu. 3.7. & 17. cum ſeqq.
Non euitatur ex compenſatione melioramentorum in vna parte, cum deterioratione in alia, concl.136.n.23.
Euitatur per clauſulam, non aliàs, non aliter, nec alio modo in alienatione appoſitam, etiam ſi traditio rei fuerit ſecuta, ſi tamen recuperatio eſſet facilis, concl.84.n.221.
CALAMITAS Patris dicitur propria ipſius Filij, concl 89.n.125.
CALCVLVS fieri non dicitur, niſi omnes, & ſingulæ rationes examinentur, concl.153. ſub num.82.
Quando, ob errorem, vel dolum in eo adhibitum de nouo fieri poſſit, vide concl.56.n.201. cum ſeqq
Quando per Peritum eſt fiendus, tunc eſt neceſſaria partis citatio, ad videndum illum fieri, concl.69.n.72.
Et tunc Peritus in relatione iuramentum præſtare tenetur, ibidem.
Sed à peritis factus, & ex Sententia Iudicis confirmatus retractari non ſolet, niſi clare Liquidatio in contrarium extet, & præſertim ſtante temporis longiquitate, concluſ. 133.num.76.
CALVMNIA Articulorum excluditur quoties de illorum releuantia conſtet, concl 148. ſub num. 201.
Illius præſumptio nunquam aliquem ab articulando excludit, quando de irreparabili præiudicio agitur, ibi n.159.
Calumniandi animus in lite, exquibus præſumatur, vide in concl. 109. num. 21. & in Verbo Animus.
Calumniator quis etiam per vnicum actum dici poteſt, concl.48.n.60.
Et quis talis dicitur, qui contra vnum falſa crimina intendit, concl.26.n.3.& 83.
Calumnioſa, quando dicatur petitio reſtitutionis in integrum eſt arbitrarium Iudici, concl.165 num.85.
Cameralis obligatio, vide obligatio Cameralis, & in Verbo Auditor Cameræ.
Cancellationes, vel appoſtillæ, quando præiudicent, vel Inſtrumentum vitient, vide in concl. 225. per tot. & in Verbo Apoſtilla.
Canis de ſui natura mordens, ſi non fuerit à Domino ligatus, & aliquem momorderit, tunc dictus Dominus de culpa tenetur, concl.108. num.61.
Canon, quando poſſit à Commiſſarijs augeri, ad maiorem Eccleſiæ vtilitatem, vide concl. 85. n.190. & in Verbo Commiſſarij.
Illum recipiens, quando iuri de caducitate dicenda renunciare cenſeatur, vide concl.129. num.346.
Illius tranſlatio, an requirat eaſdem ſolemnitates, quas requirit alienatio rei Eccleſiæ, vide concl.85.nu.98.
Canonem ſoluens Prælato intruſo, quando illũ rectè ſoluere dicatur, vide concl.47. ſub n.59.
CANONICATVM vacantẽ in menſe Epiſcopi, qui alterntiuã acceptauit, an validè poſſit alicui Papa illũ conferre, vide concl.97.ſub n.23.
Canonicatus in diſtributionibus conſiſtentes ſolent exprimi valoris Ducatorum vigintiquatuor, concl.145.n 24.
Illum, vel aliam dignitatem, aut curam obtinens intra annum ſaltem ad Subdiaconatum promoueri debet, concl.8.n.26.
Eum obtinens debet habere ſaltem 22. annos, concluſ.72.n.55.
Intellige, vt ibi n.63. & 64.
Et Pœnitentiarum obtinens, quæ requiſita habere debeat, vide concl.72.n.56. & 57.
Canonici aſſiſtentes Epiſcopo in viſitatione non eſt neceſſe, vt in ea illorum conſenſum, vel Cõſilium præſtent, concl.1.n.46.concl.156.n.2. & concl.157. num.3.
Quando cogi poſſint per Epiſcopum aliquid in ſubſidium contribuere pauperi Clerico ſtudẽti, vide concl.89.n.508. & in Verbo Clericus.
Nunquam amittunt Priuilegium optandi præbendas in Eccleſia, etiam ſi nullo vnquam tẽpore optauerint, concl.103.n.5.
Nõ poſſunt eſſe Cõſeruatores, concl.128.n.787.
Pars corporis Epiſcopi eſſe dicuntur, concl.137 ſub num.27.

Et collegialiter incedentes ipſam Eccleſiam repræſentant, quę plus alijs honoranda venit, concl. 137. ſub n. 28.

Et licèt aliquos fructus nondum percepiſſent, tamen quandam portionem pro Ornamentis, ac indigentijs Eccleſiæ contribuere tenentur, concl. 138. n. 72.

Canonicò Eccleſiæ Cathedralis litteræ Apoſtolicæ ſuper Commiſſione euidentiali dirigi poſſunt, vti indignitate Eccleſiaſtica conſtituto, concl. 126. n. 100.

Declara tamen, vt ibi n. 101. cum ſeqq.

Abſolutionem à cenſuris petere poteſt, pro alio Canonico, etiam ſine Mandato, ſi tamen abſolutio petatur ſimpliciter; ſecus ſi ad cautelam, concl. 10. n. 66.

Ille à iuriſdictione Ordinarij exemptus per cõcordiam, ea non obſtante illius ſubditus efficitur, ſi tamen curam animarum habeat, concluſ. 108. n. 56.

Eccleſię Cathedralis dicitur perſona in dignitate conſtituta; largo modo tamen loquendo, concl. 126. n. 60.

Contrarium, concl. 128. ſub n. 787.

Ille, cui à Capitulo fuit denegata poſſeſſio pro admiſſo habetur, ad effectum gaudendi prærogatiuis, & emolumentis aliorum Canonicorum, concl. 135. n. 82.

Reſtitutus in gratiam, quando ad ſuum primum locum redeat, vide concl. 167. ſub n. 79.

CANTOR tamquam voluptatum artifex mercedem non petit, niſi fuerit conuenta, concl. 147. n. 26.

CAPITALE Animalium mortuorum, quando ſit reintegrandum ex foetu, vide concl. 108. n. 8. cum ſeqq.

Plura, vide in Verbo Animalia, & in Verbo Societas.

Capitale, quod in ſocietate ſit ſaluum, quando per contrahentes fieri poſſit, vide concl. 108. num. 20.

CAPPELLA erigi non poteſt in aliqua Eccleſia, ſine licentia Epiſcopi, licèt aliquando erigi poſſit, ſine licentia Rectoris, concluſ. 95. num. 22.

Cappellaniarum adminiſtrationes, quæ ſint, & ad quid inuentæ, vide concl. 56. nu. 172. & in Verbo Adminiſtrationes.

CAPITVLVM auctoritatem habet concedendi licentiam Epiſcopo exercendi iuriſdictionem, in ſua Diœceſi, concl. 162. n. 6.

Illegitimos ad ordines minores diſpenſare poteſt, ibi n. 7.

Non habet facultatem concedendi licentiam Clericis, neq; Epiſcopo de non reſidẽdo, concluſ. 8. n. 19.

Et indebitè Clericum reſidere impediens, illius diſtributiones lucrari nõ poteſt, concl. 8. n. 39.

Capitulum, & Conuẽtus Regularium vnum corpus conſtituunt cum Epiſcopo, & propterea ille Epiſcopus, etiam ſi eſſet Secularis Monachis præeſſe dicitur, concl. 1. n. 134.

Illius conſenſus in alienatione rei Eccleſię, vel Epiſcopatus eſt neceſſarius, concl. 85. n. 68. 69. & 325.

Declara, vt ibi n. 69. cum ſeqq. & n. 326. & vide in Verbo Alienatio rei Eccleſiæ.

Duę partes ex tribus Capituli ſufficiunt ad illud obligandum, licèt omnes ſint vocãdi, concluſ. 85. n. 71.

Res Eccleſię alienare non poteſt, ſine conſenſu Epiſcopi, concl. 85. n. 73.

Extende, vt ibi n. 74. cum ſeqq.

Et quando à Prælato vocatur, in alienatione rei Eccleſiæ, tunc abſentes non ſunt expectãdi, ſed ſufficit, quòd præſentes tantùm cum Prælato alieneut, concl. 85. n. 304.

Capitulis conceditur alternatiua in collationibus beneficiorum, concl. 97. ſub nu. 29.

Illud Eccleſiæ Cathedralis illi Eccleſiæ collegiatæ præfertur, etiam in propria Collegiata Eccleſia, concl. 137. n. 28.

Et leuia delicta Clericorum punire poteſt, ibi num. 37.

Quomodo debeat conſtituere Procuratorem vide concl. 85 n. 71.

Et ſi velit acquirere aliquod ius contra Epiſcopum, tunc iſte actus dicitur præſcriptionis, & non conſuetudinis, concl. 148. n. 379.

Sede vacante poteſt ac debet viſitare Eccleſias exẽptas, & Epiſcopatui ſubiectas, cõcl. 1. n. 42.

Et quando Sede vacante excommunicatos abſoluere poſſit, vide concl. 10. n. 31. & in Verbo Abſolutio.

Et Capitulum in quo, loco fieri debeat, vide concl. 85. ſub n. 71.

In Capitulum Sede vacante omnia iuriſdictionalia pertranſeunt, quæ competunt, ratione naturali Epiſcopatui, ſecus autem in ijs alio iure accidẽtali cõpetentibus, concl. 138. n. 91.

Illud Sede vacante per mortem ordinarij ſuccedit in omni iuriſdictione, quæ illi, tàm in ſpiritualibus, quàm etiam in temporalibus competebat, concl. 162. n. 1.

Extende pluribus modis, vt ibi n. 2. cum ſeqq.

Sed rationem reddere tenetur ſucceſſori, de adminiſtratis Epiſcopi Sede vacante, ibi n. 8.

Capitulum Odoardus de ſolut. non competit attentãti ad euitandam fructuum reſtitutionem concl. 160. n. 272.

Item Doloſis non competit, ibi n. 273.

Neq; ſuffragatur obligatis in forma Cameræ, concl. 167. n. 16.

Capitulum primum de homicid. an habeat locum, etiam in aſſaſſinis largo modo ſumptis, vel ſolum in illis ſumptis ſtrictè, & propriè, vide concl. 150. n. 3. & 4.

Capitulum illud pro humani de homicid. in 6. habet locum non ſolùm in mandante, ſed etiã in Mandatario, concl. 150. n. 46.

Contrarium, n. 47.

CAPPVCINI ſunt incapaces bonorum, vti mẽdicantes, veluti ſunt Fratres minores, & poſt eorum profeſſionem venientes ab inteſtato in illorum bonis ſuccedunt, concl. 113. ſub n. 1 ver. & id.

CA-

CAPTVRA inuenta fuit ab ſuſpicionem fugæ, & ne iudicia eluſoria reddantur, concl. 153. ſub num. 1.
Et quando ad eam poſſit procedi, etiam ante inchoatum Iuditium, vide concl. 138. ſub n. 7.
Quando detegitur nulla Mandatum ſuſpicionis reuocari debet, & captus in priſtinam libertatem reſtitui, nec ſuper alijs reſpondere tenetur, concl. 153. n. 25.
Captus, vti ſuſpectus de fuga, ſi fideiubeat de ſtādo iuri, & iudicatum ſoluendo capturam approbare dicitur, concl. 131. n. 35.
Contrarium ſi eam non præſtet, vel proteſtetur ſe eam dare, citra tamen approbationem capturę, ibid. & concl. 153. n. 24.
Captus ad inſtantiam vnius creditoris, ad inſtantiam alterius arreſtari poteſt, concluſ. 146. num. 2.
Item pro vno delicto captus, pro alio arreſtari poteſt, ibi n. 3.
Limita, vt n. 8. cum ſeqq.
Captus pro Criminali arreſtari non poteſt pro Ciuili, ibi num. 14.
Contrarium ſi adhibeatur cautela de qua, ibi num. 15.
Plura vide in Verbo Arreſtum, & in Verbo Suſpectus.
Captus ſi quis fuit nulliter ex defectu citationis, quando poſſit arreſtari, vide concl. 153. ſub num. 25.
Captus ſi quis ſit in actu proximo in delictis, an faciat iudicium, ſiue probationem, vide concl. 143. nu. 55.
CARCER dicitur mala manſio, concl. 169. n. 9.
Carceratio dicitur Sepultura viuorum, deſtructio bonorum, experientia, ſed fallax amicorū, & certa conſolatio inimicorum, ibi ſub n. 9.
In dubio iuſta præſumitur, quia cum ſit Arbitraria Iudici, ideò præſumitur, quòd Iudex ex iuſta cauſa fuerit motus, ibi n. 15.
Carcerari quis potet ex ſola accuſatione, & querela, concl. 138. ſub n. 7 verſ. ſubamplia 5.
Carceratio irrogat infamiam facti, concluſ. 40. num. 13.
Carcerato debitori, quando debeantur alimenta per creditorem, vide concl. 89. num. 460. cum ſeqq.
Eximens Carceratum à Carceribus hominibus armatis, qua pœna puniatur, vide concl. 143. num. 6. & 7. & concl. 169. num. 18. cum ſeqq. & in Verbo Eximens.
Iniuſtè Carceratum, quando mediante fideiuſſione Iudex relaxare poſſit, vide concluſ. 128. num. 486.
Carceratus appellans, ſi Sententia, à qua appellat ſit interlocutoria, cuſtodiendus eſt à Iudice à quo, ſi verò à diffinitiua à Iudice ad quem, concl. 128. n. 485.
In cauſa Criminali à quo ſit alendus, vide conclſ. 89. nu. 462. cum ſeqq.
Si à Iudice relaxatur non poteſt per Commenſarienſem pro alimentis, expenſis, & ſalario carcerum, detineri, concl. 89. n. 466.
Contrarium tamen de conſuetudine ſeruatur, ibi num. 467.
Indebitè Carceratus contrauenire poteſt iuramento, quod præſtitit de redeundo ad Carceres, ſine labe peccati; immò redeundo peccat, concl. 169. n. 6.
Declara tamen id procedere, ſi redeundo vitæ periculum incurreret, alias ſecus, ibidem.
Item decara, vt ibi n. 8. & ſub n. 9
Indebitè captus ſi proteſtetur non intendere, ſe vllo modo obligare velle, talis proteſtatio obligationem poſtea ſubſecutam reddit nullā, concluſ. 169. n. 16. & prius concl. 42. n. 548.
Nedum impunè, ſed etiam abſq; ſcrupulo conſcientię fracto carcere effugere poteſt, concl. 169. n. 4. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, vt ibi n. 5. & ſeqq.
Imò ſi dum poteſt aufugere non aufugiat, tunc nedum peccat, ſed etiam Criminaliter puniri debet, quia ſibi ipſi crudelis dicitur, concl. 169 num. 5.
Et ſi aliter Carcerem euadere non poſſet, tunc ei Cuſtodes occidere liceret, ibi n. 17.
Intellige tamen, vt ibidem.
Iniuſtè carceratus iniuria afficitur, & propterea actione iniuriarum contra carcerātem agi poteſt, concl 40. n. 13 & concl. 169. ſub n. 9.
Et quando, ob metum ibi in carceribus nulliter, vel legitimè contraxiſſe dicatur, vide concl. 42. n. 545. cum ſeqq.
Si per Baronem, vel Iudicem ordinarium opprimatur, tunc ad Regiam Audientiam recurre poteſt, quia illa oppreſſorum cauſas admittere ſolet, concl. 128. ſub 487.
Carceratus ſi ſit vir, quando poſſit alienari fundus dotalis, vel alia res alienari prohibita, vt à carceribus liberetur, vide concl. 84. n. 141. cum ſeqq. & n. 232. & concl. 87. nu. 29. cum & concl. 89. num. 295.
Carcerem frangens, vel frangere attentans qua pœna ſit puniendus, vide in concl. 169.
Carcerem priuatum committere dicitur creditor, ſi debitorem de fuga ſuſpectū propria auctoritate capiat, & intra viginti horas Iudici illum non pręſentet, concl. 164. nu. 27.
Carceres publici illi dicuntur nō ſolùm, qui ordinarios Cuſtodes habent, ſed etiam ſi Camera, vel Palatium loco carceris à Iudice aſſignetur, concl. 169. n. 2.
CARDINALES abſentes quomodo vocādi ſint ad Curiam à Papa, vide concl. 8. num. 43. & vide in Verbo Abſentia.
An teneantur reſidere Romę, vide concl. 97. ſub num. 53.
Dicūtur pars corporis Papę, cōcl. 137. ſub n. 27
Non poſſunt ex conſuetudine ad teſtandum habilitari, concl 66. ſub n. 24.
Officium Aduocationis exercere non poſſunt, licèt tamen id in Camera gratis pro amico facere non prohibeantur, concl. 60. n. 100.
Sunt feudi incapaces, ſi illud ſit rectum; ſecus in feudo ſub annui cenſus præſtatione conceſſo, concl. 65. n. 30.

Cardinalis aſſertioni eſt credendum, quando confirmaret Statutum de ſpeciali Mandato Sedis Apoſtolicæ, concl.155.n.55.

Aſſerenti aliquid in præſentia Papæ creditur, etiam ſi de præiudicio tertij ageretur, concl. 155.n.56.

Aſſerenti aliquid ſibi fuiſſe Mandatum viuæ vocis oraculo, etiam in præiudicium tertij eſt credendum, ibi n.57.

Illius atteſtatio, licèt ad fauorem ſui familiaris, plene non probet, magnum tamen adminiculum facit, ibi n.60.

Et quādo ad effectum reſeruationis illius aſſertio ſeruitoris familiaritatem probet, vide ibi num.54.

Cardinalis, aut Collegiis Cardinalium Sentētia, quando ſit appellabilis, vide concl.128.n.170. cum ſeqq. & n 916.

Cardinalis Ginnaſij laudes, concluſ. 89. num. 459.

Cardinalis Marcomontij laudes, concluſ.129. ſub nu.512.

Cardinalium Spinulorum laudes, concl. 167 num.19. & 20.

Cardinalis, vt quis eſſe poſſit, quam ætatem habere debeat, vide concl.72. nu.77. & 78. & in Verbo Ætas.

Cardinalis apoca, ſi ſit eius manu ſubſcripta vim publici inſtrumenti, & paratam executionem habet, concl.155.n.54.

Carpenſis conſtitutio in quibus locis liget, vide concl.63.n.5.

Caſatæ, ſi fiat mentio generalis, quando reſtringitur ad lineam deſcendentium, non autem ad eam tranſuerſalium, vide concl.81. n. 56. cum ſeqq. & in Verbo Agnatio.

Caſtitas in Iure Canonico nedum commendatur, ſed etiam inſtanter præcipitur, licèt tamē illud huic rigori pietatem, & æquitatem condonet, concl 89.n 36.

Caſtro, ſiue feudo conceſſo cum ſuis pertinentijs, quando cenſeantur etiam conceſſa bona allodialis, quæ cum illo poſſidebantur, vide concl.93.num.13. cum ſeqq. & in Verbo Allodialia.

Item eo vendito, quę in venditione veniant, vide concl. 43. in fine.

Caſtro, vel Ciuitate in feudum conceſſa veniunt quoq; Artigliariæ, & Monitiones tanquam de eius pertinentijs, concl. 143.n.100.

Caſtrum, ſiue Fortilitium dirutum, quando Vaſallus, abſq; licentia Papæ, vel alterius Principis reædificare poſſit, vide concl.62. num.4. cum ſeqq.

Illud iam dirutum, ſi Dominus reędificet, an Priuilegia, ibi prius exiſtentia recuperet, vide concl.62.n.6.

Si ſit allodiale, & vendatur, tunc homines illius acceſſoriè in venditione compręhenduntur, concl.87.n.127.

Caſus ablatiuus perfectionem temporis non importat, concl.116.n.34.

Plura vide in Verbo Ablatiui abſoluti.

Accuſatiuus, vel genitiuus perfectionem temporis importat, concl.116.num.10. & concl. 133. nu.13.

Quid ſi addatur dictio, Per, Ad, Poſt, vel vſque? vide concl.116.n.11. cum ſeqq.

Et quid ſi addatur dictio, In, Intra, vel iuxta? vide ibi n.35. & 36.

Caſus Belli, & Peſtis ad caſum inundationis, & ſterilitatis non eſt trahendus, concluſ.142. num.146.

Fortuiti, qui dicantur, vide concl.99. ſub n.35. remiſſiuè.

Fortuitus ille dicitur, qui nulla hominum prouidentia præuideri poteſt, concl.108. ſub num.11.

Et fortuiti in locatione ſpectant ad locatorem, niſi aliter inter partes fuerit conuentum; in ſocietate verò communicantur, concl. 108. num.15.

Improuiſus ille dicitur, cui cauſam culpa præcedens dedit, ibi ſub n.11.

Inſoliti in locationibus contingentes, qui dicātur, vide concl.142.n.146.

Caſus reſeruati à quibus poſſint abſolui, vide concl.10.n.50. & in Verbo Abſolutio.

Caſus vnus ad alium non eſt trahendus, concluſ. 128. ſub n.430.

Cataſtratio omnium bonorum communium inter fratres, vel coniunctos facta, quādo operetur, vt poſtea acquiſita per vnum, cęteris communicentur, vide concl.29.n.3.

Cataſtri, ſiue Æſtimi liber quid, quando, & inter quos probet, vide concl.7.. per tot. & in Verbo Æſtimum.

Cathedra Iudicialis non poteſt per Archiepiſcopum, vel Epiſcopum collocari in loco exempto, ſecus in non Iudiciali, ad effectum celebrandi, & prædicandi, concluſ.138. nu. 41. & 46.

Caualcatas facere, vel copias militum coadunare non poſſunt feudatarij Eccleſiæ incōſulto Summo Pontifice, concl.143.n.5.

CAVSA appellationis, iniuſtitię, vel nullitatis Sententię probationes nouas admittit, etiam ſi Statutum adeſſet, vt in cauſa appellationis probationes non reciperentur, concl. 128. n. 251. & 252.

Declara tamen, vt ibi n.257. & ſeq.

Et eſt eiuſdem naturæ, cuius eſt cauſa principalis, ibi ſub n.520.

Plura vide in Verbo Appellatio.

Cauſa actus magis attenditur, quàm actus ipſe, concl.3. ſub n 30.

Auocata, vt cenſeatur, quando ſit neceſſaria intimatio, vide concl.172.num.6. & 9. cum ſeqq.

Illam auocari petens, ſiue ſit actor, ſiue reus acta producere tenetur, concl. 172. ſub num.17.

Et ſępè ad Superiorem cauſę auocari ſolent ſi Iudices Ordinarij intra menſem partibus inſtantibus Iuſtitiam miniſtrare renuant, aut Iudicium aperire denegent, ſiue illud in longum

longum

longum protrahant, concluſ. 172. num. 18.
Sed quid in hoc in Camera Imperiali ſeruetur, vide ibidem.
Illius auocatio, quando dicatur facta legitimè, vide ibi ſub n.6. cum ſeqq.
Ciuilis, quando ſit præiudicialis Criminali, & è contra, vide concl. 35. num. 4. cum pluribus ſeqq & concl.161.n.32.
Illius cognitio eſt adhibenda per Iudicem, vt contractus minoris, vel mulieris ſuſtineatur, concl 86.n.7.& 38.
Extende pluribus modis, vt in dicta concl. 86. & vide in Verbo Minor.
Dicta cognitio, quando præſumatur, ex Decreto Iudicis in alienatione interpoſito, vide concl. 86. num.38. & 197. cum ſeqq. & in Verbo Decretum.
Cauſę commiſſio, vide in Verbo Commiſſio.
Cauſam damni dans damnum dediſſe videtur, concl.169. ſub n.22.
Dependentes, & connexę dicuntur cauſę, ſi Sententia lata in vna aliam iuuat, ita vt exceptionem rei iudicatę parere poſſit, concl.167. ſub nu.39.
Et diuerſę quando dicantur, vide concluſ. 35. num 11.
Cauſę depoſitionis Abbatum, ab eorum Officio, quę ſint, vide concl.1 n 116.
Eorum deuolutio ſi fiat ad Romanam Curiam, quando ſit arripiendum iter ad Papam, vide concl.129 n.256. & ſeq.
Illa diuiſionis, & poſſeſſionis admixtam habet cauſam proprietatis, concl.128.n.35.
Cauſę deſertio, vide Deſertio.
Dotis, & anteſati differtur, donec cauſa matrimonialis in Curia Epiſcopali tractatur, concl. 118.nu.11.
Duę complicatę pro vna tantum habentur, concl 128 n.52. & 805.
Cauſę duę lucratiuę ſimul, & ſemel circa vnum hominem, & eandem rem, concurrere non poſſunt, concl.108.n.22.
Cauſa duplex prohibitiua vincit vnam tantùm permiſſiuam, concl.84.n.7.8.& 237.
Executiuæ in Tribunalibus tantum Auditoris, Cameræ, non autem in alijs cognoſci poſſunt, concl.167. n.26.
Fallit ſi alteri fuerit data facultas executiuè procedendi, concl.167. ſub n 26.
Item fallit, quando partes conſenſerunt in Mãdatum executiuum alterius Iudicis, vnica, vel nulla citatione præcedente, conc uſ. 167. num.27.
Cauſa expreſſa in contractu minoris præſumitur ſeruata, & ſic potens ad mouendum Iudicem pro interpoſitione ſui Decreti, concluſ. 86. num.38.
Et expreſſa debet eſſe in contractu minoris, & mulieris, quia ſub clauſulis cęteratis ſubaudiri non poteſt, ibidem, & ibi ratio aſſignatur.
Finalis illa dicitur ſine qua, quis alias contracturus non fuiſſet, concl.50.ſub n.8.
Finalis ſi non deficiat in totum, ſed ſolùm in parte non facit ceſſare contractum, ibidem.
Finalem denotat dictio (Pro) concluſ. 50. ſub num. 8.
Finalis, etiam ex prohœmio deducitur, vt ibidem.
Falſitas cauſæ in contractu minoris in dubio nõ pręſumitur, ſed potius, quòd Iudex fuerit diligenter de illius veritate informatus, concl. 86. num.37.
Et ſi falſa probetur, tunc Decretum Iudicis redditur ipſo iure nullum, ibi nu.38.
Et falſa dici non poteſt, quando ab initio eſt vera, licèt poſtea deficiat, concl.86.ſub n.36. in fine, & prius concl.85.n.119.
Immediata ſemper potentius operatur, quàm mediata, concl.167. ſub nu.59.
Ineptę, vel inſufficientis expræſſio præſumptionem melioris cauſæ tacitæ ceſſare facit, concl. 86.nu.11.
Cauſa partim vera, & partim falſa vitiat minoris contractum, ibi n.13.
Inſtructa, ſi à Superiore auocetur, tunc primus Iudex ſuper ea pronunciare poteſt, inhibitione alterius Iudicis non obſtante, concl.172. num.20.
Et inſtructa, quando dicatur, vide concl.172. num.21. & 22.
Interueniens in contractu minoris, vel mulieris, ſi ſit falſa, & inſufficiens, nec ipſi, nec eorum fideiuſſores tenentur, concl.86.n.26.
Extende idem procedere, in tranſactione, vt dixi in concl.155. ſub nu.129.
Declara tamen pluribus modis, concl.86.n.17. cum ſeqq. & vide in Verbo Fideiuſſor.
Iuſtæ, quæ ſint, vt bona Eccleſiæ poſſint alienari, & quando interueniſſe præſumantur, vide concl.85.n.119. cum ſeqq.
Iuſtæ ſemper præſumuntur in Principe, concl. 155. num.1.
Cauſa legitima abſentiæ, quando dicatur lis ad effectum percipiendi fructus beneficij, vide concl.8.nu.22.
Matrimonialis, vide Matrimonialis cauſa.
Ea Mercedis, quando ſit appellabilis, & quomodo in ea ſit procedendum, vide con 128.n.296. cum ſeqq.
Miſerabilium perſonarum ſummaria, & inappellabilis dicitur, concl.128.n.318.
Neceſſaria ſolemnitates debitas non requirit, concl.87.n.59.
Nullitatis, vel notoriæ iniuſtitiæ, nunquam in rem iudicatam tranſeunt, & ideò poſſunt per Iudicem appellationis, etiam poſt lapſum anni cognoſci, concl.129. ſub n.210.
Illius cognitio ſpectat ad Iudicem à quo, vſquè ad triginta annos; ibi n.221.
Cauſæ Omnes ſunt in prima inſtantia coram Ordinario cognoſcendæ, concl.130.n.9. & concluſ. 138.n.27.
Extende, vt ibidem d. concl.138.
Fallit in beneficijs per appoſitionem manus Pontificis reſeruatis, concl.130. ſub n.9.

Item

Item fallit alijs pluribus modis, vt in concl.138. ſub num.27.

Plures ſi in Decreto fuerunt enunciatę, quando vna pro illius validitate ſufficiat, vide concluſ. 86. n.12. in margine.

Preiudicialis ſemper prius eſt terminanda, etiam ſi vltimo loco eſſet incohata, concl.35. num.2. & 3.

Principali cauſa deciſa, nullitatis exceptio admittenda non venit, concluſ. 128. ſub num. 345.

Cauſa quælibet à periurio excuſat, ad effectum euitandi illius pœnã; ſecus autem, quoad ipsũ periurium, concl.11.n.27. & 39.

Quælibet etiam iniuſta, & colorata dolum excuſat, concl.40.n.38.

Et quę dicatur continua, & quæ diſcontinua in materia ſeruitutum, vide concl.62.n.83.

Quæ dicatur neceſſaria, ad effectum alienandi rem prohibitam alienari, vide concl.84.num. 198. cum ſeqq.

Quando ſit committenda, vel non eſt arbitrarium Iudici, concl.134.n.2.

Cauſæ quot modis in Rota Auditoribus cõmittantur, vide concl.168.n.17.

Quando ſit grauis cauſa, vel leuis eſt arbitrariũ Iudici, concl.134.n.6.

Semel ad Curiam deuoluta illa non niſi ex certa ſcientia Papæ extrhai poteſt, concl. 3. num.16. concluſ.130.nu. 12. & concl.172. num.12.

Et cauſa Curialis quæ dicatur, vide concl.130. num.17. remiſſiuè.

Semel per Principem auocata adeò ſemper in illius Curia remanet, vt inferior in ea amplius ſe ingerere non poſſit, concl.165 n.63.& concluſ.172.n.2

Intellige tamen, vt concl.165. nu. 64. & concl. 172.n.3. cum ſeqq.

Cauſæ Siculorum, quando, & quomodo à Regno extrahantur, vide concl.172.n.23.

Et, vt per viam denegatæ, ſiue dilatæ iuſtitiæ cauſa ad Principem deuoluatur, quid requiratur, vide ibi n.19.

Semel appellabilis effecta ſemper appellabilis durat, concl 126. ſub n.95.

Spirituales perſonis Eccleſiaſticis, & non laicis ſunt committendę, concl.156.nu.17.

Declara tamen, quòd laicis nudum miniſterium cauſarum ſpiritualium committi poteſt, ibi n.18.

Et maximè ſi delegentur à Papa; at ſecus ſi ab ordinario concl.133.n.149.

Summaria ab articulis, & poſitionibus incipere poteſt, concl.148. ſub nu.2.& ibi ratio aſſignatur.

Summaria non poteſt fieri per partes de vna, quæ eſſet ordinaria; at ſecus è contra, concluſ. 35. ſub nu.22

Illæ Viduarum, Pupillorum, & aliarum perſonarum miſerabilium, per Principem auocari poſſunt, concl.165.n.58.

Extende, & declara, vt n.59. cum ſeqq.

Cauſa vna pluribus Iudicibus committi poteſt, & coram quocumq; expediri, ſi non opponatur, concl.172. ſub n.8.

CAVTIO, quando ſit danda, ad hoc, vt quis poſſit abſolui à cenſuris, vide concl.10.nu.1 cum ſeqq. & in Verbo Abſolutio.

De demoliendo, quando detur in noui operis nunciatione, vide concluſ.62. num. 130. cum ſeqq.

In cauſa alimentorum, quando ſit danda, & quando non, vide concl.89.n.485.& in Verbo Alimenta.

De reſtituendo anterioribus, & potioribus creditoribus, quando ſit per ſoluentem exigenda, vide concl.119.n.19.cum ſeqq.

Sed non exigitur ab eo, qui verè conſtat, vt alijs in exactione ſit præferendus, concl.119. num.38.

Cautio l. is à quo ff. de re Iudic. ſolum habet locum, quando tertius agit contra eundem, contra quem alius tres Sententias habuit, cõcluſ.128.n.77.

Et quando ſit danda à viro vxori de eam benetractando, vbi tractatur de redeundo cum eo, vide concl.59. ſub n.74. & concl.89. n.308.& concl.134. ſub n.33. cum ſeqq.

Cecus vno, vel vtroq; oculo, quando adiutorium & ſubuentionem Principi ſoluere teneatur, vide concl.54.n.53. cum ſeqq.

Cedens, quãdo actiones directas amplius exercere non poſſit, vide concl.39. per totam.

Illius confeſſio ceſſionario nocet, quando tamen ceſſio eſſet facta ad commodum cedentis, ſiue ſi ceſſionarius eſſet habiturus regreſſum contra cedentem; aliàs ſecus, concl.173. num.7.

CEDVLA appellationis, quando ſuum effectum non habuit, veluti, quia Iudex ſub ipſo termino non pronunciauit, poteſt per illius repetitionem pro alia appellatione inſeruire, concl. 128. ſub n.534. & 536.

Plura vide in Verbo Appellationis Cedula.

Illam producere, vel aliàs productam repetere paria ſunt, concl.128. ſub n.534.

Bancaria vim ſolutionis habet, concl. 135. ſub num.70.

CENSVALIA bona, quando poſſint alienari, vide in concl.84.n.106.

Et non poſſunt alienari, niſi ius cenſuale fuerit reſeruatum, concl.87.n.129.

Cenſualis contractus in quo differat, ab Emphyteuſi, vide concl.87.n.121. & n.129.

Et quãdo potius ſit iudicandus cenſualis, quàm Emphiteuticus, vide concl.113. n. 46. & ſeqq.

Cenſuario eſt danda manutentio contra ſucceſſionem in re cenſuata, etiam, quòd illum cenſum nunquàm ſoluerit, concl. 173. nu.10.& ibi ratio aſsignatur.

Et quando illi competat Prælatio in venditione rei cenſuatæ, & an illud ius cedi poſsit, vide concl.62.n.24.& 29.

Cenſus imponi debet ſuper vna re particulari, & licèt poſtea ex abundanti ſuper quibuſ-

buſcumq; bonis imponatur, tamen erit validus, concl.14.n.2.
Illius impoſitio, an fieri poſſit ſuper re Emphiteutica, & bonis alienari prohibitis, vide concluſ.84.n.82. cum ſeqq. & n.29.
Et talis impoſitio ſpecies alienationis dicitur, concl.84.n.82.& 84.& concl.85.n.87.
Cenſus impoſitio ſuper re Eccleſiæ ſolemnitates, iuſtam cauſam, & Beneplacitum Apoſtolicum requirit, prout alienatio, concl.85.n.85.
Declara, vt ibi n.86.& 87.
Tunc dicitur vtilis Eccleſiæ, quando fit pro extinguendo alio cenſu, pro quo maiori intereſſe Eccleſia grau rbatur, ibi n.145.
Item dicitur vtilis Eccleſiæ, ſi à Capitulo fiat pro ſuſtinentis expenſis, concluſ. 85. num. 146.
Impoſitus ſuper re aliena impoſitorem obligat, concl.78 ſub n.28.
Quoad Emptorem debet eſſe perpetuus, licèt reſpectu venditoris ſit temporalis, concl.161. num.77.
Decem pro centenario dari non prohibentur in cenſu, quando eſſemus in Regione, vbi penuria pecuniæ extaret, concl.151. ſub n.32.
Et talis impoſitio, quando poſſit fieri ſuper fructibus rei feudalis, Emphiteuticæ, & melioramentis, vide conc'.87. ſub n.129.
Eo nulliter conſtituto, quando debitor ad reſtitutionem ſortis principalis teneatur, vide concluſ.114.n.11.
Illum redimens Rector Eccleſiæ, niſi reinueſtimentum illius pecuniæ de nouo curet, liberatus non cenſetur, concl.85.n.89.
Cenſus, & ſimiles contractus, quando ob non adimplementum, ſiue ob moroſitatem in ſolutione fructuum, reſcindi poſſint, vide concl. 37.n.17. cum ſeqq.
Et an in parte, vel in totum extinguatur, ſi res in parte pereat, vel ſterilis fiat, vide concl.47. num.3.
Item, quando cenſus ex pacto pro parte extingui poſſit, vide concl.161.n.77.
Eum retrouendere, ac pretium recipere, & quietationem facere poſſunt minores, mulieres ac eorum Procuratores, ſine ſolemnitatibus, concl.86. nu.195. & 244. cum ſeq. & ibi ratio aſſignatur.
Illius extinctio, quando per compenſationem fiat ipſo iure, vide concl.47.n.3.
Cenſus intra duos menſes extingui debet in pecunia numerata, concl.86.n.195.
Cenſus vitalitij, quando à muliere ſine ſolemnitatibus emi poſſint, vide concl.86.n.181.
Certiorationem qualitatum rei venditæ, ſi non faciat venditor Emptori, ad quid teneatur, vide concl.70. num. 14. cum ſeqq. & in Verbo Venditor.
Certus amplius certiorari non debet, concl.135 ſub n.87 & concl.148. ſub n 272.
Ceſſio à Prioribus creditoribus reportata, quomodo ſit facienda, vt ſoluens in illorum locũ ſuccet, vide concl.119.n.55. cũ ſequentibus ſeqq.
Conditionalis poſt ſe diſcuſſionem, ac litem ſuper purificatione, & liquidatione appoſitę cõditionis relinquit, concl.160.n.238.
Illa iurium facta, quando contra cedentem ſit retorquenda, vide in Verbo cedens, & in concluſ.173. ſub n.7.
Ceſſio iurium, quando poſſit fieri ex interuallo, vide concl.114. ſub n.5.
Ceſſionarius quæ facere teneatur, ad hoc, vt contra cedentem agere poſſit, pro iure, ſine nomine debitoris ceſſo, vide in concl.173. ſub num.7.
Subintrat in locum cedentis, etiam quoad vim obligationis Cameralis, concl.114. ſub n 14. in verſ. Extende 6.
Ceſſionem iurium à principali creditore reportans vnus ex obligatis, quando etiam non dempta illius rata totum creditum exigere poſſit, vide concl.114. ſub n.14. ferè in fine.
Et quãdo eam quis facere non teneatur, & facta præſumatur, vide concl.119.n.53. cum ſeqq.
Charitas ordinata incipit à ſeipſo, concluſ. 89. num.215.
Illa Patriæ eſt magis antica parentibus, quàm illa liberorum, concl. 89. num.195. & concl. 105.nu.19.
Chorus dicitur quaſi cœuorum cantus, concluſ. 138. ſub nu.61.
CHRISTI actio debet eſſe noſtra inſtructio, cõcluſ.2.n.16. & concl.42.n.196.
Chriſtus nunquam claudit gremium ad ſe redeuntibus, concl.42.n.196.
Chriſtianam fidem, ac Religionem ore profiteri, ac animo credere debemus, concluſ.124. ſub nu.6.
Chriſtianæ fidei deſertor, vide Apoſtata.
Cicatrice recognoſcitur animal, Seruus, Liber, Homo, Mortuus, & ſimilia, concl.144. num.11.
Cimerium in Armis, ſeu Inſignibus quare extollatur, & quid ſignificet, vide concluſ. 144. num.33.
Cippi appellatione, tàm Maſculi, quàm Fœminę comprxhenduntur, concl.81.n.5.& concl. 149 ſub nu.14.
Contrarium, concl.81. ſub n.1.
Sed intellige, vt in concl.149. n. 20. cum ſeqq. & concl.81.n.62. & vide in Verbo Agnatio.
Circuitus inutiles ſunt euitandi, concl.45.n.18.
CITATIO Abbatum, & aliorum Prælatorum, ad interueniendum Concilijs, quomodo eſſe debeat, vide concl.1.n.106.
Partis, quando ſit neceſſaria in petitione abſolutionis, vide concl.11.n.25.& 48. cum ſeqq. & in Verbo Abſolutio.
Hora Citationis eſt præcisè attendenda in actu faciendo per Iudicem, aut partes; aliàs dicetur fine citatione factus, concl 47.n.88.
Sed quando poſſit prorogari in ſequentē diem, ſiue horam, vide ibidem.
Perſonalis eſt neceſſaria, ad hoc, vt quis pœnam incurrat, concl. 50, num. 42. & ibi ratio aſſignatur.

Fallit in Tribunali Gubernatoris Vrbis, ibidē.
Perſonaliter fienda, quando poſſit æquè benè domi fieri, vide ibidem.
Perſonalis, quando ſit neceſſaria pro faciendo aliquo vero contumace, vide concl.8.nu.38. & in Verbo Abſens, & in Verbo Contumax.
Domi facta non ſufficit, vt quis verus contumax dicatur, concl.128. ſub n.442. cum ſeqq.
Et ad hoc, vt valeat quomodo ſit facienda, citatio domi, vide d. concl.128.n.443.
Citatus perſonaliter, ſed in alieno territorio ſolùm dicitur contumax, quoad effectum, vt poſſit dari immiſſio, non autem quoad alios effectus contumaciæ, concl.129.n.176.
Citatio non executa, aut Mandatum ſolùm de citando non inducit præuentionem in iuriſdictione, concluſ. 35. num. 47. & ibi ratio aſſignatur.
Verbalis, vel domi facta, an ſufficiat, ad effectum præuentionis, vide concl.139 n.7.
Sed ſi ſint factæ citationes à Iudice Eccleſiaſtico, & à Seculari, eodem die, ſuper eodem delicto, illa tunc ad effectum prȩuentionis attenditur, quæ magis qualificatè, & cum grauiori qualitate fuerit facta, concl.139.n.8.
Extende, vt ibi n.9. & plura vide in Verbo Prȩuentio.
Facienda non eſt illi, cui nulla defenſio, aut nullum ius competit, & deniq; comparendo actum impedire non poſſet, concl.52.n.25. concluſ.135.n.198. & concl.164 n.18.
Neq; illi qui dixit nolle amplius in Iudicio cōparere d. concl.164.n.18.
Alicui facta in Caupona, in eius domo facta nō dicitur, concl.111. ſub n.32
Et quando dicatur facta in domo ſolitæ habitationis, item quæ dicatur ſolita habitatio, vide ibidem.
Ea citatum in mala fide conſtituit, concluſ. 84. num 223.
Et an ſit neceſſaria ad probandam filiationem, vide concl.78.n.70.
Eſt neceſſaria, quando eſt probandum, quòd quis adiuerit, vel ſe hæreditati immiſcuerit, ibi nu.74.
Illa Epiſcopi, vel eius Procuratoris, quando requiratur ad validitatem alienationis rei Eccleſiæ, vide concl.85.n.47. cum ſeqq.
Quando, & quarum perſonarum ſit neceſſaria citatio, ex clauſula (Vocatis Vocandis) & ex illa (ſi tibi conſtiterit, vel Commiſſionis) vt quis ſe informet, vide concl.85.nn.50. cum ſeqq.
Illa Eccleſiæ eſt neceſſaria, quando fabricatur Proceſſus ſuper validitate alienationis rei ipſius; aliàs Proceſſus eſſet nullus, concluſ. 85. num 189.
Et in ſubhaſtatione, & deliberatione pignorū quomodo fieri debeat, & quando ſit neceſſaria, vide concluſ.52. num.16. 19. & 24. & 36. cum ſeqq.
Eſt neceſſaria in electione peritorum, vel æſtimatorum, ad videndū illos eligi, & poſtea ad intereſſendum quatenus, &c. tali die, ac tali hora; Item ea fieri debet in eorum relatione, etiam ſi illi non eſſent approbati, ſed à Iudice, ex Officio electi, concluſ. 52. num. 11.
Partis eſt neceſſaria, quando per Peritum æſtimatio, ſiue calculus fieri debet, concluſ. 69. num.72.
Item requiritur in ferendo laudo, vt Peritus poſſit eſſe informatus de qualitatibus rei æſtimandȩ, concl.69.n.74.
Fallit, vt ibi num.75.
Si ommittatur, quando arbiter fert Sententiam illius laudum ſit nullum concl.133.n.113.
Extende, & declara, vt ibi n.114. cum ſeqq. & num.138.
Citari faciens Aduerſarium, vt Iudex ad differentiæ locum accedat, & ad audiendam omnem, & quamcumq; illius ordinationem appellationi renunciaſſe cenſetur, concluſ.129. nn&.339.
Illa creditoris ad docendum de iure anterioritatis debet eſſe perſonalis, quia ea domi facta non ſufficit, concl.119. ſub n.21.
Et an citatio, & alia neceſſaria in aliquo Iudiciali actu interuenerint nec ne, ex inſpectione actorum probari poteſt, concl.52.n.20.
Illius defectus eſt inſanabilis, ibi n.18
Et præſertim, quando eſſemus in ſpolio, vt ibi num.19.
Declara, vt in concl.135.n.87.88.&115.cum ſeqq. & 196. cum ſeqq.
Et quomodo illius defectus probetur, vide concl.141.n.5.
Ea non eget id, quod ſit præſente parte, cū ipſa præſentia citationem ſuppleat, concl.148. ſub num.272.
Quando non ſit neceſſaria in Sententia, vel executione poſt appellationem deſertam, vide concl.52.n.24.
Vnica quando ſufficiat, pro executione Scripturæ, vel plures requirantur, vide concl.125. num.147. cum ſeqq.
Et in cauſa appellationis vel deſertionis illius, quando non requiratur, vide concl. 129. nu. 457. cum ſeqq.
Non eſt neceſſaria ad capiendam poſſeſſionē bonorum obligatorum, vigore Inſtrumēti clari, & liquidi, & clauſulam conſtituti, ſiue prȩcarij continentis, concl.158.n.1.& 2.
Solum ex æquitate, non de rigore requiritur in examine teſtium, quando fuerunt hincinde data interrogatoria, & interprȩtes conducti, concl.135.n.38.
Extende, vt n.3. cum ſeqq.
Sed ad validitatem examinis eſt neceſſaria in ijs locis, vbi articuli clauſi tranſmittuntur, concl.148. ſub n.261.
Non eſt neceſſaria, quando Iudex admittens articulos mādat illos parti intimari, ad effectū dandi Interrogatoria, & videndum iurari teſtes, ſi tamen ipſa intimatio ſubſequatur, aliàs ſecus, concl.148.n.271.
Item non eſt neceſſaria, quando Articulorum ad-

admiſſio fit præſente parte, concl.148. n.272. & ibi ratio aſſignatur.

Citationis Rotalis executio, quando dicatur principium litis, vel prioris Iudicij continuatio, vide concl.90.n.12.

Quando litem introducere dicatur, vide ibidem.

Ea in tranſumptatione Scripturæ, ex antiquitate temporis interueniſſe præſumitur, concluſ. 120.n.61.& 137.

Citatus à Delegato, ante litterarum exhibitionem contumax non efficitur, concluſ. 126. num.103.

Declara tamen, vt ibi n.104. cum ſeqq. & vide in Verbo Delegatus.

Citatio Delegati, in qua non fuit Originale reſcriptum inſertum non eſt ſufficiens ad declarandum aliquem in excommunicationem incidiſſe, concl.126.n.109.

Peremptoria, in qua dilationes à iure requiſitæ abbreuiantur eſt appellabilis, niſi exprimatur cauſæ, cur ita decurrentur, concl.128.nu. 254.

Illa ad videndum prorogari fatalia non eſt ſufficiens, vt aliquid in cauſa factum fuiſſe dicatur, concl.129.n 245.

Ad videndum iurare teſtes omnino eſt neceſſaria, concl.135.n.43. & ſeq.

Sed quando illius defectus ſanetur, etiam ſi fuiſſet nimis vaga, vide ibidem.

Citatus coram Iudice à quo ad videndum ſe grauari, ſi coram eo compareat, tunc appellationi renunciare non videtur, cum id metu cenſurarum facere dicatur, concl.129.n.330.

Citatio defenſionem partis reſpicit, cum ea deficiente pars ſuas defenſiones deducere non poſſit, concl.135. ſub n.39.

Et non ad alium finem fuit reperta, quàm, vt aliquid ad notitiam citandi perueniat, concl. 135.ſub nu.87.

Illius forma ſatis adimpleta dicitur, ſi per æquipollens adimpleatur, ibi n 88.

Non dicitur de rigore Iuris, ſed in omni iure Diuino, & humano fundata, concluſ.135. ſub num.117.

Quando poſſit fieri extra locum deſtinatum in litteris remiſſorialibus, & quando ea non dicatur de Proceſſu, vide concl 123. ſub n.111.

Ea quomodo ſit facienda, quando non datur tutus acceſſus, vide concl.21. pertotam.

CIVES dicuntur Monachi illorum locorum, in quibus morantur, concl.1.n.95.

Item ciues illi dicuntur illius loci, in quo beneficium obtinent, ibi n.151.

Tempore penuriæ proprium frumentum viliori pretio vendere, vel illud Ciuitatis, aut Fiſci emere, vel in longinquas partes pro Frumēto emendo proficiſci, aut animalia, Currus, & Naues pro eo vehendo concedere cogi poſſunt, vide concl.111.n.7. cum ſeqq.

Et quis ciuis vnius loci dici poſſit, & quomodo incolatum contrahere debeat, vide concl.60. num.116. & ſeqq.

Ciuitas eaſdem ſolemnitates adhibere debet in alienatione annuorum reddituum, quæ in ea immobilium requiruntur, concl.113.nu.16. & latè, vide in Verbo Alienatio, & in Verbo Vniuerſitas.

Etiam ſi per mille annos ſteterit ſine Epiſcopo; tamen in hoc præſcriptio non currit, dummodo limes Epiſcopalis probari poſſit, concl.38. num.34.

Ea deſtructa expirat legatum illi factum, concl. 89.num.66.

Illa in feudum conceſſa, etiam Artigliariæ, & Monitiones, tanquam de eius pertinentijs compræhenduntur, concl.143.n.100.

CLANDESTINÆ electiones dicuntur, quas Electores inter ſe Secretas retinent, & ideò ſunt irritæ, concl.2.ſn.7.

CLAVSVLA Accepto per nos, dicitur potius inſtructio partis, quàm Papæ aſsertio, concluſ.155.nu.16.

Actum, operatur, vt Scriptura Notarij mortui in publicam formam redigi poſſit, concl.123. num.81.113.& 114.

Declara tamen, vt ibi n.125.& concl.141.n.26. cum ſeqq.

Clauſula illa (actum) quando perfectionem operetur, vide concl.123.n.81.

Ea ad appellandum ab omni Sententia, tàm interlocutoria, quàm diffinitiua non ſufficit, vt Procurator ab executione appellare poſſit, concl.128.n.85.

Ad habendum, veram alienationem, & ſic Dominij tranſlationem non importat, concl. 84. ſub nu.85.

Et præſertim, quando dicta clauſula ſit aliquo modo reſtricta, vt ibidem.

Fallit tamen, ſi clauſula conſtituti concurrat, concluſ.68.n.35.

Ad omne Mandatum Domini, in obligatione apponi ſolet, ad faciliorem executionem, vt ſcilicèt, etiam ſine citatione partis Iudex poſſit ſolutionem ordinare, concl. 128. ſub num. 863.

Et an illa deficiente executiuè procedi poſſit, vide ibidem, & n.864.

Clauſulæ ampliſſimæ non plus compræhendunt, quàm principalis diſpoſitio, concluſ 48. ſub num.217.

Ea appellatione remota operatur rem iudicatā in Sententia, concl.122.n.37.

Secus ſi notorium grauamen adſit, ibidem.

Appellationem prohibens de friuola intelligitur, concl.122. ſub n.37.

Illæ apponi ſolitæ in Inſtrumentis, an, & quando pro appoſitis habeantur, vel conſultò omiſsæ cenſeantur, vide concl.157.n.7.

Item illæ ad validandam gratiam abſolutè poſitæ, tunc generaliter, reſpectu quaruncunquè perſonarum ſunt intelligendæ, concluſ. 122. num.20.

Illa Arbitrio tuo Summariam cognitionem in procedendo; non autem indecidendo importat, concl.133.n.152.

Arbi-

Arbitrio Rotæ, appoſita in Commiſſione emata à Signatura Iuſtitiæ operatur, vt illud arbitrium regulari debeat, prout de iure, concluſ. 135.nu.3.

Et eſt ſatis ampla, quando æquitas concurrit, ibi ſub n.3. & 6.

Operatur, vt relicto rigoroſo extremo æquitas ſit ſeruanda, concl.65.n.3. & concl.135. n.5.

Maximè ſi iuſta cauſa concurrat; aliàs ſecus, ibi nu.6. & 7.

Et executionem retardat, quando probabilis dubitatio adeſt, ibi n.8.

Item operatur, vt æquitas ſit ſeruanda, quando reſcribitur Iudici, aliàs amplam iuriſdictionẽ habenti, ne ſi reducatur ad meros terminos iuris ipſa clauſula eluſoria reddatur, concluſ. 135.num.9.

Sed licèt aliquid de rigore iuris remittat, non tamen ipſum ius naturæ tollit, ibi n.11.

Facultatem lędendi ius partis non præſtat, ibi num.13.

Non eſt potens ad rejiciendum poſſeſſorium reintegrandæ, ad hoc, vt ſolùm ſuper petitorio cognoſcatur, concl.135.num.15.& ibi ratio aſſignatur.

Declara tamen, vt ibi n.16. cum ſeqq.

Et iuncta cum clauſula (ſine retardatione ſolutionis) quid operetur, vide ibi n.18.

Non ſuffragatur pro impienda manutentione, & poſſeſſione iam acquiſita, concl.135: num. 19. & 137.

Fallit, quandò Iudex nullitèr, & iniuſtè proceſſit, ibi n.20.

Operatur, vt expenſæ non veniant reficiendæ, quando Proceſſus fuit legitimè fabricatus, ſed ſolùm ſoluuntur illæ Sententiæ, ſi nullitas tantùm circa eam verſetur, ibi n.21.

Contrarium, n 22.

Concorda, vt ibidem.

Operatur, vt pauper ante purgatum ſpolium ſit audiendus, ibi n.106.

Sed an ſolutionem penſionis retardet, donec ſuper extinctione per tres Sententias conformes fuerit iudicatum, vide ibi num. 161 cum ſeqq. & n.167. cum ſeqq.

Vim non habet retractandi executionem iam factam, ſed benè operatur ſuſpenſionem executionis fiendę, ibi ſub n.53.

Plura vide in Verbo Arbitrium.

Clauſula citra conſenſum in iuriſdictionem, & illa niſi ſi, & in quantum quid operentur, vide concluſ. 160.nu.129.

Codicillaris operatur, vt Matre præterita, ea cenſeatur rogata reſtituere hæredi præterito, detracta tamen ſua legitima, concl.42.n.149.

Et quando ea non operetur fideicommiſſum, vide concl.96.n.12.

Et illa ſemper ineſſe intelligitur in legato amico relicto, concl.100.n.14.

Quid operetur in teſtamento, vbi Filius eſt exhęredatus, vide concl.42.nu.59. & 62. & in Verbo Filius.

Item quid operetur in terminis auth. C. de lib. præt. vide concluſ. 88. ſub num. 3.

Clauſula (Commiſſarius iuſticiam faciat, vel pronunciet, ſub nomine Regio) appellationem non tollit, concl.128.n.335.& ſub n.337.

Contrarium, ibi n.918.

Illa conſtituti, licèt veram poſſeſſionem tradat, non tamen ſufficit ad faciendum, vt alienans contra prohibitionem pœnam incurrat, concluſ.84.n 25. ibi ratio aſſignatur.

Quando expirat per decennium, & quando operetur poſt mortem conſtituentis, vide concluſ.158.nu.11. & ſeq.

Operatur, vt poſterior creditor ſit anteriori potior, concl.119 n.45.

Sed non liberat ab actuali traditione, concl.84. num.25.

Ex clauſula conſtituti, ſiue præcarij, quando cõcedatur aſſociatio, & manutentio, vide concluſ.158. per totam, & in Verbo Aſſociatio.

Ea eluſoria redditur, ſi efficiatur nullus contractus, in quo illa fuit appoſita, ſiuę reuocetur hipotheca, cui illud fuit addiectum, concl.158. num.9. & 10.

Intellige, vt n.11. cum ſeqq.

Illa etiam à Natarin omiſſa, an habeatur pro appoſita, vide concl.167.n.129.

Conſtito operatur, vt Iudex partes Iudicij aſſumat, & cum cauſæ cognitione procedat, concluſ.5.n.12. & concl 128.n.97.

Cuius litis ſtatum operatur, vt in litteris Apoſtolicis ſufficiens mentio litis facta dicatur, & vt ſubreptionis vitium ceſſet, concl.126.n.16.

Cum annexis, & connexis, & cæt. quid operetur, vide concl.129.n.374.

De apotheca in apothecam) vel (ſi Nauis iam Portum aſſecurationis tempore exiuiſſet) ſiue (aut bonum, aut malum nuncium veniat) faciunt contractum aſſecurationis de iure valere, etiam ſi Nauis tali tempore fuerit deperdita, concl.151.nu.9.

Intellige tamen, vt ibi n.10.

Illa (dummodo in euidentem vtilitatem, &c.) quid operetur in alienatione rei Eccleſiæ, vide concl.85.n.252.& 254.

Dummodo præces veritate nitantur) ſemper in gratia ſubintelligitur, conc.126.n 5.

Clauſulæ (Dummodo alteri nõ ſit ius quęſitum) (ſine pręiudicio iurium cuiuſcumq; ſtantibus præmiſſis, ſi nulli alio conceſſa reperiatur, & Saluis iuribus Eccleſię, operantur, vt executor mixtus dicatur, concl,128.n.99. & 100.

Et aliàs, iuxta diſcretionem veſtram quid operetur in remiſſoria, vide concl.148. num.287. & 288.

Dummodo remaneant centum pro Rectore, à quo ſit verificanda, vide concl.126.n.5.& concluſ.135. ſub n.58.

Et cætera guarentigiam compræhendit, quando in Inſtrumentis communiter ea apponi ſolet, concl.167.n.129.

Etiam, quòd ſit beneficiatus gratiam validat, & ampliat, & operatur, vt quis Archipræsbyteratum cum Canonicatu retinere poſſit,

etiam

etiam ſi ſint incompatibiles, concluſ. 140. num.22.

Ex certa ſcientia, non operatur, niſi totus tenor Papæ innotuerit, & inſertus fuerit, concl. 155.nu.17.

Item operatur tantùm circa ea, quæ ſunt iuris, non autem circa ea, quæ ſunt facti, concl. 155. ſub n.17.

Et ſi apponatur in aliqua confirmatione vim nouę conceſſionis habet; dummodo conſtet Papam plenam Scientiam habuiſſe; aliàs ſecus ibi ſub n.17.

Facto Verbo, cum Sanctiſſimo appellationem, tollit, concl.128.ſub n.918.

Declara tamen, vt ibidem.

Clauſulę generales derogatoriæ, an, & quando ſufficiant ad derogandum Priuilegio l.Vnicæ C. quand. Imper. int. pupil. & Vid. &c. vide concl.167.n.3 cum ſeqq.

Generales, & pręgnantes nunquam comprę-hendunt ea, quæ Papa non eſſet de facili conceſſurus, concl.73.n.6.

Clauſula in fine alicuius diſpoſitionis poſita de ſui natura ad omnia pręcedentia refertur, concluſ.89.n.548.

Fallit, vt ibidem.

Illa indemnitatem, & monitionem ſonans ſubreptionem non tollit, concl. 126. ſub n.28.

Illæ in Inſtrumento appoſitę non poſſunt diſpoſitionem principalem alterare, ſed illius naturam ſequuntur, & ceſſant, ſi Inſtrumentum extinguatur, concl.19.n.4.& 5.

Illa inſolidum quid in obligationibus operetur, vide concl 114. ſub n.14.

Clauſulæ, licèt Regulariter diſpenſationem operari non ſoleāt; nihilominus reperiuntur quędam, quæ validant gratiam, quædam, quę nec validant, nec ampliant, concl 140.n.22.

Ea (Motu proprio) facit, vt gratia etiam cum alterius præiudicio valeat, concl 165.n.26.

Plura de hac clauſula, vide in concl.155.nu.1. cum pluribus ſeqq.

Nec aliter Aegidiana, &c. In Commiſſione appoſita operatur, vt Iudex appellationis inprimis, & ante omnia Sententiam exequi poſſit, concl.129. ſub n.164.

Non aliàs vim pacti reſolutiui habet, concl.50. nu.36.& concl.85.n.108.

Non aliàs, nec aliter, nec alio modo, conditionem importat, & formam inducit, qua non ſeruata actus corruit, concl.85.n.258.

Extende etiam ſi traditio rei fuerit ſecuta in materia alienationis prohibitæ, concluſ. 84. nu.221.

Et in reſeruatione Beneplaciti adeò pollet, vt propterea illud omninò ſit neceſſarium, etiam quòd aliàs illud obtinere opus non eſſet, concluſ.75.n 258.

Non ſe aſtringens, &c. In calce Articulorum poſita operatur, vt Articulans ad aliud genus probationis ſe extendere poſſit; Immò per eam onus probandi in Aduerſarium tranſit, concl.148.n.19.

Item operatur, vt Articuli, nihil certi continere dicantur, ibi n.20.

Omni meliori modo facit valere actum omni titulo, ac iure, prout valęre poteſt, concl.47. num.42.

Dicta clauſula, & obligatio in forma Cameræ ampliſſima, æquipollent clauſulæ, vel Principalis, &c. Et faciunt fideiuſſores omninò teneri, concluſ. 86. nu. 28. & concl.114. num.7.

In Decreto Iudicis appoſita illud ſuſtinet, ſiue contractum præcedat, ſiue ſubſequatur, concluſ 86.n.200.

Sed non facit extendi actum ad non ſpecificata, niſi quatenus, aut ex verbis, aut ex mente virtualiter ſpecificatum intelligeretur, concl. 87.nu.129.

Item, quando ea operetur vltra modum expræſſum, vide ibidem.

In fine teſtamenti appoſita plus operari non poteſt, quàm illud, quod in teſtamento fuiſſet diſpoſitum, concl.42. ſub n 587.

Et quid operetur in terminis, auth. ex cauſa C. de lib. preter, vide concl.88. ſub n.5.

Parito Breui pręciſam ſatisfactionem importat, ita vt pars Aduerſa, neq; Iudex poſſit audiri, & procedere, niſi prius facta actuali paritione, concl.5.n.13.

Et obſtat cuicunq; tertio ad cauſam venienti, etiam ſi ad ipſum paritio non ſpectet, concl.5. num.14.

Expenſas non includit, vt facit illa Parito iudicato, vt ibidem.

Dictam clauſulam habens, aut debet liquidare fructus ſibi ſoluendos in vim illius, aut impetrare Commiſſionem, quòd Iudici præfigatur terminis ad liquidandum, ibi num.5.

Et cur apponatur dicta clauſula in Commiſſione appellationis à Sententia executoris, vide concl.128. ſub n.265.

Requirit paritionem non ſolùm reſpectu poſſeſſionis, ſed etiam reſpectu fructuum, nec ſufficit oblatio de reficiendo fructus, & expenſas poſt eorum liquidationem, concl.135. num.101.

Clauſula (Parito iudicato) conditionem importat, ita vt præciſam ſatisfactionem requirat, concl.5.n.2. & 13.

Extende, & declara, vt ibi n.3. cum ſeqq.

Sed modificatur ex clauſula Arbitrio Rotæ, ibi nu.6. in fine.

Ea non datur de ſtylo Signaturæ, quando ſumus in reiudicata; ex vnica Sententia proueniente, ſed benè, quando ſunt tres conformes, concl.5.n.8. & concl.135.n.103. & 104 ratio aſſignatur.

Ea Parito iudicato, & illa (Parito Breui) nec nō aliæ per ablatiuum abſolutum inductæ, niſi realiter verificentur, tūc Iudex Iuridictionem habere non dicitur, ob importātiam ablatiui abſoluti, concl.5.n.11.

Præſente, ſoluente, & exburſante in tot Zecchinis, & Vngaris, operatur, vt confeſſio non dicatur ſimplex, ſed quòd ex ea vera numeratio probetur, concl.135.n.68.& 70.
Contrarium, nu.69.
Declara, vt ibi n.71.& concl.155.n.80.cũ ſeqq.
Prout tantam quantitatem partes eſſe dixerũt, quid operetur, vide ibi n.84.
Clauſulæ quædam validant gratiam, quædam validant, & ampliant, & quędam, nec validãt, nec ampliant, concl.140.n.22.
Quam, & quas, non operatur ante tran ſportationem actorum, ſed benè illis tranſportatis ſic, concl.31.n.8.
Facit, vt actor eam cauſam, quam velit ſpeciſicare poſſit, concl.44.n.92.
In Commiſſione appoſita operatur, vt appellatio benè introducta dicatur, concl.129.n.171.
Clauſulę, quę ſint, quę pręſeruant à pœnis petẽtis plus debito, vide concl.45.n.29.& ſeq.
Quibus voluerit appoſita in inueſtitura, quid operetur, vide concl.84.n.280.
Quocunq; modo, & quacunq; cauſa appoſita in prohibitione alienationis compræhendit, etiam alienationem factam, per modum ſubueniendi neceſſitatibus hæredis, ibi n.56.
Quorum tenores, & Decretum irritans operatur, vt literarum Apoſtolicarum iuſtificatio non ſit neceſſaria, concl.126.n.82,
Et vim ſpecificæ, & indiuiduæ exprę́ſſionis habet, concl.167.ſub n.3.
Refectis expenſis realem, & actualem refectionem requirit, concl.5.n.10.
Clauſula (Releuans) & illa (ad prouocandum) operãtur, vt Procurator cauſam proſequi poſſit, concl.129.n.101.
Contrarium, n.102.
Salua gradus prærogatiua quid operetur in ſucceſſionibus, vide concl.81.n.60. cum ſeqq. & concl 84.n.72.
Saluo beneplacito; licèt quicquam non operetur, ante beneplaciti conſecutionem, quoad validitatem initi contractus; operatur tamen ne partes incurrant pœnam ſuper re Spirituali contrahendo, concl.85. num.165.& vide in Verbo Beneplacitum.
Saluo iure impertinentium, & non admittendorum, quid operetur in Articulis, vide concluſ. 148.n.241. cum ſeqq.
Clauſulæ ſalutares, veluti (Peto ius, & Iuſtitiam miniſtrari) vel (omni meliori modo, &c.) operantur, vt quis Officium Iudicis, tàm ſuper negotio principali, quàm ſuper acceſſorijs implorare cenſeatur, concl.128.n.159.
Illa, ſicut exhibita nobis petitio continebat, demonſtrat Papam conceſſionem non motu proprio, ſed ad poſtulationem partis emanaſſe, concl.155.nu.14.
Illa, ſicut intelleximus, quid operetur, vide ibi ſub num.33.
Si, & in quantum, vel (niſi ſi, & inquantum) admiſſionem operatur in caſu, in quo intrat admiſſio; aliàs ſecus, concl.129.n.166.
Si in euidẽtem vtilitatem appoſita in Reſcripto Papæ, vbi concedit alienationem, operatur, vt alienatio non valeat, niſi citato Epiſcopo, vel eius Procuratore, concl.85.n.47.
Si ita expediri iudicauerit, arbitrium boni viri importat, concl.133.n.150.
Sine præiudicio Iurium ſuorum, appoſita in cõſenſu alienationi pręſtito, cõſeruat ius, reſpectu pretij tantum, non autem reſpectu Dominij, concl.84.n.300.
Clauſula ſine præiudicio proceſſus executiui omiſſa, quando non impediat viam executiuam vide in Verbo Iudicium Exercutiuum.
Sine pręiudicio venientium ab inteſtato, non operatur conditio teſtamento. concl.89.n.153.
Et quando ea clauſula operetur, etiam, quòd in legitimatione non reperiatur ſcripta, vid concluſ.42.n.213.
Sine pręiudicio alicuius, ſemper intelligitur, etiã ſi in gratia non ſit exprę́ſſa, concl.126.n.39.
Sine pręiudicio Iurium cuiuſcumq; Illãtibus pręmiſſis, ſaluis iuribus Ecleſię, & ſi nulli alio cõceſſa reperiatur, operantur, vt executor mixtus dicatur, concl.128.n.99.& 100.
Sine pręiudicio executionis literarũ Apoſtolicarũ cur apponatur in Cõmiſſione appellationis à Sentẽtia executoris, vide cõcl.128.ſub n.265
Sine pręiudicio habentium meliora iura, apponi debet, quando Iudex alicui immiſſionem concedit, concl.148.n.252.
Sine retardatione impedit tertium agere poſſe, ſi non ſit facta ſolutio, concl.5.n.14.
Sine retardatione ſolutionis pẽſionis habet locũ; licèt fuerit pronunciatũ litteras nõ eſſe iuſtificatas, ſi de nouo iuſtificẽtur, cõcl.135.n.188.
Sine retardatione litterarũ Apoſtolicarũ, quido operetur, quòd executio facta à Iudice à quo reuocari poſſit, per Iudicem ad quem, vide concl.160.n.7. cum ſeqq.
Sine ſtrepitu, & figura Iudicij operatur, vt remiſſius dicatur rigor Iuris Ciuilis, & ſola Iuris gentium ſolẽnitas attendatur, concl.133.n.114
Si non valet valebit appoſita in teſtamẽto, quid operetur, vide concl.88. ſub n.5.
Si quid exequendum, de ſui natura non poteſt iuſtificari, niſi ex iam deductis, concl.44 n.52.
Operatur, vt æqualitas ſeruetur inter partes, ita vt ſi debitor nouas probationes faciet, etiam actori nouis iuribus vti liceat; licèt tamen ea de ſui natura ex nouiter deductis iuſtificari nõ poſſit, concluſ.64.nu.19.
Et appoſita in Cõmiſſione appellationis viam executiuam pręſeruat, & effectum ſuſpenſiuum impedit, ſi de iure executioni ſit locus, concl. 128. ſub n.862.
Si tibi conſtiterit, quando iudicialem informationem, vel ſolùm extraiudicialem importet, vide concl.85.n.52. cum ſeqq.
Solita in aliquo loco, ſiue à Notario apponi, nũc omiſſa pro expræſſa habetur, concl 167.n.134
Soluto iudicato, per compenſationem non adimpletur, ſed ſolùm per realem ſatisfactionem venit verificanda, concl.5.n.9.

Su-

Sublata omni audientia, & Decretum irritans operantur, vt conſtitutio, in qua apponuntur, tolli non poſſit per Statutum, conſuetudinem, non vſum, vel contrarium vſum, concl. 86. nu. 106. & concl. 111. ſub n. 37.

Dicta clauſula (ſublata) iuncta cum ea (& quòd de obreptione, & ſubreptione dari non poſſit) omnem audientiam Iudicis, non obſtante oris aperitione tollit, concl. 122. n. 8.

Item Iudicibus Iuriſdictionem aliter iudicandi tollit, ibi n. 2. & 9.

Nedum parti, verum etiam Iudici obſtat, quã do preſertim coniunctam habet alteram clauſulam; Quòd de obreptione, &c. & Decretum irritãs, ibi nu. 10. & 20. & concl. 168. n. 95.

Dicta clauſula, & illa, & quòd de obreptione, &c. facit, vt Mandatum de manutenendo, vel de immittendo concedi non poſſit, ibi n. 11.

Fallit tamen, ſi diſputaretur, an ea diſpoſitio locum haberet, nec ne, quia tunc ea clauſula, & Ddecretum irritans manutentionem non impediret, ibidem.

Dictæ clauſulæ operantur, vt contra tenorem gratiæ pronunciari non poſſit, ibi n. 13.

Faciunt præſumi, quòd Papa omni caſu, etiam de iure, omnem litem prohibere voluerit, ibi num. 14.

Sublata, cum Decreto irritanti, ſi non ſit coniuncta cum altera (Et quòd de obreptione) oris aperitionem non impedit, ibi n. 15.

Et quando eſt ſola intelligitur veris narratis; at ſecus ſi illa ſit ei adiuncta; Et quòd de obreptione, &c. ibi n. 16. & ibi ratio aſſignatur.

Sublata in litteris Apoſtolicis appoſita manus Iudicis ligat, & ei facultatem aliter iudicandi adimit, donec ſibi per Papam os aperiatur, concl. 122. n. 22. 23. 25. & ſeqq. & concl. 126. num. 83.

Operatur, ut proceſſus ab inferiori factus ſit ipſo iure nullus, abſq; quòd de dicta clauſula aliqua exceptio opponatur, concl. 122. n. 26.

Operatur, vt nullus Iudex eſſe poſſit, cum ei omnis Iuriſdictio abdicetur, ibi n. 27.

Et eſt talis, vt illius beneficio nunqum cenſeatur renunciatum, ſi quis (Verbi Gratia) in iudicium tractus, & condemnatus cauſam, ſuper nullitate, & iniuſtitia Sententiæ commiſſit, ibi nu. 28.

Extende, quòd neq; illius beneficio renunciatũ cenſeatur, quando (verbi gratia) cauſa non ſuper indulto, ſed ſuper inualiditate prouiſionis alicuius eſſet commiſſa, ibi n. 29.

Declara tamen, vt ibidem.

Appoſita in litteris Apoſtolicis non ſuffragatur, in litteris executiuis, quando ſunt in forma Commiſſionis, quia illæ ſunt executioni demandandæ, quicquid ſit poſt earum executionem, ibi n. 30.

Et ſi ea acceſſoriè apponatur, tunc recipit omnes conditiones, quas recipit cauſa principalis cui adhæret, quia ea ceſſante, ipſa quoq; corruit, niſi ſit iniuncta altera clauſula (Et quòd de obreptione, &c.) ibi n. 31.

In fine Orationis poſita, ad totam Orationem refertur, ibi n. 32.

Clauſula (ſublata) & altera (& quòd de ſubreptione, &c.) à iuſtificatione litterarum Apoſtolicarum liberant, ibi n. 33.

Sublata, tàm principali, quàm etiam fideiuſſori obſtat, & præſertìm, quando fuiſſet addita altera, & quòd de ſubreptione dari non poſſit; licèt etiam inſimul illæ duæ clauſulę iunctæ non eſſent, ſed benè in eadem diſpoſitione legerentur, quod ſufficit, ibi nu. 34. & 35. ratio aſſignatur.

Iſtæ clauſulæ ponuntur quidem fauore ſupplicãtis, ſed non tamen, vt tertio præiudicent, & propterea per eas Papa enormiter læſis præiudicare non intendit, ibi n. 36.

Per clauſulã (ſublata) tantùm, Papa ſolùm friuolas exceptiones, & malè fundatas prætentiones tollere intendit, ibi n. 37.

Et priuilegium de iure ſpeciali competens nunquam tollit, ibi n. 38.

Vltima appoſita Priori derogat, concluſ. 122. num. 39.

Et ea conditiones reſcripti, vbi poſita fuit, sẽper accipit, ibi n. 40.

Illa, & altera Decreti irritantis in conſideratione non habentur, quando Breue non fuiſſet expeditum motu proprio Papæ, ſed ad poſtulationem partis, concl. 135, n. 57.

Clauſula (ſubminiſtratis alimentis Arbitrio Rotę) venit intelligenda, vt alimenta præcisè ſint præſtanda, & arbitrium ſit ſolùm datũ, quoad determinandam eorum quantitatem, concl. 135. nu. 28.

Vocatis vocandis, in alienatione fienda ſolùm intelligitur de his, qui habent intereſſe, non autem de illis, qui pro ſolemnitate adhibentur, concl 85. n. 51.

Neq; operatur, vt abſentes ſint neceſſariò vocandi, ibi n. 60.

Sed an illa operetur, vt executor mixtus dicatur, vide concl. 128. n. 101. cum ſeqq.

Clauſula (vt accepimus) poſita in gratia Papæ, quãdo ſit iuſtificanda, vide concl. 155. nu. 12. cum ſeqq.

Illa (vt aſſeris) ſiue (vt aſſeritur) poſitæ in gratia Papæ, quid operentur, vide ibi ſub n. 33.

Clauſula (vti principales, principaliter, & in ſolidum) in fideiuſſione appoſita, importat clauſulam (omni meliori modo) & facit fideiuſſores omninò teneri, concl. 86. nu. 27. & concl. 114. cu. 7.

CLERICATVS literis patentalibus probatur, concl. 50. num. 341.

CLERICVS abſens, in quibus caſibus fructus, & diſtributiones lucretur, & in quibus non, vide latè concluſ. 8. n. 17. cum pluribus ſeqq.

Abſens cauſa ſtudij, cum licentia Papæ non tenetur intra ſeptennium ſtudij ad Sacerdotium promoueri; ſecus ſi cũ licẽtia Epiſcopi, ibi n. 26

Abſens à ſeruitio ſuæ Eccleſię, & in Vrbe ex permiſſione Viſcegerentis tolleratus excuſatur à pœnis contra reſidentes promulgatis, ibi n. 33.

Abſens, quomodo ſit citandus ad reſidētiam vel quando agitur de eo excommunicando, vel priuando, & quando trina citatio requiratur, vel vnica peremptoria ſufficiat, vide ibi nu.40. cum ſeqq.
Item abſentes in quibus caſibus, & quomodo ſint vocandi, vide ibi n.45.
Clericus accuſatus de crimine pendente cauſa criminali Diuinis ſe immiſcere prohibetur, ſub pœna irregularitatis ipſo facto, nec interim fructus beneficij capit, ſed illi debēt in vtilitatem Eccleſiæ conuerti, concluſ.26. num.126.
Accuſatus de crimine, quando beneficium interim permutare, vel renunciare poſſit, vide concl.27. per totam, & in Verbo Accuſatio.
Clericis an, & quando ſit prohibita piſcatio, vide concl.166.n.55.& 60. cum ſeqq.
Illis armorum delatio eſt prohibita, concl.143 num 35.
Contrarium, n.37.
Concorda, vt n.38. cum ſeqq. & n.70.
Arma deferentes ſine Licentia Superiorum mortaliter peccant, & excommunicari poſſunt, atq; gradum amittunt, ibi n.41.
Eorum arma debent eſſe lachrymę, & orationes, vt ibidem.
Clericus aſſaſſinium committens, vel homicidium fieri Mandans Priuilegium Clericale amittit, concl.150.n.37.
Et ipſo facto excommunicatur, ibi n.49.& 50
Sed quid ſi Mandatum reuocauerit, vide ibidem, & nu.51.
Aſſaſſinus torqueri, & puniri poteſt à Iudice Seculari, ibi n.38.
Sed an præcedere debeat declaratoria, & actualis, aut ſaltem Verbalis degradatio, vide ibidem, & n.39. cum ſeqq.
Aſſaſſinus vti diffidatus à lege, à quocunquè licitè capi, verberari, puniri, & occidi poteſt, ibi nu.55.
Falſum committens coram Iudice Seculari, ab eo puniri poteſt, ſed ad ſuum Iudicem Eccleſiaſticum remittendus venit, ibi nu.41.
Beneficiatus ſi aliquid acquirat, ex quibus bonis acquiſiiſſe cenſeatur, vide in Verbo Acquiſita, concl.29.n.23.
Bigamus, vel aſſaſſinus abſolui non poteſt, ab habente facultatem diſpenſandi ſuper irregularitate, concl.150.n.45.
Clerici Cameræ Apoſtolicę in Oppidis, quę eis in adminiſtrationē conceduntur, vti ſinguli ſunt conſiderādi, & nō vti corpus illud repręſentātes, concl.167. ſub n.57. & ibi ratio aſſig.
Non cognoſcunt cauſas criminales per ſeipſos, ſed mediatè per eorum Auditores, ibi num.59.
Et quando dicantur Eminentiores Auditores Cameræ, & illi præferantur, vel è contra, vide ibi n.61. cum ſeqq.
Coniugati, & illorum vxores Priuilegio fori gaudent, concl.54.n.45.
Clericus delinquens cum laico remittitur Epiſcopo Diœceſis perpetrati delicti, & laicus à Iudice Seculari detinetur, concl.12.n.15.
Excommunicatus, quando poſſit abſolutionem à cenſuris latis concedere, vide concl.10.n.87. & in Verbo Abſolutio.
Clericus etiam per iudicem Secularem, ad reſtitutionē depoſiti cogi poteſt, concl.128.n.829.
Contrarium tamen, vt ibidem.
Habitum Clericalem ſuſcipiens poſt delictum commiſſum, quando Priuilegio Clericali gaudeat, diſtingue, vt concl.66.n.36.
Homicidio aſſiſtens, quando irregularis fiat, vide concl.175.n.18. cum ſeqq. & in Verbo Irregularitas.
Et quando teneatur de homicidio operā rei illicitę dans, etiam ſi illud caſu committatur, vide in Verbo Homicidium.
Impedito fructus debētur, ſi impedimēto ceſsāte reſidere cōſueuerit; aliàs ſecus, cōcl.8.n.38.
Incidens arbores ſui beneficij, quando ipſo beneficio ſit priuandus, vide concl.136.n.4.& 7.
In habitu, & tonſura non incedens, qundo Priuilegium fori amittat, concl.124.n.33.
In quibus cauſis, & pro quibus perſonis poſſit eſſe Procuratore, & Aduocatus, vide concl.60 num.123.
Clericum, ſi quis inſtingauerit ad Sacros Ordines ſuſcipiendos, tunc eum in caſu neceſſitatis alere tenetur, concl.89.n.507.
Interficiens aliquem per aſſaſſinium, ipſo facto excommunicatur, concl.150.n.49.
Et licèt in enormibus criminibus fuerit depræhenſus; nihilominus à Iudice Eccleſiaſtico, & non à Laico erit puniendus, concl.124.n.33.
Ex quibus delictis poſſit deponi, & degradari, vide concl.138. ſub n.7.
Medicinam, & Chirugiam exercere non poteſt, concl.147.n.23.
Clericus Monachis ſe conformare debet in Diuinis. concl.138.n.61.
Notus Epiſcopo poteſt ab eo ordinari, etiam ſine litteris commendatitijs, & examinatione, concl.1.n.151.
Ob non reſidentiā beneficio priuari non poteſt, niſi per ſex menſes fuerit expectatus; Immò ſi tēpus ſit decursū, ob diſtantiā loci ad adeundā reſidentiā illud non computatur pro abſentia, concl.8.n.44.
Clericum offendens cum graui iniuria, quando à Papa, vel ab Epiſcopo abſolui debeat, vide concl.10.n.100. cum ſeqq.
Illum percutiens, etiam excommunicatum incidit in can. ſi quis ſuadente Diabulo, ibidem.
Clerici perſeuerantia in enormibus delictis idem operatur, quod trina monitio, concl.8.n.42.
Priuilegium fori, ob agriculturam amittit, concluſ.82.nu.7.
At ſecus extra illum caſum, quia neq; illi ipſe renunciare poteſt; Imò Iudex Secularis patiendo coram ſe Clericum comparere, excommunicatur ipſo iure, concl.156.n.10. & ſeq.
Et pro quibus delictis ſit Curiæ Seculari tradēdus, vide concl.159.n.43.& 44.

Priuilegio Clericali non gaudet, ſi veſtes Clericales non deferat, concl.124.n.32.

Quando ſuum offenſorem coram Iudice Laico accuſare poſſit, etiam ſi eum furca ſuſpendendum eſſe ſciat, vide concl.27.n.17.

Quando in Iudicijs Laicum trahat ad ſuum forum, vide concl.12.nu.17. & concl.44.n.80. cum ſeqq.

Quando Priuilegium fori amittat ſi citatus coram Iudice Seculari non compareat, cum ſuis Bullis Clericatum allegando, vide concl.44. num.80. cum ſeqq.

Quando pauper dicatur, vide concl.29.n.23.

Quando concubinæ legatum relinquere poſſit, vide concl.59.n.114. eum ſeqq.

Quando ligetur à Statuto, ſiue conſuetudine, certum modum in ædificando præſcribente, vide concl.62.n.68.

Quãdo Patrimoniũ, ad cuius titulum eſt ordinatus alienare poſſit, vide concl.85.n.90.& 91.

Quando ex redditibus Eccleſiæ, & beneficij Fratrem, & Sororem alere teneatur, vide cõcluſ.89.n.240.

Quando teneantur Clerici ad collectas, vel cogi poſſint ſeruare Edicta Principis Secularis, vide concl. 111.n. 5.& 6. & in Verbo Perſonæ Eccleſiaſticæ.

Item, quando Statuto iuris congrui ligari poſſint, vide concl.63.n.40.

Clericus quem habitum deferre debeat, vide concl.111. ſub n.27.

Qui propriis manibus ſuas poſſeſſiones laborat, non ob id Priuilegium Clericatus amittit, cõcluſ.82.n.6.

Sed quando illud fori amittat, vide ibi n.7.

Item, quando illi renunciatum cenſeatur, & per quas perſonas poſſit illi renunciari, vide concluſ.111.ſub n.27.

Receptans, defendens, aut occultans aſſaſſinum ipſo iure beneficijs priuatus intelligitur, atq; excommunicatur, concl.150.n.48.& 53.

Renunciare non poteſt beneficijs, ad quæ fuit ordinatus, niſi aliundè congruam ſuſtentationem habeat, concl.89.n.446.

Et quando ea congrua dicatur, eſt arbitrarium Iudicis, vt ibidem.

Renuncians beneficio in manibus Epiſcopi, ſi ad egeſtatem deueniat, ab ipſo Epiſco eſt alẽdus, donec ſibi prouideatur, vt ibidem.

Extende idem multò magis procedere in eo, qui ſit ordinibus ſacris initiatus, vt ibi n.507.

Repertus cum armis, vel in fragranti crimine à Birruarijs Secularibus capi poteſt, & illius bona confiſcantur, licèt tamen ipſe eius Ordinario ſit pro pœna tradendus, concl.143.n.35.

Repertus cum armis illis eſt priuandus, concl. 166. ſub nu.57.

Sacris Ordinibus initiatus, ſi ſe matrimonio copulauerit, tamquàm de fide ſuſpectus, tàm ab Epiſcopo, quàm ab inquiſitore puniri poterit, concl.124.n.32.

Secularis, cui ſit commendata Abbatia Regularis, tunc in perpetuum Prælatus dicitur, ob Iuriſdictionem, ſiue adminiſtrationem in eum tranſfuſam, concl.1.ſub n.14.

Ille, ſiue Regularis ſine habitu, & tonſura incedens, & vt Laicus agens priuilegium non niſi poſt trinã monitionẽ perdit, concl.124. n.33.

Studendo dicitur facere actũ vtilẽ Eccleſię, & ideò, vt cõgruè ſuſtẽtari poſſit, Epiſcopus cogere valet Canonicos, vt aliquid illi in ſubſidium pro alimẽtis conferãt, maximè ſi in Vrbe Sacris litteris operam nauaret, & dummodo ipſe Clericus ſit originarius, concl.89.n.508.

Abſens ſtudij cauſa, quando fructus, vel diſtributiones lucretur, vide concl.8.n.24.cum ſeqq.

In eo ſtudiũ dicitur labor ſpiritualis, & ſit, vt melius Eccleſiæ inſeruire poſſit, ibi n.26.

Clerici ſunt Exempti à Seculari Iuriſdictione, tàm quoad perſonas, quàm quoad bona, concluſ.143. ſub n.37.

Sed quãdo à Laicis collectari poſſint, vide concl.111. ſub n.6.

Suſpendi poſſunt ab Abbatiſſa, ne in eius Eccleſia celebrent, nec non à beneficijs, & prębẽdis, licèt nõ in totũ remoueri, cõcl. 3.n.21.& 25

Teſtari non poſſunt de bonis ante Clericatum acquiſitis, in præiudiciũ Patris reſpectu vſusfructus, ſibi dictorum bonorum acquiſiti, concluſ.124.nu.35.

Verè ſubditi Epiſcopi dicuntur, & ſi delinquant, illorum bona per Epiſcopum confiſcantur, cõcluſ.139.n.35.

Venatores perdunt canes, & alia Inſtrumenta ad venandum apta, ſed non tamen prędam, amittũt, cõcl.143.n.43.& cõcl. 166.n.57.& 58.

Venatores, quãdo deponi poſſint, vide ibi n.56.

Item venatores non excuſantur per conſuetudinem, & præſcriptionem, concl.166. nu.59.& ibi ratio aſſignatur.

CLVSAS aquę, quando quis in ſuo facere Poſſit, & impedire, ne in fundum vicini fluat, vide concl.132.n.26. cum ſeqq.

COACTE fieri illud dicitur, quod metu coactionis ſit, concl.47.

COADIVTORIA conceditur propter ætatem ingraueſcentem, ſcilicèt ſexaginta octo annorum, vel ætatem annorum ſexaginta, cum morbo, concl.72.n.43.

A Papa conceſſa requirit ætatem ſaltem quatuordecim annorum, ibi n.59.

Et ad hoc, vt ſuum effectum ſortiatur, quæ ſint probanda, vide ibi ſub n.53.

COADVNARE homines armatos nemo poteſt, niſi cum Principis licentia, cõncl.143.n 3.

Coadunatio perſonarum, cum armis in Vrbe dicitur ſpecies Criminis læſę Maieſtatis, & vis publicæ, ibi n.4.

Coadunans homines armatos, ad effectum committendi vnum delictũ, tunc etiã ſi plura committat, non tenetur, niſi de eo, ad quẽ faciendũ coadunatio facta fuit, immò, nec de ipſa coadunatione tenetur, ibi nu.8.

Declara tamen, vt ibi n.9.

COERCTIO ſaltem de modico cum Iuriſdictione ſemper dari ſolet, concl.138. ſub n.12.

COGNITIO cauſarum Criminalium non eſt denegand a ei, cui conceditur illa Ciuilium, concluſ. 167. n. 58.

Cognitio cauſæ illegitimatis ſpectat ad Iudicem Eccleſiaſticum; non autem ad Secularem, concl. 11. n. 75.

Cognitio boni iuris magis arguitur, ex tribus Sẽtentijs conformibus, quàm ex duabus, vel vnica tantùm, concl. 135. n. 104.

Plura, vide in Verbo Cauſę cognitio.

COGNOMEN, & Inſignia alterius deferre grauatus, illis abſq; alterius iniuria vti poteſt, concl. 144. n. 14.

Et quomodo tale grauamen induci poſſit, vide ibi nu. 15. & 16 & in Verbo Grauamen.

Illud teſtatoris, ſi quis fuerit grauatus aſſumere, tunc illius agnatio noua, & ficta dicitur, concl. 81. n. 75.

Declara tamen, vt ibi n. 76.

Cognominis, & armorum identitas, identitatẽ agnationis præſumi facit, ibi nu. 66. & concl. 144. nu. 5.

Plura vide in Verbo Inſignia.

COHABITATIO an ratificationem inducat, vide in Verbo Ratificatio.

COITVS cum Matre, cum Sorore, cum Nuru, cum Noncrca, & cum Priuigna eſt quouis adulterio maior, licèt ſecus in inceſtu ſimplici, concl. 59. n. 3.

COLLATIO Præbendæ, quando ſpectet ad Papam, & quando ad Epiſcopum, & Capitulum, vide concl. 97. & in Verbo Alternatiua.

Collationes beneficiorum, quando ſunt Epiſcopo, & Capitulo communes, tunc Epiſcopus, vti dignior beneficium confert, concl. 97. ſub num. 30.

Beneficiorum collationem eſſe faciendam per Turnum excipiens, quid probare teneatur, vide, ibi n. 44.

Illę Iuris patronatus per enunciatiuas antiquas corroborantur, concl. 120. n. 102.

A collatione Vicarij, vel Epiſcopi, vel ab illius dilatione, quando appellatio concedatur, vide concl. 128. n. 262. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Plura vide in Verbo Beneficium.

Collationes beneficij per concurſum non mutãt illius dignitatis ſtatum, concl. 14. ſub n. 2.

COLLECTÆ, & Tributa ſolui debent pro rata fructuum, ſed non in totum, concl. 57. n. 9.

Collectari, quando poſſint Milites Hieroſolymitani, vide concluſ. 66. num. 5. & in Verbo Equites.

Illas ſoluere non tenetur is, cui legatus eſt fundus pro alimentis, niſi quatenus fructus quãtitatem, pro illis debitam excederent, concluſ. 89. n. 330.

Non ſunt ſoluendæ de fundo, qui ob inundationem fuit in Stagnum conuerſus, concluſ. 98. num. 3.

Eas ſoluere, quando teneantur perſonæ Eccleſiaſticæ, vide concl. 111. nu. 6. & in Verbo Perſonæ Eccleſiaſticæ.

Eas ſoluere, quando teneantur Clerici, ob publicam vtilitatem, vide concl. 111. ſub n. 6.

Collegialitas quo modo probetur, & conſeruetur, vide concl. 140. in principio, & ibi multa in hac materia.

COLLEGIVM Archiuij, licèt facultatem legitimandi Baſtardos habeat, id tamen non procedit in præiudiciũ tertij, & ideò ea legitimatio Valdè ficca, & friuola dicitur, concl. 141. num. 34.

Illud Ciuitatis totum ſuſpectum in genere allegari non poteſt, ſed ſuſpectorum nomina ſpecificari debent, concl. 128. n. 655.

Illud, & quælibet Vniuerſitas, vel Congregatio eſt dignior, quàm ſit perſona ſingularis, concluſ. 137. n. 28.

Et illud facientes, abſq; licentia Principis, quãdo non ſint puniendi, vide concl. 169. ſub n. 24

COLVMBERIVM, quando ædificare liceat alicui, etiam Domino, vel Vicino contradicente, vide concl. 62. n. 56.

Colũbos capere in alieno columberio non licet, contra Domini voluntatem, concl. 166. n. 1.

Et quando illos capiens furtum committat, vide ibidem, & n. 4. cum ſeqq.

COMMENDA, quando cauſet titulum, & quãdo non, vide concl 56. n. 156.

Ea ceſſante, ceſſat quoquè affectio, concluſ. 56. num. 5.

Et illæ, quæ dantur Equitibus Hieroſolymitanis, quando dicantur perpetuæ, ſiue manuales, vide concl. 66. num. 24. & in Verbo Pręceptoriæ.

Commendare nihil aliud eſt, quàm deponere, cõcluſ. 4. n. 12. & concl. 56. n. 152.

Et quando poſſit commendari, Abbatia Cardinalibus, ſiue alijs Primarijs Eccleſiæ Clericis, vide concl. 2. n. 27.

Commendatarius Abbatiæ modo ſit perpetuus, dicitur Prælatus, concl. 1. ſub n. 14.

Contrarium dixi in concluſ. 2. ſub num. 29. vbi habetur, quòd Commendatarius differt à vero Prælato.

Concorda, vt ibi d. concl. 87. n. 122.

Non gaudet Priuilegijs Religionis, cuius Abbatia fuit ſibi commendata, concl. 2. n. 28.

Sed reſidere tenetur, ibi n. 29.

Pontificalia exercere non poteſt, abſquè ſpeciali Ptiuilegio, vel immemorabili præſcriptione, ibidem.

Neq; bona Eccleſiæ alienare poteſt, ſine ſolemnitatibus, & ſine Superioris auctoritate, concluſ. 87. nu. 122.

COMMENSARIENSIS non poteſt carceratũ à Iudice relaxatum pro expenſis, & Salario cuſtodiæ retinere, ſed benè poſtea cõtra eum pro conſecutione ſui crediti agere valet, concluſ. 89. n. 466.

Contrarium tamen de conſuetudine ſeruatur, ibi nu. 467.

COMMINATIONES vim Sententiæ non habent, neque vnquam in iudicatum tranſeunt, concl. 128. ſub n. 391. & concl. 129. n. 143.

COMMISSARII Apoſtolici in fabricando Proceſſu ſuper alienatione rei Eccleſiæ, ſemper ipſam Eccleſiam citare debent; aliàs Proceſſus erit nullus, concl.85.n.189.

Illi, occaſione confirmandę alienationis canonem, de conſenſu partis ad maiorem Eccleſiæ vtilitatem augere poſſunt, ibi n.190.

Ab illis Cæſaris, quando ad Cameram appellatio detur, vide concl.128.n.164.& in Verbo Appellatio.

Commiſſarius Archiepiſcopi exemptum ab Archiepiſcopali Iuriſdictione excommunicare non poteſt, concl.138.n.53.

Commiſſariorum Officium per mortem Pontificis non expirat, concl.85.n.186.

Commiſſio ad petendam abſolutionem ad cautelam ſpecialis eſſe debet, concl.10.n.84.

Alicui facta à Papa, vt ſe informet, quãdo Iudicialem, vel extraiudicialem informationem importet, vide concl.85.n.53.cum ſeqq.

In illa appellationis à Sententia executoris ſolet apponi clauſula (ſine præiudicio litterarum Apoſtolicarum) vel altera (Parito Breui) quia dictæ litteræ paratam executionem habent, concl.128. ſub n.265.& 907.

Ea appellationis ſufficit, vt in tempore fuerit ad Bancum Curſorum peruenta, licèt non fuerit intra illud in actis præſentata, ad euadẽdum deſertionis, vel rei iudicatæ periculum, concl.129.n.254.

Impetrata per appellatum operatur, vt ille appellationis delationi conſentire videatur, ac etiam appellanti prodeſt, quia partibus fit cõmunis, ibi n.305.cum ſeqq.

Intellige, vt ſub n.308. cum ſeqq.

Et ſi contineat clauſulam (Nec non totius negotij principalis) vel eam (Quam, & quas) quid operetur, vide cõcl.129.n.171.& 374.& ſeqq.

Licèt fuerit obtenta per falſum Procuratorem appellantis, tamen appellatus ea vti poteſt, ibi n.400.& 449.

Fallit, vt ibi n.401.

Sed quid, tunc ſeruetur, vide ibi n.403.

An ſine Mandato impetrari poſſit, & impetrata, an ipſum Mandatum arguat, vide ibi num. 453. & 454.

Et, vt valeat quo tempore ſit expedienda, vide concl.128.n.536.

Commiſſiones Auditoribus Rotę factę ſunt quędam diſtributiones, per quas eis ſolum exercitium Iuriſdictionis tribuitur, concluſ.168. num.19.

Et illa Auditori Rotæ facta, an ante citationem cæteris Coauditoribus communis fiat, vide ibi nu 20.

Ex Commiſſione cauſæ ſuper nullitate, & iniuſtitia Sententiæ, vel inualiditate prouiſionis, alicuius, quando beneficio clauſulæ (ſublata) renunciatum cenſeatur, vide concluſ. 122. num.28.& 29.

Et ea licèt ante dationem Apoſtolorum valeat, fallit tamen, ſi à parte opponatur, concl.129. nu.159.& ibi ratio aſſignatur.

Cauſæ Eccleſiaſticæ laico fieri non poteſt, pręſertim, ſi perſonæ Eccleſiaſticæ idoneę nõ deſint, concl.156.n.16.& 17.

Declara tamen, vt n.18.

Et ea cum clauſula Summariè, & de plano per ſolùm Principem de iure fieri poteſt, licèt de conſuetudine, id quoq; faciant Comes, Marchio, & quilibet inferior dignitatem, & adminiſtrationem habens, concl.165.n.55.& 56.

Item ea cum clauſula (Appellatione remota) per ſolùm Principem fieri poteſt, concluſ.165. num.57.

Facta in Rota, quando habet clauſulam (Prout de iure) tunc rei iudicatæ non præiudicat, concl.168.nu.40.

Commiſſione cauſæ facta pars executioni citationis renunciare poteſt, concl.172.n.11.

Illa executionis, ſub qua forma impetrari ſoleat, vide concl.129.n.233.

Fit communis per citationem ad dicendum contra, & non ante, etiam ſi citatio fuerit nulliter facta, dummodo tamen pars illius notitiam habuerit, concl.172. ſub n.6.

Illam non redimens intra modicum tempus, quam in Banco Curſorum præſentauerat, tunc appellationi renunciare cenſetur, niſi ferię obſtarent, vel negligentia ei imputari non poſſet, concl.129.n.322.

Nunquam ad turpia, & inhoneſta extenditur, concl.135. ſub n.14.

Illam obtinens in prima inſtantia, quod articuli obiectiui, etiam poſt terminum dari poſſint, eos dare tamen non poterit, in ſecunda inſtantia, ſed ſolùm in ipſa prima, in qua Commiſſionem impetrauit, concl.148.n.114.

Illius præſentatio an excuſet à reddítu pro Apoſtolis, & quid ea operetur, vide concluſ.129. num.152

Illa Superioris Iudici Ordinario facta, illius iuriſdictionem excitat, niſi per illam concederetur tantùm iuriſdictio delegata, concl.172. num.14.

Ea facta Vicario ab Epiſcopo viuæ vocis oraculo, per teſtes probari poteſt, concl.126. ſub num.63.

COMMODANS Libros Filio ſtudenti pro illorum repetitione, etiam aduerſus Patrem agere poteſt, concl.89.n.128.

Commodatarius, ſiue mutuatarius rem ſiue pecuniam mutuatam, vel commodatam in loco commodati, vel mutui reſtituere tenetur, concl.69.n.42.

COMMODO emptoris cedit id, quòd rei venditæ, poſt perfectam venditionem acceſſit, concl.70.n.17.

Sed an id procedat in venditione facta, cum pacto redimendi, vide concl.94.n 9.cum ſeqq.

Commodum ex contractu percipiens, quando illum approbare cenſeatur, vide concl.131.n. 57. cum ſeqq.& in Verbo Approbatio.

Commodum ex ſua improbitate cõſequi nemo debet, concl. 84. ſub nu. 39.& vide in Verbo Nemo.

Illud

Illud temporale, & terrena ſubſtantia non ſunt ſaluti æternę præferenda, concl.1.nu.178.

COMMVNIO inter Fratres, quomodo probetur, & inducatur, ſiue tollatur, vide concl.29. n.1. cum ſeqq. & in Verbo Acquiſita.

Illa, & connexitas operatur, vt inhabiles habilium beneficio gaudeant, concl.128.n.319.

COMMVNIS vſus loquendi proprię ſignificationis pręfertur. concl. 123.n.142.

COMPARATIO Litterarum, licèt aliquid circa recognitionem Scripturæ operetur; tamen ea ad condemnandum non ſufficit, concl.123. n.33.&36.& num.34 ratio aſſignatur.

In illa litterarum, quæ ſint neceſſaria, vide latè in concl.123.ſub.n.36.cum ſeqq.& n.61.

Sed ea magnam vim habere dicitur, quando fit per Iudicem in præſentia expertorum, & teſtes valdè legales, & viri prudentes eſſent, ibi num.46.

Et admittitur, vbi alia probatio haberi non poteſt, ibi ſub n.61.

Plura vide in Verbo Scriptura.

COMPARENS coram Iudice à quo appellationi renunciaſſe, & Sententiæ acquieuiſſe cēſetur, concl.129.n.301.

Extende, Declara, & limita, vt ibi n.302. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.

Coram Iudice recuſato ſuſpecto, ſine proteſtatione eum de nouo approbare cenſetur, ibi num.403.

Coram Iudice, quando non cenſeatur facere litem ſuam, & ſic illum actum ratificare, vide ibi n.330. & 353. cum ſeqq.

Coram Iudice, citra conſenſum in iſtius Iuriſdictionem, quando eam prorogare dicatur, vide in Verbo Iuriſdictio.

Pro alio quid facere teneatur, concl.78.n.78.

COMPELLENS aliquem ad ludendum eſt puniendus, concl.102.ſub n.14.

COMPENSATIO, quando detur in hærede creditori ſuccedente, & è contra, vide in cōcluſ.36. per totam.

Datur Patri de fructibus perceptis ex bonis adminiſtratis Filij, cum alimentis illi præſtitis, concl.89.n.86.250. & 538.

Non admittitur in habitis pro alimentis, concl. 89. nu.254. & 536. & prius nu. 28. & vide in Verbo Alimenta.

Et quando detur de fructibus dotis vxoris, cum alimentis illi præſtitis, vide concl.89. nu.343. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

Illius exceptio, etiam à mero executore admittenda venit, & ſi non eam admittat appellatio datur, concl.128.nu.106

Aduerſus depoſitum non admittitur, concl.128 num.822.

Sed vbi prohibetur; rete[illegible]tio tamen cōceditur, ibi n.824.

Si illa detur melioramentorum in vna parte, cū deterioratione in alia, caducitatem nō euitat, concl.136.n.23.

Inter Socios non admittitur antequam computa ſolidata fuerint, concl.153.n.16.

Et in quibus alijs caſibus ſit admittenda, vide ibi ſub num.16.

Compenſandi animus, quando præſumatur in legato, vel conſtitutione dotis, vide concl.174. num.29. cum ſeqq.

COMPONENS cum Fiſco, quando cenſeatur fateri delictum, vide concl.17.n.26. & 27.

COMPROMISSVM de ſui natura læſiuum dicitur, concl.86 n.175.

Compromittere, vt poſſit mulier ſolēnitates Statuti adhibere tenetur, ibidem.

Fallit, quando mulier ex neceſſitate; nempè ex forma Statuti compromitteret, concluſ. 86. num.176.

Illud de rebus Eccleſię, quando, & quomodo fieri poſſit, vide concl. 133. num. 146. cum ſeqq.

Quando eſt factum ſub conditione, tunc illius purificatio per Arbitrum eſt demonſtranda, concl.133.n.73. & concl.155.n.74.

Illius acceptatio à principio eſt voluntatis, ſed ex poſt facto neceſſitatis, concl.133.n.93. & concl.155.n.76.

Forma illius quo modo concipiatur, vide concluſ.133.n.73.

Non incipit currere, niſi à die ratificationis illius, concl.17.n.1.

Fallit, ſi fuiſſet dictum, quòd ab hodie currere incipiat. ibidem.

Item fallit, vt dixi in concl.133. ſub n.110.

Ceſſat ob comparitionem partium coram Iudice ordinario, concl.133.n.97.

Illius prorogatio facta intelligitur, cum eiſdem qualitatibus, & conditionibus, ſicut in primo actu, ibi n.90.

Et ea ab vtraq; parte fieri debet; aliàs ſi fiat ab vna tantùm, alteri non præiudicat, concl.133. num.108.

Expiratum amplius non prorogatur, vt ibidem.

In eo, quando adeſt clauſula (ſine ſtrepitu, & figura Iudicij) tunc rigor Iuris Ciuilis remiſſus cenſetur, & ſola iuris gentium ſolemnitas attenditur, ibi n.114.

Compromittens ſi ſit læſus, nedum beneficium reductionis habet, ſed etiam ad remedium l.2. C.de reſcind. vend. recurrere poteſt, concluſ. 128.nu.894

Extende id procedere, etiam ſi eſſet læſus in ſexta parte debiti tantùm ibi n.895.

Eo pendente fatalia non currunt; dummodo talis pendentia per Scripturas probetur, concluſ.129.n.284.

Non diſſoluitur Arbitro electo, licèt non arbitrante, ſed tunc ad arbitrium Iudicis erit recurrendum, concl.135.n.24.

Contrarium, n.25.

Concorda, vt ibi n.26.

Per abſentiam arbitri non expirat, niſi ea ſit longeua, & diuturna, concl.133.n.95. & concluſ.155.n.76.

Morte Arbitri expirat, concl.135.n.27.

Plura vide in Verbo Arbiter, in Verbo Laudū, & in Verbo Reductio.

Compulſatio iurium quomodo ſit facienda, vide in Verbo Iura.
COMPVTATIO quarum rerum ſit facienda, in legitimam, vide in Verbo Imputatio, & in Verbo Legitima.
Computis non ſolidatis ſciri non poteſt, quis ſit creditor, vel debitor, concl.133. ſub n.98.
CONATVS in delictis, quando puniatur, vt crimen conſumatum, & ſic non conſumato effectu, vide concl.74.& in Verbo Affectus.
CONCESSIO facta ab Eccleſia de aliqua re pro maiori ſumma, quàm in licitatione fuerit repertum, ipſi Eccleſiæ vtilis dicitur, concl.85. num.130.
Quando fit de aliqua re in Emphyteuſim perpetuam iuſtè detrahitur de ſolita reſponſione temporali, vſquè ad ſextam partem, concl.85. num.131.
Plura, vide in Verbo Alienatio.
Conceſſo vno omnia conceſſa cenſentur, ſine quibus illud explicari non poteſt, concl.138. num.25.
Et eo conceſſo, quod eſt plus, conceſſum etiam cenſetur id, quod eſt minus, concluſ.142. num.78.
Conceſſum numquam, videtur id, quod veriſimiliter, quis conceſſurus non fuiſſet, concluſ. 154. ſub nu 51.
In Conceſſione generali nunquã venit id, quod ſpecialiter demandari ſolet, concl.167.n.6.
CONCILIVM conuocandi ius Archiepiſcopo mortuo vel impedito ad Coepiſcopos deuoluitur, non autem ad Capitulum, cum Iuriſdictionalibus tranſit, concl.138.n.91.
Ius illud conuocandi non competit Metropolitano, vti Epiſcopo, ſed tanquam Metropolim obtinenti, ibi n.91
Generale, vt conuocetur, Papæ auctoritas eſt neceſſaria, ſed ſi eam dare renueret, tunc illa Cardinalium requiritur, concl.128.n. 239.
Prouinciale quolibet triennio eſt conuocandũ, concl. 138.n.87.
Illud Prouinciale maius Archiepiſcopo dicitur, quando Patriarcha illi præeſt; alias ſecus, ibi ſub nu.87.
Et Prouinciale in quo à Concilio Generali differat, vide ibi n.88.
Prouinciale Archiepiſcopum excommunicare poteſt, ibi n.90.
Concilio, quando poſſit derogare Papa generaliter, vide concl.128. ſub n.238.
CONCORDIA, quando fuit in vna parte tantùm effectuata, quoad alia capita effectuata non cenſetur, ſed in vſu, & obſeruantia eſſe dicitur, concl.103.n.21.
Ad concordandum poſſunt cogi partes per Auditores Rotæ, ſi diù fuerit litigatum; aliàs ſecùs, concl.168.n.98.
CONCVBINÆ, quando poſſit fieri legatum, per Adulterium, per Doctorem, ſiue licentiatum; Item per Clericum, aut Militem, vide concl.59.n.109.
Concubinatus, quando in Clerico, ob metum maiorum malorum permitti poſſit, vide concluſ.161.n.18. remiſſiuè.
CONDEMNATO capitaliter, quando debeantur alimenta, vel vſusfructus, vide concl.89.n. 469. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.
Condemnatus ad ſoluendum, quod per calculatores liquidabitur, appellare poteſt, concl.128 nu.130. & ibi ratio aſſignatur.
At ſecus ſi ex cauſa adminiſtrationis, quia appellare non poteſt, ibi n.450.
Ad mortem, quando appellare poſſit, vide ibi nu.483. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.
Condemnatio in Expenſis, vide Expenſæ.
Condemnare ad remigandum, & in exilium dicitur effectus præcipuus Meri Imperij, concl. 139.nu.6.
Comdemnatio fructuum, quando diſtributiones quotidianas compræhendat, vide concl.160. nu.268. cum ſeqq.
Condemnationes pœnarum, quãdo ſint per ſucceſſorem in Officio prædeceſſori reſtituendæ, vide concl.2. ſub n.59.
CONDICTIO ex lege dicitur remedium extraordinarium, quod competit pro ſupplemento legitimæ; Actio verò perſonalis ex teſtamẽto dicitur Ordinarium, quod datur pro legitima, concl.42.n.8.
CONDITIO adiecta executioni ipſam executionem ſuſpendit, & licèt ſit orta obligatio, illius tamen exercitium impedit, concluſ. 89. num.31.
Declara tamen id procedere in vltimis voluntatibus; ſecus in contractibus, concl.89. n.32.
Adimpleri non poteſt, niſi per eam adimplere debentem, neq; minus in illa mora purgatur, concl.50.n.63.
Habetur pro adimpleta, quando non ſtat per eum, qui adimplere tenebatur, quominus adimpleatur, concl.135.n.84.
Illa (Dummodo remaneant centum pro Rectore) ſi non iuſtificetur, tunc ſolutio penſionis retardari poteſt, concl. 135. ſub nu. 58. & 72. cum ſeqq. & prius concl.126.n.5.
Conditio ex antiquitate temporis purificata nõ præſumitur, concl.120.n 147.
Declara tamen, vt ibidem.
Illius euentum ille probare tenetur, qui ex diſpoſitione cõditionali agere vult, cõcl.78.n.53.
Ea inducta ex ablatiuo abſoluto maiorem vim habet, quàm aliæ conditiones, concl.5.n.15.
Iniqua non eſt vni per alterum inferenda, concluſ.84. ſub n.32. concl.87. n.94. & concl.128. ſub nu.774.
Negatiua vſq; ad mortem verificari poteſt, concluſ.84. ſub n.18.
Nihil ponit in eſſe, concl.48. n.46. & concl. 84. num.221. & concl.135. ſub 73.
Et facit reſoluere contractum ipſo iure, ea non adimpleta, dicta concl.84.n.221.
Ea pendente non eſt licita pœnitentia, quando contractus ab initio eſſet validus, at ſecus ſi à futuro euentu eſſet perficiendus, concluſ. 85. num.246.

Si eſt purificata de tempore, quo quis agit, tunc facit, vt creditor rectè egiſſe dicatur, concl.78. num.34.

Sed quando temporis momento purificetur, & quando durationem requirat, vide concl.50. num.48.cum ſeqq.

Et eã ſemel purificatam fuiſſe ſufficit; licèt momento duret, concl.151.ſub n.24.

Ea (ſi ſine Filijs deceſſerit) quando momento adimpleatur, & quando non, vide in concl.42. num. 107.cum ſeqq.& præſertim n.108.

Sed, quòd purificetur, per natiuitatem liberorũ, etiam in ſexto, vel octauo Menſe natorum; licèt illi naturaliter non ſint vitales, vide concl. 42.n.108.

Declara tamen, non procedere ſi non exiſſent integri à corpore Matris, ſiue eſſent mõſtruoſi, ibidem.

Item declara, vt ibi n.108. cum ſeqq.

Apponi, quando poſſit in depoſito, & quando dicatur extrinſeca, & quando intrinſeca, vide concl.198.n.814.

CONDVCTOR à Decreto de euacuando, ſiue exfractando, quando appellare non poſſit, vide concl.128.n.324.

Et damno illius, quando cedat mors animalium vide concl.108.n.3.

Conductor nouus, quando in re locata præferatur antiquo, vide concl.62. ſub n.25. & concl. 65.num.9.

Quomodo, & ex quibus cauſis à re conducta expelli poſſit, & quando non, vide concluſ. 2. nu.76. cum ſeqq. & concl.164. n. 1. cum ſeqq. & ibi multa in hac materia.

Et primus, quando poſſit expelli à ſecũdo pro maiori pretio, etiam ſi penſionis augumentum offerat, vide concl.65.n.9.

Quando eſt expellendus à re conducta, prius illius intereſſe eidem ſolui debet, concluſ. 2. num.79.

Quando, ob ſterilitatem, vel alium caſum ſit facienda mercedis remiſſio, & an interim ſolutionem affictus retardari poſſit, vide concl.75. num 14.

Item, quando, ob caſum inſolitum, & quando dicatur talis, vide concl.142.n.146.

Quando ſua diligentia agrum reddit fertilem, qui ad tempus locatus erat ſterilis, tunc fructus melioramentorum ſuos facit, & ea locatio fit perpetua, concl.77.n.8.

Renuncians iuri Inquilinatus amplius ad illud reddire non poteſt, concl.65.nu.9.

Ille rerum Eccleſię ipſius vtilitatem probare tenetur; aliàs ea læſa præſumitur, concl 85. n. 213.

Si ſit illi conceſſa facultas ſublocandi domum; non ob id apothecam ſublocare poterit, concluſ. 127.d.19.

CONFESSARII, quando in vim Bullę Cruciatę excomunicatum abſoluere, vel vices ſuas alteri delegare poſſint, vide concl.10.n.14.cum ſeqq. & in Verbo Abſolutio.

Et confeſſarius in concedendo abſolutionẽ ad cautelam, vel alio modo, quæ requiſita exigere teneatur, vide concl.10.n.61.

In confeſſione peccatorũ remiſſionem iniuriæ, vel quid ſimile pro abſente acceptare poteſt, concl.40.n.11.

Confeſſarij quando, & quomodo per Abbatem ad audiendas confeſſiones approbari poſſint, vide concl. 1 ſub n.55.& concl.3. ſub n.41.

Eorum approbatio ad Epiſcupum ſpectat, per modum prouiſionis, quando lis inter Epiſcopum, & alium Prælatum inferiorem, ſuper omnimoda alicuius loci iuriſdictione pendet, concl.1. ſub n.55.

CONFESSIO ad vnum finem, & incidenter facta ad alium non probat, concl.59. nu.103.& concl.109.n.18.

Declara tamen, vt in concl.148. ſub n.18.

Sed fallit, vt ibidem, & prius concl.59.n.103.

Item fictè facta in vno iudicio in alio non probat, concl.30.n.15.

Ad inſtantiam Fiſci facta in cauſa Criminali, in Ciuili non probat, tanquam ad diuerſum fine tendens, ibi n.7.

Declara tamen, & extende, vt ibi dicta concl. 30.num.13. cum ſeqq. & concl. 59. num. 104. cum ſeqq.

Authoris, quando noceat ſucceſſori, vide concluſ.135.nu.143. & ſeq.

Extra iudicium facta parte abſente ſemiplenam probationem inducit, concl 78.nu.42m.& ibi quando probetur per teſtes ſingulares.

Facta cum qualitate, quæ delictum minuit, ſi confeſſus condemnetur à condemnatione appellare poterit, concl.128.n.454.& 481.

Extende, vt ibi n.455. cum ſeqq.

Confeſſio à reo in iudicio facta facit delictum eſſe notorium, & dilinquenti pręiudicat, ſi tamen ſit ſpontanea, & non vi tormentorum extorta, vel ſaltem extra tormenta ratificata, concl.128.n.479. & 480.

Coniugum de ducenda adultera in vxorem, quomodo probetur, vide in Verbo Pactum.

De recepto, quando veram ſolutionem importet, vide concl.18. per tot. & concl.135.n.67. cum ſeqq.

Sed Regulariter contra tertium non probat, concl.135.n.59.

Et huiuſmodi confeſſiones de recepto ſucceſſorũ beneficio non pręiudicant, niſi fuerint adminiculatæ, concl.135. ſub n.63.

Declara tamen, vt ibi n.67.cum ſeqq.

Fallit tamen in illis, in quibus ad ſunt verba pręſente, ſoluente, & exbuſſante, vt puta in tot Zecchinis, & Vngheris, &c. Item, quando dicatur ſimplex, vel veram numerationem, probet, vide concl. 135. nu.67. cum ſeqq. & concl.155 n.82. cum ſeqq.

Donantis, & cedentis, quando noceat donatario, & ceſſionario, vide concl.135.n.146.

Dotis receptæ operatur, vt ipſa dos ſit ad fauorem mulieris aſſecuranda; licèt ex alio Inſtrumento clarè appareat ipſam dotem nondum fuiſſe viro ſolutam, concl.152.n. 4. & 5.

De-

Declara tamen, & extende, vt latè num.8.cum pluribus ſeqq.
Et quando ea ſufficiat ad excludendos creditores Mariti cum vxore concurrere volentes, vide concl.152.n 6. cum ſeqq.
Et illa facta à viro in teſtamento valet tantùm in vim legati, nec in alio iuuat vxorem, niſi in retinendo; at ſecus in agendo, concluſ. 152. num.14.
Dubia, quando contra confitentem ſit interpretanda, vide concl.148. ſub n.23.
Et quæ non eſt certa de veritate, ſed poſſibilis de credulitate, non releuat ab onere probandi, ibi n.31.
In iudicio facta cum ſuis qualitatibus, & in totum acceptari debet, concl.17.n.16.
Fallit, vt n.17. cum ſeqq.
In poſitionibus facta ſemper acceptari debet, cum ſua qualitate, concl.45.n.9.
Fallit, vt in concl.17.n.17. cum ſeqq.
In precibus, vel libello, aut poſitionibus facta, an, & quando confitenti noceat, vide concl. 155.n.151. cum pluribus ſeqq.
Illa autem in Articulis, vel poſitionibus facta non nocet, ſi ſit contraria confeſſioni Aduerſarij, concl.148.n.18.
Et quando minori noceat, & quando non, vide ibi n.94. & ſeqq.
Ea quæ elicitur ex poſitionibus, ob non præciſam reſponſionem pro confeſſatis habitis, vt ſuum effectum operetur, quæ concurrere debeant, vide concl.148.n.25. cum ſeqq.
A parte acceptata amplius reuocari non poteſt, ob illud ius parti acquiſitum, concl.17. n.1. & 7. & concl.148.n.10.
Quid ſi reuocaretur incontinenti? vel intra tres dies de errore doceretur, vide concl.148.n.11. cum ſeqq.
Ex articulis reſultans, licèt non ſit releuans, & concludens, magnum tamen adminiculum præbet, ibi n.6. & ibi ratio aſſignatur.
Fallit tamen, quando Articuli ſunt medio iuramento dati, quia tunc contra confitentem probant, vt ibi n.8.
Confitens contenta in Inſtrumento eſſe vera illud approbare cenſetur, etiam, quòd minus ſolemne exiſteret, concl.131.n.32.
Confeſſioni factæ in mortis articulo pro exoneratione propriæ conſcientiæ valdè eſt deferendum, concluſ. 135. ſub num.60. & ibi ratio aſſignatur.
Cedentis, quando ceſſionatio præiudicet, vide concl.173.n.7.
Deprompta ex interrogatorijs magis probat, quàm illa facta in articu is, concl.148. n.284.
Impugnata, quando impugnanti non ſuffragetur, & quãdo quis propriam confeſſionem impugnare non poſſit, vide concl.46.num.10.& 11.& ibi multa in materia.
Minoris ſine ſolemnitatibus, & Curatoris authoritate eſt nulla, concl.72.n.101.
Sed quando ea ſuſtineatur, vide concl.86. num. 189. cum ſeq.j. & concl 163.n.3.& 5.
Iudicialis calore Iudicij ſuſtinetur ſine ſolemnitatibus, vt ibidem.
Mulieris ſine ſolemnitatibus facta concurrente adminiculo ſuſtinetur, concl.55.n.34.
Amplia idem procedere etiam in Prælato, & Curatore teſtamentario contra Eccleſiam, & Pupillum, ibidem.
Confeſſiones, quietationes, & receptæ, quando à minoribus, & mulieribus, vel eorum Procuratoribus ſine ſolemnitatibus Statuti fieri poſſint. vide concl.86.n.189. cum ſeqq.& in Verbo Minor.
Illę, & ſolutiones non ſufficiunt, pro probando Dominio ad effectum deuolutionis, concl.78. num.40.
Illa Patris non nocet Filio in materia legitimæ, concl.42.n.573.
Prælati ſuper verſione pecuniæ in vtilitatem Eccleſiæ probat, ſi concurrãt adminicula, & coniecturæ; aliàs ſecus, concl.85. n.240. & 241. & prius concl. 55.n.34.
Vnius facta ſe mutuo recipiſſe centum, non ob id fatetur pecuniam fuiſſe cum effectu ſolutã; Item confitens appellationem fuiſſe interpoſitam, non ob id tamen fatetur illam fuiſſe legitimè interpoſitam, concl. 129.n.381.
Procuratoris voluntaria Domino non præiudicat, & talis dicitur, veluti quando ille nullo iure cogente poſitiones in actis daret, concl. 148.num 32. & ſeq. & ibi multa in materia ſuper eo, quando ea principali noceat, & quãdo non, & prius vide concl.81.n.65.
Syndici, quando probet contra Capitulum, vide concl.148.n.36.
Confiteri non poteſt aliquid, quod ad alienãdũ tendat, ille qui eſt prohibitus alienare, concl. 84.num.102
Confeſſio propria magis probat, quàm mille teſtes, concl.148. ſub n.12.
Illa Vaſſallorum circa Angariarum impoſitionẽ non eſt valida ad fauorem Domini, niſi illius Priuilegium clarum, vel præſcriptio immemorabilis concurrat, concl. 106.n.7.
Viri poſt illius virgentiam ad inopiam creditoribus non nocet, concl. 152.n.39.
CONFIDENTIA prouenit ex quadam animi affectione, quæ non migrat de ſubiecto in ſubiectum, concl.49 n.33.
Et maximam quis habere preſumitur de eo, quẽ ad aliquid peragendum eligit, concluſ. 100. num.32.
Confidentium, vel diffidentium liſtam, quando partes exhibere teneantur, vide concl.128. ſub num.654.
CONFINIS, ſeu limes dicitur longitudo, ſiue latitudo ſpacium à ſpacio diſtinguens, concl. 38.num.14.
Confines ad rem ipſam demonſtrandam apponuntur, ibi n.3.
Identitatem rei demonſtrant, & ideò ſi illi diuerſi fuerint expreſſi, rei quoq; diuerſitas arguitur, ibi n.4.
Illorum termini ſolent apponi ad effectum di-

diſtinguendo bona diuerſarum Perſonarum, non autem, quando bona ad eundem Dominum ſpectant, concl.38.n.5.

Eorum deſignatio in deſcribenda bonorum identitate, licèt ſit valdè diſtans, veluti dicendo à parte Orientis, verſus Mare, & verſus Meridiem; non ob id tamen dici poteſt, quòd confines diuerſificentur, ibi n.6.

Regulariter diſignantur per dictionem (iuxtà) ibi nu.7.

Illorum coniunctio generalis nõ ſufficit ad probandam identitatem ſitus, ſed duo confines ſunt verificandi, ibi n.8.

Extende, & declara, vt ibi n.9. & 10.

Eorum deſignatio licèt in Inſtrumento cenſus, & ſimilium fuerit à Natario omiſſa; nihilominus illi per teſtes, confeſſiones, & alias probationes verificari poſſunt, ibi n.11.

Et an eorum deſcriptio ſit de ſubſtantia cenſus, vide ibidem.

Illi, & circunſtantiæ ſi non fuerint expreſſę in alienatione rerum Eccleſię, tunc earum alienatio eſt nulla, ibi nu.12.

At ſecus, ſi ea fuiſſent ſpecificata, quia id pro validitate actus ſufficeret, ibi n.13.

Confines ſunt de ipſa re terminata, & finita, concluſ 38.num.17.

Cònfinis, limis, terminus, & finis vnum, & idem ſunt, ibi n.18.

Sed illi, quando confinato, & limitato cedant, vide ibi n.19. cum ſeqq.

Probantur ex libro æſtimi, concl.71.n.7.

Quando fuerunt deſinati, & limitati à Principe, vel Cenſitoribus, tunc nec per alluuionem nec per impetum aluei mutari poſſunt; ſecus ſi limitati non fuerint, concl.98. ſub n.22.

Et tunc limitati apparere dicuntur, quando in hoc tempus immemorabile concurrat, quia illud vim limitatorum confinium habet, concl. 98. ſub n.22.

Plura vide in Verbo Limites.

CONFIRMATIO Abbatis à quibus fieri poſſit, & quos effectus pariat, vide concl.1. n.21. cum ſeqq. & concl.2.n.3.

Prioris Conuentualis, an ad Abbatem, vel ad Epiſcopum ſpectet, vide concl.2.n.3.

Et eſt neceſſaria, tàm ex parte confirmatoris, quàm ex illa electi, ibi n.4.

Ea eſt neceſſitatis, licèt electio à principio ſit voluntatis, ibidem.

Tribuit plenum ius confirmato, circa dignitatem; ad quam fuit electus, ibi d.n.4.

Non extendit confirmatum vltra id, quod aliàs ex ſui natura compræhendebat, ſed: facit, vt illud ſtrictius liget, concl.84.nu.158. & concl. 86. ſub nu.70.

Illa Sedis Apoſtolicę ſupplet omnes ſolemnitates Epiſcopales, vel ſimiles, quæ in alienatione rei Eccleſię requirebantur, concl.85.n.80.

Item facit præſumi vtilem eſſe alienationem rei Eccleſiæ; dummodo non ſit obtenta contra formam reſcripti Apoſtolici, quia tunc ea nullius roboris eſſet, ibi n.191. & 275.

Non ſuffragatur alienationi rei Eccleſiæ, quando bona alienata ſpecificata non fuerunt, ibi num.111.

Item non valet, niſi illius Inſtrumentum exhibeatur, ibi n.112.

Sed ab executoribus, & Commiſſarijs Apoſtolicis facta præſumptionem vtilitatis inducit, ibi nu.122.125. & 185.

Fallit primo, quando de contrario, & pręſertìm ex actorum inſpectione appareret, ibi nu. 126.

Fallit ſecundo, quando ea confirmatio, ſeù Decreti interpoſitio celeritèr, & ſine matura diſcuſſione, & cauſæ cognitione facta fuiſſet, ibi num.117.

Et, vt ſuffragetur alienationi rei Eccleſiæ debet in primis euidens vtilitas in confirmatione expræſſa iuſtificari, concl. 85. num. 128. 188. & 209.

Imò volens probare contrarium illi, quod fuit à Commiſſarijs declaratum, tunc grauiſſima probatione oneratur, ibi n.129.

Illa Iudicis alienationem rei Eccleſiæ non validat, quando titulus eſt inualidus, concl.85.n. 156. & 157.

Reſultat ex curſu temporis triginta annorum ſi de continuata tamen obſeruantia, per totum illud tempus appareat; aliàs ſecus, ibi n. 152. & 273.

Item illa à Commiſſarijs facta iuſta præſumitur, donec de contrario concludenter appareat, ibi nu.185.

CONFISCATIO bonorum Patris fieri non poteſt, ſi adeſſent tres, vel plures Filij; ſi verò duo ſint, vel vnus tantùm, tunc vna dimidia bonorum Patris Fiſco, altera verò Filijs applicari poteſt, concl.42.n.76.

Extende, vt ibi n.77.

Quid ſi illi duo Filij, vel vnus tantùm cum ſola medietate bonorum Patris ſuſtentari non poſſint? vide ibid.n.77.

Confiſcatio bonorum, quid operetur in debitore Bannito, vide in Verbo Bannitus,

Confiſcatis bonis ex quocunq; delicto, etiam læſę Maieſtatis humanæ, vel Diuinæ; nihilominus Filijs delinquentis alimenta debentur, cõcluſ.89.n.46. cum pluribus ſeqq.

Extende idem procedere in quarta vxori debita miſerationis cauſa, quæ loco alimentorum ſuccedit, ibi n.52.

In confiſcatione bonorum non veniunt alimẽta, ibi nu.469.

Et quid in vſufructu? vide ibid. & n.470.

Confiſcatio bonorum Filij, quando extendatur ad bona ei donata per Patrem; Item ad ea donata vxori, nec non ad bona Caſtrenſia, vel ſimilia, vide concluſ. 42. num. 372. cum ſeqq.

Et an, ob delictum Filij impediatur, ſi ſtatim delicto perpetrato Pater Filium delinquentem exhęredet, vide ibi n.381. & 382.

Non impeditur ex tacita alienationis prohibitione, concl.84.n.8.

Item

Item an impediatur ex expreſſa reali, vel generali, vide concl, 84. ſub n. 75. & 76. & 235.
Confiſcari non poſſunt bona alienari prohibita extra familiam, ibi nu. 268.
Etiam Epiſcopis confiſcationes competere poſſunt, ratione meri, & mixti Imperij, quod in delinquentes habent, concl. 139. n. 6.
Declara tamen, vt ibi nu. 12. cum ſeqq. & vide in Verbo Epiſcopus.
Vniuerſalis confiſcatio eſt de regalibus Principis, ibi n. 18.
Ius confiſcandi territorio cohæret, ibi n. 16.
Sed nunquam conceſſum cenſetur inferiori, niſi de hoc expreſsè appareat, ibi n. 19.
Confiſcatio non fit de iure authenticorum, niſi in crimine leſæ Maieſtatis humanæ, & Diuinæ, ibi nu. 20.
Non fit niſi in caſibus per conſtitutiones, banninienta, vel Statuta locorum expreſſis, ibi ſub nu. 20.
Declara duobus modis, vt ibidem.
Illius pœna regulariter non irrogatur, niſi in delictis, in quibus pœna mortis venit imponenda, ibi ſub nu. 20.
Confiſcationes, & pœnę ex conſtitutionibus, & edictis ſupremi Principis prouenięntes, ad illius Fiſcum, non autem ad eos inferiorum ſpectar, concl. 139. nu. 23. & concl. 167. nu 65. cum pluribus ſeqq.
In confiſcatione quilibet Fiſcus confiſcat, concl. 167. ſub n. 73. & 78.
Intellige tamen, vt n. 74. cum ſeqq.
Facta pro delicto, in vno loco commiſſo extenditur etiam ad alia bona extra territorium publicantis conſiſtentia, concl. 167. n. 78.
Intellige, vt ibidem.
Plura vide in Verbo Fiſcus.
CONFITENS aliquid, non ob id illius qualitates, & validitatem confiteri cenſetur, concluſ. 126. n. 5. in fine.
CONFRATERNITAS, quando immunitate Eccleſiæ gaudere debeat, vide concl. 87. n. 119
Illius bona ſine ſolemnitatibus diſtrahi non poſſunt, concl. 85. n. 324. & concl. 87. n. 119.
Ea Laicorum, etiam, quòd ſit in Eccleſia Regularium; nihilominus rationem de adminiſtratis, etiam pluries in anno Epiſcopo reddere tenetur, niſi prima redditio fuerit finalis, concluſ. 56. n. 196.
CONFVGIENS ad Eccleſiam, ſi inuitus extrahatur ad quid teneatur extrahens, & quomodo ſit puniendus, vide concl. 74. n. 19. & concl. 150. ſub n. 27.
Plura vide in Verbo Immunitas.
CONGREGATIO eſt dignior, quàm ſit perſona ſingularis, concl. 137. n. 28.
In Congregationibus Antiquior cæteris præfertur, concl. 120. n. 105.
Fallit ſi ibi adſit Epiſcopus, quia ille cæteris, etiam Antiquioribus de Congregatione præcedere debet, concl. 120 105. & vide in Verbo Epiſcopus.
In Congregationibus, licèt Iunior debeat primò votare, Antiquioribus tamen debet poſtea definitio reſeruari, concluſ. 120. num. 106.
CONIECTVRA, quando eſt vrgens, & non leuis, tunc ab ea non eſt recedendum, niſi aliæ magis fauorabiles in contrarium vrgeant, concluſ. 81. n. 48.
Coniecturis, & præſumptionibus Iudex fidem adhibere poteſt, concl. 134. n. 11.
Et quæ ſint, ex quibus ratio conſeruandæ agnationis habita cenſeatur, vide concl. 81. & in Verbo Agnatio.
Quales ſufficiant pro probanda verſione in vtilitatem Eccleſiæ, vide concl. 85. num. 216. remiſſiuè.
Illæ cum partis confeſſione ſufficiunt, pro probanda verſione in vtilitatem Eccleſię, concl. 85. nu. 240.
Illa præſtationis alimentorum, quando ad pręſumendam dotis ſolutionem ſuffragetur, vide conel. 120. n. 126 cum ſeqq.
CONIVGES ſuper adulterio tranſigere non poſſunt, neque pacta inter illos fieri, niſi id per teſtes illud fuerit probatū, concl. 59. n. 26.
Illorum aſſertio in tempore non ſuſpecto facta valdè ad probationem Matrimonij confert, concl. 155. n. 120.
Coniugium fit à Deo; Diuortium verò à Diabulo, quia quos Deus coniunxit Homo non ſeparat, concl. 59. n. 4. & concl. 89. nu. 304.
Declara, vt ibi concl. 59. n. 4.
Plura vide in Verbo Separatio thori.
CONIVNCTVS, Conſanguineus, & Parentes, cum ſint Verba naturæ, ſeù ſignificatum naturalem habentia, differunt à Verbis Domus, Familia, Parentela, & Agnatio, quæ ſunt Verba Iuris, ſeu Ciuilia, concl. 81. n. 24.
Coniunctorum appellatione veniunt quoq; affines, concl. 86. n. 48. & concl. 149. n. 16.
Intellige tamen, vt concl. 149 n. 17. cum ſeqq.
Et quando interuenire debeant, in contractibus minorum, vel mulierum, vide concl. 86. n. 50. cum ſeqq. & in Verbo Proximiores.
Coniunctus alteri coniuncto alimenta præſtans, quando animo donandi, vel repetendi ea pręſtaſſe cenſeatur, vide concl. 89. n. 236. & 242. cum ſeqq.
CONIVRATIO, ſine conſpiratio, quando nō ſit punibilis, vide concl. 169. ſub n. 24.
CONNEXA dicuntur capita, quando vnum ab alio dependet, vel quando obligationes ſunt inuicem correſpectiuæ, concl. 128 n. 20.
In connexis pars appellabilis aliam partem non appellabilem ad ſe trahit, concl. 128. n. 18. & concl. 129. n. 422.
Connexitas operatur, vt inhabiles habilium beneficio gaudeant, concl. 128. ſuq 319.
Ob eam Iudex appellationis, nedum cognoſcere poteſt ſuper articulo, ſuper quo prius Iudex pronunciauit, ſed etiam ſuper alio in prima inſtantia deducto, concl. 129. n. 421.
CONSANGVINEI, quomodo ab agnatis differant, vide concl. 81. num. 2. & 24. & in Verbo Agnatio.

Quando in contractu minoris, vel mulieris interuenire debeant, vide concl.86.nu.45.cum ſeqq.
Sed illis deficientibus, tunc affines in contractu Minorum, vel mulierum interuenire poſſunt, concluſ.149.n.19.
Illi, & affines delinquentium auxilium eis præſtare præſumuntur, & ideò à Principe pro bono publico in bonis puniri poſſunt, concl.165 num.11.
Illi, vel amici homicidæ illum aſſociantes ad locum tutum, quando de delicto teneantur, vide concl.175.n.4. cum ſeqq.
Eorum fauore, quando Prælatus bona Eccleſiæ alienare poſſit, vide concl.85.n.167.&177.cũ pluribus ſeqq. & in Verbo Alienatio.
Illi ſuccedunt cum vtrinq; coniunctis, quando agitur de conſeruanda agnatione; aliàs ſecus concl.81 n.79.
Conſanguinitas, quando, & quomodo per Inſtrumentum, vel per teſtes de auditu, probetur, vide concl.76.n.9. in fin.
Et quando eſt probanda, tunc alter affinis ad teſtificandum admitti poteſt, concl.76.n.12.
CONSCIENTIA eſt quoddam lumen, ſine dictamen rationis in animam hominis inditum, dicta quaſi cordis ſcientia, cõcl.128.ſub n.858
Abbatum, & Prælatorum conſcientiæ relinquitur, quando cauſa eorum abſentiæ ſit iuſta, cõclu.1.n.107.
Conſcientia criminis eſt iuſta cauſa, vt Abbas poſſit cogi illius Officium renunciare, concl.1. num.118.
Non ligat eos, quos natura non obligat, concl. 42.nu.359 concl.59 nu.55. concl.89. nu.194. & 199 concl.108.ſub n.63.concl.124. ſub n.6, & concl.169. nu.4.& 6.
Iudicis conſcientiæ ſi cauſa committatur, tunc ab ea appellatio non datur, concl.128.n.858.
Quæ in Conſcientia alicuius reſident, ſuo iuramento declarantur, concl.155.n 131.
CONSECRATIO Altaris non fit, niſi incluſis Martirum reliquijs, concl.95 n.2.
Illa Altaris ſolis Epiſcopis eſt permiſſa, & quid in ea requiratur, vide concl.95.n.25.& in Verbo Altare.
Ea Archiepiſcopi inter Epiſtolam, & Euangeliũ fieri debet, & omnes ſuffraganei vocari, vel ſaltem tres interuenire debent, concl 138.ſub num.81. & 83.
Illa Eccleſiæ fieri poteſt, etiam die non Dominico, & in ea Sacra vnctio adhibetur, concl.1. num.21.
Et eſt quid dependens à poteſtate Epiſcopi, non autem ad honorem Epiſcopalem ſpectans, concl.138.n.52.
Illa verò Epiſcopi fieri debet in die Dominico hora tertia ſolis, concl.1.n.21.
CONSENSVS datus in acceptatione gratiæ reuocari non poteſt, nec ei renunciari ſi adfuerit pactum de eam non reuocando, concl.17 num.11
In acceptationibus, quando ſit præſtandus ad validandum actum, vide concluſ.17.num.46.
Et quando actum annullare poteſt, ſufficit, quòd quandocumq; ſuperueniat, vt ibidem.
Quando in ipſo actu ſit neceſſarius, vel etiam ex interuallo præſtari poſſit, vide concl.47.nu. 66. cum ſeqq.
In aliquo actu neceſſarius pro præſtito habetur, ſi tamen iuſta cauſa illum denegandi non extet, ibi n.70.
Illumq; in aliquo actu præſtare, quando quis cogi poſſit, vide concl.47.n.70.
Nouus coniugum eſt neceſſarius in Matrimonio illicitè contracto, ſed diſpenſato, concl.59. num 93.
Præſtitus alienationi rei prohibitæ alienari ab his, qui ſunt in rerum natura tantùm, non ſufficit ad eam alienationem validandam, ſi fideicõmiſſum eſt perpetuum, ſed cuius libet quorumcunq; vocatorum erit neceſſarius, concl. 84.nu.244.
Ille Domini ſolemnitates ſuperuenientes ex interuallo actum perficiunt in alienatione, concl.84.n.285.
Conſenſus Conuentus, vel Congregationis Generalis, nec non etiam tractatus, quare, & quando in alienatione rerum Eccleſiæ requiratur, vide concl.85.n.32. cum ſeqq.
Et ille, qui reſeruatur ad alienationem authorizandam, non autem ratione præiudicij recipit illam tacitam conditionem; Quatenus opus ſit, ibi n.62.
Capituli eſt neceſſarius in alienatione facta à Prelato, ibi n.68.& 69. & n.325.
Declara tamen, vt ibi n. 71. cum ſeqq. & num. 326.
Extende etiam, quòd ille Epiſcopi eſt neceſſarius in alienatione rei Eccleſiæ facta à Capitulo, concl.85. nu.73.cum ſeqq.
Et ille Epiſcopi, vel ſimilis, qui interuenire debet in alienatione rei Eccleſiæ potius ſolemnitatem, quàm ſubſtantiam reſpicit, ibi n.80. & num.326.
Epiſcopi in donatione Iuris Patronatus mortuo donatore præſtitus, nullum præiudicium hæredi inferre poteſt, concl.154. ſub n.78.
Fallit, vt ibi n.128. cum ſeqq.
Rectoris ad validandam alienationem rei Eccleſiæ ſufficit, quòd interueniat, etiam poſt obtentum ſuper alienatione reſcriptum, concl.85 num.72.
Sed talis cõſenſus, vel Capituli Generalis præſumitur interueniſſe in alienatione talis, qualis eſſe debet, ex curſu triginta annorum, vt ibid.
Nouus, quã lo eſt neceſſarius in cõtractu, regulariter ante illum eſt licita pœnitẽtia, ibi n.245
Ille, vel confirmatio Superioris concurrere debet, vt alienatio rei Eccleſiæ ſuſtineatur, ibi num.319.
Ad incogitata non extenditur, concl.151. ſub nu.26. & concl.154.n.9.
Illum præſtare promittens alicui alienationi, eundem poſtea, ex iuſta cauſa denegare poteſt concl.154.n.112.

Con-

Conſentiens actui obligatur, ac ſi illum propriè geſſiſſet, neq; eum amplius impugnare poteſt, concl.48.n.32.
Item alienationi conſentiens, antequam fidei-commiſſum, vel aliud ius eſſet ſibi quæſitum, quando ſibi præiudicet, ita vt eueniente fideicommiſſo bona fideicommiſſaria auocare nō poſſit, vide concl.84.n.224. & ſeqq.
Alienationi cum clauſula, ſine præiudicio iurium ſuorum, cēſetur ſibi reſeruaſſe ius reſpectu pretij tantùm, non autem reſpectu Dominij, ibi num.300.
Alienationi inualidæ ſibi non præiudicat in eo Iure, quod prius habebat, concl.87.n.55.
Plura vide in Verbo Alienatio, & in Verbo Aſſenſus.
Conſentire videtur, qui tacet, ſi de vtilitate agatur; at ſecus ſi de illius præiudicio, concl.129. ſub num.185.
Declara, vt ibi n.186. cum ſeqq.
CONSEQVENS, qui vult, vult etiam omne neceſſarium antecedens, concl.56 n.209.
CONSERVATORES dicuntur Iudices Delegati, & maiores quolibet ordinario, etiam de Latere Legato in cauſa delegata, & ideò ab eis non datur appellatio ad Metropolitanos, vel de Latere Legatos, concl.128.n.225. & 785. cum ſeqq.
Et plus ſunt, quàm Delegati, concl.128. n786.
Illi Religionum poſſunt in prima inſtantia, vti Iudices Ordinarij cauſas cognoſcere, concl. 128 ſub num.785.
In Dignitate eſſe debent, & ideò Canonici tales eſſe non poſſunt, ſed ſolùm obtinentes dignitatem in Eccleſia Collegiata, ſiue Vicarius Epiſcopi, ibi n.787.
CONSIGNANS Procaccio, vel mulioni capſā benè ſignatam, ſi ea diſſigillata reſtituatur, tūc poteſt contra eum ad damnum, & emendationem rei amiſſæ agere, concl.99.n.32.
Sed quoad illius rei valorem, quando ſtetur iuramento conſignantis, vide ibidem, & nu.33.
Conſignatio bonorum Mariti vxori facta, ob vergentiam viri ad inopiam, an dicatur vera dotis reſtitutio, ſiue potius facta ad cuſtodiam, vide concl.151.n.49. cum pluribus ſeqq.
CONSILIARIVS in Conſilio aſſiſtens pro contradictore habetur, ſi ab eo recedat, ex eo quia ibi aliquo metu liberè conſulere non poſſet, concl.156.nu.30.
CONSORS Domus in materia Iuris congrui in emptione cæteris præfertur, præter Dominū, quando velit ædificare ad Vrbis ornatum, cōcluſ 62.nu.20.
Extende, & declara, vt ibid. & n.21. cum ſeqq.
Sed non poteſt ius retrahendi transferre, niſi etiam rem ipſam vicinam cedat, concl.62. ſub num.29.
Et in appellando, quando alijs, etiam non appellantibus proſit, vide concl.129.n.485.
Conſors litis, Vide Litis Conſors.
CONSPIRATIO, quando non ſit punibilis, vide concl.169. ſub n.24.
CONSTITVTIO Alexandrina, quando, quomodo, & in quibus procedat, vide concl.38. per totam, & in Verbo Alexandrina.
Illa Archiepiſcopi, vel Epiſcopi non ligat illius ſucceſſores; Immò, nec ipſum conſtituentem quin aliter de nouo conſtituere poſſit, concl. 138.nu.54. & 55.
Fallit, quando ea tranſijſſet in contractum, vel fuiſſet à Sede Apoſtolica confirmata, & maximè, quando eſſet Iuri communi conformis, ibi n.56. 57. & 58.
Carpēſis, in quibus locis liget, vide concl 63.n.5.
Exorbitans extra ſuos terminos extendi non debet, concl.148. ſub n.145.
Ea, in qua adeſt Decretum irritans, & clauſula ſublata, vel ſimiles, non poteſt tolli per Statutum, conſuetudinem, non vſum, vel contrariū vſum, concl.86.n.106. & concl.111. ſub n.37.
Extende, quòd ea etiam forenſes, & ignorantes liget, ibi ſub n.37.
Licèt dirigatur in rem, quando tamen illius effectus reſpiciat perſonas, vide concl.63.n.6.
Illa Marchiæ requirens inſinuationem in contractibus minorum nō ceſſat, licèt adeſſet ſpeciale Statutum, quod circa ſolemnitates in eis adhibendas prouideret, concl.86.n.98.
Et ea edita fuit ad tollendas fraudes, & ſic pro bono publico. ibi n.103.
Sed non habet locum in contractibus mulierū, ſi non ſint minores, concl.86.n.96.
Facta à Papa, vel confirmata, vt dicatur per contrarium vſum abrogata, quid requiratur, vide ibi n.105. & concl.165.n.49.
Et talis à Papa confirmata, tūc Papalis dicitur, nec amplius Archiepiſcopalis, vel Epiſcopalis nuncupatur, concl.138.nu.57.
Et pœnalis loquens de Domino rei, ad arrendatarios non extenditur, concl.145.n.53.
Conſtitutiones plures, quando non ſunt inuicem incompatibiles, vna non tollit aliam, concl.84 num.153.
Sed illæ Principis Superiorem non recognoſcentis in præiudicium tertij latæ, quando ſint appellabiles, vide in Verbo Appellatio, & cōcluſ.128.n.497. cum ſeqq.
Et publicatio conſtitutionis, quādo ſit neceſſaria, ad hoc, vt Decretum irritans, ibi appoſitū ignorantes liget, vide concl.114. ſub n.19.
Illa Sixti Quinti, ſuper exceſſiuitate dotium in deſuetudinem abijt, concl.142. ſub nu.11.
Conſtitutio vbi adeſt, quæ conſiderat factum ſolùm per ſe malum, etiam ſine effectu, tunc actus etiam ſiſit nullus, ad incurrendam pœnam ſufficit, concl.84.n.36.
Plura vide in Verbo Edictum.
CONSTITVTARIVS nunquàm dicitur eadem perſona, cum actuali poſſeſſore, vbi vera, & actualis poſſeſſio requiritur, concl.84. num 25.
Ob mortem conſtituentis non priuatur ea poſſeſſione, quam virtute conſtituti acquiſiuerat, niſi poſtea fuerit negligens in illa naturaliter appræhendenda, concl.158.n.8.& 9.

Declara tamen, vt ibidem.

CONSTITVTVM, licèt quoad conſtituentem per eius mortem expiret; nihilominus eius virtus apud illius hęredes remanere, veluti etiam apud hæredes conſtitutarij tranſire dicitur, ibi nu.7.

Fallit, vt ibi n.8.

Non transfert Dominium, nec poſſeſſionem, ſi res eſſet incerta ratione loci, & quotæ, ibi num.12

Declara tamen, vt ibi n.23.

Plura vide in Verbo Clauſula conſtituti.

CONSVETVDO per quos actus inducatur, vide concl.48. ſub nu.52. & ſeqq. & nu.60. & in Verbo Actus.

Non inducitur ex actibus æquiuocis, turbidis, & vario modo ſeruatis, concl.1.nu.10.& 159. concl.139. ſub n.31.& concl.142 n.55.

Nunquam oritur ex actibus coactis, concl.166 ſub num.20.

Iuri communi derogat; dummodo ſit clara; aliàs ſecus, concl.2.n.33.& 34.

Illa tendens contra Canones præceptiuos, & contra ſubſtantiam regulæ venit reijcienda, concl.65. ſub n.24.

Inducens homines ad peccandum, vti de re turpi, dicitur abuſus, & ſic tolleranda non venit, concl.102. ſub n.30.

Irrationabilis, & contra ius non eſt attendenda, concl.166.n.59.

Et tunc illa irrationabilis dicitur, quę eſt contra verba, vel rationem, aut mentem legis, ibi ſub n.59. & prius concl.148.n.347.

Item, quando dicatur rationabilis, vide concl. 139. ſub nu.34.

Irrationabilis, vti correptela non tenet, etiam ſi ſit immemorabilis, concl.48.n.357.

Facit licitum, quod antea erat illicitum, concl. 161.nu.23.

Declara, vt ibi n 27.

Illam non extrare probat vnicus actus contrarius, etiam ſi mille actus ad eam inducendam eſſent geſti, concl.148.n.341.& 342.

Fallit, quando certa, & determinata cauſa varietatis probaretur, ibi n 343.

Item fallit, vt n.371. cum ſeqq.

Et qualibet per ſpacium decem annorum inducitur, dummodo non ſit contra ius, & præſertim illud Diuinum, ſiue non ſit irrationabilis, ibi n 346.

Contra ius ex curſu quadraginta annorum cum titulo præſcribitur, ibi n.347.

Per actuum deformitatem non impeditur, quãdo illi non eſſent inter ſe incompatibiles; aliàs ſecus, concluſ. 148. num. 340. & prius concl. 142 ſub nu.55.

Non eſt attendenda, quando eſt irrationabilis, aut talis, cui lex à principio reſiſtat, concl.139. num.34.

Et ad hoc, vt dicatur talis, quæ ſint neceſſaria, vide ibidem.

Ea de turpi dicitur abuſus, & non eſt ſeruanda. concl.142. ſub n.47.

Illa loci præciſè eſt attendenda, concl.42.n.696 & concl.74.n.11.

Et ſufficienter probata eſt potius attendenda, quàm lex ipſa, concl.148.n.359.

Et in quibus à præſcriptione differat, vide ibi n. 375. cũ pluribus ſeqq.& in Verbo Pręſcriptio.

Vt allegantí proſit prius per eum probari debet, concl.86.n.197.

Illa ſiue acquieſcentia in materia prohibitionis per allegantem eſt probanda, concl.166.n.39.

Conſuetudo vbi viget appellandi ad Papam, tunc Aſſeſſores tantùm eam iudicare debent, concl.128.n.208.

Illa autem non appellandi ad Papam non valet, ibidem, & n.227.& 231.

Sed benè valet, vt ab omnibus Decretis, & Sẽtentijs interlocutorijs, & diffinitiuis ex interuallo appellari poſſit, ſi tamen de ea appareat, ibi n.521.

Item non valet, vt ad Auditorem Cameræ non appelletur, concl.167.n.63.

Ea præſcribendi Iuriſdictionem ſupremam cognoſcendi cauſas appellationum nullo modo tolleratur, ſed tanquàm irrationabilis, & iniuſta impręſcriptibilis redditur, vt ibidem.

Non valet, vt minor Iuriſdictionem in maiorẽ habeat, concl.128.n.235. & 789.

Non poteſt habilitare Monachos, vel alios regulares; immò neq; Cardinales ipſos ad teſtandum, concl.65. ſub n.24.

Vna alicuius loci, quòd contractus minoris cum Decreto Iudicis incontinenti fiat, facit præſumi cauſæ cognitionem interueniſſe, concluſ.86.n.197.

Non poteſt ſubſtantialia tollere, & actum ſaluare, concl.128.n.235.

Illa Eccleſiæ eſt attendenda in materia pręcedentiæ, & ad dignoſcendum, quę ſit prima dignitas, poſt Pontificalem in illa, etiam ſi ipſa conſuetudo Iuri communi repugnaret, concl. 137.nu.9.& 20. & concl.148.n.352.& 353.

Fallit, quando illa adeò Iuri communi repugnaret, & in meram corruptelam ſonaret, cõcluſ 137. ſub n.10.

Item declara, vt ibi nu. 15. cum ſeqq. & concl. 148.n.354. cum ſeqq.

Illa, vt minus dignus, ex aliqua cauſa digniorem præcedat, ſpacio decem annorum induci poteſt, ibi n.350.& 351.

Ea Epiſcopi conferendi ſine conſenſu Capituli, non eſt contra ius, ibi n.348.

Deferendi arma excuſat à pœna, ſi tamen ipſa conſuetudo ſit generalis, quoad omnes, & non ſit de deferendo Archibuſeta, concluſ. 143. num.74.

Delinquentem excuſat, quoad pœnam Ordinariam, non autem quoad eam extraordinariam, concl.161.n.27.

Extende, quòd etiam blaſphemantem à pœna excuſat, concluſ.161.num.25.

Declara, vt ibi n.27.

Sed illa peierandi peierantem à pœna periurij, non excuſat, ibi n.26.

Ea ludendi pugillis (vt fieri ſolet Senis) ab homicidij pœna excuſat, ſi quis pugillo alium interficiat, concl. 161. n. 24.
Declara, vt ibi n. 27.
Sed an vſurariam prauitatem à pœna temporali excuſet, vide ibi n. 20. 21. & 27.
Falſum fabricandi Notarium excuſat, ibi n. 22.
Declara, tamen vt nu. 27.
Illa fœnerandi, vel falſum dicendi, vti abuſus nõ valet, concl. 166. ſub n. 59.
Ea de tradendo fidem Sripturis in Archiuio repertis, quando, & inter quos valeat, vide cõcluſ. 123. nu. 117. cum ſeqq. & concl. 141. nu. 5. cum ſeqq. & in Verbo Archiuium.
Immemorabilis, quomodo ſit articulanda, & quomodo probetur, aut inducatur, vide, & diſtingue, vt in concl. 148. nu. 331. cum ſeqq. & num. 358.
Immemorabilis ſemel probata, etiam per teſtes inter alios examinatos alia probatione non indiget, concl. 148. n 338.
Interpretatiua concludenter, & ſpecificè in terminis controuerſi caſus venit probanda, ibi num. 344.
Sed interpretatiua, quæ dicatur, & quæ correctoria, ac noui iuris inductiua, vide ibi n. 345.
Interpretatiua, vt probetur, quomodo teſtis deponere debeat, vide ibi n. 346.
Conſuetudo Martini, quando habeat locum, vide concl. 56. n. 69.
Contemplata, quãdo dicatur dignitas, ſiue perſona, vide concl. 53. n. 41. & ſeq.
CONTEMPTVS Iudicis in materia attentatorum magis conſideratur, quàm ius partis, concl. 160. n. 11. & 88.
Contemptus Iudicis, cuius Maieſtas per attentantem læditur, indiuiſibilis dicitur, ibi n. 14.
CONTINENTIA cauſæ non eſt diuidẽda, concluſ. 12. n 17.
Fallit, quando actor, & reus eſſent diuerſi fori, maximè, quando V. G. eſſemus in Clerico, cum Laico delinquente, quia ille remittitur Epiſcopo Diœceſis commiſſi delicti; Laicus verò à Iudice Seculari retinetur, ibidem.
CONTINVANS ſuam poſſeſſionem attentare non dicitur, quia qui continuat non attentat, concl. 160. n. 204.
Fallit tribus modis, vt ibi n. 235.
Continuandi poſſeſſionem animum habens, etiã ſi prius non poſſideret; nihilominus id nouam acquiſitionem inducit, concl. 109. n. 17.
CONTRACTVS an in dubio fœneratitius, vel licitus præſumatur, vide concl. 161. n. 36. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Vſurarius.
Ille aſſecurationis, vide Aſſecuratio.
Celebratus cum eo, cuius conſenſus requiritur, ſine illius aſſenſu valet, concl. 154. n. 31.
Illius claudicatio ad fauorem Eccleſiæ, & minoris tolleratur, concl. 2. num. 61. & concl. 85. num. 17. & 244.
Extende idem procedere etiam ad fauorem mulieris, concl. 86. n. 113.
Diuidi non poteſt, ſed aut in totum approbari, vel reprobari debet, concl. 2. nu. 61. & concl. 85. nu. 20.
Emptionis nomen non meretur, ſi effectum emptionis non habuit, concl. 48. n. 34.
Ex conuentione legem accipiunt, concluſ. 85. num. 256.
Extende id procedere, etiam ſi conuẽtio vltra, vel propter naturam contractus fiat, concl. 87. num. 92.
Declara tamen, id procedere, dummodo illa conuentio iuri, ac rationi non repugnet, concluſ. 87. num. 92.
Ex voluntate, & pacto contrahentium indiuiduus dicitur, ideò ſi in vno corruat, tunc in totum corruere cenſetur, concl. 154. ſub n. 39.
Factus per negotiorum geſtorem, vel Tutorẽ, quando Dominum, vel Pupillum obliget, vide concl. 41. ſub n. 12.
Ibi perficitur, vbi partium conſenſus iunguntur, & non in loco, à quo literę diriguntur, concl. 167. ſub nu. 114.
In carceribus factus eſt nullus, nec ratificatus cenſetur per approbationem factam poſt carcerationem, ſi adhuc cauſa illius metus duraret, concl. 169. n. 10. & 11.
Extende, vt ibi n. 16.
Declara tamen id procedere, ſi cõtractus eſſet factus cum eo, qui illum carcerare fecit; ſecus autem, ſi ad fauorem tertij, ibi n. 13.
Inualidus pro parte, quando corruat in totum, vide concl. 85. nu. 105. cum ſeqq. & in Verbo Locatio.
Locationis, vel alterius generis ſuper Animalibus, quomodo ſit celebrandus, ad hoc, vt in vtroq; foro ſuſtineatur, vide concl. 108. ſub nu. 20. remiſſiuè, & in Verbo Animalia.
Minoris cum ſolemnitatibus præfertur illi, qui fuit factus ſine illis, concl. 86. n. 233.
Minoris ſuſtinetur, quando in ſpe vtilitas expectatur, concl. 85. n. 205.
Sed minoris, vel mulieris, vt ſuſtineatur, quomodo ſit celebrandus, vide latè in concl. 86. & in Verbo Minor.
Mutatur contractus, ſi aliqua qualitas ei adijciatur, concl. 98. ſub n. 5.
Declara tamẽ id procedere, ſi qualitas, ſeu mutatio eſſet circa ſubſtantialia; at ſecus, ſi circa accidentalia, ibi n. 7.
Non reſcinditur ex defectu implementi, ſi in eo pactum reſolutiuum non adſit, concl. 78. num. 19.
Non ſuſtinetur ex cauſa partim vera, & partim falſa, concl. 86. n. 13.
Nullitatẽ, quãdo poſſit allegare ille, qui maior effectus per quinquennium tacuit, vide in cõcluſ. 86. n. 247. cum ſeqq.
Occaſione ludi celebratus nullam actionem producit, concl. 102 n. 2.
Extende, vt ibi n. 4. cum ſeqq.
Principali non ſubſiſtente, quando corruat, etiam obligatio acceſſoria, vel ea ſuſtineatur, vide concl. 56. num. 109. & concluſ. 114. per totum.

Quando recipit robur à ratificatione, & non ao actu præcedenti, tunc ſufficit ſeruare ſolemnitates illius loci, vbi contractus ratificatur, ſi quę ſint; aliàs ius commune in earum defectum attenditur, concl.86.n.120.

Quando potius dicatur cenſualis, quàm Emphiteoticarius, vide concl.87.n.121.

Ille, qui fit cum Papa alijs ſolemnitatibus non eget, quia illius auctoritas defectum ſolemnitatum ſupplet, concl.85.n.298.

Regulariter eſt exequendus, etiam ſi de illius nullitate, ſiue reſciſione agatur, concluſ.129. nu.348.

Requirit ſolemnitates illius loci, in quo celebratur, concl.80.n.118.

Fallit, vt ibi nu.119. cum ſeq.

Illius reſciſio, quando ob modicitatem pretij non detur, vide ibi n.52.& ſeq.

Reſciſionem autem illius, ob modicitatē pretij petens valorē probare non debet, de tēpore contractus preciſè, ſed de tempore anteriori, & poſteriori per aliquot annos, concl. 69.nu.29

Fallit pluribus modis, vt ibi n.30. cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Reſciſio,

Illo reſoluto, cenſetur etiam reſolutum precarium, tanquàm acceſſorium ad illum, concl.19 num 11.

Illius ſubſtantiam mutare non poſſunt contrahentes, nominando contractum vno modo, quo de iure ſuſtineri non poſſit, concl.48.n 90. & ibi exemplificatur.

Et talis præſumitur qualis à partibus nominatur; licèt id fallat, vt in concl.48.n.21.& ſeqq.

Vitiatur in totum, ſi non ſit obtentum Beneplacitum Apoſtolicum reſeruatum cum clauſula, non aliàs, nec aliter, nec alio modo, concl.85. nu.108.256. & 257.

Vſurarius non redditur ex promiſſione alimentorum voluntaria, concl 89.n.259.

CONTRADICTARVM proceſſus, quando, & quomodo ſit fabricandus, vide in Verbo Proceſſus.

CONTRAHENS cum alio regulariter non tenetur eſſe ſollicitus, quòd pecuniæ in cauſam expreſſam vertantur, concl.86.n.209.

Extende, & declara, vt ibidem, & ſub n. 231.

Contrahens cum aliquo tanquàm tali, nō poteſt amplius eum eſſe talem negare, & vti talem reprobare, concl.153.n.20.

Contrahens mecum, mecum agere debet, concl. 49.nu.1.

Contrahentes reſeruato beneplacito, aut ſub cōditione, quando poſſintà contractu reſilire, vide concl.85. nu. 243 cum ſeqq. & in Verbo Pœnitentia.

Contrahentis mens, etiam ex actu nullo deprehenditur, concl. 84. ſub n.39.

Contrahere qui poteſt, poteſt etiam pretium recipere, concl.47.n.55.

CONTRARIORVM eadem eſt diſciplina, concluſ.71.n.14.

CONTRAVENIENS literis Apoſtolicis ex communicatione afficitur, concl.126. nu 85.

Contrauenire literis Apoſtolicis dicitur, qui eis ſimpliciter eo modo, quo diſponunt, non paret, ſed cum aliqua proteſtatione, vel aſſertione contrarij, aut qualitatis adiectione, ibi num. 86.

Contraueniens prius, prius eſt puniendus; ſecus ſi omnes ſimul contrauenerint, quia tunc culpa cum culpa compenſatur, concl.50. n.62.

Contrauenire quis non dicitur, niſi formaliter contraueniat, concl.48.n.76.

Contrauentionem adeò approbare cenſetur qui poſt illam in contractu perſeuerat, vt poſtea amplius de ea opponere nō poſſit, concl.131. num.30.

CONTRIBVERE qui teneantur in adiuuando Dominum, vide concl.54. per totam.

CONTVMACIA alicuius delictum verè non probat, concl.8. ſub num.38. & concluſ. 128. num.493.

Extende primo, & declara, vt in dicta concl.8. ſub n.38.

Extende ſecundo, vt in dicta concluſ. 128. ſub num.492.

Delinquentem ſatis de crimine inculpat, ſicut è contra ſpontanea præſentatio inditia mitigat, concl. 150. ſub n.42.

Illius effectus omnes per comparitionem infra annum euaneſcunt, concl.8. ſub n.38.

Ea Vaſalli non ceſſat, per ſolutionem Canonis, ſi cætera requiſita non adimpleat, concl.101. ſub nu.11.

Contumaci alimenta non debentur ex fructibus beneficij; licèt ea debeantur depoſito, & ſuſpenſo, concl.89.n.510.

Sed an illi currat tempus ad appellandum à die latæ Sententiæ, val habitæ notitiæ, vide concl. 128. nūm.441. cum ſeqq. & concl.129.n.174. cum ſeqq.

Vero non eſt danda reſtitutio, niſi Parito iudicato, & refectis expenſis, concl.129.n.177.

Extende, & declara, vt ibi n.178. & 179.

Admittendus venit, ſi comparendo alleget velle appellationem proſequi, & vſquè adhuc non comparuiſſe, ob iuſta impedimenta, vt puta belli, odiorum publicorum, & particulares partialitates probet, concl.128.n.447.

Extende, & declara, vt n.448.

Talis ille Procurator dicitur, qui nunquam in cauſa comparuit; ſecus ſi in aliquo incidenti non comparuiſſet, etiam (ſecundū aliqos) in citatione ad audiendam Sententiam, concl. 129. ſub nu.176.

Et in materia adimplemēti talis ille dicitur, qui fecit, vt illud non ſequeretur, quia tunc pro adimpleto habetur, concl.128 n.446.

In non reſpondendo poſitionibus, quando condemnari, aut pro confeſſo, vel negāte haberi, & quando moram purgare poſſit, vide ibi nu. 451. & 452.

Non dicitur ille, qui fuit citatus in alieno territorio; licèt perſonaliter, niſi ad effectum, vt poſſit dari immiſſio, concl.129. nu.176.

Ob

Ob delictum, pro quo pœna corporis afflictiua irrogatur, extra carceres non auditur, niſi aliter à Principe fuerit ordinatum, concl.8.n.38.

Quando debeat proteſtando ſe excuſare; Item, quando per excuſatorem ſit audiendus, vide ibidem.

Quando ſit ad nouas defenſiones admittendus, vide concl.128.n.495. remiſſiuè.

Verus appellare poteſt, nedum in Ciuilibus, ſed etiam in Criminalibus de Iure Canonico; ſecus de Iure Ciuili, quod procedit etiam in ficto contumace, ibi num.440.

Verus apparenter, & exiſtenter, vel apparenter tantùm, & non exiſtenter; Item contumax fictus apparenter, & exiſtenter, vel apparenter tantùm, quis dicatur, & quādo illis appellatio concedatur, vide ibi n.449.

Itē verus quis dicatur, vide concl.8.n.38.&44.

Verus dicitur ille, qui fuit perſonaliter citatus, concl 128. ſub num.441. & 445. & concl.129. num.175.

Verus quoquè dicitur ille, qui contemnēdo Iudicem, dixit Nolo comparere, vel Nolo venire, aut non veniam, concl.8. ſub num.44.& concl.128.n.445.

Verus dicitur, qui data opera fecit, vt ad illius manus citatio non peruenerit, concluſ. 128. num.446.

Item verus ille dicitur, qui Procuratorem conſtituit, & ille indè alium ſubſtituat, ſed poſtea ſubſtitutus recedat, quia tunc poteſt per contradictas procedi, concl.129 n.180.

Declara tamen id eſſe verum, quoad validitatem Sententiæ; ſecus quoad alios effectus, vt ibidem.

Sed verus non dicitur, qui domi tantùm fuit citatus, concluſ.8. ſub num. 44. & concluſ.124. num.444.

Contumax in vna cauſa poteſt à Iudice repelli in alia, ſed quomodo id procedat, vide concl. 128.num 493.

CONVENTICVLAM facientes ad effectum eximendi aliquem à carceribus, pœna exemptionis, non autem conuenticulæ ſunt puniēdi, concl.169.n.24.

Conuenticulam facientes, quando excuſentur, & nullam pœnam mereantur, vide ibidem ſub num.24.

CONVENTIO habita ſuper ſorte, cenſetur etiā facta ſuper fructibus, concl.19.n.15.

Conuentiones, renunciationes, & pacta, quando prætextu erroris annullentur, annullata principali diſpoſitione, vide concl.56.n.201.

CONVENTVS, & Capitulum Regularium vnum Corpus conſtituit cum Epiſcopo, qui tamen Monachis præeſſe dicitur, concluſ.1. num.134.

CONVERSATIO aſſidua arguit amicitiam, & tunc amicus de geſtis alterius amici informatus præſumitur, concl.100.n.30.

Conuerſantes cum Bannitis, illiſq; opem præſtātes publici rebelles, & rei læſæ Maieſtatis dicuntur, concl.175.n.8.

CONVERTITARVM Priuilegium mandans in earum cauſis executiuè, & manu Regia procedi, prodeſt etiam illarum Aduerſarijs, concl.64.n.16.

Earum Priuilegium ſuper hæreditatibus mulierum inhoneſtè viuentium in Vrbe, quomodo procedat, vide concl.159.n.12. & concl. 161. num.17.

COPIA ſimplex, & non authentica in odium ſurripientis Scripturam probat; at ſecus regulariter, concl. 104.n.17.

Copiæ ſimplici Scripturarum, ſiue earum indicationi, quando ſit ſtandum, vide ibidem.

Copiam actorum petens coram Iudice à quo, appellationi renunciare non cenſetur, concl.129 num.334.

COPVLA, Et, inter plures poſita in contractibus operatur, vt tot ſint contractus, quot ſunt perſonæ; In vltimis autem voluntatibus fauorem extenſiuum operatur, concl.25.n.22.

Copula carnalis quomodo probetur, vide concl. 21.n.14. & concl.59.n.101.&ſeq.

Ex ea arguitur præſumptio Iuris, & de iure ad Matrimonium arguendum, concluſ.115. ſub num.1.

Copulæ carnalis magnum ſignum affert amor reciprocus, concl.105.n.11.

Illius attentatus non ſufficit ad faciendum ſpōſalia de futuro in Matrimonium de præſenti tranſire, ſed opus eſt, quòd mulier plenè cognoſcatur, concl.115.n.8.

CORPORA mortuorum, ne inhumata, & inſepulta remaneāt, Reipublicæ intereſt, concl.42 num.494.

Corpus mortuum non eſt exhumandum, ne ei vexatio detur, & ſcandalum afferatur, etiam ſi attentatè fuerit ſepultum, concl. 160. n.132.

Plura vide in Verbo Cadauer.

Corporis Vitium, ob quod Prælatus ſuum munus exercere nequeat, eſt iuſta cauſa, vt renunciare cogatur, concl.1. ſub n.118. propè fin.

Illud Chriſti, an apponi poſſit in Conſecratione Altaris deficientibus reliquijs, vide concl. 95.nu.1. & 3.

Dicitur cibus Animæ, & ideò non debet conſeruari, niſi cauſa infirmorum, vel alia neceſſaria, ibi ſub n.3.

Languens ſine Medicina ſanari non poteſt, cōcluſ. 89.n.558.

Correctio Morum, vide Mores.

CORRELATIVORVM eadē eſt natura, quia diſpoſitum in vno habet locum in altero, concluſ 36.num.9. concl. 54. nu.45. & concl.128. ſub num.910.

Eorum regula nō habet locum in his, vbi diuerſa ratio viget, concl.58.n.20.

CORRESPECTIVÆ obligationes intelliguntur, quatenus hincinde obſeruetur, & non ceſſet obligatio reſpectu cauſę, concluſ. 50. num.65.

Correſpectiuitas actuum quomodo inducatur, & quando præſumatur, & quādo non, vide concluſ.48.nu.19.

Et inducitur ex vicinitate actuum, ſiue ex præſtatione conſenſuum vno, & eodem die coram eiſdem Notario, & teſtibus, concl. 142. num.133.

Secus autem, vbi ageretur de præſumendo delicto, vt ibidem.

Correſpectiuorum eadem eſt natura, ita vt vno eorum ceſſante, alterum quoq; ceſſare dicatur, concluſ. 48. ſub num.19. & concluſ. 141. num. 132.

Plura vide in Verbo Actus correſpectiui.

CORRVMPENS acta Iudicij, quando, & qua pœna puniatur, vide concl.121.num.2. & in Verbo Acta.

Corrumpens Annonam, vide Annona.

Totam vniuerſitatem corrumpi impoſibile videtur, concl.85.n.231.

CREDITOR an quis ſit, vel debitor ſciti non poteſt, niſi computis ſolidatis, concl.133. ſub num.98.

Ante diem, & euentum conditionis, quando agere poſſit, concl.153.n.19.& ſeqq.

Anterior reuocare non poteſt alienationem, ſiue ſolutionem bona fide factam ab hærede, ad fauorem ſecundi creditoris, concl.87.num. 15.& 101.

Plura vide in Verbo Anterior, & concl.119.

Chirographarius, quando præferatur illi Inſtrumentario, vide concl.123.n.59.

Cogi non poteſt ad recipiendum eius creditum minutatim, ſed benè integrum ſic, concl.91. num.15.

Extende idem procedere in adiecto ſolutioni, ibi nnm.16.

Commendatarij in ſubſidium prælationem ſuper fructibus Commendæ habet, concluſ. 119. num.43..

Ipſe debitorem de ſuga ſuſpectũ capere poteſt, & poſtea illum Iudici conſignare, ob periculum in mora, concl.56. n.140. & concl.164. num.26.

Intellige tamen, vt in d.concl.164.n.27.

Ex cauſa depoſiti, etiam anterioribus eſt præferendus, concl.119.n.40.

Fallit in Bancherijs noſtri temporis, quia illi verè Depoſitarij non dicuntur, ibi n.41.

Ex cauſa depoſiti non eſt præferendus creditori ex cauſa funerum, ibi n.42.

Expenſas facere tenetur pro alendis Animalibus, ad eius inſtantiam ſequeſtratis, concl.108 ſub nu 47.

Fructus rei pignoratæ ex ſola cõſecutione Mãdati de adiudicando legitimè non percipit, niſi etiam de effectuali adiudicatione doceatur, concl.52.n.33.& ibi ratio aſſignatur.

Si ſit hæres, quando primo loco alienat, id facere præſumitur, ad ſibi ſatisfaciendum de eo, quod ſibi debetur, concl.85.n.131.

Sed quando ſatisfactus præſumatur, vide ibidẽ.

Immiſſus in poſſeſſionem in vim Saluiani, locationi iam factæ ſtare tenetur, concluſ.2. num.66.

Immiſſus in poſſeſſionem ex primo Decreto, vel non ſeruatis ſeruandis, nõ facit fructus ſuos, concl.52.nu.36.

Sed quomodo ſit audiendus ad effectum, vt illi reſtituatur poſſeſſio, vide concluſ. 129. ſub num.177.

In pecunia cogi nõ poteſt ſpeciem, ſiue corpus in ſolutum recipere, concl.91.n.2.

In quantitate cogi non poteſt per Statutum recipere ſtabilia in ſolutum, concl.91. nu.14. & ibi ratio aſſignatur.

Declara tamen, vt ibi n.18. cum ſeqq.

Mariti anterior vxori præfertur, etiam in conſecutione alimentorum, concl.89.n.411.

Petens plus debito, quando debitum amittat, vide in concl.45.& in Verbo Actor.

Plus conſequi non poteſt ratione intereſſe, quã percepiſſet ex ipſa re, ſi illam habuiſſet, quia æſtimatio loco rei ſuccedit, concluſ. 70. ſub num.10.

Potiorem, & anteriorem ſe eſſe oſtendere tenetur, quando ſit alienatio neceſſaria; at ſecus in voluntaria, concl.84.n.207.

Poſterior per quamlibet leuem diligẽtiam præfertur primo, & primus, ob ſuam negligentiam ſuo credito fraudatur, concl.87.num.15.& ibi ratio aſſignatur.

Poſterior anteriori ſoluens, quando in eius locum ſubintret, vide concl.119. nu. 31. cum pluribus ſeqq.

Poſtquam pro aſſiſtentia egit, & obtinuit, amplius variare non poteſt, concl.157 n.21.

Plura vide in Verbo Aſſiſtentia.

Propria auctoritate, & furtiuè rem à ſuo debitore capere non poteſt, concl.164. n.22.& ibi ratio aſſignatur.

Quid ſi pro illius rei recuperatione difficilem haberet aditum, vel periculum eſſet in mora? vide ibi n.23. cum ſeqq.

Quando ante tempus debitorem conuenire poſſit, vide in Verbo Agere.

Quando admitti debeat ad licitandum in ſubhaſtatione pignorum per ſe, vel per interpoſitam perſonam, vide concl.52.n.26.

Quando illi aliud pro alio eo, vel debitore inuito, ſolui poſſit, vide concluſ. 91.nu.6. cum ſeqq.

Non poteſt cogi recipere creditum ante tempus, concl.91. ſub n.15.

Quando debitorem carceratum alere teneatur vide concl 89.n.460. cum ſeqq.

Quando pignus ſibi benè viſum pro ſuo credito eligere poſſit, vide concl.119. ſub n.63.

Quando pro modico credito rem magni valoris retinere poſſit, vide ibi n..63.

Quando illius ſit electio in alternatiuis, vide concl.96.ſub n.15.18.20.21. & 25.

Reuocare non poteſt bona per debitorem ante contractum debitum alienata, niſi fraus, & malitia interuenerit, concl.87.n.14.

Creditum bis exigi bona fides non patitur, concluſ.90.nu.29.

Illius iuſtificatio ſemper eſt neceſſaria, vt arreſtum ſubſiſtat, concl.146.n.8.

Iuratum, vt præſcribatur ſpacium quadraginta annorum eſt neceſſarium, concl. 42. ſub n.25.
Liquidum non dicitur contra adminiſtratorem, ſiue ſocium, niſi ſocietate, vel adminiſtratione finita, & rationibus, ac calculis ſolidatis, concl.146.n.9.
Contrarium, nu.10.
Quando eſt modicum, cauſa breuioribus dilationibus eſt terminanda, concl.108.n.47.
CRIMEN Læſę Maieſtatis Diuinæ, vel humanę à Patre commiſſum, quando faciat Filios legitimam, & alimenta amittere, & quid ſi fuerit commiſſum contra alios inferiores, ab ipſo Principe, vide concl.42.n.375. cum ſeqq.
In huiuſmodi delicto bona applicanda veniunt Fiſco Principis, non autem inferiori, & feudatario, concl.167.n 67.
Plura vide in Verbo Læſę Maieſtatis crimen.
Crimina, quę, & quomodo puniantur, ex ſolo affectu, & conatu, licèt effectus non fuerit ſequutus, vide in concluſ. 74. & in Verbo Affectus.
Quę ſint, in quibus appellatio non detur, vide concl.128.n.919.
Sola atrocitas, vel qualitas criminis, ad prohibendam appellationem, non ſufficit, concl.128 ſub nu.920.
Ob illud oppoſitum in excipiendo, quis à beneficio non deponitur, licèt illud eſſet probatū, ſed ad id crimē debet per viam accuſationis proponi, concl.148.n.126.
Crimen teſtatoris, quando ab hęrede opponi poſſit, vide in Verbo hęres, & in concl.148. ſub nu.225.
Criminale iudicium, quando Ciuile impediat, vide concl.161.n.32.
CVLPA Caret qui eandem diligentiam in rebus alienis, quam in propria re, & perſona adhibuit, concl.99. ſub n.34.
Illam allegans, & in ea ſe fundans eam probare tenetur, concl.89.n.374.
Declara tamen, vt in concl.99.n 37.
Lata in Ciuilibus dolo æquiparatur, concl. 40. nu.35. & concl.60.n.80.
De lata, leui, vel leuiſſima, aut de dolo, quando quis teneatur, vide d.concl.60.n.80.
Illa, ſine delicto nemini immunitatem præſtat, concl.86.n.56.
Et vbi non adeſt, tunc quis fideliter, & legaliter adminiſtraſſe cenſetur, concl.56.n.111.
Non eſt imputanda ei, cui eſt neceſſe parere, concl 165.n.108.
CVMVLATIO actionum, quando detur, & quando non, vide in concl.35. per totam.
Item illa petitorij cum poſſeſſorio, quando ſit facienda, vide concl.135.n.16. cum ſeqq. & n. 47. cum ſeqq.
CVRA animarū quid ſit, & circa quæ verſetur, vide concl.137.n.43.
Et quando beneficio, vel dignitati ſubeſſe dicatur, vide concl.72.n.72. remiſſiuè.
Et ſi ſit annexa beneficio, tunc illud impetrare quis poteſt, licèt non habeat Ordines, dummodo ſit initiatus prima tonſura, & viginti-quatuor annos completos habeat, concl.72. nu.69 & 71.
Illius nemo ſit capax, niſi ſit Sacerdos, concl. 137.nu.43.
Eam ſuſcipere nemo cogitur, niſi neceſſitas, vel conſuetudo concurrat, ibi ſub n.44.
Ea ſi non exprimatur in literis, tunc prouiſio Apoſtolica ſubreptitia dicitur, concluſ. 126. num.21.
Sed illius expreſſio ſufficit, vt per æquipollens fiat, ſi tamen æquipollens ſit ad Curam neceſſarium. ibi n.22. & 23.
Quando non eſt principalis, ſed acceſſoria illius curę expreſſio, tunc abſq; vitio ſubreptionis gratię omitti poteſt. Ibi n.24.
Non eſt neceſſaria illius expreſſio, quando ea habitu tantùm eſſet, ſed non actu, ibi n 25. & ibi exemplificatur.
Contrarium, nu.26.
Concorda, vt nu.28.
De ea ſufficiens mentio facta non dicitur, ſi in gratia dicatur, quòd animarum cura, ſi qua imminet, nullatenus negligatur, ibi n.28. & ibi ratio aſſignatur.
Plura vide in Verbo Anima.
Curatum non præſumitur beneficium, ex eo, quia in Eccleſia Sacramenta adminiſtrentur, niſi etiam probetur, quòd illud obtinens ad ea adminiſtranda adſtringatur, & recipientes ea illuc accedere cogantur, concluſ. 126. num.29.
CVRATORIS auctoritas, quando in contractu minoris ſit neceſſaria, vide concl.86.num 39. cum ſeqq. & concl.163. per totam, & in Verbo Minor.
Hæreditati iacenti, quando, & quomodo ille ſit dandus. vide concl.51.num.9. & in Verbo Aditio.
Illius datio probationem minoris ætatis inducit, concl.72.n.21.
Declara id procedere ſolùm in præiudicium illius, qui illum dari fecit concl.86.n.255.
Item declara, vt in concl.163.n.10.
Et talis datio vni, vti furioſo, quando illius dementiàm probet, vide concl.72.n.28.
Illius ſpecialis deputatio requiritur in alienatione ſtabilium Minoris ex Statuto Vrbis, concluſ.86.n.40.
Contrarium tamen, de iure communi, ibi n.41.
Ille Minori alium Curatorem habenti in contrahendo dari non poteſt, niſi primo remoto, ibi num.41.
Sed id cum cauſæ cognitione fieri debet, concl. 86.num 43.
Neq; ille eſt concedendus minori, quando ipſe tractaret de donatione facienda, & ſic quādo de perdendo agitur, ibi n.42.
Semper ex iuſta cauſa dandus eſt, concl.85. ſub num.42.
Illius deputationi non eſt locus in cōtractibus minorum, & mulierum, dum proximiores, de quibus loquitur Statutum, adſint, ibi n.45.

Ex-

Extende, & declara vt ibi n.46. cum ſeqq. & vide in Verbo Proximiores.
Et ſuſpectus à cura remoueri poteſt, concl. 56. num.61.
Plura vide in Verbo Tutor.
CVRIA Romana nnnq; remittit delinquentes, ſed alij Iudices benè eos ad illam remittunt, concluſ 168. ſub n.98.
Curiales, & familiares Regis, & illius Primogeniti in Curia degentes arma deferre poſsũt, concl.143.n.92.
Curialia, & Vrbana verba ea proferentem non obligant, concl.156.n.32.
CVRSORES qui ſint Clerici admittuntur ad plenam fidem faciendam in cauſis grauibus Sanctæ Fidei, vt ſi deponerent pœnes talem Libros Hæreticorum, aut Negromãticorum inueniſſe, concl.155.n.108.
CVSTODES Laici animalium Clericorum accuſari poſſunt, cum ipſis animalibus de dãno dato, & de eo tenentur, concl.108.nu.51.
Illi Portarum in Statu Eccleſiaſtico forenſes certiorare tenentur de pœna delationis armorum, concl.143.n.31.
Cuſtodia Eccleſiæ inferioris ſpectat ad Epiſcopum; at ſecus de Cathedralibus, in quibus ſolus Papa Viſitatorem, & Adminiſtratorem conſtituit, concl.56.n.152.
Illa bonorum, quam habet vxor in bonis viri vergentis ad inopiam, quid operetur, vide in concl.152. per totam.
Cuſtodire qui tenetur Librum, aut aliam rem ratione Officij non excuſatur ſolo iuramento, ab eius exhibitione, ſed amiſſionis caſum probare tenetur, aut edere, vel intereſſe præſtare cogitur, concl.78.n.52.
Cuſtos Carcerum non poteſt Carceratum à Iudice relaxatum pro expenſis, & ſalario Cuſtodiæ retinere, ſed eum relaxare, & poſtea pro conſecutione ſui crediti agere debet, concluſ. 89.nu.466.
Contrarium de conſuetudine ſeruatur, ibi num. 467.
Carcerũ, ſiue Arcis, quãdo teneatur de culpa ſubſtituti, vide remiſſiuè in concl.142. ſub n.51.
Ille, vel Depoſitarius rerum, quando ad earum æſtimationem teneatur, ſi per incurſum Latronum, aut alio fortuito caſu deperdantur, vide concl.99. num.35. cum ſeqq. & in Verbo Depoſitarius.

D

DAMNA, & intereſſe, quando veniant in remiſſione iniuriç, & in pacis confeſſione, vide concl.40.n.11.
Et quando ea ſortis reſtitutionem inducant, vide concl.37.n.17.
Ea in iudicio attentatorum refici debent à die attentationis, non autem à die motæ litis, concluſ.160.n.261.
Et quando veniant appellatione expenſarum, de ibid. n.261.
Damni cauſam dans damnum dediſſe dicitur, concluſ.169. ſub nu.22.
Damna, & lucra ſocijs communia fiunt, concl. 108.nu.15.
Damnificans tenetur ad pœnam, & damnum inſimul, quando territoria ſunt bannita, concluſ.108.n.49.
Declara tamen, quòd prius damnum, quàm pœnam ille ſoluere tenetur, ibi n.50.
Seminata, ſeu ſegetes ſortitur forum illius, in cuius territorio damnum fuit illatum, concl. 108.num.52.
Et quomodo illud veniat æſtimãdum, vide ibid. remiſſiuè.
Damni probatio fieri poteſt, per duos teſtes, quamuis debitum principale Scripturam requireret, ibi n.54.
Damnoſa ſi dicatur eſſe alienatio rei Eccleſiæ eſt habenda ratio eorum, quæ veriſimiliter in diminutionem valoris, ac fructuum rei alienatæ contingere poſſunt, vt eſt fluminis vicini, ac bannitorum ſolitus acceſſus, concluſ.85.num. 227.
Talis non probatur alienatio rei Eccleſiæ ex redditibus fundorum vicinorum, niſi probentur fundi illi eſſe eiuſdem bonitatis, & talis reditus, ibi n.228.
Damnum dicitur amiſſio lucri iam in ipſe radicati, & acquiſiti, concl.42.nu.667. concl.50.nu. 35. & concl.69.n.23.
Illud euitare cupienti leges magis ſuccurrunt, quàm illi lucrum captare quęrenti, cum non ſit par, ſed diuerſa ratio, damnum facere, & lucrum amittere, concl.29. n.22.concl.78.nu. 104.& concl.86.n 100. & 220
Quando alicui damnum datur, tunc illud, nedum primariò, ſed etiam ſecundariò veniat attendendum, concl.62.n.12.& 79.
Si ſit datum ab animalibus, tunc ea retineri poſſunt, donec eorum Dominus ſciatur, & cautionem de reficiendo damnum pręſtiterit, concluſ.108.num.41.
Declara tamen, quòd ipſe Dominus tunc retineri non poſſit, ibi n.44.
Et quando fuit per aliquos datum damnum illorum bona ſunt pro damnis paſſis tacitè obligata, ibi n.48.
Et quando neſcitur, à quo fuerit illatum, tunc omnes tenentur inſolidum, vt ibidem.
Et illud, quando à loco, & à Villa, in quibus datum ſit reſarciri debeat, vide concluſ.108.nu. 57.remiſſiuè.
Etiam per coniecturas illud probarĩ poteſt, & vbi teſtes eſſent ſingulares, tunc erit locus Iuramento ſupletiuo, ibi n.55.
Iuramento damnum paſſi non ſtatur, ſi ille alias falsò iurauerit, ibi n.56.
DARDANARIVS dicitur annonæ, & aliarum Mercium acerbiſſimus venditor, & vexator concl.111.n.43.
Dardani contumelioſè à Dardano Mago dicuntur, & Dardaniç artes magicæ vocantur, ibi n. 43. & ibi ratio aſſignatur.

Dar-

Dardanarijs nihil fraudulentius, nihilquè iniquitus; ideò meritò varijs conſtitutionibus eorum fraudes coercentur, concluſ. 111. ſub num. 43.
Eorum horrea tempore penuriæ pro bono publico aperiri poſſunt, ibi ſub n. 42.
DATA antiquitatem Inſtrumenti non probat, niſi adminicula concurrant, cum poſſit eſſe, quòd Scripturæ modernæ, ſub antiqua data fiant, concl. 120. n. 63.
Data relaxationis litterarum datam plumbationis non probat, concl. 126. n. 54.
DATARIVS dicitur Organum Papæ, concl. 97. num. 4.
In Dataria duo regiſtra adſunt, vnum ſupplicationum, alterum litterarum, vt ibi, litteris amiſſis recurri poſſit, concl. 126. n. 61.
DATIO inſolutum pro maiori quātitate, quàm ſit debitum, quando vitietur in totum, vide concl. 43. n. 17.
Et in hac materia, vide concl. 137. n. 15. & 17.
Item, quando potius datio inſolutum ſit præſumenda, quàm pignus, vide concl. 152. n. 72.
DEBITA ſoluere, quando teneantur ſucceſſores in feudo ex pacto, & prouidentia, vide concl. 87. num. 42.
Debiti appellatione nō venit pactum debitum, concl. 100. n. 29.
Illius partem ſoluens totum debitum agnouiſſe cenſetur, concl. 103. nu. 24 & vide in Verbo Partem debiti ſoluens.
DEBITOR ad damna, & intereſſe non tenetur, quando ei per Sequeſtrum fuit ſolutio impedita, concl 128. ſub n. 434.
Adimplere non cogitur pro parte ſua in contractu vſurario, concl. 70. n 8.
Æſtimatione quanti plurimi non eſt onerandus, ſi penuria inſolita ſuperuenerit, ibi n. 2.
An quis ſit debitor, vel creditor ſciri non poteſt, niſi computis ſolidatis, concl. 133. n. 98. & concl. 153. ſub n 15.
Illius bona ante contractum debitum alienata, per creditores reuocari nō poſſunt, niſi fraus, & malitia interuenerit, concl. 87. n. 14.
Captus ad inſtantiam vnius creditoris, quando ad inſtantiam alterius arreſtari poſſit, & quādo non, vide latè in concl. 146 n. 2. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Arreſtum.
Et carceratus, quando ſit per creditorem alendus, vide concl. 89 n. 460. cum ſeqq.
Si ſit pauper, & per creditorem non alatur, eſt relaxandus, ibi n 461.
Et Debitor dicitur ille à quo inuito aliquid ſi volumus extorquere poſſumus, nec ei vlla exceptio competit, qua ſe tueri poſſit, concl. 153. num. 3.
Et quis talis eſſe poteſt, tàm per viam contractus, quàm per illam delicti, ibidem.
Debitoris electio eſſe ſolet in alternatiuis, concluſ. 96. n. 14. 23. & 24.
Declara tamen id eſſe verum regulariter; ſecus ſi alternatiua ad fauorem creditoris ponatur vt eſt in electione exigendi, concl. 96. n. 15.
Sed poſtquam ſemel elegit amplius ei variare non licet, ibi nu. 17.
Declara tamen id procedere poſt litis conteſtationem; at ſecus ante, ibi n. 19.
Si in eligendo illius mora intercedat, tunc in creditorem dicta electio tranſit, ibi num. 20. vbi ratio aſſignatur.
Extende, vt ibi n. 21.
Plura vide in Verbo Alternatiua, & in Verbo Electio.
Fallitus, aut ſuſpectus de fuga capi non poteſt in Eccleſia, Monaſterio, vel Hoſpitali ſi ibi confugiat, concl. 153. nu. 32. & 34.
Contrarium, nu. 33.
Intellige, & declara, vt n. 35.
Et in dubio præſumitur eſſe ſoluendo, & qui cōtrarium dicit, illud probare tenetur, concluſ. 153. num. 19.
Si quis ſit debitor in Frumento, ad hoc, vt in mora conſtituatur debet creditor probare ſe miſiſſe ſaccum, vel beſtiam, aut perſonam pro eo aſportando, concl. 50. n. 29.
In mora non dicitur, quando non ſoluit, ſi in loco, vbi erat facienda ſolutio non aderat, qui eam reciperet, ibidem.
In mora non conſtituitur, ob inter pellationem, ſibi factam de tempore, quo ducebat vxorem, vel ſepeliebat ſuum defunctum, aut dum Miſſam audiebat. concl. 70. n. 3.
Et dies luctus quantum durent, & quibus perſonis ſuffragentur, vide ibi n. 4.
In pecunia, quando poſſit ſoluere in bonis, & quando non, vide in concl. 91. n. 18. cum ſeqq. & nu. 34. & 35.
Ire ad domum creditoris regulariter non tenetur, ſed ſatis eſt, ſi in proprio domicilio ſoluere ſit paratus, concl. 89. n. 574.
Non tenetur obtemperare Iudici mandanti, vt creditori minori, abſq; ſolemnitatibus ſoluat, ſed ad Superiorem prouocare poteſt, concluſ. 128. nu. 457.
Declara tamen, vt ibidem.
Quando arreſtari poſſit lite pendente, abſquè attentatorum vitio, ad effectum aſſecurādi Iudicium, vide concl. 146. n. 4. cum ſeqq.
Quando in acquirendis poſſit ſuis creditoribus præiudicare, vide concl. 42. num. 599. cum ſeqq.
Quando pretium debitum offerre, & rem adiudicatam à creditore reuocare poſſit, vide concl. 52. n. 55. cum ſeqq.
Quando ante diem conueniri poſſit, vide in Verbo Agere, & in concluſ. 153 num. 19. & ſeqq.
Ille, qui dedit fideiuſſorem, qui ſtatim, ac fuit obligatus fugam arripuit, ex breuitate temporis illius fugæ conſcius præſumitur, & ſic aliū fideiuſſorem in eius locum dare tenetur, concluſ. 87. nu. 95.
Suſpectus de fuga, quando Iudicium aſſecurare teneatur, vide concl. 44. num. 14. & concl. 153.
Et talis ſuſpectus capi non poteſt, quando idoneum

neum fideiuſſorem præſtitit, concl.153. nu.29. & ibi ratio aſſignatur.

Sed poteſt per creditorem, ob periculum in mora propria auctoritate capi, dummodo intra viginti horas Iudici præſentetur, concl.164 num.26.& 27.

Plura vide in Verbo Suſpectus.

Debitorum neceſſariorum cauſa poteſt feudum alienari, concl.87.n.48.

Debitorum Nomina, vide Nomina debitorum.

Debitum per Patrem contractum, quando præſumatur conuerſum in vtilitatem Filiorum, ita vt vxor, & Filij ad illius ſolutionem teneantur, vide concl.89.nu.122. cum ſeqq.

Quando cæptum eſt ſolui in vno loco, in eodē eſt perſeueranda illius ſolutio, ibi n.575.

Remiſſum cenſetur, ex diuturnitate temporis, & rationibus ſepius inter adminiſtratorem, & Dominum calculatis, concl.120.n.82.

Illud ſpeciei, quando in debitum quantitatis, & Pecuniæ reſolui poſſit, vide concl.89.nu.579. cum ſeqq. & concl.91.n.4.& ſeqq.

Et vnum, quando conuertitur in alterum, tunc illud primum extinguitur, nec illius naturam retinet, concl.89.n.63.

Vnum, vt antiquius alio dicatur, non dies creationis illius, ſed dies ſolutionis attendenda venit, concl.120.n.141.

DECANATVS dignitas ætatem annorum vigintiquatuor completorum requirit, concl.72. num.74.

Decanus delicta leuia Clericorum punire poteſt concl.137.n.37.

In abſentia Archidiaconi, illius iure vti poteſt, ibi nu.52.

Item in abſentia Archipræsbyteri ille ſuccedit, & illius iure vti poteſt, concl.137. num.53. & concl.140.nu.19.

DECEPTIS, & non decipientibus iura ſubueniunt, concl.86.n.100. concl 89.n.252. & cōcluſ.148.n 231. & ibi ratio aſſignatur.

DECIMÆ dicuntur tributa perſonarum egentium, concl.128. ſub n.294.

Et ſunt de iure Diuino, concl.138.n.33.

Sine controuerſia ſunt ſoluendæ, concl.135.ſub num.209.

Et quando ſint ſoluendæ de animalibus, vide concl.108.n.30.

Illas ſoluere tenentur Equites Hieroſolymitani, & in hoc ſubditi Epiſcopo dicuntur, concluſ. 66 num.6.

Si illas exigat Parrochus, quoad certos tantum fructus, tunc dicitur in poſſeſſione exigendi, quoad omnes, neq; ius exigendi, quoad illos non exactos amittit, concl.103. nu. 22. & ibi ratio aſſignatur.

Decimandi ius prouenit, ex quodam iure vniuerſali Parrochialitatis, & ideò ſi verificetur in vno, in omnibus quoq; illiud Ius acquiſitum cenſetur, ibi ſub 22.

Decimarum cauſa, quando ſit appellabilis, vide concl.128.nu.292. cum ſeqq. & concl.135.nu. 208. cum ſeqq.

Illis renunciare cenſetur, qui petitur, vt eas alter exigat, concl.129.n.344.

Earum ſolutio per clauſulam (arbitrio Rotæ) retardari non poteſt, concl.135.n.208.

Illas ſoluere recuſans compelli poteſt, omni appellatione remota, concl.135.n.210.

Fallit, vt in concl.128.n.290. cum ſeqq.

Earum materia prophana dicitur, ad effectum obtinendi remiſſoriam, concl. 148. ſub num. 197.

Secus autem, quoad alia, vt in concl.128.num. 292. cum ſeqq. & in concl.138.n.33.

Plura vide in Verbo Annatæ, concl.110. & in Verbo Solutio.

DECISIONES Rotæ Romanæ ſunt maioris auctoritatis, quàm communis Doctorum opinio & à Doctoribus, & Iudicibus in re dubia ſunt ſequendæ, concl.168. ſub n.1.

Declara tamen, vt ibi n.2.

Et faciunt ius, ac illud oſtendunt, ibi nu.3.& ibi ratio aſſignatur.

DECLARATIO animi præcedere debet, & nō ſequi illum actum, qui animum detegere poteſt, concl.48.n.33.

Et quando ſit facienda, ad hoc, vt alicui ſuffragetur, ſuper nō adeunda hæreditate, vide concluſ.51.n.11.

Alicuius actus declaratio facta à minore, ſed muliere, vel eorum Procuratore ſolemnitatibus non eget, quando ille actus erat per ſe validus, & ſolemnis; ſecus verò, ſi actus eſſet per ſe nullus, concl.86.n.191.

Nihil de nouo inducit, ſed tantummodo ius, quod competebat manifeſtum facit, concluſ. 122. ſub n.4.

Declaratio qualitatis facta ad alium finem, quā de quo quæritur, nihil operatur, concl. 109. ſub nu.10.

Plura vide in Verbo Reſponſio, & in Verbo Animus.

A declaratione exequutoris litterarum Apoſtolicarum datur appellatio, ſtantibus difficultatibus à facto pendentibus, concl. 128. num. 163.

Sed ab illa qualitatum non augentium, neque minuentium, vel in re iudicata compræhenſarum, appellatio non datur, concl.128.num. 471. & 472.

DECLARATORIA eſt relaxanda, quādo quis, ob aliquod impedimentum, quod ipſemet præſtat, intimari non poteſt, concl.135.n 78.

Quando ſit neceſſaria, vt Clericus delinquens à Iudice Laico torqueri, & puniri poſſit, vide concl.50.n.38.cum ſeqq.

Ea in delictis eſt neceſſaria, etiam in pœnis ipſo iure impoſitis, conct 128 ſub n.475.

Sed, vt ferri poſſit, quid præcedere debeat, vide concl.168. num.71. & prius concl.128. ſub num,398. vbi multa habebis in hac materia notanda.

DECOCTVS pro mortuo habetur, concl.119. ſub num.22.

Alienans ſua bona ante, vel poſt decoctionem, quando

quando ſimulatè, & in fraudem creditorum id facere præſumatur, & quomodo illa bona per creditores auocari poſſint, vide concl. 87. num. 97. cum ſeqq.

Bona fide alienans in vtilitatem poſteriorum creditorum, quando anterioribus præiudicet, vide ibi n. 101. & concl. 119. n. 22.

Illius actiones tranſeunt in creditores, concluſ. 119. ſub nu. 22.

DECRETVM Anni Sancti prohibens augmentum pēſionis Domorum, apothecarum, etiam ad granaria, & ſimilia bona extenditur, concl. 127. n. 2.

Illud Camerale, quandò habeat locum; Item, quando illi renunciatum cenſeatur, vide concluſ. 62. num. 42.

De euacuando, quando ſit appellabile, vide in Verbo Appellatio, & concl. 128. num. 320. cum ſeqq.

Illud de exhibendo, vel non exhibendo rem aliquam non eſt appellabile, ibi nu. 329. & 330.

De reſtituendo prioribus, & potioribus aliquam ſummam pecuniarum, ad omne Mandatum Domini, quando ſit appellabile, vide ibi num. 861. cum ſeqq.

Illud immiſſionis in poſſeſſionem, quando ſit appellabile, vide latè in concl. 128. n. 41. cum ſeqq. & n. 690. cum ſeqq.

In iudicio ſummariſſimo manutentionis nunquam in rem iudicatam tranſit, ita vt Iudex ſi illi melius de poſſeſſione aduerſarij conſtiterit, ſuum Decretum reuocare, & partem aduerſam manutenere poterit, ibi n. 25.

Declara, & extende, vt ibidem, & nu. 800. cum ſeqq. & concl. 160. n. 147. cum ſeq.

Illud irritans, & (clauſula) (ſublata) quādo apponuntur in aliqua conſtitutione operantur, vt illa, nec per ſtatutum, nec per conſuetudinem, vel per non vſum, ſiue contrarium vſum tolli, ſeù abrogari non poſſit, conci. 86. n. 106. & vide concl. 111. n 37. & ſeq.

In alternatiua appoſitum an, & quando liget Papam, vide concl. 97. n. 17. cum ſeqq.

Inducit proteſtationem defectus voluntatis in diſpoſitione ſequenti, ibi n. 19.

Omnia in contrarium geſta penitus annullat, ibi num. 56.

Sed ante publicationem ignorantes non ligat, quoad pœnam, concl. 114 n. 19.

Gontrarium, vt ibidem.

Intellige, vt concl. 111. n. 37. & 38.

Illud, & clauſula (Quorum tenores) operantur, vt litteræ Apoſtolicæ iuſtificatione non egeant concl 126. n. 82.

Nunquam intrat, niſi quatenus locus diſpoſini principali fiat, concl. 135 ſub n. 168.

Secundum naturam gratiæ regulandum venit, vt ibidem.

Plura vide in Verbo Clauſula Sublata.

Decretum, & non obligatio Cameralis, quando dicatur vulneratum, dixi in Verbo Vulnerata, & in Verbo Obligatio.

Illud Iudicis doli, & fraudis ſuſpicionem ceſſare facit, concluſ. 155. ſub num. 139.

Et pro ſe iuris præſumptionem habet, vt ſc licèt omnia rectè facta præſumantur, quòd tamen intellige verum, vt ibi concl. 148. n. 282.

Non valet, ſi ſine cauſæ cognitione fuerit interpoſitum, concl. 86. n. 38. & 201.

Super alienatione rei Eccleſiæ interpoſitum redditur nullum, ſi defectus cauſæ probetur, concl. 85. num. 115. & 151. & concluſ. 86. ſub num. 38.

Extende idem procedere, ſi ad eam fuerit deuentum celeriter, & ſine matura cauſæ diſcuſſione, & cognitione, concl. 85. n. 127.

In contractibus minorum, vel mulierum facit præſumi iuſtam cauſam interueniſſe, quamuis de ea nulla mentio fiat, concl. 86. nu 11. & 38.

Declara tamen, vt dicto n 11. & 197.

Illud, & Sententia ex curſu 30. annorum præſumitur lata eo modo, quo de iure ferri debebat, concl. 86. n. 19.

Corruit ſi cætera requiſita in alienatione rerū minoris non concurrant, ibi n. 3. & 38.

Item, quòd tali caſu contractus ſit nullus, vide ibi num. 65

In contractu minoris debet eſſe extenſum, cum clauſulæ cæteratæ non ſufficiant, ibi n. 38. & ibi ratio aſſignatur.

In contractu minoris, an neceſſariò præcedere debat, vel ſufficiat, ſi poſtea ſubſequatur, vide ibi n. 198. cum ſeqq.

Quando requiratur in alienatione bonorum Filij facta per Patrem, vide concluſ. 87. num. 123.

Plura vide in Verbo Alienatio, & in Verbo Iudex.

Pro parte validum, & pro parte non, quando vitietur in totum, vide coucl. 45. nu. 11. cum ſeqq. & in Verbo Sententia.

Decretum à Iudice, cum intimatione factum nō afficit, niſi ea exequuta, concl. 129. ſub n. 192.

DECVRIONES Frumentum vendere non tenentur ſuis Ciuibus vilius, quàm annona exigat, concl. 111. n. 1.

DEFECTVS cauſæ alienationis, quando interpoſitionem Decreti nullam reddat, vide concluſ. 85 n. 115. & 151. & concl. 86. ſub nu. 38. & in Verbo Decretum.

Ille in alienatione rei Eccleſiæ, non ſuppletur per Beneplacitum Apoſtolicum; licèt illud præſumptionem iuſtæ cauſæ inducat, concl. 85. num. 164. & 155.

Conſenſus Capituli ſi defficiat non obſtat alienationi rei Epiſcopatus, ſi euidēs vtilitas probetur, ibi n. 325.

Ille iuriſdictionis, & mandati, quando ſit ſanabilis, vide concl. 135. nu. 191. cum ſeqq. & in Verbo Nullitas.

Sed quando talis defectus totum proceſſum inficiat, ita vt ex eo nullo modo iudicari poſſit, vide concl. 135. ſub n. 201.

DEFENSIONES ſunt de iure Diuino, & nemini ſunt denegandæ, cum nec Diabulo fuerint denegatæ, concl. 128. ſub n. 589.

Et ſi denegantur, non intelligitur de naturali defenſione, ibidem.
De iure Diuino, ac naturali competens non ſunt tollendę. concl. 148. ſub n. 402.
Sed quando illis renunciari poſſit, vide concl. 128. nu. 482.
Item, quando illis denegatis poſſit procedi ad torturam, & pręſertim in Tribunali Guber. Vrbis, vide concl. 150. ſub n. 62.
Defenſio legitima debet concedi deponēdo, antequam deponatur, concl. 1. n. 117.
Defendere, quando quis poſſit reum, etiam cum cauſa minus iuſta à morte abſq; peccato, vide concl. 60. n. 79. & in Verbo Aduocatus.
Defenſionibus renunciare in cauſis criminalibus nemo poteſt, concl. 150. n. 62.
Fallit in delicto aſſaſſinij, ibidem, vbi ratio aſſignatur.
Defenſor neceſſarius quomodo in iudicio comparere, & defendere debeat reum conuentum vide concl. 165. ſub n. 68.
DEFERENS arma prohibita animum maleuolum habere cenſetur, concl. 143. n. 1.
Baculum aptum ad nocendum, vel pilam plumbeam deferens eſt puniendus; at ſecùs in deferente baculum paruum, licèt in hoc arbitrio Iudicis ſtandum ſit, ibi n. 54.
Cætera, vide in Verbo Arma.
DEFORMITATEM an inducat vitium, vel macula corporis ad effectum incurrendę irregularitatis, id eſt arbitrarium Iudici, concluſ. 175. n. 23.
DEFVNCTI Ius non mutatur in perſona hæredis, cum actio inter filium, & illius hęredem confundatur, concl. 42. n. 17.
DEGRADATIO eſt perpetua remotio ab adminiſtratione Altaris, & Ordinibus Eccleſiaſticis, concl. 150. ſub nu. 42.
Actualis, vel verbalis, quando ſit neceſſaria, vt Clericus aſſaſſinus à Iudice ſeculari torqueri, & puniri poſſit, vide ibi n. 41. & 42.
Illius pœna in dubio intelligitur de verbali, & non de actuali, ibi ſub n. 42.
Degradare non poteſt ordinarius illum Clericū, qui à Papa fuit Ordinatus, in reuerentiā illius manus appoſitionis, concl 130. n. 7.
Degradare non poteſt Epiſcopus, vel Archiepiſcopus in locis exemptis, concl. 130. n. 48.
Plura vide in Verbo Depoſitio, & in Verbo Epiſcopus.
DELATIO appellationis, quando abdicationem iuriſdictionis Iudicis à quo operetur, vide concl. 129. n. 160. cum ſeqq.
Delatio armorum, vide Arma.
DELEGATIO crediti ius anterioritatis extinguit, concl 119. n 46.
Et quando dicatur facta, vide concl. 17. nu. 59. cum ſeqq.
Et ad hoc, vt legitimè fiat, quæ ſint neceſſaria, vide ibidem, n. 59. cum pluribus ſeqq.
Delegatus, ad hoc, vt quis eſſe poſſit, debet eſſe ætatis annorum ſaltem viginti perfectorum, concl. 72. nu. 80.
Et ante expeditas litteras nihil poteſt, concl. 97. n. 7. concl. 47. ſub n. 26. & concl 126 n. 101.
Et vt talis probetur, litterę patentales Originariæ exhibendæ veniunt, neq; earum tenor per teſtes probari poteſt, niſi deperditæ fuiſſent, concluſ. 47. ſub num. 26. & concluſ. 126. num. 68.
Illi non creditur, niſi prius litteris ſuæ Delegationis præſentatis, concl. 126 n. 101.
Et tenorem ſuæ Delegationis in citatione mittere debet, vt citatus certò ſciat ſe debere comparere; aliàs ille contumax non efficeretur, ibi nu. 103. & 104.
Declara tamen, vt ibi n. 105. cum ſeqq.
A Delegato Apoſtolico ad Delegantem appellatio datur, concl. 128. n. 162.
Fallit, vt ibi n. 167. 168. & 918. & vide in Verbo Appellatio.
Sed à Delegato Officialis Epiſcopi ad quem appelletur, vide concl. 128. n. 181.
Delegati Apoſtolici Priuilegio ceſsāte ſolus Papa Delegans illius Sententias retractare poteſt, ita vt neq; legatus de latere ſe intromittere valeat, ibi ſub n. 225.
Delegata iuriſdictio non facit ceſſare ordinariā, concl. 47. n. 24.
Illius iuriſdictio, vti potentior vincit effectum illius ordinarij, concl. 128. ſub n. 630.
Sed ea expirat lata Sententia, concl. 126. num. 109.
Delegatus Principis ſuam Sententiam exequi poteſt, concl. 133 n 103.
Et habet iuriſdictionem, quam arbiter habere non poteſt, ibi ſub n. 148.
Adimplere non debet illud reſcriptum, quod à tramite Iuſtitiæ deuiat, concluſ. 165 num. 80.
Plura vide in Verbo Iudex.
DELIBERATIO pignorum, quando eſt nulla reſpectu non citati, an ſit etiam nulla reſpectu citati, vide concl. 52. n. 18.
Vt legitimè fiat, quando citatio pręcedere, & tempus mēſis ad reluendum aſſignari debeat, vide ibi nu. 22. & 23.
DELICIÆ ſpirituales quomodo à corporalibus differant, vide concl. 166. n. 62.
DELICTA committere ſolent homines, vt plurimum, dum exiſtunt inter vigeſimum, & vigeſimum quintum annum, concl. 72. nu. 94. & ibi ratio aſſignatur.
Et an ſint punienda à Iudice loci, vbi ea patrari mandantur, ſiue ab eo, vbi committuntur, vide concl. 12. n. 12.
Si duo fuerint commiſſa, vnum ſcilicèt propter aliud, quando delinquens de vno tantum, an de maiori, vel minori pœna teneatur, vide concl. 48. n. 87.
Impunita remanere non debent, concl. 123. ſub num. 21.
Et leuia, vel grauia quæ dicantur, vide concluſ. 137. ſub n. 36. remiſſiuè.
Sed ſit graue delictum ratione loci, & multitudinis populi, concl. 144. n. 228.

Illa Monachorum à quo, & quomodo puniantur, vide concl.1.n.129.
Paria pari compenſatione tolluntur, concl.50. nu.62. & concl.59.n.74.
Plura committens, quando de vna tantum, aut de pluribus pœnis teneatur, vide concl.59.n. 94. cum ſeqq. concl.143.n.8. & 9.
Præſcribuntur regulariter ſpacio viginti annorum, concl.59.n 76.
Fallit primò, quando delinquens eſſet ſub conditione condemnatus, quia tunc dicto ſpacio non tolleretur, vt ibidem.
Fallit ſecũdo, quoad excipiendum, ſiue etiam, quoad pœnam ſpiritualem, vt ibidem.
Fallit tertio in delicto adulterij, quod quinquennio præſcribitur, niſi illud fuiſſet reiteratum, aut eſſet cum inceſtu, vel ſtupro cum vi, quia tunc perpetuatur, ibidem.
Fallit quarto in actione Prætoria, vt eſt illa iniuriarum quæ vnico anno tollitur, ibidem.
Fallit, etiam in multis alijs criminibus atrociſſimis, vt in concl.124.n.38.
Non doloſè commiſſum quomodo puniatur, & quanto tempore præſcribatur, vide concl. 175.n.15.
Et quæ non præſcribuntur qualia ſint, vide concluſ 124.n.38.
Quæ, & quomodo puniantur ex ſolo affectu, & conatu, & ſic non ſecuto effectu, vide concl. 74. & in Verbo Affectus.
Quæ nam fuerint à Principibus, ſiue Iudicibus, ob fragilitatem remiſſa, vide in Verbo Abortum, & concl.7.
Et qualia nõ comprehenduntur in abolitione Proceſſus ex gratia Principis conceſſa, vide concluſ.6.n.4. cum ſeqq.
Quando punienda ſint à Iudice loci perpetrati delicti, ſiue quando delinquentes ſint remittendi, vide concl.12.n.7.cum ſeqq.
Quando, ob violatam Pacem vbiq; puniri poſſint, vide ibi n.31.
Et, vt in lucem prodeant poteſt Princeps indulgentias, & impunitates ſocijs criminum concedere, concl.165.n.101.
Illorum natura eſt, vt quis in eo puniatur, in quo deliquit, concl.160.ſub n.19.
Item eorum qualitas ex circunſtãtijs arguitur, & ex illis illud augeri, aut minui poteſt, concl. 7.num 6.
Sed quomodo qualitas delicti aſſaſſinij, ſiue proditionis ſit probãda, vide cõcl 150.n.21.&73.
Delictum abſq; dolo non committitur, concl.59. num.60.
Item abſq; ſpe lucri committi non præſumitur, concluſ.111. ſub nu.30.
Commiſſum in via publica communis Iuriſdictionis non refert, an fuerit commiſſum potius verſus vnum territorium, quàm verſus alterum cum tota via in communi iuriſdictione extaredicatur, concl.38 n.25.
Illud, & fraus in dubio non præſumitur, & præſertim, quando alia interpretatio capi poſſit, concl.87.n.108.
Quãdo eſt famoſum facit, vt pars poſitioni criminoſæ reſpondere cogatur; Atſecus ſi non ſit tale, concl.128. ſub n.227.
Illud in committendo maius, quàm in omittendo dicitur, & ſic de vno ad aliud non infertur, concl.142.n.42.
Nondum conſummatũ mitius eſt puniendum, concl.111. ſub n.11. & concl.150.nu.29.
Illud non probant teſtes de auditu, ſi præſertim rationem ſui dicti non reddant, concl.148.nu. 228.
Neq, etiam probatur per aſſertionem Papæ dicentis Sententiam fuiſſe ex illius ordine, ac voluntate, & ex cauſis ſibi notis latam, concl. 155.n.34.
Fallit, vt ibidem.
Non probatur per viam libelli Principi porrecti, ibi nu.152.
Fallit in delicto falſi criminis, quod per confeſſionem in libello, ſeu precibus, etiam incidenter factam, probatur, ibi n.154.
Notorium dicitur, aut per euidentiam facti, aut per partis confeſſionem, concl.26.n.66.& 67.
Quando eſt notoriũ, tũc Iudex in eo, ex Officio abſq; accuſatione procedere poteſt, ibidem.
Fit notorium per confeſſionem à reo in iudicio factam, concl.128.n.479.
Declara tamen, vt ibi n.480. & vide in Verbo Confeſſio.
Sed notorium non efficitur ex eo, quòd Iudex illud eſſe notorium aſſerat, concl.128. ſub n. 492.& concl.148. ſub n.228.
Item notorium non dicitur, ſi ſolum de eo per publicam vocem, & famam conſtet, concluſ. 148. ſub nu.228.
Item, quæ delicta Notoria dicantur, vide concluſ.138. ſub num9. remiſſiuè.
Item, quando occulta dicantur, & quando non vide concl.10.n.35. cum ſeqq.
Delictum minquam alicui immunitatem præſtat, concl.26.nu.82. concl.84.n.151.concl.87.nu. 56. & concl.89 n.521. & concl.161. n.83.
Proditoriè commiſſum dicitur, quando fit contra amicum ſub colore amicitiæ, ſiue illi bona, ac veſtes auferendo, concl.6.n.25.
Quando commiſſum fuit à Subſtituto Domini Officij Notariatus, ad illud tenetur Dominus; non autem Arreudatarius ipſius Officij, concluſ.145.n.51.
Quando ex cauſa litis ſequutum præſumatur, vide concl.83.n.2. cum ſeqq.
Quando hæres illud teſtatoris allegare poſſit, vide concl.48.n.225.
Et quando neſcitur à quo ſit patratum, tunc potius nocens eſt abſoluendus, quàm innocens condemandus, concl.89.n.309. & concl.148. ſub num.236.
Quando publicum fuit, publica quoquè debet eſſe pœna, ac delinquentium emendatio, vt eſt in adulterio, & ſimilibus, concl. 59.num.122.
Illud quis confiteri cenſetur, quando ſuper eo tranſigit, concl.26.n.90.

Sed illud ratificare, quis non cenſetur, quando alicui ſoluiſſet pecuniam illi promiſſam pro faciendo delicto, ſed eam in vim eleemoſinæ potius dediſſe cenſetur, concl.150,n.35,

Vt excludatur, aut ſaltem minus includatur omnis interpretatio eſt facienda, concl.7.n,7. & concl.48 n.20.

Et vt excludatur, veritas, & non communis reputatio eſt attendenda, concl.19.n,13.

Vt excludatur quælibet cauſa colorata, & beſtialis ſufficit, concl.87.n.108,

Item, vt euitatur actus tempore licito factus præſumitur, concl.47.n.28.

Non præſumitur, quando ſumus in his, quæ poſſunt ſonare in delictũ, vel non, concl.109.n.38.

Delinquendi non eſt danda materia, concl.87, num.56,

Ad delinquendũ, quis facilius, ex magno, quàm ex paruo intereſſe allicitur, concl.104 n.14. & concl.148. ſub n.147.

Delinquere magis quis dicitur veneno, quàm ferro, concl.143.n.53.

Minus quis delinquere dicitur, ſine pecunia, quàm cum ea, concl.150. ſub n.29,

Delinquens alienans aliqua bona ante, vel poſt delictum, quando in fraudem Fiſci alienaſſe dicatur, vide concl.87.n.83.& 109.cum ſeqq.

Amore delinquẽs mitiori pœna punitur, concl, 105.nu.3,

In apotheca Eccleſiæ, vel illius hoſtio delinquens, pœna delinquentis in Eccleſia non punitur, concl,127.n,16.

In Eccleſia delinquens, illius immunitate non gaudet, ibi n 13. cum ſeqq.

Extende, vt in concl,150.n.22.cum ſeqq.& vide in Verbo Immunitas,

Delinquens in Officio, ab eo remouendus venit, concl.131.ſub n.152,

Et talis, quando ab eo ſit ſuſpendendus, vel remouendus, & illi denegetur appellatio, vide concl.2 n,58. & concl.128. ſub n,475. & 919. & prius in concl.26.nu.105. vbi ait eum eſſe remouendum ab Officio, & ibi ratio datur,

Et quando ipſo iure priuetur, & quando ſit neceſſaria declaratoria, vide cõcl.128.ſub n.475,

Delinquens, quando alendus ſit ex bonis ſequeſtratis, vide concl.89.n.515. cum ſeqq.

Quando, & quomodo per conſuetudinem excuſetur, vide concl,161.n.20. cũ ſeqq.& n.27.

Ratione delicti inferior efficitur illo, à quo iudicari debet, concl.138.n.66.

Si ſit minor, an ob imbecillitatem ætatis ſit excuſandus, vel mitius puniendus, vide concl,72. nu.88.cum ſeqq. & in Verbo Minor.

Si ſit reus mortis, & ob id ab Epiſcopo condigna pœna puniri non poſſit, non euitat, quin poſtea poſſit à Iudice Seculari ſua vera, & cõdigna pœna puniri, concl,12.ſub nu.6.& concluſ.139. ſub n.36,

Subditus efficitur illius loci, in quo delictum perpetratur, concl.111.n.36.

Delinquentes facile extirpantur, quando eis defenſores auferuntur, concl.165. ſub n.11,

In loco exempto puniri non poſſunt, iuxta Statuta Diœceſis, concl.1,n.32.

Et quando in pluribus locis puniri poſſint, nempè à Iudice loci commiſſi delicti, Originis, & Domicilij; Item quando ſit locus præuentioni aut ſit facienda delinquentium carceratorum remiſſio, vide concl.12. nu.7. cum ſeqq.

Delinquenti alium delinquentem capienti Princeps gratiam concedere poteſt, concluſ.165, num.102.

Delinquentium conſanguinei, ſiue affines, quando in bonis puniri poſſint à Principe, vide in Verbo Princeps.

DEMENTIA, ex quibus ſignis probetur, vide concl.48.n.69, cum ſeqq. & concl.109 n.31.

Non eſt crimen, ſed infortunium, concl,148.ſub num.225.

DEMONSTRATIO fruſtra fit illius rei, quæ ſatis ſit, cum aliquibus qualitatibus demonſtrata, concluſ.16.num.42,& concluſ.125. ſub num.18,

DENTES appellatione armorum non veniunt, concl 143.n,21.

Et percutiens cum dentibus, qua pœna ſit puniendus, vide ibidem,

DENVNCIATIONES in Matrimonijs faciendæ remitti poſſunt ab Abbate, ſed non à Vicario Epiſcopi, concl,1.n,67.

Denunciandi ſunt complices hæreſis, ſub pœna excommunicationis, ibi n, 69.& vide in Verbo Hæreſis,

Denunciatio, quę in venditione cenſus fieri ſolet, poteſt per æquipollens adimpleri; ſecùs autẽ in ea, quæ fit in retractu, concl, 62 ſub nu.46. & 47. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.

Illa, ſeù intimatio requiſita in materia retractus eſt facienda perſonaliter, quia non ſufficit eam domi fieri, concl.62. ſub n.46.

In materia retractus adeò pro forma requiritur, vt ſi non fiat, Scientia venditoris retrahere volenti non præiudicet, ibi n.47.

DENVNCIATORI in leuibus delictis eſt credendum, concl.143.n.58.

DEPERDITIO actorum, ſiue Scripturarum, vel alterius rei, quomodo probetur, vide concluſ.104. per totam.

DEPONENS, quando depoſita ſatisfeciſſe dicatur, etiam, quòd non totam pecuniam depoſitaret, vide concl.128.n.814. & ſeqq.

DEPOPVLATORES agrorum immunitate Eccleſiæ non gaudent, concl.150 n.225.

DEPORTATVS quomodo à foro iudicato, & Bannito noſtri temporis differat, & quando ei æquiparetur, vide concl,142.nu.41. & in Verbo Bannitus,

DEPOSITIO, ſeù degradatio eſt perpetua remotio ab adminiſtratione Altaris, & Ordinibus Eccleſiaſticis, concl.150. ſub n.42.

Depoſitio Abbatum creatorum ad vitam, vel ad tempus non poteſt intra illud à Superioribus, ſine iuſta cauſa fieri, concl,1.n.116.

Et ad hunc effectũ cauſæ iuſtæ, quæ ſint, vide ibidem, & concl.2.num.54. & 55.

Illa Abbatis fieri non poteſt, niſi prius ei legitima defenſio concedatur, concl.1.n.117.
Et fieri non poteſt, niſi à Papa, ſiue ex eius indultu, concl.2.n.55.
Illa teſtis ſi ſit dubia, tunc contra producentem eſt interpretanda, concl.131.n.74.
Plura vide in Verbo Teſtis.
Depoſito à beneficio, ob crimen alimenta debētur, licèt ſecus ſit in voluntario contumace, concl.89.n.510.
Depoſitus ab Officio præſumitur culpabilis, concluſ.1.n.120.
Plura vide in Verbo Degradatio.
DEPOSITARIVS appellare, vel excipere non poteſt, ſed executiuè depoſitum reſtituere cogitur, concl.128. num.814. & ſeq. & concl. 56. ſub num.120.
Extende id eò magis procedere, ſi in vim Inſtrumenti obligatione Camerali vallati ageretur, concl 128.n.828.
Et licèt ſit Clericus, poteſt tamen per Iudicem Secularem ex Officio executiuè implorato ad reſtitutionem cogi, ibi n.829.
Depoſitarius pecuniæ Frumenti Ciuitatis illam in proprios vſus conuertere non poteſt, ſed eã promptam tenere, ac ad ſolum Communitatis nutum reſtituere tenetur, concl.111.n.51.
Ille, ſiue cuſtos rerum ad earum æſtimationem non tenetur, ſi incurſu Latronum deperdantur, cum ille inter caſus fortuitos reputetur, concl.99.nu.35.
Amplia, vt in concl.47.n.59.
Fallit tribus modis, vt ibi n.36.cum ſeqq. dicta concl.99. & in d. concl.47.d.n.59.
Vtens re depoſita, & eam reſtituere renuens actione furti tenetur, concl.128 n.827.
Fallit de iure Canonico, ibi n.828.
Depoſitum actuale, quando factum dicatur, & quid in iure operetur, vide concl.85.n.121.
Et quando dicatur regulare, & irregulare, ſiue confeſſionatum, vide concl.128.n.826.
Actuale eſt neceſſarium in materia retractus, ad hoc, vt deponens fructus lucretur, licèt ſecus quoad formandam actionem, ad hoc, vt contractus reſoluatur, quia tunc oblatio pretij ſufficeret, concl.62. ſub n.46.
An præſumatur in alienatione, ob temporis antiquitatem, vide concl.120 nu.25. & 26.
A Capitulo ſolemniter factum, quando ſit probandum illud in vtilitatem Eccleſiæ fuiſſe verſum, vide concluſ. 85. num. 214. & 234. cum ſeqq.
Ex depoſito, quando creditor exteris ſit præferendus, vide concl.119. nu.40. cum ſeqq. & in Verbo Creditor.
Dicitur legitimè factum Eccleſiæ, & illam obligat, quando illi, vel Capitulo eam repræſentãti fiat, ſecus ſi Prælato, vel alio particulari de Eccleſia fieret, concl.85.n.236.
Furioſo reſtitui non debet, concl.128.n.830.
In gratiam alterius regulariter fieri ſolet, concluſ.85.nu.236.
Aduerſus depoſitum non admittitur compenſatio, ſed benè retẽtio, concl.128.n.822.cũ ſeqq.
Item neq; aduerſus illud admittitur dilatio quinquennalis, nec exceptio non numeratæ pecuniæ, ibi n.825.& 826.
Sed contra illud executiuè proceditur, ibi nu. 826. in fine.
Illud numerationem pecuniæ non requirit, ſicut mutuum, ibi ſub 826.
Contrarium, ibi ſub n.815.
Concorda, vt ibi n.826.
Depoſitum paruæ ſummæ, cum obligatione reſtituendi reſiduum liquidatione facta, quando pro attentatorum purgatione ſufficiat, vide concl.135.n.141 cum ſeqq. & concl. 160.n.43. cum ſeqq.& n.258. cum ſeqq. & 265.
Quas conditiones in ſe patiatur, & ſic, quando Depoſitarius excipere poſſit, vide concl.128. num.814.
DEPRÆHENSVS in fragranti crimine, vel alio modo confeſſus, aut cõuictus, an per Iudicem, abſque alio Proceſſu puniri poſſit, vide concl. 143.n.55. cum ſeqq.
Depræhenſio in actu propinquo in delictis, an faciat iudicium, ſiue probationem inducat, vide ibi nu.55.
DEPVTATIO Iudicis facta ab A.C. ſi non fuerit à Notario adnotata in calce citationis, & non reperiatur, quomodo probetur, vide concluſ.155. ſub n.86.
DEPVTATVS ad emendum cenſum, poſtquàm illum emit, amplius emptionem impugnare, vel aliquam declarationem in præiudicium emptoris facere non poteſt, concl.109.n.25.
DEROGATIO Alternatiuæ, quando ſit neceſſaria in collatione facta, per Papã de beneficio vacante in Menſe Epiſcopi habentis Alternatiuam, vide concl.97.n.17.
Specialis in Priuilegijs Auditorum Rotæ eſt neceſſaria, concl.168.n.93.& 94.
Derogare gratijs aliud eſt, quàm derogare Priuilegijs, concl.168. ſub n.94.
DESCENDERE dicimur omnes, tàm nati, quã naſcituri de linea Adam, concl.149.ſub nu.12.
Deſcendentes ab vna infecta ſtirpe, ſi ab aliquo gradu honoris, per Statutum repellantur, ita, & deſcendentes ab ea non erunt admittendi, concl.142. ſub n.3.
Agnati, & tranſuerſales, quando vocantur in ſubſtitutione, id ſemper intelligitur, ſalua gradus prærogatiua, concl.81.n.60.
Si cum qualitate maſculinitatis ſint poſiti in cõditione, tunc teſtator præſumitur agnationis conſeruationi proſpexiſſe, ibi n.38.
Contrarium, ibi n.40. cum ſeqq.
Ex Filijs maſculis, ſi ſint ſubſtituti, id ratione agnationis conſeruandę factum præſumitur, ibi num.45.
Per lineam maſculinam propriè agnati dicuntur, ibi n.81.
Et illi per lineam fœmininam de familia Aui materni non dicuntur, concl.174.n.55.
In concurſu cum aſcendentibus ipſos aſcendentes ab hæreditatibus excludũt, concl.149.n.28

Fallit in feudo antiquo, quia tunc aſcendens deſcendenti ſuccedere poteſt, ibi n.30.
Legitimam acceptare nō tenētur in fructibus, vel in vſufructu, aut pecunia, ſed in corporibus hæreditarijs, & in ſubſtantia Iudicis arbitrio eligere poſſunt, ibi n.35.
Deſcendentia à primò fundatore eſt probanda, per Patronum, qui ob eius paupertatem alimenta ab Eccleſia prætendit, concluſ.89.num. 453.
Et ea probata dicitur, ſi Patronus ſit in quaſi poſſeſſione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxtà mandatum fundatoris, ibi num.453.
Item ea à primo fundatore probare dicitur per quaſi poſſeſſionem alicuius iuris, quod alteri, quàm deſcendenti conuenire non poſſit, concluſ.89.num.454.
Declara tamen hanc probationem ex tali quaſi poſſeſſione non ſufficere, pro decidendo negotio principali, licèt ſufficiat ad effectum percipiendi alimenta, ibi n.454.
Deſcendētium appellatione omnes liberi, & ſic tàm Filij, quàm Filiæ etiam naturales, & nondum nati, neq; concepti in infinitum comprehenduntur, concl.159.n.8. cum ſeqq.
Extende, vt ibi n.10. cum ſeqq.
Declara tamen, vt n.25. cum ſeqq.
In eorum vocatione, quando ordo ſuccedendi contemplatus cenſeatur, & quando non, vide concl.149.n.25. cum ſeqq.
Deſcendentia quomodo ſit probanda ab eo, qui ſit vocatus ad feudum, ſiue fideicommiſſum, nec non etiam, quoad ius præſentandi in iure patronatus, vide concl.89. ſub n.453.
Et in Ciuitate Florentiæ, quomodo ea probetur, vide concl.71.n.29.
DESCRIPTIO facta in Libro æſtimi ad inſtantiam deſcendentium, vel intuitu cōiunctæ perſonæ arguit donationem, concl.71.n.13.
Et illa facta in Libris locorum montium ad fauorem alicuius, donationem arguit, dummodo dicta deſcriptio cancellata non reperiretur, quia tunc non prodeſſet, ibi n.14.
DESERTA ſi pronuncietur cauſa, tunc talis pronunciatio eſt appellabilis, concl.128.num. 140. & concl.129.n.226. cum ſeqq.
Ne dicatur cauſa deſerta, tunc dies de horis vigintiquatuor computatur, concl.128. nu 141. & concl.129.n.198.
Et in cōputatione deſertionis cauſæ non eſt ſubtiliter, aut rigoroſè procedendum, concl.128 nu.142. & concl.129.n.197. & 253.
Quando ſit deſerta appellatio, tūc Iudex à quo exequitur, cōcl.128.n.143. & cōcl.129.n.218.
Extende, vt in concl.129.num.219. & 234. cum ſeqq.
Et quomodo in hoc ſit procedendum à Iudice, vide concl.128.nu.144. remiſſiuè, & concluſ. 129.nu.232. cum ſeqq.
Item, an Iudex à quo, ſiue ille ad quem in ea procedere debeat, vide ibi n 232 cum ſeqq.
Deſerta ſi pronuncietur appellatio, tūc attētata non reuocantur, neq; pœnę ſtatutariæ contra appellantes locum habent, concl.129.nu.42. cum ſeqq. & n.216.
Contrarium, nu.47.
Concorda, vt n.48. cum ſeqq.
Ob deſertionem appellationis Iuri, per viam attentatorum quæſito, renunciatum cenſetur, concl.129. ſub n.47.
Non dicitur appellatio deſerta, niſi ſuper hoc Sententia feratur, & pars citata, & intimata fuerit, antequam executoriales decernantur, ibi nu.211.
Intellige tamen, vt ibi n.12.
Sed quando eſt notoria deſertio, tunc pronunciationem non requirit, ne appellandi occaſio detur, ſed firmum remanet id, quod per Sententiam fuit reſolutum, concl.129. num.214. & 215.
Contrarium, nu.25.
Declara, vt nu.265. & 266.
Pronunciari non poteſt deſerta cauſa, niſi ex ſpeciali mandato, & commiſſione, ibi n.229.
Contrarium, nu.230.
Concorda, vt prima opinio procedat, quando eſſet pronuncianda deſerta appellatio à diffinitiua; ſecunda verò, quando ab interlocutoria, ibi n.232. & 233.
In dubio non eſt pronuncianda deſerta appellatio, ibi n.238. & 255.
Fallit in pluribus caſibus, vt ibi num. 239. cum ſeqq.
A deſertione cauſæ, ob non præſentationem Commiſſionis in tempore, quælibet diligentia excuſat, ibi n.258.
Periculum deſertionis, ob non petitionē Apoſtolicarum, quomodo euitetur, vide ibi n.170. 499. & 500.
Sed in Curia Romana deſertio locum non habet, ibi n 513.
Intellige tamen, vt ibidem.
Plura vide in Verbo Appellatio, & in Verbo Lis.
Itē in quibus caſibus appellatio deſerta dicatur, & in quibus non, vide ibi in dicta concl.229. num.92. cum ſeqq.
DESTINATA ad aliquàm rem, vel factum pro abſolutis non habentur, niſi deſtinatio perfectioni proxima eſſet, concl.113. ſub n.23.
DESTRVCTIO alicuius rei facilior eſt, quàm conſeruatio, concl.48.n.38.
DETRACTIONES legitimę, & Trebellianicę quando de iure ſunt debitæ, tunc immiſſio ab hærede petita impediri non poteſt, per fideicommiſſarium, etiam ſi in poſſeſſione, ſine vitio exiſteret, concl.42.n.302. cum ſeqq.
Extende, & declara, vt ibi n. 303. cum ſeqq.
Detractio vna, ſiue duæ, quando ſint faciendæ, vide concl.42.n.292.
Detractiones, quando dicantur certę, & quando non, vide ibi n.322. & ſeq.
Illas fuiſſe factas, & conſumptas allegās illud probare tenetur, concl.42.num.329. & ibi ratio aſſignatur.

Ex-

Extende, & declara, vt ibi num. 330. 339. & ſeq.

Illarum exceptio alicui competens, competit etiam ad fauorem illius, qui res alienatas protuenda alienatione in eum facta, emit, concluſ. 42. nu. 341.

Et ſemel factæ amplius fieri, & prætendi non debent, ibi n. 342.

DEVOLVTIO ab emphiteuſi non incurritur per actum verbi, ſed per actum facti, concluſ. 48. n. 76. & concl. 150. n. 66.

Deuolutio, vide Caducitas.

DEVS eſt ipſa veritas, qui neq; fallit, neq; fallitur, concl. 45 nu. 9.

Inter ſimplicem, & ſolemnem loquelam non facit differentiam, ibi n. 10.

Illi, & parentibus nunquam poteſt reddi æquiualens, concl. 89. num. 214. & concluſ. 86. ſub num. 145.

Magis expetit animas, quàm ſacrificium ipſum concl. 107. n. 12.

Deus quos coniunxit Homo non ſeparet, concl. 59. nu. 4. & concl. 89. n. 304.

Solus eſt ſcrutator cordium, concl. 109. ſub nu. 2. concl. 124. ſub n. 4. & concl. 148. n. 9.

DIACONATVS Ordo ætatem annorum vigintiduo completorum requirit, concl. 72. n. 66.

DICTA Teſtium, quando fuerunt publicata, vel didicita, amplius Articuli non admittuntur, concl. 148. n. 381.

Fallit, vt nu. 383. cum pluribus ſeqq.

Et tunc didicita dicuntur, quando pars in ſuo poſſe Originalem Proceſſum habuit; licèt ſolemnis publicatio facta non fuerit, ibi n. 382.

DICTIO .A. de ſui natura excludit, concl. 143. num. 11.

Dictio Aliquis, vel aliquo modo, quid importet, vide in Verbo Aliquis, & concl. 92. nu. 7. cum ſeqq.

Alius, Alia, aliud, vide Alius.

Aut, ſiue, & vel, cuius ſint naturæ, & quid operentur, & quomodo verificentur, vide concluſ. 96. & in Verbo Alternatiua.

Donec, & quouſq; tempus importat, concl. 42. num. 102.

Et refertur ad tempus mortis, concluſ. 42. num. 104.

Ideſt, videlicet, nempè, & ſimiles, nedum declarant, ſed etiam reſtringunt, concl. 96. n. 9.

Incirca, quando teſtis per eam deponit, quomodo intelligatur, vide concl. 134. n. 15.

In, intra, vel iuxta annum, perfectionem temporis non importaut, concl. 116. n. 35.

Intra, vel iuxta, ſemper ſua extrema includit, ibi nu. 36.

Negatiua, vide Negatiua.

Per, ad, poſt, & vſq; quando perfectionem temporis importent; Item, quando ſtent incluſiue vel excluſiue, vide concl. 116. n. 11. cum ſeqq.

Per infraſcriptos perſonalitatem non importat in materia alimentorum, concl. 89. num. 66. & 67.

Pro cauſam finalem inducit, concl. 50. ſub n. 8.

Similis ſignificat identitatem in effectu, concluſ. 92. nu. 13.

Dictio ſuis in teſtamēto refertur ad teſtatorem, & non ad alium, concl. 42. n. 162.

Taxatiua de ſui natura alios excludit, concl. 84 num. 249.

Taxatiua verè, & perſonaliter duntaxat caſus ſimiles excludit, & omne aliud tempus, omnemq; alium effectum negat, concluſ. 97. ſub num. 56.

Tota in legatis omnimodam qualitatem in ſubiecto ſignificat, concl. 127. ſub n. 9.

Vlterius iuncta cum negatiua fit præciſa, concl. 135. num. 174.

Vſquè includit, & perfectionem actus requirit; concl. 143. n. 12.

DIDICITA teſtificata, quando dicantur, vide in Verbo Teſtificata didicita.

DIES computatur de horis vigintiquattuor, ne appellatio deſerta dicatur, concl. 128. nu. 131. & concl. 129. n. 298.

Ille in quo appellatio fuit interpoſita, quoad tempus appellandi computatur, at ſecus in materia deſertionis ibi ſub nu. 198. & 353.

Dies decem dati ad appellandum de momento, ad momentum numerantur, quoad tempus appellandi; at ſecus in materia deſertionis, vt ibidem.

Illi continui eſſe debent, & non vtiles, concluſ. 129. nu. 260.

Contrarium, nu. 263.

Et incipiunt à die notitiæ, quando appellatur à Sententia per viam Cedulæ, ibi n. 261.

Fallit, quando in pręſentia partis fuiſſet ſententiatum, quia tunc illud tempus ſtatim currere incipit, vt ibidem.

Dici ſpecificatio, an ſit facienda in libello in cauſa criminali, vel non, eſt arbitrarium Iudici, concl. 134. n. 29.

Illius, vel anni defectus in Scriptura non attenditur ſi contra eum, qui ſcripſit agatur, concluſ. 116. n. 40.

Vltima anni, quando pro perfecta habeatur, vide ibi n. 39.

Feſtiui in petitione alimentorum non attendūtur, concl. 89. n. 28.

DIETA quid ſit, & quid Miliare, & quomodo intelligantur, & menſurentur, vide, ſed remiſſiuè in concl. 138. ſub n. 27.

DIFFICILE impoſibili æquiparatur, concl. 69. num. 79.

DIFFIDATVS à lege omnia priuilegia perdit, ita, vt nullo legum auxilio ſit ei ſuccurrendum, concl. 150. n. 40.

Poteſt à quocunq; licitè capi, verberari, puniri, & occidi, ibi n. 55. & 62.

Et talis ille dicitur, qui eſt extra protectionem legis, ibi ſub n. 62.

DIGNIOR in concurſu quis dicatur, vide concluſ. 2. n. 20. & concl 128. n. 279.

Dignior pars, licèt numero, & quantitate ſit minor, tamen nomen actui indiuiduo trbuit, concluſ. 133. ſub n. 148.

Si digniorem præcedat minus dignus in aliquo caſu, ex particulari cauſa, id inconueniens non dicitur, concl.148.n.350.

A digniori eſt incohandum, concl.73.n.2.

Dignitas intitulata in vna Eccleſia obligat ad reſidendum; ſecus ſi non ſit intitulata, concl, 2.num 43.

Maior, quando reuerentiam minori præſtare debeat, vide concl.66.n.42.

Prima illa dicitur, quæ in loco cõmuniter pro tali exiſtimatur, etiam ſi in iure aliud Statutum reperiretur, concl. 137. ſub nu.12. & ibi multa in hac materia, & concl.140.n.5.

Ea, & illius eminentia, per publicam vocem, & famam, & præſertim ex conſuetudine probatur, d. concl.140.n.5.

Dignitas, vel familia Filij ſi augeatur, alimenta quoq; ſunt ei per Patrem augenda, concl.89. nu.175.cum ſeqq. & vide in Verbo Alimenta.

Quomodo probetur in beneficialibus, & quomodo acquiratur, ita vt ſucceſſori quoq; ſuffragetur, vide concl.140 ſub n.2.& ibi latè.

Dignitates, vel beneficia obtinens, quam ætatẽ habere debeat, vide concl.72. n.54. cum ſeqq. & nu.71. & in Verbo Ætas,

Obtinentes dignitatem in Eccleſia Collegiata Conſeruatores eſſe poſſunt, concluſ. 128. ſub num.787.

Illius natura eſt, vt ſit perpetua, concluſ. 140. num.11.

Et ea amiſſa, nomen tamen remanet, ibi n.12. & concl 143.n 91.

Dignitatis monocularis, ſi non ſit facta expreſſio litteræ Apoſtolicę ſubreptitiæ dicuntur, concl. 126.nu.18.

Declara tamen, vt ibi n.19.

In dignitatum adeptione antiquiores cæteris præferuntur, concl.120.n.109.

Illarum, & Epiſcopatuum limites non præſcribũtur, etiam ſi per mille annos vna Ciuitas, ſine Epiſcopo fuerit, concl.38.n 34.

Dignus electus tolleratur aliquãdo, etiã digniori omiſſo, ne indignus eligatur, concl.2.nu.14. & concl.128.nu.278.

Dignum magis ad ſe minus dignum trahit, concluſ 38.n.56.

DILAPIDATIO bonorum eſt cauſa ſufficiens, vt Abbas deponatur, concl.1.nu.116.& concl. 2.num.54.

Declara tamen, quòd ipſa dilapidatio debet manifeſtè probari, & ea intelligitur reſpectu bonorum, non autem fructuum Eccleſiæ, concl.2. num.54. cum ſeqq.

Non probatur ex eo, quia non fuerit reddita ratio ab aliquo de pecunijs ad illius manum peruentis, ſed ſolùm per actus extrinſecos venditionum, vel alienationum probatur, concl. 153.nu.17.

Dilapidatio non attenditur in Filio, qui ludendo eius portionem perdidiſſet, quia ea non obſtante alimenta ſunt ei per Patrẽ ſubminiſtranda, concl.89.n.161.

DILATIO dum pendet reſpicit fauorem illius cui aſſignatur, poſtea verò eum Aduerſarij, cõcluſ.96.num.20.

Dilatione pendente Officium Iudicis conquieſcit, concl.135. ſub n.106,

Fallit, vt ibi n.108.

Ea abſenti non currit, niſi à die intimationis, & maximè, ſi ea cum intimatione fuerit per Iudicem conceſſa, concl.129. ſub n.192.

Fruſtra conceditur ad illud probandum, cuius expectatio, & finis potius diſpendium, quàm commodum vtriq; parti eſſet allaturus, concl. 135. ſub n.107.

Et longior ad reſpondendum eſt concedenda, ſi reſponſio verſetur circa factũ alterius, quàm ſi circa proprium, concl.123.n.159.

Dilationes à iure requiſitæ in citatione peremptoria, abſq; cauſa expreſſa abbreuiari non poſſunt, concl.128.n.254.

Dilatio quinquennalis non admittitur contra creditorem depoſitum reſtitui petentem, ibi num.825.

Temporalis ad ſoluenda debita per ſolùm Principem concedi poteſt, concl.165.n.68.

Sed an dilatio debitori conceſſa cenſeatur quoquè conceſſa fideiuſſori, vide ibidem.

DILATORIA exceptio, vide Exceptio.

DILECTIO Maſculorum, quando animum conſeruandę agnationis arguat, vide concluſ. 81.nu.6. & in Verbo Maſculi.

Maior præſumitur erga nominatum primo loco, quàm ſecundo, concl.73.n.32.

Contrarium, nu.33.

Magis preſumitur erga deſcendentes, quàm erga tranſuerſales, ibi n 37.

Illius reliquiæ remanere ſolent, etiam, quòd affinitas ſit diſſoluta, concl.76.n.9.

Cætera vide in Verbo Amor.

DILIGENTIÆ quales ſint, quæ appellantem excuſant à deſertione cauſæ, vide concl.129.n. 257. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Illa appellati in committendo cauſam appellationis, etiam appellanti prodeſt, concluſ.129. num.306.

Extende, vt ibi n.307. cum ſeqq.

Fallit, quando neutra partium intra tempus appellationem proſequitur, quia poſt tempus, non ſemper diligentia vtriuſquè prodeſt, vt ibi n.309.

DIMINVTIO, ſiue augmentum ſuperueniens, in legitima ad quem ſpectet, vide concluſ. 42. num.725. cum ſeqq. & in Verbo Augumentum.

DIOECESIS nil aliud eſt, quàm diuiſio, & Gubernium, concluſ 1.num.35. vbi multa inuenies, in hac materia.

DISIVNCTIVA licèt aliquando ponatur inter diuerſa, tamen ſimilitudinem, & conformitatem arguit, quia inter parum diſtantia ſemper poni ſolet, concl.98.n.8.

DISPENSATIO facilius permittitur, vt quis in iam ſuſceptis ordinibus miniſtret, quàm, quòd ad ordines nondum ſuſceptos promoueatur; concl.175.n.24.

Poteſt concedi Monachis, & alijs Religioſis profeſſis, vt Matrimonia contrahant, ſed qua occaſione, vide concl.66.n.15.

Ea de retinendo Archipræsbyteratum cum Canonicatu, non facta mentione de illius præbenda ſubreptitia dicitur, ſi præbendæ ſint incompatibiles, concl.140.n.21.

Declara tamen, quòd illa ſuſtinebitur, ſi adſit clauſula (Etiam, quòd ſit beneficiatus) ibi nu.22. vbi ratio aſſignatur.

Diſpenſandi facultas ſuper irregularitate non extenditur ad bigamiam, & aſſaſſinium, concl. 150.n.45.

Diſpenſatio, adoptio, & legitimatio, vt fieri poſſint, quæ cauſæ requirantur, vide concl.142. num.137.

Illa Papæ facta in radice Matrimonij, ad hoc, vt operetur, quòd Filij nati ſub figura Matrimonij dicantur, & fiant cum alijs legitimè nati ſucceſſibiles, quæ ſint neceſſaria, vide concluſ.42.n.224. cum pluribus ſeqq.

Et ex cuius temporis lapſu ea diſpenſatio præſumatur obtenta, vide ibid.& n.233.

Obtenta de Matrimonio inter coniuges illicitè contracto non ſuffragatur, ſi nouus eorum conſenſus non ſuperueniat, concl.59.n.93.

Diſpenſatio Apoſtolica Matrimonialis, quando eſt iuſtificanda, tūc tempora cōiunguntur, concl.85.n.152.

Et obtenta eſt maxima coniectura ad probandum Matrimoniū, licèt ex aliquo defectu poſtea detegeretur imperfecta, concl.109.n.19.

Diſpenſationes, quando poſſint Abbatibus, & eorum Vicarijs committi, & tunc quid ſit probandum ab eis coram Datario, vide concl.1. nu.37. cum ſeqq.

Sunt ſtricti iuris, & ideò de vno caſu ad alium non extenduntur, concl.23.n.3.

Diſpenſatus quoad principale, cenſetur etiam diſpenſatus, quoad alia acceſſoria, concl. 9. num.14.

DISPOSITIO, vel actus, vt ſuperfluus dici non poſſit, ſufficit, quòd addat aliquod nouum vinculum, vel quod clariùs, & apertius explicet id, quod prius aliqua dubitatione innolui poterat, vel etiam ſolùm exprimat id, quod tacitè de iure inerat, concl.14.nu.8.& concl.142. num.17.

Diſponendi facultas data, an intelligatur inter viuos, vel etiam in vltima voluntate, vide concluſ.84.n.121. cum ſeqq.

Diſpoſitio aliqua ſi mandet, vt in alienatione ſit neceſſaria licentia, tunc ſufficit eam eſſe generalem, nec per conſequens ſpecialis requiritur, niſi fuerit additum illud nomen ſpeciale, ibi nu.286.

Duæ contrariæ ſi in teſtamento reperiantur, vltima erit attendenda, ibi n.287.

Et omnis diſpoſitio ſemper intelligenda venit, rebus ſic ſtantibus, concl.89.n.177.

Diſpoſitio iuris, vide Iuris diſpoſitio.

Loquens de aſcendente non procedit in collaterali, concl.89.n.260.

Fauorem animæ reſpiciens ſemper eſt ampliāda, concl.107.n.8.

Extende id procedere, etiam ſi ſimus in pœnalibus, & odioſis, ibi n.9.

Vbi diuerſa viget, ibi viget diuerſa ratio, concl. 68. ſub nu.27. concl.133. ſub n.148. & concl. 170. ſub n.13.

In diſpoſitionibus conditionalibus ratio mentiua non inſpicitur, concl.142.n.127.

Diſpoſita de conſanguineis ad amicos magnos trahuntur, concl.100.n.9.

Item diſpoſitum in vno ex correlatiuis, cenſetur quoq; diſpoſitum in alio, & præſertim ex maioritate rationis, concl.42.n.196.

DISSOLVITVR vna quæq; res eodem modo, quo ligatur, concl 48.n 38.

DISTANTIA legis fin. ff fin.regund. quando ſit ſeruanda, & quando non, vide concl.62.n.86. & ſeqq. & in Verbo Ædificium.

Diſtantia eſt menſuranda territoriorum, quando dubitatur quis ſit ordinarius alicuius Diœceſis, concl.1.n.56.

DISTRIBVTIO eleemoſinarum de ordine teſta oris facta valet, etiam quòd pauperiores inueniantur, concl.2.nu.19. & concl.47.n.37.

Diſtributiones, quæ debeantur Canonicis abſētibus, vide concl.8.n.34. cum ſeqq.

Clerici abſentis, quando accreſcant alijs de Capitulo, & Beneficiatis reſidentibus, vide ibi n.24. & 27.

Sed ille eius, qui ſit indebitè illas capere impeditus, alijs de Capitulo accreſcere nō debent, ſed illi reſeruantur, ibi n.39.

Item ille eas lucratur, & pro poſſeſſore habetur, qui eſt impeditus, ne poſſeſſionem capiat, concl.135.n.81.

Quotidianæ, licèt ſint, & habeantur loco alimētorum, tamen non ſunt propriè alimenta, & propterea vtrunq; nempè diſtributiones, & alimenta Clerico litiganti debentur, concl.89. num.593.

Quotidianæ in valore beneficij non computantur, concl.145.n.23. & 34.

Fallit primo, quando fructus Canonicatus in diſtributionibus coſiſterent, quia tunc ille exprimitur valoris ducatorum vigintiquatuor, ibi.n.24.

Fallit ſecundo, vt ibidem.

Et quando veniant appellatione fructuum, vide concl.160. nu.268. cum ſeqq & prius concl. 145.num.24.

DIVERSVM ius vbi viget, ibi viget diuerſa ratio, concl.133.ſub n.148.

Ex diuerſis non ſit illatio, concl 127. ſub n.175. concl.133. ſub nu 148. concl 151. ſub n.27.& concl.166.n.69.

Diuerſitas attramenti, vide Attramentum.

DIVES Homo expectare poteſt, concl.89.n.19. & concl.128 ſub n.305.

DIVITIÆ ſi alicui ſuperueniant, tunc alimenta illi Iudicis Officio, vel legis diſpoſitione debita, ceſſant, concl 89.n. 478. & 557.

Secùs eſt in alimentis debitis in vim pacti, vel vo-

voluntariè oblatis, concl.89. ſub num.480. & 557.
DIVISIO eſt ſpecies tranſactionis, & quando ad eam minores deueniunt, tūc ſolemnitates Statuti ſeruare tenentur, concl. 86. nu. 177. & ſeq.
Et quando à teſtatore prohiberi poſſit, vide concl.42.n.657.
Inter Fratres ex Libro æſtimi probatur, concl. 71. num. 11.
Quæ non recipiunt diuiſionem ſingula à ſingulis debentur, concl.108.n.27.
Et illa alicuius Domus, Turris, aut Palatij prohibita, cenſetur quoq; prohibita eorum alienatio; immò ex ea fideicommiſſum inductum cenſetur, concl.142.n.76.
DIVORTIVM fit à Diabulo; coniugium autem à Deo, iuxta illud, quos Deus coniunxit Homo non ſeparet, concl.59.n.4.
Eo ſequuto, quando Filij ſint alendi penes Patrem, vel penes Matrem, vide concl.89.nu. 188.cum ſeqq.
Plura vide in Verbo Separatio thori.
DOCTORATVS, & Baptiſmus caracterem indelibilem imprimunt, concl.62.n.5.
Et eſt dignitas, qua illegitimi inſigniri non poſſunt, concl.156.n.26.
Illius lauream, qui primò accepit, cęteris, licèt prius licentiatis præfertur, concl.120. num.107.
Doctor, & Aduocatus debet eſſe ad minus ætatis annorum decem, & octò, concl.72.n.86.
In actibus militaribus Priuilegijs Doctoratus non gaudet, concl.138. ſub n.65.
Antiquior non ſemper præfertur ratione creationis, ſed ſæpè ratione loci, concl.120.num. 108.
Ille, ſiue licentiatus, quando poſſit Concubinę donare, vide concl.59.n.113.
Illi legum, & Medici, quando ab oneribus dicantur immunes, vide concl.54.n.45.
Qui non legunt, neq; exercent, ſed otijs vacāt, illorum Officium vſurpare dicuntur, & à ſubſidijs non eximuntur, concl.60.n.41.
De Doctorellis non eſt curandum, ibi n.53.
Salamantini Ferrarienſibus, ac alijs etiam antiquioribus præferuntur, concl.120. nu. 108. & ibi ratio aſſignatur.
De iure arma deferre poſſunt, licèt de conſuetudine contrarium ſeruetur, concluſ. 143. num.93.
Doctori, quando alimenta debeantur per Patrē Doctori, & an in eis taxandis ſit habenda ratio lucri, vide concl.89 n.154.
Illius induſtria ab aliorum voluntate pendet, nec eam proprio arbitratu, quis exercere valet, ibi n. 155. & 159.
Eximij auctoritas ſufficit ad inducēdam iuſtam cauſam litis, & tranſactionis, concluſ.155. ſub num.129.
Doctorum auctoritas probabilis dicitur, ſed nō neceſſaria, concl.142.n.16.
Eorum, & Aduocatorum fides ſuper non vſu conſtitutionis Marchiæ inſinuationem in cōtractu Minoris requirentis, non ſupplet ipſius inſinuationis defectum, concl.86.n.105.
Plura vide in Verbo Aduocatus.
Illi non ſuccurritur reſtitutione in integrum, etiā ſi eſſet Minor, quia ille ſcire tenetur, concl.86. nu.138.
DOLOREM iuſtum temperare difficillimum eſt, concl.108. ſub n.63.
DOLI, ac fraudis præſumptio per pręſentiam Iudicis tollitur, concl.47.nu 32. concl.86.nu. 157. concl.148. ſub nu.282. & concl.155. ſub num.134.
Dolis, ac fraudibus eſt præcludenda via, concl. 87. num.56.
Dolo ceſſante, pœna quoq; ceſſare debet, concl. 111. ſub nu.29. & concl.128. ſub n.874.
In eo verſans doli exceptione repellitur, concl. 151. ſub n.7.
Doloſis beneficio iuris nō eſt ſuccurrendū, concluſ.26.n.82. concl.56. n.199. concl.89.n.213. & 521. concl.128. ſub.n.17. concl.150. ſub nu. 40. & concl.161 n.83.
Allegās dolum illum perſpicuis probationibus, & concludenter probare tenetur, concluſ.56. num.205. & prius concl.7.nu.7. & concluſ.48. num.20.
Quælibet cauſa, etiam iniuſta eum excuſat, concluſ.40.n.38. & concl.87.n.108.
Et nihil aliud eſt, quàm quædam calliditas ad alium decipiendum adhibita, concl. 86.nu.213. & prius concl.56.n.85.
Non datur, abſquè ſpe lucri, nec alicui immunitatem præſtat, concl 45.nu.6. concl.123. ſub num.65. concl. 135. ſub n.61. conl.161.n.54. & prius concl.86.n.213.
Item quid ſit, quomodo probetur, quando præſumatur, & quid pro eo excludendo ſufficiat, vide concl.56. n. 85. & concl.86. n.213.
Dans cauſam contractui, vel in contractu adhibitus ipſum contractum reddit illicitum, & reſcindit, concl.56.n.205. & concl. 88. n.12. & concl.151. ſub n.7.
Verus, non autem præſumptus ratificationem inductam per taciturnitatem excludit, concl. 86.nu.248.
Cōtrarium, nu.251.
Concorda, vt ibi n.253.
Pręſumptus æquiparatur vero in materia renunciationis enormis, ſeu enormiſſimæ læſionis, ibi n.251.
Præſumitur ex aliqua ſuaſione, quę ſit ſuadenti vtilis, & ſuaſo damnoſa, concl. 56. nu. 85. & ibi ratio aſſignatur in fine.
Remitti non poteſt, niſi illius notitia expreſſe concurrat, concl.86 n.253.
Ille, neq; contumacia Vaſalli ceſſat, ſi canonem ſoluat, ſed cętera requiſita nō adimpleat, concluſ.111.n.11.
Ex contemptu, & contemptus ex ſcientia, & contrauentione oritur, ibi n.29.
Excluditur in eo, qui bono viro credit, concl. 155.nu.63.

DO-

DOMESTICI ad probãdam alimentorum prę-ſtationem non ſufficiunt, quando alij teſtes interuenire potuerunt, concl. 89.n.541.
Fallit, vt ibidem.
DOMICILIVM ex habitatione per decennium contrahitur, concl.1.n.151.in fine
Illud Iudicis dicitur locus congruus ad appellandum, & Apoſtolos intra debitum tempus petendum, concl.128.n.542.
DOMINII exceptio non admittitur, quando agitur remedio l. ſi quis conductionis C.locati, concl.78.num.43.
Fallit tamen, in multis caſibus, vt ibidem.
Illius translatio, quando ex prohibitione alienationis intelligatur impedita, vide concl.48. n.84 & concl. 84 n.8.21.50.& 60.cum ſeqq.
DOMINI Syluarum, quando debeant libertatẽ venandi omnibus permittere, & damnum à feris datum plenè reſarcire tenentur, concl. 166.num.14.
Caſtrorum dominis impoſitio angarium, & onerum non competit, concl. 106. num. 5.
Extende vt ibidem, & vide in Verbo Angaria.
Illis magis intereſt, vt recognitio fiat, quàm, quòd cenſus ſoluantur, concl.101. ſub nu. 11.
Dominium, ad effectum deuolutionis, quomodo ſit probandum vide concl. 78. num. 37. cum ſeqq.
Et quæ adminicula ad id ſufficiant, & quæ non, ibi ſub num. 40.
Arguitur ex parte illius, cui computa redduntur, concl. 56.num 176.
Extende idem procedere, ex deputatione adminiſtratoris, ibi num 175.
Dibitoris an, & quomodo ſit probandum per agentem remedio Saluiani, vel hypothecaria, vide concl. 157. num. 4.
Et quando eſt deductum ad ſolum effectum poſſeſſorij, tunc Sententiam in illo iudicio latam non facit eſſe appellabilem, concluſ.128.ſub num. 119.
Ec illud, ſiue Iuriſdictionem habens in aequis fluminis, tunc cenſetur etiam habere illud in fundo ſubtus aquas, concl.98.ſub n.12.
Contrarium ibi num. 14.
Illud, ac poſſeſſio quomodo probetur ex libro æſtimi, vide concl. 71. n.1. cum ſeqq.
Ex pluribus enunciatiuis antiquorum Inſtrumentorum, etiam in præiudicium tertij probatur, concl, 120.nu.95. & prius concl.78.nu. 37. cum ſeqq. & ibi multa.
Contrarium, ibi d. concl.120.n.96.
Concorda, vt ibid. n.97.
Item quomodo illud ſit probãdum ad effectum deuolutionis, vide concl.78. ſub nu.40. & vide in Verbo Enunciatiua.
Seu quid ad effectum ſoluendi canonem, & laudemium? vide concl.93. nu.8.
Facilius acquiritur, & difficilius perditur, quàm poſſeſſio, concl.164.n.29
Præſcriptione alicui acquiſitum, per legem nouam illi abdicatum eſſe non præſumitur, concluſ.84.n.269.
Quando per inundationem perdatur, vide concl.94.n.8.& concl.98.n.3.& 14.
Illud ſupremum, ſiue altum nunquam Princeps à ſe abdicare cenſetur, concl.167.n.69.
Translatum cenſetur ex illis verbis in aſſignatione rei pro dote appoſitis, nempè dedit, & tranſtulit titulo puræ, & liberæ venditionis, & in ſolutum dationis, concl.68.n.15.
Extende idem operari illa Verba iure proprio, & in perpetuum, & ad omnimodam, & perpetuam proprietatem habere, & tenere, quæ verba Dominium temporale excludunt, & illud perpetuum inducunt, concl.68.n.16.
Illud transferre non poteſt, qui non eſt Dominus; licèt poſſit rem alienam vendere, concl. 78.num.28.
Tranſlatum non cenſetur ex alienatione nulla, etiam quòd illius rei fuerit ſecuta traditio, concl.85.n.309.
Sed regulariter non transfertur ex alienatione, abſq; rei traditione, ibi n.310.
Illud, vel poſſeſſio, quomodo, & quando probari debeat ab agente rei vendicatione, vel ex fideicommiſſo, vide concl.78.n.21.22.27. 28.& 29.
Domino cenſus vigore conſtituti eſt concedenda aſſociatio ad poſſeſſionem bonorum cenſualium, ob moram debitoris in ſolutione fructuum, concl.158.n.4.
Quando illi debeantur alimenta ex redditibus Iuris patronatus, vide concl.89.nu.439. cum pluribus ſeqq.
Ille alimenta præſtare non tenetur Procuratori, ac negotiorum geſtori, ibi n.482.
Extende, vt i n.483.
Dominus animalium in ſocidam datorum, quãdo periculo de illorum interitu ſtare teneatur, vide concl. 108. & in Verbo Animalia.
DOMINVS animalium retineri non poteſt, pro damno ab ipſis animalibus dato, concl 180. num.44.
Fallit tamen, vt ibi num.45. & vide in Verbo Animalia.
Ad quem res feudalis, ſine eius conſenſu alienata reuertitur, pretium emptori reſtituere non tenetur, niſi ille in bona fide eſſet, concluſ.86. num.60.
Directus in venditione rei Emphiteuticę cęteris eſt pręferendus, concl.62.n.40.
Quando poſſit cogi relocare illis de familia, vide concl.128.n.184.
Canonem recipiendo iuri caducitatis renunciare cenſetur, concl.129.n.346.
Declara tamen, vt ibidem.
Dominus domus, quando pręſumatur Dominus mobilium illius, vide concl 152 n.43.
Fundi prohibere poteſt, ne colonus fructus, etiam à ſolo ſeparatos aſportet, donec ſibi pēſio ſoluatur, concl. 108.n.32.
De facto reſiſtere poteſt venatori illius fundum ingredi volenti, concl.166.n.9
Agere poteſt actione iniuriarum, & ad pœnam aduerſus illum, qui eo inuito eius fundum in-

ingreditur, licèt tamen non ad predam, concluſ 166 n.6.& 10.
Declara tamen, vt n.11.
Dominus licentiam alienandi Vaſallo, ſiue Emphiteuntę denegare non poteſt, niſi acquirens eſſet inimicus, vel inhabilis; aliàs eam denegando ei iniuriam inferre dicitur, concl.154. num.37.
Dominus nemo eſt ſuorum membrorum, con 89.num.2.
Quando alij creditoribus præferatur in re vendita, & quando non, vide in Verbo venditor, & concl.119.ſub n 8.
Officij Notariatus de delicto ab eius ſubſtituto commiſſo tenetur, non autem de eo tenetur ipſius Officij arrendatarius, concl. 145.nu.51.
Quando ex delicto ſuæ familiæ teneatur, vide concl.78.n.106.
Quando ad feloniam, vel aliud delictum contra Vaſallum agere, ac feudum ad ſe auocare poſſit, vide concl.101. & in Verbo Felonia, in Verbo Feudum, & in Verbo Vaſallus.
Quando delictum Vaſalli ignorauerit non ſibi præiudicat, in prætendenda caducitate, ſi poſtea ſeruitium à Vaſallo reciperet, & multò magis, ſi id à factore Domini cauſeretur, ibi num.17.
Quando aduerſus negligentiam, vel dolum Procuratoris in non appellando, ſit reſtituendus, vel contra ipſum Procuratorem ad intereſſe agere poſſit, vide concl.129. n.198 cum pluribus ſeqq.
Quando, & quomodo famulum egrotantem alere teneatur, vide concl.89.n.459.
Quādo propria authoritate poſſit capere poſſeſſionem rei emphiteuticæ, vide concl. 165. nu.33. cum ſeqq.
Quando teneatur de facto inſtitoris, vide concluſ.151. in fine.
Vaſallum in adulterio, cum eius vxore deprehenſum impunè occidere poteſt, concluſ.59. num.64.
Ille, vel Baro alicuius terræ, quando, & in qua parte propria inſignia ſculpere poſſit, vide concl.144 n.17.
DOMVS, Agnatio, & Parentela verba, quæ ſunt iuris Ciuilis, quomodo diſtinguantur à Verbis Coniunctus, Conſanguinei, & Parentes, quæ ſunt Verba Naturæ, vide concl.81.n.24.
Domus, ſiue familia in iure dupliciter accipitur, & primò cauſatiuè, & effectiuè; ſecundo verò contentiuè, & paſſiuè, ibi n.59.
Declara, vt ibidem.
Illius, ſeu familiæ appellatione venit etiam fœmina, quamuis eſſet nupta, concl. 149. num. 14. & 15.
Intellige tamen, vt n.20. cum ſeqq.
Plura vide in concl 190. & in Verbo Agnatio.
DOMVS alicuius Caſalis, Poderis, aut Poſſeſſionis æſtimanda non venit in eorum venditione, niſi inter partes aliud fuerit cōuentum, concl.62.n.87.
Ruinoſa, quæ tamē cum parua impenſa reparari poſſet, ſi ab Eccleſia vendatur, ea venditio Eccleſiæ vtilis non dicitur, concluſ. 85. num.134.
Ea legata non venit apotheca, hortus, vel arundinetum, concl.127.n.5. & 6.
Fallit, quando tales res eſſent domi contiguæ vel ſub domo, aut illius finibus, concl 127.ſub num.8. & 9.
Item ſi ea vendatur, non obid apotheca vendita, cenſetur, ibi n.17.
Sed vitriatę in illius venditione veniunt, ibi num.18.
Illa vendita, ſiue legata, quando veniat hortus cum alijs ſeruitutibus itineris, & aquæ, vide remiſſiuè ibi n.18.
DONANS, quando de euictione teneatur, vide in concl.37. nu.38. & ſeq. & concl.174.nu.34. cum ſeqq.
Quando actiones directas, vel vtiles amplius exercere non poſſit, vide concluſ.39. num.8. & ſeqq.
Donans aliquam domum, vel aliam rem alicui loco pio, vt ab eo in vita ſua alimenta recipiat, ſi ea per milites, aut alio caſu fortuito deſtruatur, tunc alimenta non ceſſant, concluſ.89.nu.322.
Donans non præſumitur iactare ſuum, concl.86. ſub nu.226.
Donare promittens, quando ad donandum obligetur, vide concl.174.n.41.
Et quid in alijs contractibus, vide ibidem.
Sed cogi an poſſit, qui eſt prohibitus alienare, vide concl.84 n.118. & 138.
Donare proprium eſt perdere, concl.86 n.42.
Donatę, quando præſumantur res ſponſæ, vel vxori traditæ, vt ſunt annuli, veſtes, iocalia, & ſimilia, vide concl.115.nu.12. cum ſeqq. & concl.99. ſub n.13.
Et nurui donata, quando ſint conferenda in diuiſione inter Fratres fieuda, vide concl.115. num.18. & 19.
DONATARIVS vnus ſi donationem remittat, alteri condonatario præiudicare non poteſt, concl.17.n.52.
Poſſeſſionem rei donatæ propria auctoritate capere non poteſt, niſi aliquæ clauſulæ in donatione appoſitæ contrarium operarentur, concl.164.n 28.
DONATIO abſentis nomine ſtipulata reuocari non poteſt, ante illius acceptationem, concluſ. 17.n.12.
Contrarium, num. 13. & vide in Verbo Acceptatio.
Abſenti acquiritur per ſtipulationem Notarij adeò, vt neq; reuocari, aut modificari poterit, ſub prætextu, quòd donatarius, ante illius ratificationem deceſſerit, concl.42. n.756.
Acceptata præſumitur, per Mandatum factum de illam acceptando, concl.17. ſub n.1.
Sed pio loco facta acceptationem non requirit, ibi num.7.
A Filio, ſeù Nepote facta non valet, niſi Aui con-

conſenſus concurrat, concluſ. 89 num. 145.
Alicui facta de aliquare, quando alteri poſtea illa poſſit donari, vide concl. 174. n. 41.
Alicui facta ſibi, & non alteri acquiritur, niſi donatarius in aliena poteſtate conſtitutus reperiretur, concl. 99. nu. 15.
Amico magno facta non reuocatur ex diſpoſitione l. ſi vnquam C. de reuoc. donat. concl. 102. nu. 10.
Declara tamen, vt ibidem.
A marito vxori facta, ob futuras nuptias, ſolẽnitates Statuti non requirit, concluſ. 86. nu. 158.
Declara tamen, vt ibi n. 159.
A muliere facta pro dote, ſiue illius augmento ſolemnitates Statuti non requiriti, ibi n. 162.
Declara tamen, vt ibi nu, 160. & 163. cum ſeqq.
A Principe facta acceptationem non requirit, quia per eam ipſo iure Dominium trãſfertur, ſi tamen ea in vim Priuilegij fiat; At ſecus ſi in vim contractus, concl. 17. n. 7.
Ea arguitur ex deſcriptione facta in æſtimo ad inſtantiam deſcendentium, vel intuitu coniunctæ perſonæ, concl. 71. n. 13.
A traditione incipere dicitur, quando donator ſe nomine Donatarij poſſidere conſtituit, concl. 174. n. 37.
Cauſa alimentorum facta ſolemnitates Statuti non requirit, concl. 89. n. 255.
Pro alimentis facta modalis dicitur, & non conditionalis, ibi n. 255. & 592.
Et illis non præſtitis reuocari poteſt, ibi n. 592.
Cauſa dotis facta merè voluntaria, & non ab eo, qui dotare tenetur, ſolẽnitatibus indiget, concl, 86. n. 160.
Contrarium, nu. 161.
Declara, vt n. 162. cum ſeqq.
Cauſa mortis facta ſolemnitates Statuti non requirit, ibi n. 150.
Et talis donatio facta ab vſurario, quando valeat, vide concl. 161. n. 10. & 11.
Continens onus aſſumendi inſignia, & nomen alterius non dicitur ſimplex, ſed ob cauſam, concl. 144. nu. 25.
Coram Notario, & quinq; teſtibus celebrata alijs ſolemnitatibus à Statuto inductis non eget, concl. 86. n 157.
Et dicitur doni datio, & dare ſignificat Dominium transferre, concl. 174. ſub n. 36.
Filio facta cum iuramento eſt firma, & inexpugnabilis, nec in fraudem Fiſci facta dicitur, concl. 87. n. 111.
Quod procedit, etiam ſi ſit omnium bonorum, & cum ea diſtinctione, ibidem, videnda.
Et illa grauamen vtriuſq; partis continens ſolemnitates Statuti non requirit, quia potius remunerationis, & permutationis, quàm Donationis naturam ſapit, concl. 86. n. 156.
Inter Patrem, & Filium, Matrem, Filiam, & è contra, an ſolemnitates Statuti requirat, vide ibi nu 125. cum ſeqq.
Inter virum, & vxorem facta, licèt valida dici non poſſit, tamen eſt in ſtatu poteſtatiuo, ſiue contingenti validitatis, ita vt per mortem cõfirmetur, ſi interim per contrariam voluntatem infirmata non reperiatur, concl. 87. n. 16.
Iurata minoris, an ſuſtineatur, vide concl. 86. num. 69. & 70.
Donationis faciendæ cauſa, Curator minori deputari non permittitur, cum donare ſit proprium perdere, vt ibi n. 42.
Illius reuocatio, quando ſit licita, vide concl. 17. nu. 12. cum ſeqq.
Non præſumitur, quando alia ratio, quàm illa donandi excogitari poteſt, concl. 62. n. 120.
Fallit inter Amaſium, & amaſiam, vt in concl. 105. nu. 9.
Non expirat per mortem donantis, licèt non fuerit acceptata, concl. 17. ſub n. 52.
Ob benemerita, quando Concubinę fieri poſſit, vide concl. 59. n. 109 cum ſeqq.
Ob merita facta ſolemnitates requirit, ſi merita non probentur, alias ſecùs, concl. 86. num. 155.
Omnium bonorum, tanquàm cõtra bonos mores facta, cum liberam teſtandi voluntatem auferat, non valet, etiam ſi ſit iurata, concl. 47. num. 90.
Contrarium, vt ibi, & in concl. 87. ſub nu. 111. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.
Omnium bonorum, Iurium, & actionum ius adeundi non compræhendit, concl. 51. n. 117. & ibi ratio aſſignatur.
Omnium bonorum pręſentium, & futurorum ſuſtinetur, quoad pręſentia; non autem, quoad futura, concl. 39. ſub n. 11. verſ. Illud vero, licèt ea indiſtincte valeat ad fauorem Eccleſiæ, cõcluſ 87. ſub nu. 11.
Pio loco facta acceptionem non requirit, concluſ. 17. num. 7.
Propter nuptias, & dos à pari procedunt, concluſ 84 nu. 138.
Illa propter nuptias, quam Maritus, ob adulterium vxoris lucratur Filijs adulteræ reſeruari debet, concl. 59. n. 73.
Quando animo compẽſandi facta præſumatur, vide concl. 109 n. 34.
Quando Concubinæ fieri poſſit, vide in Verbo. Concubinæ.
Quando de rebus apud hoſtes exiſtentibus fieri poſſit, vide concl. 88. num. 21. & in Verbo Legatum.
Quando indiget inſinuatione vitiatur in exceſſu tantum, concl. 87. ſub n. 111.
Reciproca, ſiue certitudinaria, & ob cauſam vel remunatoria ſolemnitatibus non indigent, concl. 86. n. 151. cum ſeqq.
Contrarium, ibi nu. 69.
Declara tamen, vt ibi num. 154. cum ſeqq. & nu. 226. & vide in Verbo Minor, & in Verbo Vniuerſitas.
Remuneratoria non dicitur ſimplex donatio, ſed potius quędam permutatio, concl. 86. nu. 153. & concl. 174. n. 38.
Donatori, quando alimenta debeantur à Donatario, vide concl. 89 n. 429. cum ſeqq.

Illius intereſt rem donatā non euinci, vt ab antidorabilibus liberetur, concl. 174. ſub n. 3.

Donatum Ambaſciatori, quando ſibi, vel Principi acquiratur, vide concl. 99. num. 11. cum ſeqq.

Cuius contemplatione donatum cenſeatur, ibi num. 16.

Donum, quod fit Epiſcopo pro ſuo iucundo aduentu de rarò contingente, in arrendamentum alicuius Epiſcopatus non cadit, concluſ. 145. num. 52.

DOS ab aliquo in ſubſidium debita non debet eſſe rigoroſa, nec talis, quæ egeſtatem dotantis inducat, concl 86. ſub n. 168. concl. 89. nu. 186. & conci. 174 n. 23.

Ab anteſato differt præſertim in prælatione, quæ licèt mulieri competat pro dote, non cōpetit tamen pro anteſato, quia inter dotem, & anteſatum inæqualitas tolleratur, concluſ. 118. n. 29. & 34.

Contrarium, ibi n. 30.

Concorda, ve n. 31.

Et an ſit danda iuxta Patrimonij quantitatem, vel mulieris, aut familiæ nobilitatem, vel potius ſecundum qualitatem Mariti cui nupſit, vide concl. 42. ſub n. 541.

Ab Auo nepti data, præſumitur contemplatione Patris, quia ad Officium Paternum ſpectat dotare Filias, concl. 42. n. 431. & ſeqq. & concluſ 174. nu. 24.

Fallit tamen, quando coniecturæ vrgerent in contrarium, concl. 42. num. 437. & ſeqq. & concl. 174. num. 27. cum ſeqq. vbi latè Exemplificatur.

Et an ea in legitimam imputetur Nepti, vide ibi num. 2.

A Patre data Filię mortuo, viro ad eum, non autē ad Filiam reuertitur, concl. 56. ſub nu. 69.

Fallit ſi Pater eſſet decoctus, vt ibidem.

Item fallit, ſi Pater eſſet mortuus, quando Filia vidua efficeretur, quia tunc illa dos conſolidaretur in muliere, & ad eius hęredes trāſiret, ſed relictis Filijs ad eos abſolutè ſpectabit, ibidem.

A Patre promiſſa Filiæ, ſi Filia vidua efficiatur, tunc penes Patrem remanere debet, concl. 56. ſub nu. 69.

Dandæ, vel reſtituendæ, quando ex bonis fideicommiſſi detrahi poſſit, vide concl. 152. ſub num. 57. & latius concl. 42. nu. 281. cum pluribus ſeqq. & concl. 84. nu. 132.

Data æſtimata, quando faciat emptionem, & quando non; Item, quando dicatur æſtimata, vide latè in concl. 68. per totam, & in Verbo Æſtimatio.

Data primo viro præſumitur, data ſecundo, cōcluſ 56 ſub n. 69.

Debita in vna re non poteſt inuita muliere ſolui in alia, concl. 91. n. 17.

Illa, & alimenta, quādo debeantur per Auium Maternum Nepoti, vel nepti, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. num. 423. cum ſeqq. & concl. 174. num. 1. num pluribus ſeqq.

Et ſi dos, & alimenta alicui legentur, tunc vtrumquè debetur, quamuis dos loco alimentorum ſuccedat, ibi n. 591.

Et donatio propter nuptias, quando amittatur inter coniuges, ob adulterium ab vno ex eis commiſſum, vide concl. 59. n. 73.

Ambæ à pari procedunt, concl. 84. n. 138.

Vxori reſtitui debent, quando à viro abſq; rationabili cauſa fuiſſet expulſa, ſecus ſi proprii auctoritate, & abſq; iuſta cauſa recederet, cōcluſ. 59. n. 304.

Et quæ dicatur iuſta cauſa, & quomodo ſit probanda, vide ibid. & n. 307. cum ſeqq.

Item in tuto collocari debent, & ex eorum fructibus, Mulier, Maritus, & Filij ſunt alendi, non autem ex proprietate, ne tractu temporis ambo mēdicare cogantur, concl. 152. n. 24.

Et legitima pari paſſu ambulant, concl. 142. ſub num. 84.

Etiam ex nudo pacto debetur, concl. 123 ſub num. 67.

Et ex quibus coniecturis, vel adminiculis ſoluta præſumatur in præiudicium Mariti, vel eius hæredum, aut etiam in aliorum Creditorum damnum, vide concl. 152. num. 4. cum ſeqq. & præcipuè nu. 10.

Ex fideicommiſſo nunquam detrahitur, niſi in ſubſidium, concl. 42. nu. 287. & 300.

Et onus probandi alia bona non extare, ex quibus dos, vel legitima detrahi poſſit, cui incūbat, vide, ibi n. 288. & ſeqq.

Extēde, & declara pluribus modis, vt ibi n. 282. cum pluribus ſeqq & concl. 84. n. 132.

Sed eā Filius ex, fideicom. non detrahit, quādo doloſè legitimam cōſumpſit, concl 89 n. 226.

Exigi poteſt à Marito ſoluto Matrimonio, dū extant Filij communes ad eos alendos, & tūc dos ad eum ſpectat, vti bonorum Filiorum vſufructuarium, concl. 89. n. 358.

Filiæ data, ſi abſq; eius culpa amittatur, an ea, iterum ſit dotanda. Vide concl. 89. num. 32. & concl. 142. num. 16.

Extende, & declara, vt conl. 89. num. 324. cum ſeqq.

Filię data, ſi ab hæredibus primi viri recuperari non poſſit, ea iterum eſt redotanda per Patrem, aut illius hæredes, ibi n. 332 & 353.

Si Filię ſpuris tradita fuit, ei amplius alimanta non debentur, ibi n. 91.

Filiæ ſpuriæ conſtitura, ea mortua ſine Filijs, ad dotantem, vel eius hæredes reuertitur, ibi num. 94.

Fallit tamen, ſi ea fuerit per Iudicem, ſecūdum valorem alimentorum conſtituta illi tradendo in vna vice pro dote, quod in pluribus annis eſſet tribuendum pro alimentis, ibidem.

Filiæ ſpuriæ aſſignata, ſi quantitatem à lege permiſſam excedat, à Patre retractari, ſiue reuocari poteſt, etiam conſtante matrimonio & in pręiudicium viri, vt ibidem.

Quando à Patre grauari poſſit, & quādo ſecus vide concl. 42. nu. 626. cum ſeqq & concl. 89. num. 323.

Si eſt promiſſa in quantitate, de bonis tamen ſoluenda, quando ſpecies, ſiue quantitas ſit debita; Item, quando fructus, ſiue alimenta de ea debeantur, vide concl.68.n.10. & concluſ.89. ſub n.365.

In dubio donata, & non animo repetendi data, ob ſpecialem fauorem dotis cenſetur, concl. 42.num.437.

In immobilibus conſiſtens ſoluto Matrimonio ſtatim reſtituenda venit, nec tunc expectatur annus, nec minus dilatio cum onere alendi vxorem venit concedenda, concl.89.n.346.

In pecunia conſiſtens ſoluto Matrimonio cum Patrimonio Patris confunditur; licèt ſecus, ſi in fundo dotali conſiſteret, ibi n.362.

Contrarium tamen, & verius tenent alij, ibid.

Licèt ſit priuilegiata, tamen illius fructus non ſunt priuilegiati, ibi n.360.

Loco alimentorum ſuccedit, & eſt cauſa finalis præſtationis eorum, ibi n.339.

Loco legitimæ ſuccedit, quando Statutum diſponit, quòd filia dotata non ſuccedat, nec aliquid petere poſſit, ibi n.324.

Contrarium tamen, ſi Statutum Filiam non excludat, ſed eam dotari mandet, concl. 89. num.325.

Declara, vt concl. 42. num. 634. cum pluribus ſeqq.

Maior debet dari Filiæ viduæ, quàm virgini, quia virginitas eſt altera dos, concl.56.n.69.

Mulieri data præſumitur ab eo, à quo ipſa erat dotanda, concl.48.n.4.

Promiſſa, & non ſoluta dicitur verè dos, concl. 170.ſu b n.37.

Quæ datur mulieri nubenti maioris quantitatis eſſe debet, quàm ea, quæ datur ingredienti Monaſterium, concl.13.n.2.

Declara, vt in concl.142.nu.110.& 111. vbi rationes allegantur.

Et quando vni Filię maior dari poſſit, quàm alteri, vide concl. 170.n.19.

Dos, quando debeatur Filiæ, etiam indigne nubenti, vide concl.42. ſub nu.65.

Quando de bonis dotantis, vel mulieris ſoluta præſumatur, vide concl. 174. n.42. cum ſeqq.

Quando peti poſſit, non obſtante pacto de non petendo, vide concl. 118. num. 8. cum ſeqq.

Quando ſit præferenda, vide concl.119.n.31.

Quando reſtituenda venit, tunc maſculi ſunt fœminis præferendi, concl.81.n.70.

Quando reſtituenda, vel aſſecuranda veniat, ob vergentiam viri ad inopiam, vel illius exilium, abſentiam, aut condemnationem, ad Triremes, vide latè in concl. 152. n. 20. cum pluribus ſeqq.

Et quando eſt reſtituenda, vel aſſecuranda quo ordine ſit procedendum, vide d. concl. 152.n. 34.cum ſeqq.

Quando eſt reſtituenda, tunc compenſatio non admittitur, neque retentio datur, concl. 152.num.62.

Quando cenſeatur conſtituta in omnibus bonis vxoris, vide concl.170. ſub num.19.

Quando ſoluta præſumatur ex coniecturis præſtationis alimentorum, & temporis diuturnitatis, vide concl.42. ſub nu.479.& concl.120. nu.125. cum ſeqq.

Quando præferatur alijs creditoribus, etiam anterioribus, vide concl.119.n.31. cum ſeqq.

Solum confeſſionata, nulla exiſtente promiſſione à principio, quando noceat viro tantùm, & non tertio, vide concl.42.n.478. & ſeq.

Sororis viduæ, quando inter alias Sorores, & Fratres æquis portionibus ſit diuidenda, vide concl.42.n.651.

Illa, vel alimenta ex quibus cauſis Filiæ ſpuriæ non debeantur, vide concl. 89.n.95. cum ſeqq.

Ea, vel eius fructus, quando exigi poſſint, per vxorem, licèt promiſſio ſit facta viro, vide ibi num.352. & in Verbo Vxor.

Vxoris teſtatoris, vti æs alienum, & impenſa funeris; in primis, & ante omnia detrahendæ venit, etiam ex fideicommiſſo, ante hæreditatis reſtitutionem, quia bona ſemper intelliguntur deducto ære alieno, concl.67.n.1.& 2.

DOTALIS fundus, quando alienari poſſit, vide concl.84.n.139. cum ſeqq.

Poſſeſſio rei dotalis in vxorem ſine traditione non tranſit, licèt ſecus ſit de illius Dominio, concl.164.n.29. & ibi ratio aſſignatur.

Ius dotandi, an à ſucceſſione differat, vel ſecundum eam reguletur, concl.174.n.14.& 15.

Dotare, & redotare, quando teneatur Pater, & Fratres, Filiam, & ſororem reſpectiuè, vide concl.84.nu.137. & concl.89. nn. 84. & ſeqq. & num.332. & 353.

Sed dos data à Patre de ſuo ad eum reuertitur. concl. 174.n.21.

Dotare Filias tenetur Pater, & non Mater, niſi in ſubſidium, concl. 86. ſub nu. 165. & concl. 174.num.10. & ſub n.14.

Illas dotare tenetur Mater in ſubſidium, quando Filia aliundè dotari non poſſet, etiam ſi ipſius Matris bona eſſent fideicommiſſo ſubiecta, concl.86.n.168.& concl.174. ſub n.13.

Eam conſtituere promittens idem eſt, ac ſi ipſe dotem conſtitueret, concl.154.n.26.

Illam dans, vel promittens, quando de euictione teneatur, vide latè in concl.142.nu.34. cum ſeqq.

Promittens eam, licèt ſit extraneus; tamen ſi in debito tempore non ſoluat, ad fructus dotis, & alimenta tenetur, concl.89.n.377. & ſeqq.

Illam non acquirit Maritus, qui viuenti vxori alimenta non præbuit, vel ei ægrotanti Medicum non adhibuit, vel imperitum adhibuit, ibi nu.375.

Fallit, quando tempore peſtis eſſ. mus, & in pluribus alijs caſibus, vt dicto num.375. cum ſeq. & vide in Verbo Maritus.

Quando poſſit mulier conſtituere dotem, vel pro ea, etiam ſine ſolemnitate Statuti, & Velleiano non obſtante, ſe obligare, vide concluſ. 86. n.162. cum pluribus ſeqq. & concl.118.n. 5. cum ſeqq.

Dotem vxoris, quando augeant arbores, lapidicinę, & Theſaurus in fundo dotali reperti, vide concl. 135.n.25. cum ſeqq.

Dotes filiarum, & ſororum opes euertunt, & ideò ęquum eſt, vt ad illum fontem reuertantur, à quo defluxerunt, concl.42.n.97.& vide in Verbo Dotis aſſecuratio, & Aſſecuratio Dotis.

Illius augmentum, ſiue lucrum quomodo reguletur, vide Augmentum.

Ob eam poteſt feudum alienari, non exiſtentibus tamen alijs bonijs, ſed cum conſenſu Domini. concl.87 n.49.

Bona minoris dotis cauſa alienari poſſunt, ſi Maritus dotem in bonis ſtabilibus recipere noluerit, ibi n.1.

Declara tamen, quòd ea alienatio non ſuſtinetur, niſi Decretum Iudicis interuenerit, ibi num.130.

Et quando bona ſtabilia mulier minor poſſit dare in dotem viro ſine ſolemnitatibus, vide concl.86.n.77.

Huiuſmodi cauſa eſt valdè fauorabilis, concl.89 num.355.

Illius, ac anteſati cauſa ſilet, dum cauſa matrimonialis in Curia Epiſcopali tractatur, concl. 118.nu.11.

Summaria eſſe debet, concl.128.n.316.

Et quando ſit appellabilis, vide ibi n. 312. cum ſeqq. & n.751. cum ſeqq.

Illius conſtitutio expreſſa, vel tacita, ſi nõ pręcedat, neq. etiam vllum de eo anteſatum debetur, concl.118.n.2.

Dotis creditor in quibus bonis ſatisfieri debeat vide in concl. 36.nu.33.

Illius fauore multa ſunt ſupplęnda, vt ex incerta ęſtimatione rerum dotalium emptionem conſtituamus, concl.68.n.21.

Item illius fauor operatur, vt contractus emptionis non corruat, etiam, quòd tertius non fuerit arbitratus, in cuius arbitrium fuerat collata æſtimatio, licèt tamen ſecus eſſet in alio contractu, ibi n 26

Fallit in augmento dotis, ibi n.27.

Fructus illius, quando dotem augeant, vel ſint cõpenſandi cũ alimẽtis, aut eos lucretur Maritus, vel eius hæredes, & quando ipſi ſint reſtituendi vxori, vide concl. 89.n.343. cũ ſeqq.

Item fructus dotis, quando percipiat ſponſus, vide ibi n.356.

Plura vide in Verbo Fructus.

Illius hypotheca an, & quãdo à die promiſſionis, vel ab illo ſolutionis acquiratur, vide cõcluſ.152.n.74. cum ſeqq.

Intereſſe dotis ceſſat ceſſãtibus oneribus Matrimonij, etiam ſi filij communes extarent, cõcluſ.89.n.356. & ibi ratio aſſignatur.

Legatum dotis pauperi factũ dicitur piũ, & in cauſam alimentorũ factum cenſetur, ibi n.591.

Et ſi ſint relictæ dotes pro maritandis puellis, ſi reſtituantur, an ſint in idem opus earum dotationis erogandæ, vide ibidem.

Et illud legatum, quando animo compenſandi factum præſumatur, vide concl.174.n.29.cum ſeqq.

Eius legatum tempore nuptiarum ſoluendum, quando dicatur purum, ſiue conditionale, vide concl.42.n.634.

Priuilegium dotis maius eſt, quàm illud Velleiani, concl.86. ſub nu.167.& concl.170.n.38.

Et huiuſmodi priuilegia ad hæredes non tranſeunt, ſed ſoluto matrimonio ceſſant, concl. 89.ne.356. & 361.

Contrarium, ibi n.362.

Illius promiſſio intelligitur, vt effectum habeat poſt quàm Matrimonium fuerit contractum, ibi n.356.

Sed ſi de huiuſmodi promiſſione non appareat, niſi per confeſſionem Mariti, tunc ea valde ex diuturna alimentorum præſtatione comprobatur, ibi n.277.

Et illius repetitio tentata per Matrem, an impediri poſſit, per exceptionem adminiſtrationis tutelæ, & rationis non reddatę, vide concluſ.56.n.75.& ſeq.& concl.152.n.63. cũ ſeqq.

Et talis repetitio, quando fieri poſſit, cum obligatione in forma Camerę, ſicuti ea fuit promiſſa, vide concl.167.n.135.

Illius reſtitutio, vel aſſecuratio, abq; Inſtrumento dotis fieri non debet, concl.152.n.70.

Illius ſolutio in aliqua parte probata in totum ſoluta præſumitur, ibi ſub n.9.

Dotis Titulus ſoluto Matrimonio ad non titulũ reducitur, concl 356.& n.360.

DVBIA probatio probantem non releuat, concluſ.44.n.28 & ſeq.

Sed quando dicatur dubia, vide ibidem, n.30.

Dubia, quando ſunt danda in cauſa, quid facere debat Iudex, uide concl.168.n.27.

Eſt dubius litis euentus, concl.60.n.92.

Et talis dubius litis euentus in probanda lęſione conſiderari debet, concl.133.nu 59.

DVO vincula ſtrictus ligant, quàm vnum, concl. 42.nu.94.& concl.84.n.5.& 237.

Fallit, quando vnum ex illis eſſet impertinens, ibid. num.237.

DVPLEX cauſa prohibitiua vincit vnam tantũ permiſſiuam, concl.84.n.57.& 237.

DVX, ſiue ſimiles titulati, etiam vendita, ſiue reiecta dignitate, illius tamẽ nomen retinere dicuntur, concl.140.n.21.& concl.143.n.91.

E

ECCLESIA Catedralis dicitur eſſe in Epiſcopo, & Epiſcopus in ipſa, concl.1.n.171.

Contractum pro parte approbare, & pro parte impugnare non poteſt, concl.85.n.20.

Dimittere non poteſt bona propria habita fide de re, ſibi in cambium aſſignanda, concl. 85.num.135.

Decepta dici non poteſt, ſi res per eam alienata pretioſior, fiat, ibi nu.219.

Deſtructa non expirat legatum illi factum; ſed illud ad Pontificem tranſit, concl. 89 num.66.

Illius bona, quando poſſint alienari, & quæ ſolemnitates in eorum alienatione requirantur, vide concl.85. per totam.
In eius damnum redundare dicitur, quãdo vtilitati publicæ non conſulitur, concl.11 t.n.5.
Illius, ac Epiſcopi conſecratio fieri poteſt, etiã die non Dominico, & in ea conficienda Sacra vnctio adhibetur, concl.1.n.21.
Eccleſiæ, & minoris fauore contractus claudicatio tolleratur, concl.2. num. 61. & concl. 85. 85.n.17. & 244.
Illa, & minor pari paſſu ambulare dicuntur, concl.86.n.241. & concl 119.n.48.
Illius iura quomodo, & quando in arbitrum remitti poſſint, concl. 133. n. 146.cum ſeqq.
Et læſionem Eccleſiæ allegans illam probare tenetur, concl.85.n.13.& 124.
Pollutæ Eccleſiæ reconciliatio Abbati concedi non poteſt, niſi cum graui offenſa iuriſdictionis Epiſcopalis, concl.1 n.42.
Et quando illi competat remedium recuperãdę, non obſtante præſcriptione quadriennij, vide concl.85.n.168.cũ ſeqq.& in Verbo Remediũ
Illi ſemper datur reſtitutio in integrum, quatenus non fuerit vtiliter contractum, ibi n 207.
Fallit, quando quadriennium eſſet lapſum poſt obſeruantiam contractus per 40. annos, ibidem.
Eccleſię vacatio, quãdo detur per Prælati aſcenſionem ad aliam, vide concl.56.n.144.
Eius vtilitas de quo tempore ſit conſideranda, ad validitatem alienationis, vide concl.85.n. 217. cum ſeqq.& n.329
Eam fabricare, vel collapſam reficere, quando & quomodo teneantur Archiepiſcopus, Epiſcopus, Canonici, Rector, vel Parrochiani, vide concl. 138.n.71. cum ſeqq.& concl.145. num.22.
Noua in locum antiquæ ſubrogata, quãdo omnes illius qualitates aſſumere debeat, vide concl.144.n.38.
Parrochialis ex oblationibus Parrochianorũ conſtructa præſumitur, concl.48.n.5.
Parrochialis, ac Beneficia curata cæteræq; dignitates obtineri poſſunt, etiam à non habẽte ordines, dummodo primam tonſuram, & vigintiquatuor annos completos habeat, cõcluſ.72.n.69. & 71.
Per mortem Abbatis Regularis habentis iuriſdictionem quaſi, Epiſcopalem vacare, & vidua fieri dicitur, concl.1.n.2.
Probationes nouas, etiam poſt Proceſſus publicationem ea facere poteſt, ſi de eius læſione conſtet, & dummodo concurrat, non ſolum cauſæ cognitio, ſed etiam magna, & exacta diligentia ob timorem ſubornationis, concl.148 num.396.
Si de tempore conceſſionis alienius rei in emphiteuſim erat diues, nunc verò de paupertate reperiatur, eſt in illius, vt electione, aut eã rem pro ſe retinere, vel alteri concedere, concluſ.85.n.331.
Declara tamen, vt ibi n.332.
Quando ante beneplaciti conſecutionem, vel legitimam executionẽ à cõtractu reſilire poſſit, ſi reſeruato beneplacito alienationem fecit vide concl.85.n.243.cum pluribus ſeqq.
Quando eam ampliari contingat, tunc inſignia in ea exiſtẽtia nõ ſunt delenda, concl.144.n.36
Et quando relocare teneatur finita linea, vide concl.128. ſub n.684.
Quando deſtruitur, & poſtea ræedificatur, tunc omne ius patronatus, & aliud, quod quis in ea habebat amittitur, concl.144.n.37.
Quando poſſit facere pactum de lucrandis meliorамentis in euẽtum caducitatis culpa emphiteutę, vide concl.136. ſub n.21.
Quando Priuilegium, ob non vſum amittat, vide concl.103. num.17. cum ſeqq. & in Verbo Priuilegium.
Quãdo præferatur creditoribus anterioribus, vide concl.119.n.48.
Quando Patronum ad egeſtatem reductum alere teneatur, vide concl.89.n.439.cum pluribus ſeqq.& in Verbo Alimenta.
Quando poſſit alienare, ſine ſolẽnitatibus rem retinendo, & quãdo ſecus, vide concl.85.n.84.
Rectorem alere tenetur, non obſtante præſcriptione decimarum, concl.89.n.440.
Refecta, & conſtructa in dubio præſumitur ab eis, qui eam conſtruere, & reficere tenebantur, concl.138.n.80.
Refugium reorum immanis criminis eſſe non debet, concl.150.n.25.
Illius vacatio damnoſa eſſe ſolet, concluſ.128. num.274.
Semper citari debet, quando fabricatur proceſſus ſuper alienatione rei ſuę; aliàs proceſſus eſſet nullus, concl.85.n.189.
Si ea alienationi factæ ſtare velit, quando pars aduerſa illam impugnare non poſſit, vide concl.85.n.17.cum ſeqq.
Si ex contractu locupletetur, id quod eum alterius iactura percepit reſtituere tenetur, concluſ 85. num. 225.
Declara tamen id eſſe verum, ſi illud pretium probetur fuiſſe verſum in vtilitatem Eccleſiæ, & Aduerſarij iacturam; alias ſecus, ibi n.226.
Rurſus declara, vt in concl.136.ſub num. 21.
Illas ſolemnitates in alienatione annuorum redditũum adhibere debet, quæ in alienatione immobilium requiruntur, concluſ.113. num. 16.
Vti pia mater & cultrix omnium locupletari non debet cum alterius iactura, ſed æquitatẽ ſeruare tenetur, & præcipuè in materia caducitatis.concl.66.num.29.& concl.84.nu.86.
Limitatur in concl.136.ſub num.21.
Item vti pia mater omnium Omnes ad ſe venientes benignè amplecti debet, concluſ. 65. num. 29.
Vti pia mater, & cultrix omnium illis ad ſe redeuntibus nunquam gremium claudit, concluſ. 124.ſub num. 22.
Eccleſiaſticæ perſonæ, Vide Perſonæ.
EDERE, & Editio, Vide in Verbo Editio.

EDICTA, ne Frumenta, & cæteræ fruges etrahãtur, Principes tempore careſtiæ facere tenẽtur, vt annona conſeruetur, & ne carior fiat, concl. 111. n. 4.

Illa pro conſeruatione annonæ facta, etiam perſonas Eccleſiaſticas ligant, ibi n. 5.

Extractionem prohibentia, tàm ligant eum qui in via publica blada extrahere reperitur, quã ſi iam extra Patriam extraxiſſet, ibi n. 11.

Quid ſi negauerit extra territorium portare, & vltra locum, vbi repertus fuit, domum habeat? vide ibid. & n. 12.

Extractionem victualium prohibentia, vel ea conſignari iubentia an, & quando nedum Ciues, ſed etiam forenſes ligent, vide ibi n. 13. 14. 33. & ſeqq.

Extractionem prohibentia forenſes colentes agros in territorio prohibentis non compræhenderẽt; ſcilicèt, quoad portionem fructuum ad eos ſpectãtem, ibi num. 26. & ibi ratio aſſignatur.

Reſtringe tamen, vt ibi n. 27.

Extractionem prohibẽtia extrahentem ex cauſa neceſſitatis, veluti pro victu, aut probabiliter ignorantem, vel dolo carẽtem non ligant, ibi nu. 28. 29. & 30.

Si die certa Frumenta conſignari iubeant, tunc aſſerens cum iuramento illa ignoraſſe, & die ſequenti paruerit à pœna excuſatur, ſi tamen de principis Mandato conſtet, concl. 111. nu. 31 & 32.

Etiam forenſes, & ignorantes ligant, quando fuiſſent à Principe promulgata, & in eis Decretum irritans fuiſſet appoſitum, ibi n. 37.

Declara tamen, id ſolùm procedere, quoad nullitatem actus in contrarium geſti, non autem, quoad incurſum pœnę, ibi n. 38.

Et de illis publicatis non eſt dubitandũ, quando ea in Bullario impreſſa reperiuntur, ibi ſub num 37.

Extractionem prohibentia eum non afficiunt, qui præſcriptionem triginta, vel quadraginta annorum in extrahendo probaret, concl. 111. ſub nu 39.

Sed an minorem extrahentem compræhendãt, vide, ibi n. 45. & 41.

Plura vide in Verbo Bannimenta, & in Verbo Conſtitutio.

Edictum ad exhibendum ſuper æquitate eſt fundatum, concl. 78. n. 48.

EGENVS quomodo differat à paupere, vide concl. 84. n. 205. & in Verbo Pauper.

Vide in Verbo Egeſtas, Penuria, Neceſſitas, & Pauper.

ELECTA vna via agendi, quando poſſit ea omiſſa altera capi, vide cõcl. 35. fere per totã.

ELECTIO Abbatis duplex eſt, alia generalis actiua, & paſſiua, alia particularis, concluſ. 2. num. 1.

Illa Abbatis generalis actiua, & paſſiua, ad quẽ ſpectet; Item cui competat illa particularis cuiuſcunq; Monaſterij, tàm actiua, quàm paſſiua, vide ibidem.

Quomodo, & à quibus, & de quibus perſonis fieri debeat, vide ibid. cum ſeqq.

Non vitiatur, ſi non præceſſerit auditio Miſſæ de Spiritu Sancto; licèt illa ad benè eſſe præcedere debeat, ibi n. 9.

Fieri debet intra tres menſes à die certæ vacationis, aliàs deuoluitur ad alios Superiores, vel ad Papam, ibi n. 11.

Illa Abbatiſſę, ad hoc, vt ſuſtineatur, quæ ſint neceſſaria, & electa quas prærogatiuas habere debeat, vide concl. 3. per totam, & in Verbo Abbatiſſæ electio.

Facta coram examinatoribus extra Synodum confirmatis, quando ſit inualida, vel ſuſtineatur, vide concl. 128. ſub n. 286.

De digno omiſſo idoniore, quando fieri poſſit, vide concl. 2 n. 13. & ſeq. concl. 3. nu. 2. & ſeq. & concl. 128. n. 278.

Neq; eſt retractanda, etiam ſi iuramento quis ſe obligaſſet de digniori eligendo, concluſ. 2. num. 14.

Electio Epiſcoporum, & Archiepiſcoporum, quando eſt fienda de Abbatibus, tũc qui ſint vocandi, vide concl. 1. nu. 75.

Et quis dicatur abſens, vel non, ad hoc, vt ad electionem citandus ſit, vel non, vide concl. 131. n 13. & prius concl 128. n. 522.

Eſt à principio voluntatis, confirmatio verò fit indè neceſſitatis, concl. 2 n. 4.

Fieri debet per modum ſcrutinij, vel compromiſſi, vel communis, inſpirationis, & alio modo facta eſt nulla. ibi n 8.

In alternatiuis regulariter eſt debitoris, concl. concluſ. 95. num. 14. & prius concluſ. 91. num. 4.

Declara tamen pluribus modis, vt ibi num. 15. cum ſeqq. & vide in Verbo *Alternatiua*, & in Verbo Debitor.

Sed quando dicta electio amittatur à debitore vide ibi d. concl. 96 n. 19.

Paſſiua maiorem libertatem requirit, quàm actiua, concl. 2. n 6.

Illa Pœnitentiarij, quando ſpectet ad Papam, vel ad Epiſcopum, & Capitulum, vide concl. 97. nu. 28.

Ea Prælati eſt faciẽda de eo, in quem maior pars Capituli conſentit, concluſ. 2. n 11.

Redditur nulla, ſi quis ex Electoribus præſentibus non ſcrutetur, ibi n. 10.

Succeſſoris fieri poteſt, antequàm corpus mortui Prælati ſit ſepultum, licèt non ante mortem, ibi n. 11.

Illa ſoluendi in pecunia id, quod debetur in bonis regulariter eſt debitoris, concluſ. 91. num 4.

Fallit tamen in caſu à teſtatore ordinato, vt ibi num. 5.

Tertij, quando, & à quibus ſit facienda in caſu diſcordiæ, vide concl. 69. n. 56. cum ſeqq.

Electio vxoris, ſi ſit reſeruata ſuper eo, an velit ſibi dotem reſtitui in bonis teſtatoris, aut in pecunia, quid facere debeat vxor, ad hoc, vt viri hæres in mora conſtituatur, & ad

in-

inte cuſaria teneatur, vide concluſ. 89. n. 363.

Sepulturæ quibus competat, vide concluſ. 100. num. 9. Sed remiſſiuè.

Electionem alicuius factam impugnans, vel ab ea appellans, tunc certam formam electionis exprimere tenetur. concl. 128. num 522.

Sed quomodo electio, ſiue ſcrutinium ſit faciendum, vt valeat, vide ibidem.

Ab Electione facta in concurſu de aliquo beneficio, quando appellatio detur, vide cõcl. 128. num. 268.

Electiones clandeſtinæ, vel per occulta conuenticula factæ ſunt irritæ, concl. 2. num. 7.

Et clandeſtinæ dicuntur illæ, quas electores inter ſe ſecretas retinent, concl. 2. num. 7.

Et ſemel facta electione, quando variare liceat, vide concl. 35. num. 1. & 14 concl. 68. num. 87. & concl. 96. nu. 17. cum ſeqq.

Illi de ſe factę, quando Abbas acconſentire poſſit, vide concl. 1. num. 73. & ſeq.

Electionum formæ quæ ſint, vide concl. 2. num. 8. remiſſiuè.

Electores ad electionem celebrandam in aliquo honeſto loco Monaſterij conuenire debent, concl. 2. num. 7.

Ante Mortem, vel depoſitionem, aut ceſſationem Prælati, ad electionem ſucceſſoris deuenire non poſſunt, concl. 2. num. 11.

In electione Abbatis ſcrutatoribus ſecretè, vel in ſcriptis per ſchedulas eorum vota tradere debent, concl. 2. num. 10.

Iurare debẽt de eligẽdo magis idoneo, ſecundũ Deũ, & eorum conſcientias, concl. 2. n. 17.

Electus ad aliquod officium, quando appellare, vel ſe excuſare poſſit, vide concl. 128. nu. 362. & 363.

In Abbatem electus, antequàm confirmetur adminiſtrare non poteſt, concl. 2. num. 4.

Electioni de ſe factæ intra mentem à die habitæ notitiæ ac conſentire tenetur, concl. 2. ſn. 11.

Vti Arbiter, vel Arbitrator electus, quamuis eligere poſſit, qua auctoritate vti velit, tamen ſi vnam viam elegit, amplius ad aliam redire non poteſt, concl. 133. num. 64.

Eligendi, & confirmandi ſimul poteſtatem habens, tunc ipſe quod eligit, confirmare videtur. concl. 2. num. 4.

Eligendi habilitas conſideratur de tempore electionis, & non de tempore vacationis Prælaturæ, concl. 2. num. 24.

Eligendi ius, quando expiret, & in alium tranſfundatur, vide concl. 96. num. 19. & ſeq.

Eligens aliquem ad aliquid peragendum ipſe, de illo maximam confidentiam habere præſumitur, concl. 100. num. 32.

Dignum omiſſo digniori eligens mortaliter peccat, concl. 2. num. 20.

Eligens Iudex vnam viam in Iudicando, eam amplius deſerere non poteſt, concl. 129. n. 110

Eligentes ſcienter indignum facultate eligendi ſunt priuandi, concl. 2. num 15.

Eligitur idoneus, & non idoneus poſtulatur, concl 3. num. 12.

ELEEMOSINARVM diſtributio de ordine teſtatoris facta pauperibus valet, etiam, quòd pauperiores inueniantur, concl. 2. num. 19. & concl. 47. n 37.

Illarum, quæ non ſint certę, vel Miſſarum ex eis pendentium, ſi non fiat expreſſio in impetratione gratiæ, non obid ea ſubrepętita redditur, concl. 126. n. 35.

Et ad quem ſpectent, & multa alia in materia, uide concl. 138. n. 33.

EMANCIPATIO hodie, nec iura ſanguinis, nequè naturalem affectionem; immò nec etiam ius Patriæ poteſtatis in totum tollit, concl. 42. num. 234.

Si reperiatur in aliquo Inſtrumento, ac etiam donatio eidem emancipato facta, tunc præſumitur emancipationem præceſſiſſe donationem, ad hoc, vt vterq; actus ſuſtineatur, concluſ 47. n. 16.

Emancipatis filijs legitima debetur, concluſ. 42. ſub num. 234.

Emancipato, quando debeantur alimenta, vide concl. 89. n. 180. & in Verbo Alimenta.

EMENDATIO per tres, aut quatuor annos in homine, & muliere inducitur, concluſ. 59. num. 112.

EMENS à Fiſco, vel ab Eccleſia, locationi ab anteceſſoribus factæ ſtare non tenetur, concl. 2. num. 78.

Feudum, vti allodiale ſcienter re, & prætio carere debet, concl. 87. n 63.

Rem alienam, vel alteri obligatam ſcienter, quando contra venditorem de euictione, & ad prætij reſtitutionem agere poſſit, vide concl. 88. nu. 13. cum ſeqq.

EMERE Frumentum Ciuitatis, vel Fiſci, quando quis cogi poſſit, vide concl. 111. nu. 7. cum ſeqq. & in Verbo Penuria.

EMERGENTIA de nouo nouum iudicium expoſtulant, ac nouo indigent auxilio, concl. 43. num. 9. concl. 89. num. 177. concl. 131. ſub nu. 52. & concl. 148. n. 148.

Emergenti omiſſo, ſi Iudex ſuper principali procedat, tunc appellatio datur, concl. 128. n. 469.

Declara tamen, vt ibi n. 470. cum ſeqq.

EMPHYTEVSIS alicui conceſſa, vſq; ad tertiã generationem, quando Pronepotes compręhendat, vide concl. 28. n. 20. cum ſeqq.

Ea finita abſq; culpa Emphyteutę melioramenta ad eius hęredes, & ſucceſſores ſpectant, & alienari, ac hypothecari poſſunt, abſq; caducitatis incurſu, licèt tamen in eis Dominus directus ſit præferendus, concl. 84. n. 92. & concl. 87. num. 36.

Fallit tamen, ſi cũ culpa etiã adeſſet pactum de illis lucrandis, concl. 136. ſub 21.

Conceſſa ab Eccleſia, vt ad fertilitatem reducatur, ſi poſtea fertilis effecta ad manus Eccleſiæ redierit, tunc iterum ſine ſolemnitatibus concedi non poteſt, concl. 85. nu. 328.

Declara tamen, vt ibi n. 330. cum ſeqq.

Eccleſiaſtica, quando illegitimis concedi poſſit, vide concl. 142. ſub n. 63.

Et

Et regulariter ea concedi non ſolet,niſi pro ſe, filijs,& nepotibus,concl.28.ſub num.22.
Fallit,vt ibidem.
Et quando huiuſmodi emphyteuſis,etiam ad hęredes extrancos tranſeat, vide concluſ. 84. num.117.
Et in quo à contractu cenſuali differat, vide concluſ.87. num.121.
Illa & feudum quando ad filios adoptiuos,& arrogatos tranſeat,vide concl.58.n.10. cũ ſeqq.
Perpetua alienatio; non autem temporalis vocatur,concl.84. nu. 101.
Et quando potius dicatur talis,quàm locatio,vide concl.136.num.21.
Quando prohibita cenſeatur, prohibita alienatione,vide concl.84. num.104.cum ſeqq.
Item quando poſſit fieri alienabilis,& cum hęreditate,etiam ad extraneos trãſeat,ibi n.117.
In illius renouatione,ob lineam finitam ſemper proximior eſt præferendus,etiamſi ſit fœmina, concl.128.num.684. cum ſeqq. & ibi multa.
Et intra quod tempus ſit petenda renouatio, & quando illud currere incipiat, vide ibid.
Et ſi per Papam fuerit confirmata, non poteſt Ordinarius, vel alius inferior de illius validitate, ſeu inualiditate cognoſcere, concl.130. num.19.
Solita concedi ad vigintinouem annos, ad renouandum, cum beneplacito Sedis Apoſtolicæ,tranſit ad quoſcumque hęredes, & ideò ſi alteri poſteà in perpetuum concedatur, erit abſque beneplacito valida,concl.85.nu.46.
Contrarium habetur in dicta concl.85. nu.109.
Itẽ quando ad extraneos tranſeat, dixi in concluſ.84.ſub num.117.
Vt poſſit concedi, Iudex arbitrari debet, quãta vtilitas Eccleſiæ eſſe debeat,concl.134. nu.25.
EMPHITEVTA à Iure ſuo non cadit,ſi promittat rem vendere, ſecus ſi eam verè venderet, concl.150.n.29. & 66.
A Iure ſuo non cadit ſi ſine conſenſu Domini tradat poſſeſſionem rei Emphyteuticæ,in vim conſtituti, ſi ad id actualis poſſeſſio ſit neceſſaria,concl.48.num.76. & ibi ratio datur.
Caducitatem non incurrit, canonem non ſoluendo, quando non adeſt, qui illum recipiat, concl.50. num. 32.
Impenſam factam in Emphyteuſi recuperat, cum ea illius, non autem Domini commodo cedat, concl.62. nu. 123.
Et quas impenſas recuperet,& facere teneatur, vide ibidem.
Inueſtituram acceptare non poteſt, niſi etiam decretum Iudicis ſuper ea factum acceptet, quia illud pars Inueſtituræ dicitur, concl. 48. num.40.
Incidendo arbores, vel vtendo illis vi ventorũ eiectis, quando à Iure ſuo cadat, & quando à caducitate excuſetur,vide latè,concl.136.n.3. 7.& 17 cum.ſeqq.
Partem Emphyteuſis alienans, non cadit à toto, ſed,ab ea parte tantum, concl.84. nu.292. & 297.
Fallit,vt ibi, num. 295.
Plures condominos habens,ſi alienat rem Emphyteuticam, ſine conſenſu Omnium ab Emphyteuſi non cadit, niſi pro parte illius, cuius conſenſum non requiſiuit, concl.84.n. 293.
Pro retractu agere poteſt,tanquàm vtile Dominium habens,concl.62.ſub num. 41.
Declara tamen,vt ibidem.
Et quando ab Emphyteuſi poſſit expelli, vide concl.136.ſub num.5.
Si concedatur licentia alienandi, tunc ille alienare poteſt,ſine alio aſſenſu Domini,cõcl.154. ſub num. 51.
Sed vt à poſſeſſione remoueatur, declaratoria Iudicis requiritur,concl.164. num.12.
Extende, & declara, vt num.13.cum ſeqq.
Emphyteutica bona, poſſunt obligari, & maximè pro dote, ſed reſoluto iure dantis reſoluitur etiam ius recipientis,concl.154. nu.122.
Empeyteuticæ rei alienatio, ſi fiat ab hæredibus ex capite ignorantiæ, tunc illi à caducitate excuſantur, cenſus tamen decurſos ſoluendo, concl.84.num.296.& concl.87.nu.54.
Illius rei caducitatem prætendens probare debet Dominium,& quòd illa res ſit Emphyteutica,concl.78. num.37.
Et talis probatio quomodo fieri debeat, vide ibi num.38.cum ſeqq.
Dictæ rei poſſeſſionem non poteſt Dominus, ob deteriorationem, vel non ſolutum canonẽ propria auctoritate capere, concl.164.nu.11. & num.12. ratio aſſignatur.
Extende, & declara vt dicto nu.12. cum ſeqq.
Emphyteuticæ res, ſi vendantur ab Eccleſia pro emendis bonis liberis,non ob id alienatio vtilis Eccleſiæ eſſe dicitur, cum poſſit eſſe, quòd bona libera non ſint valoris æquiualentis Emphyteuticis,concl.85.num. 133.
Emphyteuticum non præſumitur omne id, quod intra fines bonorum Emphyteuticorum continetur, concl.93. num.9.
Contrarium ibi, num.2.
Plura,vide in Verbo, Feudum.
EMPTIO facta pro perſona nominanda quid operetur, & quando ea nominatio ſequi debeat, & quando ea præſumatur facta, & quomodo emens in ea ſe ingerere debeat, vide cõcl.48.num.41. & vide multa in verbo Venditio in hac materia.
Emptor de euictione agere poteſt, etiam antequam ſibi moleſtia inferratur, veluti ſi res vendita eſſet in totum, vel pro parte aliena. concluſ.78. num.36.
Rei Eccleſiæ,non concurrẽtibus debitis requiſitis,ipſam rem,vnà cum fructibus reſtituere tenetur,ſed pretium ab alienante, vel eius hęredibus recuperare debet, concl.85. nu. 4.
Extende, & declara, vt ibi, num.6.cum pluribus ſeqq.
Et quando cogi poſſit ſtare illi contractui, vel ab eo,etiam Eccleſia inuita recedere valeat, vide concl.85 num.17. cum ſeqq.
Verſionem pretij in vtilitatem Eccleſiæ probare,

re non tenetur, quando vtilitas ab initio apparuit, concl. 85.n.120.& 210.
Extende idem procedere, quando pretium illud fuit actualiter depoſitatum, ibi n.121. & plura vide in Verbo Verſio.
Feudi probare tenetur pretium fuiſſe verſum in cauſam licentiæ, ſiue neceſſitatis, concl.86. num.207.& concl.87.n.49.
Rei feudalis ſine conſenſu Domini, quando res reuocatur, ſi ſit in bona fide debet recuperare pretium, ſi verò in mala, re, & pretio carere debet, concl.87.n.61.
Rei litigioſæ ſi fuit in bona fide, & venditoris fraudem ignorauerit, pretium, & omnia alia damna, & intereſſe ab ipſo venditore recuperat, ibi nu.86.& 93.
Fallit ſi emptor fuit in mala fide, quia tunc rem abſq; ſpe pretij reſtituere tenetur, licèt illud non lucretur venditor, ſed Fiſco applicatur, ibi nu.86.
Declara, vt ibi n.93. cum ſeqq.
Rei minoris, quando eam retinere poſſit, donec pretium ſolutum ſibi reſtituatur, vide concluſ.86.n.92.& 93.
Rei minoris, vel Eccleſiæ, quando verſionem pretij in illius vtilitatem probare teneatur, vide concluſ. 86.num. 205. cum ſeqq. & in Verbo Verſio.
Rei ſterilis ſuum laborem in ea reducenda ad fertilitatem conſumptum perdere nō debet, concl.85.n.330. & 332.
Soluēs pretium rei Emptæ creditoribus primo venientibus bona fide liberatur, etiam ſi adſint alij anteriores, concl.88. n.18. cum ſeqq.
Soluendo anterioribus creditoribus venditoris, abſq; alia ceſſione iurium anterioritatis receptionem habet, quæ ad impediendam immiſſionem per alium creditorem poſteriorē petitam, ſufficit, concl 119.n.53.& 54.
Emptori eſt imputandum, ſi litem motam ſuper re empta venditori non denunciauit, concl. 128.ſub n.367. & n.772. cum ſeqq.
Illi acquiritur quicquid, poſt perfectam venditionem rei venditæ acceſſit, concl.70.n.17.
Quando ad emptorem cum pacto redimendi ſpectet id, quod per alluuionem medio tempore fuit acquiſitum, vide concl. 94. num.9. cum ſeqq.
Illius non fiunt arbores, quę illi ante venditionem fundi fuerunt oſtenſæ, & poſtea vi ventorum euulſæ, concl.136.n.9.
Emptum ex propria, vel aliena pecunia, quando ſibi, vel alteri acquiſitum dicatur, vide concl. 28.nu.1.& ſeqq.
ENVNCIATIVÆ prolatæ à non habente intereſſe, ſi ſint cum adminiculis inductæ probationem inducunt, concl.55.nu.25.& concl.120. num.18. & 85.
Enunciatiua publici Inſtrumenti ætatem probat, concl.72.n.20.
Verba enunciatiua in Inſtrumentis antiquis vim publicæ vocis, & famæ habent, concl.120 num.35.
Inſtrumenti antiquiſſimi enunciatiuæ communem hominum opinionem, & nobilitatem probant, ibi n.36.
Duæ antiquæ, & ſupra hominum memoriam p enè probant, concl.120. num.83. & concl. 155.num.89.
Declara, vt in concl. 120.n.84.
Plures prouenientes ab eadem perſona, pro vnica tantum reputantur, concluſ. 120. ſub num.84.
Sed, vt probent à perſona non ſuſpecta prouenire debent, ibi n. 18. & 85.
Fallit ſi adminicula concurrant, quia tunc probant, etiam ſi, ab intereſſe habentibus emanaſſent, ibi n.86.
Antiqua ſi ſit vnica non probat, niſi ſit adminiculata, ibi n.88. & concl. 155. ſub n.89.
Vnica licèt non probet, tamen ſi ſit antiquiſſima ſemiplenam probationem facit, concluſ. 120.nu.89.
Non probat in facto recenti, etiam ſi de veritate enunciari ageretur, ibi n.90.
Fallit ſi iuramentum concurrat, ibi n.91.
Enunciatiuæ, vt dicantur antiquæ curſus cētum annorum requiritur, ibi n.92.
Et tales identitatem bonorum probant, ibi num.93.
Extende id procedere, etiam in præiudicium tertij, ibi n.94.
Subextende, quòd plures antiquorum Inſtrumētorum manu diuerſorum Tabellionum ſubſcriptorum Dominium, etiam in præiudicium tertij probant, ibi n.95.
Contrarium, nu 96.
Concorda, vt ibi nu.97.
Illæ Papæ probant, quando in re antiqua illius diſpoſitio eſſet fundata, ibi n.98.
Antiquiſſimæ Pontificum vnionem, ſine annexionem probant, ibi n 99.
Enunciatiuas diuerſas operatur inſertum antiquarum litterarum de Verbo ad Verbum, quamuis litteræ ipſæ non exhibeantur, concl. 120 nu.100.
Enunciatiua Verba in antiquis filiationem probant, ibi nu.101.
Enunciatiuæ antiquæ collationem Iuris patronatus corroborant, ibi n.102.
Plura, vide in Verbo Aſſertio.
EPISCOPALIS dignitas culmen dignitatem appellatur, concl.120.n.105.
Iuriſdictio in Diœceſim, quomodo defferar ab Archiepiſcopali in Prouinciam, vide concl. 138.nu.43.
Epiſcopatus bona, ſine conſenſu Capituli alienari non poſſunt, concl.85.n.69.
Declara tamen, vt ibi n.71. cum ſeqq.
Epiſcopi aſſertioni, quando ſit ſtandum, vide concluſ.155. num 35. cum ſeqq. & in Verbo Aſſertio.
Duo ex cauſa poſſunt eſſe in eadem Eccleſia; licèt ſecus in Papa, concl 87.n 78.
Eccleſias quomodolibet exemptas, & territoria Abbatiæ exempta, ſingulis annis, vti Sedis

Apoſtolicæ Delegati viſitare debent, concl. 1. num. 42. & concl. 138. n. 3.
Extende, & declara, vt in concl. 1. num. 41. 44. & ſeqq.
Feudorum ſunt in capaces, ſi feudum ſit rectum ſecus in feudo ſub annui cenſus præſtatione, concl. 65. n. 30.
In Concilio Generali mitris aurifrigiatis vti non poſſunt, ſed ſolùm illis planis, & albis, concluſ. 1. n. 6.
Eorum interuentus, vel citatio, quando ad validitatem alienationis rei Eccleſiæ requiratur, vide concl. 85. n. 47. cum pluribus ſeqq. & nu. 73. cum ſeqq.
Notarios, & Tabelliones in omnibus locis ſuæ Diœceſis creare poſſunt, concl. 138. n. 26.
Eorum Officium ſuper eo potiſſimum verſatur, vt Monachos ad Sanctam conuerſationem promoueant, Abbates, cæteraq; Officia inſtituant, necnon, etiam acta extra regulam corrigant, concl. 1. n. 129.
Epiſcopo confertur ordo per conſecrationem ſicut Arhiepiſcopo per Palij ſuſceptionem, ibi nu. 16.
Ab eo datur appellatio ad Concilium Prouinciale, cui Archiepiſcopus, tanquàm caput intereſt, concl. 128 nu. 237.
Item ab eo, quando detur appellatio ad Regẽ, vel ad Archiepiſcopum, vide ibi num. 195. & ſeqq.
Illo negligente, eius iuriſdictio ad Archiepiſcopum deuoluitur, concl. 138. n. 19.
Non datur illi manutentio extra materiam iuriſdictionis, vt puta, in ea decimarum, ob ſolam iuris aſſiſtentiam, niſi etiam poſſeſſio probetur, concl. 157. n. 32.
Neq; ſuffragatur ei aſſiſtentia iuris, quando inferior de ſua exemptione doceret, concl. 157. num. 28.
Extende, quòd neq; illi ſuffragetur aſſiſtentia Iuris pro manutentione obtinenda, quando ea turbida appareret, vel alius in poſſeſſione eſſet, ibi n. 29. & 31.
Intellige tamen, vt ibid. & n. 30.
Ei, qui alternatiuam non acceptauit, competit collatio beneficiorum in quatuor menſibus; nempè Martij, Iunij, Septembris, & Decembris, ea verò acceptata ille in ſex menſibus confert, concl. 97. n. 73.
Abſens à Diœceſi, quando fructus lucretur, vide ibi n. 50. cum ſeqq.
Ad Concilium vocatus ſi erit legitimè Impeditus per Procuratorem ſe excuſare poterit, concl. 138. n. 92.
Adminiſtrator duarum Eccleſiarum eſſe poteſt, concl. 56. n. 144.
Adminiſtrationem habens vnius Eccleſiæ in vita ſua, cui æquiparetur, & quid de illius fructibus facere teneatur, vide concl. 56. nu. 145. & in Verbo Prælatus.
Adminiſtrator, & Procurator inſimul vnius Eccleſiæ eſſe poteſt, ibi n. 146.
Adminiſtratores Confraternitatum laicorum ipſe cogere poteſt, ad reddendam rationem adminiſtrationis, etiã ſi exiſtant intus Eccleſiã Regularium; Immo etiam pluries in anno, niſi prima fuerit finalis, ibi n. 196.
Alienata in fraudem à deliquente reuocare poteſt, concl. 84. ſub n. 40.
An, & quando laicum in Aſſeſſorem aſſumere poſſit, vide concl. 156. n. 9. & 10.
Ante munus conſecrationis non dicitur Epiſcopus, nec Pontificalibus ornamentis induitur, concl. 1. n. 16. & concl. 138. n. 81.
Ille Archiediſcopo ſubeſt lege Metropolitana, non autem reſpectu iuriſdictionis contentioſæ, concluſ. 138. n. 43.
Aſſiſtentiam iuris habet conferendi beneficia in ſua Diœceſi, & in ea de iure manutenendus venit, concl. 157. n. 25.
Extende, vt nu. 26. & 27.
Fallit, vt n. 28. cum ſeqq.
Canonicos cogere poteſt, vt quilibet ſingulis annis pauperi Clerico Studẽti, aliquid in ſubſidium pro eius alimentis conferat, concl. 89. num. 508.
Extende, & declara, vt ibidem, & vide in Verbo Clericus.
Cauſas Criminales Clericorum Iudici laico delegare poteſt, & ſic ea quæ ſunt iuriſdictionis, ſed non ea quæ ſunt ordinis, concl. 134. num. 149.
Cæteris antiquioribus de Congregatione præcedere debet, concl. 120. ſub n. 105.
Fallit tamen, vt in concl. 168. n. 90.
Clericos, ſiue laicos ſibi notos abſquè litteris commendatitijs, & abſq; examinatione ordinare poteſt, concl. 1. n. 151.
Clericum alienum ordinare prohibitus, an poſſit conferre ordines laico extero, concl. 1. num. 151.
Condemnare poteſt ad remigandum, & in exilium, concl. 139. n. 6.
Confiſcare poteſt, quando ille, ſiue illius Curia in cauſa Curiam ſecularem præueniſſet, ibi num. 7.
Contrarium, n. 12. cum ſeqq.
Et quando ille præueniſſe dicatur, vide ibi nu. 7. & 8. cum ſeqq & in Verbo Præuentio.
Et an id procedat ſolum in delictis ad ſuum forum ſpectantibus, & in bonis Clericorum, vel etiam in illis mixti fori, & laicorum, vide dicta concl. 139. ferè totam.
Ille cum Capitulo vnum corpus facit, cuius corporis ipſe Epiſcopus dicitur caput, & Canonici menbra, concl. 137. n. 27.
Et cum ſit dignior Capitulo idcircò illi præfertur in collatione beneficij ad vtrunq; ſpectante, concl. 97. ſub nu. 30.
Deputari non poteſt, vti ordinarius ad certas cauſas, nec ad certum tempus, veluti, neque alium tali caſu ipſe quoq; deputare valet, concluſ. 56. n. 148.
Declara tamen, vt ibidem.
Dicitur eſſe in Eccleſia Cathedrali, & Eccleſia Cathedralis in Epiſcodo, concl. 1. n. 171.

Dicitur maior Abbate, concl. 1. num. 171.
Deſinere reſidere non dicitur ex parua mora, quam alibi animo redeundi ad Eccleſiam facit, ſecus ſi aliundè familiam, & ſuppellectilia tranſportaſſet, concl. 109. nu. 7.
De ſuo ſe alere non tenetur, & ideo, quando fructus omnes fuerunt recollecti per prædeceſſorem, tunc illius hæredes ipſi Epiſcopo ſucceſſori alimenta præſtare tenentur, concl. 89. nu. 511.
Diſpenſare non poteſt corruptam eligi in Abbatiſsam, ſed ſolus Papa id diſpenſat, concl. 3. num. 7.
Extende vt ibi num. 8.
Declara vt ibi nu. 9.
Diſpenſare non poteſt ſuper ætate Abbatiſſam, concl. 3. nu. 16 & ibi ratio aſſignatur.
Diſpenſare poteſt cum vitiatis corpore; dummodo vitium non inducat deformitatem, nec ſcandalum Populo generet, ſed cum cauſæ cognitione fiat, concl. 175, nu. 23.
Diſtributiones non lucratur, ſi cum licentia Capituli non reſideat, cum Capitulum hanc licẽtiam dare non poſsit, concl. 8. nu. 19.
Eccleſiæ Cathedralis Regularis, in illius Monachos Iuriſdictionem habet priuatiuè, concl. 1. nu. 136.
Ille, & Archiepiſcopus ex defectu Iuriſdictionis pœnam ſanguinis, & mortis imponere non valent, concl. 139. nu. 21. & 22.
Epiſcopus, & Inquiſitor, quando in crimine Apoſtaſiæ cognoſcere poſsint, Vide concl. 124. nu. 28. cum ſeqq.
Illi contra eos, qui in excommunicatione per annũ inſordeſcerint procedere poſsunt, concl. 124. nu. 31.
Extende idem procedere, contra Clericos, qui ſacris ordinibus initiati matrimonio ſe copulent, tanquàm de fide ſuſpectos, concluſ. 124. nu. 32.
Epiſcopus, etiam illo tempore, quo Monaſteria erant ſibi ſubiecta, Abbatem eligere non poterat, concl. 2. nu. 2.
Excommunicare non poteſt eum, qui ſit de Iuriſdictione Abbatis, & ex ſua propria exẽptus, concl. 1. nu. 58.
Declara tamen, quòd denunciare poteſt, & mãdare notoriè excommunicatum à Iure, vel ab homine, euitari, ibi nu. 59.
Familiam armatam tenere poteſt, quando Iuriſdictionem temporalem habet, & præſertim ad ſui defenſionem, concl. 143. nu. 94.
In Commendam tradere non poteſt eam Abbatiam, quam ſemel Papa tradidit, ſed ſemper Papæ auctoritas in illius collatione erit neceſſaria, concl. 4. nu. 14.
In dubio ſemper ſuæ Eccleſiæ acquirere cenſetur, niſi aliter conſtaret, concl. 109. nu. 15. & concl. 28. nu. 12.
In electione Abbatiſſę poteſt oretenus ſuffragia ſiue vota Monialium vnà, cum eius Vicario, vel Secretario audire, concl. 3. n. 4.
Informationem recipere poteſt à Canonicis aſſiſtentibus in viſitatione, per eum in forma Iudicij facta, concl. 156. nu. 2.
In locis exemptis Tribunalia erigere, pro Tribunali ſedere, Iura reddere, Pontificalia exercere, Proceſsiones ſolemnes, & generales ordinare, & Prędicare regulariter non poteſt, ſine licentia Abbatum, concl. 1. nu. 59.
Fallit vt ibidem.
In locis exemptis, quando, & in quibus cauſis temporalem, & contentioſam Iuriſdictionem habeat, in eadem ſit manutenendus. Vide concl. 1. nu. 124. & concl. 138. nu. 34.
In propria Diœceſi Ordinariam poteſtatem habet, concl. 1. nu. 114.
In omnibus Caſtris, & contra omnes Regulares, & Seculares ſuæ Diœceſis intentionem fundatam ſuper iuriſdictione de iure habet, concl. 1. nu. 127. & 129.
Et quando in ea ſit manutenendus. Vide ibidem, & nu. 128. & concl. 157. nu. 24.
In Monachos Sancti Benedicti iuriſdictionem non habet, niſi Eccleſia Cathedralis ſit Regularis, concl. 138. nu. 60.
In peregrinatione Altare portatile habere, & cum eo celebrare poteſt, concl. 95. nu. 7.
In ſua Diœceſi ex iuſta cauſa concedere poteſt vſum celebrandi Miſſas, ſuper Altare portatili in domo priuata, concluſ. 95. ſub num. 13. & 14.
Declara tamen id procedere; dummodo de graui pręiudicio Eccleſiæ Parochialis non agatur; aliàs ſecus, ibidem dicto nu. 14.
In Vniuerſitate Scholarium poſt Rectorem, & in Cõſiliis poſt caput, ſedere debet, concl. 120. nu. 105.
Ita interlocutoriam Sententiam Vicarij reuocare poteſt, ſicut poteſt ipſemet Vicarius, concl. 128. nu. 189.
Iuriſdictionem omnimodam in Vicarium transferre non poteſt, ſine Principis auctoritate, concl. 56. n. 49.
Licèt in Eccleſijs ſuis ſit ordinarius reſpectu Iuriſdictionis, & ſimilium; ſecus tamẽ eſt reſpectu Diuini ſeruitij, quia eo caſu multa ad ordinationem Archidiaconi; nõ autem Epiſcopi ſpectant, concl. 137. n. 35.
Licentiam concedere poteſt, vt in loco deſtito ad conſtruendum Hoſpitale pauperum, Altare fiat, & quòd Sacerdos ad audiendas confeſſiones, & cætera Sacramenta miniſtranda inducatur, concl. 95. n. 15.
Declara vt ibidem nu. 15.
Litteras dimiſſorias concedere poteſt illis, qui ſunt nullius Diœceſis, & eos in viſitatione monere, & cogere, ſi non reſident, nec non etiam indiſcretas licentias, non reſidendi ſuis ſubditis iam conceſſas corrigere, concl. 1. nu. 57.
Illius loci, in quo interpoſitum fuit iuramentũ abſolutionem ab eo concedere poteſt, concl. 11. num. 71.
Imò huiuſmodi occaſione totam cauſam poterit cognoſcere, ibi n. 73.
Monachum de vno Monaſterio ad aliud transferre

ferre

ferre poteſt, quando ei à Priori Monaſterio alimenta denegentur, concl.89.n.499.

Mutare non pôteſt ſtatum beneficij, concl 140. ſub num.2.

Officium Vicariatus exercere non poteſt, concluſ.56 nu.147.

Ordinare non pôteſt laicom exterum, ad hoc, vt in ſua Diœceſi conſequatur beneficium, concl.1.n.151.

Ordines conferre poteſt habenti beneficium in ſua Diœceſi, eum quis Ciuis illius loci efficiatur, vbi beneficium habet, ibidem.

Ordines Sacros Clerico conferens eum in caſu neceſſitatis alere tenetur, donec ſibi de beneficio prouideatur, concl.89.n.507.

Parrochiales Eccleſias præuio examine, & examinatorum approbatione liberè, & fine aliorum præſentatione, electione, aſſenſu, vel Conſilio conferre poteſt, concl.97.0.12.

Patri reuerentiam in domo exhibere, ſed in eius Eccleſia illum præcedere debet, concluſ. 137.nu 8.

Quam facultatem in Moniales habeat, vide concl.3.n.50. & ſeqq.

Quando abſoluere poſſit excommunicatum, ob diuturnam abſentiam, vel longum diſtantiam Iudicis excommunicatoris, vide concl. 10. ſub num.9.

Quando abſoluere poſſit ſuos ſubditos à ſuſpẽſione iuris, à cenſuris, ab irregularitate, & bigamia, etiam Sedi Apoſtolicæ reſeruatis, vide concl.10.n.28 cum ſeqq.

Quando abſoluere poſſit, etiam in homicidio voluntario iuſto. vide ibi n 37.

Quando abſoluere poſſit percutientem Clericum, vide ibi n.50.

Quando alteri vices ſuas delegare poſſit, vt excommunicatum abſoluat, vide concluſ.10. num.30.

Quando Confeſſario concedere poſſit facultatem abſoluendi illummet ab hæreſi occulta, vide ibi nu.45.

Plura vide in Verbo Abſolutio.

Quando delicta Monachorum corrigere debeat,, diſtingue, vt in concl.1.n.130.

Quando ſine coniudicibus à Capitulo deſtinatis ad carcerationem procedere poſſit, delictis atrocibus depoſitionem, & degradationem requirentibus, vide concl.138.nu.7.

Quando Laicos, & Clericos exteros, ſine dimiſſorialibus ordinare poſſit; item, quando ratione originis, & Domicilij, vel beneficij obtenti, vide concl.1. ſub n.7.

Quando res, vel fructus Eccleſiæ in conſanguineos alienare poſſit, vide concl. 85. nu. 177. cum pluribus ſeqq.

Si reſignationem beneficij à Clerico in ſuis manibus factam admiſit, tunc illi alimenta præſtare tenetur, ſi ad egeſtatem peruenerit, concluſ.89.n.506.

Quomodo alternatiuam, ſibi competentem acceptare debeat, & quid ipſa alternatiua operetur, & quando ea illi ſuffragetur, vide in Verbo alternatiua, & concl.97.per totam.

Quomodo procedere debeat, quando in ea Ciuitate adſit Inquiſitor Sancti Officij, vide concluſ.10.n.48.

Religioſum etiam exemptum punire poteſt, ſi extra Monaſteriũ ſine habitu incedat, concl. 1.nu.59.

Sedens in Choro vti Canonicis cæteros non præcedit, ſed ſuo loco ſedere debet. concl.168. num.91.

Si aliquam Eccleſiam à ſe irreuocabiliter eximat, non ob id viſitationem, & correptionem à ſe abdicare poteſt, concl.1.nu.133.

Extende vt ibi nu.134.

Si celebret Miſſam in aliquo Altari, tunc non eſt indè licitum illo die amplius in eodem celebrare, niſi de eius licentia, vel id ex cauſa neceſſitatis fieret, concl.95.nu.11.

Si expoſitum alat, expenſas repetere non poteſt, licèt fuerit proteſtatus, concl. 89. num. 238.

Si licentiam alienandi Patrimonium concedat ei, qui ad illius titulum eſt ordinatus, tunc ei in ſubſidium alimenta præſtare tenetur, ſi tamen iuſta cauſa nõ adfuerit; aliàs ſecus, concl. 85.nu.91.

Et ad id quæ cauſa ſit legitima, Vide ibidem.

Si licentiam concedat vendendi rem Eccleſię, minus damnoſam, eam non ſpecificando, nec illius pretium exprimendo, tũc licèt malè faciat, nihilominus ea alienatio valebit, concl. 85.nu.66.& 114

Si ſe ipſum in examine idoneum non demonſtret, illius Epiſcopatum alter accipiet, concl. 60.nu.4.

Si ſit conſiliarius Principis in ſedendo vti ſimplex Conſiliarius venit exiſtimandus, concluſ. 168.ſub nu.91.

Ille, ſiue Inquiſitor alienationem *per hæreticũ* factam pro parte ad Fiſcum ſpectante reuocare poteſt, concl.87.nu.82.

Solus exercet ea, quæ ſunt Ordinis Epiſcopalis, niſi conſuetudine à iure communi approbata, vel permiſsione Summi Pontificis, etiam Abbatibus competant, concl.1.nu.66.

Succeſſor, an, & quando locationi anteceſſoris ſtare teneatur, vide concl.2.num.62. cum ſeqq.

Territorium non habet, ſed ſolum Diœceſim, concl.139.n.17.

Ille, vel Archiepiſcopus ſi Auditor Rotæ fiat, quando cæteris Auditoribus præferri debeat, & quando non, vide concl.168 n.90.

Quando eſt Canonicus, vti Canonicus, & non vti Epiſcopus ſedere debet, concl.138.n.65.

In ſua Diœceſi, debet honorari ab Archiepiſcopo; imò etiam à Cardinali debet illi reuerentia præſtari, quando eſt in ſua Diœceſi, ibi num.68.

Viſitationem faciens debet habere Canonicos aſſiſtentes, non tamen eorum Conſilium, vel conſenſum adhibere tenetur, concl.1.n.46. & concl.157.n.3.

In-

Intellige, vt in dicta concl.157.num.3.
Viſitare poteſt Abbatiam, ac illius diſtrictum, quando ea in ſua Diœceſi extat, etiam ſi ſit exempta, concl.4.n.22.
Fallit, vt ibidem, & n.23.
Viſitationem faciendo, ſi ad morum correctionem procedat, quando appellatio detur, vel ille ſuſpectus recuſari poſſit, & quando ſecus, vide concl.128.nu.871.
Et, vt quis eſſe poſſit Epiſcopus debet eſſe ſaltē triginta annorum completorum, & per ſex menſes ante in Sacro Ordine conſtitutus, cōcluſ.72.n.76.
Plura, vide in Verbo Achiepiſcopus, & in Verbo Ordinarius.
EQVITES Hieroſolymitani verè Religioſi dicuntur, concl.65.nu.1. & ibi ratio aſſignatur, &concl.89.nu.450.
Nihil proprij habent, ſed Magno Magiſtro in omnibus, & per omnia ſubſunt, concluſ. 65. num.1.
Omnibus Priuilegijs gaudent, quibus aliæ perſonæ Religioſæ potiuntur, ibi n.2.
Et ſi quis eorum ad egeſtatem deueniat, tunc à ſua Religione eſt alendus, licèt eſſet Dominus alicuius Patronatus, & ex illius fructibus ali prætendere poſſet, concl.65.n.3.& 4.& concluſ.89.nu.450.
Impeditus, ne faciat ſuas carauanas, ſi proteſtetur per ſe non ſtare, tunc ipſo impedimento. non obſtante antianitatem acquirit à die proteſtationis, concl.135.n.83,
Collectas à Clero impoſitas ſoluere non tenētur, concl.65.n.5. & 6.
Declara tamen, vt ibidem.
Fori preſcriptionem habent, vti cæteri Religioſi, Sed illi in Iudicem non ſuum Iuriſdictionem prorogare non poſſint, concl. 65.num.7.
Extende idem procedere in Militibus Sancti Iacobi de Spata, ibi n.8.
Declara tamen id procedere, ſi habitum aſſumpſerint; aliàs ſecus, concl.65.n.35.
Ab omni Iuriſdictione Ordinarij, ac aliorum inferiorum ſunt exempti, ibi n.9.
Potiuntur Priuilegio c. ſi quis ſuadente Diabolo; Vndè ſi quis vnum ex illis percuſſerit in excommunicationem incidere dicitur, ibi num.14.
Diſpenſari poſſunt à Papa de voto ſolemni per profeſſionem facto, ad hoc, vt vxores ducere poſſint, ibi n.15.
Declara tamen id eſſe verum, ſi vrgentiſſima, & iuſta cauſa præcedat, aliàs ſecus, vt ibi nu. 16. & 17. ratio aſſignatur.
Et quæ cauſæ tales dicantur, vide ibi dicto n. 16. & 18. cum ſeqq.
Sunt incapaces factionis teſtamenti, concl. 65. num.23.
Diſponere non poſſunt de bonis, quæ ad eos intuitu ſuæ Religionis peruenerunt; Immò, nec etiam de Patrimonialibus, ibi n.25. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, & declara, vt ibi num.26. cum ſeq.
Quicquid acquirunt non ſibi, ſed Religioni acquirunt, ibi ſub nu.25.
Non ſunt feudi capaces, quia Domini temporales in eorum perſonas iuriſdictionem exercere non poſſunt, ibi n.28.
Contrarium ſeruatur in Dominio Sabaudię, ibi num.29.
Intellige tamen, vt ibidem.
Non admittuntur ad fideicommiſſum familiæ relictum; Immò nec etiam ad vſumfructum, ibi num.31.
Ad Officia Iuriſdictionalia, ſiue Deputationum Ciuitatis non admittuntur, concluſ. 65. nu. 32.
Compræhenduntur ſub Statuto de profeſſis, ac Religioſis loquente, ibi n.33.
Extende, & declara, vt ibid. & n.34.
Quomodo ſuam profeſſionem emittere debeant, vide ibidem.
Ante aſſumptionem habitus Priuilegijs Regularium non gaudent, nec Religionis Regulam ſeruare tenentur, licèt alia neceſſaria iam feciſſent, concluſ.65.num.35. & ibi ratio aſſignatur.
In Refectionibus Eccleſiarum, & ſimilium, ab Ordinarijs, vti Sedis Apoſtolicæ Delegatis grauari poſſunt, non obſtantibus quibuſcunq. &c. ibi num.44.
At ſecus, ſi vti Ordinarij contra eos procederent, ibi nu.45.
Lauretani, & Sancti Petri à Summo Pontifice creati, quæ Priuilegia habeant, circa retentiones, vel tranſlationem penſionum, non obſtante Matrimonio, vide concl.65. nu.46. cum ſeqq.
Dicuntur familiares Papæ, & in aſſecutione beneficiorum regulis editis, & edendis vti poſſunt, ibi nu.51.
Præferuntur pauperi, & graduato in Eccleſia Parrochiali, ibi nu.52.
Illi, qui Matrimonio vtuntur, vt ſunt illi Sancti Stephani non dicuntur Religioſi, nec in Decreto Concilij Tridentini de Regularibus comprehenduntur, ibi n.12.
Extende, vt ibi nu.13.
EQVVS, quando veniat appellatione alimentorum, ſi alendus non poſſit ire pedeſter, vide concl.89.n.560.
Datus ad vecturam, cuius periculo pereat, vide concl.108. ſub n.28. remiſſiuè.
ERRANTIS nullus eſt conſenſus, concl. 45. nu.9. concl.87.n.79. concl.129.n.76.& concl. 160. ſub num.34.
Fallit tamen in caſu, de quo dixi ibi in d. concl. 129.nu.76.
Error calculi, quando de nouo reuideri poſſit, vide concl.56.n.201. cum ſeqq.
Dubius, & non clarus dicitur, quando circa illum diuerſitas Sententiarum viget, concl. 129. ſub num.76.
Expreſſus ille dicitur, qui videri, & legi poteſt,

& qui certam à iure interpretationem habet, concl.129. ſub n.76.

Ille, & ignoratia non excuſant obligatum in forma Cameræ, nec ab eo allegari poſſunt, cõcluſ.86.nu.31.

Facti eſt excuſabilis, non autem ille iuris, concl. 97. ſub nu 76.

Iuris non excuſat emptorem rei Eccleſiæ à reſtitutione illius, vnà cum fructibus, cum idem ius huic actui ab initio reſiſtat, concluſ. 85. num.11.

Sed quid in errore facti? vide ibidem, nu.12.& in Verbo Emptor.

In alienante præſumitur, ſi alienatio bonorum fideicommiſſo ſubiectorum, ſine ſolemnitatibus iuris fuerit facta, concl.84. num. 173.

Nominis non vitiat actum, dummodo de corpore conſtet, concl.15.n 42.

Notarij, vel Nuntij partibus non præiudicat, concl.155.n.124.

Et quando ille potius præſumatur, quàm falſitas; Item, quando Notario credatur, quoad errorem, vide ibidem, & concluſ. 125. ſub num.10.

Probabilis, & dubietas contingens in facto longeuo ſchiſmaticos à peccato, & excommunicatione excuſat, concl.87.n.79.

Propriæ confeſſionis probari non poteſt, ſi cõfeſſio fuerit ſæpius geminata; licèt ſecus, quãdo illius magnus ſumus daretur, concluſ.11. ſub num.7.

Errorem allegans illum probare tenetur, concluſ.56.num.205. & concl.129. ſub n.76.

Extende, & declara, vt dicta concl. 129. ſub dicto num.76.

EVICTIO, quando, quibus, & in quibus caſibus debeatur, vide concl. 37. per totam, & in Verbo Actio.

Eſt de natura actionis, & in obligatione venit, etiam, quòd promiſſa non fuerit, concl. 37. num.5.

Intellige tamen, vt ibidem.

Illius actio intentari poteſt ab emptore, antequàm ſibi moleſtia inferatur, quando res vendita eſſet in totum, vel pro parte aliena, concl.78.nu.36.

Eam promittens cum aſſecuratione, quòd res, quam alienat ſit ab omni fideicommiſſo libera, tenetur ad omnia damna, & intereſſe, quando res onerata reperiretur, concluſ. 84. num.67.

Quando debeatur per venditorem ei, qui alienam rem ſcienter emit, vide concl.88. nu.13. cum ſeqq.

De ea non tenetur hæres beneficiatus in venditione bonorum hæreditariorum; ſecus in non beneficiato, concl.91.n.30.

Sed qnando de ea teneatur donans, vel dotans vide concl.174.n.34. cum ſeqq.

EVIDENS vtilitas, quando requiratur in alienatione rei Eccleſiæ, & an ea concurrente, cæteræ præſumptiones attẽdantur, & quomodo illa probetur, vide concl.85.n.1.cum ſeqq. & nu.14.15.38.& in Verbo Vtilitas.

EXAMEN Clerici licèt omitti poſſit in collatione ordinum; non tamen omitti debet in collatione beneficiorum, concluſ.1.nu.118. & 152.

Examinari non debet præſentatus abſens, & præſertim, ſi eſſet notus habenti eum inſtituere, concl.9.n 19.

Examen factum in approbando aliquem ad beneficium non redditur inualidum, ſi plures, quàm tres examinatores interuenerint, concluſ.14.n.3. & ibi ratio aſſignatur.

Ab eorum examine, qui ad beneficium idonei, vel non idonei reperti fuerunt, quando detur appellatio, vide concl.128.nu.269 cum ſeqq. & nu.280. cum ſeqq.

Examen nouum eſt verus modus detegendi iniquitatem, & iniuſtitiam examinatorum, ibi ſub nu 282.

Declara tamen, vt ibidem.

Examinari non debet pro conſequendo beneficio ille, qui iam ad aliud beneficium fuit approbatus, vide concluſ. 131. num. 7. cum ſeqq.

Fallit id tamen duobus modis, vt ibi num. 8. & 9.

Illud teſtium nulliter factum, ſi illi ſint mortui ſæpè ex æquitate ſuſtinetur, concluſ. 120 num.44.

Illius nullitas, per Iudicem habentem Arbitrium ſanari poteſt, quando hincinde eſſent data interrogatoria, concluſ.135.num.30. & ibi ratio aſſignatur, & nu. 120. & concl. 148. num 294.

Exxtende pluribus modis, vt dicta concl.135.n. 31. cum pluribus ſeqq.

Eius tota vis in iuramento teſtium conſiſtit, ibi ſub nu.43.

Et ideò citatio ad videndum iurare teſtes, eſt neceſſaria, ibidem.

Et quando nullum reddatur ex ommiſſione interrogatoriorum, vide concl. 148. num. 274 cum ſeqq.

Eius formam ſibi præſcriptam Iudex remiſſorialis, ſine conſenſu alterius partis alterare non poteſt, concluſ. 148. num. 274 & 286.

Extende, & declara, vt num. 287. & 288.

Quando, & quomodo Notario illud committi poſſit, vide ibi num.292. & ſeq. & concl.155. ſub num.88

In dubio validum præſumitur, & ideò illius nullitatem allegans, proceſſum exhibere tenetur, concl.148.n.296.

Factum coram vno Auditore Rotæ eſt validum, quamuis de illius ſubrogatione non conſtaret, concl.168.n.9.

Examen teſtium inductorum à Procuratore ſine legitimo Mandato eſt nullum, concl. 148. num.33.

EXCARCERATIO, quando ſit iuſta cauſa, vt poſſit alienari fundus dotalis, vel alia res alienari

nari

A

nari prohibita, vide concl.84. num.141.cum ſeqq & num.232. concl.87. num.21.& concl. 89.num 296.
Et illius cauſa, quando poſſit Mulier, ſe pro Marito obligare, vide concl.86.n.121.cum ſeqq. & in Verbo Mulier.
Item, quando Filius fideiubere illius cauſa poſſit pro Patre ſine ſolemnitatibus, vide concl. 86.nu.141. cum ſeqq.& concl.87. nu.26.& vide in Verbo Filius.
EXCEPTIO altiorem indaginem requirens quando, à Iudice ad merita cauſæ reſeruari poſſit, vide concl.128.nu.621.
Altiorem indaginem requirens contra obligationem Cameralem non admittitur, concluſ. 152 nu.65.
Et an dicatur intricata, vel non, eſt arbitrarium Iudici, concl.128.nu.622.
Exceptio approbationis Sententiæ, quando apponi poſſit, vide concl.129.n.303.
Illa compenſationis, retentionis, adminiſtrationis tutelæ, & rationis non redditæ, ſi ſit liquida contra repetitionem dotis admittitur; ſecus ſi illiquida, concl.152.n.62.cum ſeqq.
Compenſationis, etiam à mero executore admittenda venit, concl.128.n.106.
Plura vide in Verbo Compenſatio.
Criminis, quæ ipſo iure non priuat, in ſpolio non admittitur, concl.35.n.48.
De iure tertij, quādo in executiuis admittatur, vide concl.128.n.94.
Dominij non admittitur, quando agitur remedio l. ſi quis conductionis C. locati, concl.78. num.43.
Fallit tamen, in multis caſibus, vt ibidem.
Extinctionis penſionis, quando ex ventre reſeruationis oriri dicatur, & ſolutionem, vel poſſeſſionem impediat, vide concl.135.nu.171. cum ſeqq.
Oriens ex replicatione partis aduerſæ, licèt petitorium reſpiciat, tamen in poſſeſſorio quantumuis ſummario & executiuo eſt ventilāda, ibi nu.184.
Firmat regulam in caſibus non exceptis, concl. 167.num 9
Contrarium, ibi nu 10.
Concorda, vt nu. 11.
Exceptiones competentes contra principalem contractum, competunt etiam contra conſtitutum, concl.158.ſub nu.9.
Dilatoriæ ante litis conteſtationem, non autem poſt apponi poſſunt, concl.135.n 217.
Et omnes dicuntur perpetuæ, concl 59.n.78.
Extende, quòd excipiendo actiones, etiam annales fiūt perpetuæ, quamuis ſint Criminales, ibidem.
Pluribus, etiam contrarijs reus vti poteſt, concluſ.35.nu.24.
Fallit tamen, vt ibidem.
Exceptio non adimplementi, quando, & à quibus proponi poſſit, & quid in iure operetur, vide concl.50. per tot. & in Verbo Adimplementum.
Ortum obligationis non impedit, ſed illius exercitium ſuſpendit, ita quòd impedimēto ceſſante ſtatim actionem exercere valeamus, concl. 50.num 23.
Adeò agentem à limine Iudicij repellit, vt ex eo contractu nullum lucrum conſequi poſſit, etiam ſi implementum eſſet impoſſibile, concluſ.50.n.35.& ibi ratio aſſignatur.
Intellige tamen, vt ibidem, & nu.36.
Impedit executionem obligationis Cameralis ſi tamen ſimus in capitibus connexis, at ſecus ſi in ſeparatis, ibi n.64.
Non debet eſſe liquidiſſima, preſertim vbi agitur de committenda pœna, ibidem.
Et quando talis dicatur, vide ibidem.
Solum obſtat, quando agitur ex eodem contractu, ſecus ſi ex diuerſo, ibi n.66.
Amplius opponi non poteſt, quādo illud à parte fuiſſet tacitè remiſſum, ibi n.68.
Item opponi non poteſt ab eo, qui poſt non adimplementum ſoluit, dicto non adimplemento non obſtante, ibi n.70.
Extende pluribus modis, vt in n.71. cum ſeqq.
Etiam contra Inſtrumentum guarentigiatum opponi poteſt, concl 78. ſub n.16.
Non cenſetur ſublata, etiam quòd per Statutum nil opponi poſſit, concl.50.n.79.
Exceptio non numeratæ pecuniæ in cauſa depoſiti non admittitur, concl.128.n.816.
Et licèt biennio tollatur, non ob id tamen quis prohibetur poſtea dare de inualiditate (Verbi gratia) confeſſionis Mariti ex præſumpta donatione inter coniuges prohibita, concl.152 n.8.
Et quando illi dicatur renunciatum, vide ibidem.
Notoria nullitas Sententiæ etiam à mero executore admittenda venit, concluſ. 128. num. 105.
Nullitatis contractus non eſt propriè exceptio de iure tertij, ſed iuris agentis excluſio, concluſ.85.nu.16.in fin.
Plura vide in Verbo Nullitas.
Exceptioni peremptorię, atq; appellationi renunciare non poteſt adminiſtrator, vel Procurator cum libera, concl.56.n.103.
Obſcura, incerta, & præſumptiua non eſt releuans contra obligationem in forma Camerę, concl.167.n.139.
Contra rem iudicatam poſt lapſum quadriennij omnis exceptio perempta cenſetur, niſi fatalia fuerint prorogata, concluſ.129. num.366.
Perſonarum non fit apud Deum, concluſ. 59. num.85.
Poſſeſſionem reſpiciens ſemper admittenda venit, etiam in poſſeſſorio ſummariſſimo, concluſ.135.n.180.
Extende, vt ibidem, & n.181.cum ſeqq.
Illa exceptio, quòd obligatio fuerit facta ſine cauſa, guarentigiam, Cameralem obligationem, & iuramentum non retardat, concluſ.167.nu.133.

Rei Iudicatæ ſuper venatione non prodeſt in aucupio, concl. 166. num. 69. & ibi ratio aſſignatur.
Rei iudicatæ in petitorio obſtat agenti iudicio poſſorio retinendæ, concl. 78. n. 103.
Rei idicatæ in Ciuili, quando pariat exceptionem in Criminali, vide concl. 35. num 29. cum ſeqq.
Vſuræ exceptio executionem contractus iurati, & cum obligatione Camerali non retardat, quando vſura non eſt clara, concl. 128. n. 718.
Plura vide in Verbo Vſura.
EXCESSVS in vna parte, influit in aliam, concl. 86. num. 16.
Exceſſus ſi fiat in executione capiendo rem maioris valoris, quàm ſit debitum, executio ſuſtinetur, vſquè ad ſummam debitam, ſi verò ſit in Mandato, ſeu Sententia, tunc ex eo nullitas reſultat in totum, ibi n. 17.
Declara tamen id procedere, iuxta diſtinctionem, ibi traditam, ſub n. 18.
Exceſſus modi in executione fraudem præſumi facit, concl. 128 n. 72.
Et quando ab eo appellatio detur, vide d. n. 73. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Appellatio, in Verbo Modus, & in Verbo Executor.
Sed non præſumitur, niſi ab allegante plenè, & concludenter probetur, concl. 17. n. 25.
Ab exceſſiua taxatione expenſarum, quādo detur appellatio, vide concl. 128. num. 155. cum ſeqq.
Item, quando ab exceſſu modi in corrigendo detur appellatio, vide concluſ. 128. num. 873. cum ſeq.
EXCIPERE nemo poteſt, ſine intereſſe, concl. 78. num. 5.
Extende id procedere, nō ſolùm, ſi quis ab initio nullum intereſſe habuerit, ſed etiam, ſi illud ab initio incæpti iudicij haberet, ſed poſtea deficeret, ibi nu. 6.
Excipiens deducere debet omnes qualitates, quæ ſufficiant, ad hoc, vt exceptio eius intentionem concludat, concl. 44. n. 32.
Excipientibus fauorabiliores ſumus, quàm agentibus, concl. 52. n. 48.
EXCLVSIO generalis, nunquam prouiſionem alimentorum compræhendit, concl. 89. num. 552.
EXCOMMVNICATIO in quam incidunt recurrentes ad Iudices laicos ex ipſo actu recurſus incurritur; non autem ex alijs, quæ poſtea per Iudices laicos fiunt, concl. 126. num. 92.
In vim rei iudicatæ conceſſa, per appellationem non ſuſpenditur, concl. 128. ſub nu. 166. & 387.
Lata contra pauperem valet, etiam, quòd paupertas ſit notoria, licèt probata paupertate ſit retractanda, concl 133 n. 90.
Lata per Archiepiſcopum in ſubditum ſui ſuffraganei dicitur nulla, ex totali iuriſdictionis defectu, concl. 138. n. 15.
Excommunicatione, quando afficiatur contraueniens litteris Apoſtolicis, aut pro eis impediendis ad Iudices ſeculares recurrens, vide concl. 126. n. 85. cum ſeqq.
Illius exceptio, ob recurſus ad Iudices laicos attentatorum reuocationem non impedit, concl. 160. n. 79.
Et nulla non ligat, concl. 89. n. 512.
Et nulla præcipuè dicitur, quando non præcedente trina monitione fuerit lata, concl. 138. num. 20.
Et quomodo ſit puniendus Vicarius hoc modo proferens, vide ibidem.
Sed quando illius abſolutio ſit petenda, ob periculum Communionis, vel læſionis iuſtitiæ, vide concl. 10. n. 58.
Non probatur ex eo, quòd quis in libello abſolutionem, ab excommunicatione petat, cōcluſ. 155. n. 155.
Contrarium, nu. 156.
Excommunicato, quando alimenta debeantur, vide concl. 89. n. 512. cum ſeqq.
Excommunicatus ab Epiſcopo nō poteſt abſolui per Archiepiſcopum, dum viſitat Prouinciam, concl. 138. n. 16.
Abſolui volens à cenſuris, quid facere teneatur vide concl 10. num. 1. cum ſeqq. & in Verbo Abſolutio.
Abſolui poteſt à Nuncio Apoſtolico ſaltem ad tempus in caſu diuturnæ abſentiæ, vel longæ diſtantiæ Iudicis excommunicatoris, concluſ 10. n. 9.
Extende, vt ibi nu 10.
Abſolutionem petere differens, poſtquàm à Iudice monitus fuit, tunc eam contemnere dicitur, & propterea audiendus non eſt, etiam ſi reus neceſſarius eſſet, ibi ſub n. 99.
Acceptare poteſt beneficium, Matrimonium contrahere, & ſimilia facere, cum ea ſint facti, ſecus in ijs, quæ ſunt iuris, *concl. 16. num. 40.* & 44.
Sed quid in Procuratore excommunicato? vide ibidem, & nu. 44.
Agere non poteſt, ſed excipere tantum, concl. 44. num. 89.
An, & quando intentare poſſit remedium l. diffamari, C. de in gen. & manum. vel Officium Iudicis implorare, vide ibidem.
Et talis, quis appellatione pendente non dicitur, & propterea ipſe agere non prohibetur, concluſ. 128. nu. 15.
Sed appellatione pendente in iudicialibus, & extraiudicialibus eſt vitandus, concluſ. 128. num. 393.
A Sententia excommunicationis appellare tenetur in termino, ſed à die exiſtentis conditionis, non autem prolationis Sententiæ, ſicut in alijs, ibi n 396.
Excommunicatus Arbitrator eſſe poteſt, ſed non Arbiter, concl. 133. n. 15.
Et talis efficitur, qui complicem hæreſis non denunciat, concl. 1. n. 69.
Excommunicatus in vna cauſa non auditur in alia, concl. 10. ſub num. 70.

Et

Et talis ob violentas manus in Clericum, quando abſolui poſſit, ab alio, quàm à ſummo Pōtifice, & ex quibus cauſis id concedatur, vide concl. 10. n. 100. cum ſeqq.
Quando recipi poſſit ab Abbate, ſi Religionem ingredi velit, vide concl. 1. n. 76.
Quando ſepeliri poſſit in loco ſacro, & pro eo orari, vide concl. 10. n. 20. & 21.
Ille, qui contra formam inhibitionis attentata commiſit, non eſt abſoluendus, niſi prius illis purgatis, concl. 129. num. 84. & concl. 160. num. 78.
Fallit, vt in concl. 129. n. 87. & 88.
Et talis vir honeſtus dici non poteſt, concl. 128. num. 558.
EXCVSATIO in materia reſidentiæ, nunquàm admittitur, concl. 8. n. 23.
Impotentię ſoluendi illi non ſuffragatur, qui propria culpa incidit in illam, concluſ. 101. num. 19.
Excuſator, quando, & quomodo admittatur pro abſente, vel contumace, vide concl. 8. ſub nu. 38.
EXCVSSIO principalis debitoris, non requiritur, vbi adeſt guarētigia, vel obligatio Cameralis, & maximè, ſi etiam iuramētum concurrat, concl. 167. n. 131.
EXECVTIO benè, ſed non legitimè facta confirmari potius debet, quàm reuocari, quia aliàs, ſi reuocaretur eſſet de nouo, & incontinenti concedenda, concl. 135. n. 92.
Citationis Rotalis, quādo dicatur principium litis, vel iudicij prius incępti continuatio, vide concl. 90. n. 12.
Duplex eſt alia directa, alia indirecta, directa ea dicitur per quàm poſſeſſio traditur, vel id, quod iudicatum eſt ſoluitur; indirecta verò dicitur illa, qua mediante ad traditionem, vel ſolutionem iudicati perueniri poteſt, vt eſt excommunicatio, concl. 129. n. 46.
Facta in vim vnius Sententiæ tantum, per vnicā quoquè Sententiam retractari poterit, concl. 64 nu. 17.
Contrarium de ſtylo Curiæ ſeruatur, vide ibi num. 18.
Facta in re maioris valoris, quàm ſit debitum quando ſuſtineatur, vſquè ad ſummam debitam, Itē quid in Sentētia, vide concl 86. n. 17.
Facta ſuper re communi, quando ſuſtineatur, vide ibi ſub nu. 18
Facta non præcedente legitima liquidatione, eſt nulla, concl. 135. n. 153.
Fieri non poteſt in bonis vxoris pro debito viri, concl. 29. n. 16. & concl. 152. n. 72.
Fallit, vt ibidem.
Fieri poteſt, contra venditorem rei litigioſæ, quādo in fraudem alienauit, vel in ipſis bonis alienatis contra Emptorem, & ſic contra tertium, concl. 87. n. 91.
Declara tamen, vt ibid. & n. 97. & 98.
Facta intra tempus ad appellandum, quando nō dicatur attentata, vide concl. 129 ſub n. 26
Sed in dubio facta præſumitur eo modo, quo fieri debuit, concluſ. 128. ſub num. 84.
Præſumitur facta in bonis debitoris, & non in alijs, ibidem.
Laudi, quando impediri poſſit, vide concl. 133. num. 24. cum ſeqq. & in Verbo Laudum.
Licèt attentata non tamen venit reuocāda per clauſulam Arbitrio Rotæ, ſed benè alia via, concl. 135. n. 206. & 207.
Litterarum Apoſtolicarum, aut Breuis, quando abſquè pœnæ incurſu impediri poſſit, & quando non, vide concl. 126. num. 85. cum ſeqq. & concl. 135. num. 18. & 56. cum ſeqq. & n. 148. cum ſeqq. & vide in Verbo Litterę.
Ab illa appellatio datur, quando in exequendo modus exceditur, concl. 128. num. 73. & 104.
Et quando quis iſtum modum exceſſiſſe dicatur, vide d. n. 73. & in Verbo Modus.
Eam paratam non habet ſcriptura priuata, licèt ſit recognita, ſicut Inſtrumentum publicum, concl. 123. n. 42.
Illi Sententiæ nullæ reſiſtere licèt, concluſ. 128. num. 806.
Non eſt retardanda per appellationem in cauſa alimentorum; ſed an tunc ſit danda cautio de reſtituendo in euentum ſuccumbentiæ, vide concl. 89. n. 22. cum ſeqq.
Per clauſulam Arbitrio Rotæ retardatur, vbi probabilis dubitatio viget, concluſ. 135 ſub num. 56.
Pendente appellatione facta non retractatur tanquàm attentata, ſi tamen appellatio ſit deſerta, & exequutio fuerit directa, concluſ. 129. num. 45. & ibi ratio aſſignatur.
Facta poſt appellationem ab exceſſu interpoſitam attentata dicitur, concluſ. 128. num. 81. & 96.
Poſt inhibitionem facta attentata dicitur, licèt Iudex exequens fuiſſet deputatus cum clauſula appellatione remota, concl. 160. ſub num. 54.
Poſt inhibitionem facta attentata dicitur, licèt eſſet facta in vim litterarum executorialium, & brachij ſecularis legitimè obtenti, ibi nu. 64.
Extende, & declara, vt n 65. cum ſeqq. & n. 217. cum pluribus ſeqq.
Quando abſq; alia citatione fieri poſſit, vide concl. 52. num. 24. & concl. 129. nu. 211. cum ſeqq. & num. 237.
Et quando dicatur cæpta, vide concluſ. 128. num 765.
Quādo ex prætextu falſæ cauſæ impediri poſſit, vel non, vide concl. 86. n. 35.
Quando fieri poſſit ſuper bobus, vel alijs Inſtrumentis ad agrorum culturam deſtinatis, vide concluſ. 82. numer. 3. cum ſeqq.
Sententiæ contra tertium non appellantem fieri non poteſt, donec appellatio ab vno ex litis conſortibus interpoſita pendet, concluſ. 129. num. 413. & ibi ratio aſſignatur.

Et, vt ea fieri poſſit, abſq; alia citatione oportet, quòd appellatio ſit deſerta, & quòd Iudex de hoc ſit certus, concl.168.n.60.

Sed ſi ſit facta, & ob eam creditori non ſit benè conſultum, iterum erit facienda, concl.52. num.41.

Illa trium conformium, quandó per appellationem, vel reclamationem, nullitatis exceptionem, ac reſtitutionem in integrum impediatur, vide concl. 128. nu.366. cum ſeqq. & 756. cum ſeqq.

Item, quando per venditorem, vel tertium ad cauſam venientem impediri poſſit, vide concl.128. num.771. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Tertius.

Vt ſit valida ſemper in dubio venit præſumendum, concl.47.n.20.

Executiua via agere non poteſt, qui cæpit agere via Monitorij, concl.78.nu.87.

Fallit, vt dixi in concl.35. nu. 22. & concl.148. ſub nu.110.

Hac via agere volenti obſtat remiſſoria data Aduerſario, quæ Proceſſum retardat, concl. 78.num.88.

An, & quando ea detur pro conſecutione legatorum, vide concl. 128. nu.131. cum ſeqq. & 748. cum ſeqq.

Iſta via, ratione pacti competens, non datur cõtra ſingularem ſucceſſorem à paciſcente cauſam non habentem, concl.135.n.76.

Executiuè an quis agere poſſit contra hæredẽ, vel contra tertium vigore obligationis Cameralis, vide concl.78 n.101 & 102.

Executiuè exactus, quando executiuè poſſit ſolutum repetere, vide concl.64.n.17. & ſeq.

Sed hoc modò non eſt procedendum in cauſis, quando non adeſt obligatio Cameralis, nec partes in Mandatum executiuum conſenſerunt, concl.167.n.123.

Executiuè, quando procedi poſſit, pro his, quę virtualiter continentur in ea, vide concl.67. ſub num.135.

In Executiuis, quando exceptio de iure tertij admittatur, vide concl 128 n.94.

Executiuum dicitur iudicium, veluti, quãdo ſuper iuſtificatione litterarum Apoſtolicarum agitur. concl.126.n.80.

EXECVTORI nõ eſt præfixus terminus in prouidendo expectanti de beneficio, ſed ille tandiù ſuum Mandatum exequi poteſt, donec illud adimpleat, Immò neque illius poteſtas, quando eſt mixtus, per mortem Papæ, expirat, concl.15.n.36.

Ille ante expeditas litteras, nihil poteſt, concl. 97.num.7.

De ſua iuriſdictione certus eſſe debet, non per exemplum, ſed per exhitionem ipſarum litterarum ſuæ delegationis, concl.126. num. 102. & 108.

Declara tamen, vt ibi n.105. cum ſeqq.

An, ante ſuarum litterarum præſentationem conferre poſſit, vide concl.126.num.106.cum ſeqq.

Illius poteſtas non extenditur contra contradictores de iure, ſed benè contra eos, qui cõtradicunt de facto, concl.148.n.111.

Ab Executore litterarum Apoſtolicarum, quandoq; appellatio detur, vide ibi num.163. & in Verbo Appellatio.

Et quando attentare dicatur, vide concl.160. num 138. cum ſeqq.

Merus nullam probationem recipit, nullamq; exceptionem audit, niſi exceptio ſit notoria nullitatis Sententiæ, concl.128.n.105.

Mixtus, ſi poſt appellationem vlterius procedat, attentare dicitur, & vti nulliter procedens quemquam ſua poſſeſſione non priuat, ibi num.96.

Mixtus dicitur, quando in commiſſione adeſt clauſula (Conſtito) ſed conditione purificata fit merus, ibi n.97.

Item mixtus dicitur, vbi agitur de remouendo poſſeſſorem, ſiue ſi quis eſſet executor Breuis pro capienda poſſeſſione nomine Cameræ, quia tunc ille partes Iudicis aſſumere tenetur ibi nu.98.

Item talis dicitur, per clauſulas, dummodo alteri non ſit ius quæſitum, ſine præiudicio iurium cuiuſcunq; ſtantibus pręmiſſis, ſi nulli alio conceſſa reperiatur, ſaluis iuribus Eccleſiæ, &c. ibi nu.99. & 100.

Item mixtus dicitur, per clauſulam vocatis, &c. ibi nu.101. & 103.

Contrarium, ibi n.102.

Et quam cognitionem habeat, vide ibi ſub n.105 remiſſiuè.

Modum in exequando excedens, an teneatur parti de dolo, aut actione iniuriarum, ſine litẽ ſuam faciat, vide ibi nu.74.

Illius relationi ſtandum eſt, quando bona in executione capta potius vnius, quàm alterius eſſe dicantur, quamuis tamen probationes in contrarium ſint admittendæ, ſi tamen ſint plenę, & concludentes, concl.152. ſub n. 43. & concl.155.n.122.

Extende eodem modo procedere, quando executor referet non extare bona mobila ſuper quibus executio fieri poſſet, quia tũc aſſerens contrarium illud probare tenetur dicta concl. 155.num.122.

EXEMPTA loca, licèt non ſint de Diœceſi, tamen in Diœceſi eſſe dicuntur, concl.1.n.30.& concl.138.n.29.

Exemptio Abbatis, quid operetur, vide in Verbo Abbas, & concl.1. ferè per tot.

Illa de non contribuendo Domino, aut acquiritur ex Priuilegio, aut ex pręſcriptione tanti temporis, cuius initij memoria non extet, concl.54.n.54.

Domino conceſſa arrendatario non prodeſt, concl.145.n.54.

Illius Priuilegium ab ordinaria Iuriſdictione quale eſſe, & quomodo probari debeat, vide concl.1, num.49. cum ſeqq. & in Verbo Priuilegium.

In exemptionę decimarum ſolemnitates ex ob-

obſeruantia 30. annorum interuenientiſſæ præſumuntur, concl.120.n.136.
Exemptis iuſtitiam miniſtrare poteſt Epiſcopus, ſi ab eorum Superiore ea denegetur, & quando recurſus ad Papam, ſiue ad alios Superiores facile haberi non poſſit, concl.1.n.59.
Exemptus à iuriſdictione Epiſcopi non poteſt ab eo excommunicari, ſed ſi ſit notorie excommunicatus poteſt tunc denunciari, vt euitetur, vt ibidem.
Et quomodo illi differant ab his, qui ſunt nullius Diœceſis, vide ibidem.
Exempti ſunt Auditores Rotę à Iuriſdictione ordinarij, concl.168.n.92.
Extende idem procedere, etiam quoad eorum Locatenentes; ſecus autem eſt de Protonotarijs, ſi non ſint participantes, concluſ.168. num.92.
Exempti, quando poſſint collectari, ob vtilitatē publicam à laicis, vide concl.111. ſub n.6.
EXERCITIVM eorum, quæ ſunt ordinis Epiſcopalis quale ſit, vide concl.1.n.66.
Declara in hac materia, vt in Verbo Epiſcopus.
Ob exercitium continuum Omne artificium recipit incrementum, concl.131. ſub n.7.
EXHÆREDARI an poſſit Filius, qui Patrem carceratum redimere non curat, vide concluſ.86.nu.145.
Non poteſt Filia, quæ in Corpus ſuum peccauit, ſi poſtea pœnitentiam egit, concluſ. 42. num.196.
Non poteſt hęres ex actu nullo, quia non entis nullæ ſūt qualitates, & quia ex nihilo nihil fit, concl.47.n.84.
Exhæredatio Filij, quomodo, & ex quibus cauſis fieri poſſit, vide latè concl.42.nu.59. cum pluribus ſeqq.
Illa aſcendentium ex octo cauſis expręſſis, vel alijs maioribus, fieri poteſt, & æquiparatur illi deſcendentium, ibi n.61.
Euitari poteſt, per pœnitentiam, quæ ſpacio triennij inducitur, ibi n.65.
Illius cauſa, ſi à Filio iniuſta allegetur, id intra quinquennium per eum probandum venit, & tempus illud debet eſſe vtile, & ſic ignoranti non currit, ibi n.64.
Non tollitur per reconciliationem Patris, cum Filio, ſed ſolùm per eam iniuria remittitur, ibi num.68.
Contrarium, ibi n.69.
Indefinitè facta non afficit, ſed tunc Filius totum capit, teſtamento Patris corruente, ibi num.59.
Malè facta non dicitur, quando Filius in ſua legitima inſtitutus reperitur, concl.42. ſub n.59.
Illius materia, licèt ſit pœnalis, & odioſa, nihilominus ad cauſas ſimiles, vel maiores expreſſis venit extendenda, ibi ſub n.59.
EXHIBERE recuſans Librum penes ſe exiſtentem Domino, tenetur ad omnia damna, & intereſſe, quia in dolo eſſe præſumitur, & propterea contra eum declaratoria conceditur, concl.78.num.50. & ſeqq.
Declara tamen, vt ibi num. 52.
Rem aliquam exhiberi petens eius ſigna dicere debet, ſi ea ſcire poteſt, concluſ. 104. num.26.
Illa Librorum, vel Scripturarū quomodo, quādo, & à quibus ſit facienda, vide in Verbo Æditio, in Verbo Adminiſtrator, in Verbo Libri, & in concl.56.n.177. cum ſeqq & concluſ.61. per totam.
EXIMENS carceratum à carceribus hominibus armatis, qua pœna teneatur, vide concl.143. nu.6. & concl.169. n.18. cum ſeqq.
Aliquem à manibus familiæ tenetur pręcipuè ad debitum, pro quo fuerat captus, tanquā ſi pro eo fideiuſſiſſet, concl.169.nu.20.
Extende, quòd immò talis beneficium excuſſionis non habet, ibi n.21.& ibi ratio aſſignatur.
Item, extende, & declara, vt num. 22. cum ſeqq.
Aliquem à carceribus in vim Bullarum Summorum Pontificium pœna mortis plectendus venit, etiam ſi non ſit confeſſus, neq; conuictus dictus exemptus, concl.169.n.25.
Extende procedere, etiam contra eximentes à carceribus Baronum ſtatus Eccleſiaſtici, vt ibi. no.18. rationem aſſignando.
Eximere volens ſe ipſum à manibus familię, pręſertim cum armis, vel Populum ad arma acclamando, aut alios concitando, ſiue nomen alicuius magnatis inuocando, franchitiam appellando, vti reus Ięſę Maieſtatis puniendus venit concl.169.n.26.
Eximens carceratum à manibus Curiæ in pluribus caſibus non eſt puniendus, de quibus in concl.166.n.27.
EXISTENTIA Librorum quomodo, quando, & à quibus ſit probanda, vide concl.56. nu. 177. cum ſeqq.
Sed illa Libri, vel Scripturæ eſt probanda de tempore litis, vel paulo ante, vt eius exhibitio concedatur, concl.61.num.4.& 5. concl. 104.n.24. & concl.142.n.100.
Declara, vt concl.61.n.7. cum ſeqq.
EXORBITANS cōſtitutio extra ſuos terminos extendi non debet, concl.148. ſub n.145.
EXPECTANTES, quando poſſint beneficia acceptare, & litteras expedire, & quando inter eos diligentia iuuet in acceptando, vide concl.126.n.14. cum ſeqq.
Expectantium quilibet durante menſe acceptare poteſt, concl.126. ſub nu.81.
EXPEDIDITIONES ſemper in tempore factæ præſumuntur, concl.47.n.21.
EXPENSÆ à Monacho factæ pro reuertendo à loco ſtudij ad ſuum Monaſterium ab Abbate ſolui poſſunt, & pro illis ipſe ſe obligare valet, concl.1.n 92.
Factæ à prædeceſſore, quando per ſucceſſorem ſint reſtituendæ, vide concl.2.n.59.
Funerales Patris an, & quando legitimam pręcellant, & etiam creditoribus anterioribus præferantur, vide concl.42. num. 490. cum ſeqq.

Illæ

Illę in actorum tranſportatione ad quem ſpectent, vide concl. 31. in fine.
In bonis fideicommiſſo ſubiectis, ab emptore, ſiue à grauato factæ, quando ab eo repeti poſſint, & quando non, vide concl. 62. n. 120.
In curatione corporis occiſi, & in Medicis factæ ab interfectore reficiendæ veniunt, concluſ. 69. nu. 11. cum pruribus ſeqq.
In Decurionatu, vel occaſione ſtudij factæ ſoluendæ veniunt à Fratribus in communi, etiam mortuo Patre, concl. 89. n. 127.
In fine litis debentur, concl. 129. n. 21.
Fallit tamen, vt ibidem, & concl. 168. n. 86.
In iudicio attentatorum factę non debebentur poſt ceſſionem attentatorum liberam; licèt ſecus ſi ipſa ceſſio eſſet conditionalis, concl. 160. nu. 260.
Et hoc modo factę à die motę litis debentur, ibi ſub n. 261.
Extende, vt ibidem.
In meliorandis rebus ſideicommiſſo ſubiectis, & ſimilibus factæ, quomodo ſint æſtimandæ, vide concl. 69. n. 51. cum ſeqq.
Et vide multa in Verbo melioramenta.
Iure actionis bebitę ſunt per victum reſtituendę, etiam ſi iuſtam cauſam litigandi habuerit, concl. 128. n. 150. & 160.
Extende, vt nu. 154.
Contrarium, nu 153.
Et peti poſſunt, etiam ſi Iudex victum ab illis abſoluerit, concl. 128. n. 151. & 160.
Expenſę litis, vide ſumptus litis.
Non debent eſſe tantę, vt capitale abſorbeant, concl. 108. ſub n. 47.
Non omnes minuunt fructus, ſed ſolùm illę, quę neceſſariò pro ipſis fructibus fiunt, concl. 57. num. 5.
Et petitę dicuntur, ſi in libello clauſulæ ſalutares fuerint adiectę, veluti peto ius, & iuſtitiam miniſtrari; Item omni meliori modo, &c. concluſ. 128. ſub n. 159. & ibi ratio aſſignatur.
Petitę ſi non fuerint, tunc arbitrarium eſt Iudici, ſi in illis condemnare velit, vel non, concl. 128. num. 159.
Pro alendis animalibus ſequeſtratis ſunt per creditorem faciendę, concl. 108. ſub n. 47.
Illas pro alenda, cuſtodienda, reſtauranda, vel reficienda aliqua re faciens, habet hypothecam in illa, quę omnibus, & quibuſcunq; anterioribus prę fertur, ibi num. 38. cum ſeqq. & concl. 119. nu. 35. & 36.
Pro redimendo captiuo, vel curando infirmo factę, repeti poſſunt, etiam ſi illis inuitis factæ fuiſſent, concl. 89. n. 130.
Quę, & quales ſint, quę Priuilegium anterioritatis habent, vide concl. 42. n. 495.
Quando animo donandi factę præſumantur, & quando non, vide concl. 62. n. 119. & ſeqq.
Eorum appellatione, quando veniant damna, & intereſſe, vide concl. 160. n. 261.
Illarum condemnatio, ſi fuerit omiſſa, an, & quando ab ipſa omiſſione appellatio detur, vide cõcl. 128. n. 147. cũ ſeqq. & n. 156. cũ ſeqq.
Sed ſi earum condemnatio, per errorem, vel quia petitæ non ſint, fuerit ommiſſa, non ob id tamen arguitur, quòd Iudex reum abſoluere voluerit, niſi ille ſe iuſtam litigãdi cauſam habuiſſe oſtendat, concl. 128. n. 160.
Licèt id fallat, ſi iure actionis debeantur, ibi n. 161.
Et illarum condemnatio à quo Iudice fiat, appellatione deſerta, vide concl. 129. ſub nu. 237.
Ab earum condemnatione elapſis decem diebus appellatio non datur, concl. 128. n. 161.
Dicta condemnatio non poteſt, per Iudicem fieri ex interuallo, ſed vna cum negotio principali eſt facienda, ibidem.
Illæ condẽnationum pro delicto, quãdo Iudici prędeceſſori debeãtur, vide concl. 2. ſub n 59.
Earum taxatio etiam, poſt decem dies fieri poteſt, ibi ſub n. 161.
Et quando Iudex facere poſſit earum taxationẽ, poſt appellationem à Sententia interpoſitam, vide concl. 128. ſub n. 155 & concl. 129. num. 78. & 79.
In taxatione, quando nimis grauatus ab exceſſiua taxatione appellare poſſit, vide concluſ. 128. nu. 155. cum ſeqq.
Earum taxatio quomodo, & quando per Auditorem Rotæ fieri poſſit, vide concl. 168. n. 84 cum ſeqq.
Dicta taxatio regulariter fieri non ſolet, niſi finitis tribus inſtantijs; aliàs per viam attentati reuocatur, ibi ſub n. 86.
Et quando in vim rei iudicatæ ſoluantur, vide ibidem.
Eas petere poteſt obtinens actione ex Statuto, vbi Statutum adeſt, quòd victus victori in expenſis condemnetur, concl. 128. ſub nu. 147. & 160.
Ab illis abſolutus, quatenus Sententiæ acquieſcat, ſi poſtea appellet, tunc condemnatus cenſetur, ibi num.
Illas reſtituere tenetur ille, cui res reſtituitur, circa quam vtiliter fuit impenſum, neq; compẽſatio admittitur cum fructibus à grauato perceptis, concl. 170. ſub nu. 46. verſ. Extende de præterea.
EXPLICATIO illius actus, qui prius erat dubius non dicitur ſuperflua, concl. 14. n 8.
EXPOSITVS ſi alatur per Epiſcopum, ille expenſas factas non repetit, licèt fuerit proteſtatus, ſed quid, ſi alatur ex redditibus Eccleſiæ, vel loco ad alendum expoſitos deputato, vide concl. 89 n. 238. & 251.
Expoſitus in Hoſpitali, quando pro legitimo habeatur, vide concl. 142. ſub nu. 65. & prius concl. 59. ſub num. 124.
EXPRESSIO cauſæ ineptæ, & inſufficientis facit ceſſare prę ſumptionem melioris cauſę tacitæ, concl. 86. n. 11.
In Sentẽtia eam minus conformem, vel ab alijs diuerſam non reddit, concl. 128. ſub n. 370.
Eſt neceſſaria, & de forma in appellatione ab interlocutoria; at ſecus in ea à diffinitiua, ibi num. 508. & 509.

Fallit

Fallit tamen, vt ibi n.510. & vide multa in Verbo Appellatio.

Vbi de forma requiritur expræſſio per relationem non ſuffragatur, concl.128.n.509.

Expreſſio eius, quòd tacitè de iure ineſt, non dicitur ſuperflua, concl.14.n.8.

Facta à Iudice, ſuper quibus bonis ſit facienda executio, quando nouum grauamen inferre dicatur, & ab ea appellatio detur, vide concl.128.nu.77.78.118.& 120.

Falſa familiaritatis in litteris prouiſionis, quando gratiam non vitiet, vide concl.73.n.7.

Nominis proprij facta in legato, ordinem prædilectionis demonſtrat, concl.89.n.590.

Quando eſt de forma, & ſubſtantia Statuti, tūc ſub dictionibus cæteratis non compræhenditur, concl.86 n.52.

Pro expreſſo illud habetur, quod neceſſariò in conſequentiam venit, concl.154.n.74.

Et ſatis illud dicitur expreſſum, quod ſub ratione virtualiter, & in conſequentiam venit, concl.89.num.553.

Extende procedere, etiam ſi eſſemus in materia ſtricta, & vbi expreſſio eſſet de forma, concluſ.154.nu.74.

EXPVLSVS, vel carceratus iniuſtè à Capitulo diſtributiones perdere non debet, ſi inſeruire ſolitus erat, concl.8.n 39.

EXTENSIO, licet in aliquibus caſibus non detur, poteſt tamen in illis dari compræhenſio, concl.65 nu.17.

Cameralis obligationis, quando, & quomodo fiat, vide in Verbo obligatio Cameralis.

De caſu expreſſo ad non expreſſum eſt facienda in fauorabilibus, eadem ratione militante, concl.86.n.66.

Non eſt facienda de vna re ad aliam in Materia contraria iuri communi, & odioſa, concl.137. num.15.& 17.

Neq; de venditione ad dationem in ſolutum ſit in materia correctoria, ibidem.

Item, neque minus ſit in materia ſubſtitutionis de caſu ad caſum, nec de perſona ad perſonā, vel de gradu ad gradum, concl.81.n.41.

EXTERIORA indicant interiora, concluſ.109. ſub num.31.

EXTINCTIO penſionis, quando ex ventre reſeruationis oriri dicatur, & ſolutionem, aut poſſeſſionem impediat, vel tres Sententię cōformes ſuper ea ſint expectandæ, vide latè cōcluſ.135.n.161. cum pluribus ſeqq.

Extinctio, quando ex actis eſt notoria, nō eſt expectāda Sententia, ſiue res iudicata, ibi n.177

EXTRAHENS aliquem inuitum ab Eccleſia ad quid teneatur, & quomodo ſit puniendus, vide concl.74.n.19 & concl.150.ſub n.27.

Bladas à territorio, ſi neget extra territorium portare, vel habeat domum extra locum, vbi repertus fuit, quomodo ſit puniendus, vide concl 111.n.11.& 12.

Res prohibitas non ſolùm illas, ſed etiam animalia, & alia, quę non ſunt prohibita amittit, ibi num.22.

Fruges contra prohibitionem ratione neceſſitatis, quando à pœna pecuniaria excuſetur, vide ibi nu.28.& ſeq.

EXTRANEVS ad agendum pro Vniuerſitate admittitur, quando non eſt conſtitutus Syndicus, vel ille eſt abſens, valetudinarius, aut alio modo inhabilis, concl.86.n.226.

Promittens dotem, ſi eam in tempore debito non tradat, quando ad alimenta teneatur, veluti Pater, vide concl.89.nu.377.cum ſeqq.

F

FABER Malleans propè Scholas, vel Doctores expelli poteſt, & à Decreto de euacuando appellare nequit, concluſ. 128.num. 328.

FABRICAM Eccleſię, quando, & quomodo teneātur reficere, & reſtaurare Archiepiſcopus, Epiſcopus, Canonici, & cæteri fructus decimales recipientes, aut Populus, & Parrochiani, vide concl.138.nu.71.cum ſeqq.

Fabricare, vide in Verbo Ædificare.

FACIENDVM facilius impeditur, quàm, quòd iam factum tollatur, concl.29.n.22.concl.102. num.8.& 15.& concl.175.n.24.

Facienti actum ex neceſſitate leges magis ſuccurrunt, quàm facienti illum ex voluntate, concl.128.ſub n.401.

Facta non præſumuntur, niſi probentur, concl. 155.nu.50.

Facto proprio, quando quis contrauenire poſſit, concl.84.n.62.

Pro facto habetur id, quod fieri debebat, ſi per eum ſteterit, quominus fieret, concluſ.135. num.84.

Declara, vt ibi nu.86.

Facta à maiori parte, quando ab omnibus fieri dicatur, vide concl.2.n.11.

Defuncti hæres approbare tenetur, concl. 84. nu.74.& concl.87.nu.40.

Extende, & declara, vt in Verbo Hæres, & cōcluſ.173.n.13.cum ſeqq.

Fallit in ſingulari ſucceſſore, quando iure prædeceſſoris vti nollit, ibi n.23.

Iudicis pro facto partis habetur, concl.78.n 7. concl 133.ſub 131.concl.135.n.205 & concl. 154.ſub nu 109.

Proprium alicuius illud dicitur, quod ſecum fuit geſtum, etiam ſi ſit cum alieno admixtum, concl.97.nu.70.

Quando aliquid factum reperitur, tunc ab eo factum præſumitur, qui illud facere tenebatur, concl.48 n.5.

Et maximè ſi cum aliqua impenſa reperiretur factum, dummodo tamē ab alio factum fuiſſe non appareret, ibidem.

Alienum promittens, quando per ſolam diligentiam excuſetur, vide concluſ. 135. ſub num. 86.

FACTORIS poteſtas ſemper eſt debilior illa Domini, concl.101. ſub n.17.

FACVLTAS addendi, & minuendi ad totalem dero-

derogationem, ſiue alterationem non extenditur. concl. 133. nu. 20.
Illa locum non habet in his, quæ ſecundum ius commune diſpoſita reperiuntur, ibidem.
Alienandi res Eccleſiæ, ſi dubitetur, quomodo ea ſit data, recurrendum eſt ad ſuplicationẽ; non autem ad Inſtrumentum, concluſ. 85. num. 110.
Alienandi res minoris data in genere per teſtatorem non tollit ſolemnitates neceſſarias; ſecus ſi ſit data in ſpecie alienandi vnam rem certam, concl. 86. n. 215.
Alienandi, vel diſponendi, ſi ſit data alicui, an ille poſſit inter viuos tantum, vel etiam in vltima voluntate alienare, & diſpouere, vide concl 84. n. 120. cum ſeqq.
Plura vide de hac facultate in Verbo Alienatio, & concl. 84. n. 271. cum ſeqq.
Alienandi feudum, licèt per Dominum verbis amplis ſit conceſſa Vaſallo, non tamen ille ſine aſſenſu alienare poteſt, concl. 154. n. 51. & ibi ratio aſſignatur.
Fallit in Emphyteuta, vt ibidem.
Capiendi legatum propria auctoritate tempus mortis reſpicit, concl. 160. n. 10.
Collegij Archiui legitimandi Baſtardos non habet locum in præiudicium tertij, concl. 141. num. 34
Diſpenſandi ſuper irregularitate non extenditur ad bigamiam, neq; ad aſſaſſinium, concl. 150. nu. 45.
Executiuè procedendi non venit ſub clauſulis generalibus, ſed ſpecialem expreſſionem requirit, concl. 167. ſub n. 26.
Faciendi aliquid data ei, qui prius facultatem habebat, liberum, & abſolutum arbitrium inducit; ſecus ſi concederetur ei, qui prius talem facultatem non habebat, concluſ. 133. num. 151.
Reuocandi attentata eſt intelligenda, prout de iure, concl. 160. n. 4.
Auditoris Cameræ facultates ceſſant, & limitatæ cenſentur, quando cauſæ coram alijs Iudicibus pro tempore fuerint introductæ, concluſ. 167. nu. 39. & 40.
FALCIDIA in quibus differat à legitima, vide in concl. 42. nu. 731.
Ea, & Trebellianica detrahi nõ poſſunt ex hæreditate, quando Teſtator mandauit eam totam, & pleno iure reſtitui. concl. 89. ſub num. 404.
Non detrahitur falcidia ex legato alimentorum, licèt dodrantem excedat, ibi n. 533.
Fallit in legato pecuniæ ad alimenta, ibidem.
Ea venit ex fructibus detrahenda, concluſ. 42. num. 731.
FALSA, & inſufficiens cauſa interueniens in contractu minoris, quando faciat, vt ipſi, vel etiam eorum fideiuſſores non obligentur, vide concl. 86. n. 26. cum ſeqq & in Verbo Cauſa, & in Verbo Fideiuſſor.
Obligationem vitiat in contractu minoris, & mulieris, etiam iuramento munitam, ibi n. 38
Sed falſitas cauſę in alienatione rerum minoris in dubio non pręſumitur, vt ibidem, & n 37.
Falſa expreſſio familiaritatis in litteris prouiſionis, quando gratiam vitiet, vide concl. 73. num. 7.
Falſa Moneta, vide Moneta.
Falſa quot modis dici poſſit aliqua Oratio, vide concl. 148. nu 22.
FALSI crimen in remiſſione generali non compræhenditur, ob illius enormitatem, cum ex eo Deus, Iudex, & pars valdè lędantur, ſed de eo ſpecialis mentio eſt neceſſaria, concl. 6. num. 3. & 12.
Adeò Iudicis Maieſtatem lædit, vt propterea in eo ille abſq; accuſatione procedat, concluſ. 26. num. 69.
Delicto capitali æquiparatur, quia per illud bona fama amittitur, quæ propriæ vitæ preferenda venit, & non eſt delictum ita ignominioſum, ſicut illud, ibi n. 87.
Impedire non poteſt executionem laudi à partibus cum iuramento, & obligatione Camerali approbati, niſi falſitas ſit vera, & clara; at ſecus, ſi ea eſſet obſcura incerta, & præſumptiua tantùm, concl. 86. n. 36.
Commiſſa in Scriptura nulla, quomodo puniatur, vide concl. 123. n. 41.
Excluditur, quando primordium veritatis habetur in Scriptura, concl. 45. num. 23. & concl. 123. nu. 66.
Quatuor modis in iure committitur; nempè Verbis, Litteris, Facto, & Abuſu, & concluſ. 121. ſub nu. 1.
Sine commodo, & lucro committi non ſolet, concl. 73. n. 7. & concl 123. ſub nu. 65.
Vt euitetur omnis interpratatio eſt fienda, cõcluſ. 125. ſub n. 24.
Item, vt probetur probationes concludentes ſunt neceſſarię, concl. 123. n. 66.
Et quæ qualitates excludant eam, vide concluſ. 125. ſub nu 24. remiſſiuè.
Eam committens, quãdo perdat cauſam, vide concl. 123 ſub nu. 160.
Illius præſumptio non tàm viget in Scripturis publicis, ſicut in priuatis, concl. 123. ſub num. 74.
Talis præſumptio contra perſonam bonæ qualitatis, & famæ admittenda non venit, ibi ſub num. 161.
Et illius præſumptiones quantum operentur, eſt Arbitrarium Iudici, concluſ. 134. nu. 30.
FALSITATIS ſuſpicio, quando in Ciuilibus pro falſitante habeatur, vide concluſ. 123. num. 66.
FALSVM fabricandi non eſt danda materia, concl. 112. ſub n. 2.
Falſum iurare, quando quis poſſit, ad effectum redimendi ſanguinem proprium, vide concl. 59. num. 56.
FAMA in delictis, quomodo eſſe debeat, vide concl. 26. n. 33.
Et quomodo per teſtes ea probetur, vide concluſ. 120. ſub nu. 10.

Et à quibus perſonis originem ducere debeat, vide concl. 120. ſub n. 121.
Mala de præterito non denigrat vnum nunc in bona reputatione exiſtentem, concl. 42. num 196.
In antiquis, quando probet, vide in Verbo Antiquitas,& concl 120.
Negatiua cedit illi affirmatiuæ, concl. 84. nu. 34. & ibi multa in hac materia.
Vt probet mortem eius, qui in longinquis par-partibus morabatur, à iuſta cauſa, & grauibus viris originem habere debet, concl. 120. num. 121. & 122.
Ea non probat, vbi certa ſcientia requiritur, ibi ſub nu. 121.
Et, vt probetur teſtes deponere debent, per verba temporis præteriti perfecti, non autem præſentis, vel præteriti imperfecti, concl. 120. ſub num. 13. & concl. 145. nu. 10.
Item deponere debent de tempore ante motam litem, & non poſt eam, concl. 94. n. 35.
FAMES, vide Penuria.
FAMILIA, Domus, agnatio, & parentela, quę ſunt verba ciuilia, quomodo differant à verbis coniunctus, conſanguineus, & Parentes, quæ ſunt verba naturæ, vide concl. 81. n. 24.
Familia, ſiue domus in iure dupliciter accipitur, primò cauſatiuè, & effectiuè; ſecundo verò conſentiuè, & paſſiuè, ibi n. 59.
Intellige, vt ibidem.
Familiæ appellatione in teſtamentis intelligitur de ea teſtatoris, concl. 84. n. 258.
Illius appellatione veniunt omnes de familia, licèt in eis aliquis adſit, qui artem vilem exerceat, concl. 147. nu. 11. cum ſeqq.
Item venit fœmina, etiam ſi eſſet nupta, concl. 149. nu. 14. & 15.
Intellige tamen, vt ibi n. 20 cum ſeqq.
FAMILIARES Epiſcopi; vel Inquiſitoris an poſſint deferre arma, ſine Principis licentia, vide concl. 143. n. 90. cum ſeqq.
Regis, ac illius Primogeniti in Curia degentes arma deferre poſſunt, ibi n. 92.
In teſtem admitti, vel repelli poſſunt per Iudicem, attenta affectionis qualitate, concl. 134. num. 7.
Familiaritas Papæ, vel Cardinalis, quomodo, & ex quibus probetur, vide concl. 73. num. 13. cum ſeqq.
Illa Papæ, quoad effectum reſeruationis plenè eſt probanda, quoquerò ad illum teſtificandæ narratiuę, per aſſertionem Papę probatur, cõcluſ. 155. num. 8.
Ea Cardinalis, ſiue Papæ, quando ceſſet, vide in concl. 73. num. 13. cum ſeqq.
Familiaritas talis pane Domini, & dente ſeruitoris contrahitur, dicta concl. 73. n. 17.
Illa, quando verè dicatur, ſiue fictè, vide concl. 168 ſub nu 96.
Familiaritatis iure, quando vxor dicatur poſſidere bona viri, & quando ſecus, vide concl. 152. num. 43.
FAMVLI Ambaſciatorum in itinere, aut in loco legationis arreſtari non poſſunt, concl. 99. num. 30.
Illi Peregrinorum, qui Romam tendunt conueniri non poſſunt pro repreſalijs, dummodo tamen inſignia geſtent, concl 99. nu. 22.
Famulo debetur ſalarium, etiam ſi infirmetur, concl. 60. n. 19.
Declara tamen, vt ibidem, & vide concluſ. 89. num. 459.
Famuli, quando probent, pro Domino, vide ibi d. concl. 89. nu. 541
FARINA, quando ſub appellatione Frumenti contineatur, vide concl 111. nu. 20. & in Verbo Frumentum.
FATALIA adeò ſunt in conſideratione habenda, vt etiam in Sacro Principis Conſiſtorio ſint obſeruanda, concl. 129. n. 280.
Fatalia currere incipiunt à die interpoſitę appellationis, ibi n. 295.
Non currunt in cauſa reuiſionis, concluſ. 128. num. 707.
Contrarium, ibi nu. 708.
Non currunt, quando impedimentum facto Principis venit, concl. 129. nu. 281. & ibi ratio aſſignatur.
Non currunt ſtante paupertate litigatoris, ibi num. 283.
Non currunt pendente compromiſſo, dummodo talis pendentia, per Scripturas probetur, ibi nu. 284.
Non currunt ei, qui ſuper attentatis appellat, ibi nu 285. vbi ratio aſſignatur, & concl. 160. num. 80.
Non currunt hęreditati iacenti, donec illi Curator detur, concl. 129. n. 286.
Non currunt, quando vnus ex litigatoribus eſſet mortuus, quia tunc alter illa prorrogare tenetur, ibid. & n. 287.
Non currunt nullo impedimento exiſtēte, cum proteſtatione, & probato per teſtes, quòd cauſa erat talis, quæ per procuratorem expediri non poterat, ibi nu. 288.
Non currunt, ob doloſam procuratoris negligentiam, in non proſequendo appellationem, ibi nu. 289.
Non currunt ſtante impedimēto, ex cauillatione partis aduerſæ proueniente, concluſ. 129. num. 290.
Non currunt, ſi per Iudicem ſtet, quominus in cauſa procedatur, ibi n. 291.
Non currunt in cauſis reclamationum à Sententijs Præfecti Prætorio, ibi nu. 294.
Sed id hodie locum non habet, ibidem.
Currunt in cauſis Minorum, & in cauſis Spiritualibus, ibi n. 295.
Non currunt, quando fuit datum de attentatis concl. 160 n. 80.
Ne currant apparitori eſt credendum, concl. 129. nu. 293.
Ea quando ſunt lapſa, tunc appellatio deſerta dicitur, niſi antequàm perimeretur inſtantia, illa fuerint prorogata, ibi n. 297.
Illorum prorogatio facta ab vno, alteri prodeſt,

deſt, ſi cauſa ſit communis, & connexa, ibi num.416.

FATVI ſunt Iudices, qui dant Apoſtolos reuerentiales in appellatione interlocutoria, abdicando à ſe iuriſdictionem, & eam in alios transferendo, concl.129.ſub n.491.

Fatuitas minoritati æquiparatur, & à delicto excuſat, concl.72.n.102.

FAVORABILIOR eſt abſolutio, quàm cõdemnatio, concl.55.n.6.

Fauorabiliores ſunt leges tractanti de damno euitando, quàm agenti de lucro captando, cõcluſ.78.n.104 & concl.86.n.100.& 220.

Fauorabiliores ſumus reo, quàm actori, concl.86 nu.221.concl.119.n.54. concl.129. ſub n.356. concl.148.ſub nu.125.

Fauor Diuinus, & publicus inuicem æquiparãtur, concl.57.n.5.

Fauorem, quæ generant in odium retorqueri non debent, concl.89.num.93. & cnncl.114. num.20.

Fauores omnes ex vna parte, & exaltera cuncta grauamina cumulari inconueniens eſt, cõcluſ 41.n.96.

Fauori ſno renunciare quilibet poteſt, concl.133 ſub num.27.

FEBRIS appellatione non venit leuis Febris, concl.100.ſnb n.29.

FELONIA, quando eſt probanda, vt Vaſallus feudo priuetur, requiruntur quinq; teſtes integrę opinionis, & famæ, concl.101.n.2.

Ad Feloniam ſi velit agere Dominus debet exprimere tempus, & locum, ſicut in Criminalibus, etiam ſi Ciuiliter agatur, ibid.

Felonia probata feudum nouum ad Dominnm; antiquum verò ad agnatos redit, concl.101. num. 3.

Plura, vide in Verbo Vaſallus.

FENESTRÆ inſpicientes in Monaſterium, Monialium ſunt obturandæ; licèt ſecus, ſi inſpicerent in illud Religioſorum Maſculorum, concl.62.n.70.& ibi ratio aſſignatur.

FERIÆ in honorem Dei inductæ ſunt ſeruandę, & illis Iudex informantes audire non debet, nec in cauſa Ciuili, nec in Criminali; aliàs mortaliter peccat, & pœnas incurrit de quibus in concl.60.ſub nu.49.

Fallit dnobus modis, vt ibidem.

Illas Tribunalibns indicere ad Principem ſpectat, concl.165.nu.67.

FESTIVI dies non attenduntur in petitione alimentorum, concl.89.nu.28.

FEVDA, & dignitates Regulariter ſunt indiuidua, ſed id, vt plurimum fallit in Italia, vbi ea diuidi poſſunt, & ex eis legitima detrahi, concluſ.42.n.501.

Illa iuxta couſuetudinem Franciæ dicuntur Patrimonia Vaſallorum, & ad inſtar eorum ſnnt redacta, alienariq; poſſunt, etiam ſine conſẽſu Domini directi, concl.87.n.43.

Feudalem eſſe aliqnam rem, vt probent teſtes, de auditu, quid deponere debeant, vide concluſ 93.num.19.

Feudales, vt fiant aceeſſiones bonorum feudalium, quid requiratur, vide concl.94.n.17.

Fendalia, quando poſſint fieri bona, quæ prius erant allodialia, vide concl.93.nn.10.& 12.

Et pro dote aſſignari poſſunt, concl.152. n.52.

Ex illis bonis, quando alimenta alicui debeantur, vide concl.89.n.525 cum ſeqq.

Feudalis cauſa ad ſnnm Iudicem venit remittẽda, concl. 154.n.2.

Ex quibus talis præſumatur, vide concluſ.93. nnm.20.& 21.

Res præſumitur talis, quando cum aſſenſu Regio venditur, concl.154 n.62.

Sed non præſumitur res ralis, ex eo, quòd ſit intra fines Caſtri Domini, niſi de hac ſeruitute doceatur, concl.78.n.44.

Fallit, quando coniecturæ vrgerent in contrarium, ibid.n.45.& 46.

Illius rei caducitatem prætendens, quomodo, & quando eius Dominium, & identitatem concludenter probare teneatur, vide concl. 78.num.44. cum ſeqq.

Feuda, quãdo ad Filios adoptinos tranſeant, vide in concl.58.nu.10. cnm ſeqq.

Feudatarij licèt ſint ab omni ſeruitio liberi, poſſunt tamen aliquando ad ſeruitinm perſonale cogi, concl.93.nu.11.

Et quando adoam ſoluere teneantur, vide in Verbo Adoa, & concl.97.

Illi Eccleſiæ non poſſunt inconſulto Sũmo Pontifice caualcatas facere, neq; copias militum coàdunare, concl.143.n.5.

A Feudatarij Sententia non eſt appellandum ad Dominum directum feudi, ſed pares Curię ſnnt eligendi, concl.128.nu.197.

Feudi alienatio, quando etiam ſine conſenſu Domini directi fieri poſſit, vide concl.87.nu. 39. & ſeqq.

Illius emptor probare tenetur *pretium in* cauſam licentiæ verſum fuiſſe, concl. 86. num. 206.

A feudo ad Emphiteuſim, quando valeat argumentum, vide concl.78.nu.44 & concl. 142. nn.66. cum ſeqq.& in Verbo Augumentum.

Eo conceſſo, cum ſuis pertinentijs, qnando cẽſeantur etiam conceſſa bona allodialia, quæ cum ipſo feudo poſſidebantur, vide concl.93. nnm.13.cum ſeqq.& in Verbo Allodialia.

Illo deuoluto ad Dominũ expirant omnes obligationes, ſeruitures, & onera, quæ ſnper eo, durante inueſtitura, extabant, concl.173.n.12.

Et quando ſnbinfeudatio ceſſet, an ſcilicèt per mortem in feudantis, ſiue in feudati, vide ibidem, & vide concl.154.nu.33.

In fendo ex pacto, & prodentia ſuccedẽs, quãdo ad ſolutionem debitorum teneatur, vide concl 87.n.42. remiſſiuè.

Finito per mortem, vel delictum, aut nulliter alienato, quando ad illud admittantur agnati. vide concl.81.n.89.cum ſeqq.

Et quando ad Dom num eſt deuolutum, tunc etiam omnes obligationes ſeruitutes, & onera expirant, concl.173.n.12.

Illo

Illo vendito ad inſtantiam creditorum illis ſolùm ex ea pecunia ſatisfit, ſi aſſenſum Regium habeant, concl. 154.n.47.
Fallit tamen, vt ibi n.48.
Illud amittunt Fratres non petentes inueſtituram feudi, ab alio Fratre defuncto in communi poſſeſſi, concl. 101.n.15.
Et quando allegatio ignorantiæ ipſis non proſit, vide ibi n.16. & in Verbo Fratres.
Antiquum, aut eſt ex pacto, & prouidentia, aut eſt hæreditarium, concl.87.n.40.
Antiquum ex pacto, & prouidentia ſi fuit a Patre alienatum, à Filio reuocari poteſt, confecto Inuentario, concl.87.nu.40 & 42. & concl. 154. num.43.
Antiquum ex pacto, & prouidentia, ſine conſenſu Filij primogeniti alienari nõ poteſt, concluſ.87.nu.40.& concl. 154.n.43.
Ex pacto, & prouidentia illud dicitur, quod à prędeceſſoribus prouenit, concl.87.nu.42.
Antiquum hæreditarium à Patre alienatum Filius reuocare non poteſt, concl.87.num.40.& concl.154.n.43.
Sed quando poſſit illud Filius, vel alius reuocare, pendente impetratione Regij aſſenſus, vide concl.87 n.63. cum ſeqq.
A Patre emptum de proprijs pecunijs dicitur peculium profectitium, poteſtq; ab ipſo Patre vni ex Filijs prælegari, in pręiudiciumq; Filiorum alienari, concl.42.n.512.
A Patre emptum in Regno Neapolis in legitimam Filiorum venit imputandum, concl.42. num.511.
Dicitur ſpecies ſeruitutis, & illi obnoxium, ſed in dubio res talis non præſumitur, concl. 93. num.5.
Illud Eccleſiæ poteſt Prælatus, ſine ſolemnitate alienare; dummodo vnum inueſtiat, qui Eccleſiæ tempore neceſſitatis inſeruire poſſit, concl.85.nu.285.
Solitum concedi maſculis non poteſt concedi fœminis, niſi ex magna cauſa, concl.83.num. 333
Et ex quibus cauſis amittatur, vide concluſ. 101. & in Verbo Vaſallus, & in Verbo Felonia.
Fit francum. & tranſitorium ad fœminas, quando licentia illud alienandi conceditur, concl. 84.num.294.
Francum illud dicitur, quòd eſt abſolutè liberũ, concl. 3.ſub nu.24.
Francum, & pro quo ſeruitium perſonale non preſtatur, eſt ad fœminas tranſitorium, concl. 3. ſub num.24.
Hæreditarium, quando dicatur, & quando ex pacto, & prouidentia; Item, quando mixtum & quomodo vnum ab altero dignoſcatur, ac de eorum natura, vide cõcl.42.n.514.& ſeqq.
Hæreditarium venit in petitione hęreditatis, & de eo idem fit iudicium, quod de alijs bonis teſtatoris, concl.87. ſub n 40.
Nobile eſt illud, quod ad certum ſeruitium non limitatur, concl.3. ſub n.24.
Nouum etiam ſpurio, & ſeruo dari poteſt, concluſ.142.n.65.
Extende id pluribus modis procedere, vt ibidẽ
Quando eſt alienandum, ſiue ſit nouum, ſiue hæreditarium, tunc Dominus conſenſum alienationi præſtare tenetur; aliàs habetur pro præſtito, ibi n.519.
Fallit ſi adeſſet pactum de non alienando, quia tunc alienari non poſſet, etiam ſi conſuetudo alienãdi feuda adeſſet in cõtrarium, ibi n.520.
Et talem conſuetudinem allegans, illam probare tenetur, ibi n.521.
Et quando Princeps teneatur dare licentiam Vaſallo illud alienandi, vide concl.134.n.104. & ſeq.
Quaternatum, quando dicatur, & an in eius retroceſſione nouus conſenſus ſit neceſſarius, vide concl.154.nu 18.& ſeq.
Rectum ad fœminas non tranſit, concl. 3. ſub num.24.
Illud ſi concedatur Baſtardo, an id illud poſtea Baſtardi admittãtur, vide concl.142.ſub n.65.
Si ſit relictum, quando loco illius ęſtimatio debeatur, vide in Verbo Æſtimatio, & concl. 69.nu.5. & ſeq.
Si fuerit relictum pro anima illud legatum, quoad æſtimationem valebit, etiam ſi rem eſſe feudalẽ teſtator ignoraſſet, concl.107.n.7.
Solet eſſe indiuiduum, concl.154. ſub nu.75.
Vt rectè alienari poſſit concurrere debẽt Principis conſenſus, alienandi neceſſitas, quòd alia bona libera nõ exiſtant, & quòd agnatis oblatio illius fiat, quorum altero ex eis deficiente agnatus proximior reuocabit, concl.81. n.92.
Et in hac materia, vide in Verbo Emphiteuſis.
FICTIO, & ſimulatio in dubio non pręſumuntur, niſi de eis appareat, concl.87.n.108.
Fictio in caſu ficto non habet locum, ſicut veritas in caſu vero, concl.58.n.13.
In caſu ficto idem operari debet, quod veritas in caſu vero, concl. 150. ſub nu.42.
Contrarium, ibi n.47.
Fictio introducitur ex quadã ratione ſuper æquitate fundata, & ideò ea ceſſante, ceſſat quoq; fictio, concl.65.n.16.
Fictio non debet plus operari, quàm veritas ipſa, ibi nu.17.
Fictio nõ ſufficit, vbi veritas eſt neceſſaria, concluſ.48.n.76.
FIDEICOMMISSARIÆ ſubſtitutiones non ſunt multiplicandæ in infinitum in perſonas non cognitas, nec vocatas, concluſ. 84. num.267.
Fideicommiſſario, quando, & quomodo ſit facienda reſtitutio, & an in hoc via ordinaria, vel executiua ſit procedendũ, vide concl.51.n.35.
Illi legitimè agenti ſufficit probare bonorum poſſeſſionem tempore mortis hæredis grauati, concl.78.n.21. & 29.
Contrarium, quòd ſcilicèt ei incumbat onus probãdi bona nõ ſolùm in hęreditate fideicõmittentis, ſed etiam in eius Dominio fuiſſe, vide ibi num.22.

Concorda, vt ibidem.

Fideicommiſſarius, quando, & in quibus bonis poſſit illius creditum retinere, vide concl. 36. num. 35. & ſeq.

Quando pendente conditione fideicommiſſi cautionem petere poſſit de reſtituendo bona hæreditaria à grauato, & quãdo ille eam pręſtare teneatur, vide concl. 42. n. 133.

Quando dicatur legitimus contradictor aduerſus Filium ſuam legitimam, ſiue illius ſupplementum petentem, vide ibi num. 302. cum ſeqq.

Et quando illi detur poſſeſſio bonorum pro indiuiſo cum Filio legitimam petenti, vide ibi n. 723. & prius nu. 307. & concl. 89. n 48.

Poſſeſſionem reſtituere tenetur, ſi illam habeat, donec per hæredem detractiones fiant, ibi n. 307.

Extende, & limita pluribus modis, vt ibi n. 308. cum ſeqq. & vide in Verbo detractiones.

Et ad boc, vt poſſit propria auctoritate bona fideicommiſſaria capere, facta verbali reſtitutione hæreditatis, aditio per allegantem eſt probanda. concl. 51. n. 7.

Poſſeſſionem bonorum fideicõmiſſo ſubiectorum propria auctoritate capere non poteſt, ſed illam auctoritate Iudicis, vel de manu hæredis capere debet, ibi n. 34. & ſeq.

Intellige tamen, vt ibidem.

Res fideicommiſſo ſubiectas propria auctoritate capere non poteſt, etiam ſi hæreditas eſſet iacens, concl. 164. n 33.

Bona hæreditaria poſſidens, quando titulo hęreditario, vel ex cauſa fideicommiſſi poſſidere cenſeatur, vide concl. 51. ſub nu. 20.

Fideicommiſſo poteſt derogare Papa, ſiue Princeps, & quomodo, vide concl. 165. n. 95.

Illud adeſſe negans, ſi poſtea de mendacio conuincatur, tunc ius ſuum perdit, concluſ. 154. nu. 101

Fideicommiſſum, quando tranſlationem Dominij impediat, vide concl. 84. n. 60. & in Verbo Alienatio.

Illud an, & quãdo inducatur, nedum ex expręſſa; verum etiam ex tacita ratione conſeruãdę agnationis, vide concl. 81. n. 53. cum ſeqq. & in Verbo Agnatio.

An inducatur ex conditione aſſumendi nomen, & arma familiæ, vide concl. 144. n. 28.

Inducitur ex expræſſa prohibitione alienationis, non tamen reſtrictum ad perſonas nominatas, concl. 84. n. 10.

Item inducitur ex prohibitione diuiſionis alicuius rei concl. 142. n. 76.

Inductum cẽſetur in caſum alienationis, ſi cum prohibitione alienationis concurrat cauſa, & perſona, in cuius fauorem ipſa prohibitio fiat, concl. 84. n. 70.

Nõ inducitur ex prohibitione alienationis verbis quantumuis generalibus concepta, in caſu mortis, quãdo in alia parte teſtamẽti fuit facta in dictum caſum ſubſtitutio, ibi n. 22

Non cenſetur inductum, quando teſtator permiſit hæredibus licentiam alienandi in caſu neceſſitatis in eos de familia, niſi ſint vocati ordine ſucceſſiuo, ibi n. 278.

Graduale, & alienabile induci non poteſt, neq; pacto, neq; partium tranſactione, ibi n. 80.

Illud prætendẽs probare debet, quòd fideicõmiſſum de eo loquatur, caſum in illius perſonam eueniſſe, nec non bonorum identitatem probarę tenetur, concl. 78. n. 20.

Nouum reſultat ex prohibitione alienationis, ſi in caſum contrauentionis nouę perſonę vocentur, aliàs prohibitio ſtat ſolũ conſecutiuè ad primum fideicommiſſum, & ad maiorem illius firmitatem, concl. 84. nu 13. cum ſeqq. & num. 245.

Quando dicatur caducatum per emiſſam profeſſionem hæredis in Monaſterio, vide concl. 42. num. 688.

Reſtrictum ad certas perſonas, ad aliàs extendi non debet. concl. 84. n. 11. & 247.

Contrarium, ibi nu. 12.

Concorda, vt ibi n. 31. cum ſeqq. & vide n. 240. cum ſeqq.

Relinquere poteſt teſtator ſub cõditione, illudq; adimere eo caſu, quo tertius (verbi gratia) aliquid alienet, vel aliud faciat, ibi n. 31.

Contrarium, ibi n. 32.

Concorda, vt in nu. 33. & 34.

Fideicommiſſum reſpectu extraneorum; nempè ſi illud extraneis relinquatur, dicitur odioſum ſi verò alicui de agnatione dicitur fauorabile, & eſt latè interprętandum, ibi n. 2.

Secundum, quando reguletur à primo, vide ibi nu. 10. cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Alienationis prohibitio.

FIDEIVBENS pro alienante, alienare nõ dicitur, nec in pœnam alienantis incidit, concl. 84. num. 18.

Extende, vt ibi n. 19. cum ſeqq.

Super poſſeſſorio non cenſetur obligatus ſuper petitorio, nec è contra, concl. 170. ſub nu. 13. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.

Fideiuſſio Filij pro Parte, quãdo ſolẽnitates Statuti requirat, vide concl. 86. n. 129. cũ ſeqq. & n. 139. & in Verbo Filius, & in Verbo Minor.

Fideiuſſionem præſtãs de ſoluendo id, quod per Sententiam fuerit ordinatum, appellationi renunciarę non cenſetur, concl. 129. nu. 349.

Extende, vt ibi nu. 350. & 351.

Fideiuſſiones, ob quamliber minimam mutationem euaneſcunt, concl. 170. ſub n. 17.

Fideiuſſio pro marito nõ dicitur cauſa valida ad ſuſtinendam obligationem vxoris, concl. 86. nu. 21. & 165.

Contrarium, nu. 22. & 167.

Concorda, vt n. 23. cum ſeqq. & n. 168. cũ ſeqq.

Pro verè pręſtita habetur, quãdo alicui eſt factũ pręceptũ de ea danda ſub certa pœna, cũ cominatione, quòd interim pro data, & adimpleta habeatur, cõcl. 139. n. 5. vbi ratio aſſignatur.

Regulariter nõ ęſt pręſtanda de reſtituendis alimẽtis in euentum ſuccumbentiæ, concl. 90. n. 25. & de hoc vide latius in Verbo Alimenta.

Fallit in quibuſdam caſibus, vt ibi dicta concl. 90. dicto nu.25.
Fideiuſſor ad augmentum tenetur, quando illud a natura actionis, vel negotij prouenit, concl. 170. nu.7.& 8.
Item ad augmentum tenetur, ſi valor, vel pretium rei pro qua ſoluitur pecunia augeatur, ibi nu.9.
Et ad hoc, vt dicatur idoneus, quo loci poſſidere debeat, vide concl.153. ſub n.29.
An teneatur ad augmentum ex delicto Tutoris proueniens, vide concl.170.n.10. cum ſeqq.
Datus in prima inſtantia, quando teneatur in ſecunda, vide concl.128. ſub n.13.
Fideiuſſorem ſe eſſe negans, ſi de mendacio conuincatur beneficium diſcuſſionis perdit, concluſ.154.n.101.
Fideiuſſores dare, aut facere ratificare promittens id adimplere non tenetur, niſi fuerit requiſitus, concl.50 n.6.
Liberantur, ſi bona debitoris ad Fiſcum deuoluantur, concl.139. ſub n.20.
Fallit tamen, vt ibidem.
Illi minorum, & mulierum non tenentur, vbi cauſa, quę in contractu interuenit, eſſet falſa, & inſufficiens, concl.86.n.26.
Declara tamen, pluribus modis, vt in dicta concluſ.86.n.27. cum ſeqq. & concl.114. n.4. cum ſeqq.
Obligati amplius non dicuntur, ſi in ſecundo contractu nouationis, eorum obligatio non fuerit reſeruata, concl.37.n.21.& 22.
Contrarium habetur, ibi n.23.
Pro conſeruanda dote in quibus caſibus ſint a marito præſtandi, vide concl.152.nu.57.
Quando vti principales, & in ſolidum ſe obligant eorum obligatio, ab obligatione principali aliquā dependentiam habere nō dicitur, & idem eſt, ac ſi fideiuſſor ſolus ſe inſolidum obligaſſet, concl.114. nu.5. & prius concl.86. num.27.
Fideiuſſori adhibito in contractu cenſus, ob moram debitoris in ſolutione fructuum, vigore clauſulæ conſtituti, competit aſſociatio, vel manuum iniectio, concl.158. ſub nu.4.
Illi nunquam iactura deeſt, concluſ. 151. ſub num.25.
Aliquam mercedem pro fideiuſſione licitè recipere poteſt, ibi ſub n.25.
Fallit tamen, vt ibidem.
Illi, quando promiſſa intelligatur indemnitas, vide in Verbo Indemnitas.
Illius obligatio, dicitur diuiſibilis, & propterea ſemper in ea parte tenet, in qua obligatio principalis ſuſtinetur, concl.151.n.13.
Ea corruit annullata obligatione principali, ob defectum formæ, & conſenſus; ſecus ſi ea ſit nulla, ob defectum ſolemnitatum, & materiæ tantum, concl. 86. num.38. & concl.114. num.10.
Sed ſuſtinetur etiam corruente principali, ſi in ea adſit clauſula principaliter, & inſolidum, ibi nu.4 & concl.86.n.27.
Secus autem, quando fideiuſſor ſe obligauit ex interuallo, & in alio Inſtrumento, & ſic nō mutui periculi cauſa, vt ibi nu.5.
Suſtinetur ceſſante principali, ſi in ea adſit clauſula omni meliori modo, obligatio Cameralis vel iuramentum, concl.86. n.29. & 31. & concluſ.114.nu.5. & 7.
Fallit tamen, vt ibi dicta concl.114 ſub n.5.
Suſtinetur principali ceſſante, quando in ea nō militat tanta ratio, quāta in principali, concl. 86.nu.34. & concl.114.n.14.
Contrarium, vt ibidem.
Item ſuſtinetur principali corruente, ſi fideiuſſor ſe obligauit in euentum nullitatis contractus, quoad principalem, & ipſam nullitatem non allegare promiſit, concl.86. n.30. & concluſ.114.n.11.& 12.
Ille non tenetur ad id, quod principalem obligationem auget, ob moram, & contumaciam, concl 70.n.12.
Quando admittendus ſit in cauſa criminali, vbi imponitur pœna corporis afflictiua, & ad id, quas qualitates habere debeat, vide concl.26 num.104.
De repræſentando, quando liberetur, ſi principalis per nouum delictum aufugiat, vide concluſ.142.n 43.
Et quid ſi ſit de repręſentādo toties, & quoties vide ibidem.
Si ſtatim, ac fuit obligatus fugam arripiat, tunc debitor alium fideiuſſorem dare tenetur, quia illius fugę conſcius præſumitur, concl.87.n.95.
Si vigore Statuti teneatur ſoluere iudicatum, tanquàm principalis, tunc vſquè ad finem litis erit obligatus, concl.142. nu.43.
Fallit tamen, vt in concl.170.n.13.
Et tunc dictus fideiuſſor Iudicij non erit neceſſariò citandus, quia Sententia lata contra principalem nocet fideiuſſori, etiam non citato, vt ibi concl.142.n.43.
Fideiuſſor ſoluens debitum, quādo à confideiuſſoribus poſſit illud exigere, etiam non dēpta, illius rata, vide concl.114. ſub n 5. ferè in fine.
Fideiuſſor ſoluendi iudicatū, quomodo differat, ab eo de iudicio ſiſti, vide remiſſiuè in concl. 142. ſub n.43.
Fideiuſſoris ſolutio creditori facta, an liberet etiā principalem debitorē, vide concl.114 ſub n.5.
FIDEM abnegans metu mortis oretenus tantum, ſed non corde, non dicitur peccare contra fidem, ſed contra fidei confeſſionem, concl.124. ſub n.6.
Adhibere poteſt Iudex teſtibus exceptiones patientibus, vel plenè non probantibus, & è contra, concl.134 n.9.& 10.
Item eam adhibere poteſt Iudex pręſumptionibus, & coniecturis, ibi n.11.
Illa Baptiſmi, quādo probet ætatem, & deſcendentiam, vide concl.72. nu.9 cum ſeqq. & in Verbo Ætas.
Ea Clerici Regiſtri ſupplicationū facit pręſumi beneplacitum fuiſſe expeditum, licèt liber nō inueniatur, concl.85.n.264.

Nec contrarium probari poteſt, ex diligentia facta in actis Vicarij Papæ, ſi ibi non reperiatur, ibi nu.265.

Fides data quādo vim iuramenti habeat, & actionem producat, vide concl.131.ſub n.19.

Ea Iudicis de actis geſtis coram ſe plene probat, concl.155.ſub n.66.

Non facit fidem, concl.87.n.705.

Fallit in Curia, vbi facile eſt habere veritatē, ex inſpectione librorum, concl. 97. nu.71. & ibi habetur, quādo fides extraiudicialis probet, & quando non.

Fides haberi non poteſt de pretio in alienatione rei Eccleſiæ, concl.56.n.10. & concl.85.n.40.

Extende, vt ibi n.41. cum ſeqq. & vide in Verbo Alienatio.

Neq; adminiſtrator poteſt vendere habita fide de pretio, concl.56.nu.98.

Et fides de pretio, quando habita cenſeatur, ad hoc, vt venditor ſit in re vendita anterioribus creditoribus præferēdus, vide concl.119.n.8.

FIDVCIARIVS hæres quis dicatur, & ad quid teneatur, vide concl.100.n.45.

FILCIA Scripturarum Notarij pro authentica haberi debet, ſi ex ea aliæ Scripturæ extractę & in publicam formam redactæ fuerint, concl. 123.n.116.

Filciæ continenti Scripturas æquiuocas fides nō derogatur, ſi Notarius eas pro bonis, & authenticis habuerit, ibi num.139.& concl.141. num.30.

Contrarium, concl.123. nu.137. & concl. 141. num.28.

Plura, vide in Verbo Scriptura.

FILIÆ etiam à Statuto excluſſę faciunt partem in computatione legitimæ ad fauorem maſculorum; quando dotem loco legitimæ habuerunt; ſecus ſi in totum eſſent excluſę, concl.42. num.82.

Extende idem procedere in Filia, quæ renunciauit, ibi nu.83.

Semel à Statuto excluſę, ob exiſtentiam maſculorum, quādo durent ſemper excluſæ, & præſertim in materia feudi, vide ibi n.98. cum pluribus ſeqq.

Et dicuntur æquè benè dotatæ, dūmodo, æquè benè locentur, & quomodo id dignoſcatur, vide ibi ſub 591.& concl.64.n.8.

Fallit, vt in concl.170. ſub 19.

Filię tanquàm minori reſtitutio in integrum datur, etiam poſt triginta annos, concl.85.n.176

Illi dotatę magis eſt fauendum, quàm mulieri dotem promittēti, cum maius ſit Priuilegium dotis, quàm illud Velleiani, concl.86.n.167.

Ei non nocet tranſactio Patris ſuper eius dote facta, ſi ea præſens non fuit, vel cum requiſitis ſolemnitatibus non ratificauit, ibi n.112.

Nubenti ſeculo quare maior dos poſſit, & debeat aſſignari, quàm illi Religionem ingredienti, vide concl.13.num.2. & concl.142.num. 110.& 111.

Spuriæ alimenta, vel dos per Patrem ſunt debita, concl.89.n.82.cum ſeqq.

Extende, & declara, vt ibi num.91. cum ſeqq.

Sed ea mortua ad quem reuertatur dos. vide concl.89.num.83.& ſeqq.

Effecta vidua dicitur de agnatione Patris, concluſ.81.num.6.

Effecta vidua non tenetur reſtituere dotem Patri decocto, licèt ſecus, ſi Pater viueret, & decoctus non eſſet, concl.56.n.69.

Effecta vidua in caſu cōuolationis ad ſecundas nuptias implorare poteſt Officium Iudicis, vt dos data per Patrem primo viro, detur etiam ſecundo, ibi ſub nu.69.

Fœmina temporaliter excluſa ius ſuę reintegrationis decedens non tranſmittit, concl.142.n. 130. & ibi ratio aſſignatur.

Quando à Statuto reintegratur ad hæreditatē Patris, deficientibus maſculis, poteſt ab ipſis maſculis cautionem petere de reſtituendo hæreditatem ipſis defunctis, concl.42.n.131.

Declara, vt ibi n.132.

Quando non admittatur ad repræſentandam perſonam Patris per fictionem, vide concl.65 num.17.

Luxurioſè viuens, quando ſit alenda, dotanda, & hæres à Pare inſtituenda, vide concl.89.ſub num. 214. & prius concl.42.n.

Filia non dicitur de agnatione Matris, concluſ. 174. ſub nu.13.

Nubens indigno, quando à Patre exheredari poſſit, vide concl.42.n.65.cum ſeqq.

Nupta, vel vidua, quando debeat per Patrem ali, vel redotari, vide concl.89.n.84.cum ſeqq. & concl.90.nu.37.cum ſeqq.

Quando non poſſit peti, vt æqualiter dotetur, cum alijs, vide concl.170.nu.19.

Quæ in corpus ſuum peccauit non poteſt exhæredari, ſi inde pœnitentiam egerit, concl. 42.num.196.

Quæ dotem, ſine eius culpa amiſit, quando debeat iterum dotari, vide concl. 89. num.323. cum ſeqq. & nu.328. cum ſeqq. & nu.353. & concl.142.nu.16.

Quando poſſit conqueri de Patre in materia læſionis prouenientis ex dote, ſibi ab eo tradita, & quod tempus in hoc ſit attendendum, vide ibi n.539. cum ſeqq & nu.725.

Quando reperitur excluſa eò magis neptis excluſa videtur, concl.149.ſub n.2.

Quādo manuteneri debeat in poſſeſſione feudi contra agnatos, vide concl.93.nu.20.

Sua dote debet eſſe contenta, dummodo congruè dotetur, quod in dubio præſumitur, cōcluſ.170.ſub n.119.

Supplemētum legitimę petere non poteſt, ſtante Statuto, quòd ea nil petere poſſit, vltra dotes datas, niſi tamen magnus exceſſus extaret, concl.42.nu.238.

Vigeſſimum quintum annum excedens, ſine cōſenſu Patris, & etiam cum indigno matrimonium contrahere poteſt, ibi n.65.cum ſeqq.

Filiarum à Statuto excluſarum portio illis obuenire debet, quibus onus illas dotandi à iure iniungitur, ibi n.96.

Illas dotare tenetur Pater, & nō Mater, quamuis ſecus ſit in ſubſidium, concl. 86. n. 165.
Proprias inſtituere non poteſt, qui eſt prohibitus alienare extra familiam, & deſcendentes Maſculos, concl. 84. n. 258.
Prohibita ex Statuto aliud petere vltra dotes datas non poteſt conqueri, etiam ſi dos eſſet minus legitima, niſi ſit magnus exceſſus, concluſ. 42. n. 238.
Contrarium dixi in concl. 89. ſub n. 323.
FILIATIO probatur ex Scriptura, & annotatione per Patrem in eius libro facta, concl. 72. num. 33.
Filiationem iuſtificare tenetur, qui dicit ſe filium & vti talis agere velit, concl. 78. n. 6.
Non probatur, nec quis in eius quaſi poſſeſſione conſtituitur per ſolam nominationem factam à patre de Filio, ibi n. 61.
Declara, & extende pluribus modis, vt ibi n. 62. cum ſeqq.
Quando eſt probanda, an ſit neceſſaria citatio, vide concl. 78. n. 70. & vide cōcl. 89. n. 453. vbi habetur, quomodo filiatio probetur, ad effectum ſuccedendi ad feudum, fideicommiſſum, & ius patronatus.
Quando de ea tractatur principaliter, eſt concludenter probanda; ſecus ſi incidenter, & ad effectum conſequēdi alimenta, quia tunc leuis probatio ſufficit, concl. 89. n. 38.
Et quomodo tenera probetur, vide ibidem.
Ea ex amore, & dilectione præſumitur, concluſ. 105. num. 10.
In antiquis per verba enunciatiua probatur, concl. 120. n. 101.
Extende, vt ibidem.
FILII adoptiui, & arrogati, quando, & in quibus caſibus veniant appellatione filiorum, vide concl. 58. n. 13. cum ſeqq.
Adoptiui non accuſant de morte Patris adoptantis, niſi ſint ab aſcedente adoptati, vel illius ſint hæredes, concl. 58. n. 15.
Adoptiui quando ſubſtitutum excludant, vide ibi nu. 17.
Adoptiui, quādo, & in qua parte Patri adoptāti ſuccedant, vide ibi n. 19.
Adoptiui, quando admittantur ad feuda, vide ibi n. 20. cum ſeqq.
Adoptiui, & arrogati, quando ex cauſa ingratitudinis exhæredari poſſint, vide ibi n. 25. cum ſeqq.
Et quando debeatur eis legitima, vide concl. 42. nu. 244. cum ſeqq.
Filij, agnatorum appellatione in fideicommiſſis compræhenduntur, concl. 81. n. 81.
Baſtardi, ſpurij, & illegitimi, quando dicantur agnati, vide ibi n. 22. cum ſeqq. & nu. 84.
Filij bona, quando præſumantur ea, quæ erant Patris, vide concl. 78. ſub nu. 22.
Illi, & deſcendentes per lineam maſculinam non dicuntur agnati ante natiuitatem, cum non entis nullæ ſint qualitates, concl. 81. n. 82.
Legitimam acceptare non tenentur in fructibus, vel in vſufructu, & pecunia, ſed in corporibus hæreditarijs, Iudicis arbitrio, eligere poſſunt, concl. 148 n. 35.
Etiam naturales, & non concepti veniunt appellatione deſcendentium, concl. 149. nu. 8. & 9. & ibi ratio aſſignatur.
Illi, & vxor hypothecam habent pro alimentis, tām conſtante Matrimonio, quām eo ſoluto contra tertios poſſeſſores bonorum Mariti, vel Patris reſpectiuè, concl. 89. n. 75. & 279.
Ex damnato coitu nato illi dicuntur, qui naſcūtur ex illis mulieribus, quæ tēpore conceptus vxores Patrū eſſe non poterāt, concl. 89. n. 78.
Et quot ſpecies illorum inueniātur, & in quibus caſibus ſuccedere non poſſint, vide ibidem remiſſiuè, & in concl. 42. n. 190. cum ſeqq.
Filij familias obligatio, pro redimendo Patre valet, quamuis ſolemnitates Statutariæ, & inſinuatio non interuenerint, concl. 84. n. 146. & concl 86. nu. 128. & 141.
Et præſertim, quoad bona caſtrenſia, vel quaſi, & aduentitia d. concl. 86. ſub n. 145.
Extēde, & declara pluribus modis, vt in concl. 84. nu. 147. cum ſeqq. & concl. 86. nu. 96. cum ſeqq. & 126. cum ſeqq.
Filij fœminarum nō dicuntur de agnatione Aui materni, cōcl. 81. n. 6. & 81. & concl. 174. n. 55.
Hæreticorum, quādo ob hereſim Patris beneficijs priuentur, vide concl. 124. ſub n. 18.
Illegitimorū, etiam ſi ex legitimo matrimonio ſint procreati agnationem non conſeruant, concluſ 81. nu. 25.
In ſexto, & octauo menſe nati faciunt deficere cōditionem illam, ſi ſine Filijs deceſſerit, concluſ. 42. n. 108.
Et quid in natis in decimo, vel vndecimo menſe? vide ibidem n. 109.
Et quomodo probetur eos fuiſſe natos in tali tempore, vide ibidem.
In ſexto, & octauo menſe nati in Ægipto, ob aeris felicitatem ſunt vitales, & ſucceſſibiles, licēt ſecus in alijs regionibus, concl. 42. n. 111.
Ingrati in odium ingratitudinis ad lucrum antefati admitti non debent, concl. 113. n. 52.
Legitimati dicuntur agnati, concl. 81. n. 26. & 83
Maſculi ex fœmina, quando veniant appellatione deſcendentiū in inueſtitura conceſſa Patri, ac eius deſcendentibus, vide concl. 149. n. 12.
Mortua Matre, ob vergentiam Patris ad inopiam aſſecurationem dotis maternæ petere non poſſunt, concl. 152. nu. 3.
Eorum natiuitas probatur per teſtes dicentes, ſe fuiſſe præſentens, dum puer naſceretur, alias teſtes de auditu non probant, concl. 42. n. 108
Naturales, qui dicantur, & in quo differant à Spurijs, vide concl. 89. nu. 149. cum ſeqq.
Naturales, quādo alimenta à Patre habere debeant, vide in Verbo alimenta, & concl. 89.
Naturales dicuntur, qui naſcuntur ex muliere in domo affectione maritali retenta, ibi n. 149.
Non dicuntur propriè Domini legitimè, & bonorum Patris eo viuente, ſed ſolum dicuntur tales interpretatiuè, & intellectualiter, concl. 42. num. 684.

Poſiti in conditione, vide inferius in Verbo Filiorum in conditione.

Primi Matrimonij, & ſecundi, quomodo inter ſe legitimam Matris diuidere debeant, vide concl.42. n.44. & ſeqq.

Putatiui ſub figura Matrimonij nati, quando legitimi dicantur, ita vt cum alijs verè legitimis ſuccedant, vide ibi n.224. cum ſeqq.

Patri ſuccedere poſſunt ex triplici capite, & primò vndè liberi, ſecundò vndè legitimi, tertiò vndè cognati, concl.51.nu.139.

Quando æquis portionibus ſint à parentibus inſtituendi, ſiue quando plus vni, quàm alteri relinqui poſſit; vide concluſ. 42. nu. 677. cum ſeqq.

Secundi Matrimonij non debent eſſe deterioris conditionis illis primi, nec è contra, concluſ. 105.n.15.

Soli ſi ſint in conditione poſiti, quando veniant quoq; Nepotes, & pronepotes, vide concl.81. num.38.

Emancipatis, an legitima debeantur, vide concluſ.42.nu.234.

Quando teneatur Pater, vel Mater reſeruare illis antefatum, ac dotis augmentum, vide concl.118.num.39. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Antefatum.

Si ſit illis prohibita alienatio, ob conſeruãdam agnationem, tunc dicta prohibitio extenditur etiam ad Nepotes, concl.81.n.39.

Contrarium, ibi nu.40. cum ſeqq.

Allegãti ſe tot bona alienaſſe, quæ ſuam legitimam importent, quando onus probandi incumbat, vel illud in aduerſarium tranſeat, vide concl.42. num. 410. cum ſeqq. & concluſ. 84. num.170.

Filiorum appellatione non veniunt Nepotes, quando qualitas in filijs conſiderata in nepotibus non concurrit, concl.42.nu.93.

Quando autem veniant legitimi, & naturales tantum, ſiue naturales, aut ciuiles tantum, vt ſunt adoptiui, & arrogati, vide concl.58.nu.9. & 13. cum ſeqq.

Comprehenduntur etiam naturales in materia ius naturale concernente, concl.89. num. 101.

Illorum appellatione nullo modo continentur fœminæ in vltimis voluntatibus, vbi adeſt Statutum, quòd ſtantibus maſculis fœminæ non ſuccedant; ſecus eo Statuto non extante, concluſ.81. num.11.

Eorum bona, quando pro alimentis Patris vendi poſſint, vide concl.89. num. 125. cum ſeqq.

Illorum educatio eſt de iure naturæ, & ea etiã ad feras pertinet, concl 89. nu.6. & 529.

In conditione poſitorum appellatione, quãdo Nepotes, & Pronepotes veniant, vide concl. 81.num.38.

Filiorum legitimorum appellatione in fideicommiſſis veniunt etiam legitimati, concluſ. 42. num.225.

Filium, & Patrem habẽs eodem tempore in neceſſitate conſtitutos, cui potius ſubuenire teneatur, vide latè concl.89. nu. 205. cum ſeqq. & concl.42.nu.356. cum ſeqq.

Adoptatus, & arrogatus an poſſit in bonis Patris legitimam conſequi, & ab eo ex cauſa ingratitudinis exhæredari, vide concl.58.num. 24. & ſeqq.

Sequitur Domicilium Patris adoptantis, ſed Priuilegium illius Patriæ nõ acquirit, nec nobilitatem, neq; dignitatem Patris naturalis perdit, ſed naturalem originem retinet; ibi num.30.

Adoptione durante cognomen, & arma Patris adoptantis defert, ſed ea finita cognomẽ mutare poteſt, dummodo id in alicuius fraudem non fiat, ibi n 31.

Priuilegio Patris adoptantis vtitur ſicut legitimus, & naturalis, niſi illud Priuilegium eſſet tale, quòd cum perſona Patris extinguèretur, ibi num.32.

Adulterinus, quando in conſcientia teneatur reſtituere id, quod habet de Patre putatiuo vide concl.59.nu.133. cum ſeqq.

Filius adulterinus, quando dicatur, ſiue potiùs legitimus; Item quando dicatur potius vnius quàm alterius, qui conuerſationem haberent cum Matre, vide concl.59.n.133 cum ſeqq.& concl.89.nu 37. & ſeqq.

Agnatus Patri dicitur, & familiam illius, non autem eam Matris ſequitur, concl.81. nu.81.

Alimenta Patri negans exhæredari poteſt, concluſ.89.num 6.

Anteponere debet ſalutem Patriæ illi Patris; ibi nu.197.

An variare poſſit in eligendo vnam rem pro alia, iam vendita, ſed poſtea redempta pro ſua legitima, vide concl.42.n.425. cum ſeqq.

Filius Clericus, quando teſtari non poſſit de ſuis bonis in præiudicium Patris, *dixi in Verbo* Clericus.

Cogi non poteſt, vt in bonis minus precioſis ſuam legitimam eligat, concluſ. 84. ſub num. 130.

Contra inofficioſam donationem Patris, eo viuente venire non poteſt, concl.42.nu.685. & ibi ratio aſſignatur.

Conuentus, vti hęres licèt non opponat, ſe non eſſe talem, poteſt tamen Iudex eum ex Officio abſoluere, concl.78.nu.77.

Cuius ſit præſumendus Filius, quando plures cum Matre comercium habuerunt, & cui in hoc ſit credendum, vide concl. 89. num. 37. & ſeqq.

Dilapidans bona, quando ei ſint danda per Patrem alimenta, vide concl.89.nu.226.

Dominus dicitur medietatis hæreditatis Paternę, reſpectu detractionum legitimæ, & Trebellianicæ, & ideò ſi onere fideicommiſſi fuerit grauatus, & poſtea ei facultas alienandi medietatem concedatur, tunc poterit alienare totum, concl.84.n.287.

Dotem non detrahit ex fideicommiſſo, quãdo legitimam, & Trebellianicam dolosè conſumpſit.

ſumpſit, concluſ. 89. ſub num. 226.
Eligere non poteſt pro ſua legitima, vel Trebellianica eam rem, quam Pater alteri legauit quoties hæreditas eſſet ſoluendo, concluſ. 84. ſub num. 130.
Filius ergo hæres procedit in Filio agente, & non in excipiente, & conuento, concluſ. 78. num. 76.
Ille dicitur quem nuptię demonſtrāt, concl. 59. num. 133.
Etiam ſi ſubeat iudicium, non per hoc ſe pro hærede gerere cenſetur, ſiue agat, ſiue conueniatur, & præſertim, quando de aliqua hæreditate ageretur, niſi etiam ſe talem fateatur, concl. 78 n. 75.
Etiam Clericus in feudo ſuccedere, & ex eo legitimam detrahere poteſt, concluſ. 42. num. 507. & ſeq.
Ex Equite Hieroſolymitano profeſſo natus inceſtuoſus dicitur, acſi de vero Religioſo eſſet procreatus, concl. 65. nu. 40. & 41. ratio aſſignatur.
Exhæredatus an faciat partem in computatione legitimæ, & præſertim in materia confiſcationis, vide ibi d. concl 42. n. 57. & ſeqq.
Exhæredatus, quando agat tantum ad ſupplementum legitimę, vel ad totalem reſciſionem teſtamenti actionem habeat, vide ibi ſub nu. 59. & 62.
Ex quibus actibus præſumatur ſe hæreditati Patris, vti hæres, vel non hæres immiſcuiſſe, vide concl. 78. nu 74.
Factum Patris defuncti ſeruare tenetur, ſi vti hæres agere intenderet; aliàs ſecus, & an id procedat in materia legitimæ, vide concluſ. 42. num. 705.
Non poteſt alienare bona aduentitia, in quibus Pater habet vſumfructum in illius præiudiciū & abſq; eius voluntate, concl. 87. n. 124.
Sed ſi alienauit bona aduentitia in præiudicium patris, & iuraule alienationi non cōtrauenire, licèt Patre viuente alienatio illa non teneat, tamen illo mortuo vires recipit, & tenet, ibi num. 124.
Sine tamen conſenſu Patris alienare poteſt bona, in quibus Pater non habet vſumfructum, ſi tamen ipſe Filius ſit eius ætatis, vt ſibi administratio permittatur, ibi n. 125.
Donare non poteſt, niſi conſenſus Aui concurrat, concl. 89. nu. 145.
De iure Canonico Matrimonium contrahere poteſt, etiam ſine conſenſu Patris; licèt ſecus ſit de iure Ciuili, ibi nu. 167.
Non obligatur ex contractu cauſa ludi celebrato, concl. 102 n. 4.
Obligans ſe pro Patre reſtituitur, ſi fuerit enormiſſimè læſus, non obſtantibus iuramento, & renunciatione, concl. 86. nu 137.
Extende, vt ibid. verſ. Subextende.
Fideicommiſſo grauatus, ſi tot bona alienet, quę eius legitimam, ſeù Trebellianicam importent, à iure ſuo non cadit, quando tamen alienatio bona fide fiat; At ſecus ſi doloſè, vel in fraudem fieret, concl. 84. num. 128.
Fallit tamen, vt ibi nu. 129.
Fideicommiſſo grauato, quando illud onus incumbat probandi tot bona alienaſſe, quæ illius legitimam importent, vide concl. 42. nu. 410. & 450.
Fideiubens pro Patre ne carceretur, vel vt eum à carceribus eximat, an ſolemnitates Statuti ſeruare teneatur, vide concl. 86. nu. 141. cum ſeqq. & concl. 87. nu. 26. & ibi habetur, quomodo in hac materia procedatur in Regno Neapolis.
Fideiubere recuſans pro Patre carcerato, & eū liberare renuens exhæredari poteſt, concl. 86. num. 145.
Declara tamen, vt ibidem.
Et quando obligetur, quo ad bona caſtrenſia, & ſimilia, obligando ſe pro Patre, ibi n. 137.
Furioſus etiam ſi Patrem occidat, de eo delicto non punitur, cum ſatis ſuo furore puniatur, concl. 89 nu. 214.
Impunè occidere non poteſt Patrem bānitum, niſi in caſu proditionis Patriæ, & vbi multi eſſent banniti, qui à territorio Principis aliter expelli non poſſent, ibi n. 195.
In cau à alimentorum eſt omninò creditoribus præferendus, ibi n. 76.
In feudo ex pacto, & prouidentia ſuccedens Inuentarium conficere tenetur, & in hoc eſt deterioris conditionis, quàm agnatus, concl. 87. num. 40.
Et maximè ſi alienationi per Patrem factæ contrauenire velit, ibi nu 42.
In quaſi poſſeſſione Filiationis exiſtens intentionem fundatam habet, ita vt allegantī contrarium onus probandi incumbat, concl. 78. num. 71.
Intentionem fundatam de iure habet, pro ſua legitimę conſecutione, concl. 42. n. 412.
Inſtitui debet in legitima, aliàs teſtamentum Patris eſſet nullum, concl. 42. num. 246. 586. cum ſeqq. & 621.
Inuentarium conficiens non perdit legitimam, concl. 4. nu. 449.
Legitimatus, vide Legitimatus.
Locum Patris non ingreditur in ſucceſſione, vbi ſunt vocati proximiores, ſalua gradus prerogatiua, concl. 84. n. 72.
Maior v gintiquin ;; annis efficaciter poteſt fideiubere pro Patre, concl. 87. n. 26.
Magis diligitur à Matre, quàm à Patre, concl. 105. num. 28. & concl. 107. num 16. & ibi ratio aſſignatur.
Mariti præſumitur, & non adulteri, quando Mulier tempore conceptionis virum habuit, & illi liber acceſſus ad eam erat, concl. 89 nu. 37. & prius concl. 59. nu. 132.
Et ad hanc præſumptionem tollendam, quid requiratur, vide ibidem, & conc'. 59. n. 132. cum ſeqq.
Natus ex fœmina ſoluta, quæ tempore conceptionis plures viros ad ſe ire permittebat, nō præſumitur alicuius certi hominis, ſed dicitur ſpurius.

ſpurius, quaſi ſine Patre natus,& eſt Matri nõ autem Patri ſucceſſibilis, concl.89.n.43.
Naturalis eſt incapax dignitatis Prothonotariatus,& propterea volens ea decorari, Pontificē eſſe talem exprimere debet, concl.3. num.10.
In bonis Patris duas vncias habere debet, quādo ille ab inteſtato decederet ſobole legitima non exiſtente, concl.89.nu.150.
Non poteſt querelare Patris teſtamentum, ſi ei nil relinquatur, ibidem.
Matri ſuccedit; licet ſecus ſi eſſet ex damnato coitu procreatus, concl.42.n.221. & ſeq.
Extende; & declara, vt ibi nu.223.
Matri ſuccedit, ſi tamen ea non ſit Illuſtris, cō- concl.89.n.185.
Poteſt per Patrem hæres inſtitui, etiam de iure Canonico, ibi n.151.
Extende, vt ibi nu.152. cum ſeqq.
Moribus nobilitatis ſi fuit educatus non debet artem vilem exercere, ibi n.96.
Non poteſt quærelare teſtamentum Patris, ſi illi nil relinquat, ibi nu.150.
Onerosus dicitur Matri, doloroſus,& laborioſus; oneroſus ante partum in eo geſtando, doloroſus in partum in eo procreando,& laborioſus poſt partum in eo educando, concl.105. nu.18.& concl.107.nu. 16.
Occidens Patrem ſpiritualem tenetur, ac ſi occidiſſet Patrem naturalem, concl.89. n.56.
Poſthumus facit deficere conditionem (ſi ſine Filijs,&c.) dummodo à corpore matris integer,& perfectus, non autē monſtruoſus ortus fuerit, concl.42 n.108.
Poteſt inuito Patre, & Patre inuito Filio Monaſterium ingredi, & ibi Religionem profiteri, concl.89 n.301.
Fallit tamen, vt ibidem.
Preteritus dicitur, ſi Pater eum ſolum in re propria inſtituit, concl.42.n.72.& 597.
Item præteritus, quando dicatur, & quando non, vide concl 88. ſub n.5.
Pro Patre poteſt actiones in iudicio intentare, litem conteſtari, teſtes producere, appellare, & appellationem introducere, concluſ.128. num.474.
Propria auctoritate non poteſt rem aliquam pro legitima capere, concl.164.n.31.
Declara tamen, vt ibi nu.32.
Quando cohabitare dicatur cum Patre, & quando non, vide concl.42. ſub nu.476.
Quando contrahit cum ipſomet Patre, vel cum extraneo, an, & quando poſſit Pater illius perſonam authorizare, vide late in concl.86. nu.62. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Pater.
Quando contrahit cum tertio; ſed ad vtilitatē Patris, ſolemnitates non ſunt neceſſariæ, ibi num.128.& 139.
Quando feudum à Patre alienatum reuocare poſſit; diſtingue, vt in concl.87.nu.40.& vide in Verbo Feudum.
Quādo locationi Patris ſtare teneatur, & quādo non, vide concl.42.n.705.
Quando Officium Iudicis implorare poſſit, vt illi eius legitima aſſignetur à Patre dilapidante, & adhuc viuente, vide concl.56. nu.68. & prius concl.42.n.738.
Sed declara, & concorda, vt ibi concl.56.n.68.
Quando Patrem hæreticum accuſare, vel illum licitè interficere, aut ad Magiſtratum deferre poſſit, vide concl.89.nu.197. remiſſiuè.
Quādo verus Dominus dicatur pro tertia parte in bonis Patris pro legitima, vide concl. 42.nu.684. & ſeq.
Quomodo legitimus probetur, vide concl.89. num.38.
Regulariter debita Patris ſoluere non tenetur, nec è contra, concl.86 n.143.
Religioſus ſi Patrem habeat extrema inopia laborantem, à Religione impunè egredi poteſt, vt ipſi Patri ſubuenire poſſit, concl. 89. num.193. & 301.
Renunciando alimētis dicitur enormiſſimè læſus, ita vt ſemper reſtituendus veniat, concluſ. 89.num.6.
Retentionem bonorum habere debet, donec legitima liquidetur, concl.42.n.709. & concl. 89.num.48.
Se obligare pro Patre non tenetur, quādo ipſe Pater male Officium geſſit pro Filio, concl.86. num.144.
Si agere velit contra Patrem, qui Pater habeat, quoque Patrem, conſenſus ipſius Patris, & Aui reſpectiuè erit neceſſarius, concluſ.89. num.145.
Si agere velit, vti Patrimonialis, ſe talem eſſe probare tenetur, concl.72.nu 49.
Si alienet rem fideicōmiſſo ſubiectam, pro ſuis detractionibus, tunc dicta alienatio illas adæquare præſumitur, niſi de contrario appareret, concl.42.num.339.& concl.84.num.128. cum ſeqq. & num.163. cum ſeqq.
Si in feudo hæreditario Inuentarium confecerit, tunc à creditoribus hæreditarijs conueniri poterit, concl.87.n.41.
Si ſteterit per triginta annos ad petendam hæreditatem Patris,& ex vno capite excludatur ex alijs admittendus erit, concluſ. 51. num. 139.
Non eſt reſtituendus, quando fideiuſſit in caſu, vbi quilibet diligens Paterfamilias fideiuſſiſſet, concl.86.nu.138.
Spurius occidens Patrem pœnam Parricidij nō incurrit, concl 89.n.56.
Contrarium, nu.101.
Concorda, vt ibidem, d. n.101.
Studens, vel Mercator, ſi recipiat mutuo pecuniam, vel faciat ſibi commodari libros, an, & quando Pater pro reſtitutione teneatur, vide concl.89. num.127. cum ſeqq. & in Verbo Mutuans.
Totum non capit pro legitima, quando ea eſt certa, ſed ſolùm id, quod legitima importat, illi eſt reſeruandum, concl.42.nu.717.
Filius, vel Nepos mortuo Patre, vel Auo fructus hæreditatis in legitimam, vel Trebellianicam

cam

cam imputare non tenentur, concl. 84. ſub num.169.

FISCI appellatione, etiam Fiſcus feudatarij, & Baronis continetur in delictis, per ſubditum perpetratis, concl.167.nu.73.

Intellige, vt nu.74. cum ſeqq.

Illi applicatur pretium rei litigioſæ, quando ea reuocatur, ab emptore, qui ſcienter eam emit, concl.87.n.86.

Ciues cogere poteſt ad emendum Frumẽtum, quod in ſuis horreis habet, concl.111. n.8.

Dicitur hæres anomalus, & alimenta præſtare tenetur Filijs eius, cuius bona ſunt confiſcata, concl.48.nu.78. & ſeqq.& concl.89.num.46. & ſeqq.

Extende, & declara, vt ibidem.

Item dicitur hæres anomalus in legitima, cum in ea Filio inuito ſuccedat, concl. 42. n.610.

Fallit tamen, in Vrbe ex conſtitutione Innocentij Noni, ibi n.612.

Laicus confiſcando bona alicuius in delictis mixti fori, pœnam Fiſco Eccleſiaſtico quæſitã, ob ſpretum præceptum, vel ſimilem cauſam pretendere non poteſt, concl.139. num.4 vbi rationes aſſignantur.

Prætendens venditionem bladæ fuiſſe prohibitam, ex eo, quòd in forenſem ſit facta, nedum eam qualitatem probare debet, ſed etiam huiuſmodi venditionem ſcienter fuiſſe factam, concl.111.num.29.& ibi ratio aſſignatur.

Quando legitimam Filio confiſcare nõ poſſit, vide concl.42.nu.368.

Quando ſuccedat in feudo, quod quis amiſit occaſione delicti, excluſis agnatis, vel Filijs, vide concl.81.n.90. cum ſeqq.

Quas perſonas excludat in confiſcationibus, & à quibus ipſe excludatur, vide concl.42.n.368. cum ſeqq.

Quibus caſibus poſſit Filium ad amiſſionem peculij Caſtrenſis, vel quaſi, nec non etiam bonorum aduentitiorum condemnare, vide ibi nu.383.

Solutum poſteriori creditori repetere poteſt, concl.119.nu.47.

Plura, vide in Verbo Confiſcatio.

Succedere, quãdo poſſit in bonis alienari prohibitis, vide concl.84.n.235. & ſeqq.

FLVMEN. habet vim cenſitoris, & Sententiæ, quæ in rem iudicatam tranſit, concl.94.n.8.

Si curſum naturalem egrediatur dicitur inundatio, quæ ſpeciem fundi non mutat, concl.98. num.2. & concl.132.n.8.

Delara tamen, vt concl.98.n.2.

Si totum agrum corradat, & poſtea iterum ad antiquum alueum reuertatur, an locus relictus eſſe debeat illius, qui prius erat Dominus agri, vel habentium prædia vicina, vide concluſ.77.nu.7. concl.94 nu.6. cum ſeqq. & concluſ.98.nu.17. & vide in Verbo Alluuio.

Illud, paludes, Stagni, & Lacus priuati, licèt creſcant, & decreſcant, tamen in eis ius alluuionis non procedit; at ſecus in publicis, cõcluſ.94.n.21.& 22.

Flumina, & Lacus priuati dicuntur, licèt eſſent Principis, ſeu Reipublicæ, quando in eis nemini piſcari licet, niſi conductoribus; Publici verò, quando omnes per eos deambulare, & in eis piſcari poſſunt, concluſ. 94. num.22.

Publica licèt communia, quoad vſum dicantur, tamen, quoad proprietatem, & alueum ſunt Principis, & de illius Regalibus dicũtur, concluſ.132.n.14.

In flumine laborare incipiens pro hauriendæ aqua præfertur poſtea incipienti, licèt ille prius opus aquæ ducendę fecerit, concl. 132. num.51.

Illius augmentum, ſiue diminutio, quando minutatim cognoſcatur, vide concl.94.n.28. cum ſeqq.

Curſus illius non eſt immutandus pro faciendis aggeribus ad defenſionem prædiorum, concl. 94. per totum.

Eius lectus ſecundum naturalem, & conſuetum aquæ curſum dicitur Alueus, & publicus, ſicut flumen, concl. 98. num. 1. & vide in Verbo Aluens.

Fluminis vicini ratio eſt habenda, quando eſt inſpiciendum, an alienatio ſit vtilis Eccleſiæ, concl.85.nu.44.& 1227.

Plura, vide in Verbo Aqua.

FOEMINA à Statuto excluſa propter maſculos, ab hæreditate alicuius, non intelligitur, excluſa ab eo dicti maſculi eam excludentis, ſine alterius in Statuto non nominati, concl. 42. nu.112.& n.113. ratio aſſignatur.

Fœminę admittuntur ad feudum, ſi illud ſit francum, & pro eo ſeruitium perſonale non pręſtetur; aliàs ſecus, concl.3.n.24.

Sed quomodo id procedat in Regno Neapolis, vide concl.42.n 499.

Et admittantur ad illud Eccleſiæ, vide concluſ. 149. ſub nu.20.

Appellatione Filiorum non veniunt in vltimis voluntatibus, vbi extat Statutum, quòd ſtantibus maſculis, fœminæ non ſuccedant, concl. 81. nu.11.

Fœminę Filij, quando ſuccedant, cum auunculo in hæreditas Auiæ, vide concl.149.ſub n.12.

Dicuntur finis propriæ familiæ, & caput alienę, concl.174. ſub nu.13.

Licè non ſint agnatæ, poſſunt tamen fideicõmiſſum in aliena agnatione conſtituere, vt in ea illius bona conſeruentur, concl.81.n.6.

Non cenſentur excluſæ, quando non fuit habita ratio conſeruandæ agnationis, concl. 81. num.32.

Fallit, quando conſuetudo vigeret in contrarium vt ibidem nu.33.

Item, quando ſub communi, ſiue vniuerſali diſpoſitione comprahendantur, vide concl.149. ſub num.10.

Non excuſantur ob ſexum, quando faciunt cõtractum vſuræ ad effectum percipiendi fructus concl.161.n.73

Non admittuntur ad fideicommiſſum, etiam,

quòd

quòd verba eſſent apta eas comprehendere, concl. 149. n. 2.
Quando dicantur de agnatione, & quando per eas conſeruetur dignitas agnationis; Item, quando veniant ſub vocatione eorum de domo, familia, & ſub nomine proximiorum, & quando ad ſucceſſionem admittantur, vide in concl. 81. à n. 5. vſq; ad nu. 16. & concl. 149. nu. 8. cum ſeqq.
Quando non admittantur ad fideicommiſſum, etiam in defectum maſculorũ, vide concl. 149. ſub n. 20. & prius concl. 42. nu. 98. cum ſeqq.
Quando dicatur perpetuò feudo priuatę, vide concl 42. nu. 105.
Sed quid in Regno Neapolis, vide ibid. n. 499.
Illę, vel earum deſcendentes, quando veniant appellatione deſcendentium, lineę, domus, familię, & ſimilium, vide concl. 149. nu. 8. cum pluribus ſeqq & in Verbo Deſcendentes.
FOENERARI ſolitus, vt quis dicatur opus eſt, vt per triennium Altare paratum tenuerit ad mutuandum, concl. 161. n. 66.
Si emat aliquid cum pacto redimendi, quando contractus cenſeatur Vſurarius, vide concl. 94 ſub nu. 15. & 16. & concl. 161. num. 63. cum ſeqq.
Fœnerator per quot actus quis dici poſſit, vide concl. 48. n. 60.
Fœnoris præſumptio tollitur, ſi per pactum, quis quandocunq; rem redimere poſſit, concl. 94. n. 16. & conc. 161. ſub nu. 65.
Plura, vide in Verbo Vſura.
Fœneratores res furto ſubtractas ſcienter pignori recipientes pœna furti tenentur, concl. 175 num. 26.
FOETOR malus fieri non debet vicino per exercitium alicuius operis, concl. 62. n. 10.
FOETVM animatum, vel inanimatum occidẽs qua pœna teneatur, vide in Verbo Abortum, concl. 7. per totam.
Fœtus animatus dicitur in die 40. à die conceptionis, ſi ſumus in maſculo, ſi vero in fœmina in die 60. concl. 7. n. 3.
FORENSES arma deferentes puniri poſſunt, nedum iuxta diſpoſitionem iuris communis, ſed etiam iuxta ſtatuta, & bannimenta loci, concluſ. 143. num. 28. & 29. & ibi ratio aſſignatur.
Declara tamen, vt nu. 30. & 31.
Forenſes, & aduenę, neq; Ciues, neq; Incolę dicuntur, etiam ſi aliquando in Caupona pernoctaſſent, concl. 111. n. 32.
Non ligantur Statutis loci, neq; gaudent eorũ beneficio, concl. 143. n. 31.
Quando comprehendantur in proclamate extractionem victualium prohibente, vide concl. 111. nu. 13. & 14. & in Verbo Edictum.
Quando poſſit ad ſuas domos aſportare annonam, vide ibi ſub n. 12.
Forenſis delinquens fit ſudditus illius loci, in quo delinquit, ibi ſub n. 36.
Ille, & Clericus, quando ligetur à Statuto, ſiue conſuetudine certum modum in ædificando præſcribente, vide Concluſ. 62. num. 68.
Fit ſubditus ratione contractus, concluſ. 167. ſub nu. 114.
FORI Priuilegio Clericus renunciare non poteſt, concl. 12. ſub nu. 17.
Et quando illud amittat in habitu, & tonſura, non incedens, vide concl. 124. nu. 33.
FORMA abſolutionis ab homine data, ad vnguem eſt ſeruanda; At ſecus in ea data à iure, concl. 10. n. 84.
Illa abſolutionis à cẽſuris, qualis ſit, vide ibi n. 97.
Formę implementum allegans illud probare tenetur, concl. 133. ſub nu. 68.
Forma non ſeruata actus corruit, concl. 17. n. 46. concl. 85 nu. 49. & n. 258. & concl. 86. num. 66. & 67.
Declara tamen, vt in concl. 47. n. 60. & ſeqq.
Quando per æquipollens adimpleri poſſit, vide conci. 50. nu. 37. cum ſeqq. & concl. 62. num. 46.
FOROIVDICARI non poteſt Minor, concl. 72 num. 42.
FORTILITIVM, quando per Vaſallum, abſq; licentia Domini refici poſſit, vide concl. 62. num. 4. & ſeq.
Fortuitus caſus, vide Caſus.
FRAGILITAS humana, ex tempore variari ſolet, concl 89. n. 135. & 155.
FRANCHITIAM appellans vti reus leſæ Maieſtatis puniendus venit, concluſ. 169. ſub num. 26.
FRANGENTI fidem, fides frangatur eidem, concl. 78. n. 16. & concl. 89. nu. 275.
Frangenti pacem auxilium præſtans de fracta pace tenetur, concl. 175. n. 8.
FRATER dare poteſt de nullitate teſtamenti, alterius Fratris, ſi turpis perſona fuerit inſtituta, & nihil ſibi relictum, ſed ſi aliquid fuerit ſibi relictum agit tantum ad ſupplementum legitimæ, non autem teſtamentum in totum rumpit, concl. 42. n. 202.
Ex vtroquè latere coniunctus, quando excludat illum ex latere Patris tantùm, vide ibi num. 94.
In teſtem non admittitur, pro alio Fratre, ob affectionem, quę inter eos vigere prę̃ſumitur, concl. 64. n. 24. & concl. 73. ſub n. 33.
Fallit, quando Frater deponeret pro Fratre contra alium Fratrem; Item quando eſſet multa Sanctitate plenus, vt ibid. vbi ratio aſſignatur.
In teſtem eſt admittendus pro Fratre, quando cauſa non ſit grauis, vel ardua, concluſ. 134. ſub num. 5.
Quando faciat partem ad diminuendam, vel augendam legitimam Matris, vide concl. 142. num 135 cum ſeqq.
Quando cum ſorore æquis portionibus ſuccedat, in illius dote effecta vidua, vide concl. 42 num. 651.
Quando poſt acceptationem legati teſtamentum alterius fratris impugnare poſſit, vide ibi num. 187.

Quando

Quando teneatur alteri Fratri, vel Sorori, etiã extra propriam domum alimenta præſtare, vide concl. 89. num. 142. & 215. cum ſeqq. & concl. 90. nu. 40. cum ſeqq.

Quando teneatur ſoluere debita alterius, vide concl. 89. nu. 225.

Quando ex bonis fideicommiſſi Sororem dotare tentatur, vide concl. 34. n. 137.

Quando Sororem redotare teneatur, ſi fuerit, abſq; illius culpa amiſſa, vide concl. 89. n. 328. & 332. & in Verbo Dos.

Quãdo cogi poſſit æqualiter dotare Sororem, vide in concl. 170. n. 119.

Sororem dotare non tenetur, quando Pater æqualiter omnes Filios inſtituiſſet, & ſubſtituiſſet, concl. 174. n. 21.

Sed quid, ſi ille Sororem dotaret de proprio? vide ibidem.

Vterinus nõ venit appellatione Fratris in materia faciendi tranſire legitimam de triente in ſemiſſem, ad ſui fauorem, concl. 42. n. 93. & ibi ratio aſſignatur.

Non petendo inueſtituram feudi, ab alio Fratre defuncto in communi poſſeſſi, ipſum feudũ amittere dicitur, concl. 101. nu. 15.

Extende, & declara, vt ibi n. 16.

Fratres Prædicatores, & Minores, quando cum Altari viatico, etiam ſine licentia Epiſcopi celebrare poſſint, vide concl. 95. num. 8. cum ſeqq.

Minoribus Capucinis, & Mendicantibus quãdo poſſit relinqui legatum annui redditus, vide concl. 113. ſub nu. 1. & ibi latè.

Prædicatores dicuntur Mendicantes, ſed hęreditatum capaces, vt ibidem.

FRAVDIBVS, ac dolis eſt præcludenda via, concl. 87. n. 56.

Fraudis, ac doli præſumptio per præſentiam Iudicis tollitur, concl 47. num. 32. & concl. 86. num. 157.

Sed id ex adminiculis excluditur, concl. 123. ſub num. 66.

Illius præſumptione ceſſante ſolemnitates in contractibus non ſunt neceſſariæ, concl. 86. num. 129.

In Scriptura tollitur, ſi teſtes cedulam die, & anno, de quibus in ea, fuiſſe confectam, de viſu affirment, concl. 123 nu. 51. & 65.

Plura vide in Verbo Scriptura.

Ea, & delictum in dubio non præſumuutur, & præſertim, quando alia interpretatio capi poteſt, concl. 87. n. 108.

Et, vt excludantur quælibet cauſa colorata, & beſtialis ſufficit, ibidem.

Item fraus, & dolus nunquam præſumũtur, vbi nulla ſpes lucri adeſt, concl. 123. ſub 65.

Et ſemper in contractibus intelliguntur excepti, concl. 154. ſub n. 77.

Fraus legi fieri dicitur, quando quis illius verba amplectitur, ſed contra voluntatem eiuſdem venire nititur, concl. 111. n. 20.

Non debet alicui patrocinari, concl. 148. ſub num. 231.

Præſumitur ex vicinniate actus, concl. 87. nu. 95. vbi exemplificatur.

Et ea, quando in contractibus non præſumatur adhibita, vide concl. 48. n. 20.

Sed quando præſumatur ex alienatione rei litigioſæ, vide concl. 87. num. 85. cum ſeqq. & in Verbo Alienatio.

FRVCTVS, appellatione arboris Regulariter venire non ſolent, concl. 136. n. 36.

Illi à quibus expenſis minuantur, vide concl. 57 nu. 5. & in Verbo Expenſæ.

A ſolo nondum ſeparati ſunt in Dominio locatoris, tanquàm pars fundi, cui cohærent, concluſ. 108. n. 33.

A ſolo ſeparati conductoris efficiuntur, ſed tamen Iure pignoris pro mercede ſoluenda locatori affectu remanent, vt ibidem.

Declara tamen, vt ibi num. 34. & vide in Verbo Locatio.

Beneficij fructus an acquirat Clericus inputatus de crimine interim pendente cauſa criminali vide concl. 26. n. 106.

Beneficij, vel res ex ipſis acquiſitæ poſſunt à Prælato, etiam Regulari in conſanguineos alienari, concl. 85. n. 194. & ſeqq.

Ante litterarum Apoſtolicarum expeditionem percepti nulliter percepti dicũtur, pręſertim, quando in gratia adeſt Decretum, vt illi vigore litterarum Apoſtolicarum deſuper conficiendarum percipiantur, concl. 126. ſub n. 56. & vide in Verbo Gratia.

Illi cenſus in contractu vſurario ſunt in ſortem computandi, concl. 161. n. 73.

Decem pro centennario in cenſu poſſunt ſolui in loco pecunijs indigenti, concl. 151. n. 32.

Compenſatiui, quomodo, & quando debeantur ab emptore venditori, & ad quam rationem, & à quo tempore deberi incipiant, vide concl. 66. n. 12. cum ſeqq.

Decurſi, vel decurrendi, quando in legato rei fructiferę contineantur, vide concl. 170. n. 14. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Legatum.

Debiti ſi non extent debitor ad eorum pretium tenetur, concl. 96. ſub n. 22.

Fructus Diuinæ Clementie, ſi omnibus eſt communis, & ordo meritorum eſt diſtinctus in Cœlo; ergo multo magis id ſequi debet in terra concl. 2. nu. 16. & ibi ratio aſſignatur.

Illi dotis anterioritatem hypothecæ recipiunt, ſicut ipſa dos, concl. 119. n. 1.

Declara tamen, vt ibi num. 6. & vide in Verbo Anterioritas.

Dicuntur recompenſatiui onerum Matrimonij, & ideò marito onera Matrimonij ſuſtinenti, abſquè interpellatione debentur, concl. 89. num. 365.

Extende, quòd illi debentur, etiàm ſi dos fuerit promiſſa in ſpeciebus non fructiferis, ibidem.

Illi dotis, & donationis propter nuptias debẽtur à die petitionis, ad rationem ſptem cum dimidio pro centennario, concl. 152. n. 25.

Iuxta Staturum Vrbis taxãtur ad rationem ſeptem cum dimidio pro centennario, ſi tamen

fuerit

fuerit facta Iudicialis Interpellatio, ſuper dotis ſolutione, ſed ſi facta non fuerit, tunc taxantur ad rationem quinquè à die oneris matrimonij, concl.42.n.696, & ibi ratio aſſignatur, & concl.89.n.351.& 382.
Illi matrimonio ſoluto non debentur, concl.89 nu.356. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, & declara, vt in d.n. 356.cum ſeqq.
Soluto matrimonio illi non competunt hæredi, neq; ceſſionario, Immò neq; etiam monialibus, ob mortem monialis, ibi n.360.
Dotis non ſolutę fructus, quando cenſeantur à Marito remiſſi, vel quando ab eius hæredibus peti poſſint, vide concl.89 num.383.cum ſeqq. & n.438.
Intra annum fructus ſpectant ad heredes viri alimenta vxori preſtantes, poſt annum verò ad illos ſolum ſpectant pro rata alimentorum ipſius vxoris, & qui ſuperſunt ipſi vxori ſunt reſtituendi, ibi nu 417.
Declara, vt ibi n.420. cum ſeqq.
Non ſunt priuilegiati, licèt dos ſit priuilegiata, ibi n.360. & concl.118. ſub n.32.
Quando ipſam dotem augeant, vide concl. 89. num.343.
Quando ſint compenſandi cum alimentis vxori vel viduæ pręſtitis, vide ibi nu.343. & ſeqq. & 417. cum ſeqq.
Si non fuerint à promiſſore ſoluti non datur actio mulieri cōtra promiſſorem ſi dos fuerit viro ea abſente promiſſa, ibi n.352.
Fallit ſi facta fuerit ceſſio à viro, vel eius hæredibus, aut Notarius ſtipulatus fuerit fauore omnium, quorum intereſt, & præſertim iuramēto, vel obligatione Cameralı accedente, ibi num.352.
Illi, ſiue intereſſe, aut interuſurium illius, an vxori viduæ debeantur, ſi interpellando hæredes mariti non fuerit proteſtata, quòd erat parata, cum pecunijs ſuæ dotis fundum emere, vel aliud ſibi vtile gerere, vide ibi nu. 363. cum ſeqq.
Illi, ſiue intereſſe non debentur, quando dos, aut in bonis teſtatoris, aut in pecunia ad electionem vxoris eſt reſtituenda, niſi ipſa electione ſecuta, ibi n.363.
Vt conſequi poſſit mulier fructus trāſacto anno dato hæredibus mariti ad dotem reſtituendā, iudicialis interpellatio eſt neceſſaria, ibi nu. 346. cum ſeqq.
Et quando talis interpellatio interueniſſe pręſumatur, vel remiſſa cenſeatur, vide ibi n.349. & 351.
Vt lucretur illos maritus, vel eius hęredes, quid requiratur, vide ibi num.343. cum ſeqq.& nu. 417. cum ſeqq.
Illi hæreditatis, quando computentur in creditum hæredis, & quando non, vide concluſ.36. num.25. & 28.
In iudicio attentatorum reſtituendi veniunt à die motæ litis, & multò magis à die attentationis, concl.160. ſub n.261.& 276.
Declara tamen, vt ibi n.279.
In iudicio attētatorium ſunt reſtituendi, ſi reddantur aliquo modo obſcuri, & tunc iudicium liquidationis ante omnia, parte petente, abſoluendum venit, concl 160.n.277.
Liquidi tunc dicuntur, quando in libris computorum deſcripti reperiuntur, concluſ. 160. num.278.
In legato rei fructiferæ veniunt, & maximè ſi legatum ſit factum pro dote, concl.136.n.37.
In legitimam parentum nullo modo ſunt imputandi, concl.17.n.27.
Extende, vt in concl.42.n.405.
Illi legitimæ ſtatim poſt mortem Patris Filio debentur, ibi n.696.
In tranſactione veniunt, ſi de ſorte fuerit tranſactum, concl.19.n.15.
Loco circumſcribuntur; at ſecus in actione, concl.34.n.12.
Pendente appellatione decurſi in bonis appreciatis, & adiudicatis ad quem ſpectent, vide concl.157.nu.18. cum ſeqq.
Pendentes in re vendita, vel per Iudicem adiudicata ad emptorem, vel creditorē ſpectāt, cui res vendita, vel adiudicata fuit, concl. 52.num.34.
Percepti ex hæreditate pleno iure quęſita non imputantur in legitimam deſcendentium, ſed benè in eam aſcendentium, concl.42.n.30. & 32. vbi ratio aſſignatur.
Contrarium, quòd ſcilicèt, nec illi imputentur in illam aſcendentium, ibi n.32.
Percepti ex hęreditate imputandi ſunt in Trebellianicam, ſi hæres ſit extraneus; at ſecus ſi ſit Filius, vel nepos, concl.84.n.169.
Percepti ex re capta, acquiſita, vel obligata, quando ſint imputandi in ſortem, vide concl. 78.nu.57.cum ſeqq.
Percepti per hæredem beneficiatum, vel ex hęreditate iacente, aut pendēte tempore ad deliberandum, & mala fide conſumpti augēt hęreditatem, & ſic creditores iuuant; ſecus ſi percepti fuerint adita hæreditate, & fuerint bona fide conſumpti, concluſ.42. ſub num. 487.
Percepti ad hoc, vt non reſtituantur ſufficit, malam fidem abeſſe, concl.160. ſub n.266.
Percepti per Patrem ex bonis adminiſtratis Filij, cum alimentis illi pręſtitis ſunt compēſandi, concl.89.n.86.& 250.& 538.
Fructus pignoris, quādo creditor ſibi ipſi acquirere poſſit, vide concl.52.n.36.
Fructus pignoris, quando non ſint in ſortem cōputandi vide concl.89. num. 422. & in Verbo Pignus.
Quando ſint debiti à die motę litis, vide concl. 160. ſub nu.276.
Quando in legitimā, vel Trebellianicam aſcendentium, ſeù deſcendentium imputentur, vide concl.42.n.405.cum ſeqq.
Quando minuant hęreditatem, ſiue fideicommiſſum, vide concl.66.nu.4.
Quando remiſſi cenſeantur, remiſſa ſorte, vide concl.19.n 15.

Quando pro dote debentur, debentur etiam pro illius augmento, ac donatione propter nuptias, concl. 118. n. 30. cum ſeqq.

Quando ſequeſtrari poſſint, & quando à tali Sequeſtro appellatio detur, vide concl. 128. nu. 410. 411. & 424. cum ſeqq. & in Verbo Sequeſtrum.

Qui percipi potuerunt, quando, & à quibus ſint reſtituendi, vide concl. 160. n. 266.

Quomodo taxentur in materia legitimæ, & in qualibet alia, vide concl. 42. n. 695. cum ſeqq.

Illos recipiens, quando cenſeatur remittere non adimplementum ſocietatis Offici, vide concl. 50. n. 12.

Illi rei de qua litigatur ſunt compenſandi cum alimentis, & expenſis actori præſtitis, ſi ille victoriam obtinuerit, concl. 90. nu. 28. & 29. ratio aſſignatur.

Rei Eccleſiæ alienatę reſtituendi veniunt à die alienationis, quando in ea ſolemnitates defecerunt, concl. 85. n. 10.

Extende, & limita, vt ibi n. 11. & 12. & vide in Verbo Emptor.

Rei minoris nulliter alienatę ſunt cum intereſſe compenſandi, quando minor rem recuperare velit, concl. 86. n. 93.

Rei minoris, & aliæ res illius, quæ ſeruãdo ſeruari non poſſunt, ſine ſolemnitatibus alienari poſſunt, interueniente tamẽ Tutoris auctoritate, ibi n. 188. & 243.

Rei petitę appellatione pendente, ſequeſtrari poſſunt, concl. 129. n. 91.

Illos rei vendere poteſt, qui ipſam rem diſtrahere prohibetur, concl. 86. n. 243.

Veniunt reſtituendi à die ſpolij, & attentationis concl. 160. n. 265.

Fructuum appellatione, quando veniant diſtributiones quotidianæ, vide concl. 160. n. 268. cum ſeqq.

Eorum aterioritas datur creditori, veluti datur pro ſorte, concl. 110. n. 1.

Eorum liquidatio, quomodo probari, vel fieri poſſit, vide concl. 148. num. 315. cum ſeqq. & prius concl. 128. n. 120.

Eorum perceptio quomodo probetur, vide concl. 128. nu. 120.

Illorum ratio, quando ſit habenda in prẹſtatione alimentorum, vide concl. 89. num 319. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

Eorum reſtitutio in fine litis, ſtãte paupertate, referuari poteſt, concl. 135. nn. 99. & ibi ratio aſſignatur.

Illorum valor attenditur deductis oneribus, & impenſis, concl. 148. ſub nu. 318.

FRVMENTI appellatione, quando veniat ordeum, & quicquid in area teritur, vide concl. 111. num. 1.

Illius appellatione farina non continetur, ibi ſub num. 20.

Fallit tamen, vt ibidem.

Frumento & Vino iuſtum pretium ſtatuere poteſt Princeps tẽpore Penuriæ, concl. 165. n. 98

Extende, vt n. 99. & 100.

Illud Ciuitatis nullo modo vilius eſt vendendum, quàm fuit emptum, concl. 111. ſub n. 1.

Viliori pretio illud pro vtilitate publica vendere tenentur, etiam perſonę Eccleſiaſticę, ibi num. 5.

Extrahentes contra prohibitionem, quando excuſentur. vide ibi n. 20. cum pluribus ſeqq.

Regulariter conſeruari non poteſt, vltra triennium, concl. 70. n. 9. & ſeqq.

Fallit in aliquibus locis, & ſi adhibeatur diligentia, ibi nn. 11.

FRVSTRA fit, quod poſtea factum non releuat, concluſ. 135. ſub num. 198. & concl. 164. num. 18.

Fruſtra inuocat auxilium legis, qui committit in legem, concl. 169 ſub n. 21.

FVGIENTES ad Eccleſiam, ſi inuiti extrahantur ad quid teneatur extrahens, & quomodo puniatur, vide concl. 74. nu. 19. & concl. 150. ſub num. 27.

Fugitiuus, & ſuſpectus de fuga, etiam à Iudice incompetenti, & die feriata in honorem Dei capi poteſt, concl. 153. n. 23. & 28.

Extende, & declara, vt ibi n. 24. cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Suſpectus.

FVMVS de iure patronatus, quando exectionem Breuis retardet, vide concl. 135. nu. 134. cum ſeqq.

FVNDANS ſe in aliqua diſpoſitione aliam qualitatem requirente, nihil facit, ſi dictam qualitatem non probet, concl. 97. ſub nu. 68.

FVNDI Aratorij legatum vineam non comprehendit, concl. 127. n. 7.

Fundi legatum comprȩhendit quicquid eo nomine teſtator nuncupauit, concl. 77. nu. 4. vbi dantur exempla, & rationes.

Illius ſpecies, quando ob inundationem cenſeatur mutata, & ob eam amplius de illo non ſoluantur collectę, vide concl. 98. nu. 2. & 3 & in Verbo Inundatio

Dotalis in quibus caſibus poſſit alienari, vide concl. 84. n. 139. cum ſeqq. concl. 87. n. 17. cum ſeqq. & concl. 89. nu. 296 cum ſeqq.

Dotalis non dicitur, quãdo fuit emptus ex pecunijs dotalibus redactis ex fundo dotali, niſi mulier adhibitis ſolemnitatibus Statutarijs huic emptioni conſentiat, concl. 68. n. 56.

Soluto matrimonio ſemper naturam fundi dotalis retinet, vſquè ad redditum ad mulierem, & propterea à Patre alienari non poteſt, nec cum eius Patrimonio confunditur, licèt ſecus, ſi dos in pecunia conſiſteret, concl. 89. num. 362.

Si prẹſcribatur ex negligentia viri, tunc talis præſcriptio ipſi viro, non autem mulieri nocebit, concl. 87. n. 31.

Æſtimatus in dotem datus, quando faciat emptionem, & quãdo nõ, vide concl. 68. per tot. & prẹſertim, ſub n. 45. & in Verbo Æſtimatio.

Fundum occupans à flumine corroſum, quando illum reſtituere teneatur, ſi de nouo ſuus per alluuionem fiat, vide concl. 96. nu. 6. & in Verbo Flumen.

Pro alimentis legatus, ſi augeatur, vel minuatur, aut fiat infructuoſus, quando alimenta quoq; augeantur, perimantur, aut minuantur, vide concl.89.n.319 cum ſeqq.

Si ſit legatus ſpatio pro alimentis, ille cauere debet, de eo reſtituendo poſt mortem, niſi adeſſet pactum, quòd ille fundus ad eius hæredes tranſiret, concl.90.n.34.

Venditus cum pacto redimendi, ſi augeatur per alluuionem, an augumentum ſpectet ad emptorem, vel ad venditorem, vide latè concluſ.94.nu.9. cum ſeqq. & in Verbo Alluuio.

Vnus diuidi poteſt in plures, non tamen ad id ſufficit ſola Patrisfamilias deſtinatio, ſed opus eſt etiam, vt fundus regionibus diuidatur, concl.77.n.2.

Extende idem procedere, quando eſſent plures petię terrę inter ſe ſeparatę, quę ſub vocabulo vnius Poderis compræhendi poſſunt, ibi num.3.

FVNERIS impenſa in primis, & ante omnia ante hæreditatis reſtitutionem ex fideicommiſſo detrahenda venit, concl.67.n.1.

Adeò priuilegiata dicitur, vt anterioribus creditoribus, etiam expreſſam hypothecam habentibus, ſit pręferenda, concl.119.n.33.

Extēde etiam in ea facta pro infirmitate, ibid.

Illius impenſæ potius lucra præsbiterorum, quàm ſuffragia mortuorum dicuntur, concluſ. 119.nu.33.

Debent ſolui à Marito pro rata lucri dotalis, concl.118.in fine.

FVRANS de nocte aliquam puellam, vel aliquod opus, quod nondum typis fuiſſet datū indiſtinctè occidi poteſt, concl.150. nu.10.& ibi ratio aſſignatur.

Fur de die per Dominum rei interfici poteſt, quando telo ſe defendere vellet, concluſ.150. num.9.

Nocturnus ſi capi non poſſit, aut non fuerit cognitus, vel teſtes non haberentur, facta prius acclamatione (al ladro, al ladro) impunè interfici poteſt, ibidem.

Puniri debet à Iudice loci, vbi res furata reperitur, concl.12. n.13.

Furatæ præſumuntur Scripturæ ab eo, vel ad inſtantiam eius, cuius intererat, vt non reperirentur, concl.48.n.3.

Furatas res ſcienter pignori recipiens, quando pœna furti teneatur, vide concl.175.n.26.

Furibus non eſt aperienda via ad furandum, ſed contra eos rigorosè, & non mitè venit procedendum, concl.70.n.7. & concl.89.n.521.

Fur ſemper eſt onerandus æſtimatione quanti plurimi, quantumuis momentanea; quicquid alij ſentiant, concl.70.n,6.& 7.

FVRIOSO depoſitum reſtitui non debet, concluſ.128.nu.83.

Ille etiam ſi Patrem occidat de eo delicto non tenetur, cum ſatis ſuo fauore puniatur, concl. 89.num.214.

Faciens actum rite, ac rectè, veluti quilibet prudens, eū legitimè feciſſe dicetur, concl.47.n.4.

Declara tamen id habere locum in habente dilucida interualla, ad quæ inducenda plures actus ſucceſſiui, & per aliquod tempus continuati ſunt neceſſarij, ibi n.5.

Furioſus, vel mente captus, an habuerit dilucida interualla eſt arbitrarium Iudici, concl.134. num.24.

Iſti nec matrimonium carnale, neq; ſpirituale contrahere poſſunt. concl.142.n.109.

Furioſus, & mente captus inſimul æquiparātur, vt ibidem.

FVRNVM conſtruere, quando liceat vicino in pariete cōmuni, altero vicino inuito, & quando non, vide concl.62.n.5.cum ſeqq.

FVRORIS, & ſanę mentis ſigna qualia ſint, vide concl.48.n.69.cum ſeqq.

FVRTI Actio ex prima contrectatione orta non naſcitur amplius ex aſſidua cōtrectatione niſi illa prima fuerit extincta, vel per exceptionem euulſa, concl.59.n.94.

Furtiua ſi detegantur bona ſequeſtrata, tunc ex eis alimenta non ſunt delinquenti præſtanda, concluſ.89.num.521.

Furtum ad hoc, vt committatur ex conuerſione alienę pecunię in proprius vſus, quæ ſint neceſſaria, vide in concl.56.n.82.cum ſeqq.& in Verbo Adminiſtrator.

FVSTES, & lapides veniunt appellatione armorum, concl.143.n.14.& 17.

Declara, vt nu.16.

FVTVRVS euentus in conſideratione eſt habendus, quando inſpecto præſenti tempora verisimiliter eſt contigens, concl.85 n.230. & concl.133.n.59.

G

GABELLA ad quem ſpectet, quando Statutum de ea non loquitur, vide concl.43. ſub num.21.

Quando in vim Statuti eſt ſoluenda de fructibus, tunc ea ratione publici Iuris, abſquè deductione expenſarum de illis ſolui debet, concluſ.57.n.5.

GEMÆ veniunt appellatione immobilium, quia vſu nō cōſumuntur, & propterea in reſtitutione fideicommiſſi veniunt, concl.113.n.25.

GEMINATIO actus excludit præſumptionem coactæ voluntatis, concl.48.n.61.

Secus, quando illa geminatio eſſet facta cum proteſtatione, vt ibidem.

In iure multum operatur, & ſemper magis deliberatam mentem diſponentis oſtendit, concluſ.84.n.258.

Multum valet ad detegendam mentem diſponentis, etiam in materia odioſa, & exorbitanti, & etiam circa ea, quę ſpecialem, & expreſſam mentionem requirunt, concl.167.n.7.

GENERALES Ordinum in Oecumenica Synodo ſedent poſt Abbates, concl.1.n.101.

Illi, & Prouinciales, quando illegitimè natum diſpenſare poſſiut, vide concl. 4. num.16. remiſſiuè.

In Generali conceſſione nunquàm venit id, quod ſpecialiter demandari ſolet, concl.167. num 6.

Generalis diſpoſitio, ſeu prouiſio alimenta non compræhendit, concl.89.n.545.

Item Generalis excluſio nunquam prouiſionẽ alimentorum compræhendit, ibi n.552.

Generalis reuocatio legatorum non compræhendit illud alimentorum, ibi nu.549.

GENERARE ſe ipſum nemo poteſt, concl. 28. ſub num.20.

Generationis, & generis appellatione, tàm Maſculi, quàm Fœminæ compræhenduntur, concluſ.81.n.5.

Generatio, quando à generante diſtinguatur, & quãdo conſiderata cẽſeatur in abſtracto, ſiue in concreto, vide concl.128. n.20. cum ſeqq.

GENERI derogatur per ſpeciẽ, concl.65.n.22. Declara tamen, vt nu.23.

GENERO, quando alimenta debeantur à Socero, vide in concl.89.nu.437. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

Genitiuus caſus, vide Caſus.

GENVS eſt id, quod prædicatur de pluribus differentibus ſpecie, concl.89.n.472.

Et ſub ſe ſuas ſpecies cõpræhendit, & ideò diſpoſitum in genere habet etiam locum in ſuis ſpeciebus, concl.65.nu.23.

GESTA intra tempus appellationis, licèt non fuerit appellatum, vel minus idoneè appellatũ per viam nullitatis, nõ autem attẽtatorum reuocanda veniunt, concl.160.n.51. & 53.

Pendente recurſu, licèt regulariter non dicantur attentata, id tamen fallit, ſi inhibitio præceſſerit, ibi n.72.

Per Tutorem illegitimum, quãdo ſuſtineantur, vide concl.56. ſub n.110.

Cætera, vide in Verbo Attẽtata in hac materia.

GHONELLÆ mors quomodo, & qualis fuerit, vide concl.143. ſub nu.87.

GRADVS prærogatiua, quando cenſeatur contemplata, & ſit ſeruanda in ſucceſſionibus, vide concl.81.n.60. cũ ſeqq. & in Verbo Agnati.

GRATIA alienandi res Eccleſię, ſi ſit conceſſa cum clauſula (ſi in euidentem) non attenditur ſubreptio, quę non eſt circa vtilitatem, ſecus ſi eam reſpiceret, concl.85.n.39.

Alienandi res Eccleſiæ conceſſa in forma, ſi in euidentem, &c. ſi in ea dicatur, quòd fiat ſpecificatio bonorum, & ipſa ſpecificatio non fiat, tunc alienatio corruit, nec etiam confirmatio ſuffragatur, concl.85.n.111.

Intellige tamen, vt ibi n.66 67.113 & ſeqq. & vide in Verbo Alienatio Rei Eccleſiæ.

Apoſtolica per litteras, & non per teſtes probatur, concl.126.n.59.

Quid ſi litteræ fuerint omiſſę? vide ibi num. 60. & 61.

Et licèt, quoad ſubſtãtiam per teſtes probari nõ poſſit, qualitates tamen, & circumſtantiæ gratiæ per eos probari poterunt, ibi n.62.

Facta de delicto, quando valeat etiam non cõcordata parte, & quando non, vide in concl. 12.num.33. & concl.165.n.4. cum ſeqq. & in Verbo Princeps.

Ea per ſolum Principem, non autem per Barones, & feudatarios fieri poteſt, niſi id in eorũ inueſtituris fuerit conceſſum, concl.165. ſub num.2.

Illius acceptatio, etiam motu proprio, vel ad partis inſtantiam factæ, nihil operatur, ſi ipſa gratia ſit nulla, concl.17.n.8.

Executio illius, quando ſecuta cenſeatur, vide in concl 15.n.1.& ſeqq.

Eius impetratio in dubio valida, & legitimo tẽpore facta præſumitur, concl.126. ſub n.56.

Narratiua gratiæ, quando eſt iuſtificanda, an attendantur ſupplicatio, vel potius litterę, vide latè concl.126.n.48. cum ſeqq.

Illius purificatio eſt de pertinentibus ad cauſam, concl.168.n.57.

Validitas, vel inualiditas gratiæ, vt conſideretur, tempus datę eſt attendum, licèt in reſcriptis iuriſdictionalibus tempus præſentationis attendatur, concl.17.n.4.

Expedita, ſi litterę à ſupplicatione diſcordent, tũc ad Cancellarium remittuntur, vt concordentur, concl.126.n.51.

In præiudicium tertij, & contra ius impetrata ſtrictè interprætari debet, ibi n.39.

Eam conſumat, qui malè acceptat, concl.17. ſub num.8.

Habens in forma (Dignum) quomodo concurrat in data cum alio habente gratiã purã, vide concl.16.n.53.

Impetrans eam iuſtificare tenetur, etiam ſi negatiuam contineat, cum ea ſemper conceſſa, intelligatur, dummodo preces veritate nitantur, concl.15.n.3.& concl.126.n.6.

Et iuſtificata præſumitur gratia ex curſu 30.annorum, ibid. concl.126.

Gratiam impetrans, ſi diffamet de pluribus criminibus, ad ea omnia probanda arctari debet, ibi nu.67.

Eam impetrantibus præiudicare non poſſunt Officiales Cancellariæ, aliquid in litteris addendo, ibi ſub n.50.

Impugnas illius obiectus plenè probare tenetur, concl.126.n 66.

Obtinens Procurator eam de ordine Domini obtinuiſſe præſumitur, ibi n.55.

Eam petens mentionem facere debet de affectione, ratione appoſitionis manus Pontificis, ſicut etiam de expreſſa reſeruatione, aliàs gratia eſſet nulla, concl.130.nu.8.

Pẽſionis obtinens ius ſui auctoris iuſtificare nõ tenetur, quando tamen in vim commendæ, ob captiuitatem anteceſſoris immiſſionem prætenderet; At ſecus, ſi in vim tituli, concl. 126.num.73.& 74.

Et quando verè gratia ſit iuſtificãda, & quando non, vide ibi nu 48 & ſeqq.

Non dicitur emanata motu proprio, ſed ad poſtulationem partis, quãdo in ea adeſt clauſula (ſicut exhibita nobis petitio continebat) concl.155.n.14.

Illa Papæ impugnari non poteſt, niſi ex capite ſubreptionis, vel obreptionis, aut ex illius intentionis defectu, concl. 122.n.16.
Per aperitionem oris non tollitur, ſed tantummodo per eam impugnari poteſt, ibi nu.2. & vide latè in Verbo Aperitio.
Principis, quando ſit ab obtinente iuſtificanda vide concl.16.n.3.
Impugnari non poteſt, quando eam Princeps conceſſit pleniſſimè de negotio informatus, ac ex certa ſcientia, & tàm ex iuſtitia, quàm ex gratia, concl. 122.n.5.6.& 7.
Nullo modo impugnari poteſt, quando in ea adeſt clauſula ſublata, iuncta cum ea, & quòd de ſubreptione, &c. ibi nu.16 & ibi ratio aſſignatur.
Citationem non requirit, præſertim, quando colligeretur Principem gratiam valere voluiſſe, quoad intereſſe habentes, etiam, quòd nō fuerint citati, concl. 165.n.97.
Et, vt ſuum effectum ſortiatur ſuperfluitas eſt euitanda, concl. 135. ſub n. 149.
Qualibet gratia ſemper intelligitur, cum clauſula, ſi præces veritate nitantur, concl. 15.n.3. & concl. 126. ſub n.6.
Qualis maior reputetur, quando adſunt duæ ſupplicationes diuerſæ, ſed pares in data, vide concl.44.n.56.
Quando dicatur perfecta, vt ob eam affectio indncta per appoſitionem manus Pontificis ceſſet, vide concl 73.num.8.& in Verbo Affectio.
Quando vitietur ex falſa expreſſione familiaritatis in litteris prouiſionis, vide concluſ.73. ſub num.7.
Redditur nulla, ſi non iuſtificetur ætas in ea narrata, abſq; dictione, vel circa, concluſ. 72. num.46.
Reſtitutoria Canonico, quando reponat illum ad ſuum primum locum, vide concl. 157. ſub num.79.
Reſtitutoria conceſſa, per Principem bannito ſubdito Baronis, quando eſt plenaria, & efficaciſſimis verbis prolata, quid operetur, vide concl.167 n.69 & ſeqq.& n.79.cum ſeqq.
Reſtitutoria plenaria dicitur, quando Princeps mandat caſſari, & annullari proceſſum, & Sententiam, cum omnibus indè ſecutis, tàm in Curia confiſcantis, quàm alibi, concl. 167. num.71.
Et ſemper intelligitur, cum clauſula (ſine præiudicio alicuius) etiam ſi ea non ſit expreſſa, concl.126.n.39.
Intellige tamen, vt concluſ.165. num.24. cum ſeqq.
Si contineat Decretum, vt fructus vigore litterarum deſuper conficiendarum percipiantur, operatur, vt fructus, ante litterarum expeditionem nulliter percepti dicantur, concl.126. num.56.
Si fuerit perfecta, velut i, quia Breue fuerit à Papa ſignatum, & minuta à Breui diſcordet, quid ſit faciendum, vide concl.126.n.52.
Subreptitia redditur, quando eſt ſanatoria, ſed in litteris nullitatis defectus non ſunt expreſſi, ibi nu.32.
Fallit, quando clauſula ſalutaris adeſſet, quòd ſcilicèt clauſulæ infectiuæ pro expreſſis habeantur, ibi nu.33.
Subreptitia non redditur ex taciturnitate qualitatum, quæ de iure inſunt, concl. 126.nu.36. & ibi ratio aſſignatur.
Item Subreptitia non redditur, ſi non fiat mentio illarum qualitatum, quę à iure in conſideratione non habentur, ibi n.37.
Et ne ſebreptitia fiat, omnes qualitates ſunt Principi narrandę quas ſi ſciuiſſet, vel non conceſſiſſet, vel difficilius conceſſiſſet, concl. 126.num.38.
Intellige tamen, vt in nu.40. cum ſeqq.
Vt dignoſcatur, an ſit ſubreptitia ad ſupplicationem, tanquàm ad Matricem recurritur, non autem litterę expeditæ attendnntur, ibi num.47.
Gratiatus in vno loco, quando puniri poſſit in alio, vide concl.12.n.7.
Gratiatus, quando reſtituatur ad omnia, vide in Verbo Reſtitutus.
Quando probare teneatur beneficium cadere ſub gratia, vide concl.15. nu.10. & ſeqq.
Gratijs Auditoribus Rotæ factis derogatum nō cenſetur, etiam ſi illorū priuilegijs in genere derogetur, ſed in illis ſpecialis derogatio eſſet neceſſaria, concl. 168. nu.93.& 94. vbi ratio aſſignatur.
GRAVAMEN deferendi arma, & cognomen alicuius, nedum ex teſtamento, ſed etiam ex contractu, item nedum expreſſe, ſed etiam tacitè induci poteſt, concl. 144 n.15.& 16.
Illatum in interlocutoria, quando per diffinitiuam in totum reparari non poteſt, ſemper ab ipſa interlocutoria appellatio datur, cōcl. 128.nu.242 & ſub n.250.& n.758.cum ſeqq.
Illud notorium non dicitur, quando ſuper eo fuerat aliàs ſententiatum, ibi nu.502.
Nouum ſi in Sententia addatur, ea eſt appellabilis, etiam ſi de materia aliàs inappellabili ageretur, ibi nu.114.135.373 & 388.
Quando eſt notorium, etiam poſt rem iudicatam appellari poteſt, ibi nu.503.
Granaminis cauſa, quādo ſit exprimenda, vt appellatio admittatur, vide in Verbo Appellatio, & concl. 128.nn.84.86. 87.389. 404. 405. 431. & 850. cum ſeqq.
Et ſatis legitima dicitur, ſi Iudex ſine cauſę cognitione procedat, ibi nu.390.
Grauari nemo debet in plus, quàm fuerit honoratus, concl.51.n.129.
Quis non debet duplici onere, concl.90.n. 30.
Grauatus deferre arma, & cognomen alicuius, quid facere debeat pro ea conditione implēda, vide concl 144.n.14.
Granatus fideicommiſſo, quando excuſetur alienando tot bona, quæ eius legitimam, ſeu Trebellianicam importent, vide concluſ. 84.num. 128. cum ſeqq. & nu.163. cum ſeqq. Et prius concl.

concl.42.num.330. & 339. & ibi multa in hac materia.
In illius reſtitutione deducere poteſt id, quod ſibi à defuncto debebatur, vti æs alienum, etiam ſi non confecerit inuentarium, nec eo caſu actiones confuſæ dicuntur, concl.67.n.3. & ibi ratio aſſignatur.
Item, quas impenſas,& quæ melioramenta facta in re fideicommiſſo ſubiecta recuperet, vide concl.62.n.120.
Grauatus in rationibus, & calculis, quando appellare poſſit, vide concl.128.n.129.
Sed ſi ſolum, quoad aliquas partitas appellet, tunc ſententia, quoad non appellatas eſt exequenda, vt ibidem.
In taxatione expenſarum, quando ab exceſſiua taxatione appellare poſſit, vide ibi num.155. cum ſeqq.
In vno grauatus, in alio eſt releuandus, concl. 58.n.20.& concl.89.n.354.& concl.94.n.15.
Non grauatus regulariter non appellat, ſed id quandoquè fallit, vt in concl.128.ſub n.597.& ſub nu.850. cum ſeqq.
Prohibitione alienationis grauatus quis intelligitur, ſi ſine Filijs deceſſerit,& non aliàs, & illis extantibus non eſt vlterius quærendum, concl.84.nu.72.
Extende,& declara, vt ibidem.
Relinquere in familia, menti teſtatoris ſatisfacit, ſi vni ex ea relinquat, ibi n.259.
Seccus, quando plores perſonæ nominatim ſunt vocatæ, ibid.& n.262.
Si poſt prohibitionem alienationis petat licentiam alienandi,& in petitione fiat mentio hęredum, intelligendum erit de hæredibus Sanguinis, non autem de extraneis, niſi verba licentiæ repugnent, ibi n.271.
Sub conditione (ſi ſine Filijs,&c.) ſi profeſſionē emittat in Religione bonorum incapaci, perinde habetur, ac ſi naturaliter obijſſet,& ſtatim ad fideicommiſſum admittuntur vocati poſt illius mortem, concluſ. 42 ſub num. 688.
GVARDIANI, & Priores Regularium ordines Minores conferre non poſſunt, ſed ſolum primam tonſuram, quæ ſine manus impoſitione confertur, concl.1.n.145.
Guardianus,& Fratres capitulariter,& de licentia Generalis res Eccleſiæ ſine auctoritate Epiſcopi alienare poſſunt, concluſ. 85. num. 77.
GVARENTIGIA dicitur præceptum, quod facit Notarius habens Iuriſdictionem habitu ordinariam, debitori de ſoluendo adueniente die, per quod, Inſtrumentum tunc dicitur executionem paratam habere, concl. 167. nu. 128.
Declara, vt nu.130.
Excuſſionem non requirit, ſicut nec obligatio Cameralis, maximè ſi iuramentum concurreret, concl.167.n.131.
Et, obligatio Cameralis, & pactum executiuum annullantur, annullato contractu, concluſ. 167. num. 123. & ibi ratio aſſignatur.
Fallit tamen, vt nu.133.
Illa,& obligatio Cameralis, in quibus differāt, & æquiparentur, vide ibi ſub n.136.
Guarentigiatum Inſtrumentum in ventre portat clauſulam, Quorum intereſt, concl.9.n.5.
Plura, vide in Verbo Inſtrumentum Guarentigiæ.
GVBERNATOR Vrbis poteſt in ſubditos Vaſſalli Papæ procedendo, & mulctando Iuriſdictionem exercere, concl.167.n.64.
In illius Tribunali, in quibus cauſis detur recurſus, vide concl.165.n.79.

H

HABILITAS eligendi conſideratur de tempore electionis,& non de tempore vacationis Prælaturę, concl.2.n.24.
Habilitatem memoriæ conſiderare eſt arbitrarium Iudici, concl.134.n.20.
Habilitates narratæ in impetratione gratię ſufficit, vt ſemiplenè probentur, concl.72.n.53.
HABITARE aſſiduè in aliquo loco, quando quis dicatur, id eſt arbitrarium Iudici, concl. 134.num.27.
Quis non deſinit in loco habitare, à quo, animo redeundi, receſſit, concl.97.n.47.
Habitatio, quando veniat appellatione alimentorum, vide concl.89.n.558.cum ſeqq.& nu. 582.& in Verbo alimenta.
Habitatio ſolita ad effectū citādi, quomodo probetur dixi in Verbo citatio,& cōcl.128.n.443
Si fuerit alicui relicta, & ea præſtari nō poſſit, tunc illius loco æſtimatio debetur, concl. 69. num.1.
Et talis æſtimatio, quomodo,& pro quot annis fieri debeat, vide ibid.& n.2.
Et quando habitatio vni relicta poſſit alteri locari, vide concl.69.n.3.
HABITVM Religionis deferens, quando Apoſtata dicatur, vide concl.124.nu.10.cum ſeqq. & in Verbo Apoſtata.
Eum non deferre, & illum coopertum ferre paria ſunt, concl. 124. ſub n.10.
HÆREDEM ſe eſſe prætendens, ſi ſe talem probauit, non tenetur docere ſe proximiorem eſſe, ſed ſufficit, ſi probet ſe eſſe vnum ex his, qui ab inteſtato vocantur, concl. 78 num.86.
Talem ſe eſſe negans, ſi poſtea de mendatio cōuincatur beneficium falcidiæ perdit, concluſ. 154. ſub nu.101.
Illum licèt quis conuenire poſſit executiuè, vigore obligationis Cameralis, id tamen non procedit, quoad effectum periurij, concl.78. n.101.& ibi ratio aſſignatur.
Hæredes alios non adeſſe affirmans id probare tenetur, ibi nu.86.
Mariti, quando illius vxorem poſſint de adulterio accuſare, & illius dotem, ac donationem propter nuptias lucrari, vide concluſ. 59. num.29.cum ſeqq.

Quando alimenta vxori viduę præſtare teneantur, vide concl. 89. n. 339. eum ſeqq. & in Verbo Alimenta.
Quando ſtatim reſtituunt dotem in ſtabilibus conſiſtentem, tunc fructus, ſiue intereſſe medij temporis retinent, conel. 89. n. 345.
Tenentur ſtatim dotem vxori reſtituere, ſi ea in immobilibus conſiſtat, ibi n. 346.
Tranſacto anno dato ad reſtituendam dotem, non tenentur ad alimenta, nec interuſuria doris, niſi fuerint interpellati, & ſic in mora cõſtituti, ibi n. 347. & 363.
Contrarium, ibi n. 364.
Et ſi per multum tempus fructus dotales viduæ ſoluerint, iudicialiter interpellati præſumuntur, ibi nu. 349.
Declara tamen, vt ibi nu. 350.
Non conſtituuntur in mora, nec tenentur ad interuſuria dotalia, niſi vxoris electio præcedat, quando ad eam ſpectat eligere, an in bonis viri, vel in pecunia ſibi dotem reſtitui velit, ibi n. 363.
Sed alimenta preſtantes vxori viduæ intra annum luctus lucrantur integros fructus dotis illius anni; anno verò tranſacto, ſi fructus ſuperſint eos ſtatim vxori reſtituere tenẽtur, ibi n. 417. cum ſeqq.
Hæredes occiſi ſoluere tenentur expenſas per occiſſores eareeratos factas, ſi tamen illi fuerunt auctores in inquirendo, accuſando, & proeeſſum fabricando, ibi num. 465.
Se facere non dicuntur hęredes Filij, ſi offerant ſoluere de bonis hæreditarijs, conelul. 78. num. 74.
Si rem Emphiteuticam alienent, ob præſumptã ignorantiam à caducitate excuſantur, cenſus tamen decurſos ſoluendo, concluſ. 87. num. 54
Hæredi, quando detur retentio bonorum pro ſuo credito, ita vt illud non ſit reſtituendum, vide concl. 36. n. 25.
Illius bona non veniunt in reſtitutione fideicõmiſſi, licèt ille non confeciſſet Inuentarium, concl. 67. n. 3.
Hæredis Infraſcripti appellatione nõ venit hæres hæredis, concl. 89. nu. 66.
Fallit in materia alimentorum, vt ibidem, & num. 67.
Illius inſtitutio, quando filiationem probet, vide concl. 78 n. 62.
Inſtitutio, quando prohibita cenſeatur, prohibita alienatione, vide concluſ. 84. num. 113. cum ſeqq.
Hæredi prohiberi poteſt, non ſolum alienatio, ſed etiam tractatus alienandi, & tunc, an incidat in commiſſum, etiam ſi à tractatu recederer, vel alienationem iam factam reuocaſſet, vide ibi n. 35. eum ſeqq. & n. 44.
Hæreditario nomine agens nõ tenetur probare ſe eſſe talem, niſi pars aduerſa opponat, concluſ. 78. nu. 81.
Contrarium, ibi nu 82.
Hæreditas abſquè diminutione Trebellianieæ, ac faleidię eſt reſtituenda quando teſtator eam totam, & pleno iure reſtitui mandat, cõcluſ. 89. ſub n. 404.
Ad tempus dari non poteſt, ſed potius vitium temporis de medio ſubducitur, conelul. 25. num. 8.
Ære alieno non grauata facile, ex curſu temporis adita præſumitur, & præſertim, quãdo eſſemus in hæreditate proximiorum, concl. 51. num. 110.
Aſcendentium, & ea deſcendentium pari paſſu ambulant, concl. 174. ſub n. 48.
Dicitur Vniuerſalis ſucceſſio in omne ius defuncti, concl. 33. n. 7.
In dubio præſumitur eſſe ſoluendo, niſi contrarium apertè doceatur, concluſ. 42. num. 750.
In dubio opulenta præſumitur, niſi contrarium probetur, concl. 91. nu 24. & 30.
In duodecim vncias diuiditur, concluſ. 116. ſub num. 2.
In ſuſpenſo ſtare non poteſt, nec teſtator pro parte teſtatus, & pro parte inteſtatus decedere debet, concl 25. n. 1. & 8.
Intellige tamen, vt in concl. 51. n. 118. cum ſeqq. & vide in Verbo Aditio.
Non adita non tranſmittitur, concl. 42. n. 130. & 596. & concl. 89. n. 590.
Fallit in multis caſibus, vt ibidem.
Ea Patris poſt aditionem non dicitur amplius illius hæreditas, ſed Filij, concl. 42. nu. 113.
Item poſtquàm eſt adita nõ dicitur amplius hæreditas, ſed fit Patrimonium adeuntis, concl. 51. n. 113. & 114.
Fallit largo modo loquendo, vt ibidem.
Quando per Procuratorem adiri poſſit, & quãdo non, vide ibi n. 51. cum ſeqq.
Quibus modis adiri poſſit, & ex quibus ea adita cenſeatur, vide latè in Verbo Aditio, & concluſ. 51. per totam.
Hæreditate an poſſit quis priuari facto tertij, vide concl. 84. nu. 31. cum ſeqq. & in Verbo Fideicommiſſum.
Eam adiens cenſetur acceptare prohibitionem alienandi, à teſtatore factam, conelul. 51. num. 103.
Et vti legitimus legitimationem ratificare cenſetur, ibi n. 104.
Hæreditatem adire, quando, & quomodo, quis cogi poſſit ad inſtantiam creditorum, vide ibi nu. 105. cum ſeqq.
Illam adire non poteſt pupillus, ſiue minor per ſe ſolùm, nec creditoribus, & legatarijs obligetur, ſed benè, cum auctoritate Patris, aut Tutoris ad id ſpecialiter deputati, concluſ. 51. num. 108.
Dicuntur plures hæreditates, quando bona in diuerſis territorijs ſunt ſita, ibi n. 135.
Iacenti, quando, & quomodo ſit deputandus curator, vide ibi nu. 9.
Iacenti fatalia non currunt, donec illi curator detur, concl. 129. n. 286.
Fallit, tamen quoad præſcriptionem, ibidem.

Se immiſcens ſcientiam teſtamēti, ac illius qualitatis habere cenſetur, concl. 51. ſub num. 36.

Extende, vt ibidem.

Et in probatione, quòd quis ſe hæreditati immiſcuerit, tunc citatio eſt neceſſaria, concl. 78. num. 74.

In aditionis materia qualis fuerit animus adeuntis, maximè ex Inuentario dignoſcitur, concl. 109. ſub n. 24.

Hæreditas ſororis, quomodo ſit diuidenda, cum fratribus, & alijs ſororibus, vide in Verbo Soror, & in concl 66. n. 17.

Hæreditatis ſtatus ad effectum faciendi detractiones per Filium à, quo ſit probandus, vide in Verbo Status.

HÆREDVM appellatione, quando intelligantur hæredes ſanguinis tantum, vel etiam extranei, vide concl. 84. n. 271.

HÆRES adeundo hæreditatem illius Dominium acquirit, concl. 51. nu. 128.

Adeundo hæreditatem, ſi erat creditor, illius creditum extinguitur pro ea rata, pro qua eſt hæres inſtitutus, ibi n. 129.

Se aſtringere cenſetur ad omnia onera in teſtamento contenta, & ex Statutis prouenientia, ibi nu. 130.

Fallit, quando adit cum beneficio legis, & Inuentarij, ibi n. 131.

Adiuiſſe cenſetur, quando teſtamentum acceptat, per illius vſum, concl. 17. n. 43.

Fallit, vt in concl. 51. n. 32. & concl. 173. n 23.

Ad aliquid ſoluendum moleſtari non poteſt, niſi probetur eum eſſe hæredem, aliàs Sententia ex actis non eſſet iuſtificata, concl. 51. n. 74. & concl. 78. n. 73.

Anomalus dicitur ille, qui ſine certa qualitate inuenitur, concl. 42. n. 81.

Aſſignatis executoribus, ſi fuerit prohibitus hęreditatem adire, cenſetur ſolum prohibitus poſſeſſionem appræhendere, non autem ſolo verbo adire, concl. 51 n. 121.

Beneficiatus, ſi ſit creditor implorare poteſt, Officium Iudicis, vt ſibi aliqua res pro ſuo credito aſſignetur, concl. 36. nu. 14 & 26.

Non tenetur de euictione in venditione bonorum hæreditariorum ſecus autem in non beficiato, concl. 91 n. 30.

Si emptorem non inueniat, qui abſq; promiſſione euictionis emere velit, vendere non tenetur, ſed dicere poteſt creditoribus, vos vendite, & ego conſentio, & tunc creditores, vel emptorem inuenire, vel bona inſolutum accipere tenentur, concl. 89. n. 30.

Bona vigore teſtamenti inualidi poſſidens non prohibetur, poſtea ex teſtamento valido hæreditatem adire, & nouum Inuentarium conficere, concl. 35. n. 27. & concl. 47. nu. 11.

Bona teſtatoris litigioſa alienare poteſt, pro ſolutione debitorum illius, etiam nulla pręcedente ſubhaſtatione, concl. 87. n. 88.

Bona fide ſoluens poſterioribus creditoribus rectè ſoluiſſe dicitur, concl. 119. n. 18.

Certus eſſe debet, quo iure ſuccedere debeat, ſcilicèt an vti agnatus, vel cognatus. & an ab inteſtato, vel ex teſtamento, concl. 51. num. 51.

Compelli poteſt Officio Iudicis ad pręſtādum alimenta, licèt eorum legatum eſſet nullum, concl. 89. n. 550. & vide in Verbo Alimenta.

Conueniri non poteſt intra tempus conficiendi Inuentarij, ſed id fallit in cauſa alimentorū, ibi nu. 35. & 551.

Conuentus actione ad exhibendum, vt liberetur, ſufficit, quòd iuret ſe libros, aut aliàs res non habere, concl. 78. n. 49.

Creditor, quando præſumatur, de ſuo credito ſatisfactus, & de quibus bonis, an ſcilicè: mobilibus, vel immobilibus, vide concluſ. 36. num. 28. cum ſeqq.

Quando fructus in illius creditum imputet, & quando non, vide ibi n. 27.

Petens ſibi appropriari aliquam rem pro ſuo credito, ſi id non faciat auctoritate Iudicis, tunc melioramenta amplius petere non poterit, ibi nu. 33.

Quando præſumatur ſe gerere, vti hæres, & non vti creditor, vide concluſ. 51. num. 44. & ſeq.

Quando primo loco alienat, id facere præſumitur ad ſibi ſatisfaciendum de ſuo credito, concl. 84. n. 132.

Hæres cui fuit relicta electio ſoluendi legatum aut in bonis, ſiue in pecunia, quando electionem amittat, vide concl. 96. n. 20.

Cum beneficio legis, & Inuentarij, quando aliud pro alio creditoribus ſoluere poſſit, vide concl. 91. n. 25. cum ſeqq. & in Verbo Aliud.

Sufficit, vt in re propria conſeructur indemnis, non autem in illa hæreditaria, concl. 91 n. 30. & concl. 173. n. 14. & 15.

Debita ſoluendo, quando cautionem prioribus, & potioribus creditoribus exigere, & procurare debeat, vide concluſ. 119. num. 19. cum ſeqq.

Diuerſa perſona ab Authore dici non poteſt, nec in eius perſona ius Authoris mutatur, cōcluſ. 173. ſub nu. 8.

Ille, & ſucceſſor non ſolum temporis acceſſione ſui Authoris vti non poteſt, quando ille erat in mala fide, ſed nec etiam à ſe ipſo tunc præſcriptionem inchoare poteſt, concl. 173. num 3.

Exiſtens in mora rei legatæ tradēdæ ad fructus tenetur, concl. 170. n. 15.

Ex perceptione fructuum rei relictæ cenſetur hæreditatem acceptaſſe, cum omnibus honoribus, & oneribus, ac factum defuncti ratificaſſe, concl. 173. n. 17.

Extraneus de iure fructus in Trebellianicam imputat, concl 84. n. 269.

Facto defuncti contrauenire poteſt, quando teſtamentum eſt nullum, & inualidum, concl. 51. nu. 32 & ſeq. & concl. 273. n. 23.

Facto Auctoris cōtrauenìens, licèt id faciat ex propria perſona, & non vti hæres, tamen aut exceptione doli mali repellitur, vel ſi exceptio

non

non opponatur, de euictione conueniri poterit, ibi nu.21.
Factum defuncti approbare tenetur, concl.84. nu.74.& concl.87.n 40.
Factum defuncti ſeruare, & eius conſcientiam exonerare tenetur, concl.123. ſub n.6.
Factum defuncti intantum ſeruare tenetur, vt ab eo alienata vendicare non poſſit, ſed id fallit in ijs rebus. in quibus aliqua affectio cadere poteſt, concl.73.n.26. & concl.173.n 18.
Intellige tamen, vt in dicta concl.73.n.27. cum ſeqq. vbi habetur, quando res dicatur talis.
Factum ex iuramento ſui authoris proueniens præcisè ſeruare non cogitur, concl.78.n.101. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.
Fiduciarius qui dicatur, & quomodo probetur, nec non ad quid teneatur, vide concluſ. 100. ſub nu.4.
Hæredis dicitur etiam hæres teſtatoris, concluſ. 84.num.248.
Alimenta præſtare tenetur, etiam ſi teſtator dixerit, quòd ea per eius hæredem ſoluãtur, eius vita durante, concl.89.n.30.
Grauatus in fructibus debita ſolnere non tenetur, concl.67.n.4.
Amplia, vt ibi, & vide in Verbó Grauatus.
In iudicio poſſeſſorio non eſt neceſſe, quòd ſe eſſe talem probet, ſed ſufficit, ſi dicat, Ego ſum hæres, cum in eo leues probationes ſufficiant, concl.78.n.83.
Extende, vt ibidem.
Contrarium, ibi nu 84.
Inſtitutus in re particulari, ſi non detur Vniuerſalis ſuccedit in totum. concl.25.n.3.
Inſtitutus illius vita durante, ſi non fuerit ei poſt mortem datus ſubſtitutus, vel hæres, tũc perpetuò hæres cenſetur, ibi n.8.
Inuentario confecto non dicitur propriè hęres cum illud faciat hæreditatem conferi, tãquàm iacentem, & tunc obligationes hincinde in ſuo robore exiſtunt, concl.36.n.11.& 14.
Inuentarium non conficiens, vltra vires hæreditarias tenetur, quia tali modo adeundo, cum creditoribus hęreditarijs quaſi contrahere videtur, concl.42.n.337.
Inuentarium conficiens, ſi in primis proteſtatus fuerit de addendo id, quod ommiſſum apparebit, cum ad notitiam peruenerit, curaueritq; bona omnia in illo deſcribi, ac diligentias pro illis inueniendis fecerit, tũc animum rectũ, & ab occultando alienum habuiſſe pręſumitur, concl.109.ſub n.20.
Poſtquàm rem alienam alienauit nõ poteſt amplius eam redimendo alteri præiudicare, concluſ.84. ſub n.40.
Intellige tamen, vt ibidem.
Quando bona ſui authoris ratione affectionis vendicare poſſit, vide concl.36.n.19. & concluſ.173.n.18.
Quando bonorum poſſeſſionem propria auctoritate capere poſſit, concl.51.n 34.
Quando crimen ſui authoris allegare poſſit, vide concl.148.n.225.
Quando, & quomodo cogi poſſit ad declarandum, an ſit, vel eſſe velit hæres, vide concl.51. num.9.
Quando, & quomodo factum defuncti impugnare, vel contra illud venire poſſit, abſque quòd a iure hæreditario cadat, vide concl.46. nu.26. & concl.173.à n.13.vſq; ad finem.
Quando mentem defuncti declarare poſſit, vide concl.15.n.26.
Reuocare non poteſt feudum alienatum, vel obligatum, pro dote, concl.87. nu.66 & 67.
Si agere velit, vti hæres prius probare debet, ſe eſſe talem, & ſic eius perſonam legitimare tenetur, concluſ.78.n.72.
Et ſi id non fecerit ſententia ad eius fauorem lata erit nulla, ibi nu.79.
Limita tamen, vt nu 80.
Succedere non valens ex teſtamẽto, ex eo, quia illud fuerit declaratum nullum, non ob id prohibetur ſuccedere ab inteſtato, concluſ. 35. num.27.
HÆRESIS complex abſolui non poteſt ab obligatione denunciandi ſuum complicem; Immò non denuncians efficitur excommunicatus, concl.1.n.69.
Illud Crimen, quando, & quomodo poſſit ab Abbate, vel ab Epiſcopo puniri, vel per abſolutionem remitti, vide ibi nu.68. & ſeq.
Eſt longe grauius delicto lęſę Maieſtatis humanæ, & à die ipſius criminis perpetrati ipſo iure omnia bona hęretici in fiſcum pertranſeũt, concl.89.n.49.
Sed hoc crimen peracta pœnitẽtia facilè tempore deletur, concl.124. ſub nu.18.
HÆRETICAM vxorem, quando maritus alere teneatur, vel è contra vide concl.89.num. 293. cum ſeqq.& in Verbo Alimenta.
HÆRETICVS, licèt regulariter non poſſit eſſe teſtis contra Catholicos, fallit tamen, vbi eſſemus in re difficilis probationis, concl.124. ſub num.27.
Et quando hæreticis poſſint conferri, atq; derobari bona, vide ibi ſub nu.27.
Hæretico, quãdo ſit dandus Aduocatus, & quid ille facere teneatur, vide concl.60.n.126.& in Verbo Aduocatus.
Hæreticorum Filijs debentur alimenta per Fiſcum, dummodo ipſi ſint Catholici, concluſ. 89.num.50.& 51.
Et Filij qua pæna puniantur, ob hęreſim Patris, vide ibi nu.50. remiſſiuè.
Hæreticus, ſiue eius Filij, quando, ob hæreſim beneficijs priuentur, vide concl.124. num. 18. & ſeq.
Et quando Hæreticis poſſint auferri, atquè derobari bona, vide ibi ſub n.27.
Hęreticum Patrẽ, quando Filius poſſit licitè interficere, accuſare, aut ad Magiſtratum deferre, vide concl.89.n.197.
An, tunc Filius eum alere teneatur, vide ibi nu. 198. & 199.
Et quomodo ab Apoſtata differat, vide concl.124. n.1.2.& 26. & in Verbo Apoſtata.

Ipſo

Ipſo iure beneficiis priuatur; ſecus in ſuſpecto de hęreſi tantum, quia tunc ſolum beneficia ſuſpenduntur, concl.124.nu.24 & 25.
Occultus, quando ab Epiſcopo, ſiue à Confeſſario abſolui poſſit, vide concluſ.10.num.45. cum ſeqq.
Poteſt vbiquè puniri & illius remiſſio à Iudicibus prætendi non poteſt, ſed melior eſt conditio eum poſſidentis, concl 12.n.18.
Fallit, quando Epiſcopus, cum Inquiſitore Sancti Officij concurreret, quia tunc Inquiſitor præfertur, vt ibidem.
Si poſt perpetratum delictum aliqua bona alienauerit, tunc alienatio ipſo iure reuocatur, concl.87.nu.81.cum ſeqq.
Plura vide in Verbo ſuſpectus de hæreſi.
Si peracta pœnitentia recuperet honores, ac beneficia, an tunc vllam infamiam patiatur, vide concl.124. ſub nu.18.
HEBREI, quando teneantur de bonis in pignus receptis, quæ fuerant alijs furata, vide concl.47. n.75. cum ſeqq. & concl.175.n.26.
Quando adiutorium, & ſubuentionem Principi ſoluere teneantur, & de quibus rebus, vide concl.54.n.52.
Priuilegio Retractus vti poſſunt, concl.62 ſub num.48.
Illis fænerari permittitur, ad euitanda maiora mala, concl.161.n.16.
Et illi, vel eorum Filij, niſi duodecimum annum egerint, vel alio modo ſint doli, vel diſcretionis capaces, ſine expreſſo Parentum conſenſu non ſunt baptizandi, concluſ.174. ſub num.5.
Extende, quòd tunc Parentum appellatione continetur, etiam Auus, vt ibidem.
Carcerati, ſi ſint pauperes alimenta habere debent à creditoribus, ſicut Chriſtiani, quibus in omnibus præterquàm in ſpiritualibus, æquiparantur, concl.89. ſub n.468.
Hebreus, ſiue Iudeus, Paganus, Hæreticus, & Apoſtata; quomodo inter ſe differant, vide concl.124.ſub n.26.& 27.
HOMICIDA, etiam per vnicum actum quis dici poteſt, concl.48.n.60.
Reficere tenetur damna, & intereſſe corporis mortui, ſed ad quam rationem id facere debeat, vide concl.69.n.11.& ſeq.
Pendente tempore ad appellandum, etiam de iure Diuino occidi non debet, concl. 129. num.28.
Illum aſſociates ad locum tutum, & eum à manibus inimicorum, & Curiæ defendentes, quando de homicidio teneantur, vel vti receptatores puniantur, vide concl.175.nu 4. cum ſeqq.
Homicidium, aut eſt ſimplex, aut deliberatum, ſimplex fit neceſſitate, caſu, culpa, vel dolo; Deliberatum verò fit ex propoſito, ex inſidijs, proditoriè, vel per aſſaſſinium, concl. 150. num 6.
Deliberatum ex propoſito illud dicitur, quando vnus ſine inſidijs, & abſquè proditione, & aſſaſſinio, ſed à Sangue freddo, & deliberato animo alium aggreditur, & interficit, ibi num.17.
Deliberatum ex inſidijs, tunc fit, quando vnus latitaret, vt non poſſit præuideri, & alium interficeret, & illud genus homicidij immunitatem Eccleſiæ non meretur, concluſ. 150. num.18.
Per aſſaſſinium illud dicitur, quod fit accepta pecunia, vel alia re, ſiuè ſpecie, & atrociſſimum genus homicidij dicitur, ibi nu.23.& de hoc, vide latè in Verbo Aſſaſſinium.
Proditorium illud eſt, quando vnus, cum alio amicitiam fingit, & cum eo ſedet in Menſa, vel fit Comes in itinere, & poſtea eum non cogitantem interficit, ibi nu.19.
Proditorium non dicitur ſi non fuit contracta amicitia, & multo minus, ſi inimicitia extaret, ibi num.20.
Itè, vt proditorium dicatur, ſufficit, quòd mandans ſit inimicus occiſi, licèt mandatarij non eſſent inimici illius, ibi nu.21.
Proditorium immunitate Eccleſiæ nō gaudet, ibi ſub num.19.
Quando præſumatur ſequutum cauſa litis, & quomodo illud puniatur, vide concl.83.n.2. cum ſeqq.
Simplex neceſſitate commiſſum dicitur, quando fit, ob defenſionem vitæ, honoris, & rerum ſuarum, & quando illud impunitum euadat, vide concl.150 n.7.cum ſeqq.
Simplex caſu commiſſum dicitur, ſi quis v. g. ludens ad iacendum palum in loco ſolito, vel incidendo arborem cum aliquo ramo tranſeuntem interficiat, ibi nu.11.
Et quando quis de eo teneatur, & quādo non, vide ibidem.
Simplex culpa commiſſum dicitur, quādo quis non habet animum occidendi, ſed tamen aliqua culpa poteſt ſibi imputari, & tunc illud arbitrio Iudicis punitur, concl.150.nu.12.vbi exemplificatur.
Simplex dolo committitur, quando vnus non à Sangue freddo, ſed in rixa habet animum occidendi vnum, ſed alium interficit, & tunc talis pœna ordinaria afficiendus non venit, vt ibi num.13.
Intellige tamen, vt n.14.cum ſeqq.
Homicidij, litteras portans pœna mortis punitur, etiam, quòd ab altero illud committatur, concl.175.nu.25.
HOMINI nihil prodeſt, ſi totum mundum lucretur, animæ verò ſuæ detrimentū patiatur, concl.60 n.120.
Hominis occiſi expenſæ, quando, quomodo, & à quibus ſint ſoluendæ, vide concl.69. nu.11. cum ſeqq.
Homo liber, vti res inæſtimabilis nullam recipit æſtimationem, ibi nu.20.
Præſumitur viuere, vſquè ad centum annos, concl.72.n.118.
Et quomodo, & ex quibus ſignis cognoſcatur, vide concl.144.n.11.

HO-

HONOR nedum lucro, ſed etiam vitæ præferendus venit, & propterea maior ſit metus honoris, quàm ille mortis, concl.59.n.63.
Principali debitus debetur quoquè illius Locumtenēti, ſeu eundem repræſentanti, concl. 137.num.24.
HORÆ appoſitio in adeptione poſſeſſionis operatur, vt illa poſſeſſio anterior præſumatur alteri eadem die, ſine horę appoſitione captę, concl.119 n.24.
Declara tamen, vt ibi num.25. & vide in Verbo Anterior.
HORTVS, quando veniat appellatione Domus, vide concluſ. 127. nu. 6. & 8. & in Verbo Domus.
Item, quādo ille veniat, vendita, ſiue legata domo, vide ibi n.9.& 22.cum ſeqq.
HOSPES, qui animalibus alimenta dedit, omnibus alijs creditoribus, ſuper ipſis animalibus eſt præferendus, concl. 108.num.38. & concl. 119.nu.35.
Hoſpites in ſtatu Eccleſiaſtico forenſes certiorare tenentur de pœna delationis armorum, concl.143.n.31.
Qui publicum ſignum ad Portas habent, aduenas albergari tenentur, concl.147.n.19.
Quando teneantur de furto comiſſo in rebus forenſium, vide concl.99.n.35.& ſeqq.
HOSPITALE, ſiue Oratorium, aut Confraternitas, ac eorum bona, quando immunitate, & Priuilegijs Eccleſiæ gaudeāt, & poſſint ab Epiſcopo viſitari, vide concluſ. 87.num.10.& 118. cum ſeqq. & concl.95. num.18. & concl. 128.nu.869.
Et quando dicatur Eccleſiaſticum, & quando non, vide ibi d.concl.128.n.869.
Illius Apotheca immunitate Eccleſię non gaudet, concl.127.n.12.
Declara, vt ibi nu.13.
Illius bona, ſine ſolemnitatibus diſtrahi non poſſunt, concl.85.nu.324. & concl.87.nu.10. & 118.
Declara tamen, vt in dicta concluſ. 87. nu.10. & 118.
Illud Sancti Spiritus de Vrbe habet Priuilegium, vt illius alumni dicantur legitimi, concl. 58.num.124.
HVMANVM eſt peccare, ſed Angelicum eſt emendare, concl.42.n.195.
HYPOTHECA cenſetur prohibita, quando eſt prohibita alienatio, alienationis vocabulo latè ſumpto, concl.84.n.87.& 96.
Concurrens. cum prohibitione alienationis Dominij tranſlationem impedit, ibi num.68. & ſeq.
Conſtituta ſub conditione poteſtatiua debitoris non retrotrahitur, veluti etiam ſi eam non adimpleat ipſe nō obligatur, concl.119. ſub num.5.
Data pro ſorte, datur etiam pro fructibus, concluſ. 19. num.10. concl.119.nu.1. & concluſ.170.n.21.
Extende quatuor modis, vt ibi n.22.cum ſeqq.
Illa dotis, an, & quando mentiatur à dic promiſſionis, vel ab eo ſolutionis, vide concluſ. 152.nu.74. cum ſeqq.
Hypotheca, & Saluianum datur, etiam ad res legatas, concl.128.ſub n. 134.
Ea, & iuramentum interpoſitum in locatione, an faciant, vt ſucceſſor in re locata locationi ſtare teneatur, vide concluſ. 2. num. 76. & ſeqq.
Generalis cum iuramento vim ſpecialis hypothecæ obtinet, concl. 119.n.8.
Anterior omnibus alijs datur Procuratori, ſiue ſollicitatori, ſi talis inſudauit pro aquirēda, conſeruanda, vel recuperanda aliquare, concluſ. 60. num 31. & concluſ.119. nu 38.
Non datur, pro ſupplemento legitime veluti datur pro legitima, concl.42. n.7.&.num.8. ratio aſſignatur.
Poſterior quando anteriori præferatur, vide latè in Verbo Anterior, & concluſ.119. per totam.
Ea quam habet locator pro mercede, ſuper fructibus rei locatæ, ipſa mercede ſoluta ceſſat, concl.108.n.34.
Illa autem, quam habet locator pro mercede ſuper rebus in domum inuectis, & illatis, tale Priuilegium non tribuit, vt anterioritati prę iudicet, concluſ. 108. ſub num. 37. & concl. 119.nu.30.
Reſeruata in mercibus, ac alijs rebus venalibus remanet etiam in illis, quæ earum loco ſubrogata fuere, ibi ſub nu.13.
Intellige tamen, vt ibidem.
Specialis pręfertur generali, etiam in cauſa dotis, concl.129.nu.48
Solo conſenſu contrahitur, concluſ. 152. ſub num.76.
Super pecunia, quando ea detur, & quando non, vide concl.119 nu.17.
Hypothecaria actio, quando, & quomodo oriatur, exerceatur, & duret, vide concl.33.nu.1. cum ſeqq.
Hypothecaria agens, quando Dominium, vel poſſeſſionem debitoris probare teneatur, vide concl.157.n.4.

I

IACTVS Retis emi, & vendi poteſt, concl. 151. ſub nu.3.& 7.
Ille mercium in Mare, quando obliget ad naula, vide concl.161.n.27.& ſeqq.
IDEM fit iudiciū de toto, reſpectu totius, quod de parte, reſpectu partis, concl.84.n.289. & concl.128.n.369.
IDENTITAS agnationis præſumitur ex identitate cognominis, & armorum, concl.81. n.66.& concl.144.n.5.
Illa animalis, ſerui, libri, hominis mortui, & ſimilium, ex cicatrice recognoſcitur, concl. 144.nu.11.
Bonorum probatur, ex deſcriptione facta in Libro æſtimi, concl.71.n.5.

Et

Et eſt probanda ab eo, qui agit ad bona, uti ad ipſum ſpectantia, concl. 78. nu. 23.
Item eſt probanda ab agente ad caducitatem rei Emphyteuticæ, vel ſęudalis, concl. 78. nu. 34. & ſeqq.
Per enunciatiuas antiquas Inſtrumenti, etiam in præiudicium tertij probatur, concluſ. 120. n. 93. & ſeq.
Ea in Vino, Grano, Pecunia, Mercibus, & ſimilibus eſt probanda, ad hoc, vt creditor ſit alijs præferendus in eorum hypotheca, concl. 119. ſub n. 13.
Intellige tamen vt ibidem.
Illa verò pecuniæ probatur ex identitate cauſæ, concl. 119. ſub n. 13.
Rei amiſſæ quando ſit probanda concludenter, vel coniecturæ ſufficiat, vt eius æſtimatio prætendatur. Vide concl. 99. nu. 40. & concl. 104. nu. 23. cum ſeqq.
Rei legatæ concludenter eſt probanda, antequam legatarius ad illius poſſeſsionem admittatur, concluſ. 88. nu. 21 & concluſ. 164. nu. 9.
Sed non excluditur per variationem nominis confinium, nec per adiectionem alterius confinis: concl 38. nu. 9. 10. & 42. & ibi ratio aſſignatur.
Et vt probetur, quomodo articuli ſuper illa ſint formandi. Vide concluſ. 148. nu. 314.
Identitas rei, & bonorum, lineæ defectus, & dominium, quomodo probentur, ad effectum deuolutionis. Vide concl. 78. num. 37. cum ſeqq.
IDONEVS, & dignus, quando eligi poſſit omiſſo magis idoneo, & digniori. Vide concl. 2. nu. 13. cum ſeqq. & concl. 128. nu. 278. & in Verbo Electio.
IGNIS dicitur mulier, & homo ſtuppa, concl. 59 ſub nu. 102.
Ignis arguitur ex fumo, concl. 115. nu. 1.
IGNORANS contemnere non dicitur, concl. 128. nu. 557.
Ignorantia ad euitandam accuſationem delicti multum operatur, concl. 108. ſub num. 53. & concl. 111. ſub nu. 28.
An excuſet acceptantem legatum, ita vt poſſit poſtea teſtamentum impugnare, & ab inteſtato venire. Vide concluſ. 131. num. 23. & 24.
Craſſa, & ſuppina à pœna non excuſat, concl. 101. nu 16. & concl. 111 ſub nu. 28.
Decreti ob breuitatem temporis, intra quod eius notitia in partibus haberi non potuit, ab attentatis attentantem excuſat, concl. 160. nu. 167.
Dicitur iuſta cauſa petendi reſtitutionem in integrum, concl. 42. nu. 130.
Ea, & abſentia, quãdo excuſent. vide concl. 50. nu. 20. & ſeqq.
Illa, & error non excuſant obligatum in forma Cameræ; neq; minus ab eo allegari poſſunt, concl. 86. nu. 31.
Excuſat à caducitate hæredes alienantes rem Emphyteuticam, ſi tamẽ Cenſus decurſos ſoluant, ibidem.
Ex probabili errore facti proueniens, eſt excuſabilis, ſecus ſi proueniret ex errore Iuris, concl. 97. ſub nu. 76.
Declara tamen, vt in concl. 148 nu. 171.
Ea in abſente, & infirmo facilè præſumitur, concluſ. 9. n. 12. & 13.
Ignorantia impedimenti inter coniuges nõ præſumitur, quando inter eos matrimonium fuit clandeſtinè factum, ibi n. 15.
In facto alieno facilè præſumitur, concl. 148. ſub num. 171.
In omni actu excuſat, niſi tamen actus ſit de genere prohibitorum, vel à iure communi damnatus, concl. 111. ſub. n. 29.
Interueniens in alienatione, quando excuſet, & faciat alienationem valere, & ea quãdo præſumatur, vide concl. 84. n. 171. cum ſeqq.
Ea iuris in muliere facilè præſumitur, concl. 131. ſub n. 24.
Illa particolaris non ſuffragatur, vbi ſcientia publica deprahenditur, concl. 111. ſub n. 28.
Præſumitur in viro ſuper adulterio à ſua vxore patrato, & ideò, qui illius ſcientiam allegat, eam probare tenetur, concl. 59. n. 28.
Item pro validitate actus ſemper eſt præſumenda, concl. 47. n. 82.
Et quoties delinquentem excuſare poteſt, tunc Fiſcus ſcientiam illius articulare tenetur, concluſ. 111. ſub n. 29.
Illa verſans ſuper iure controuerſo ignorãtiæ facti æquiparatur, concl. 84. n. 175.
Vincibilis, quæ dicatur, & quæ inuincibilis, & de earum differentia, vide concl. 60. n. 85.
Ignorare ius, in quo, quis quotidie verſatur turpiſſimum eſt Doctori, & ideò ille de imperitia tenetur, ibi n. 82. & 83.
Plura vide in Verbo Scientia.
ILLATIO ex diuerſis non eſt facienda, concl. 28. ſub n. 175. concl. 133. ſub n. 148. concl. 151 ſub nu 27. & concl. 166. n. 69.
Non eſt facienda de ſubrogante ad ſubrogatũ, cum inter eos diuerſa qualitas vigeat, concl. 128. nu 135. & 177.
Plura vide in Verbo Argumentum.
ILLEGITIME natus, etiam ſi defectus eſſet occultus, non poteſt abſq; diſpenſatione obtinere Abbatiam, concl. 4 n. 16.
Fallit, quando quis cogeretur eam acceptare, quia tunc diſpenſatione non indigeret, vt ibidem.
Illegitimi dignitatum, & honorum ſunt incapaces, concl. 23. n. 2. & concluſ. 156. n. 26.
Doctoris titulo inſigniri nõ poſſunt, concl. 156. num. 26.
Ad ius patronatus non cenſentur comprehẽſi, in vocatione illorum de familia, concl. 81. num. 21.
Fallit, vt in concl. 142. ſub n. 65.
Non veniunt appellatione agnatorum, nec appelatione nobiliũ, etiam ſi à nobilibus proueniant, ſiue in fauorabilibus, ſiue odioſis

verſemur, concluſ. 81. num. 21. & 23.
Extende idem procedere in eorum Filijs, ibi num.25.
Secus ſi ſint vocati conſanguinei, quia tunc etiam illegitimi compræhenduntur, ibi nu.24. & ibi ratio diuerſitatis aſſignatur.
Illi licèt cum peccato generentur, tamen ſine peccato aluntur, concl.89.n.36.
Sunt incapaces Emphiteuſis Eccleſiaſticæ, ſed habiles redduntur, ſi adſit pactum affrancandi, concl.62. ſub n.53.
Item fallit, vt in concl.142. ſub n.65.
Quando infeudari poſſint à Papa, & ab Eccleſia, vide concl.42. num.206. & concl.142. ſub num.65.
Et quando illi ſint capaces bonorum Eccleſiæ, ac iuris patronatus, vide ibidem.
Plura vide in Verbo Legitimatus.
Illegitimitatis cauſa ad Iudicem Eccleſiaſticum, & non ad Laicum ſpectat, concl.11.n.35.
Et quomodo ea probetur dixi in concl.142.ſub nu.65.verſ. ſubextende 4.
Illegitimus nõ dicitur ille, qui Hoſpitali fuit expoſitus, concl.142.ſub num. 65. verſ. Et ad id notandum erit.
ILLVD dicitur propriè tale, quod magis eſt tale, concl.48.n.12.c oncl.116. ſub n.16.& concluſ 148. ſub n.23.
Illud pro expreſſo habetur, quod neceſſariò, & in conſequentiam venit, concl.154.n.74.
IMBREVIATVRA Inſtrumenti Originale dicitur, & illa exiſtente amiſſio Inſtrumenti non probatur, concl.104 n.27.
IMMLMORABILE dici poteſt tempus octuagintaquinq; annorum, quando vltra Inſtrumenta probatur, etiam fama per teſtes, concluſ.120.n 11.
Et quòd tale dicatur, etiam ſi non concurrant adminicula, quando adeſt tempus nonageſimi quinti anni, vide ibidem.
Vt probetur eſt neceſſaria probatio quadraginta annorum per teſtes de viſu deponẽtes, ibi nu.12.& concl.148.n.365.
Extende, quòd etiam illi deponere debent, de auditu à ſuis maioribus, & per Verbum fuit, & eſt, & quòd ipſi, vel maiores ſui nunquam contrarium viderint, vel audierint, concl.120. nu.13.& concl.148.n.360.
Contrarium habetur in concl. 148. nu. 361. & 362. vbi rationes aſſignantur.
Et teſtes debent eſſe concludentes, & cõteſtes, concl.120.n.14.& concl.148.nu.363
Eſſe debent ſaltem annorum 54. deducto tempore litis, & de ea concludenter apparere, & teſtes debent eſſe benè certi, concl. 120. num.15.& 16. & concluſ. 148. num. 364. cum ſeqq.
Immemorabilis non probatur, ſi teſtis ſe referret ad Articulum, & diceret omnia in eo contenta eſſe vera, concl.120.nu.17.& concl. 148.nu.327.& 367.
Non probatur per Scripturas, niſi eſſent antiquę, vltra centũ annos, & in illis immemorabilis enunciaretur, & ad minus duæ enunciatiuæ concurrerene à perſonis non ſuſpectis emanatę, concluſ. 120.num.18. & concl.148. num.368.
Immemorabilis, vel non immemorabilis conſuetudo, quomodo ſit articulanda, & quomodo teſtes deponere debeant, vide concl.148. nu.331. cum ſeqq.
Excluditur, quando de certo initio daretur, concluſ.120.ſub nu.19. & concl.148.n.369.
Ex actibus contrarijs excluditur, niſi tamen illi actus poſt completam immemorabilis probationem geſti fuerint, concl.120.ſub nu.19. & concl.148.n.30.cum ſeqq.
Ex ſolo rumore, & tumultu excluditur, concluſ. 120. ſub num. 19. & concluſ. 148. ſub num.373.
Omnem malæ fidei prẹſumptionem excludit, concl.120.n.19.& concl.148.n.374.
Ex immemorabili tempore quilibet titulus melior de mundo allegari poteſt, concl.120. ſub nu.11.& concl.148.n.374.
Plura vide in Verbo Conſuetudo.
IMMISSIO, quando ſit concedenda fideicommiſſarijs, ſiue legatarijs aduerſus hæredem, vide concl.42.n.307. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Fideicommiſſarius.
Et quid in concurſu Filij eius legitimam petentis, vide ibi ſub nu.723.
Quando alicui conceditur ſolet apponi clauſuſula (ſiue præiudicio habentium meliora, & potiora iura, concl.148. ſub n.252.
Quando impediatur ex eo, quia teſtamentum contineat appoſtillas, cancellaturas, vel interlineaturas, vide in Verbo Apoſtilla, & concluſ.125.
Conceſſa intra tempus ad appellandum, quando dicatur attentata, vide concl.129. n.26.
Vigore conſtituti non conceditur, *ſi nullitas* contractus in controuerſiam deducatur, concluſ.158.nu.10.
Intellige tamen, vt n.11. cum ſeqq.
In poſſeſſionem bonorum concedi nõ debet, in vim mandati obtenti à creditore de auferendo bona certi valoris ſuo debitori, ad effectũ ſubhaſtandi, & de illorum pretio ſibi ſatisfaciendi, concl. 148. ſub num. 254. & ibi ratio aſſignatur.
IMMOBILIA poſſidens ſuſpectus de fuga iurari non poteſt, nec ſatiſdare cogitur, concl. 153.ſub nu.9.
Fallit, quando ea eſſent in parua quantitate, vt ibidem.
Ea, ſiue annuos ridditus poſſidens à ſatiſdatione releuatur, concl.113.n.18.
Illorum appellatione, quando annui redditus contineantur, vide in Verbo Annui redditus, & concl. 113.n.1. cum pluribus ſeqq.
Item ſub eorum appellatione, quando veniant gemæ, vide concl.113. ſub n.25.
IMMVNITAS Eccleſię, quãdo intrat, tunc nedum apud Chriſtianos, ſed etiam apud infideles eſt obſeruanda, concl.150. nu. 27.

Quando illa non gaudeant Adminiſtratores Eccleſiaſtici, aut Reipublicæ, ſeu Fiſci, ſi ad illam confugiant, vide concl.56. num.88. & in Verbo Adminiſtrator.

Immunitate Eccleſiæ, an gaudeat Hoſpitale, vide Hoſpitale.

Ea non gaudet, qui in illa ſub ſpe immunitatis delinquit, concl.127.n.13.

Extende, vt in concl.150.n.22.

Non gaudet, qui Sacrilegium in ea commiſit ſi ob aliud delictum ad eam confugiat, concl. 127. nu.14.& 15.ratio aſſignatur.

Non gaudet occidens alium ex inſidijs, vel proditoriè, concl.150.ſub n.18.& 19.

Contrarium, nu.22.

Declara, vt ibidem.

Non gaudet Aſſaſſinus, ibi n.24.

Item non gaudet accipiens pecunias pro vulnere inferendo, ibi n.26.

Gaudet omnis delinquẽs exceptis latronibus, & agrorum depopulatoribus, & ſimilibus, concl.150.ſub num.22.

Intellige tamen, vt ibidem.

Et ea non priuatur confugiens ad eam, ſi mors ſequuta non fuerit, ibi ſub nu.22.

IMPEDIENS executionem litterarum Apoſtolicarum omni iure ſuo priuatur, & in pœnam maioris excommunicationis incidit, concl.126 n.87.

Et, vt probentur huiuſmodi impedimenta Scripturis, & probationibus minus legitimis, & authenticis fides adhibenda venit, ibi num.88.

Declara tamen, vt ibi nu.89. & vide in Verbo Recurſus.

IMPEDIMENTA, ob quæ, quis appellare non poteſt, à deſertione cauſæ excuſant, non autem ab incurſu attentatorum, concl.129.nu.134. 218.& 288. & concl.160.n.198.

Declara, vt ibi nu.137.& 506. cum ſeqq.

Ea, quæ beneficiato, abſquè eius culpa contigunt, eum à reſidentia excuſant, ita vt fructibus, & diſtributionibus ipſe priuari nõ debeat, concl.8.nu.39.

Impedimento probato poteſt Iudex appellantem aduerſus lapſum reſtituere, & eum in priſtinum ſtatum reponere, concluſ. 129. num.139.

Et an illud probetur per confeſſionem partis appellatæ, vel Iuramento appellantis, vide ibi nu.138. & 140.

Et an ſit iuſtum, vel iniuſtum id relinquitur arbitrio iudicantis, concl 8.n.39.

Illud Arbitri, ex illius ſimplici aſſertione non probatur, ſed benè per Iudicem cauſa cognita, concl 133.n.96.

Corporis, ob quod Abbas, & Prælatus munus ſuum adimplere nequeat, eſt iuſta cauſa, vt ille renunciare cogatur, concluſ. 1. num.118.

Sed cum ſit quid facti, ideò nõ præſumitur, niſi probetur, concl.129.n.137.

Eſt iuſta cauſa reſtitutionis in integrum aduerſus adimplementum non præſtitum, concl.50. num.21.& 35.

Exiſtens contra Breue iuſtificatum eſt moderandum, vt ipſum Breue exequatur, concluſ. 135.nu.133.

Declara tamen, vt ibi n.134.

In vna parte anni non ſufficit, ſi in alia parte non fuit facta diligentia in materia proſequendæ appellationis, concl.129. nu. 130. & 200.

Contrarium habetur, ibi n.204.

Illud Iudicis partem à lapſu inſtantiæ non excuſat, ſi per recurſum ad Superiorem ſibi conſulere potuit, ibi n.149.& 278.

Modici temporis, vt puta vnius diei an ſit in conſideratione habendum, circa deſertionem appellationis, vide concluſ. 129. num. 204. 251. & 252.

Præſtans, ne intimari, poſſit pro intimato habetur, & declaratoria contra eum relaxari poteſt, concl.135.n.78.

Declara, vt nu.86.

Extende quoq; procedere in præſtante impedimentum, ne teſtis examinetur, quia tunc pro ritè examinato habetur, ibi ſub n.84.

Superueniens appellantem à reſponſione Apoſtolorum non excuſat, concluſ. 129. nu. 148. & 506.

Declara tamen, vt ibi n.508.& ſeq.

Impedito legitimè tempus non currit, concluſ. 129.num.271.

Impeditus comparere propter odia, & partialitates procuratorem mittere non tenetur; ſecus eſt in exule, concl.21.ſub n.11.

Facto Iudicis non dicitur moroſus, concluſ.8. num.29.

Ne poſſeſſionem capiat pro poſſeſſore habetur, & fructus, ac diſtributiones lucratur, cõcluſ.135.n.81.

Extende id pluribus alijs modis procedere in materia præſtantis impedimentum, ibi num. 82. & ſeqq.

IMPENSÆ quæ deduci debeant in æſtimatione facienda affictus domus, vide in Verbo Affictus, & concl.75.n.15.

Quæ ſint, quæ valorem beneficij minuunt, vide concl.145.n 18. cum ſeqq.

Vltimæ infirmitatis à pari procedit cum ea funeralium, concl.119.n.34.

Impenſa funeris, vide funeris impenſa.

Factæ per filium in ſtudijs, quando ſint compenſandæ cum alimentis, & à Patre ſoluendæ dixi in concl.89 n.129. cum ſeqq.

IMPERATOR in concurſu cum Cardinalibus in quo loco ſedere debeat, vide concluſ. 137. ſub num.25.

Illi aſſerenti de rebellione ſubditi creditur, concluſ.155.nu.57.

Poteſtatem à ſubditis habuit, concl. 128 ſub num.223.

Non patitur appellationes ad eum, omiſſo medio, fieri, ibi n.223.

Contrarium ibi num. 202. & vide in Verbo Appellatio.

Non poteſt cauſas à Camera Imperiali ad ſe auocare, nec illi, ne in cauſis procedat, inhibere, concluſ. 172. num. 13. & ibi ratio aſſignatur.

Si mandet Cameræ, vt in tali cauſa iuſtitiam faciat, cauſam delegare non cenſetur, ſed potius Iuriſdictionem ordinariam excitare, videtur, concl. 172. n. 14. & ibi ratio aſſignatur.

Suſpectus recuſari non poteſt ex quacunq; cauſa concl. 128. ſub n. 239.

Imperium merum, ſi alicui Baroni concedatur, tunc illi pœna mortis quoque concedi videtur, concl. 12. n. 25. & concl. 167. n. 50.

IMPERFECTÆ probationi in antiquis eſt ſtādum, concl. 120. n. 103.

Cętera, vide in Verbo Probatio.

IMPLEMENTVM remiſſum cenſetur per proceſſum ad vlteriora, vel quando pars non opponit, concl. 50. n. 75.

IMPOSSIBILIS licèt ſit vna pars alternatiuæ obligationis, non tamen ea in totum vitiatur, concl. 96. n. 5.

Impoſſibilitas, & difficultas inſimul ęquiparantur, concl. 69. num. 79.

Impoſſibilium nulla eſt obligatio, concluſ. 47. num. 88. concl. 89 num. 202. & concluſ. 129. ſub num 279.

IMPOTENTIA ſoluendi illi non ſuffragatur, qui propria culpa incidit in illam, concl. 101. num. 19.

Plura vide in Verbo Neceſſitas.

IMPVGNANS actum non poteſt amplius illū approbare, & eo ſe iuuare, concl. 131. n. 36.

Fallit primo, quando ille, ab impugnatione deſiſtit, vel in ea non obtinuit, ibi n. 37.

Fallit ſecundo, quādo impugnatio fuit facta in alio iudicio, & inter diuerſas perſonas, ibi num. 38.

Fallit tertio, quando impugnatio eſſet facta lite pendente ſuper ea, ibi n. 39.

Fallit quarto, quando impugnatio non fuit à parte acceptata, ibi n. 40.

Contractum minoris, vel mulieris, ob non interuentum proximiorum, & conſanguineorū non ſufficit, quòd probet eos tunc extare, ſed debet inſimul probare, quod illi cōmodè contractui interuenire potuerint, concl. 86. n. 56.

Et quis teneatur probare eorum habilitatē interueniendi, tàm accidentalem, quàm naturalem eadem die, & hora, vide latè ibidem, 45. num. cum ſeqq.

Impugnare, quando quis poſſit ſcripturam, quam in iudicio produxit, vide concl. 123. nu. 18. & 19. & in Verbo Scriptura.

Impugnato actu, ſi quis vti velit, tūc illum cum ſuis qualitatibus acceptare tenetur, concluſ. 131. num. 42.

IMPVNITAS vide Indulgentia.

IMPVNITATES poſſunt concedi à Principe, vt delicta in lucem prodeant, concluſ. 165. num. 101

IMPVTARI quę debeant in legitimam aſcendentium, vel deſcendentium, vide latè in Verbo legitima, & concl. 42. n. 34. cum pluribus ſeqq.

INCAPAX bonorum, ſi illi fuerint relicta alimēta, licèt actionem non habeat, poteſt tamen pro illis conſequendis Officium Iudicis implorare, concl. 89. n. 530.

Legati, vel acquiſitionis non eſt incapax alimentorum, ibi n. 532.

INCENDIVM ſi ſit commiſſum, agens ex eo tenetur probare culpam certæ, & determinatę perſonę, aliàs ſuccumbit, concl. 78. n. 106

Et de delicto illius certæ perſonæ, quando Paterfamilias teneatur, vide ibidem.

INCERTITVDO non reſultat ex eo, quòd pretium fuerit collatū in arbitrium boni viri, quia illud dicitur certum in rerum natura, cōcluſ. 133. in fine.

Incertitudo, & dubietas eſt illa, quę facit ſuſtinere aſſecurationis contractum; aliàs ſecus, concl. 151. n. 7.

INCESTVS eſt minus delictum adulterio, niſi tamen eſſet commiſſus cum Matre, Sorore, Nuru, Nouerca, vel priuigna, quia tunc eſſet quouis adulterio grauior, concl 59. n. 3.

Illius pœna, quæ ſit, & præſertim, quando eſſet cum adulterio adiunctus, vide ibi n. 42.

INCOLATVS quomodo contrahatur, vide concl. 60. n. 116. & ſeqq.

Incolatus per receſſum non perditur, ſi animus redeundi adſit, concl. 97. ſub n. 48.

INCOMPETENTIA Iudicis opponi poteſt, etiam in caſibus, in quibus appellatio eſt prohibita, concl. 128. n. 243.

Et à quolibet opponi poteſt, ibi 248

INCONTINENTIA eſt cauſa ſufficiens, vt Abbas ab Officio deponatur, concl. 1. n. 116.

INCONTINENTI aliquid fieri dicitur, nedū, quod eadem die fit, ſed etiam, ſi quis v.g. in ſequenti die conuocatis amicis eum incerficiat, qui ſibi vulnera intulerat, concl. 59. 63.

Incontinenti factum in ipſo actu ineſſe dicitur, concl. 89. ſub n 281. in fine.

Incontinenti factum, quando aliquid dicatur, vel ex interuallo, id eſt arbitrarium Iudici, concl. 134. nu. 19. & concl. 148. n. 11.

INCORPORATÆ dicuntur res Eccleſię, quādo per Officiales ad id deputatos fuerunt deſcriptæ in Libro menſæ, aut hoc fuit declaratum per Pręlatum, concl. 85. n 26.

Incorporata ſi ſit aliqua res Eccleſię, tūc alienari non poteſt abſq; ſolemnitate, licèt ſecus ante incorporationem, concl. 85. nu. 25. & 323.

Et quando dicatur ante, vel poſt incorporationem facta alienatio, vide ibidem.

INDEFINITA locutio in materia Statutorum Vniuerſali ęquipollet concl. 86 n. 62. & concl. 89. n. 379.

In teſtibus Vniuerſali non æquipollet, ſi articulus non ſit Vniuerſalis, concl. 148. ſub n. 320. & prius, concl. 103. n. 31.

INDEMNITAS ex natura fideiuſſionis venit, licèt non fuerit à principali promiſſa, concl. 37. nu. 8.

De-

Declara tamen, quòd ſi fuerit promiſſa proceditur executiuè, aliàs procederetur ordinariè, ibidem.

INDICATIONI Scripturarum, quando ſit ſtãdum, vide in Verbo Copia.

INDICIA, & præſumptiones, quãdo coniungi poſſint, ad effectum torquendi, vide concl. 55. nu. 1. cum ſeqq.

Indicia, quæ ſufficiant pro captura, vide concl. 138. ſub nu. 7.

INDIGNVS, quis dicatur, vide concl. 2. nu. 15. remiſſiuè.

INDISTINCTVS ſermo generaliter eſt intelligendus, concl. 89 n. 379

INDIVIDVVM dicitur quatuor modis; nempè Natura, Ratione formæ, Ratione voluntatis contrahentium, & Ratione dependentiæ, concl. 86. n. 15.

Conſideratur, tàm reſpectu paruæ ſũmæ, quàm magnę, ibi n. 16.

In indiuiduis vtile per inutile vitiatur; ſecus verò in ſeparatis, & diuiduis, ibi n. 13. cum ſeqq.

INDVCIÆ conceſſæ debitori non extenduntur ad cauſam alimentorum, concl. 89. n. 544. & concl. 96. n. 5.

INDVLGENTIÆ à quibus, & quãdo concedi poſſint conſtituto in mortis articulo, vide concl. 10. n. 17. cum ſeqq. & concl. 128. nu. 51. & in Verqo Abſolutio, & in Verbo Epiſcopus

Indulgentias, & impunitates concedere poteſt, Princeps ſocijs criminum, vt delicta in lucem prodeant, concl. 165. n. 101.

INDVLTORVM reuocatio non compręhendit alternatiuam, ſed de ea ſpecialis derogatio requiritur, concl. 97 n. 15.

Indultum alicui Cardinali conceſſum non cenſetur per appoſitionem manus Pontificis reuocatum, niſi de illo expreſſa mentio, & derogatio fiat, concl. 130. n. 22.

A Papa conceſſum, an compræhendat beneficia duplici reſeruatione affecta, vide concl. 73 num. 6 & 7.

A Papa conceſſum Epiſcopo, ſine vlla reſtrictione ad certos menſes non impedit, quominus Epiſcopus, etiam alternatiuam acceptare poſſit, & ſimul vigore illius indulti Priuilegio omnium menſium in eo contẽtorum gaudere, concl 97. n. 16.

Conceſſum delinquentibus extirpantibus lationes, ſolùm compręhendit delinquentes ante, non autem poſt conceſſum indultum, concluſ. 6. nu. 19.

Conceſſum à Iudice Seculari delinquentibus extirpantibus bãnitos, compræhendit etiam interficientem Clericum contumacem, ibi num. 21.

Extende tribus modis, vt d. n. 21. cum ſeqq.

Fallit, vt in num. 25.

Conceſſum occidentibus bannitos, quando extendatur de vno loco ad alium, & de vna perſona ad aliam, vide concluſ. 7. in Verbo Abolitio.

INDVSTRIA Emptoris non debet eſſe illi damnoſa, ſed proficua, concluſ. 85. num. 219.

Filij, vel Patris, quando ſit in conſideratione habenda, circa pręſtationem alimentorum, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. nu. 95. cum ſeqq. n. 116. cum ſeqq. & num. 135. cum ſeqq. nu. 154. cum ſeqq. & n. 223. cum ſeq.

Ea Perſonę, quando cenſeatur electa, vide concl. 56. n. 148. & prius concl. 53. in fine.

Quando eligitur illa non tranſit de perſona ad perſonam, concl. 49. n. 32. & concl. 135. n. 25.

INFAMIS contra alium infamen in teſtem admittitur, cum paria delicta pari compenſatione tollantur, concl. 59. n. 74.

Talis non dicitur mulier, quę ex nimio amore ſuo amanti de ſe copiam facit, concl. 105. n. 6.

INFERIOR Epiſcopo licèt habeat poteſtatem conferendi beneficia, non poteſt tamen illorum reſignationes recipere, niſi id ſpecialiter fuerit ei conceſſum, concl. 1. n. 91.

Se ingerere non poteſt in ea cauſa, in qua ſuperior manus appoſuit, quando Superior vlterius procedendo ſibi prouiſionem reſeruat, & eam alio modo factam annullat, concl. 3. n. 16 & concl. 130. n. 13. & 14.

INFINITAS cauſarum eſt euitanda, ne partes in expenſis conſumentur, concl. 128. n. 902.

INFIRMITAS Corporis adeò frequens in Abbate, vt munus ſuum adimplere nequeat, eſt iuſta cauſa, vt renunciare cogatur, concl. 1. num. 118.

Et ea quomodo probetur, vide concl. 48. n. 73.

Non excuſat à deſertione cauſę, ſi infirmus potuit ſibi per Procuratorem prouidere, concl. 129. nu. 135. & 136.

Infirmitatis vltimę impenſa à pari procedit cum ea funeralium, concl. 119. e. 34.

Infirmum curans, ſeu expenſas faciens pro eo curando illas repetere poteſt, etiam ſi eo inuito factæ fuiſſent, concl. 89. n. 130.

Famulum infirmum, quando Dominus alere, & illi ſalarium pręſtare teneatur, vide concl. 60. n. 19. & concl. 89. nu. 459.

Infirmus ad mortem ſi alienet rem, quæ, ob eius mortem ad alium ſpectet, id in fraudem facere pręſumitur, concl. 87. n. 106.

Contrarium, ibi n. 107.

Scire non præſumitur ea, quæ publice in Ciuitate fiunt, concl 9. n. 13.

INGRATITVDINIS vitium filios à lucro anteſati excludit, concl. 118. n. 52.

Ingratitudo Filij ceſſat, ob ſuperuenientiam furoris, cum tunc ille ſatis ſuo fauore puniatur, concl. 42. n. 200.

Illa Vaſalli, per quam amiſſio feudi ſequatur, quomodo ſit probanda, vide concl. 101. & in Verbo Vaſallus.

INGRESSVS ad beneficium, quando detur, vide in Verbo Acceſſus, & concl. 20.

INHIBITIO ad cauſandum attentata eſt neceſſaria, etiam ſi in vim appellationis nullæ fuerit obtenta, concl. 129. n. 85.

Cauſæ attentata, etiam ſi parti tantùm, & non Iudici fuerit facta, concl. 160. n. 58.

Cauſat attentata, nedum reſpectu appellantis, ſed etiam reſpectu aliorum, ibi n.59.
Cauſat attentata, ſiue ea ſit tacita, ſiue expreſſa, ibi nu.60.
Cauſat attentata, etiam ſi Inſtrumentum die, anno, & Pontificatu careret, concluſ. 160. num.70.
Cauſat attentata, etiam ſi oretenus, & ſine ſcriptura fieret, ibi 71.
Cauſat attentata, licèt emanauerit ad inſtantiam intruſi, ibi n.77.
Cauſat attentata, etiam ſi Iudex, ſiue Auditor, qui inhibuit iuriſdictione careret, ſaltem donec clarè conſtet, quòd ille iuriſdictione careat, ibi nu.88.
Cauſat attentata, etiam ſi emanauerit in vim commiſſionis ſubreptitiæ, & nullæ, ibi n.89.& 233. & concl.168.nu.44.& 48.
Cauſat attentata, etiam ſi faciens actum contra illam non fuerit nominatus in commiſſione, cuius vigore inhibitio emanauit, ſi tamen cauſam habuit à Iudice inhibito, concluſ 160. num.90.
Cuiuſuis Tribunalis, etiam iniuſta ſemper eſt timenda, quādo facilis eſſet acceſſus ad Principem, pro illius reuocatione conſequenda, concl. 168. nu.45.
Illa facit actum poſtea geſtum in attentatum tranſire, concl.160.n.54.
Extende pluribus modis, vt n.56.cum ſeqq.
Facit illicitum, quod antea erat licitum, concl. 160.nu.57.
Iniuſta de iure ſperni poteſt, ibi ſub num.228.& concl.168.n.46.
Ne fiant impenſæ, vel melioramenta non eſt inhibitio per neceſſe facienda à volente retrahere; quia tempus datum à Bulla ad retrahendum pro interpellatione habetur, concl. ſub 62. num.49.
Eam obtinens, quoad effectum deuolutiuum tantum, cenſetur tacitè renunciaſſe appellationi, quoad effectum ſuſpenſiuum; ſecus ſi ea ſit obtenta ſimpliciter, quia tunc quoad vtrūquè effectum prodeſt, concl.129.n.342.
Non cauſat attentata, ſi fuerit emanata cum clauſula ſine præiudicio executionis litterarum Apoſtolicarum, concl.160.n.137.
Obtenta poſt tres Sententias, vti calumnioſa manus Iudicis ligare non debet, ibi nu. 171. & 226.
Extende, & declara, vt ibidem, & nu.274. cum ſeqq.
Obtenta in vim obligationis Cameralis attentata non cauſat, concl.129.n.88.
Per Rotam concedi non ſolet extra Curiam, etiam in vim commiſſionis, quando ex impedimento eſſe poſſet aliàs legitimè geſtis, & ordinatis ab ipſa Rota, concluſ. 168.num.51.
Quando fuit ſolùm Procuratori intimata angeſta per Principalem dicantur attentata, vide latè concl.160.n.92.93.231.& ſeq.
Quando præſumatur prius obtenta, & quando poſterius alicui Sententiæ, vel actui, ſiue poſſeſſioni captæ, vide concluſ.47. num.12. cum ſeqq.
Rotalis, ſiue ſit iuſta, iniuſta ſemper eſt timenda, concl.160.nu.26.56. & 227.& concl.168. num.42.
Intellige tamen, vt in dicta concl.160. nu. 228. cum ſeqq. & concl.168.n.46. cum ſeqq.
Eſt timenda, etiam in illis caſibus, in quibus de iure appellatio non venit concedēda, concluſ.160.n.91.
Emanata vigore commiſſionis conditionalis continentis clauſulā (nō retardata executione) vel (ſine præiudicio legitimæ executionis) aut (prout de iure) attentata non cauſat, ibi nu.179.& ſeq.& 229. cum ſeqq.& concl. 168. nu.49.cum ſeqq.
Semper poſt actum ad illius validitatem interueniſſe præſumitur, concl.129.n.83.
Ea, vel ſimile impedimentum contra Breue iuſtificatum exiſtens, moderari debet, vt ipſius Breuis executio ſequatur, concluſ.135. num. 133.
Declara tamen, vt ibi n 134.
Vim proteſtationis, & oppoſitionis habet, concluſ.168. ſub n.16.
Vt afficiat debet actualiter præſentari, & executioni mandari ei, cui erat præſentanda, aliàs non cauſat attentata, etiam data ſcientia Decreti, & relaxationis illius, concl. 129. num.82.& concl.160.nu.55.& ibi ratio aſſignatur.
INIMICITIA nunquam in totum extinguitur, licèt ſequatur reconciliatio, ſed prioris odij reliquiæ ſemper remanere ſolent, concl. 128.num.644.
Inimiciam allegans eam probare tenetur, concluſ.100. nu.36.
Ob eam, quando Iudex ſuſpectus recuſari poſſit, vide concl.128.n.641.cum ſeqq.& vide in Verbo Iudex.
Inimici præſumuntur litigantes, quando lis eſſet de tota, vel maiori parte bonorum, concl.83. nu.3. & concl.59.n.74.
Reconciliati præſumuntur, ſi ſe inuicem ſalutent, concl.100. n.31.
Inimicus facile de inimico mētitur, ibi ſub n.16.
Inimicitia capitalis oritur ex querela criminali, niſi ea fuerit reuocata, concl 59.n.54.
INIQVA conditio non eſt vni per alterum iniferenda, concl.84. ſub n.32. concl.87.n.94.& concl.128. ſub n.774.
Iniquitas Sententiæ per viam exceptionis allegari non poteſt, ſi inſtantia ex vi Statuti fuerit perempta, concl.129.n.466.
INIVRIA ad hoc, vt puniatur tria ſunt conſideranda, & primò qualitas iniuriarū; ſecundò qualitas iniuriati; tertiò modus, quo iniuria fuit illata, concluſ.40.num.43.& concluſ. 109. num.43.
Alicui illata, quomodo ſit punienda, & quando ea illata dicatur, & quando quis ab ea excuſetur, ſiue mitius puniatur, & quanto tempore

parte præſcribatur, vide concl.40.per totam, & præſertim ſub nu 40.& in Verbo Actio iniuriarum n...

Clerico facta, quādo dicatur grauis,ita vt eam inferens incidat in can. ſi quis ſuadente Diabolo, ... potius leuis, vide concl.10.n.100. cum ſeqq.

Conditionalis, neque aggrauat, neque punitur, ſi tamen cauſa adſit,& malus animus abſit, ſecus ſi ... contra, concl.109. nu.39. cum ſeqq.

Coram Archidiacono, vel coram Decano cōmiſſa atrox dicitur, ſiue ille de iure, ſiue de conſuetudine iuriſdictionem habeat, concluſ. 137.nu.19.

Illa,& aggrauata perpetuò oſſibus iniuriantium & iniuriatorum in hærere ſolent, concl. 128. num.644.

Eius æſtimatio tunc fit, quando ea per teſtes fuerit probata,& tunc ... Sententia, etiam ſi Iudicis taxatio non præcedat ... concluſ. 40. num.48.

Illatę iniuriæ emendatio tunc fit, quando iniurians errorem ſuum recognoſcit,& declarat, quòd per os ſuum mendacius ... & in huc, quid ſeruetur, vide ibi n.46.

Et pœna pro iniuria illata ea dicitur, quando iniuriatus agit contra iniuriantem, aſſerens medio iuramento ... malle perdere certam quantitatem pec... iniuriam ſe paſſum ſuiſſe, ibi n.50.

Extende, quod in hac ... actione veniant, etiam damna,& inter eſſe,vt i...

Eam Filij, quando poſſint remittere ... & alijs Fratribus inuitis, vide ibi nu. ... cum ſeqq.

Filij Monachi an debeat vlciſci, vel remittere, illius Pater, vel potius Abbas, vide concl.40. num.20.

Inferre dicitur, qui ſine actione agit, concluſ. 78. num.10.

Eam paſſus petere poteſt à Iudice, vt ... iniuriantem cōdemnet,vel ad pete... dan... iam, vel ad æſtimationem iniuriæ c... quæ tanti valet quanti ab iniuriato æſtimatur, ibi n.44.

Item prædicta, ante Sententiam fieri debebit, ibi num.45.

Sed cogi poteſt, vt omnes contumalias ſimul in vno iudicio coniungat,& ſic omnes actiones, tam Ciuiles, quàm Criminales ad dirimendas lites contonctim deducat,ibi n.47.

Declara tamen, vt ibidem.

Poteſt eam Iudex pro eius arbitrio taxare, abſq; quòd pars iuret,& tunc ... Sententia ſuper ... oc annullanda non venit, ibi nu.49.

Poteſt vindicare iniuratus propria auctoritate, ſed quo modo eiud facere liceat, vide ibi nu. 51.& 52.

Si remittat eam maritus vxori,ob adulterium, non cenſetur remittere pœnam, ex Sententia acquiſitam, ibi n...

Iniuriandi animus ... in d...io præſumatur,vide concl.109. n.3... ſeqq.& in Verbo Animus.

Iniuria nihil refert, an ſit illata in voce, vel in ſcriptis,cum illa illata in ſcriptis dicatur quoquè vocalis, ibi n.42.

Iniuriantes ſe inuicem coram Iudice pro Tribunali ſedente, quomodo ſint puniendi, vide concl.40. ſub nu.39.

Non puniuntur ex ſolo affectu, niſi effectus ſit ſequutus, concluſ.74. nu. 7. & ibi Exemplificatur.

Quando infertur vni de genere, tunc totum genus iniuriatum cenſetur, concl.76.n.13.

Quibusdam non infertur, licèt eis detur (del cornuto, ò del becco) alijs verò ſecus,concl. 109.nu.4...

Tam præſenti, quàm etiam abſenti in fertur, ...

Volenti non fit iniuria. concl.118.ſub n.33.

In ... ... actione Prætoria annus etiam ignoranti currit,concl.11... n.29.

... vide in Verbo Actio iniuriarum.

INIVS... Sententię acceptatio nunquàm præſumitur niſi præſumptiones vrgentes concurrant, concl.17.n.29.

I..., quando detegitur Sententia, poteſt per reſtitutionem in integrum reuocari, licèt in rem iudicatam tranſierit, concluſ. 129 num. 3...

Ex ... conſtans ex illorum amiſſione tollitur concl.104.n.18.

Eſt iuſta cauſa reſtitutionis in integrum, concl. 129 ... n.364.

De... clara, euidens,& ex ipſis actis cōſ... patere, ... per eam res iudicata impugna... poſſit, ibi n 370.

Item debet eſſe clara, & notoria, vt Sententia Rotæ ... is reuocari poſſit,concl.168.n.34.

Et vt ſit apta impedire executionem, vigore Ægidianę,ex eiſdem met actis,& non ex nouis deducenda venit, concl 128. ſub n.712.

P... vide in Verbo Notoria.

IN... omnes terminos ... ter ... præter quam eas prouenientes ex defectu iuriſdictionis, citationis,& mandati, concluſ. 135. num. 194.

Declara tamen,vt ibi n.195. cum ſeqq. & vide in Verbo Nullitas.

Sed ea non habet locum extra Rotam, concl. 135.nu.194.

INOB...NTIA, quando per vnum commiſſa dicatur, vide concl.48.n.82.

INOPIA viri quibus modis contingat, & quādo, ob eam ſit locus reſtitutioni dotis, vide concl.152.n.19.cum ſeqq.

INQVILINVS in retrahendo præfertur, poſt conſortes omnibus alijs extraneis, & indifferentibus emptoribus, concl.62.n.21.& ibi ratio aſſignatur.

INQVISITIO ſi alienatio ſit vtilis minori, an fieri debeat, per Iudicem ſolum in alienationibus, quæ fiunt cauſa neceſſitatis, vel etiā in illa cauſa vtilitatis factis, vide concl. ...5.n. 205.& 206.

INQVISITOR Sancti Officii, in negotijs fidei eſt præferendus Epiſcopo, concl. 10. n. 48.
In puniendo crimine hæreſis Epiſcopo præfertur, concl. 12. nu. 18.
Ille, ſiue Epiſcopus reuocare poteſt rem, ab hæretico alienatam pro parte ad Fiſcum ſpectãte, concl. 87. n. 82.
Reuocare poteſt bona, ab hæretico in fraudẽ alienata, concl. 84. ſub n. 40.
Inquiſitor, vel Epiſcopus, quãdo in crimine Apoſtaſiæ cognoſcere poſſint, vide concl. 154. nu. 28. cum ſeqq.
INQVISITVS de crimine vſuræ, ſub fideiuſſoribus relaxari poteſt, concl. 161. ſub n. 9.
INSCRIPTIONI antiquæ in aliqua Eccleſia poſitę valdè deferendum eſt, ſuper veritate eorum, quæ in ea continentur, concluſ. 120. num. 79
INSERTVM antiquarum litterarum de verbo ad verbum diuerſis e... operatur, quamuis litteræ ipſæ non exhibeantur, ibi nu. 100.
INSIGNIA agnationis, an, & quomodo deferre poſſint ... di, vide concl. 144. n. 7. & 8. & in Verbo Baſtardi.
Inſignia alterius deferre quis poteſt grauari, nedum ex teſtamento, ſed etiam ex contractu, & nedum expreſsè, ſed etiam tacitè, concl. 144. nu. 15. & 16.
Licèt propria derelinquere nõ teneatur, niſi ... expreſſum fuerit, ibi num. 25. & ibi ratio aſſignatur.
Et tali modo grauatus fideicommiſſum conſequitur, licèt aliter de eo non appareret, concl. 144. n. 28.
Et non ſolum tenetur ea aſſumere ſimpliciter, ſed prçcisè eo modo, quo pinguntur cum cimerio, & aſijs ſuis au... & connexis, ibi num. 33.
Inſignia antiqua alicuius familiæ, ſi in aliqua Eccleſia reperiantur dignitatem, & memoriam familiæ oſtendunt, & conſeruant, & non ſunt delenda, etiam ſi Eccleſia ampliaretur, ibi num. 36.
Fallit ſi in Eccleſiã fuiſſet deſtructa, & poſtea reędificata, ibi n. 37.
Illa banniti pro proditione, vel ſimili genere delictorum ... deben, concl. 144. num. 45.
Inſignia, & cognomẽ alterius deferre grauatus, illis abſq; alterius iniuria vti poteſt, ibi n. 14.
Si non aſſumat ille, qui ea deferre eſt grauatus, ante aditionem hæreditatem, tunc à iure ſucceſſionis cecidiſſe dicitur, ibi nu. 18. & 28.
Ea, & cognomen, quomodo, & intra quod tẽpus aſſumi debeant, vide concl. 144. num. 19. cum ſeqq.
An, & quando ille huiuſmodi remiſſionem à Principe impetrare poſſit, vide ibi n. 23. cum ſeqq.
Et illa aſſumendo grauatus maioratum conſequitur, etiam ſi de eo nihil fuerit diſpoſitum, ibi nu. 27.
Inſignia exiſtentia in templo amoueri non debent, etiam finita familia, quæ illa poſuit, ibi num. 39.
Inſignia familię, ſi teſtator iuſſerit portari per ſubſtitutum, & adſint duo filij, tunc intelligitur de primogenito, concl. 144. nu. 29. & ibi ratio aſſignatur.
Quid ſi Mater duos Filios in vno partu procrearet? vide ibi n. 30. cum ſeqq.
Reperta in aliqua cappella præſumptionem Iurispatronatus, & bonę fidei inducunt, ibi num. 40.
Illa, monumenta, & arma antiqua probationem nobilitatis inducunt, concl. 120. n. 78.
Inſignia nobilitatis domus pœnes primogenitum, ſiue caput familiæ remanere debent, concl. 144 n. 43
Inſignia propria, quãdo affigere poſſint Officiales au... plantes, vel dirigentes vias Ciuitatis, vide ibi n. 2. & 3.
Inſignia propria, quando, & in qua parte Dominus, vel Baro alicuius terræ ſculpere poſſit, vide ibi nu. 17
Illa te...ris poſſint in Eccleſijs, Cappellis, & Sepulturis pingi, ſi ita ab eo fuerit ordinatum ibi nu. 34.
Declara tamen, quòd hæres excuſatur, ſi Patroni Eccleſiæ id fieri renuerent, ibidem.
Et quòd ... a poni ... per fratres inuito Domino ... vide ibi n. 5
Ea ... s, quando per alium ſumi poſſint, vide ibi nu. 1. & 3.
Eorum identitate probata, ibi quoq; identitas familiæ præſumitur, ibi n. 5.
Inſignium ius diuidi non poteſt, ſed ad omnes deſcendentes, ac alios de familia pertranſit, ſiue ſint hæredes, ſiue non, præterquàm ad Baſtardos, & Spurios, ibi n. 44.
INSINVATIO ex conſtitutione Marchię requiritur in omni contractu, & obligatione Filij, etiam pro ex carcerando Patre, concluſ. 84 n. 159. & concl 86. n. 96. & 129.
Eſt neceſſaria de iure communi in donatione etiam inter Patrem, & Filium, concl. 84. num. 159. & concl. 86. n. 130.
Item eſt neceſſaria in renũciatione donationem ſapiente, concl. 84. n. 159.
Non in ipſo contractu, ſed poſt illum interuenire debet, concl. 86. n. 98.
Inſinuationi, quando poſſit renunciari, ibi n 97.
Requiritur in omni contractu minoris, etiam ſi adeſſet Statutum circa ſolemnitates cõtractuum minoris adhibendaſ, concl. 84. n. 153. & concl. 86. n. 98. & 131.
Contrarium, dicto nu. 98.
Concorda, vt ibidem.
Requiritur in contractu minoris, etiam ſi contrahentes omnes minores eſſent, ibi nu. 99. & 100. ratio aſſignatur.
Requiritur in contractu minoris, etiam ſi cum iuramento fuerit renunciatum beneficio minoris ætatis, & alijs legum auxilijs, & in ſpecie conſtitutioni Marchię de inſinuatione

rbatione loquenti, concl. 86. num. 101. & ibi ratio aſsignatur.
Et ea habet locum etiam in ceſſionibus iurium, renunciationibus, & ſimilibus, ibidem.
Secus autem in illis mulierum, quæ nō ſint minores, quia dicta conſtitutio ſolum voluit prouidere ætati, & non ſexui, vt ibi n. 96.
Requiritur in contractu minoris, non obſtante Statuto præſcriptionem quorumcumq; iurium, poſt alicuius temporis lapſum inducente, in quouis maſculo, & fœmina decem, & octo annos excedente, concluſ. 86 num. 103. & ibi ratio aſſignatur.
Requiritur in contractu minoris, etiam ſi adeſſet fides Doctorum, & Aduocatorum alicuius Ciuitatis, ſuper non vſu illius, concl. 86. num. 105.
Requiritur in contractu Minoris, ſtante maximè, quòd conſtitutio M. r hic eam inducēs contractus alio modo factos annullat, ibi. num. 102.
Item illa præcipuè requiritur in contractu minoris, ſtante Decreto irritanti, & clauſula Sub lata, & ali s in conſtitutione Marchię appoſitis, ibi nu. 106. & ibi ratio aſſignatur.
Illius defectus ſuppleri ſolet per iuramentum, licèt id quandoq; fallat, concl. 84. num. 154. & concl. 86. nu 101. & 136.
Item quando ſuppleatur ex præſentia Iudicis, vide concl. 84. n. 155. & concl. 86. n. 96. & 1 5.
Non ſuppletur ex præſentia Patris, concl. 84. n. 156. & concl. 86. n. 97.
Inſinuatio, & aliç ſolemnitates, an ex curſu 30. annorum præſumantur adhibitæ, vide concl. 155. ſub num. 50. & eius concl. 85. n. 1. 8.
INSORDESCENS in excommunicatione per annum, tàm ab Epiſcopo, quàm ab Inquiſitore puniri poteſt, concl. 124 n. 31.
Inſordeſcentia excommunicati excluditur, ob petitionem abſolutionis factam ab eo, aut ab alio ad ſui inſtantiam, concl. 10. n. 93.
Inſordeſcere in excommunicatione dicitur, qui in ea pertinaciter, & indurato animo in contemptum clauium perſiſtit, ad quod tamen excludendum quęlibet cauſa, etiam iniuſta, & beſtialis ſufficit, vt ibidem.
INSTANTIA, quando contra hæredes tranſeat mortuo Principali, & quando non: Item quid in cauſa criminali, & quid in Ciuili, vide concl. 26. n. 93. & 94.
Inſtantię peremptæ ſolus Princeps ſpiritum inſufflat, concl. 165. n. 169.
INSTITOR quis dicatur, & quæ ſint neceſſaria ad hoc, vt Dominum obliget, vide concl. 151. in fine.
Quādo faciat teneri Dominum in his, quæ per eum geſta fuerunt, vide ibidem.
INSTITVTIO hęredis, quando filiationem probet, vide concl. 78. n. 62.
Probatur per duos teſtes deponentes de tenore teſtamēti, ſi protocollum ſit amiſſum, concluſ. 104. n. 22.
Plura vide in Verbo Hæredis inſtitutio.
Et ab ea datur appellatio, ſi aliquem eſſe inſtituendum pronuncietur per Sententiam, ſecus ſi per Decretum, concl. 128. n 260.
Fallit, vt ibi nu. 264. & 265.
Ab inſtitutionis denegatione datur appellatio, ibi nu. 261. & vide in Verbo Appellatio.
ISTRVMENTA antiqua ex quibus ſenunciacietur nobilitas alicuius, illius nobilitatem probant, concl. 120. nu. 36.
Continentia Verba Enunciatiua vim publicę vocis, & tamę habent, ibi n. 35.
Faciunt probationem probatam, manifeſtam, & euidentem, concl. 148. ſub n. 120. & concl. 155. nu. 81.
In Vi beroſata per Notarium non matriculatum, quando [illegible]neantur, vide concluſ. 141. num. 35.
Inſtrumenta pro Agricultura deſtinata, quando poſſint in executione capi, vel pignorari, vide concl. 82. num. 3. cum ſeq.
Inſtrumenti amiſsio, vide Amiſſio.
Illius appellatione, quando veniat Scriptura priuata, vide concl. 123. n. 142.
Illius aſſertio nunquàm veritati pręiudicar, ſed ſoſtum ei ſtatur, donec contrarium probetur, concl. 155. nu. 114.
Inſtrumentis antiquis ſux veritatis aſſiſtit, concl. 120. ſub nu. 42.
In illis ſubornatio ceſſat, concl. 148. n 121.
Inſtrumenti vigore agens, quomodo procedere debeat, vide concl. 123. n. 149.
Inſtrumentorum [illegible] ocati [illegible] matio, quando emptionem [illegible] & qua[illegible] locationem, vide concl. 68. n. 49. cum ſeq.
Eorum productio, & recognitio ſemper, & quando umq; etiam poſt terminum peremptorium, & poſt Sententiam fieri poteſt, concluſ. 148. ſub n. 118.
Fallit tamen, vt ibi n. 122.
Inſtrumentum continens Apoſtillas, cancellationes, vel interlineaturas, quando ſuſpectum de[illegible]tur, vide in Verbo Apoſtilla, & concl. 12[illegible]. per tot.
Illud corrigens priuata auctoritate eius ſubſtātiam mutādo, poſtquàm fuit partibus lectum, & de eo copia data, falſum committit, concl. 125. num. 10.
Factum vigore pragmaticæ Regni Neapolis incipiendo Aſſiſtentiam, & Appreciam, quid continere debeat, & an clauſulæ in eo omiſſæ pro appoſitis habeantur, vide concluſ. 157. num. 7.
Guarentigię illud dicitur, quod fit ab vno, qui ſit Iudex Ordinarius, & Notarius inſimul, & mandat illud ad vnguem obſeruari, concluſ. 128. num. 128.
Et licèt, quoad eius executionem nōn ſit appellabile, ſi tamen Iudex illud eſſe exequendum pronunciet, tunc à tali pronunciatione appellatio datur, ibi n. 124.
Contrarium, ibi n. 125.
Sed illud habens, ad euitandam appellationem non debet petere pronunciationem fieri, ſed benè

benè familiam,ſiue executores pro executione concedi,concl 128. ſub nu.124.
Ad ea extenditur quæ tacitè, & in conſequentiam, ac ex Iuris interpretatione veniunt, concl. 154 nu.72 & 73.
Guarentigia,vt puta alicuius locationis exequi non poteſt, per tacitam reconductionem, concluſ.167.nu.134. & ibi ratio aſsignatur.
Plura vide in Verbo Guarentigia.
Inſtrumentum in actis rogatum non eſt repetendum,quia illud de actis eſſe dicitur,ibi n.123.
In dubio verum, ſolemne, & de voluntate contrahentium cōfectum præſumitur, concl.128. num.123.
In partibus rogatū, quomodo in Curia ſit producendum,vide concl. [illegible] n. [illegible]3.
Licet [illegible] executione appellatio non detur, datur tamen, [illegible] liquidat [illegible] concl.128.n.121.
Extende [illegible] procedere etiam [illegible] Inſtrumento [illegible] nu.1[illegible]2. vbi ratio [illegible]
Non liquidum [illegible] executionem per S[illegible] meretur, etiam ſi omnis exceptio ab eodem Statuto eſſet prohibita,vt ibidem.
Nun dicitur probatio probata, quando pro liquidatione extrinſeca probatio requiritur, ibi ſub n.122.
Locationis no probet plene iuſtitiam aſſictus, concl.75.nu.2.
Et id multo magis procederet, quando Inſtrumenta locationum tempus, de quo ageretur, non percutterent, ibidem.n.3.
Negari poteſt Iudice pub [illegible] illud nihil opponi poſſit, concl.129. ſub num. 226.
Non vitiatur ſi annus ab Incarnatione & non à Natiuitate [illegible] ru[illegible].
Obligatione Cameræ Vrbis Vallatum credito chyrographario præfertur, concl.123 n.70.
Per Sententiam vulneratum Auditor Cameræ ille [illegible] non poteſt,concl.128.n.740.
Fulcitum in [illegible] ætas enunciatur ipſam ætatè probat, concl.[illegible] n.20.
Quando ex [illegible] Statuti executionem paratam habet, appellatio [illegible] ad effectum ſuſpenſiuum non [illegible] concl. 128. nu.1[illegible].
Quando clauſulam con[illegible], ſiue præcarij habet, & eſt clarum, & liquidum, ex eo datur Mandatum de alloeiando abſquè vlla partis poſſidentis citatione, concluſ. 158. num, 1. & 2.
Extende, vt num.3. cum ſeqq. & vide in Verbo Alloeiatio.
Inſtrumentum repertum in Archiuio,in quo omnia non eſſent adnotata de manu Notarij,ſed in ſchedula inter authenticas Scripturas reperta, quando ſuum effectum habuiſſe dicatur, vide concl.141. ſub n.27.
Rogatum præſumitur ſub nomine Notarij,qui eſt Dominus Officij concl. 155. ſub n.92.
INSVLÆ naturales, & accidentales ſunt Principis, & ei pari modo illæ acquiruntur per alluuionem, quoad iuriſdictionem, concl 94. num.19.
Inſula, quæ eſt alicuius priuati, & illius fundo vicinior, licèt per alluuionem verſus vicinum creſcat,& ipſi vicino magis proxima efficiatur, nihilominus durat eſſe prioris Domini vnà cum alluuione, ibi n.20.
Ea ſiue facto hominis, ſiue caſu, aut poteſtate Diuina fuerit orta, prediis vicinis acquiritur, concl.98.n.18.
INSVLTANS aliquem in apotheca non eſt puniendus pœna inſultantis in domo, concluſ. 127.nu.11.
Intentio libellantis in verbis narratoriis non ſufficienter [illegible] concl 155 nu.157
INTERDICTVM aquæ quotidianæ, & æſtiuæ, vt competat,quid ſit probandum,vide concl. 132.nu.28.
Quale competat contra prohibentem vſum fructus aquæ, vide concl.132.nu.26. cum [illegible]
[illegible] retinendæ eſt talis vis & efficaciæ, vt ille vincat qui tempore motæ litis poſſidet, concl.160. nu.150.
Vti poſſidetis quod pro retinendis rebus immobilibus datur etiam pro annuis redditibus ſuffragatur [illegible] l.113 nu.26.
INTERESSE dotale, vide fructus dotis.
Intereſſe in [illegible] cer ſuum ſatis liquidum dicitur, ex eodem Inſtrumento cenſus, cum ad eam quantitatem ſit taxandum, quę in Inſtrumento, pro cenſu annuo conuenta fuit, concl. 114 num.11. & prius concl. 58.nu.86.
Per aſſertionem partium non probatur, niſi de illo liquide conſtet,concl.155.n 130.
Et de eo plenè debet conſtare, anteq; ad illius executionem deueniatur, ibidem.
Quando de antefato, vel de dote debeatur, vide in Verbo Antefatum,& concl.118.n.12. cum [illegible]
Quando non cēſeatur remiſſum, per receptionem ſortis, vide concl.19.n 15.
Illius taxatio, vel exactio, quando contractum vſurarium reddat, vide concluſ.161. num.41. cum ſeqq.
INTERFECTOR tenetur ad damna, & intereſſe corporis mortui, concluſ. 69. num. 11. & ſeq.
Interficiens hominem pugillo excuſatur, ſi conſuetudo adſit ludendi pugillis, concluſ. 161. num.24.
Declara tamen, vt ibi nu.27.
INTERLINEATIO, quādo falſitatem arguat, & quando non, vide concl.125. num.22.cum ſeqq. & in Verbo Apoſtilla.
INTERLOCVTORIA Iudicialis quæ dicatur, & quæ extraiudicialis, vide concl. 128. num.523.
Eſt minus fauorabilis, quàm diffinitiua, ibi num.506.
Habens vim diffinitiuę eſt appellabilis, ibi ſub num.124.

Re-

Reuocari poteſt a b eodemmet Iudice, qui illā tulit, ibi n.189.
Ab ea ſemper appellatio datur, quando grauamen in diffinitiua reparari non poteſt, ibi nu. 242. & ſub nu 250.
Declara tamen, & diſtingue, vt ibi num. 501. cum ſeqq. & n.831.
Ex actis prius deductis iuſtificāda venit, concl. 128.nu.258.
Et talis ea dicitur, quę fertur inter principium & finem cauſæ ſuper emergentibus à negotio principali dependentibus, ibi nu.504.
Illa ſub nomine Sententiæ non venit, niſi eadem ratio vigeat, ibi n.505.
INTERPELLATIO, an, & quando ſit neceſſaria, ad hoc, vt debitor conſtituatur in mora vide in concl.50.n.50. cum ſeqq.
Debitori facta de tempore, quo ducebat vxorem, vel lugebat ſuum defunctum, aut Miſſam audicbat non conſtituit eum in mora, concl. 70.num.3.
Et dies luctus quantum durent, & quibus perſonis ſnffragentur, vide ibi n.4.
Ad effectum incurrendæ pœnę ea eſt neceſſaria, concl.59.n.42. & ibi ratio aſſignatur.
In materia taxationis fructuum dotis, quid opetur, vide in concl.42. ſub nu.966.& in Verbo Fructus, & concl.89.n.351.
Iudicialis pro reſtitutione dotis eſt neceſſaria, vt mulier alimenta, & interuſuria cōſequi poſſit, concl.89.n.347.& 363.
Et talis interpellatio pro forma requiritur, & ideò præciſè eſt ſeruanda, ibi n.348.
Contrarium, ibi n.364.& ſeq.
Eam interueniſſe præſumitur, ſi per multum tempus ſuerit facta vxori ſolutio fructuum dotalium ab hæredibus viri, concluſ. 89. num. 349.
A Statuto, vel alio modo requiſita remitti poteſt per partem, ſequendo bonam fidem, & dando ſe pro interpellata, ibi n.350.
No eſt neceſſaria, vt Maritus onera Matrimonij ſuſtinens conſequatur interuſuria dotis, ibi nu.364.& ibi ratio aſſignatur.
Quando non requiratur, ad hoc, vt vidua conſequatur alimenta ab hæredibus viri, vide ibi num. 354. & 364. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.
Interpellationis, vim habet ſuſtentatio Matrimonij, vt vſurę viro debeantru, ibi ſub n.343.
INTERPOSITIO Decreti, vide Decretum.
INTERPRÆTATIO illa nunquam eſt facienda, per quam abſurdum inducatur, concl.13. num.4.
Extende id procedere, etiam ſi à proprietate verborum eſſet recedendum, ibi n.5.
Ea Priuilegiorum Regularium ſpectat ad Papam, concl.1.n.54.
Semper eſt capienda pro minori delicto, concluſ.51.n.9.
Interpretem adhibere volens in examine teſtiū proteſtari debet examen non fieri, niſi eo adhibito, concl.148.n.277.
Declara tamen, quòd ſtylus adhibendi interpretem ſolum in Curia viget, ibidem.
INTERROGATORIA ab Articulis, & poſitionibus valdè differunt; nam qui articulat non ſatetur, ſicut ille, qui ponit, & poſitiones fiunt poſt litem conteſtatam; Interrogatoria, verò antè, concl 148.n.5.
Admittere non poteſt receptor teſtium, qui ſolum facultatem habet examinandi ſuper Articulis, ſed ad Iudicem pro facultate erit recurrendum, ibi n.291.
Illa, & Articuli de connexis, & pertinētijs ſupplicationis eſſe dicuntur, ibi n.300.
Et ea ſumi debent ex ventre Articuli, vt ibidem.
Quando fuerunt data, tunc nullitas examinis, per Iudicem habentem Arbitrium ſanari poteſt, concl.135.n.30 & concl.148.n.294.
Extende, vt in Verbo Examinis nullitas, & in concl.135.n.31.cum ſeqq.
Quando fuerunt data dignoſcitur, quòd pars ſcientiam teſtium examinandorum habuerit, & ſuper quibus erant examinandi, & ſic quòd fecit omne id, quòd facere poterat, ſi examen eſſet validum, ibi ſub nu.30.& concl. 148.n.294.
Quando fuerunt data, tunc citatio cenſetur ſolum ex æquitate, non autem de rigore requiſita, concl.135.n.38.
Contrarium, nu.39.
Si in examine teſtium fuerint omiſſa, quando examen vitietur, vide concl.148.nu.274.cum pluribus ſeqq.& in Verbo Teſtis.
Eorum euacuatio adeò potens dicitur in examine teſtium, vt ea nullo modo omitti poſſit, & præſertim parte opponente, concluſ. 148. num.285.
Et dantur duo dies ad ea conficienda, ex conſtitutione Marchiæ, ibi n.291.
INTERRVPTIO præſcriptionis, quando dicatur legitimè facta, nec non facta contra vnum ex correis, quādo contra alios afficiat, vide concl. 42. ſub n.26.
INTIMATIO an ſit neceſſaria, vt cauſa auocata cenſeatur, vide concluſ. 172.num.9.cum ſeqq.
Appellationis non eſt neceſſaria, vbi ea præſēte Procuratore partis fuit interpoſita, concl. 129. nu.192.
Decreti, ſiuè dilationis factę, quando ſit neceſſaria, vide ibi ſub n.192.
Effectum inhibitionis ea operari non poteſt, & præſertim ſi per non Procuratorē fiat, concluſ.129.n.86.
Non requiritur, vbi Sententia in præſentia partis fuit lata, ibi n.184.
Contrarium, ibi n.185.
Plura vide in Verbo Denunciatio.
Reuocationis actus intimatio eſt neceſſaria, ibi ſub num.192.
Et à die intimationis tempus currre incipit, & non aliàs, ibidem.
INTRVSVS dans impedimentum executioni litte-

litterarum Apoſtolicarum de capiẽda poſſeſſione ad fauorem prouiſi Apoſtolici tenetur ad diſtributiones quotidianes, quamuis nulla ſuper impedimento adſit proteſtatio, concluſ.8.num.39.

INVALIDITAS alienationis rei Eeeleſię per allegantem eſt probanda, concl.85.n.13.

Secundi actus non tollit validitatem primi, concl.47.n.36.

INVENTARII beneficio non priuatur Filins licèt Teſtamentum Patris approbauerit, concluſ 131.nu.53 & ibi ratio aſſignatur,

Illius confectio, quando aditionem hæreditatis importet, & quando non, vide concl.51. nu 91. & ſeq.

Materia dicitur indiuidua, ibi n.123.

Omiſſio, quando hæredi non noceat, ſi per teſtatorem fuerit remiſſum, vide concl. 42. nu. 335. cum ſeqq.

Non nocet hæredi, quando aditio detegeretur erronea, ſiue error conſiſtat in quota, ſiue in corporibus, & ſic iſto caſu hæres, vltra vires hęreditarias non teneretur, concluſ.51. num. 86.

Remiſſio à teſtatore facta tutori, ſeù adminiſtratori illum non liberat à ſolutione reliquatus, nec à deſcriptione bonorum, ne ea in fraudem pupilli commutentur, concluſ. 42. nu.338. & concl.56.n.195.

Declara tamen, vt ibidem.

Sed debet eſſe clara, & aperta, & non per verba æquiuoca, & æquipollentia, conel.56. ſub num.195.

Et ad quid fuerit adinuentum Inuentarium, & quando opituletur hæredi, vide concluſ. 36. num.18,

Probat bona in eo deſcripta fuiſſe in hęreditate teſtatoris de tempore ſui obitus, concl.78. ſub n.22.

Adinuentum fuit à legibus, ne hæres bona hæreditaria in fraudem creditorum ſurripiat, cõcluſ.36.n.12.

Item ad inuentum fuit, vt hæres indemnis præſeruetur, non autem, vt ex eo aliquod lucrum conſequatur, concl.173.n.15.

Conſeruat hæredem indemnem in re propria, non autem in illa hæreditaria, ſi hęreditas nõ ſit ſoluendo, concl.91.n.30.

Factum ab hærede creditore, ſiue debitore operatur, vt bona hęredis ſeparentur ab illis teſtatoris, & ſic, vt confuſio actionum non detur, concl.36.n.11.

Fieri poteſt, licèt in aliena familia eſſet ſolitum non confici, concl.142.n.47.

Fuiſſe confectum tenetur probare tutor, quando aduerſarius illud negaret, concluſ. 148. num.257.

Quando operetur, vt hæres alind pro alio inuitis creditoribus ſoluere poſſit, vide concl. 91.nu 25 cum ſeqq.

Quibus modis poſſit remitti, & quibus non, vide concl.42 ſub num.338. & concluſ.56. num. 195.

Et ſicut poteſt remitti per Statutum, ita etiam per teſtatorem, concluſ. 42. num. 338.

Suſpicionem ſubreptionis bonorum tollit, concluſ.42.n.414. & 450.

INVENTVS cum armis, quis non dicitur, niſi fuerit actu appræhenſus, concl.143.num.65 & 67.

Contrarinm num.66.

Concorda, vt nu.68.

In via extrahere Frumentum contra prohibitionem Principis, quando ſit puniendus, acſi iam extra Patriam illud extraxiſſet, vide concluſ.111.nu.11.& 12.

INVESTITVRA eſt ſignum deuolutionis, ſiue recognitionis, & per eam probatur feudum, & eius ſubſtantia conſeruatur, concl.101. ſub num. 11.

Conceſſa alicui, vſquè ad tertiam generationem, quando Pronepotes comprælιendat, vide concl.28.n.20.cum ſeqq.

Emphitheuſis, ſiue feudi, quando à filia fœmina peti poſſit, vide concl.42.n.105.

Eam ſuſpiciendi tempus ſolùm à die Scientiæ computatur, & non currit, dum Vaſallus cõtrouerſiam ſuper feudo patitur, concluſ. 116. num.30.& 31.

Declara, vt ibidem.

Per annulum poſſeſſionem transfert, ſi alter eo tempore non poſſidebat, aliàs ſecus, concluſ. 115.num.11.

Quando agnatis finita Emphiteuſi, vel feudo ſit concedenda, vide in Verbo Agnati, & concluſ.81.à n.88. vſque ad finem.

Plura vide in Verbo Vaſſallus, & in Verbo Feudum.

INVINDIA, ſiue æmulatio, quando præſumatur, & quid operetur in ædificare volente, vide concluſ.62. num. 78. cum ſeqq.

Inuitus, quando quis aliquam *impenſam reſtituere* teneatur, vide concl.89.n.13.

Inuito, quando beneficium fieri poſſit, vide ibi nu.130.

INVNDATIO dicitur, quando flumen naturalem aquæ curſum egreditur, concl.98.nu.2. & concl.132.n.8.

Dicitur caſus inſolitus, & inter fortuitos connumeratur, ibi n.8.

Fundi ſpeciem non mutat, concl.98. num.2.& concl.132.n.8.

Declara tamen, vt concl.98.n.3.

Præſcribit ſicut homo, ibi ſub n.13.

Inundatione, quando poſſeſſio, vel Dominium perdatur, vide concl.94.nu.8. & concluſ.132. num.9.

Plura vide in Verbo Alluuio, & in Verbo Flumen.

IOCALIA, & veſtes ſponſæ, vel vxori traditæ, quando donatæ, vel ad ornamentum ipſi commodatæ cenſeantur, vide concl.115. num.15. cum ſeqq.

IPSE, ipſa, ipſum Pronomen, perſonalitatem ſignificat, conncl.81.n.57.

IRACVNDIA blaſphemantem excuſat, ſi à

iuſta,

iuſta, & graui cauſa proueniat; aliàs ſecus, concl 161.n.25.

Quandoexcuſet in delictis, & qualis eſſe debat, vt extuſet, aut vt delinquens mitius puniatur; Item quomodo ea ſit probanda, vide concl. 40.ſub n.11.

IRREGVLARIS dicitur qui homicidum, vel mutilationem membri commiſit, concl. 10. num.105.

Dicitur nedum qui oculum alteri eruit, ſed etiã qui oculum effoſſum habet, concluſ. 175. num 22.

Item qui ſubminiſtrat inditia Fiſco, concl.26. n. 4.cum ſeqq.& concl.27.n.17.

Declara tamen, id procedere attenta diſtinctione Canoniſtarum, vt ibi, & concluſ. 27. num.17.

Et quando talis diſpenſari poſſit, per Epiſcopum, vel per ſolum Papam, vide ibidem, & num.23.

Efficitur qui dabar operam rei illicitæ, ex qua homicidium, etiam caſuale prouenerit, concl. 175.num.20.

Ireegularitas eſt iuſta cauſa, vt Abbas, & Prelatus ſuo Officio renunciare cogatur, concl.1. num 118.

Non incurritur ex ſola aſſiſtentia in homicidio, niſi in eo aſſiſtens aliquid directè, ſiue indirectè fuerit operatus, vt puta animando percuſſores, vel quid ſimile faciendo, concl.157. n.34.& concl.175 n.18.& 21.

Irregularitas nunquàm incurritur, niſi in caſibus à iure expreſſis, cncl.27.n.19.

Quando per Apoſtaſiam incurratur, & à quo illa deleri poſſit, vide in Verbo Apoſtata, & concl.124 n.13.cum ſeqq.

Illa ſubditi, quando poſſit ab Ordinario diſpenſari, vide concl.10.n.43.

Vt incurratur, dolus, & contemptus ſunt neceſſarij, concl.175.n.19.

Irregularitatem incurſam, ob ſuſceptionem Sacrorum Ordinum ab Apoſtata tempore Apoſtaſiæ, ſolus Papa delere poteſt, concluſ.1.n.85.

Diſpenſare poteſt Abbas, ſiue Epiſcopus, quando ex occulto delicto prouenit; ſecus quando eſſet ad forum contentioſſum deducta, vel ob homicidium voluntarium, concluſ.1. num.70.

Facultas illam diſpenſandi non extenditur ad bigamiam, neque ad aſſaſſinium, concluſ 150. num.45.

ITER intra quod tempus ſit arripiendum ad Papam, quando cauſa eſt deuoluta ad Curiã, vide concl.129.n.256.& ſeq.

IVDAS proditor animo erat cum Iudeis, Corpore autem cum Chriſto, concluſ. 109. num.11.

IVDEI Vide Hebrei.

IVDEX abſq; adiuncto Sententiam proferre non poteſt, quando ipſe adiunctus vti ſuſpectus fuit recuſatus, concl.128. ſub. n.652.

Ad hoc, vt contra aliquem procedere, aut inquirere poſſit, quid præcedere debat, vide concl.26.n.33.

Ad reſpondendum de Apoſtolis vltimum momentum expectare poteſt, neq; antè cogendus venit, concl.128.n.547.

Iudex æquitatem ſemper præ oculis habere debet, concl.65.n.1.& 20.

Iudex aliquem, ob amorem punire quęrens, ille plus amore ligabitur, concl.105.n.9.

An repellere poſſit agentem ſine actione, etiam ſi pars id non opponat, vide concluſ. 78.n 7. cum ſeqq.

Appellationis ſuſpectus non redditur, ex eo, quia illius Pater in primo iudicio pronunciauerat, concluſ.128.num.559.

Subintrat cum omnibus facultatibus, & auctoritatibus, quibus Iudex à quo potiebatur, concl.129 n.13.

Et quando poſſit abſq; partis citatione in ea procedere, vide concl.129.n.457.

Procedere non poteſt, quando commiſſio cauſæ fuit facta ante dationem Apoſtolorum, quia remanet primus Iudex; ſi tamẽ id à parte opponatur, aliàs ſecus, concl.129.nu.159. & 492.

Si ſimpliciter dicat benè iudicatum, & malè appellatum, tunc primam Sententiam confirmare videtur, ſicut è contra illam videtur reuocare, ſi diceret malè iudicatum, & benè appellatum, concl.129.n.166.

Poſt lapſum anni nunquid cauſam nullitatis, vel notorię iniuſtitiæ cognoſcere poſſit, vide ibi ſub nu.210.

Poſt illius defectionem Sententiam confirmare, non autem infirmare poteſt, ibi ſub n.223.

Poteſt nedum cognoſcere ſuper articulo, ſuper quo primus Iudex pronunciauit, ſed etiam ſuper alio in prima inſtantia deducto, quando tamen in neceſſariam cognitionem, dependentiam, & connexitatem alterius veniret, ibi num.421.

Facere poteſt, quicquid potuit Iudex primæ inſtantiæ, quando lis non eſt extincta, ſed per appellationem deuoluta, concl. 160.nu.6.& 249.

Appellationi deferre videtur, quando dat Apoſtolos reuerentiales, & tunc omnem iuriſdictionem à ſe abdicare dicitur, concl.160. nu. 160.& 496.

Sed quid ſi cauſam non ſit de ſui natura appellabilis? vide concl.129.n 166.

Appellationem iuſtam ſemper in foro conſciẽtiæ admittere tenetur, licèt ea in multis caſibus non detur, concl.129.num.168.

Appellationi friuolæ deferens in foro contentioſo non punitur; Immò excuſatur, nec litem ſuam facit, licèt male pronunciauerit, ſed in foro conſcientiæ peccat, ibi n.169.

A quo, ſiue ad quem, quando abſolutionem à cenſuris latis concedere poſſit, vide concl. 10.num.85.& ſeq.

A quo poteſt elapſo termino ad docendum de proſequutione appellationis in caſu deſertionis.

nis, non obſtantibus impedimentis ſuam Sententiam exequi facere, concl. 129. num. 218. & ibi ratio aſſignatur.

Extende id procedere, licèt à principio ipſe Iudex appellationi detuliſſet, & poſtea ſuper hoc inhibitio fuiſſet obtenta, cum hæc ſimul cum appellatione expirent, ibi n. 239.

Declara, vt nu. 232. cum ſeqq. & vide in Verbo Deſertio.

Poteſt cognoſcere cauſam nullitatis, vſquè ad triginta annos, ibi n. 221.

Poteſt omiſſo iudicio nullitatis ſuper principali iudicare, ibi n. 223.

Poteſt ſemper ea exercere, quæ ad faciliorem exitum cauſæ appellationis tendunt, ibi ſub num. 270.

Poſtquàm appellationi detulit, non poteſt, etiam de partium conſenſe in cauſa procedere, niſi per Superiorem ſibi ea iterum committatur, ibi ſub n. 501.

Non poteſt prouidere de alimentis, cum appellatione pendente nihil ſit innouandum, concl. 142. n. 62.

Iudex Aſſeſſor, & Aduocatus quis eodem tempore eſſe non poteſt, concl. 138. ſub n. 70.

Ciuilis incidenter fieri poteſt criminalis, & è contra concl. 35. n. 36. & ſeq.

Contra contumacem ſolùm ad partis inſtantiam procedit, concl. 129. ſub n. 456.

Ille, cuius libero arbitrio aliquid relinquitur, tūc Principi æquiparatur, & ab eo appellatio non datur; ſecus ſi ſimpliciter illi remitteretur cauſa, concl 128. n. 332. 591. & 805.

Cum debita inſtantia requiſitus, ſi non det Apoſtolos nulliter in cauſa procedere dicitur, concl. 129. n. 511.

Dato vno termino Iuris appellanti, alium terminum pro Apoſtolis cōcedere poteſt, concl. 129. num. 170.

Datus cum clauſula (Appellatione remota) pendente tempore ad appellandum ſuam Sētentiam exequi poteſt, concl. 160. ſub n. 54.

Declara tamen id procedere ſi non fuerit inhibitus; aliàs ſecus, ibidem.

Delegatus iuriſdictione delegantis vtitur, & ideò effectum iuriſdictionis ordinarij vincit, concl. 128. ſub n. 630.

Et eſt maior quolibet ordinario in cauſa delegata, etiam de latere legato, ibidem.

Delegatus ſicut ordinarius poteſt de iure Ciuili vti ſuſpectus in totum remoueri, & ab eo appellari, ibi n. 631.

Delegatus quomodo ſe gerere debeat, vide concluſ. 126. n. 101. cum ſeqq.

Deputatus a Principe, iuxta conſcientiam iudicare poteſt, concl. 134. n. 13.

De nullitate cognoſcens poteſt etiam, cognoſcendo de negotio principali, priorem Sententiam renocare, quando ſibi de illius iniuſtitia conſtaret, concl. 122. n. 222.

Eccleſiaſticus poteſt incidenter cognoſcere ſuper bonis perſonæ ſecularis, licèt non è contra, cum Iudex laicus ſuper cauſa Eccleſiaſtica etiam incidenter cognoſcere non poſſit, concl. 11. n. 75. & ibi ratio aſſignatur.

Eccleſiaſticus, & laicus, quando concurrunt in procedendo in delictis mixti fori, ſi Eccleſiaſticus habeat bona delinquentis prius ſibi obligata, ob ſpretum præceptum de non offendendo, vel ſimilem cauſam, tunc Fiſcus laicus ad confiſcationem procedendo, hanc pœnam prætendere non poteſt, concl. 139. n. 4. & ibi ratio aſſignatur.

Et quando poſſit petere remiſſionem Clerici delinquentis, vide concl. 167. nu. 81. & prius concl. 12.

Eccleſiaſticus, & ſecularis ſi eadem die in cauſa proceſſerint, ille præferendus venit, qui citationem magis qualificatam exequi fecerit, concl. 139. n. 8. vbi exemplificatur.

Extende, vt ibi n. 9. & in Verbo Præuentio.

Eccleſiaſticus ſi erit negligens ad laicum recurri poteſt, concl. 128. n. 583.

Etiam extra acta animum ſuum informare poteſt, concl. 85. n. 135.

Iudex, & actor quis in eadem cauſa eſſe non poteſt, concl. 38. n. 67.

Et teſtis, aut Notarius inſimul an quis eſſe poſſit, vide concl. 60. n. 93.

Ille, & Notarius reuelās dicta teſtium ante eorum publicationem incidunt in crimen falſi, ibi num. 48.

Excommunicatus ex eo, quia incidit in Bullam in Cœna Domini, quando poſſit, & debeat abſolui, vide concl. 10. n. 8.

Ignorans fundamentum ſuę iuriſdictionis validè pronunciare non poteſt, concl. 157. num. 107.

Imperitus ad quid teneatur, vide in Verbo Aduocatus, & concl. 60. n. 82. & ſeq.

Imperitus electionem Aſſeſſoris facere tenetur, concl. 156. ſub n. 8.

In alienatione rei Eccleſiæ poteſt eadem die cauſæ cognitionem adhibere, & ſuper vtilitate Eccleſiæ ſe informare, concluſ. 85. num. 138.

In arbitrarijs redargui non poteſt de eo, quod fecit, quia ſemper ex iuſta cauſa fuiſſe motus prę ſumitur, concl. 133. n. 59. & concl. 134. num. 34.

In cauſa pronunciare poteſt, inhibitione non obſtante, quando cauſa iam erat inſtructa, concl. 172. nu. 20.

In conſideranda enormiſſima læſione ad dubiū litis euentum reſpectum habere debet, concluſ. 133. nu. 29.

In contractu minoris diligenter de veritate cauſæ informatus præſumitur, concluſ. 85 num. 37.

In Curia ex Officio datur, vt finis litium habeatur, & circuitus inutilis euitetur, concl. 129. num. 450.

In delicto adulterij ex Officio inquirere poteſt, quando illud eſt notorium, concl. 59. n. 100.

Extende, & declara, vt ibidem, & num. 101. & vide in Verbo Adulterium.

In-

Inferior non poteſt ſe ingere in cauſis, vbi Papa, vel Princeps ſe intromiſit, concl. 128. num.232.& concl.172.n.2.
Fallit, quando Papa, vel Princeps aliter Iudici inferiori ex eius ſpeciali mandato committeret, concl.128.n.233.
Si ignoranter ſe ingerat in cauſis, vbi ſuperior ſe intromiſit, tūc proceſſus ſuſtinetur, ſi vero ſcienter id faciat proceſſus eluſorius redditur: ibi nu.234.& vide n 787.
Cognoſcere non poteſt de iuſtitia, vel iniuſtitia inhibitionis Regalis, cōcl.160.ſub n 235.
Se ingerere nō poteſt in cauſa, quā Princeps ad ſe auocauit, cōcl.165.n.63.& cōcl.172.n.2
Sed quid ſi ille, cuius fauore fuit facta auocatio, ea vti nollit, aut illi renunciet? vide concluſ.2.n.3.& 5. cum ſeqq.
In quibus delictis ex Officio procedere poſſit, vide concl.26.n 64. cum ſeqq.
In quibus caſibus ęquitatē,& in quibus rigorē obſeruare teneatur, vide cōcl.65.n.20 & ſeq.
Inquirens ſuper delicto æquiparatur illi, qui accuſat, tanquam quilibet de Populo, non autem illi, qui priuatā, vel ſuam, aut ſuorum iniuriam proſequitur, concl.26.nu.31.
In ſentētiando Aſſeſſoris Conſilium perquirere, ſed non illud ſequi tenetur, niſi eſſet iuſtū, & iuridicum, concl.156.n.1.
Intellige tñ vt n.27.& vide in Verbo Aſſeſſor.
Et poteſt ſtare, & ſedere in ſententiando, & maximè ſi ſtylus partium ita approbet, cōcluſ.133.n.137.
Iuſtitiā miniſtrare negligēs, aut differens ad id per ſuperiorē cogi poteſt cōcl.172.ſub n.19.
Laicus, quando poteſtatem habeat in Clericos & quando præferatur in cognitione delicti inter Clericum,& Laicum commiſſi, vide concl.44.n.80.cum ſeqq.
Nullam Iuriſdictionem habet in bonis Eccleſiaſticis, concl 63.n.34.
Fallit incidenter, vt in concl.11.nu.75.
Procedere poteſt contra Schyſmaticos, etiā degradatione non ſecuta, concl.87.n.80.
De alimētis prouidere nō poteſt, quādo quęſtio eſt coram Iudice Eccleſiaſtico, an mulier ſit vxor, nec ne, concl.142. ſub n.62.
Contrarium, quando per vxorem fuerit facta principalis, petitio ſuper alimentis, & ea eſſet pauper, & vir Diues, ibi n.63.
Iudex legitimam filio aſſignare tenetur in corporibus, quæ nō ſint, nec de melioribus, nec de peioribus, concl 84. ſub nu.130.
Loci delicti non poteſt punire reum de criminibus alibi commiſſis, concl.12.n.11.
Loci, vbi res furata repetitur furem punire debet, concl.12.n.13.
Male iudicans ſuam Sententiam indè reuocare non poteſt, concl.133.nu.134.
Fallit, vt ibi nu.135.& 136.
Mandantis fieri delictum, quando punire debeat delinquentem, vel potius ille loci perpetrati delicti, vide concl 12.n.11.
Minuere poteſt pœnam ordinariam arbitrio ſuo, quando per legem punitur affectus, acſi fuiſſet conſummatus effectus, cōcl.74.n.8 & 23.
Nedū cogere poteſt ad pręſtandū conſēſum, qñ nō adeſt legitima cauſa renuendi, ſed etiā ipſū cōſenſū ſupplere poteſt, cōcl.154 n 109
Non viſis actis, neq; abſoluere, neq; condemnare poteſt, concl.155. ſub n.64.
Nulliter iudicans non facit litem ſuam, nec vllam pœnam meretur, concl.47.n.84.
Aſſenſus, qñ poſſit cognoſcere in cauſa iniuriarum, etiam ſi ſit ciuilis, vide concl.40.n.29.
Ordinarius, Delegatus, vel Arbiter, quā ętatē habere debeāt, vide cōcl 72.n.83. remiſſ.
Ordinarius ſi Iudicet cum Delegato ei per Principem adiuncto, tunc vrgente ſuſpicione non ſecus, acſi eſſent duo Delegati ſuſpecti recuſari poſſunt, concl.128.n.630.
Ordinarius, quādo ſe ingerere poſſit in cauſa, per Papā alicui cōmiſſa, vide concl.130.n.18
Originis, domicilij, aut loci perpetrati delicti, quando delinquentem punire poſſint, & quando inter eos ſit facienda remiſſio, vide concl.12.n.7. cum ſeqq.
Pecunia corruptus magis delinquere dicitur, quàm ſi, ob fauores, vel inimicitias, aut odiū malè iudicaret, concl.150 ſub 29.
Poſt litem conteſtatam recuſari non poteſt, concl.128.n.678.
Poſtquā ſemel Officio ſuo eſt functus amplius in eo ſe ingerere non poteſt, ibi n.25.& 802.
Et quando dicatur cum Officio ſuo fuiſſe functum, vide ibidem.
Procedere non poteſt, prout in prima inſtantia, vigore clauſulæ (Quàm, & quas) niſi trāſportatis omnibus actis, concl.31.n.8.& ſeq.
Prohibere nō poteſt ea quę à lege, & pręſertim naturali conceduntur, concl.166.n.44.
Quando accuſationem ab accuſante renunciatam ex Officio proſequi poſſit, vide concluſ.26.n.91. cum ſeqq.
Quādo Apoſtolos dedit, vel appellationi detulit functus eſt Officio ſuo,& tunc illius Iuriſdictio expirata dicitur, concl.129.nu.156.
Quādo arbitrari poſſit, vt bona alienata per filiū in legitimā imputētur, concl.84 n.130.
Quando in cauſa, abſq; alia citatione procedere poſſit, vide concl.168.nu.69.
Quādo in pœnam ordinariā minoribus delinquentibus impoſitam minuere poſſit,& debeat, vide in concl.72.nu.91.cum ſeqq.
Quando poſſit informare animum ſuum extra acta, vide concl.134. ſub n.14.
Quādo in arbitrarijs pœnā ad mortē extēdere poſſit, vide cōcl.72.n.111.& cōcl.74.n.8.& 23
Quid facere,& quomodo procedere debeat in inquirendo ſuper delictis, vide concl.25.nu.29. cum ſeqq.
Qui tulit Sententiam in vna cauſa, non ob id prohibetur poſtea eſſe in eadem Aduocatus, & Cōſultor, concl.138.n.70,& cōcl 156.n.21
Secus autē ſi Aduocatus in cauſa poſtea fieret Iudex, quia tunc poteſt ſuſpectus recuſari, concl.128.n.654.
Contrarium habetur in concl.156.n.22.
Quomodo ſit puniēdus in Sindicatu, qñ in inquirendo ſuper delicto non fecit ea, quę facere tenebatur, vide concl.26.n.34.& ſeqq.

Quomodo punire debeat iniuriantes ſe inuicem coram eo pro tribunali ſedente,vide concl.40. num.29. & concl.83. ſub nu.4.
Qui in primo iudicio cauſam vnam terminauit, ſi fuerit poſtea creatus Iudex in cauſa appellationis,tunc iterum iudicare non poterit,conc uſ.128.nu.662
Recuſari poteſt, ob amicitiam magnam partis, ſicut etiam,ob eam teſtis à teſtificando repellitur, concl.100.n.24
Recuſatus poteſt per Arbitros ſuper cauſa ſuſpicionis examinari,& interrogari,etiam cum iuramento, dummodo cauſa non ſit criminoſa, concl.128.n.628.
Recuſatus,vti ſuſpectus ad vlteriora procedere poteſt,ſi appellans iterum coram Iudice ſuſpecto,ſine proteſtatione compareret,ibi nu.640. & concl.129.n.403.
Cognoſcere poteſt de ſuſpicionibus alterius Cõiudicis ſimul in eadem cauſa recuſati,cõcl.128. num.682.
Et remotus ab allegata ſuſpicione appellare poteſt ſi aliquod intereſſe ibi habeat,ibi n 625.& 627. Contrarium,ibi n.626.& 809.cũ ſeqq.
Remiſſorialis formam examinandi ſibi præſcriptam,ſine conſe. ſu partis alterare non poteſt, concl.148 ſub n.274.& 285.
Extende,& declara,vt n.287.& ſeq
Et vbi citationes decernere debeat,vide concl. 123.ſub nu 111.
Iudex reuelans dicta teſtium ante eorũ publicationẽ,quomodo ſit puniẽdus,vide cõcl.60.n.48
Reuocãs Sequeſtrum ad inſtantiam tertii factũ attentare non dicitur, concl.160.nu.127.
Riitè, & rectè procedere ſemper præſumitur, concl.47 nu 20.
Secularis in etiā cauſis ſpiritualibus non poſſit eſſe Arbiter, poteſt tamen eſſe ſimul cum Clerico,licèt non poſſit ſimul cum eo delegari, cõcluſ 133 n.148.& ibi ratio aſſignatur.
Amplia,& declara, vt ibi n 149.
Secularis an poſſit cogere Clericum Depoſitarium ad reſtituendum depoſitum ,vide in Verbo Clericus.& in concl.128.n.829.
Se informans non debet mentem ſuam ad vnam tantum ſpeciem probationis applicare, ſed ex variis ſe informare poteſt,concl. 34 n.14.
Ea ſecundum acta,& probata iudicare debet,nõ autem extra ea debet ſe mouere ad iudicandum, concl. 128.n.146.
Sententiam,quãdo de nocte,ſine ſtando,aut ſedendo ferre poſſit,vide concl.133 ſub nu.137.
Iudex ſi ſiat ille,qui fuit Aduocatus Fiſci,& in cauſa criminali alicuius interuenit, ab eo ſuſpectus iurari poterit ibi n.665.& 666.ratio aſsignatur
Si fuerit in Syndicatu accuſatus ab alio dicente eum pecunia corrupiſſe, quando ei tanquam ſuam turpitudinem alleganti ſit credendum, vide concl.26 n.107.
Sine cauſæ cognitione, & ſic iniuſtè procedens nulliter, & vti perſona priuata procedere, & ſpoliare dicitur,concl.86. nu.38.& concl. 128. num.459.
Declara tamen procedere, ſi iniuſtitia ſit notoria; aliàs ſecus d.concl.128 n. 459.
Sine cauſæ cognitione procedens grauamen inferre dicitur, ibi nu.390
Solus dicitur vir bonus in iudiciis,ibi ſub n.622
Suſpectus allegatus ad vlteriora procedere non poteſt,ſecus autem ſi à friuola fuerit appellatũ; nam nil eſt tam graue, quàm ſub ſuſpecto Iudice litigare, ibi n.634.& 638.& ſeq.& 669.
Suſpectus reddi poteſt, quando graues inimicitiæ ſuperuenerunt, ibi n.641.
Intellige tamen,& declara,vt n.642. cum ſeqq.
Suſpectus reddi poteſt propter affinitatem, etiã ſi ea ſit deuoluta,ibi n.645,& 646.
Et vſq; ad quem gradum id procedat,vide ibidẽ.
Suſpectus redditur, qũ in eadem cauſa fuit Procurator,vel Aduocatus, ibi n.658.& 664
Contrariũ tamen habetur in concl. 156.n.22.
Suſpectus reddi poteſt,ſi cũ vna ex partibus litigauerit,cõcl.128.n 660.& ibi ratio aſſignatur.
Suſpectus redditur, ſi in alia cauſa ſimili iudicauerit, ibi n 661.
Suſpectus recuſari poteſt, etiam à tertio pro ſuo intereſſe, ibi n.672.
Plura vide in Verbo Suſpicio.
Iudex ſuum Decretũ in alienatione interponere poteſt,abſq; aſſenſu Regio ſi ipſe abſẽſus in obligatione interuenerit,concl.154.n.66.
Tàm Delegatus, quàm Ordinarius de Iure Canonico in totum vti ſuſpectus remoueri, & ab eo appellari poteſt,concl 128.n.172.
Tàm Laicus,quà n Eccleſiaſticus pcedere poteſt in cauſa alimentoru n, concl.89. n.74.
Tàm Secularis, quàm Eccleſiaſticus,quãdo cognoſcere poſſit in cauſa adulterij, vide concl. 59.num.97 cum ſeqq.
Terminum ad appellandũ, vel proſequendã appellationem, etiam ex interuallo poſt admiſsã appellationem qũ præfigere, arctare, vel prorogare poſſit,vide concl.129 n.267.cum ſeqq.
Teſtibus exceptiones patientibus, vel plenè nõ probãtibus,ac præſumptionibus, & coniecturis fidẽ adhibere poteſt,concl.134.n.9.cũ ſeqq.
Viam vnam eligens in iudicio, iam amplius omittere non poteſt, concl.129 n 110.
Vnius articuli aliquo modo merita cauſæ tangẽtis, illo articulo deciſo in tota cauſa ſuſpectus iurari non poteſt, concl 128 n.663.
Vt ſuſpectus recuſari poteſt, ſi ſit compater,vel amicus alterius partis, ibi nu 647 & 648.
Vel ſuſpectus recuſari poteſt, ſi prius fuerit in cauſa Conſultor, concl.156 n.20.
Declara tamen,vt n.22.
Vt ſuſpectus ipſo iure remouetur, ſi votum animi ſui propalauit, concl.128 n.649.
Extende id procedere, nedum ſi animum ſuum expreſsè propalauit, ſed etiam ſi aliquod indicium adhibuiſſet,quo motus animi ſui detegeretur, ibi nu.650
Item extende, vt ibi nu.651.cum ſeqq.
Iudices delegati ſolo iuramento ſuſpecti recuſari poſſunt, ibi n.629.
Duo dati, quando poſſit per vnum altero mor-

tuo in cauſa procedi, vide in concl. 53. in fine.
Duo tantum, & nō plures recuſari poſſunt, concluſ. 128. n. 677.
Ecclſiaſtici iure Canonico vti debent, & non Ciuili, nec banuimentis, & conſtitutionibus Principum ius Canonicum alterantibus ligātur, concl. 139 n. 24.
In remiſſionibus delinquētium, quę fieri contingunt, mandare poſſunt Baronibus, vt de ſtatu cauſarum certiorent ſtatim lata Sententia, & præſertim ſi Baro malitiosè expeditionem retardaret, concl. 167. n. 89.
Laici omnino iuriſdictionis Eccleſiaſticæ ſunt incapaces, concl. 156. n. 10.
Et tollerando Clericos coram ſe comparere in cauſis, etiam poſſeſſionis excommunicationem incurrunt, ibidem.
Declara, & extende, vt ibid. & n. 11. cum ſeqq.
Prorogati ſuas Sententias exequi non poſſunt, licèt ex eis actio naſcatur, concl. 133. nu. 99 & nu. 100. ratio aſſignatur.
Qui cauſa iudicandi ad aliquem locum vocātur pro repręſalijs, aut debitis antea contractis detineri non debent, concl. 99 n. 24.
Qui ſunt de contraria factione omnes vti ſuſpecti recuſari poſſunt, etiā ſi illi eſſent iuſtę factionis, & recuſans iniuſtę, concl. 128. n. 654.
Iudices, vel alij Officiales annonam publicam vſurpantes pœna vltimi ſupplicij ſunt afficiendi, concl. 111. n. 52.
Iudici eſt arbitrarium, quando vſus Statuti dicatur probatus, vel non, concl. 86. n. 108.
Facultas aliter iudicādi tollitur per clauſulā (ſublata omni audientia) in gratia Principis ap. oſitam, donec ſibi per Papā os aperiatur, concl. 122. n. 1. & 22. cū ſeqq. & vide in Ver. Clauſula.
Et, quando aliquid liquere dicatur, vide concl. 134 ſub num. 4.
Iudicis aſſertio an probet minorem ætatem, vide concl. 72. n. 36. & 37.
Aſſertio ſuper eo, quòd de delicto per veras probationes conſtet, non ſuffragatur, ſi Sententia contra abſentem, legitimis probationibus deficientibus, fuerit lata, concl. 128 ſub n. 492.
Non facit delictum eſſe notorium, ibidem.
Illius aſſertioni, quando ſit ſtandum, vide concl. 155. n. 64. cum ſeqq. & in Verbo Aſſertio.
Auctoritas magis exuberat in abſoluendo, quām in condemnando, concl. 55. nu. 6.
Confirmatio nō validat alienationē rei Eccleſię quādo titulus eſt inualidus, cōcl. 85. n. 156. & ſeq.
Decretū, & ſentētia ex lapſu triginta annorū lata præſumitur eo modo, quo de Iure ferri debebat, concl. 8. nu. 19.
Decretū in cōtractu minoris, debet eſſe extensū, nec clauſulæ cæteratæ ſufficiunt, ibi nu. 38.
Plura, vide in verbo Decretum.
Illius deputatio ſi ſit deperdita, & Iudex proceſſerit in cauſa, quomodo ſuſtineatur illius Sententia, vide concl. 155. ſub nu. 86.
Factum quando valeat, iuxta ſuam ordinariam Iuriſdictionem, vel iuxta delegatā à Principe, vide concl. 47. nu. 24.
Factum pro facto partis habetur, concl. 78. nu. 7. concl. 133. ſub num. 131. concl. 135. nu. 205. & concl. 154. num. 109.
Fides plenè probat de actis geſtis coram ſe, concl. 155. ſub nu. 66.
Præſētia ſuſpicionem doli, ac fraudis ceſſare facit, concl. 47. nu. 32 concl. 86. nu. 157. & concl. 148. ſub n. 282. Declara tñ id procedere vt ibid.
Item ſolet ſupplere defectum inſinuationis, concl. 84 nu. 155.
Fallit in contractu minoris, concl. 86 nu. 97.
Recuſatio quando ſit admittenda, & quomodo ea ſit inſtituenda. Vide in Verbo Adiunctus, & concl. 53 per totam.
Iudicis recuſatio ad futuras lites non porrigitur, concl. 128. nu. 673.
Iudicum recuſationes ſemper Signatura Iuſtitiæ admittere ſolet, concl. 128. ſub nu. 638.
IVDICIO introducto contra plures res, & perſonas poteſt ferri Sententia reſpectu vnius, & reſpectu alterius differri, vel ferri ſuper aliquibus rebus, alijs omiſſis, concl. 142. nu. 91.
In Iudicio poſſeſſorio probationes leues ſufficiunt, concl. 78. n. 83.
In poſſeſſorio, quando appellatio admittatur, vide latè in Verbo Appellatio. & concl. 128. à n. 21. vſq; ad 73. & à n. 690 vſq; ad 712.
Præiudiciali pendente, quādo in alio ſit ſuperſedendum, vide concl. 62. n. 46.
Retinēdæ poſſeſſionis agenti obſtat exceptio rei iudicatæ in petitorio, concl. 78. n. 103.
In iudicio trium perſonarum concurſus eſt neceſſarius, nempè Iudicis, actoris, & rei, concluſ. 122. n. 27.
Iudicium executiuum, quando non impediatur ob non reſeruatam clauſulā, ſiue præiudicia proceſſus executiui, vide concl. 128. nu. 726.
Inchoatum per Verba ius competere petitorium dicitur, ibi n. 49.
Mixtum illud dicitur, quando fuit plenè de nullitate cognitum, ad effectum præiudicij in petitorio, non autem, quando incidenter fuit deductum Dominium in poſſeſſorio, concluſ. 128. ſub nu. 66.
Nulliter, & ſine actione intentatum, ex Iure ſuperueniente auctori, ex cauſa tamen de pręterito, validum fit, concl. 78 ſub n. 6.
Ordinarium ſi ſit intentatum, quando eo omiſſo poſſit rediri ad executiuum, & quando non, vide concl. 35. n. 22. & concl. 148 ſub n. 110.
Quando ſit minus, vel magis præiudiciale, vide concl. 35 nu. 9.
Quando reddatur eluſorium ex omiſſa legitimatione perſonarum, vide concl. 78. nu. 84. cum ſeq. & in Verbo Legitimatio.
Iudicium ſubire nemo tenetur, ſi Aduerſarius, abſq; actione experiri intenderet, concl. 147. ſub num. 245.
Iudicium, vt tertio præiudicet in quolibet actu ill. citandus venit concl. 128. n. 618.
IVRA vide infra poſt Verbum Iuriſdictio.
IVRAMENTA plura plures abſolutiones requirunt, concl. 11. n. 24. & 28.

à IVRAMENTI deciſiui delatione, quando detur appellatio, vide in Verbo Appellatio, & concl.128.n.399.cum ſeqq.

Proprij nemo poteſt eſſe arbiter, & Iudex, concl.11.n.8.

Illius virtus, quoad vinculum periurij ad hæredes nõ tranſit, at ſecus quoad illius efficaciã, ibi n.77.& concl,78.nu.101.& prius concl.2, num.77.

Extende, vt in concl.11.n.78, & concl.167. ſub num.17.

Iuramento articulantis, quando ſtetur ſuper eo quòd materiæ articulatę de nouo ſuperuenerint, vide concl. 148.n,143,cum ſeqq.

Illi conſignãtis, quando ſit ſtandum ad probandum valorem rei per Mulionem, vel Procacium amiſſæ, vide concl.99.nu.32. & 33.

Quando ſtetur ſuper amiſſione rei, vel Scripturę, vide in Verbo Amiſſio, & concl,61.n.9. cum ſeqq.& concl.104.n.7.cum ſeqq.

Illud ab Ordinarijs pręſtitum de non alienando non extenditur ad alienationem terrulæ parum Eccleſiæ fructificantis, concl.85.nu.289.

Adiectum hypotecæ generali operatur, vt illa vim ſpecialis hypotecæ habeat, concl, 119. ſub nu.8.

Ad incogitata, & ad non expreſſa non trahitur, concl.42.n.534.

An validet donationem minoris, vide minoris, & conc. 86,n.69.& 70 & concl.87 n.27.

De eligendo digniori ſemper intelligitur de poſſibili concl.2.n.14.

De ſui natura operatur, vt actio ſine ceſſione competat, concl.9.n.4.

Declara, vt ibidem.

Duplex, licèt regulariter non præbeat facultatem minori petendi reſtitutionem in integrum, & dandi de nullitate contractus, id tamen fallit, quãdo illud à lege, vel Statuto debilitaretur, ac pro extorto reputaretur, concluſ.86.nu 109.

Dupliciter præſtari poteſt, videlicet, Verbo tantùm, & manibus tactis Scripturis, & quid vtrunq; operetur, circa beneficium reſtitutionis in integrum, vide concl.72.n.41.

Enormiſſimę lęſioni, & euidenti iniquitati non adſtipulatur, concl.86. nu.137.& concl.128, num.880. & 890.

Fideiuſſoris operatur, vt ille in plus teneatur, quàm principalis, concl,86, nu.29. & concl, 114.n.14.

Fidelitatis non facit præſumi rem conceſſam eſſe feudalem, concl.93.n.21,

Firmat cõtractus, abſq; ſolemnitatibus Statuti celebratos, quãdo Statutum fuerit confirmatum à Papa in forma ſpecifica, faciendo mentioné in Breui de actu iurato; at ſecus ſi fieret confirmatio in forma cõmuni, cõcl.86 n.70.

Habet vim clauſulæ (Rato manente pacto) cõcluſ 118.n.10.

Et ideò efficit, vt quis ad pœnę conuentæ præſtationem, & pacti obſeruantiam teneatur, concl.161. ſub n.60.

Indiuiduum dicitur, concl.45.n.10.

In locatione interpoſitum an operetur, vt ſucceſſor in re locata locationi ſtare teneatur, vide concl 2.n.76.& ſeqq.

In quietatione appoſitum, quãdo non impediat, eam retractari, vide concl,56.n.204.

In Scriptura appoſitum, cui fides adimatur per ſtatuentes, poteſt aliundè probari, quàm per Inſtrumentum, & tunc faciet valere contractũ, concl.86. ſub n.70.

Iudiciale pro veritate habetur, concl.128.n.915.

Ligat Auctores, & Dominos præſentes, ſed nõ illos abſentes, concl.148.n.35.

Licèt ad ſpiritualitatem ſpectet, poteſt tamen à Statuto infringi, ſi Statutum ſit de Mandato Papę cõditũ, vel ab eo confirmatũ, cõcl.86 n.68.

Declara tamen, vt ibi ſub nu 70.

Minoris, vel mulieris à Statuto Vrbis præſumitur dolo extortum, ibi n.67.

Nihil operatur in alienatione rei alienari prohibitę, & præſertim ſi duplex prohibitio concurrat, concl.84 n 235. & 236,

Nõ debet eſſe vinculum iniquitatis, & nutritiuũ peccati, concl.81.n.23. & concl.128.n.891.

Non dicitur probatio, ſed releuamen ab onere probandi, concl.104.n.7.

Non facit acquirere actionem, niſi ſatisfactio ſequatur, concl.34.n.5,

Non mutat naturam contractus, ſuper quo interponitur, ſed ſecundum illam regulatur, nec auget obligationem, ſed ſolùm eam corroborat, & validiorem reddit, concl.84. nu.161. & concluſ. 128.nu.890.

Nõ operatur tranſlationẽ Dominij in alienatione rei alienari prohibitę, concl.84 n.77.& 78,

Non ſupplet defectum cauſę in alienationibus rerum minoris, concl.86.n 20.

Non ſupplet defectum inſinuationis, ſed cum ea copulatiuè requiritur, quando Statutum vltra iuramentum inſinuationem etiam deſideraret, ibi ſub nu.103.

Et quãdo ſuppleat illius defectum, vide inferius.

Nunquàm eſt attendendum, quando ſit vinculũ iniquitatis, & in diſpendium ſalutis animę vergat, concl.89 n.9,

Obligat precisè ad factum, & illius efficacia etiã ad hęredes trãſit, concl.91,n 9.& 31.& concl. 114.nu.6.

Omnem excuſſionẽ tollit, concl.167.ſub n.131.

Operatur, vt cõfeſſio probet, etiam, quòd alias non probaret, concl.135 n.61.

Maximè, quando nullum commodum iuranti, nec ſuis hęredibus reſultaret, ibidem.

Procuratoris non extenditur, niſi quouſq; ſibi fuit conceſſum in mandato, concl.148.n 30.

Prælati ad grauamen Eccleſiæ extendi non debet, concl.85.n.297.

Quãdo nõ dicatur perſonale, vide concl.2.n.77.

Quando ſufficiat, vt conuentus actione ad exhibendum liberetur, vide concl.78. nu.49. cum ſeqq.& in Verbo Liber.

Reddit efficaciorem obligationem vxoris, & minoris, concl.84,n.143.& concl.87.n.27.

Re-

Reſpicit perſonam Iurantis, & non emendis, concl.2.n.77
Sequitur naturam actus ſuper quo interponitur, & ideò ſi actus erit nullus, tunc iuramentum illum non conualidat, concl.47.num.91. concl.112.nu.1.& concl.131.ſub nu.32.
Contrarium habetur in concl.47.n.92.
Declara, vt in concl.128.n.890.& 891.
Statutum Vrbis illud pro dolo extortum in cõtractibus minorum habetur, concl.83.n.67.
Super damnis, & intereſſe partem ei deferre eſt arbitrarium Iudici, concl.134 n.24.
Declara tamen, vt ibidem, & prius concl.104. num.14.
Super ignorantia edicti, quando ab eius pœna excuſet, vide concl.111.ſub nu.28. & 32.
Supplere ſolet defectum intimationis, concluſ. 84.num.154.
Fallit tamen, vt ibid.& concl.86.n.101.
Suppletiuum non admittitur ad probationem faciendam per agẽtem ad caducitatem, concluſ.78.n.39.
Suppletiuum, & deciſiuum litis, quando alicui defertur, tunc is, cui illud defertur, aut iurare, aut iuramentum referre, aut ſoluere cogitur, concl.128 nu.401.
Suppletorium, quando non ſit admittendum, vide concl.104. ſub n.14.
Vt non illudatur omnis interpretatio eſt facienda, concl.11.n.2.
Ad iurandum, & renunciandum quis inducitur eadem facilitate, qua inducitur ad contrahendum, concl.72.n.40.& concl.86.n.101.
Iuramentorum receptio, quando in manibus Notarij fieri poſſit, in examine teſtium, vide concl.148.n.292.
Iurans non appellare, ſi appellet periurus efficitur, & ſi velit appellationem proſequi prius abſolutionem petere debet, aliàs fatalia currerent, concl.128.n 12.
Iurans redire ad carceres, quando abſquè labe peccati iuramento contrauenire poſſit, vide concl.169.n.6.cum ſeqq.
Iurare falſum, quando quis poſſit pro redimendo proprio ſanguine, vide concl.59. nu.56. & in Verbo Filium.
Iurata promiſſio magis obligat, quàm ſimplex pactum, concl 118.n.10.
IVRISDICTIO alicuius, vt præſcribatur illius Scientia, & patientia eſt neceſſaria, concl.2.nu. 158.
Delegati per præſentationem litterarum illi acquiritur, concl 126.n.101.
Et quãdo illius iuriſdictio expiret, vide ibi n.109.
Plura vide in Verbo Delegatus.
Eccleſiaſtica, licèt in his, quæ ſunt mixti fori dignior, & ſic præferenda videatur, fallit tamen quando conſideratur ſolum poteſtas puniendi grauius, & leuius iuxta qualitatem delicti, concluſ.139.ſub n.10.
Et adminiſtratio transfuſa in Commendatarium Abbatiæ ſit, vel ille Prælatus dicatur, concl. 1.ſub num.14.
Facilius limitatur in parte, quàm tollatur in totum, concl.142.n 121.
Iudicis appellationis poſt annum non ceſſat, ſi adſit impedimẽtum, quia tunc datur biennium ſicut etiam, quando fuerunt prorogata fatalia; aliàs ſecus, concl.129.ſub n.210.
Iudicis, cui executorialis dirigitur, per tranſportationem actorum fundatur, concl.129. nu. 388. & 441.
Licèt per conſenſum regulariter prorogari poſſit, id tamen in Abbatibus, ſine conſenſu Romani Pontificis fieri nequit, concl.1.n.154.
Declara tamen id eſſe verum, quando illi eſſent immediatè Sedi Apoſtolicæ ſubiecti; ſecus ſi è contra, ibi nu. 55.
Iuriſdictionem habens in aquis fluminis cenſetur etiam habere illam in fundo ſubtus aquas exiſtenti concl.98.n.12.
Eam habenti, quando per partes iuriſdictio concedi poſſit, vide concl.129.n.501.
Prorogare non poſſunt partes, concl.129. nu. 208. 470. & 501.
Declara tamen, vt nu.210.
Et quando dicatur prorogata per comparentem, cum clauſula citra conſenſum in iuriſdictionem, vide concl.160.n.129.
Illius defectus, quando ſit ſanabilis, vide concl. 135 nu.45 & 191. cum ſeqq.
Quaſi poſſeſſio inducitur ex cognitione cauſarum, & probatur per teſtes, etiam ſingulares, imò ſufficit illos in aliqua generalitate eſſe conteſtes, concl.157. ſub n.32.
Non quàm per alluuionem augetur, cum ea ſit introducta de publico, & alluuio publica iura non mutet, concl.94 n.18.
Contrarium in concl 98.n.11.
Concorda, vt ibi n.12.
Nunquam dari ſolet ſine medica coarctione, concl.137. ſub nu.37.
Omnimoda alicui conceſſa, cum mero, & mixto Imperio ſolum ad primas inſtantias, non autem ad illas appellationum reſtringitur, concluſ.167 n.49.
Ordinaria non ceſſat per delegatam, concl.47. num.24.
Prorogata detrahit illi Ordinariæ, & propterea ſtrictè venit interpretanda, concluſ.133. num.100.
Quando eſt controuerſa inter Dominos, tunc illi alternatim gubernare debent, concluſ.89. num 581.
Requiritur ad hoc, vt quis cogere poſſit, concl. 138. ſub nu. 2.
Vbi nulla eſt, ibi non poteſt eſſe prorogatio, concl.78 n.3. & concl.167.ſub n.100.
Vniuerſalis arguitur ex actibus particularibus, concluſ. 157. ſub num. 32. & ibi ratio aſſignatur.
Voluntaria poteſt à legato exerceri, etiam extra Prouinciam in non ſubditos, concl. 1. num.22.
Iuriſdictionalia non veniũt appellatione fructuũ,

neq; in aliquem traſeunt, niſi de illis fuerit facta ſpecialis mẽtio, licèt ſecus ſi eum vniuerſitatete bonorũ, tranſirent, concl. 167.n.55.

IVRIVM admiſſio cenſentur, quãdo Sententia de conſenſu partium eſt lata, concl.141. ſub num.31.

Diſpenentia circa obligationem ad fauorem dotis non reſtringuntur ad eas mulieres ſolum quæ neceſſario dotare tenentur, ſed omnes perſonas, & caſus generaliter comprehendunt, concl.86.n.169.

Eccleſiæ remitti non poſſunt in Arbitrum cum facultate procedendi de iure, & de facto in procedendo, ſed ſolùm de iure in decidendo, concl.133.n.146.

Illa, & actiones nõ veniunt appellatione mobilium, & immobilium, niſi de illis expreſſa mentio fiat, cum ea tertiam ſpeciem conſtituant, concluſ.39.nu.9 cum ſeqq.

Magis ſubueniunt tractanti de damno euitando, quàm lucrum quærenti, concl. 86. num. 100.

Et quomodo ſint compulſanda, vide concluſ. 148. ſub nu.118

Reddere non poteſt Epiſcopus in locis exemptis, concl.1.n.59.

Vigilantibus, & non dormientibus ſubuenire ſolent, concl.87.n.15.

De iure alicuius non conſtare probari non poteſt, niſi per confeſſionem partis, aut per tres Sententias conformes, & rem iudicatam, cõcl.160. ſub n.28

Iuri ignorato, quis renunciare non præſumitur, concl 33.n.26 & 27.

Iuris diſpoſitio mutata cenſetur, mutato rerum ſtatu, concl.98. ſub n.3

Iuri tertij, nunquàm cenſetur derogatum, per Verba generalia, conc 65.n.6.

Iuri tum productio, ac hoc, vt legitimè facta dicatur, quæ ſint neceſſaria, vide in Verbo Acta & in Verbo Productio, & concl 31. num.73. cum ſeqq & concl.155 ſub n.67.

Et quando dicatur realis, ſiue verbalis, vide concl. 1.n.73.cum ſeqq.

Ius agendi pro aſſiſtentia tempore triginta annorum præſcribitur, concl.157.n.22.& vide in Verbo Aſſiſtentia.

Aliquod nemo ex ſua improbitate cõſequi debet, concl 87.nu.56.concl.89.n.225.& concl. 150.num.40.

Alteri quæſitum, quando per Principem ſublatum cenſeatur, vide concl.165. num.24., cum ſeqq.

Exigendi decimas, vel Annatas, vide in Verbo Decima, & in Verbo Annatæ.

Incertum, & euentuale non eſt in conſideratione habendum, concl.110. ſub n.3.

Parti quæſitum non debet ei per ſtylum Palatij auferri, concl.148.n.107.

Declara, vt ibidem.

Parti acquiritur per lapſum termini peremptorij aduerſario aſſignati, concl.148. ſub num.107.

Petendi alimenta, quando dicatur perſonale, ita vt perſonam non egrediatur, ſiue quando ſit tranſmiſſibile ad hęredes, vide latè in Verbo Alimenta, & concl.89

Sibi dicere nemo poteſt; licèt ſecus, quando periculum eſſet in mora, concl.56.nu.140.

Ius, qui ſibi dicit beneficium legale perdit, concluſ.164. ſub n.22.

Intellige tamen, vt ibi n.24. cum ſeqq.

IVS accreſcendi habet locum, quando portio non eſſet omninò defecta, concl.25. ſub n 5.

Non habet locum in alimentis, ſicut in vſufructu, concl.89.n 473.

Non habet locum in ijs rebus, in quibus iure quodam ſingulari ſucceditur, concluſ. 25. ſub num.50.

Et quãdo acquiſitum imputetur in legitimam, vide concl.42.n.486.

Plura, vide in Verbo Accreſcendi Ius.

IVS CANONICVM in materia concernente peccatum eſt ſeruadum in vtroq; foro, concl. 89.nu.79.

Illud, per quod Pater Filios naturales alere tenetur eſt ſeruandum, etiam in terris Imperij, ibi num.80.

In aliquibus cum iure Ciuili conformari, in quibuſdam verò differre videtur, concl.124. ſub nu.20.

IVS Ciuile, & non Canonicum obſeruant Romani, ex diſpoſitione ſtatuti, & pręſertim in materia dotis, concl.66.n.27.

Ius congruum Vrbis Romæ, quid operetur in Retractibus domorum, & in quibus perſonis, & in quibus Rebus procedat, vide concluſ.62.num.19.cum pluribus ſeqq.& in Verbo Retractus.

An habeat locum ad fauorem ſubinquilini, & ſic cedi poſſit, vide concl.62.n.29 cum ſeqq.

Item an habeat locum in *Domibus*, & *Palatijs* antiquis, quæ valdè honorem, & nobilitatẽ familię demonſtrant, vide concl.73. n.30. & concl 89.n 528.

Habet locum, tàm in venditione voluntaria, quàm in neceſſaria, concl.84.nu.210.

Ius dicendi de nullitate contractuum, quando competat minoribus, vel mulieribus, vide in Verbo Minor, & concl.86.

Et illud tranſit etiam ad hæredes minorum, & mulierum, concl.86.n.115.

Item ſi actus ſit indiuiduus, tranſit, etiam ad litis conſortes, ibi n.116.

Ius naturale, eſt iure Ciuili potentius, & ideò, quando in Statutis Filij naturales non admittuntur, ita, & multò minus Ciuiles tantùm, vt ſunt adoptiui, & arrogati, concl. 58.num 11.

Ius naturale, quid ſit, & quale illud gentium, vide concl 89.n.206.

Ius offerendi debitum, & petendi ceſſionem, an & quando competere poſſit, poſt Decretum, & Sententiam, vide concluſ. 157.num. 15. cum ſeqq.

Poſt litem conteſtatam ceſſare debet, quando prius

prius ſuper petitione executionis Sententiæ ſuc datus libellus , & poſtea lis conteſtata, ibi n.u.15.
Illud ,quando eſt debitum,Saluianum interdictũ tollit,concl.157 nu.16.
Non competit ſecundis creditoribus in bonis, quę mulieri pro dote aſſignata fuerunt,concl. 152 n.47 & 56.
Intellige tamen , vt n.48. cum ſeqq.
IVSPATRONATVS Altaris acquiritur , per conſtructionem,dotationem,& fundationem, niſi tamẽ Altare eſſet portatile,concl.95.n.21
Illius collatio per enunciatiuas antiquas corroboratur , concl 120.n.102.
Eius exiſtentia quomodo probetur per Sentẽtiam antiquiſſimam in pręiudicium ordinarij, & ſucceſſorum,vide concl.120.n.56.
Illius exceptio contra prouiſum Apoſtolicum nõ ſuffragatur quoties de manutentione agitur, concl.135.nu 137.
Non tranſit, niſi cum vniuerſitate bonorum, concl.167.n.55.
Extende , quòd quaſi poſſeſſio pręſentanti ad illud in donatarium,& iurium ceſſionarium tranſit. ibidem.
Præſentatio facta per vnum ex Patronis , ius alterius Compatroni conſeruat, concluſ. 48. num.59
Et debet fieri intra quadrimeſtre; aliàs non ſuffragatur, concl.9.n.18.in margine.
Illius pręſumptio inducitur,ex Armis,& Inſignibus in aliqua Capella antiqua repertis,concl. 144. num.40.
Quando dicatur gentilitium, & quando ad illud admittantur illegitimi , vide concl.81. nu.12. cum ſeqq.& in Verbo Illegitimi
Et quomodo in eo ſuccedatur,vide ibi n.25.
Eſt verificandum, quãdo eius verificatio eſt in conditione poſita, per Clauſulam (verificato prius per te dicto iure Patronatus) antequàm litteræ Apoſtolicæ exequantur, concluſ. 126. num.9.
Illegitimis, quando conferri poſſit , vide concl. 142.ſub n.65,
Impedit executionem Breuis Apoſtolici, concl. 135.n.134.cum ſeqq.
Declara tamen id procedere in eo Iure Patronatus,quod ex dotatione,vel fundatione oritur ; non autem in eo , quod ex priuilegio acquiritur,ibi n.136.
At ſecus ſi de eo incontinenti non doceatur, vt ibidem .
Per adminiculum cum fama probatur , concl. 55.nu. 8
Sed quę verè ſint neceſſaria ad hoc , vt illud probetur, & ad hoc,vt quis legitimè in eo inſtitutatur , vide concl.135.n.137.
Extende, quod per famam cum longiſſima poſſeſſione pręſentandi illud probetur,concl.120 num 3°.
Per deſtructionem Eccleſiæ extinguitur, & licèt ea poſtea reędificetur non reuiuiſcit, concluſ.144.nu.37.
Extende etiam , quando Eccleſia ſuccederet , in hæreditate patroni, vt ibidem, & ibi ratio aſſignatur.
Quando ſine conſenſu Patroni permutari poſſit, vide concl.154. ſub n.112.
Quomodo inter Potentes , & non Potentes probetur,vide concl.120.n.86.
Reſidet penes vnumquemq; patronorũ,quoad omnes effectus,concl.48.n.69.
Si transferatur,alimenta tamen in caſu indigẽgentiæ tranſlata non cenſentur,& ſic cedenti, non autem ceſſionario ſunt preſtanda,concl. 89.nu444.
Vt conſtituatur conſenſus Epiſcopi eſt neceſſarius , aliàs nomen Iurispatronatus non meretur,concl.154.nu 125
Vt probetur tempora prouiſionum Apoſtolicarum de medio deducuntur, concluſ.126, num.11.
IVSTA cauſa litigandi,an,& quando reum à reſtitutione expenſarum excuſet , vide in concl. 128.num.150.cum ſeqq.& in num.160. & in Verbo Expenſę,& in Verbo Ius.
IVSTIFICATIO alienationis rei Eccleſiæ , vt præſumatur , tempus motæ litis non ſubdicitur, concl.85.nu.151. & latius vide in Verbo Alienatio rei Eccleſię.
Gratiæ,& litterarum Apoſtolicarum , quando ſit neceſſaria , vt illę executionem paratam habeant, vide in concluſ. 126. & in Verbo Gratia , & in Verbo Litterę Apoſtolicę.
IVSTITIA affictus, quomodo probetur,vide in Verbo Affictus,& concl.75.
Iuſtitiam denegare , quando dicatur Iudex , & quando à denegata, dilata, vel neglecta iuſtitia appellatio detur, vide concluſ.128.n.583. cum ſeqq.
Super Iuſtitia Sententiæ diſcuti patiens, quando appellationi , & rei iudicatæ renunciaſſe cenſeatur , vide concl.129. nu.340.& 341.

L

LABORANTES ſuas poſſeſſiones proprijs manibus Priuilegium nobilitatis non amittunt,concl.82.nu 6.& in nu.7. antiquorum exempla adducuntur.
Plura vide in Verbo Agricolæ.
Laborare pro alio, quis nõ debet proprijs ſumptibus, concl.89.n 475.
Labores factæ à Procuratore in cauſa probantur per fidem Iudicis atteſtantis de actis geſtis coram ſe, concl.155.ſub n.60.
LACERANS doloſè apocam pœna falſi punitur, concl.123.n.154.
Laceratio apocæ liberationem, & ſolutionem arguit, ibi n 152.
Declara tamen,vt ibi num.153. & vide in Verbo Scriptura .
Se quando lacerans Scripturam pœnam falſi committat , & contra quem vrgeat lacerationis pręſumptio,& qua pœna puniatur,vide in concl.121. ſub n.2.

LACVS, Paludes, & Stagni, quando dicantur publici, & quando priuati, vide concl.94.nu.22. & 24. & in Verbo Flumina.
LAICI ſunt omninò Iuriſdictionis Eccleſiaſticę incapaces, tàm actu, quàm habitu, concl.156. num.10.& vide in Verbo Iudices.
Ob delictum mixti fori foro Eccleſiaſtico ſubijciuntur, concl.139. ſub n.3.
Et id quomodo procedat, vide ibidem.
Laicus an, & quando poſſit eſſe Aſſeſſor Epiſcopi, vide concl 156.n.9.
Et in quibus caſibus poſſit accuſare Clericum, vide remiſſiuè in concl.139.n.3.
Quando Clericum ad ſuum Iudicem trahat, vide concl.44.n.82.cum ſeqq.
Tonſurari non debet à non ſuo Pręlato, concl. 1.num.151.
Reconuenire an poſſit Clericum coram Iudice ſeculari, vide concluſ. 44. num. 80. cum ſeqq.
LAPIDARE vnum de bono opere iniquum eſt, concl.128.n 874.
Lapidem proijciens contra turbam, ſi aliquem interficiat, licèt animum occidendi non habuerit, tamen in culpa eſſe dicitur, & ſic arbitrio Iudicis punitur, concl.150. n. 2.
Lapides lapidicinæ fundi dotalis, ſi non ſint in fructu, & per Maritum ex voluntate Mulieris vendantur, tunc nummi ex eorum venditione recepti fiunt vxoris, concl.136.n.10.
Lapis, & Baculus veniunt appellatione armorum, concluſ 80 num 8.& concluſ.143 num. 14. & 15.
Declara, vt concl.143.n.19.
LATITANS ne citari poſſit pro citato, & intimato habetur, concl.135.n.80.
Declara, vt n.86
LATRO an ſit puniendus per Iudicem loci cõmiſſi furti, vel per Iudicem loci, vbi fuit captus, vide concl.12. n.13.
Inſignis etiam in diebus feſtiuis furca ſuſpẽdi poteſt, concl. 60. ſub n.45.& ibi ratio datur.
Et per quot actus poſſit dici talis, vide concl. 48 num 60.
LAVDEMIVM Domino directo debetur, tàm in alienatione neceſſaria, quàm in voluntaria, concl 84 n.208.
LAVDES Arcangeli Albertini, concluſ. 140. num.12.
Beati Caroli Spinulæ, concl.167.n.19.
Camilli Andriani, concl.60.n.44.
Camilli Gypſij pręceptoris Auctoris, concluſ. 133.nu.56
Cardinalis Gimnaſij, concl.89 n 459.
Cardinalis Marcamontij, concluſ 129. ſub num 512.
Cardinalium Spinolorum, ac eorum familię, concl 167 n.19. & ſeqq.
Hieronimi Grimaldi Almæ Vrbis Gubernatoris, ibi ſub nu.64.
Ioannis Ghini, concl.60 n.44.
Octauiani Radij, concl.. 11.n.17.
LAVDI acceptatio, quando valeat, etiam quòd laudum eſſet nullum, vide concluſ. 17 num.28.
Illius executio eſt impedienda, quando illud læſionem enormiſſimam continet, concl.133. num.24.
Quid ſi laudum Arbitratoris, ex forma Statuti executionem paratam haberet, vel obligatio Cameralis concurrat? vide ibi num.25. cum ſeqq.
Illi acquieſcere non dicitur quis ab eo reclamat, concl.128. ſub nu.158.
Ab eo datur recurſus ad arbitrium boni viri intra triginta annos, quibus elapſis illud in rem iudicatam tranſit, concl.129.nu 172. & concl.133 n.34.
Illud enormiſſimam læſionem, vel manifeſtam iniquitatem continens eſt appellabile, etiam ſi cum iuramento fuiſſet compromiſſum, concluſ.128.n.879. cum ſeqq.
Declara tamen, vt n.892.
Eſt diuiduum reſpectu perſonarum, vt eſt Sententia, concl.133.n.85.
Fallit, quando negotium de ſui natura, vel ex conuentione partium eſſet indiuiduum, ibid. & nu.36. exemplificatur.
Eſt nullum, ſi abſq; citatione feratur, concluſ. 133.nu 116.
Extende, & limita vt n.117. cum ſeqq.
Etiam emologatum ex enormiſſima læſione reſcindi poteſt; licèt ſecus, quando eſſet à partibus acceptatum, quia tunc in vim pacti, tranſactionis, ac rei iudicatæ valet, concluſ. 133 nu.36.
In dubio præſumptionem iuſtitię, & rectitudinis habet, ibi n.45.
Non valet, ſi de compromiſſo non appareat, concl 135. ſub n.74.
Laudi nulli acceptatio, quando *in vim pacti ſubſtineatur*, vide concl 133.ſub n.111.
Non valet, quando compromiſſum eſt conditionale, niſi de compromiſſi purificatione conſtet, concl.155.ſub n.74.
Quando iniquum dicatur, & læſionem modicam, ſiue enormem, & enormiſſimam contineat, vide concl.133.n.50. cum ſeqq.
Reſcindi petens reductione ad arbitrium boni viri, etiam per modum reſtitutionis non cẽſetur contrarius, ſed videtur ſolum ius ſpeciale reſtitutionis intentare, concl. 128. num. 893.
Terminare debet omnes controuerſias in cõpromiſſo expreſſas, & quando id factum dicatur, vide in concl.133. num.84. cum pluribus ſeqq
LEGATA apotheca pannorum, quando nuda tantum apotheca debeatur, vel etiam merces in ea exiſtentes compræhendantur, vide concl.127. nu.19. cum ſeqq.
Apotheca cum omnibus ibi exiſtentibus res ſolum veniunt, ſed non debita, & credita, ibi ſub num 20.
Camera, quando veniant omnia in eo contenta, vide ibi nu. 23.

Domo

Domo, quando veniat apotheca, hortus, & arundinetum, vide concl. 127. nu.5. cum ſeqq. & in Verbo Domus.
Quando firma maneant rupto teſtamento ex præteritione Filij, vide concl. 88.n.5.
Quando debeantur ex auth. ex cauſa C. de lib. præt. vide concl. 88 ſub n.5.
Legatæ rei augmentum ad quem ſpectet, vide concl.42.n.737.
Dominium ſtatim in legatarium tranſit, ibi nu. 737.
Fructus ad quem ſpectent, & quando hæreditatem augeant, vide ibi n.737.
Illius identitas eſt concludenter probanda antequam legatarius ad illius poſſeſſionem admittatur, concl.88.n.21.
Legata res, ſi præſtari non poſſit, ob prohibitionem alienationis, legatum tamen ſuſtinetur, & valet, quo ad eius æſtimationem, concl.84. num.119.
Legatarij cuiuſcunque generis, ſiue ſint in quantitate, ſiue in alijs ſentire non debent aliquod damnum, etiam caſu contingens, concluſ. 42. num 737
Et eorum eſt optio in legatis, concl. 91.n.4.
Quando ſit illis concedenda immiſſio in vim l. fin. C. de petit. hæredit. & quando non, vide concl 42.n.314. cum ſeqq.
Legatarius ad hæreditatis petitionem non eſt admittendus, niſi prius legato reſtituto, concluſ. 131.num.27
Declara tamen, vt ibidem.
Fundi pro alimentis nō tenetur ad ſolutionem collectarum illius fundi, niſi quando fructus quantitatem pro alimentis debitam excederent, concl.89.n.330.
Petere non poteſt à parte, ſiue à Notario copiam totius teſtamenti, ſed ſolum eam ſui legati cum hæredis inſtitutione, & teſtium nominibus, concl.61.n.16.
Quando impugnare poſſit teſtamentum, abſque quòd perdat legatum, vide concl.46. n.26.
Rem ſibi legatam propria auctoritate capere non poteſt, ſed de manu hæredis ſic, concl. 164.num.5.
Declara tamen, vt nu.6 cum ſeqq.
Rem legatam, quando via ordinaria, ſiue executiua conſequatur, vide concl. 167. ſub nu. 113. & prius concl. 128. nu.13. cum ſeqq. & num.748.cum ſeqq.
Legata, ſi generaliter reuocentur, non tamen cenſetur reuocatum illud alimentorum, concl. 89. num.544.
Extende, vt ibi nu. 545. cum ſeqq. & vide in Verbo Alimenta.
In Legatis dictio (Tot.) ſignificat omnimodam qualitatem in ſubiecto, concl.127. ſub nu.9.
In illis maximè mens teſtatoris attenditur, concluſ.127.n 21.
Legatis mercibus quā 'o veniant debita, & credita, vide ibi nu 20.
Illis Legatis locus, in quo merces repōuntur non venit, ibi num.20.
Contrarium, vt ibidem.
Concorda, ibi nu. 21.
Legato Frumento, ſiue Tritico, an veniat quicquid in area territur, vide concl.111.n.1.
Fundo aratorio vinea non continetur, concluſ. 127.num.7.
Lecto, quando intelligantur legata ornamenta ad eum, vide ibi n.24. & ſeq
Legatum acceptans teſtamentum approbare cēſetur, ita vt non poſſit amplius ab inteſtato venire, concl. 131.n.23.
Amplia, vt ibidem.
Et an id procedat, quando quis ignoranter illud receperit, vide ibid. & num.24. & 26. & prius concl. 17.nu. 37.cum ſeqq.
Alicui factum cum erit ætatis annorum decem, vel viginti, legatario non debebitur, niſi totū decimum, vel vigeſimum annum compleuerit, & id ex natura genitiui caſus procedit, concl. 116. ſub num. 10.
Quid ſi legatum eſſet factum per caſum accuſatiuum, et per dictionem, *Per*, ad, poſt, vſque? vide ibi nu. 31. cum ſeqq.
Item quid, ſi adiecta eſſet dictio in, intra, vel iuxta, aut eſſet factus per caſum ablatiuum? vide ibi nu. 34. cum ſeqq.
Illud alimentorum, quando cenſeatur perpetuum, vide in Verbo Alimenta, & concl.89.nu. 29 cum ſeqq.
Amico relictum, etiam ex teſtamento minus ſolemni debetur, concl. 100.n.14.
Rectori alicuius Eccleſiæ relictum, contemplatione amicitiæ, non autem Eccleſiæ relictum cenſetur, ibi nu.15.
Annuum plura legata continere dicitur, ſtipulatio verò annua vnica tantum cenſetur, concl. 113.nu. 35.& 38.
Annuum in ingreſſu cuiuslibet anni debetur, quia ius ipſius momento acquiritur, concl. 89. nu.410. & concl. 113.n.38.
Annuum ſpatio centum annorum præſcribitur, etiam ſi eſſet Eccleſiæ factum, concluſ. 113. num.38.
Annuum vxori relictum, donec caſte vixerit, ei debetur integrum, etiam ſi infra annum nupſerit, ſiue deceſſerit, & tunc annus à die mortis viri incipit, concl.89.n 410.
Annui redditus, quando fieri poſsit Fratribus Minoribus Sancti Franciſci, vide concluſ. 113. ſub num. 1.
Bonorum mobilium, immobilium, præſentium, & futurorum annuos redditus non comprehēdit, ibi nu.6. cum ſeqq.
Ciuitati factum ea deſtructa expirat, concl. 89. num.66
Secus ſi eſſet factum Eccleſiæ, quia ea deſtructa non expirat, ſed ad Pontificem tranſit, vt ibidem.
Conditionale, quando fructus medij temporis comprehendat, vide concl.170.n.19.
Conſequi volēs, an via ordinaria, vel executiua procedere debeat, vide concl. 128.n.13. cum ſeqq. & nu.748. cum ſeqq.

Et quæ actiones per eo competant, & quomodo in eo ſit procedendum, & multa alia, vide num.131.& n.748 cum ſeqq.

Dotis pauperi factum dicitur pium, & in cauſam alimentorum relictum cenſetur, concl.89. num.591.

Plura vide in Verbo Dos.

Dotis, quando dicatur purum, ſiue conditionale dixi in concl.42.n 634.

Factum de re aliena valet, & legatario illius æſtimatio debetur, ſiue teſtator ſciuerit, ſiue ignorauerit rem eſſe alienam, concl.83. nu.1. cum ſeqq.

Extende, & limita, vt ibi nu 2. cum ſeqq.

Factum de re aliena teſtatori debita valet, & operatur, vt eius æſtimatio legatario debeatur, niſi coniecturæ in contrarium vrgerent, concl. 88.nu.6.

Factum de re aliena, in qua teſtator habet vſumfructum valet, & verificatur in vſufructu, ſi non poteſt habere locum in proprietate, ibi n.7.

Factum de rebus hoſtium valet, ſi tamen ſemel noſtræ fuerunt, vel facilè ad nos peruenire poſſint, ob ius, & ſpem poſt liminij, ibi nu.21.

Fauorabile non extenditur ad filios, quos Pater habere ignorabat, concl.73.nu.24.

Feudi, fauore animæ valet, quoad æſtimationem, etiamſi rem eſſe feudalem teſtatur ignoraſſet, concl.107 ſub nu.7.

Filiæ à Patre factum, quando nubet, quo tempore debeatur, an ſcilicèt tempore nuptiarum, vel incontinenti, vide concl.42.num.626.cum ſeqq.

Fundi comprahendit etiam liuellos tempore mortis teſtatoris non exactos, concl.136. nu. 38.& concl.170.n.14

Fallit tamen, vt in concluſ 170. num.16. cum ſeqq.

Illud hæres præſcribit, niſi tamen à legatario petatur, concl.42.n.28. & ibi ratio aſſignatur.

In quo, quis nominatur Filius filiationem non probat, concl.78.n.62.

Illud dotis munus cenſetur, quando dilationem, & conditionem contineat, concl.68.n 54

Mobilium, quando pecuniam comprehendat, vide concl.113.n.20. & in Verbo Pecunia.

Non extinguitur per alienationem illius rei, quã teſtator pro illius ſolutione deſtinauit, concl.89 num.337.

Quid ſi res legata eſſet alienata ab ipſomet teſtatore? diſtingue, vt ibi nu 338.

Pium, quando dicatur, ſi ſit factum de dote pauperi, vide in Verbo Dos.

Pro amore Dei, vel in uiuo animo factum, nunquam animo compenſandi factum præſumitur, concl.174.n.30.

Pro dote factum, quando animo compenſandi factum præſumatur, vide concl. 174 num.29. cum ſeqq.

Quãdo illud poſſit relinquere adulter adulteræ, vide concl.59.n.109.cum ſeqq.

Item, quando poſſit relinqui Concubinę, & à quibus, vide ibidem.

Quantitatis, vel ſpeciei non poteſt inuito legatario in alia ſpecie ſolui. nec aliquam permutationem patitur, concl.91.n.3.

Fallit, vt ibidem.

Rei fructiferę, etiam fructus comprehendit, & maxime ſi ſit factum pro dote, concl.136.n 37. & concl.170.n. 4.

Fallit quinque modis, vt concluſ.170. num.16. cum ſeqq.

Relictum ſub conditione, ab alterius voluntate pendente, ſub contraria conditione adimi poteſt, & alteri applicari, concl 84.n.33.

Relictum purè poteſt adimi ſub conditione, ibi num.34.

Seruitori coniuncto, & conſanguineo relictum, cenſetur relictum contemplatione ſeruitutis, non autem conſanguinitatis, & ideò legatis reuocatis, illud quoque reuocatum cenſetur, concl 100. ſub nu 15

Spurio relictum in vim alimentorum reſoluitur, concl.89.n.114

Suſtinetur, ſi fuerit relicta maior dos filiæ nubenti ſeculo, quàm ei Religionem ingredienti; dummodo non conſtet illud in odium Monaſterij, & Religionis fuiſſe factum, concl. 142. num 110.

Item declara, ibi n 11.

Vſusfructus in quibus differat à legato alimentorum, vide concl.89 num 470. cum ſeqq. & in Verbo Vſusfructus.

Vſusfructus, quando comprehendatur in alimenta, vide concl 89 num.203 cum ſeqq. 386. cum ſeqq.404 cum ſeqq.& nu.389

Vxori relictum, dum cohabitet cum filijs, illis mortuis amplius non debetur, niſi ſit legatum alimentorum, concl 89 num 389 & ibi ratio aſſignatur.

LEGATVS de latere in his, quę ſunt voluntarię iuriſdictionis, ſuam auctoritatem, etiam extra Prouinciam, & in non ſubditos exercere poteſt, concl.1 n 22.

Et nõdum ingreſſus Prouinciam ſibi Decretam Officium legationis exercere non valet, ibi num 23.

Quando eum grauiter lędentem abſoluere, & ſibi iniuriam remittere poſſit, vide concluſ.10. num.23.

Excommunicatum abſoluere poteſt in via ſuę legationis; dummodo abſoluendus non eſſet irregularis ob delictum homicidij, ſiue mutilationis membri, ibi n.105.

In ſua Prouincia immediatè cum omni Ordinario concurrit, concl.128.n.224.

Quando poſſit recuſari ſuſpectus, & ab eius Sententia appellatio detur, vide concluſ. 128. num.169

Ad legatum de latere omiſſis medijs appellare, licet, ibi nu 224.

Si ille extra Prouinciam exiſtat, & ad eum fuerit appellatum, cauſas appellationum in partibus delegare poterit, ibi ſub d.n.224.

Se intromittere non poteſt in appellationibus interpoſitis à Conſeruatoribus, vel Delegatis

Apo-

Apoſtolicis, concluſ. 128. num. 225.
Ex cauſa remunerationis ob ſeruitia Sedi Apoſtolicæ facta derogare poteſt vnioni Caſtrorũ, vel ſimilium à Pontifice factæ, concl. 197. n. 52.
Extende, vt ibidem.
LEGEM ſpernens legis beneficio priuatur, concluſ. 169. ſub n. 21.
Leges ab Imperatore dependunt, & ideo per totam Orbem ſunt ſeruandæ, concl. 63. nu. 23.
Magis fauent agenti de damno euitando, quàm de lucro captando, concl. 78. nu. 104. & concl. 148. nu. 251.
Non ligant extra territorium Iuſdicentis, concl. concl. 84 n. 158.
Ligant in futurum, & non in præteritum, concl. 85. ſub n. 170.
Nunquam ad turpia, & inhoneſta extenduntur, concl. 142. ſub nu. 47.
Illa, quę appellationes permittunt intelliguntur de iuſtis, ſed non è contra, concl. 129. ſub num. 169.
Legi fraus fieri dicitur, quando illius verba, quis amplectitur, ſed poſtea contra eius volũtatem facere nititur, concl. 111 ſub nu. 20.
Illius auxilium fruſtra inuocat, qui committit in legem, concl. 169. ſub n. 21.
Condendæ facultas ad ſolum Pricipem ſpectat, concl. 128 n. 198.
Illius virtus in executione conſiſtit, concl. 165. num. 31.
Plura vide infra in Verbo Lex.
LEGITIMA ad hoc, vt filijs ſit debita tempus mortis Patris eſt expectandum, & id procedit, nedum reſpectu valoris illius, ſed etiam reſpectu numeri filiorum, concl. 42. n 681. & n. 682. ratio aſſigatur.
Fallit reſpectu conſignationis bonorum, quia tunc illud tempus eſt attendẽdum, quo eorum conſignatio fiet, ibi nu. 683.
Aſcendentium, & deſcendentium pari paſſu ambulãt, licèt hæc regula in multis caſibus fallat, concl. 42. num. 29. & 50. & concl. 149 num. 32. cum ſeqq.
Aſcendentibus debita non vinculo naturali, ſed iure poſitiuo illis debetur, concl. 42. num. 32. & concl. 149. n. 34.
Auiæ quanta eſſe debeat in bonis nepotis extraneo inſtituto, & ſorore præterita, vide concl. 42. num. 144.
Conſiderata in abſtracto dicitur tertia pars illius, quod quis erat habiturus ab inteſtato; conſiderata vero in concreto poteſt eſſe triẽs, vel ſemis, ibi nu. 52 & 55.
Declara tamen, vt ibi n. 53. & ſeqq.
Conſignata à Patre filio inter viuos, ſi filius prędecedat ad Patrem reuertitur, nec nepotibus imputatur, nequè ad eos tranſmittitur, vt ibi num. 725.
Debatur tacitè ex teſtamẽto teſtatoris; ſupplementum verò ex legis diſpoſitione, & inuito teſtatore, ac de manu hæredis capi debet, neq; propterea pro eo datur retentio, ſicut pro legitima, ibi n. 8.
Detrahenda venit etiam ex legatis pijs, ibi nu. 253. & ibi ratio aſſignatur.
Item detrahitur ex bonis alteri legatis, quando alia bona non extarent, vel meliora, & pręcioſiora eſſent relicta, ibi nu. 254.
Item detrahitur etiam ex bonis donatis, ibi nu. 262. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, & declara, vt ibi nu. 263. cum ſeqq.
Detrahenda venit, ex dote, quando dos loco legitimę ſuccedit, ibi nu. 267.
Et quãdo dos loco legitimę ſuccedere dicatur, vide ibi n. 268. cum pluribus ſeqq.
Detrahitur ex fideicommiſſo Paterno, deducto tamen prius ære alieno, concl. 42. num. 281. & 305.
Extende, vt in n. 283. & ſeqq.
Illa dicitur cauſam piam continere, & eſt, quauis Eccleſia fauorabilior, concluſ. 42. num. 253.
Illius æſtimatio an fieri debeat expenſis filij, pręſertim, ſi ille inuentarium non confecerit, vide ibi nu. 412. cum ſeqq.
Et dicta æſtimatio, & calculatio fieri debet per peritos, ſecundum veritatem, & nõ groſſo modo, ac ſecundum valorem de tempore mortis teſtatoris, nec non citata parte, ibi num. 416. & ſeq.
Ab illius aſſignatione, quando detur appellatio, vide ibi nu. 702. & concl. 128. nu. 57. 58. 746. & 803.
Et eius computatio, ad hoc, vt fiat, requiritur, quòd res computanda ex ipſius teſtatoris ſubſtantia proueniat, & quòd de illius voluntate, & iudicio imputetur, concl. 42. n. 343. & ſeq.
Illius diminutio, vel augmentum ſuperueniens in illa ex iure de præterito eam nõ minuit, nec auget, ſed totum ad hæredem vniuerſalem ſpectat, concluſ. 42. num. 725. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, & declara, vt ibi n. 726. cum ſeqq.
Legitimæ ius, quando ſit tranſmiſſibile ad hæredes, nedum extraneos, verum etiam ad Fiſcũ, & ad Monaſterium, etiam, quòd ea agnita non fuerit, vide concluſ. 42. num. 593. cum ſeqq.
Et illius priuilegium eſt perſonale, & ſic ad hæredes non tranſmiſſibile, ibi nu. 608.
Declara, vt ibidem.
Et quando preiudicium illi fieri poſſit à Principe, vide ibi n. 673.
Legitimæ renunciatum nõ cenſetur per acceptationem vſusfructus, concl. 17. n. 30.
Intellige tamen, vt ibi n. 31. & 32.
Illius ſupplementum dicitur inteſtatum, tàm ratione loci, quàm quoq; fundi, concl. 47. n 7.
Et illud ſupplementum non actione perſonali ex teſtamento, ſed condictione ex lege petitur, concluſ. 42. num. 7. & 8. vbi ratio aſſignatur. Item, vide ſub num. 305.
Et eſt portio eius, quod quis eſſet habiturus ab inteſtato, ibi n. 1.
Filijs debita in bonis parentum eſt tertia totius ſi filij ſint infra quatuor, ſed ſi eſſent quinquè, aut

aut plures legitima erit ſemis, concluſ. 42. num. 56.
Et an in huiuſmodi computatione faciat partem Filius exheredatus, vide ibi n. 57
Et talis numerus de quo tempore ſit attendendus, vide concl. 42. n. 681.
Filijs debita, neq; in fructibus, neq; in vſufructum, ſed in corporibus hæreditarij Iudicis arbitrio erit illis aſſignanda, concl. 42. n. 33. & 257. concl. 84. ſub num. 130. & concl. 149. num. 35.
Limita tamen, & declara pluribus modis, vt ibi nu. 34. cum ſeqq.
Filijs etiam emancipatis debetur, concl. 42. num. 234. & ibi ratio aſſignatur.
Item quando filijs etiam adoptiuis debeatur, vide ibi nu. 246. cum ſeqq.
Filijs eſt titulo inſtitutionis, vel alio honorabili relinquenda, ibi n. 246. cum ſeqq. n. 586. cum ſeqq. & n. 621. & 662.
Extende, & declara, vt ibi dicto n. 622.
Filijs natis in figura matrimonij debetur, vt puta ſi matrimonium eſſet legitimè factum, ſed illud inter coniuges, ob aliquod impedimentum ſuſtineri non poſſet, ibi n. 224.
Extende, & declara, vt n. 225. cum ſeqq.
Filijs non debetur viuente Patre, ſed benè eo defuncto, concl. 42. num. 583. & concl. 102. ſub num. 13.
Fallit tamen, quando Pater eſſet bonorum dilapidator, concl. 152. ſub n. 33.
Item fallit, vt concl. 42. n. 583.
Filijs prohibita non cenſetur ex bonis primogenituræ ſubiectis, etiam, quòd à Papa ſiue à Principe fuerit conceſſa ampliſſima facultas diſponendi de omnibus bonis, niſi hoc fuerit expreſsè dictum, ibi n. 505.
Extende, vt ibi nu. 506.
Item illa filius priuari non debet, quãdo eſſet bannitus per contumaciam, ibi n. 368.
Si filius eam acceptet in pecunia, fructibus, vel alijs rebus mobilibus, quæ pro legitima non ſufficiant, tũc cogi poterit ad recipiendũ ſupplementũ in rebus ſimilibus ibi n. 37.
Declara tamen, vt ibi n. 38.
Illam filius non perdit, non confecto Inuentario, ſed tunc legatarijs refundere tenetur quicquid ab eis ratione legitimæ ademit, ibi nu 334.
Quid ſi teſtator illi Inuentarium remiſiſſet? vide ibi nu 335. cum ſeqq.
Filius non detrahit illam, ſi liquido de Inuentario non doceat, ibi n. 448.
Contrarium, num. 449.
Concorda, vt ibi nu. 450
Eam Filius non perdit ob delictum Patris, ibi nu. 368.
Intellige tamen, vt ibidem.
Quando filijs referuetur, ob delictum hereſis Patris, & quando id procedat, etiam in filijs naturalibus, adoptiuis, & arrogatis, vide ibi nu. 382. cum ſeqq.
Filius capere eam non poteſt in re alteri legata, quando hæreditas eſſet ſoluendo cõcluſ. 84. nu. 129.
Per filium detrahi poteſt, licèt ipſe teſtamẽtum Patris, vel inoſſicioſam donationem approbauerit, niſi expreſsè per eum legitimæ fuerit renunciatum, concl. 131. num. 17. & 18.
Fratribus debetur in bonis alterius fratris, quãdo turpis perſona ab eo fuiſſet inſtituta, concl. 42. nu. 187.
Et tunc legitima eſſet quarta totius, ibidem. Sed id dũmodo turpitudo perſonę eſſet per eum probata, ibi nu. 188.
Et quæ dicatur turpis perſona, vide ibidem num. 188. cum ſeqq.
Fallit quando dans de nullitate teſtamenti eſſet ipſe quoq; perſona inhoneſta, ibi n. 195. & ibi ratio aſſignatur,
Legitimato à Principe debetur, immò ille etiam duas quartas detrahit, & præſertim ſi per ſubſequens matrimonium fuerit legitimatus, ibi n. 203. & ſeq.
Extende, & declara, vt ibi num. 205. & 219. cum ſeq.
Et ad quam ſummam fuerit aucta, vide ibi n. 19. cum ſeqq.
Illa matris, quomodo ſit diuidenda inter filios primi, & ſecundi matrimonij, vide ibi num. 84. cum ſeqq. & nu. 677 cum ſeqq.
Et quando in bonis filij tertia totiùs hæreditis, aut tertia tertiæ eſſe debeat, vide latè in concl. 42. nu 135. cum ſeqq.
Illam Matris, quando fratres, & filij reſpectiuè minuant, vel augeant, vide ibi nu 142. & 143.
Et Mater, quando illam in bonis filij habere non poſſit, vide ibi nu. 150.
Matri non debetur, ſi illa ad ſecunda vota tranſeat, ibi n 449 & ibi ratio *aſſignatur*.
Extende, & declara, vt nu 250.
Item matri non debetur, quando reperiretur inſtituta à filia in duabus partibus ſuę hęreditatis, quas conſuetudo agnatis dare ſoleret, ibi nu. 251.
Neq; etiam matri debetur in bonis filiorum, ſi illi habeant filios, etiam naturales, ibi nu. 252. & prius nu. 29.
Extende, vt in concl 149. nu. 29.
Matri debita ob mortem naturalem filiorum eidem competit etiam, ob eorum mortem ciuilem, nempè ſtatim emiſſa per eos profeſſione in Religione bonorum in communi capaci, etiam ſi illa ad ſecunda vota tranſierit, ibi ſub n. 688.
Quod enim procedit, & è contra, vt ibidem.
In illam deſcendentium non imputantur fructus percepti ex hęreditate pleno iure quęſita, veluti imputantur in eam aſcendentium concl. 149. n. 33. & prius concl. 42. nu. 30.
Contrarium tamen de recenti fuit deciſum à Rota, vt ibi n. 31.
Et quando minuat illam amiſſum in ludo, vide concl. 102. ſub n. 13.

Et

Et quando ex bonis acquiſitis in ludo ſit detrahenda, vide ibi ſub n.13.

Et ea nepoti ex filio in bonis auiæ debetur, concl.42.n.184.

Extende, & declara, vt n.185.& ſeqq.

Illa non compræhenditur ſub ſtatuto mandante, quòd vltra tempus viginti annorum debitum amplius peti non poſſit, ibi n.21.& 22.& ibi ratio aſſignatur.

Item non compræhenditur ſub Statuto generaliter loquente, quia de ea ſpecialis mentio fieri debet, ibi n 22.

Item non compræhenditur ſub generali renũciatione, ſed de ea ſpecialis mentio fieri debet, ibi nu.529.

Extende,& declara pluribus modis, vt nu.530. cum ſeqq.

Non debetur illi, qui ab inteſtato non ſuccedit, cum ea ſit portio eius, quod, quis eſſet habiturus ab inteſtato, ibi nu.235.

Fallit tamen, vt ibi n.236.

Non debetur illi, qui ſi eſſet præteritus quærelã ſiue alio modo ius quærelandi teſtamentum non haberet, ibi n.237.

Non debetur filiæ à Statuto excluſæ, cui Pater aliquid in teſtamento reliquit, ſed ea tunc ad illius ſupplementum agit, ibi n.238.

Non detrahitur ex dotibus, ſed illæ, vti æs alienum, ante eam veniunt detrahendę, ibi n.478.

Intellige tamen, vt ibidem, & n.479.

Non detrahitur ex impenſis factis pro funere Patris, ibi nu. 490. cum ſeqq. & num.494. ratio aſſignatur.

Nullo onere, nec vlla conditione grauari poteſt, tamquàm de iure naturæ debita, ſiue cõditio eſſet poteſtatiua, ſiue caſualis, aut mixta, ibi nu.621.

Extende, & declara pluribus modis, vt nu.622. cum ſeqq.

Præſcribitur ſpacio triginta annorum, tàm cõtra filium, quàm contra ipſius filij hæredem, ibi num.9.

Intellige tamen, vt ibi num. 10. cum pluribus ſeqq.

Illa priuari non poteſt filia, ex ſtatuto Vrbis in cap 141. lib.1. vel alterius ſimilis, ob filium adoptiuum, concl.42.n.240.

Extende, & limita, vt n.241. cum ſeqq.

Et quãdo detrahi poſſit ex Regno, Ducatu, & feudo, quæ eſſent primogenituræ ſubiecta, nec non ex Officijs à Patre Filio emptis, vide concl.52.n..496 cum ſeqq.

Quando detrahatur ex donatione remuneratoria, vide ibi n.676.

Quando minui poſſit per Statutum, vide ibi num.565.

Et quando non in corporibus, ſed in iuribus, & actionibus conſiſtit, quid facere debeat Filius, pro ea conſequenda, vide concluſ.42.nu.6.

Quando prohiberi poſſit, ne ad Fiſcum, ob delictum Filij tranſeat, vide ibi num. 586. & 610.

Tolli poteſt in totum fauore agnationis, concl. 81. num.51.

Et illa vnà cum fructibus ſtatim, abſq; interpellatione filio, poſt mortem Patris debetur, cõcluſ.42.nu.689. & ſeq. vbi ratio aſſignatur.

Et, vt ad hæredes tranſmittatur non eſt neceſſaria illius petitio, licèt ſecus, quoad effectum impediendæ præſcriptionis, ibi n.28.

Item, ad hoc, vt conſequatur, datur actio perſonalis ex teſtamento omnibus illis, quibus ea debetur, ibi n.2.

Et quando detur etiam pro ea petitio hæreditatis, vel Iudicium familiæ hærciſcundæ, vide ibi n.3. cum ſeqq.

LEGITIMANDI facultas eſt ad deſcendentes tranſitoria, concl.42. ſub n.218.

Legitimati admittuntur ad omnes, & quoſcunquè honores, nec non ad feuda, & dignitates temporales, & præſertìm, vbi Papa diſpenſaſſet in radice Matrimonij, concl.42 num.226. cum ſegq.

Et illi, appellatione filiorum legitimorum, & naturalium veniunt in fideicommiſſis, ibi n. 203. & 225.

Fallit ſi fuiſſet dictum de legitimis, & naturalibus, & ex legitimo matrimonio natis, ibi d. num.203.

An debeant ſedere ad menſam, cum legitimis, vide concl.81. ſub n.27.

An dicantur agnati, & quando veniant in fideicommiſſo proximioribus relicto, vide ibi nu. 26. cum ſeq. & n.83.

Et legitimati legitima, ad quam ſummam hodie fuerit aucta, vide concl.42.n.19. cũ ſeqq.

Sed illi per ſubſequẽs matrimonium legitimati nullo modo differunt à verè legitimè natis, concl.42.n.219. & ibi ratio aſſignatur.

Legitimatio, adoptio, vel diſpenſatio, vt fieri poſſit, quæ cauſæ requirantur, vide concl.142. ſub nu.137.

Sed illa legitimatio baſtardorũ facta per Collegium Archiuij tertio non præiudicat, quia valdè ſicca, & friuola dicitur, concl.141.n.34.

Legitimatio perſonarum in primis eſt facienda ab eo, qui vult agere vti hæres, concl.78. num.72.

Extende, vt ibi n.73. cum ſeqq. & vide in Verbo Hæres.

Et talis legitimatio ſi non ſit facta, Sententia lata eſt nulla, ibi n.79.

Sed illa perſonę hæredis non eſt neceſſaria, quando pars aduerſa contra aliquem, vti hæredem agit, ibi n.80.

Item ea non eſt neceſſaria, quando pars non opponit, concl.78.n.81.

Contrarium, n.32.

Sed an ea ſit neceſſaria in Iudicio poſſeſſorio, vide ibi n.83. cum ſeq.

Et talis legitimatio opponi poteſt in qualibet parte Iudicij, & ea omiſſa proceſſum nullum reddit, ſiue ſimus in iudicio ſummario, ſiue in executiuo, ibi n.84.

Intellige tamen, vt ibi n.8.

Et quãdo facta cum vno probet etiam, quoad alios, vide ibi in margine.

Et talis legitimatio perſonarum plenam probationem requirit, concl.78.n.85. in fine.

Legitimatio perſonę alicuius, eo ipſo in iudicio facta cenſetur, quando vna aliam pro tali habet, ibi num.80.

Illa per ſubſequens matrimonium dicitur fauorabiliſſima, & quos effectus operetur, vide concluſ.89.n.193.

Et probari poteſt per adminicula, quando eſſemus in antiquo, & dummodo etiam fama concurreret, concl.55.n.17.

Et illa ſecundum voluntatem teſtatoris nō prę iudicat vocatis in teſtamento, concl.42.num. 212. & ibi ratio aſſignatur.

Illa ſpurij non excludit ſubſtitutos in fideicommiſſis, vigore conſtitutionis Pij Quarti, & quando legitimatio contra mentem teſtatoris veniret, ibi n.212.

Et legitimato, quando debeantur alimenta, vide concl.89.num.180.

Item, quando & quomodo debeatur illis legitima, vide concl. 42. num. 203. cum ſeqq. & num.506.

Legitimatus aliméta negans Patri legitimationem perdit, & ad ſpurietatem reuertitur, & de cætero amplius legitimari non poterit, concl.89.n.193.

Fallit in legitimato per ſubſequens matrimonium, qui legitimationem non perdit, ob ingratitudinem, ibidem.

Et talis, ad hoc, vt præiudicare poſſit verè legitimis in hoc eſt neceſſaria ſpecialis mentio, cum generalis, etiam ex amplitudine verborum non ſufficiat, concl.42.n.217.

A Papa cum verbis generalibus, & ampliſſimis ſuccedit ad feuda ex pacto, & prouidentia in præiudicium agnatorum, etiam ſi illi, vigore cuiuſuis inueſtituræ eſſent vocati, concl.42. num.206.

Extende, & declara, vt n.208. cum ſeqq.

Item legitimatus à Papa cum verbis ampliſſimis, & generalibus iura ſucceſſionis ab inteſtato acquirit, nec non ius dicendi nullum teſtamentum Patris, ob illius præteritionem eidem competit, ibi n.209.

Extende idem procedere in legitimatis hoc modo ab Imperatore, reſpectu bonorum temporalium, ibi n.210.

Cum clauſula ſine præiudicio venientium ab inteſtato, in quibus differat à legitimato ſimpliciter, vide ibi n 218.

Et talis non excludit ſubſtitutum in teſtamento vocatum, neq; etiam tranſuerſales, ibi n.213.

Fallit pluribus modis, vt num.214. cum pluribus ſeqq.

In dubio quis legitimatus cenſetur, cum clauſula ſine præiudicio venientium ab inteſtato, etiam, quod ea in legitimatione non reperiatur ſcripta, ſi comes, qui legitimauit facultatem legitimandi, ſine ea non habebat, ibi num.213.

Sed ea non operatur condito teſtamento, concluſ.89.n.153.

Quomodo differat à diſpenſato tantùm, vide concl.42.n.216.

Legitimatus, ſed ab inteſtato excluſus teſtamentum Patris impugnare non poteſt, ibi n.218.

Legitimus contradictor quis non dicitur per ſolam citationem, & nominationem, ſed ille de iure ſuo docere tenetur, concluſ.121. ſub num.46.

LENOCINII delictũ eſt grauiſſimum, & adulterio grauius, concl.26.n.68.

Lenocinium, maximè abhorrent leges, concl. 26.nu.68 & concl.59.n.80.

Et ideò in eo Iudex, abſq; accuſatione procedit dicta concl.26.n.68.

Quando illud committat maritus in retinendo ſcienter mulierem adulteram in domo, vide concluſ.59.nu.22.

Leno dicitur maritus, ſi intra debitum tempus mulierem de adulterio commiſſo non accuſet, ibi n.80.

Per quot actus poſſit vocari talis, vide concl. 48. num.60.

LÆSÆ MAIESTATIS crimen punitur ex ſolo affectu, etiam ſi non fuerit ſequutus effectus, concl.74.n.14.

Et quibus modis committatur, vide concl.101 ſub num.28. remiſſiuè.

Plura vide in Verbo Crimen.

LESIO enormiſſima arguit contractum fuiſſe per metum, aut per aliam ſpeciem doli factũ, concl.11.n.3.& concl.128.n.888.

Enormis, & iniquitas euidens, quæ dicatur, vide concl.128.n.881. remiſſiuè.

Sed quomodo ea verè probetur, tàm ad effectum introducendi iudicium, quàm reſcindẽdi contractum, vide concl.86. ſub n.137.

Enormiſſima apparere non dicitur, niſi de ea per rem iudicatam conſtet, concl.133.n.30.

In ſexta parte tolleratur, quando fit venditio ſub haſta, concl.157.n.9.

Sed quid ſi eſſemus in laudo? an tunc ſit attenda læſio in ſexta parte, ſiue debeat eſſe vltra dimidiam, vide concl.133.n.50.& ſeqq.

Magna ſemper dolum, & malam fidem arguit, concl.136. ſub n.7.

Illa mulieris dotatæ, quomodo, & quo tẽpore ſit probanda, vide concl.42. num.539. cum ſeqq. & num.725. & concl.133.num.59 & ibi ratio aſſignatur.

In conſiderãda enormiſſima dubius litis euentus conſiderari debet, ibi n.59.

Illam Eccleſiæ allegans eam probare tenetur, concl.85.n.13.& 124.

Enormiſſimæ non adſtipulatur iuramentum, 86 n.137.& concl.128.n.880.& 890.

LEX ambigua vario modo interpræ tari poteſt, & ab ea argumentum à contrario ſenſu non præſumitur, concl.42.n.26.& 57.

Fin. C. de edict.D. Adriani tol. competit Monaſterio pro hæreditate Monaco relicta, concluſ.65.num.25.

Lex

Lex fin. ff fin. regund. habet locum tàm in prędijs Vrbanis, quàm etiam in ruſticis, concl. 62. nu. 88.

Et dicta lex tria ſingularia habet, vt ibi nu. 90. cum ſeqq.

Item in quibus prædijs directè, & in quibus indirectè locũ habeat, vide ibi n. 94 cum ſeqq.

Indiſtinctè loquens generaliter eſt intelligẽda, concl. 89. n. 379.

Magis ſuccurrit facienti actum ex neceſſitate, quàm ex voluntate, concl. 128. n. 401. & 865.

Meniana C. de pred. priuat. in quibus ædificijs habeat locum, & vnde ſit dicta, vide concl. 62. num. 96. & ſeqq.

Non ligat, nec ſe extendit ad Principem, concluſ. 89. num. 118.

Noua ad præterita nõ trahitur, concl. 84. n. 269

Nunquam ſuper impoſſibili fundatur, concluſ. 120. ſub num. 21.

Lex pietatis, & æquitatis, ac rationis naturalis violari non debet, concl. 89. n 53.

Pœnalis ad correlatiuum non extenditur, vbi par ratio non adeſt, ſecus ſi è contra, concl. 142. num. 130.

Pompeia de Parricidijs puniens occidentem Patrem, an comprædendat etiam naturalem, & è contra, vide concl. 89. n. 101.

Seruari debet, quamuis ſit dura, quia dicitur Sanctio Sancta, & eam non obſeruans mortaliter peccat, ſed quomodo id procedat, vide concl. 165. n. 106.

LIBELLANTIS intentio in verbis narratorijs non fundatur, concl. 155. n. 157.

Libellus famoſus, quando eſt per comparationem litterarum recognitus, an indicium faciat ad torturam, vide concl. 123. ſub nu. 34. & ſeqq.

In cauſa criminali, an diem continere debeat, vel nõ, id eſt arbitrariũ Iudici, cõcl. 134. n. 29.

Libellus, ſeù aſſertio, vel confeſſio in eo facta, an, & quando confitenti noceat, vide concl. 155. n. 151. vſq; ad 159.

LIBERALIS nemo in neceſſitatibus exiſtit, concl. 36. n. 5. & concl. 109. ſub n. 34.

Liberalitas eſt quidam animi motus faciens, & approbans liberas largitiones, ſine ſpe retributionis, concl. 99. ſub n. 14.

Ea in Principe maximè fulgere debet, ibid.

LIBER æſtimi non probat, niſi contra eos, qui deſcriptioni conſenſerunt, concl. 55. n. 31. & concl. 71. n. 2.

Æſtimi, ſiue Cataſtri quid, quando, quomodo, & inter quos probet, vide in Verbo Æſtimũ, & d. concl. 71. per totam.

Annotationum in vno erratus, quando in alijs probet, vide concl. 112. n. 6. cum ſeqq. & in Verbo Annotatio,

Baptiſmi non probat ætatem, niſi ſit benè Cuſtoditus in Plebania pœnes ſucceſſorem, concluſ. 71. n. 24. & concl. 72. n. 14.

At ſecus ſi ſit legalis, & adminicula concurrant, quia tunc probaret ætatem, deſcendentiam, & ſimilia d. concl. 72. n. 10.

Chori, & punctatoris probat deficientiam, & perſeuerantiã in ſeruitio Chori, concl. 71. n. 27

Parochi, quando probet mortem alicuius, etiã quoad effectum reſeruationis, vide concl. 72. ſub num. 14.

Patris præſertim defuncti, cum alijs adminiculis probat ætatem inter filios, ibi nu. 4.

Rotuli, vbi regulariter deſcribuntur familiares Cardinalium, quando eorum familiaritatem probet, & quando non, vide concluſ. 73. num. 19 & ſeq.

LIBERTAS Mentis vbi non eſt, ibi non eſt libertàs corporis, concl. 169. n. 12.

Libertatem Eccleſiaſticam impediens in materia Iudiciorum, qua pœna afficiatur, vide concl. 44. n. 82. & ſeqq.

LIBRI Capitulares probant pro Capitulo, ſi fuerint tenti, & rogati per ſecretarium Capituli, qui fuerit Notarius, concl. 71. n. 26.

Datariæ ſolum probant in his, quæ ad eam ſpectant, concl. 55. n. 30.

Epiſcoporum, Eccleſiarum, & ſimilium, ſi nõ benè cuſtodiantur, non probant, concl. 71. n. 25. & concl. 72. n. 15.

Gabellæ, quando venditionem probent, vide concl. 55. num. 32.

Illi Hæreticorum ſi pœnes vnum extant, quomodo probetur, vide concl. 148. n. 60.

In Archiuijs Monaſteriorum reperti, etiam contra tertium probant, concl. 120. n. 119.

Cõtrarium, n. 120. & vide in Verbo Archiuiũ.

Mercatorum, quod genus probationis faciãt, vide concl. 55. n. 27 & 28.

Quando probent per tertio, & contra tertiũ, vide concl. 120. n. 119.

Mercatorum pro illis non probant, niſi circa ea, quæ ad illius exercitium ſpectant, & niſi inter pręſentes deſcriptioni partitarum; alias ſecus, concl. 55. n 28.

Officialium de publico deputatorum plenè probant, ibi ſub n. 33.

Officialium Religionis Hieroſolymitanæ, quãdo in eius fauorem probent, vide concl. 71. num. 28.

Quãdo ſunt cõmodati filio ſtudenti pro illorũ reſtitutione, etiã Pater tenetur, cõcl. 89 n. 127.

Rationum à quibus, quomodo, & quando ſint exhibendi; Item quomodo, & quando eorum exiſtentia, vel non exiſtentia ſit probanda, vide in Verbo Adminiſtrator, & in Verbo Editio, & concl. 56. n. 177. cum pluribus ſeqq.

Eorum, ſeù Scripturæ amiſſio, quomodo probetur, & quãdo amittens cum iuramento excuſetur, vel ad damna, & intereſſe teneatur, vide concl. 78. nu. 50. cum ſeqq. & concl. 104. & in Verbo Amiſſio.

Libro Pontificali, ſeù Ceremoniali circa pręcedentias ſtandum eſt, concl. 137. ſub n. 27.

Libri Viſitationum ſolum probant in his, quę ad Viſitationem ſpectant, concl. 55. n. 29.

Illis priuatis Merciariorum Vrbis fides præſtatur contra tertium pro ſcutis 60 in vim eorum Statuti ſub cap. 21. concl. 123. ſub n. 16.

Et quãdo id procedat in Libris Mercatorum, vide ibidem.

LICENTIA alienandi rem alienari prohibitã, ſi petatur, & in ea fiat mentio hæredum intelligitur de hæredibus ſanguinis, non autem de extraneis, niſi verba licentiæ repugnent, concl.84.n 271.

Reſtricta ad filios, & deſcendentes non porrigitur ad hæredes extraneos, ibi n.272.

Alienandi res Eccleſiæ, ſi ſit conceſſa, ſed in ea non ſint ſpecificata bona, nec eorum pretium an, & quando alienatio ſuſtineatur, vide concluſ 85.n.65. cum ſeqq. & nu.111. cum ſeqq.

Eam alienandi non poteſt Dominus denegare Vaſſallo, ſiue Emphiteutæ, niſi acquirens eſſet inimicus, aut inhabilis, aliàs ei iniuriam inferre dicitur, concl.154.n.37. & 104.

Sed ea debet in forma ſpecifica obſeruari, ibidem.

Licèt ſecus ſit, vt in concl.85.n.65 & ſeqq.

Cõtrarium, quòd ſcilicet poſſit Princeps ſi velit denegare licentiam alienãdi dixi in concl. 154.num.105.

Condorda, vt ibi n.6.

Ea per decem annos interueniſſe præſumitur, ſi ſcientia, & patientia interuenit, concl. 120. num.135.

Licentia data alicui de aliquid faciendo probãda venit, & ea actum præcedere debet, ſed in dubio actum præceſſiſſe prçſumitur, concluſ. 48.num.80.

Itẽ quando ea actum ſubſequi poſſit, vide ibidẽ.

Data indefinitè de contrahendo ſemper reſtringenda venit ad illud Inſtrumentum ſuper eo contractu narrato, concl.154.n.4.

Deferendi arma, vt ſuffragetur, in ſcriptis eſſe debet, aliàs ea, quæ ex tollerantia, vel (vt dicitur) clauſis oculis inducitur, non excuſat, vel ſaltem apertis oculis tollitur, concl. 143. num.96.

Et nedum per Principes, Præſides Prouinciarum, ac Gubernatores terrarum, verum etiã per Dominos Caſtrorum, ex iuſta cauſa concedi poteſt, concl.143.n.98.

Illis non ſuffragatur, qui armis abutẽdo delinquunt, ibi n.99.

Generalis ſufficit, vbi ſpecialis expreſſe non requiritur, concl.84.n 286.

Impetrata ſuper abſentia, cauſa ſtudij à Signatura, vel Pœnitentiaria, aut à Sede Apoſtolica, cum facultate percipiendi fructus, diſtributiones, non valet, niſi conſenſus Ordinarij loci beneficij expreſsè concurrat, concluſ.8. num.25.

Licentia, & permiſſio abſentiæ operatur, vt quis non incidat in pœnas contra abſentes promulgatas, & quòd etiam fructus beneficij lucretur, ibi num.33.

Illa Principis pro ducenda aqua intelligenda venit, ſine iniuria, vel præiudicio alterius, & reuocari poſſet, ſi aqua vſui Ciuium deficeret, concl.132.n.24.& 25.

LICENTIATVS non gaudet immunitatibus, quibus gaudet Doctor, concl.54.n.46.

LICITATIO, quando creditori competat in ſubhaſtatione pignorum, vide concl.52.n.26.

LIGNA etiam ad ædificandum apta vſufructuarius, pro vſu proprio comburere poteſt, quãdo alia non haberet, concl.136.n.16.

Illa ſyluæ vendere poteſt vſuarius, quando ſylua, cuius vſus eſt ſibi relictus eſſet adeò remota, quòd nullo alio modo, niſi vendendo ille ea ſylua vti poſſet, ibidem.

LIMITATA cauſa limitatum producit effectũ, concl.48.n.26.concl.85.nu.116.& concl.129. ſub num 422.

Limitatio minus præiudicat, quàm derogatio concl.167.n.16.

LIMITES illi dicuntur, qui ſunt infra limina intellectualiter, & qui protenduntur de limite ad limitem, & limitato cedunt, concluſ.38. num.15.

Declara, & extende, vt ibi nu.19.cum ſeqq.

Item limes limitatus, vel terminus terminatus, & terminus terminans, quid ſit, vide ibi n.16.

Poſtquàm eſt præſcriptus amplius non dicitur limes, ibi nu 41.

Limites ab antiquiſſimo tempore aſſignati, etiã incidẽter, ad effectum decimarum, leuioribus probationibus ſunt contenti, ibi n. 42.

Extende, vt n 43 cum ſeqq.

Illi Epiſcopatus ſi ſint incerti, tunc ad Iuriſdictionem Epiſcopalem recurri ſolet, ibi n.52. vbi ratio aſſignatur.

Et confines Territoriorum ſunt communes, & impræſcriptibiles, ibi n.26.cum ſeqq.& n.57.

In cuius Iuriſdictione eſſe dicantur, vide ibi nu. 21 cum ſeqq.

Iuriſdictionis, quãdo ſunt probãdi, tunc leuiores probationes, immò indicia, & coniecturç ſufficiunt, concl.4.n..8.

Iuriſdictionum ſi controuertãtur, tunc erit recurrendum ad libros antiquos, & ad teſtes per famam publicam, nec non ad alia adminicula, concl.38.n.42.

Extende, vt nu.43. cum ſeqq.

Quando plantantur, tunc arma potentioris, & nobilioris ſunt ſculpenda à parte ſuæ Iuriſdictionis, altera parte in planicie manente, concluſ.38.n.56.

Declara tamen, vt ibidem.

Potius antiqui, quàm noui, & potius publici, quàm priuati ſunt attendendi, & præſumendi, ibi num.58.

Fallit, quando de eorum amotione appareret, ibi num.59.

Et tales confines, ac limites dicuntur çterni, ibid. num.60.

Præſcribi non poſſunt, ob eorum communionem, & præſertim illi Epiſcopatuum, Iuriſdictionum, & Territoriorum, ibi num.29.& 30. rationes aſſignantur.

Extende, vt nu.31. cum ſeqq.

Præſcribi non poſſunt attento Iure Canonico, at ſecus de Iure Ciuili, ibi n.36.

Extende, & declara, vt nu. 37. cum ſeqq.

Pro-

Probantur per Montes, itinera publica, quæ territoria diuidere ſolent, nec non etiam per ſubditos locorum, Item per argumenta ex leui probatione deſumpta, concl. 38.n. 45.

Item probantur ex probatione præſumptiua, ibi nu. 47.

Item probari poſſunt ex congruentia, & ſimilitud ne, ibi nu 48.

Item probantur ex actibus iuriſdictionalibus nec non ex planta, & ex vicinorum depoſitiono, vel ex confeſſione in iudicio facta, concl, 38.nu 49.

Fallit, quando ſtatutum requireret probationẽ confinium pro forma, quia tunc per vera & non fictam prebatio iem confines notorij eſſent probandi, ibi n. 50.

Quando fuit plantandi, tunc viri probi, & periti ſunt deputandi, ibi nu. 54.

Et quando plantandi ſuit in materia Iuriſdictionis, quæ requirantur, vide, ibi n. 55.

Illi, ſeu lapides plantati, ſi dubitaretur eos haberi pro talibus, aut non, tunc recurrendum, & ſtandum erit iudicio antiquorum ruſticorum, ibi n. 53.

Limitum differentia, quando oritur, tunc recurrendum eſt ad Iudicem, ſiue Ordinarium, ſiue Delegatum, ibi nu 51.

Limitum, ſiue finium regundorum actio non datur, niſi termini turbentur, concl. 38.n. 61.

Eorum cauſa ſi ſit alicuius Vniuerſitatis, homines illius non ſunt idonei teſtes, quando bona in loco cõtrouerſiæ hab. nt, licèt teſtes de Vniuerſitate regulariter pro e i probent, ibi n. 64.

Plura vide in Verbo Confines.

LINEAMENTA Filij quantum operẽtur, vt potius dicatur filius vnius, quàm vlterius, vide in Verbo Similitudo,

LINEE appellatione Omnes deſcendentes, tam maſculi, quàm fœminæ, ac deſcendentes ex fœminis comprehendantur, concl. 149 n. 12. & ibi ratio aſſignatur.

Lineæ defectus à quo, quando, & quomodo ſit probandus, vide concl. 42.n. 105 & concl. 7 , n. 37 & ſeq.

LIQVIDATIO expenſarum, quando fuit per Peritum facta, tunc illi ſtandum eſt, quãdiu de errore non doceatur, concl. 123.n. 77.

Ea Fructuum per teſtes facienda dicitur Iudici arbitraria concl. 134 n. 31,

Extende, vt ibidem.

Fructuum perceptorum, vel qui veriſimiliter percipi potuerunt, quomodo probari, vel fieri poſſit, vide concluſ. 148. num. 315. cum ſeqq & ibi habetur remiſſiuè quo modo ad id teſt. s deponere debeant.

In actis facta ad effectum poſſeſſorij Sẽtentiam in illo iudicio latam appellabilem eſſe non facit, concl. 128 ſub n. 119.

A liquidatione, quando detur appellatio, vide latè concl. 128. num. 112. cum pluribus ſeqq & concl. 135.n. 154.& in Verbo Appellatio.

Liquidiſſima probatio requiritur, vbi de infligẽda pœna agitur, concl. 124. ſub n. 57.

Fallit in crimine Apoſtaſiæ, vt ibidem. & n 36.

Liquidum perfectè aliquid non dicitur, niſi per Sententiam fuerit declaratum, concl. 50 n. 64.

LIS calumnioſa nulla, vel friuola non cauſat attentata, concl. 106.n. 172. cum ſeqq.

Lis calumnioſa non ſufficit ad validitatem tranſactionis, licèt ſufficiat modica occaſio dubitandi, vel auctoritas vnius Doctoris etiam j, concl 155. ſub n. 129

Finita non dicitur, quãdo reliquiæ executionis fiendæ remanent, concl. 133.n 102.

Fit deſerta, ſi quis appellationem non proſequatur ſicuti ſi eam non interponat, concluſ. 129 num 195.

Plura vide in Verbo Deſertio.

Impedit, vt res alienari nõ poſſit, concl. 87.n 85,

Nunquam dicitur cauſa legitima abſentiæ, ad effectum percipiendi fructus, & diſtributiones niſi in caſibus, de quibus in concl. 8.n 22.

Per commiſſionem pẽdere dicitur, etiam abſque intimatione in præiudicio committentis, ita vt, quicquid poſt. a ab eo fit, attentatum dicatur, concl. 172. nu. 7.

Declara, vt n. 8,

Quando dicatur incipere ab executione citationis Rotalis, vide concl 90.n. 12.

Reſpectu rei non dicitur introducta per ſolam citationem, niſi fuerit in actis reproducti, & doceatur de legitima illius executione, ſiue quòd per reum ſteterit quominus ea ad ipſius notitiam deuenerit, concl. 139 ſub n. 7.

Si non ſuit extincta, ſed per appellationem deuoluta quicquid facere potuit Iudex primæ inſtantiæ, idem poteſt etiam Iudex appellationis, concl 150 n. 6 & 249.

Lite conteſtata amplius variare non licet, in electione alternatiuæ, concl. 96 n 19.

Eam deſerere qui cogendus non eſt, concl 87. num. 517.

Illã proſequi ſi quis non poſſit, ob eius paupertatem, quando ex bonis ſequeſtratis, vel per aduerſarium poſſeſſis alimenta, & ſumptus litis debeãtur, vide ibi n 515. cum plur. & ſeqq.

Lite pendente ſuper alimentis, quando alimenta, & ſumptus litis ſint præſtandi, vide ibi nu. 132 cum ſeqq & concl. 93. nu. 1 cum ſeqq. & vide in Verbo Alimenta, & in Verbo ſumptus litis.

Super alimentis negotium principale ſilet, concluſ 90 nu. 10.

Super beneficio, tũc tempus ad faciendum ſe promoueri ad ſacros Ordines non currit, concl. 116 num. 25.

Super penſione quaſi poſſidens ſua poſſeſſione priuari non debet, concl. 135. ſub n 155.

Lites non ſunt impediendæ per indirectum in Curia exerceri, concl. 83 n. 5.

Lites quanto citius fieri poteſt, terminari debẽt, concl 128. ſub n. 690

Sunt dirimendæ, ad ſcandala euitãda, cõcl. 2. n. 20

Litigãdi iuſta cauſa non excuſat à reſtitutione expenſarũ, iure actionis victori debitarũ, concl. 128. n. 150. & 160. & vide in Verbo Expenſæ.

Litigantes ſemper quodammodo inimici præſumuntur, & ſe inuicem iniuriari ſolent, concl. 83. nu. 1. cum ſeqq. & concl 89. n. 566.
Sed ſuper magna quantitate inimici capitales præſumuntur, concl. 128. ſub nu. 660.
Se inuicem iniuriantes coram Iudice pro Tribunali ſedente, quomodo ſint puniendi, vide concl. 40. & concl. 83.
Litigare coram Iudice ſuſpecto grauiſſimum eſt, concl 128. ſub n. 638. & 639.
Litigare ſæpè malunt homines ad Aduerſarium defatigandum, quàm ad ius ſuum defendendum, ibi ſub n. 158.
Litigioſa, quando dicatur aliqua res, vel beneficium, vide concl. 160. n. 213. remiſſiuè.
Litigioſum beneficium renunciari non poteſt, concl 27. n. 15.
Fallit, vt in concl. 27.
Litis probatio, vide Approbatio.
Litis conſors ille dicitur, qui ſuum ius ex eodẽ fonte haurit, ſecus ſi ex diuerſo, concl. 129. ſub num. 420.
Conſortes, vt poſſint vti priuilegio minoris oportet, vt doceant ſe eſſe tales, & quòd res de qua agitur ſit indiuidua, concl. 86. nu. 116. & 117.
Eius cõteſtatio operatur, vt concurrẽtes ad iudiciũ quaſi cõtrahere videantur, concl. 35. n. 12.
Non inducitur per productionem iurium, ante petitionem actoris factam, concl. 133. n. 112.
Quando legitimè inducitur, tunc actio perpetuatur, ibidem.
Per reſponſionem articulorum inducitur in his, quæ ſummariè aguntur, concl. 148. ſub n. 2.
Litis euentus eſt dubius, & victoria cauſæ incerta, concl. 60. nu. 92.
Litis mentio ſi nõ fiat in litteris Apoſtolicis illæ ſubreptitiæ dicuntur, concl. 126. nu. 14.
Et quando de lite ſufficienter facta in illis mẽtio dicatur, vide ibi n. 16.
Litis pendentia, ſiue præuentio non inducitur per citationem, ſiue monitorium nulliter executum, concl 26. n 46. & concl. 139 ſub n. 7.
Litis timor, ad hoc, vt ſit ſufficiens ad tranſigendum, quæ ſint neceſſaria, vide conclu. 155. ſub num 128. & ſeq.
LITTERÆ Apoſtolicæ ab attentatis non excuſant, ſi in eis nulla mentio de lite facta fuerit, concl. 126. n 12. & concl. 160. n. 212.
Contrarium habetur in concl. 126. n. 13.
Amplius non ſunt iuſtificandæ, quãdo pars illis conſenſit, vel per triginta annos obſeruatæ fuiſſent, vel vti quia per illud tempus ſolutiones penſionis factæ fuiſſent, ibi n. 75. & 76.
Antequam exequantur prius eſt iuſtificandum, quòd quis à maiori parte Patronorũ in quaſi poſſeſſione præſentandi exiſtentium præſentatus fuerit, ibi n. 10.
Et quando agitur de verificatione Iuriſpatronatus, tunc tempora prouiſionum Apoſtolicarum de medio deducuntur, ibi n. 11.
Antequam ſint expeditæ, ſi fructus percipiantur nulliter percepti dicuntur, & præſertim, quãdo in gratia adeſt Decretum, vt illi, vigore litterarum Apoſtolicarum de ſuper conficiẽdarum percipiantur, ibi n. 56.
Canonico Eccleſiæ Cathedralis, tanquam perſonæ in dignitate conſtitutæ ſuper commiſſione euidentiali dirigi poſſunt, concluſ. 126. num. 100.
Continentes gratiam penſionis motu proprio reſeruatæ ſunt exequẽdæ, licèt impetrans illas non iuſtificauerit, nec in quaſi poſſeſſione exigendi penſionem exiſtat, ibi n. 69. cum ſeqq.
Contrarium, num 71.
Primam opinionem extende, vt num. 72. & 73. & vide in Verbo Gratia.
Contra ſucceſſorem illius, qui penſioni non cõſenſit ſunt iuſtificandæ, ibi n. 5.
Et id procedit, etiam ſi executiuè procedatur, quia in gratia ſemper intelligitur clauſula, ſi preces veritate nitantur, ibi n. 6.
Contra tertios conſentientes executione carent, ibi num. 7.
Expeditæ non dicuntur, niſi eis plumbatis, ibi num. 53.
Declara tamen, quòd data relaxationis litterarum datam plumbationis non probat, ibi num 54.
Expeditæ præſumuntur de mandato eius, cuius intereſt, ibi nu. 55.
Executionem paratam habent, ibi n. 1. & concluſ 128. ſub nu. 265. & 907.
Declara, vt in concl. 126. nu. 2. & concl. 135. nu. 18. 53. & 149. cum ſeqq.
Eam paratam non habent, quando eſſent per Sententiam vulneratæ, concl. 126. n. 94.
Et quando illæ vulneratæ dicantur, vide ibid. & num. 95. cum ſeqq.
Parte opponente in omnibus ſunt iuſtificandæ, ibi nu. 3 & ſub nu. 6.
Quando legitimo tempore, & ante commiſſionem expeditæ præſumantur, vide concl. 126. num. 56.
Quando Iudex partem ab impetitis abſoluit taliter vulneratæ dicuntur, vt earum executioni amplius non ſit locus, ibi n. 99.
Si non verificentur attentatæ dicuntur, concl. 126. num. 8.
Extende id præcipuè procedere in verificatione Iuriſpatronatus, quando ea eſt in conditione poſita per clauſulam, verificato prius per te dicto Iurepatronatus, ibi nu. 9.
Si pronuncietur eas nõ eſſe iuſtificatas, non ob id prohibetur, quin de nouo iuſtificari poſſint, ibi n. 97. & concl. 135. n. 189.
Solum ad probationem gratiæ requirũtur, concluſ. 126. ſub n. 57.
Subreptitiæ dicuntur, ſi in illis non fuerit facta mentio de lite, ibi n. 14.
Et tunc proceſſum ad vlteriora fieri impediunt, ibi num. 15.
Declara tamen, quòd illud vitium tollitur, quoties in illis appoſita fuerit clauſula (Cuius litis ſtatum) per quam ſufficiens mentio litis facta dicitur, ibi nu. 16.

Item

Item ſubreptitiæ dicuntur, quando non fuit narratum beneficium v. g. vnitum habere Iuriſdictionem in ſuo territorio, & quòd pari modo eſſet caput in Eccleſia, ibi num. 17. vbi ratio aſſignatur.

Item tales dicuntur, quando non fuit expreſſũ quòd beneficium dignitas Monocularis eſſet, ibi nu. 18. & ibi ratio aſſignatur.

Declara tamen, vt ibi n. 19.

Subreptitiæ dicuntur, ſi taceretur beneficium vnitum eſſe Prioratum in Eccleſia Collegiata ibi num. 20.

Subreptitiæ dicuntur, quando in eis Cura animarum non exprimeretur, concluſ. 126. num. 21.

Declara tamen, vt ibi nu. 22. cum ſeqq. & vide in Verbo Cura animarum.

Subreptitię dicuntur, quando expreſſa mentio non fieret, beneficium requirere reſidentiam, ibi num. 30.

Fallit, quando beneficium eſſet ſimplex, ibi num. 31.

Subreptitiæ autẽ non dicuntur, ſi non fuerit facta mentio de concurſu, & magna Populi deuotione, ibi n. 34.

Item tales non dicuntur, ſi expreſſa mentio nõ fiat eleęmoſinarum, quæ non ſunt certæ, vel Miſſarum, & aliorum, quæ ex eleęmoſinis pẽdent, ibi n. 35.

Subreptitiæ non fiunt ex taciturnitate qualitatum, quæ de iure inſunt, ibi n. 36. & ibi ratio aſſignatur.

Item ſubreptitiæ non dicuntur, ſi non fiat expreſſa mẽtio illarum qualitatum, quæ de iure in conſideratione non habentur, ibi nu. 37.

Subreptitiæ dici non poſſunt, ob non factam mentionem poſſeſſionis annalis, dum in gratia illi regulę de annali derogatum fuit, concl. 126 num. 44.

Subreptitiæ non dicuntur, quando continent clauſulas, quarum vigore id exprimitur, quod omiſſum vitiaret, ibi n. 45.

Super admiſſione alienationis rei Eccleſiæ cum clauſula (ſi in euidentem vtilitatemem) vel cum clauſula (vocatis vocandis, vel ſi tibi cõſtiterit) quid operentur, vide concl. 85. nu. 47. cum ſeqq.

Super admiſſione alienationis rei Eccleſię, cum clauſula (ſi in euidentem vtilitatem) non ſuffragantur, quando alienatio non ſit neceſſaria vel vtilis, & vtilitas ſit clara, & indubitata, concl. 85 n. 64.

Plura vide in Verbo Alienatio rei Eccleſiæ.

Vulneratæ non dicuntur, ſi Iudex pronunciaret ſuper nullitate proceſſus, qui executionem daret litteris, antequam iuſtificaretur illa clauſula (dummodo remaneãt mille pro Epiſcopo) concl 126. n. 96. & ibi ratio aſſignatur.

Vulneratæ non dicuntur, quando Iudex Sentẽtiam abſolutoriam ab expenſis protulit, ſed hoc non obſtante, Iudex, cui fuit cauſa commiſſa eas executioni demandare poterit, ibi num. 98. & ibi ratio aſſignatur.

Illarum executio eſt retardanda, donec illę verificentur, concl. 167. n. 38.

Earum executionem aliquo modo impedire curans in Cenſuras Eccleſiaſticas, & Sententiam maioris excõmunicationis incidet, concluſ. 126. n. 85. & ſeqq.

Earum executio legitimè impediri poteſt, quãdo illę eſſent expeditæ ſuper appręhenſione poſſeſſionis alicuius beneficij, quod clarè, & notoriè de iure Patronatus eſſe appareret, ibi num. 93.

Illarum expeditio non eſt neceſſaria adeſſe de tẽpore poſſeſſionis, quia ea vigore ſupplicationis capi poteſt, adeò vt, ſi quis eadm ſpolietur, ſit reſtituibilis, ibi nu. 57.

In forma (Rationi congruit) ius de nouo non tribuit, ibi n. 58.

Earum iuſtificatio tres Sententias conformes non requirit, quia alias via executiua pro exactione penſionis nunquàm daretur, concl. 126. num. 4.

Sed non eſt neceſſaria, quando de mandato illius, cui præſentatæ fuere regiſtratæ reperiuntur, ibi nu. 77. & ibi ratio aſſignatur.

Et maximè ſi talis regiſtratio cauſæ cognita eſſet facta, ibi nu. 78.

Earum iuſtificatio non eſt neceſſaria, quando in illis eſſet expreſſus ferè totus tenor illius rei, de qua agitur, & præſertim, ſi eſſet addita clauſula; Quorum tenores, &c. Et Decretum irritans, ibi n. 82. & 84.

Tenor earum, quæ delegato diriguntur pro faciẽda Synodo, inſeri debet in citatione fienda Abbatibus, & cæteris Pręlatis abſentibus, vt ad ipſam Synodum concurrant, concl. 1. num. 106.

In illis quid operetur clauſula (Sublata) vide concl 126. n. 83. & latè in Verbo Clauſula.

Illis contrauinire dicitur, qui eis ſimpliciter, & eo modo, quo diſponunt non paret, ſed cum proteſtatione, & aſſertione contrarij, concl. 126 num. 86.

Litteræ cambij, quãdo verè dicantur acceptatę, vide concl. 17. n. 59 cum ſeqq.

Delegationis, niſi pręſententur delegato non creditur, cum ex earum præſentatione illi Iuriſdictio acquiratur, concl. 126 n. 68. & 101.

Nec earum tenor per teſtes probari poteſt, niſi illæ deperditæ fuiſſent, ibi n. 68.

Illę delegationis in citatione ſunt inſerendę; alias citatus contumax non efficitur, ibi num. 103. 104. & 109.

Declara tamen, vt ibi n. 105. cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Gratia, & in Verbo Delegatus.

Litterę dimiſſoriæ, quando concedantur ab Ordinario illis, qui ſunt nullius Diœceſis, vide concl. 1. n. 57.

Et quando concedi poſſint ab Abbate Clericis, aut Monachis, vt ordinentur, vide ibi num. 137. cum ſeqq.

Conceduntur per Epiſcopum loci, in quo, quis eſt Oriundus, vel in cuius Diœceſi beneficium

ob-

obtinet, vel vbi domicilium ſaltem per decẽnium habet, concl. 1. ſub n. 151.
Non ſunt neceſſariæ pro eo Ordinando, qui ſit benè notus Epiſcopo, concl. 1. ſub n. 118.
Litteræ expediri non poſſunt contra impetrantem Apoſtolicum; licet ſecus, ſi eſſemus inter expectantes, concl. 16. n. 15 & concl. 126. num. 81.
Expiditæ pro capienda poſſeſſione nomine Cameræ, per teſtes de auditu probari poſſunt, ſi plena probatio non requiratur, concl. 126. num. 64.
Illæ Mercatorum, quam fidem faciant, vide concl. 167. ſub n. 14.
Miſſiuæ, quę abſentibus ſcribuntur, cum in eis teſtes adhiberi non ſoleant, ſufficit, vt per cõparationem recognoſcantur, concl. 123. ſub num. 52.
Plenè probant contra ſcribentem, concluſ. 131. num. 51.
Originales ſi ex inſpectione appareant authẽticæ probant, licèt ſigillum perierit, concluſ. 120. num. 71.
Illæ Principis materialiter conſideratæ ſunt ſolum probatio tituli, ſecus ſi intellectualiter conſiderentur, concl. 154 ſub n 53.
Quando attendantur, & quando ſupplicatio ad effectum iuſtificationis gratiæ, vide concl. 126. nu. 47 cum ſeqq. & in Verbo Gratia.
Quãdo à ſupplicatione diſcordant, tũc ad Cancellariam remittuntur, vt concordentur, ibi num. 51.
Teſtimoniales Abbatis non probant, quòd profeſſio (verbi gratia) fuerit facta à Monacho, etiam ſi Abbas priuilegium haberet à Papa, vt ſuis litteris crederetur, concl. 1. num. 161. & ibi ratio aſſignatur.
Illæ Vicariatus, quoad illius generalem conſtitutionẽ abſente Epiſcopo per ſolemnem Scripturam veniunt probandæ; eo verò præſente, vel ſi fuerint deperditæ, tunc earum tenor per teſtes probari poteſt. concl. 126. n. 63.
Litterarum antiquarum inſertio de verbo ad verbum diuerſas enunciatiuas operatur, quãuis ipſæ non exhibeantur, concluſ. 120. num. 100.
Litterarum comparatio, vide Comparatio.
Litteras admittens illas approbare cẽſetur, concluſ. 13. num. 51.
Alterius aperiens, quando, & cuius pœna ſit puniendus, vide in Verbo Aperiẽs, & concl. 121.
Illas ſigillans ſigillis alterius falſum committit, concl. 144. n. 12.
Fallit, vt num. 13 cum ſeqq.
Illis Cardinalis legati eſt credendum, quando tamen haberent ſigillum, & ſubſcriptionem Officialium, licèt ſecus, quando de præiudicio tertij ageretur, concl. 155 n. 54
Ex miſſiuis probatur mandatum, concl. 155. ſub nu. 97. verſ. Item.
Illis Ordinarij non creditur in præiudicium prouiſi Apoſtolici, concl. 155 n. 47.
LITTERATVRA in dies, ob continuum exercitium augeri ſolet; at ſecus eſt, quoad mores qui tempore variari ſolent, concl. 131. n. 7.
LIVELLI non exacti tempore mortis teſtatoris in legato facto de fundo comprehenduntur, concl. 136. nu. 38.
LOCA exempta, quando conſtituant territoriũ ſeparatum, vide concl. 1. n. 132.
Non deſinunt eſſe in Diœceſi, licèt de Diœceſi non dicantur, concl. 138 n. 29.
Loca Montium Salis, & Farinæ, vel cum annuis redditibus cõſiſtentia acceſſioni & ciuiles dicuntur, & inter immobilia connumerantur, ac pro illis cõpetit remedium, & habet locum Statutum excluſiuum fœminarum, & remedium Saluiani, concl. 113 n. 41. & 42.
LOCARI Solita, et dicatur aliqua res, ad effectum retractus vnica locatio ſufficit, ſi tamen ea duret quinquè de tempore, quo retractus intentatur, concl. 62. ſub n. 19.
Item, vt dicatur talis aliqua res vltimus ſtatus eſt attendendus, ibidem.
Locatio ad longum tempus ſapit naturam alienationis, & ideo qui non poteſt alienare, nec etiam poteſt ad longum tempus locare, concl. 84 n. 93. & 93.
Si in ea ſit adiecta promiſſio alienationis, tunc nulla tamen alienatio non operatur, licèt tamen caducitatem non cauſet, n 99.
Et alis loca io facta ab eccleſia, quando ſuſtineatur, vide in Verbo Alienatio rei eccleſiæ, & concl. 85. n. 45.
Ad modicum tempus fieri poteſt de re minoris, etiam ſine ſolemnitatibus, interueniente tamen Tutoris auctoritate, concl. 186. num. 188.
Ad tempus facta de agro ſterili conuertitur in perpetuam, ſi ager diligentia conductoris fructus efficiatur, concluſ. 77. num. 8. & vide in Verbo Ager.
Quando potius dicatur locatio quam emphiteuſis, vide concl. 135. ſub num. 21.
Locatio Animalium, vide Animalia.
Concurrens cum adminiculis, vt pura ſolutione Canonis, & cõ ſimilibus, ſufficit ad probãdum dominium, præterquam ſi ad eſt & ſimul diuturnis, quia tunc exacta, & concludens probatio, eſt neceſſaria, concl. 71. n. 40
Concurrens cum ſolutione canonis, quando, & inter quos poſſeſſionem probet, vide concluſ. 75. n. 5 cum ſeqq. & n. 41
Ex aſſictu fieri poteſt, concl. 145. n. 5.
Fieri non debet ab eccleſia agnito conductoris pro minori pretio, quam ab aliis inferatur, quia hæc eſſet læſio conſiderabilis concl. 85. n. 248.
Secus eſt, quando res pluris non valeat, neque plus reperiri poſſit, ibidem.
Ex illa an probetur valor beneficij, vide concl. 145 n. c. cum ſeqq. & in Verbo Valor.
In ea caſus fortuiti ad locatorem ſpectant, niſi aliter inter partes fuerit conuentum, concluſ. 108 num. 15
Si caſus belli, & peſtis ſint excepti in ea, tunc illi

illi non extenduntur ad caſus inundationis, & ſterilitatis, concl.142.n.146.
Locationes debent eſſe vniformes, vt res Eccleſiæ dicatur alienari ſolita, ſed non eiſdem perſonis factæ, quia tunc haberentur pro vna tãtùm, concl.85.n.277.
Duæ eiſdem perſonis factæ habentur pro vna tantum, præſertim, quando poſterior eſſet cõformatio primę, ibidem.
Locationi à debitore factæ tenetur ſtare creditor immiſſus in poſſeſſionem in vim Saluiani, concl 2.n.66.
Et illi anteceſſoris, an, & quando teneatur ſtare ſucceſſor, vide ibi nu.63. cum ſeqq.
Illi Patris, quando teneatur ſtare filius, & pręſertim, quando de detractione legitimę ageretur, vide concl.42.n.705.
Illius Inſtrumentum non probat plenè inſtitiã affictus, concl.75.n.2.
Maximè, quando luſumenta locationum non percutterent tempora illius locationis, de qua ageretur, ibid. nu.3.
Poſterior non dicitur eſſe eadem cum prima, quando v.g. fuit alterata reſpectu nominationis in defectũ generationis, concl. 85. n 278.
Rei Eccleſiæ vltra triennium requiri ſolemnitates in alienatione adhiberi ſolitas, iuxta Paulinam, concl.85.num.92.
Extende id etiam procedere in Pręlato Regiſtratore, ibi n.93.
Fallit primo in locationibus Caſalium, & aliarum rerum, quæ de triennio in triennium fructus afferunt, quia tunc intelligũtur de tribus recollectis, & ſic de nouem annis, ibi num 94.
Fallit ſecundo, vbi Paulina non eſſet vſu recepta, ibid. n.95.
Et quando ea vſu recepta præſumatur, vide ibid.n.96. & 97
Illa rei Eccleſiæ facta, durante prima locatione non valet, ibi n.100.
Declara tamen id procedere, ſi fiat per viam nouæ conceſſionis, ſecus ſi per viam prorogationis, ibi n.101.
Facta vltra tempus permiſſum, an ſuſtineatur pro tempore permiſſo, vel vitietur in totum, vide ibi nu.102. cum ſeqq.
Solita fieri ad longum tempus, ſi fiat vltra tẽpus permiſſum, vitiatur in totum, concluſ.85. num.105.
Extende pluribus modis, vt ibi num. 106. cum ſeqq.
Vna ſolemnis, vel duæ minus ſolemnes, cum ſpacio quadraginta annorum operãtur, vt illa res alienari ſolita dicatur, ibi n.268.
Et ſolemnis dici non poteſt, quando de beneplacito Apoſtolico non conſtat, concluſ. 85. num 270.
Itẽ vt dicatur ſolemnis, opus eſt, vt de ſcientia Papę appareat, quando tamen eſſemus in tempore minori triginta annorum; ſecus ſi in eo tempore verſaremur, ibi n.271.
Locatio rei Eccleſiæ locari ſolitæ, vt fieri poſſit eadem cauſa conceſſionis adeſſe debet, ibi num.282.
Locator anterioribus creditoribus non præfertur in rebus in domum inuectis, & illatis, concl.108.n.37.& vide concl.119.& 30.
Locatorem expellere propria auctoritate nemo poteſt, ſed benè ex Officio Magiſtratus ſic, concl.164.n.1.
Sed ex quibus cauſis poſſit à locatione recedere, vide concl.165.n.3.
Hypothecam tacitam habet pro mercede in rebus in domum inuectis, & illatis, concl. 108.n.37.& vide concl.119.n.9 & 30.
In fructibus ex agris locatis perceptis pro penſione vnius anni, & non vlterius eſt pręferendus, concl.108. n 32. & vide concl.119.n. 10. cum ſeqq.
In fructibus rei locatæ non pręfertur habẽti actionem de dote, quando tamen actio de dote locationi anterior eſſet, concl.108. nu.35. & concl.119.n.30.
Item in fructibus rei locatæ non præfertur ei, qui ſemen pro ſeminando agro mutuauit, concl.108.num 36.& vide concl.119.nu.12. cum ſeq.
Quid probare teneatur, quando agit remedio l. ſi quis conductionis C. locati? vide concluſ. 78.nu.41. cum ſeqq.
Tenetur notificare qualitatem rei locatę; aliàs tenetur ad intereſſe, concl.43.n.6.
LOCVPLETARI nemo debet, cum alterius iactura, concluſ. 86. num. 91. & concl.148. num.219.
LOCVS dati mandati ad delinquendum, an ſit attendendus in puniendo delicto, ſiue potius ille perpetrati delicti, vide concl.12 n.12.
Furti commiſſi, an ſit attendendus, vel ille contrectationis in puniendo fure, vide concl. 12.num.12.
Locus loci, an, & quando ſit exprimendus in accuſatione, vide concl.26 n 41. & 42.
Item, an, & quando ſit exprimendus, vt Inſtrumentum ſuſtineatur, vide ibi ſub n.42.
Qui non eſt Epiſcopi auctoritate erectus, neq; conſecratus non poteſt in Hoſpitale conſtrui, ſed benè Oratorium priuatum ad Orandum poterit deſtinari, concl.95.n.16.
Declara tamen, vt ibidem.
Si non ſit conſecratus, ſed tamen à primordio ad Diuinum cultum deſtinatus, quando in eo ſine licentia Epiſcopi celebrari poſſit, vide concl.95.n.17.
Sacer efficitur per Altare viaticum, & portatile, ibi num.19.
LVCRETIA Romana, quę proſtituit ſe libidini Filij Tarquinij Regis, an ſit damnãda, vel laudanda, vide concl.59.n.60.
LVCRA, & damna in ſocietate communia fiunt, concl.108.num.15. & vide latè in Verbo Societas.
Lucratiua cauſa eſt minus fauorabilis, quàm Oneroſa, concl.78.num.104. & vide in Verbo Cauſa.

Lucri, & damni eſt diuerſa ratio, concluſ. 89. num 333.
Lucrum dotale idem priuilegium habet, quod ipſa dos, cum illud pars dotis dicatur, concl. 42.num.298.
Illud dotis, quod defertur ex Statuto non poteſt Maritus via executiua exigere, etiam ſi cauſam habeat, ab vxore,& filijs reſeruādum eſſet; licèt hæc via benè vxori competat, concl.118.n.29.
Plura vide in Verbo Anteſatum.
Et tale lucrum in legitimam imputatur. concl. 42.n.441.
Lucrum, quando licitè recipi poſſit ex periculo, & aſſecuratione Nauis,vel mercium,aut perſonę tranſeuntis per loca periculoſa,vide latè in Verbo Aſſecuratio, & concluſ. 151. ferè per totam.
Quando licitè ex mutuo, abſque nota vſuræ recipi poſſit, vide concl.151.ſub n.29.
Lucri radicati amiſſio dicitur damnum, vt dixi in Verbo Damnum.
LVCTVS dies, quantum durent, & quibus ſuffragentur, vide concl. 70.n 4.
LVDENS ad iacendum palum in loco ſolito, ſi hominem interficiat, illud homicidium caſuale dicitur, & ſic arbitrio Iudicis puniendū, concl.150.n.11.
Ludere compellens ſocium eſt puniendus, concluſ.102.ſub n°14.
Ludi, qui dicantur honeſti, & qui prohibiti, vide concluſ.42. ſub n. 266. & concluſ. 102. ſub num.13.
Ludus an, & quando pariat actionem ad repetitionem amiſſi, item quando contractus occaſione ludi celebratus ſit obligatorius, vide in Verbo Amiſſum in ludo, in Verbo Contractus, & concl.102.
Et dicitur pabulum Diaboli, quia ex eo facilè inducuntur furta, blaſphemiæ, rixæ, & mali tractatus in familijs ludentium, concluſ.102. num.3
LVXVRIAM vincens perfecta continentia dicitur, Sanctior Dauide, Sapientior Salomone, fortiorquè Sanſone, concluſ. 105. ſub num.6.

M

MACEDONIANVM habet etiam locum in Filijs arrogatis in odium fœneratorū, concl.58.nu.9.
MAGISTER actorum ſi reddatur ſuſpectus, etiam ſui actuarij ſuſpecti erunt, concl.128. num.656.
Magiſtri viarum ampliantes, vel dirigentes vias Ciuitatis, quando propria inſignia in eorum memoriam ibi affigere poſſint, vide concl.144.n.1.& 2.
MAGISTRATVS ſupremi Sententia per Reſcriptum Principis infirmari non poteſt, concluſ 165.nu.70.
Fallit tamen, vt ibi ſub num. 71. & vide in Verbo Sententia.
MAGNVS Magiſter Equitum Hieroſolymitanorum poteſt per Conuentum amoueri, concluſ 66.num.39.
MAIORATVM quis conſequitur, quando arma, & nomen teſtatoris aſſumere grauatur, concl.144.nu.27.
MAIOR ætas præſumitur in contrahente tempore contractus, niſi contrarium appareat, vel per allegantem probetur, concl.72.num. 42. & vide in Verbo Ætas.
Maior ex diuerſis reſpectibus minor effici poteſt, concl.137.ſub nu.8.
Maior dignitas non habens Iuriſdictionem in aliquo loco debet præſtare reuerentiam minori eam in dicto loco habenti, concluſ.66. num.42.
Maiori parti votantium ſtandum eſt, quando eorum vota ſunt diſcordia, concluſ. 168. num. 25.
Et maior pars Capituli quę cenſeatur, vide concl.2 num.11.
Quatuordecim annis, minor tamen viginti, licet quandoq; in delictis non excuſetur, nihilominus mitius arbitrio Iudicis venit puniēdus concl.72.nu n.91.
Quis talis non reputetur, niſi vigeſimoquinto anno perfecto. concl. 116.n.17.
Septuaginta annis non dicitur,qui ſeptuageſſimum annum ſolum fuit ingreſſus,quia ille debet eſſe perfectus. 101 n.17.
Summa habetur pro non adiecta, quādo inter ſummas diſpares alternatiua eſt poſita,concl. 95.num.6.
Maiorum ſuorum appellatione illi intelliguntur vltra Tritauum, cum à Tritauo infrà Parentes dicantur, concl.73.n.31.
Maior,vt poſſit vti priuilegio minoris oportet, vt ſit litis conſors, & quòd res de qua agitur ſit indiuidua, concl.51.num.122. & concl.86 num.117.
Maius vbi eſt, ibi ſilet minus, concluſ.172. ſub num. 2.
MALA fama de præterito non denigrat exiſtērem in bona reputatione de præſenti, concl. 42.num.196.
Mala fides authoris in ſucceſſorem Vniuerſalē, non autem in ſingularem tranſit, concl.173. num.1. cum ſeqq.
Et multa vide ibi ſub nu.26. cum ſeqq.
Non currit, niſi prius interpellatio præcedat, concl.42.n.28.
Non excluditur ex titulo putatiuo, quando ille non eſſet habilis ad tranſlationem Dominij, & ſic tunc ex ea poſſidens fructus ſuos non faceret,concl 52.n.33.
Quando non habeatur in conſideratione, vide concl.70 n.13.
De iure Canonico nunq; præſcribitur, & nedū in authore, ſed neq; in hærede hæredis, concluſ.173.ſub n.26. cum ſeqq.
Quod amplia procedere, vt ibi n.2.
Vt dicatur in emptore rei Eccleſiæ, quid re-

requiratur, vide concluſ. 85. num. 12.
In emptore rei Eccleſiæ facit, vt teneatur ad reſtitutionem fructuum à die alienationis, ibi num.6.& ſub n.12.
Inducitur per citationem, concl.84.n.223.
Illa venditoris non nocet emptori bona fide ſoluenti, concl.88.n.19.
Præſumitur ex omiſſione ſolemnitatum, concl. 52.ſub nu.33.
MALEFICI illi dicuntur, qui incantationibus, & ſuperſtitionibus operantur, concl.128. ſub num.489.
MALITIA hominis adeò creuit in imitanda manu, vt vix dignoſci poſſit manus imitata, ab imitante, concl.123.ſub n.34.
Malitijs adminiſtratorum rerum pupilli, & minoris, quo modo ſit ſuccurrendum, vide cõcluſ.56.n.15.
MALVM eſt addere afflictionem afflicto, concl. 41.num.200.
Malus quis ſit, & quis bonus difficile dignoſcitur, concl 2.n.20.
MANDANS aſſaſſinium perpetrari excommunicatur, etiam ſi mors inde ſecuta non fuerit, & mandatum reuocauerit, concluſ. 150. num 50.
Contrarium, num.51.
Primam tamen opinionem extende, vt n.52.
Delictum fieri à quo Iudice ſit puniendus, vide concl.12.n.12.
Mitius eſt puniendus, quàm ille, qui mandatum exequitur, concl.150 nu 30. & ibi ratio aſſignatur, & n.47 vbi altera ratio datur.
Contrarium, num.46.
Concorda, vt concl.175.num.12.cum ſeqq.
Et an ſit puniendus à Iudice loci, vbi fuit ordinatum delictum, ſiue potius ab eo, vbi fuit patratum delictum, vide concl. 12 n.12.
Ille, & Mandatarius, quando teneantur de affectu, etiam non ſequuto effectu, vide concl.50 num.77.
Mandans non verè, ſed fictè, ac per extenſionẽ facere dicitur, concl.150.nu.47.
Mandatario abſoluto, quando mandans abſolutus cenſeatur, vide concl.175.num.13. cum ſeqq.
Mãdati defectus dicitur inſanabilis, concl.135. num.191.cum ſeqq.
Illius fines diligenter ſũt cuſtodiendi, concl.16. num.61.
Si illos excedat Procurator in alienando, tunc alienatio erit nulla, concl.85.n.30.
Extende, vt nu.31. cum ſeqq. & vide in Verbo Alienatio.
A mandato de manutenendo, quando detur appellatio, vide concl.128.n.25. cum ſeqq.& 800.cum ſeqq.& in Verbo Appellatio.
Illi Principis, quando ſit obtemperandum, & quando non, vide concl. 165.num.105.cum ſeqq.
Mandatum acceptans cenſetur ſe aſtringere ad omnia in eo contenta, concluſ. 16. num. 19.
Mandatum Apoſtolicum, vide Litteræ Apoſtolicæ.
Mandatum cum libera, quid operetur, vide concl.56.num.77.
Illud dans ad baſtonandum, & non ad occidendum, ſi mors ſequatur, qua pœna ille ſit puniendus, vide concluſ.150. num.69.cum ſeqq.
Datum ad abſolutionẽ petendam à iuramento, quando ſit aptum comprehendere petitionẽ abſolutionis à pluribus iuramentis, vide concluſ.11.n.37.& ſeqq.
Datum ad acceptandum beneficium includit, etiam capturam poſſeſſionis, nec non aliorũ iurium, & præeminentiarum, concluſ. 16. num. 58.
Sed illud requiritur eſſe ſpeciale, vt ibidem.
Datum ad locandum, & vendendum, quando cenſeatur quoq; datum ad exigendum, vide concl.47.n.55.
Illud de adiudicando non præbet ſufficientem titulum ad inducendam bonam fidem in creditore, concl.52.n.33.& ibi ratio aſſignatur.
De aſſociando eſt concedendum ei, qui in Inſtrumento habet clauſulam conſtituti, ſiue præcarij, dummodo Inſtrumentum ſit clarum & liquidum, concl.158.n.1.
Extende, & declara, vt nu.2. cum ſeqq. & vide in Verbo Aſſociatio.
De capiendo dari non poteſt, ſi creditor ſuper ſuſpicione fugæ iurare recuſauerit, concl.153. num.31.
De exequendo, quando ſit appellabile, vide concl.128.n.73. cum ſeqq. & n.331.
De manutenendo nunq; tranſit in rem iudicatã, quando tamen Iudex nõ proceſſit per viam cedulę, ſed benè per viam Decreti, ibi n. 25. & 802. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.
Expirat morte regulariter, tàm mandantis, quàm Mandatarij, concl. 49.n.33.
Indiuiduum eſſe debet ad hoc, vt faciat incidere Dominum in pœnam, quia ſpeciale non ſufficit, concl.160.n.110.
Non probatur per aſſertionem Notarij, niſi totum Inſtrumentum mandati fuerit regiſtratum, concl.155.n.96.
Intellige tamen, vt n 97.
Ex quibus præſumptionibus alicui factum cenſeatur, vide ibidem.
Item ex quibus illud incidenter, ſiue principaliter ſit probandum, vide ibi ſub n.97.
Illud obtinens vltra ſummam debitã in expenſis condemnatur, concl.86 n.18.
Procuræ ab Vniuerſitate quomodo ſit concipiendum, vide concl.85.n.236.
Ad turpia, & illicita nunquàm extenditur, concluſ 34.n.10.& concl.135.ſub nu.14.
Quando per Procuratorem illud ſit exhibendũ, vide concl.44.n.18. cum ſeqq.
Ad alienandum fieri debet cum eiſdem ſolemnitatibus, quæ requiruntur in ipſa alienatione, aliàs eſt nullum, concl.85.n.29.
Quomodo ſit faciendũ à Capitulo, vide ibi n.71

Factum

Factum pro vna die tantum finita ille die expirat, concl.47.n.88.

Quando per Epiſtolam dicatur ſufficiens, vide concl.99.n.4.

Reuocatur, quando Procurator fieret vnus ribaldus, concl.49.n.23.

Mandatum relaxatum contra virum exequi nõ poteſt contra bona poſſeſſa ab vxore, concl. 152.n.72.

Mandatum ſeù Sententia continens maiorem ſummam, quàm ſit debitum, quando ſuſtineatur vſq; ad ſummam debitam, vel corruat in totum, vide concl.86. num.14.cum ſeqq.& in Verbo Sententia.

Mandatum ſpeciale eſt neceſſarium ad petendã abſolutionem à iuramento, ad tranſigendum, ac ad obtinendam reſtitutionem in interum, & quando tale dicatur, vide concluſ.160. ſub num.110.

MANVALIA beneficia, quando reddantur affecta, ex appoſitione manuum Pontificis, vide in concl 73. & in Verbo Beneficia, & in Verbo Affectio.

MANVMITTERE non poteſt ſeruum, qui non poteſt alienare, concl.84 n.108.

MANVS Papæ appoſitio ſuper beneficijs, quid operetur, vide in Verbo Affectio, & concl.73.

Illa ſcribentis probatur ex adminiculis, dummodo ea ſint plura, concl.55 nu.26.& concl. 123.nu.32.& 44. cum pluribus ſeqq.

Et quomodo teſtes deponere debeant ad eam recognoſcendã, vide ibi cõcl.123.n 52.& 73.

Ita imitari quandoq; ſolet, vt manus imitans, ab imitata vix dignoſci poſſit, concluſ. 123. ſub num.34.

Plura vide in Verbo Scriptura.

Vt probetur non eſt neceſſe dicere per teſtes talem vidiſſe ſcribere, quando ſumus in illis ſcripturis, quę alijs abſentibus fieri ſolent, cõcluſ.726.n.7.

MANVTENTIONIS iudicium ſummariè cognoſcitur, licèt in eo actorum trãſportario ſit neceſſaria, concl.31.nu.11.& concl. 160. ſub num.144.

Ea ſemper erit dãda detentori, ſi illius poſſeſſio non ſit violenta, ibidem

Eſt danda in poſſeſſione exiſtenti tempore motæ litis, non autem iuris aſſiſtentiam habenti, concl.157.n.31.& 32.

Intellige, vt ibidem, & n.30 & 34.cum ſeqq & omnio, vide concl 120.n 116.

Et ſi detur per decretum, ab ea non datur appellatio, ſecus ſi per Sententiam diffinitiuam, concluſ.160.num.147. & n.148. ratio aſſignatur.

Etiam prędoni non eſt deneganda, & pro ea ſufficit etiam detentio, concl.160. ſub n.144. & ibi ratio aſſignatur.

Illa, quę alicui competebat contra vnum authorem, competit etiam cõtra illius heredes, & ſucceſſores, concl.173.n.8.

Et id præcipuè procedit in penſionario, & cẽſuario; at ſecus in emphiteuta contra Dominum directum, vt ibi nu.9.& ſeqq. & ibi ratio aſſignatur.

Fallit, vt ibidem.

MARCA, ſtigma, & alia ſigna Dominium rei ſignatæ demonſtrant, concl.144.n.4.

Plura vide in Verbo Signum.

MARESCALCVS poteſt retinere equum pro ſuo ſalario in eo medicãdo, intantũ quòd alijs creditoribus venit præferẽdus cõcl. 119.n.35.

MARITI perſona mutata, mutatur etiam titulus dotis, concl.89.n.360.

Illius vergentia ad inopiam, vel illius exilium, aut abſentia, quando ſit iuſta cauſa aſſecurationis, vel reſtitutionis dotis, vide concl.152. num.19.cum pluribus ſeqq.

Aſſerenti ſe ſuam vxorem carnaliter cognouiſſe creditur, etiam ſi vxor contradiceret, concluſ.155.nu.118.

Illi eſt imputandum, ſi mulierem indotatam duxit in materia alimẽtorum, concl.89.n.327.

Maritus alteri demandare poteſt, vt vxorem adulteram interficiat, in caſu, quo ipſe id facere poſſet, concl.59 n.67.

Declara, & extende, vt n.68. cum ſeqq.

Et an vxorem adulteram occidere poſſit, abſq; labe peccati, ſi ea condemnata ſibi tradatur à Iudice, cum præcepto, vel permiſſione, vt eam occidat, vel pœnam, quam voluerit in eam exerceat, vide latè in concl.59. num 51. cum pluribus ſeqq.

Item, an, & quando lucretur dotem, & donationem propter nuptias, ob adulterium vxoris, vide concl59 n.51. cum pluribus ſeqq.

Ille, & mulier, an, & quando poſsint ex cauſa fornicationis propria auctoritate ſe inuicem relinqnere, non expectata Iudicis Sententia, vide ibi n.39.

An, & quando vxorem in adulterio deprærehenſam occidere poſſit propria auctoritate, aut Iudicis Sententia, & quando non, vide ibi num.49.cum ſeqq.

Crudelis, & iniquus dicitur, ſi caſtam vxorem dimittit, fatuus verò, & iniuſtus eſt ille, qui eam retinet meretricem, ibi ſub n.22.

Diſſimulans in vita adulterium vxoris, non ob id tamen prohibetur, poſt illius mortem dotẽ ſuperlucrari, ſi tamen de ea conqueſtus fuerit in vita, ibi n.27. & concl.101. ſub n.6.

Extende, & declara, vt ibidem, & n.28.

Donare volẽs aliquid vxori, ob futuras nuptias, quãdo ſolemnitates Statuti ſeruare teneatur, vide concl.86.n.158.& in Verbo Donatio.

Ducens vxorem, abſq; mentione dotis cogere poteſt, nedum Patrem ad conſtituendam ſibi dotem, verum etiam ipſam mulierem, quãdo ea eſſet diues, concl.89.n.275.

Ducens vxorem indotatam dicitur perſonam vxoris loco dotis recepiſſe, ibid. & n.327.

Dote priuandus eſt, quando non præſtitit alimenta vxori, dum viuebat, vel dum ęgrotabat non adhibuit Medicum, aut adhibuit illum, ſed imperitum; niſi tamen in tempore peſtis eſſemus, ibi n.375.

Fallit

Fallit, quattuor modis, vt ibi num. 375.

Si ſit egenus vxori diuiti ſuccedit in quarta parte bonorum, ne ipſe mendicare cogatur, ibi num. 296.

Emendo propria auctoritate vnam rem ex pecunijs ex fundo dotali redactis vxori præiudicare non poteſt, ita, vt illa res dicatur fundus dotalis, & præcipuè ſi ea eſſet ære alieno grauata, concl.69.n.56.

Ille, & mulier contrahentes ſcienter matrimonium illicitè perdunt dotem, quæ fiſco applicatur, etiam ſi diſpenſatio ſuperueniat, concl. 59. num.93.

Intellige tamen, & declara, vt ibidem.

Ille, & mulier dicuntur duo in carne vna, concl. 54.num.45.

Dicitur Pater turpitudinis, qui celat crimen vxoris, concl.59. ſub n.22.

In reſtitutione dotis tenetur, etiam reſtituere acconcium, & alia bona, quæ cauſa Matrimonij dantur, quia ea priuilegio dotis vtuntur, concl.24.n.13.

Item in reſtitutione dotis, an, & qn̄do teneatur ad rem, vel ad pretium, vide concluſ.68. per totam.

Ille in teſtamento non poteſt vxori tollere quartam ipſi miſerationis cauſa debitam, concluſ.89.n.52.

Non poteſt inuita vxore, nec vxor inuito marito Monaſterium ingredi, & Religionem profiteri, ibi n.301.

Non poteſt via executiua lucrum dotis exigere, concl.118. ſub n.29.

Extende, vt ibidem, & vide in Verbo Lucrum.

Non tenetur in pluſquam facere poſſit, concl. 152. num.78. cum ſeqq.

Occidere poteſt impune hominem repertum in Camera cum eius vxore, & præſertim ſi mulier, nō obſtantibus proteſtationibus Mariti, eoq; inuito voluerit cum eo conuerſari, & alloqui, concl.59 n.102.

Occidens Mulierem ſub figura ſimulati Matrimonij perdit antefatum, ibi n.92.

Occidens vxorem adulteram, quare non ita impunis euadat, ſicut Pater occidēs filiam?, vide concl.150.n 8.

Per matrimonium ratum, licèt nondum conſumatum acquirit ius in corpus vxoris, concl. 59.num.19.

Quando poſſit accuſare vxorem de adulterio, & è contra, vide in concl.59.n.71.cum pluribus ſeqq.

Quando arboribus, lapidicinis, & Theſauro in fundo dotali inuentis vti, & frui poſſit, vide concl.136.n.8.10.& 25. cum ſeqq.

Quando cohabitare cum vxore in hæreſim lapſa, & eam alere teneatur, vide concl.89. nu. 293. cum ſeqq.

Quando dicatur habere conſtitutam dotem in omnibus bonis vxoris, vide concl. 170 ſub num. 19.

Quando fundum dotalem alienare poſſit, pro alendo, vel ſe liberādo a car[illegible]bus, aut ſimili neceſſitate, vide concl.84. nu.139. cum ſeqq. concl.87.n.19.cum ſeqq. & concl.89. nu.296. cum ſeqq.

Quando legat aliquid vxori, an cenſeatur illud velle cum dote compenſari, concl. 36.n.38.

Quādo nomina debitorum pro dote accepit, tenetur ea proprijs ſūptibus exigere, quādo tamen impenſæ non eſſent magnę, ſiue neceſſariæ, ſed quoad alimenta vxoris poteſt ſe excuſare, concl.89.n.270.

Declara tamen, vt ibi n.273.

Quando, ob non ſolutam dotem, vxorem è domo expellere poſſit, vide ibi nu. 269. & 274. cum ſeqq.& n.326.cum ſeq

Quando, ob adulterium vxoris poſſit petere ſeparationem Thori fieri, & Religionem profiteri, vide concl.59.n.9.& ſeqq.

Quādo poſſit impedire executionē ſuper rebus dotalibus, ab eo poſſeſſis factam, vide concl. 118.num.94.

Quando reuocare poſſit vxorem à Religione, & eam ad vſum Matrimonij reducere, vide concl.59.n.9.

Quando vxori alimenta pręſtare teneatur, vide concl.89.n.268.cum ſeqq.

Remittens iniuriam mulieri, ob adulterium non cenſetur tamē remittere pœnam, ex ſententia acquiſitam, concl.40. n.11.

Extende, & declara, vt concl. 59.n.23.cū ſeqq.

Retinens vxorem adulteram in domo ſcienter lenocinium committere dicitur, & non poteſt amplius ſeparationem Thori petere, ibi n.22.

Si confeſſus fuerit recepiſſe dotem, & poſtea contractus mutui fuiſſet celebratus, tunc intereſſe petere non poteſt, concl.118.num.20. & 21.

Si eius negligentia fundum dotalem præſcribi patiatur, talis præſcriptio non mulieri, ſed ſolùm marito nocebit, concl.87.n.31.

Si promiſerit facere renunciare, ſine ratificare ab vxore, quando illi opponi poſſit de illius non adimplemento, & ſic fructus dotis à dotante retineri, vide concl.50 n.56.

Si promiſit totam, & integram dotem vxori reſtituere, tunc cenſetur renunciaſſe Statuto de lucranda dote, vel eius parte loquente, concl.89.n.404.

Vt lucrari poſſit fructus dotis, quæ requirātur, vide ibi nu.343.

Et quando illi debeantur, abſq; mora, ob ſuſtētationem onerum matrimonij, vide ibidem.

MARTINI conſuetudo, quādo habeat locum, vide concl.56.n.69.

MASCVLINITATIS mentio, quando arguat animum conſeruandæ agnationis, vide concl. 81.nu.18.& 34. cum ſeqq.

Et quando iſta qualitas maſculinitatis intelligatur in alijs ſubſtitutionibus repetita, vide concl.149. ſub n.20.

Maſculinum non ſemper concipit fœmininum in vltimis voluntatibus, concl.142.n.30.

Item in contractibus non concipit fœmininum, ibi num.31.

Fallit iuxta Impropriam, & latam ſignificationem, ibi n.32.
Quid in materia odioſa, & pœnali, vel indifferenti, ac in Statutis, Reſcriptis, Priuilegijs, Emphyteuſi Eccleſiaſtico, vel vbi agitur de abſurdo euitando? vide concl. 142. num.33. vſquè ad 39.
Non incipit fœmininũ in materia differenti; ſecus ſi materia eſſet indifferẽs, concl.149.n.21.
Et quando materia differens, vel indifferens, dicatur, vide ibid.& n.23.
Maſculis non extãtibus tempore purificati fideicommiſſi, tunc vocatio deſcendentium fœminas comprehendit, ſi ſtatutum eas, ob Maſculos excludat, ibi nu.22.
Illi ſunt præferendi fœminis in reſtitutione dotis, concl.81.n.70.
MATER an reſtitutionem ſuæ dotis petere poſſit, antequam rationem adminiſtrationis tutelæ reddiderit, vide concl.56.nu.75.& ſeq. & concl.152.n.63. & ſeqq.
Eſt magis certa de filio, quàm ſit Pater, concl. 105.ſub num.18.
Ex quibus cauſis priuetur legitima Filij, vide concl.42.n.170.cum ſeqq.& 249. cum ſeqq.
Filias dotare tenetur in ſubſidium, quando Pater eſſet pauper, & Filia non haberet de proprio, vnde congruenter dotari poſſet, etiam ſi bona Matris eſſent fideicommiſſo ſubiecta, concl.8 ſub n.168.& vide etiam concl.42.n. 440.& concl.174.n.10.& 13 cum ſeqq.
Filio, ſiue Filiæ in legitima non ſuccedit, ſi illi moriantur cum filijs, etiam naturalibus, concluſ.42.num.169.
Filios ſuos obliuiſci non debet, concl.128.ſub num.205.
Filium amare non præſumitur, concl.105.n.17.
Contrariũ, ibi n.18. vbi ratio pulchra aſſignat.
Filium fraudare velle non præſumitur, nec fraudanti acconſentire, ſed potius illius indemnitati conſulere cenſetur. concl.86.n.140.
Habet retentionem bonorũ filij, donec ſit reddita adminiſtrationis ratio cõcl.153.ſub n.13.
In ſucceſſione filij præfertur Auo, concluſ.174. num.14.
Non dicitur agnata filio, ibi n.54.
Promittens ſimpliciter dotem pro filia, licèt cenſeatur fideiubere pro marito, & non eam dare de ſuo, tamen talis promiſſio ſuſtinetur, ibi num.22.
Promittẽs antefatum vxoribus filiorum, minus obligatur, quàm ſi promitteret viris dotem filiarum. concl.118.
Pro dote communis filiæ ſe obligans, vnà cum Patre, an ſolemnitates Statuti ſeruare teneatur, vide latè concl.86.n.165 cum ſeqq.
Pro Filio ſe obligans ſolemnitates Statuti ſeruare tenetur, concluſ. 86. num. 124.
Et an illas etiam ſeruare teneatur, quando vult donare filio, vide ibi n.125. cumeqq.
Præfertur omnibus in tutela filij, licèt per alios ab eius hæreditate excludatur, concl.142. n, 96.& concl.174.n.17.& 19.
Quãdo per pupillarem ſubſtitutionem cenſeatur priuata ſua legitima in bonis filij, vide cõcluſ.42.nu.153. cum ſeqq.
Et quando excludatur à legitima filij ex ſubſtitutione pupillari, vide ibi n.153.cum ſeqq.
Quãdo poſſit plus dare, vel relinquere vni filio, quàm alteri, vide concl.64.n.8.& ſeqq. & vide concl.42.n.680.
Relicta vſufructuaria omnium bonorum, viuẽtibus filijs, alimenta tantum habere debet, ipſis verò mortuis plenum vſumfructum recipit, concl.89.num.203.
Siue ſit legitima, ſiue adultera filium intra biẽnium lactare tenetur, ibi n.181.
Declara tamen pluribus modis, vt ibid. & nu. 182. cum ſeqq.
Trãſiens ad ſecunda vota poteſt eius fratrẽ, & etiam Vitricum in Tutorem filij nominare, etiam idoniori omiſſo, dummodo Iudex nominatos ab ipſa Matre, vti idoneos confirmet, concl.128.n.361.
Contrarium, vt ibid.
Concorda, vt ibidem.
Et quando teneatur reſeruare filijs, vide remiſſiuè concl.42.num.680.
Tranſiens ad ſecunda vota, quãdo obid tutela filij priuetur, vide concl.174.n.17 cum ſeqq.
Item, quando priuetur ſucceſſione filij, ſi ei tutorem non petierit, vide concl.128.n.361.
Tutrix ſi non curauit exigere credita eorum, quorum bona adminiſtrat, neq; curauit ſibi de ſuo credito ſatisfieri, tunc alimenta, fructus dotis, & aliud intereſſe perdit, concl.56.n.142.
Matri non currit tempus datum ad perendum tutorẽ filio, niſi à die ſcientiæ, concl.42.n.180
Et quomodo ſit probanda illius ſcientia, vide ibidem, & n.176. cum ſeqq.
Illi, quando filius alimenta præſtare teneatur, vide concl.89.n.193.& 203.cũ ſeqq.& n.213. cum ſeqq.
Illius aſſertio, an, & quando probet ætatem filij, vide concl.72.n.34. & 35.
Eius fauore non tenet alienatio rei alienari prohibitę, concl.87.n.128.
Aſſerenti filium eſſe cum adultero conceptum non creditur, concl.59.n.133.
MATERIA proxima actui nõ habetur pro actu, vbi facti eſſentia eſt neceſſaria, concl. 66.n.35.
Subiecta ſemper in diſpoſitionibus attendenda venit, concl.149 n.7.& 20. cum ſeqq.
MATRIMONIA de iure Canonico debẽt eſſe libera intantum, quòd etiam ſine conſenſu parentum contrahi poſſunt, licèt ſecus de iure Ciuili, concl.89.n.167.
Et cui Iuri in hoc ſit ſtandum, vide ibi n. 168.
Exitus malos habere ſolent, quãdo dotes promiſſæ non ſoluuntur, ibi n.275.
Matrimoniales cauſæ ſunt in prima inſtantia coram Ordinario loci agitandæ; Immò in illis non poteſt quis in ſecunda, vel tertia inſtantia extra Prouinciam trahi, niſi prę ſtitis alimentis, & litis expenſis, docto tamen prius coram Ordinario de vera paupertate

pertate illius, qui extra Prouinciam trahi deſideratur, concl.90.n.16.
In Matrimoniali cauſa affinis non impeditur, quominus ad teſtificandum admitti poſſit, concluſ.76.n.12.
Matrimonij contrahendi impedimentum non ceſſat, affinitate per mortem diſſoluta, concl.76.num.8.
Illius oneribus ceſſantibus, ceſſat quoq; intereſſe dotis, concl.89.n.356.
Eius onera ſolùm dicuntur correſpectiua, ad victum vxoris dum ea viuit, non autem ad illum filiorum, ibidem.
Matrimonium dicitur Sacramentum, quod fuit à Deo inſtitutum, ibi ſub nu 168. & ibi habetur quibus legibus illud ſubijciatur.
Eo diſſoluto penes quem ſint alendi filij, vide ibi nu.187. cum ſeqq. et in Verbo Alimenta.
Illi in dubio ſemper eſt fauendum, concl.115. ſub num. 1.
Putatiuo inter coniuges cõtracto valdè indulgetur, ob præſumptam illorum bonam fidem, immo illud in multis caſibus pro vero reputatur, concl.59.n.93.
Eo ſoluto priuilegium dotis ceſſat, concluſ.89. num. 356.
Contrarium, ibi n.362.
Et illo ſoluto, quando maritus fructus dotis exigere valeat, vide concl. 89. num. 356. cum ſeqq.
Illud arguitur ex diſpenſatione obtenta, licèt poſtea ea ex aliquo defectu detegeretur imperfecta, concl.109.n.19.
An, & quando arguatur ex datione, vel portione annuli, vide concl.115.nu.1. cum ſeqq. & in Verbo Annulus.
Arguitur, quando ſponſorum conſenſus, cum aliquo ſigno, vel nutu, etiam ſine verborum expreſſione deprehenditur, maximè quando vltra illa ſigna, etiam copula carnalis ſubſequeretur, ibi ſub nu.1.
At ſecus ex receptione munerum amplexu, & oſculis, quia tunc ex illis ſignis illud arguendum non venit, ibi n.7.
Clandeſtinè factum inter coniuges non ignorantiam, ſed potius ſcientiam impedimenti arguit, concl.9.n.5.
Contractum non dirimitur propter affinitatem ex fornicatione contractam, niſi ea ſit in primo, vel in ſecundo gradu, concl.76.n.1.
Illicitè illud contrahentes vir, & vxor qua pœna puniantur, vide concl.59.n.93. & in Verbo Maritus.
Non contrahitur per tacitam immiſſionem annuli in Eccleſia, vel ſi ſponſa ſolùm capite annueret, niſi ob verecundiam id faceret, & verba Matrimonij ex parte alicuius præceſſerint, concl.115.n.10.
Non dos, ſed conſenſus Matrimonium facit, concl.89.n.268 & 275.
Quando inter coniuges contractum præſumatur dixi remiſſiuè concl.115.n.1.
Si ſit contractum ſub conditione obtinendi diſpenſationem, vel Apoſtolicam confirmationem, aut reſeruato Beneplacito Apoſtolico, tunc pendente dicta conditione locus eſt pœnitentiæ, concl.85.n.245.
Extende idem procedere, etiam poſtquam ſit expedita diſpenſatio, & ſic beneplacito ſecuto, ibid. vbi ratio aſſignatur.
Spirituale contractum cenſetur inter Monaſterium, & Abbatem, concl.89 n.485. & ſeq.
MECVM qui contraxit ille mecum agat, concluſ.49. num.1.
MEDICI, & Doctores legum, quando dicantur ab oneribus immunes, vide concluſ. 54. num. 45.
Medicinę, & ſalarium Medici, quando veniant appellatione alimentorum, vide concl.89.n. 559.& 564. cum ſeqq.& in Verbo Alimenta.
Medicus egrotos curare neſcit, niſi fuerit infirmatus, concl.2.n.26.
Morbum curare neſcit, ſi illius cauſam ignorat, concl.117.n.2.
Subuenire tenetur gratis ægrotanti extremè laboranti, etiam ſub pœna peccati mortalis, concl.60.n.104. & ſeq.
Et quando quis dicatur extremè indigere, vide ibid. dicto n.104.
Quando ſine peccato dare poſſit poculum mulieri, vt faciat abortum, vide concl.7.n.12.
MELIORAMENTA faciens in re ſubiecta fidei commiſſo per meliorantem ſcienter empta, tunc ea animo donandi feciſſe præſumitur, concl. 62. n.120.
Intellige tamen, vt ibidem.
Sed facta eo animo, vt per impotentiam reſtituere debentis ea refici non poſſint, non ſunt reſtituenda, concl.170. ſub n.45.
Facta in feudo, & Emphiteuſi recuperari debent à Vaſallo, & Emphyteuta, concl. 62. num. 123. & concluſ. 170. num. 44. cum ſeqq.
Declara tamen, vt in dicta concl.62.nu.124. & concl.170. ſub n.46.
Facta in feudo, & Emphyteuſi inuito Domino vendi non poſſunt, & in omnem euentum idem Dominus eſſet præferendus, concl.136. ſub num.21.
Quę conſiſtunt in plantando, & ſtercorando non reficiuntur, concl.136.n.21.
Ea rei Emphyteuticæ ſpectant ad hæredes, & ſucceſſores finita Emphyteuſi, abſq; eorum culpa, & ideò obligari, & hipothecari poſsũt, abſquè caducitatis incurſu, concl. 84. nu.92. & concl.87.n.36.
Quando dicantur vtilia, & neceſſaria, vt deducantur, vide concluſ. 170. nu.46. & melius concl.136.n.21.
Eorum impenſę, quando ſunt reficiendæ, an ſit attendendum id, quod fuit impenſum, aut id, quod fuit melioratum, vide concl. 69. nu.51. cum ſeqq. & concl.170.n.46.
Et vt ea non reficiantur, quomodo ſit facienda interpellatio ea facere volenti, vide ibi ſub num 46.

Meliorationis compenſatio in vna parte cum deteriorationе in alia caducitatem non excuſat, concl.136.n.23.
Ea legitimè poſſunt acquiri Eccleſiæ ex pacto de illis lucrandis in euentum caducitatis propria culpa, concl.136.ſub n.21.
MELIVS eſt incumbere rei, quàm actioni, concluſ.85.n.132.
MEMBRA à capite diſiungi inconueniens, et contra Ordinem naturæ dicitur, concl. 137. ſub num.27.
Membrum inutile debilitãs, qua pœna puniatur, vide concl.136.ſub n.33.
MEMORIÆ habilitatem conſiderare eſt arbitrarium Iudici, concl.134.n.20.
Memoria Patris, tàm per filios vtrinque coniunctos, quàm per conſanguineos tantùm conſeruari poteſt, concl.42.n.94.
Memoria ſocietatis Officij, quando poſſit procedi contra Officialem, et obligatos in ea, vide concl.155. ſub nu. 112.
MEMORIALE contra ſcribentem non probat, neq; illum obligat, licèt videatur vim confeſſionis extraiudicialis habere, vel adminiculum arbitrio Iudicis inducere, concl.123.ſub num.6.& 22.
Illud expeditum per verbum fiat, vel fiat iuſtitia quid operetur, circa gratiæ conſecutionē, vide concl.154.n.54.57.& 61.
Et intelligitur prout de iure, cócl.167.ſub n.32.
Et quando Iuriſdictionem tribuat, et quando non, vide ibi n.33.
MENDACIVM necat priuilegium, & præſertim, ſi cum dolo fuit contractum, concl.154.n. 100.& 101. vbi dantur exempla.
MENDICVS ille non dicitur, qui ſibi victum arte quęrere poteſt, concl.89. ſub n.282.
MENS contrahentis etiam ex actu nullo depræhenditur, concl.84. ſub n.39.
Illa teſtatoris facit tranſmiſſibile id, quod de ſui natura non eſt tale, et è contra, concl. 89. num.590.
Et quando ab hærede declarari poſſit, vide concl.15.nu.26.et concl.51.n.9. cum ſeqq.
Menſæ Epiſcopali, quando aliquid incorporatum dicatur, vide in Verbo Incorporatæ res.
MENSIS datus ad acceptandum beneficium, quomodo intelligatur, et pro quot diebus accipiatur, vide concl.97. ſub n.10. remiſſiuè.
Et quando eſt proprio nomine vocatus, tunc computatur à media nocte vltima menſis præcedentis, vſquè ad mediam noctem vltimam menſis, de quo agitur, ſi verò nomine appellatiuo vocetur, tunc fit computatio à die termini, ita vt ſi terminus vnius menſis incipiat 20. Aprilis finietur 20. Maij, concl.97.n.10.
Quando debeat eſſe vtilis, et quãdo continuus; Item quando de diebus 30. et quando de 31. vide concl.129.n.260.263. et 264.
Menſes facti Apoſtolici, quando deſinant eſſe tales in materia alternatiuæ, vide concl. 97. ſub num. 62.
MENSVRARI non debet ædificium, quando ſunt menſurandę terræ alicuius Poderis, ſiue Caſalis, aut Poſſeſſionis, niſi aliud inter partes fuerit conuentum, concl.62.n.97.
Menſurari territorium debet, quando dubitatur quis ſit ordinarius alicuius Diœceſis, concl.1. num. 56.
MENTECAPTVS, & furioſus æquiparantur, concl.142.ſub n.109.
Ille, et furioſus matrimonium carnale, vel Spirituale coſitrahere non poſſunt, concluſ.142. num. 109.
Quis talis dici poteſt, dum talis à ſuo Patre reputatur, ibi n.112.
MENTITA cum proteſtatione data, ideſt dicendo tu mentiris ſaluo honore tuo, quando ſit punibilis, & quando non, vide concl.40. in principio, concl.109.num.39. cum ſeqq. & in Verbo Iniuria.
Et mentiri, quando præſumatur conſtitutus in articulo mortis, vide in Verbo Moribundus.
MERCATORES Anconæ ibi, & non aliundè conueniri debent, concl.167. ſub n.114.
Quomodo inter illos agatur in Iudicio, vide ibidem.
Falliti ad Eccleſiam confugientes, quando ab ea extrahi poſſint, vide concl.133.n.26.
Illi, et Artifices, quomodo inter ſe differant, vide concl.147. ſub n.16.
Mercatori non licet ſignum alterius mercatoris ſibi aſſumere, concl. 144. nu.9. et concl. 147. num. 27.
Extende, vt in concl.171.n.8.
Et quos libros edere teneatur, vide concl. 71. ſub num. 15.
Quando illi debeantur alimenta ex mercibus ſequeſtratis, vide concl.89.nu.515. cum ſeqq. et num.522.
Libro eius in quibus ſit credendum, vide concluſ.55.num.28.
Mercatorum appellatione non veniunt Artifices in Statutis, concl.147.n.16
Eorum libri plenè probant, ſi ſint approbati à lege generali, vel municipali, concluſ. 71. num. 15.
Quomodo inter ſe agant, vide ibi ſub eodem 15. et concl.167.n.114
Eorum ſtylo ſtatur, quando difficultas inter contrahentes oritur, concl.151 n. 1.
Mercatura dicitur ars mœchanica, ſed in multis locis nobilitatem non denigrat, concl.147.n. 1. et ſeqq.
Illam per quot actus quis exercuiſſe, aut quis ſolitus ſit negotiari dicatur, vide in Verbo Negotiari, et in concl.86. ſub n.232.
MERCEDIS cauſa, quando ſit appellabilis, et quomodo in ea procedatur, et quando merces ex lapſu trium annorum ſoluta præſumatur, vide concl.128.n.296.cum ſeqq.
Illius remiſſio, quando ſit facienda propter ſterilitatem, vel alium caſum, vide concl.75. num. 14.

Merces maior debetur illi,qui magis elaborauit concl.60.nu 94.

Corruptæ , aut cum corruptis admixtæ , aut proijciendæ ſunt, aut concremandæ,concluſ. 111.nu.19.

Licitas,ſi quis cum illicitis ſcienter deferat,tūc quoad omnes in commiſſum offendit , concl. 151.num.37.

Illarum aſſecuratio, quādo valeat,et quid operetur,vide in Verbo Aſſecuratio,et concl.151

MERETRICES , quæ dicantur, ac de illarum pœnis, et infelicitatibus, vide concl.161. ſub nu.17. remiſſiuè .

Ad illas accedens puniri non poteſt, ſi tamen inter ſolutos agatur, ibi ſub nu 16.

Tollerantur ad euitanda maiora mala , ibi ſub num.16.

An gaudeant beneficio l.vnicę C. quando Imper. inter pup.& viduam,vide concl.167.n.8.

Meretrix, an, et quando in conſcientia reſtituere teneatur id , quod ob copulam doloſè extorſit, vide concl.150. n.6. & prius concl.58. num.128.

Et quando de eius bonis diſponere valeat,vide concl.159.n.7.et ſeqq.

Cogi poteſt,et aſtringi ad patiendum ſe proſtitui , abſq; quòd violans vlla pœna puniendus veniat, licèt à peccato non excuſetur , concl. 161. ſub nu.16.

Contrarium, ibi ſub n.17.

Concorda, vt ibidem.

Conuenire poteſt accedentem ad illam , vt ſibi iuſta merces ſoluatur, ibidem.

Et talis dicitur illa, quę paſſim,et palam omnibus pro quęſtu ſe proſtituit , et cuius turpitudo,ſit publicè venalis , ſiue ſit in lupanari, ſiue in caupona , vel quocunq; alio loco , immò etiam ſine quęſtu Meretrix eſſe poteſt, concl. 59 nu.86.et concl.105.n.7.

Dicitur perſona pauper, & miſerabilis , concl. 60.num.103.

Æquiperatur prodigo,& furioſo,cōcl.167 n.8.

Per quot actus poſſit dici talis, vide concl.48. num.60.

Teſtimonium ferre , ac de ſuis bonis teſtari valet, concl.161.n.17.

Intellige tamen, vt ibidem .

MERITA , et demerita conſiderari nō poſſunt in eo, qui nondum eſt natus , concl.73.nu.23. & ibi ratio aſſignatur .

Illa, pro quibus fit in aliquem alienatio rei Eccleſiæ, debet aliundè probari,quàm per aſſertionem alienantis, & debent eſſe ratione obſequiorū Eccleſiæ præſtitorū,concl.65.n.334.

MERO Imperio conceſſo, venit quoq; pœna mortis, concl.167.n.50.

Merus executor quis dicatur , & de illius Officio, ac facultate, vide in Verbo Executor.

METROPOLITANI Sententia, quæ ſit reuocatoria præelectionis ordinarij eſt appellabilis,concl.128. ſub n,273.

Metropolitanus non eſt ita informatus de qualitatibus,vita,& moribus concurrentium, ſicut Ordinarius,ſed de eorū ſcientia per examen informatus cenſetur, ibi ſub n.274.

Non tenetur , niſi in ſubſidium Oues Ordinarij corrigere,et cuſtodire, ibi ſub n.275.

Plura vide in Verbo Archiepiſcopus ,

METVS cauſa dum durat idem iudicatur,ac ſi ipſemet metus duret , concl.105.ſub n.1.

Etiam reuerentialis,quando mulieri,et præſertim minori præiudicet in illius renunciatione, et contractu, vide concl. 42. nu.544. cum ſeqq. vbi ratio aſſignatur .

Honoris maior eſt,quàm metus mortis,concl. 59.nu.63.et ibi ratio aſſignatur.

Ille mortis in his, quę ſunt per ſe mala,iuſtam excuſationem non præbet, concl.124.ſub n.6.

Illo præſuppoſito omnia indè meticuloſè geſta præſumuntur, concl.106.n.3.

Sed ſemper in ſubditis præſumitur , concl.166. ſub num.20.

MILES , quando poſſit ſuæ concubinæ legatum relinquere, vide concl.59.n.115.cum ſeqq.

Quando præferatur anterioribus creditoribus, vide concl.119. num.48.

Miliare quid ſit,et quæ dieta,et quomodo intelligantur,et menſurentur , vide ſed remiſſiuè in concl.138. ſub n.27.

Milites arma deferre poſſunt in expeditione belli, vel eo finito, concl.143.n.34. et 75.

Declara, vt num 46.

Bona hoſtium in conflictum belli occupātes , ea alijs militibus communicare debent , ſi ſimul ad conflictum, predam,vel cuſtodiam conuenerint, concl.29 ſub n.6.

Illos coadunare nō poſſunt feudatarij Eccleſiæ inconſultò ſummo Pontifice, concl.143.n.5.

Illi de Alcantara ſub qua regula viuant , vide in concl 75.

Hieroſolymitani, Sancti Iacobi de Spata,Sancti Stephani, et ſimiles, quæ priuilegia habeant,et an verè Religioſi dicantur,vide in Verbo Equites,et concl.65. per totam.

MINIMA non curantur à Prætore , concl. 78. num.14.

MINISTRI Infirmorum ſunt capaces hæreditatum, concl.113.ſub n.1.verſ.Declara.

Sed id intellige cum ea diſtinctione,vt ibi

MINOR adeò non ſubeſt Bullis Pontificijs,pœnam Ordinariam minoribus ad terrorem imponentibus,quin Iudex poſſit, immò debeat ſub pœna peccati mortalis illam minuere , concl.72.n.92.

Contrarium, n.93.

Admitti poteſt ad allegandam ſuſpicionem omiſſam, per viam reſtitutionis in integrum , concl.128.n. 670.

Extende, vt ibi n.668.

Minor ætas eſt probanda ab eo, qui in ea ſe fundat ,et ad eam probandam,quomodo teſtes deponere debeant , vide concl.51. nu. 122. & melius concl.163. ſub n.11.

Probatur per dationem Curatoris in præiudicium minoris; at ſecus quoad illud tertij,concluſ.51.num.124.

Sed quomodo, & ex quibus probetur, & quibus priuilegijs gaudeat, vide in Verbo Ætas & concl 72.
Ab allegante probari debet, nec illius probatio ex datione curatoris ſufficit, niſi in præiudicium illius, qui eum dare fecit, concl.86. num.255.
Minor alimentis renunciare non poteſt, concl. 89.nu.4 & vide in Verbo Alimenta, & ibi declarationes inuenies.
An excuſetur à pœna bãnimenti extractionem victualium prohibentis, vide concl.t t 1.num. 40.& 41.& in Verbo Edictum.
Aſſerens cum iuramẽto, ſe eſſe maiorem, ſi poſtea minor detegatur, non reſtituitur in integrum, concl.72.n.39.
Contrahens extra locum ſui ſtatuti, an, & quãdo ſolemnitates illius ſeruare teneatur, vide concl.48.n 48.cum ſeqq.
Contrahens cum muliere ſolemnitates Statuti ſeruare non tenetur, cum priuilegiatus cõtra priuilegiatum priuilegio nõ vtatur, concl.85. num.219.
Intellige tamen, & declara, vt n.220.& 221.
Minores etiam in tranſigendo ſolẽnitates Statuti ſeruare tenentur, ibi n.173.
Illi, & mulieres, ſi litem habeant cum proximioribus, non tenentur in eorum contractibus interuenire, ſed curatoris deputationi tunc locus erit, ibi n.54.
Et non ſolùm ipſi, ſed etiam illorum hæredes dare poſſunt de nullitate contractus, ibi nu. 115.
Contrahentes in Vrbe, Vrbis Statuto ligantur, ibi num.118.
Contrahentes ſeruare debent ſolemnitates loci, in quo contractus celebratur, ſed ſi Statutum de hoc non diſponat, tunc ius commune attenditur, ibidem.
Minor, & mulier ſi contrahant extra territoriũ Statuentium ſolemnitates illius Statuti non ſunt attendendæ, ibi n.119.
Extra territorium cõmorantes, & contractum ratificare volentes per Procuratorem, eorum nomine in Vrbe geſtum, ſufficit, quòd ſeruẽt ſolemnitates Statuti illius loci, vbi contractus ratificatur, ſi quæ ſint, aliàs ius commune attenditur, ibi n.120.
Solemnitates Statuti ſeruare tenentur, etiam ſi cauſa legitima contrahendi, & à iure approbata concurrat, in quocumq; caſu, in quo poſſint directè, ſiuè indirectè lædi, ibi nu.179. & 180.
Extẽde, quod tũc contractus fieret nullus, etiã ſi leuiter, & in modico læderentur, ibi n.101.
Subextẽde prædicta adeò eſſe vera, vt propterea neq; minor poſſit adire hæreditatem, ſine tutoris authoritate, etiam ſi hæredibus eſſet opulenta, quæ commodum, ſiue incommodo afferre ſolet, ex ea ratione, quia ſi hæredita aliqua non haberet obligationem, haberet ſaltem eam ad ſepeliendum mortuum, vt in concl.51.n.145.
Minores, & mulieres, ac illorum Procuratores contrahere, ſiue receputas, quietationes, cõfeſſiones, & ſimiles actiones facere nequeũt, per quas fraudibus locus fieri poſſit, abſq; ſolemnitatibus Statuti, concl.86.n.189.
Declara tamen pluribus modis, vt n.190.cum ſeqq.& prius ſub n.184. cum ſeqq.
Sed non tenentur ſeruare ſolemnitates Statuti, quando contrahunt in bonis extra territorium Vrbis ſitis concluſ.86.num.246. & ibi ratio aſſignatur.
Non debent cum aliena iactura locupletari, ibi num 227.
Minores, quando deueniunt ad diuiſionem bonorum ſolemnitates Statuti ſeruare tenentur, ibi nu.177.cum ſeq. vbi ratio aſſignatur.
Illi quatuordecim annis ſemper pueri dicuntur, concl.77.n.t.
Minor, & Eccleſia pari paſſu ambulant, concl. 86.nu.241.
Et illorum fauore claudicatio contractus tollitur, concl.2.n.61.& concl.85.n.17.
Minor excluditur à beneficio reſtitutionis in integrum, quando iuramentum in fideiubendo adhibuit, etiam ſi læſio enormiſſima prætenderetur, niſi ea fuerit probata, concl.86. nu. 137.
Extende, vt ibi n.138. cum ſeqq.
Ex datione curatoris, quis talis præſumitur, niſi ex aduerſo eum eſſe maiorẽ doceatur, concl. 163.nu.10.
Fideiubens pro alio minore (licèt contractus valeat) tamen conueniri non poteſt, donec principalis eſt ſoluendo, concl.86.n.222.
Foroiudicari non poteſt, concl.72.n.98.
Minori adulto contrahenti, ſine ſolemnitatibus non competit remedium c. Reintegrandæ, concl.86.n.234
Extende, & declara, vt n.235. cum ſeq.
Aſſerenti ſe proximiores non habere, qui poſſint contractui interuenire non creditur, concluſ.155.n.135.
Illi curatorem habenti, quando alius Curator dari poſſit, vide concl.86.nu.40. cum ſeqq. & in Verbo Curator.
Ei datur reſtitutio in integrum, aut facultas eundi contra Tutorẽ, ſi ille inconſultò adiuit hæreditatem pro eo, etiam ſi inter creditores hæreditatis alij minores extarent, & hæreditas eſſet locuplex, concl.51.n.19.& ibi ratio aſſignatur.
Item datur reſtitutio in integrum, quando appellare omiſit, concl.128.n.687.
Declara tamen, vt in concl. 129. num. 131. & 132.
Item illi datur reſtitutio in integrum aduerſus reſponſiones malè factas ſuper poſitionibus, ob illius facilitatem, concl.128.n.95.
Et maximè, quando poſitiones eſſent erroneæ, ibi nu 96.
Minori, & mulieri contrahere volenti nõ eſt deputãdus Curator, quãdo adſunt proximiores, de quibus loquitur Statutum, concl.86.n.45.

Extende, & declara, vt nu.46.cum ſeqq.& vide in Verbo Proximiores.

In delictis, quomodo ſit puniendus, & quo ordine contra illum procedatur, vide concl.72. num.93. & ſeq.

In delictis reſtituendus eſt aduerſus lapſum anni dati ad ſe purgandum, & ad recuperãdum bona, ibi n.103.

Limita tamen pluribus modis, vt num. 104. cum ſeqq.

In Iudicijs poſſeſſorijs appellare non poteſt, ſed benè reſtitutionem in integrum petere valet, concl.128. ſub nu.

Minori mulieri, ſiue Eccleſiæ, quando detur reſtitutio in integrum, vt facta publicatione ſuper vno articulo, teſtes ſuper eodem producere poſſit, vide concl.148.n.94.

Minoris adulti contractus, licèt ſit nullus ex defectu ſolemnitatum, tamen poſſeſſio in contrahentem cum eo transfertur, concluſ. 86. num.233.

Declara, & extende, vt in concl.169.ſub n.16.

Eius aſſertioni in contractibus ſtandum eſt, ſi iuramentum, & decretum Iudicis concurrat, concl.155.n.134.

Illi non ſtatur in contractibus, ſine ſolemnitatibus geſtis, ibi n.136.

Eius bona ſubhaſtari, diſtrahi, ac deliberari nõ poſſunt, niſi illi fuerit deputatus curator, vel niſi citatis illius conſanguineis, concl.52.n.40 & ibi ratio aſſignatur.

Sed quando ſine ſolemnitatibus, ab adminiſtratore alienari poſſint, vide concl.56.n.77. & concl.86 n.76.

Minoris confeſſio, abſq; Curatoris auctoritate eſt nulla, concl.72.n.101.

Sed in iudicio ſponte facta, abſquè ſolemnitatibus ſuſtinetur, concl.163.n.5.

Declara tamen, vt ibidem.

Illius contractus ſuſtinetur, quando in ſe vtilitas expectatur, concl.85.n.205.

Et, vt valeat ſubſiſtentia iuſtæ cauſæ eſt neceſſaria, concl.86.n.2.& 199.

Item, vt valeat cauſa debet per Iudicem plenè cognoſci, ibi n.7.

Non ſufficit in Inſtrumento exprimere, quòd contrahentes ad contractum deueneunt ex cauſis eorum animos mouentibus, ibi n. 8.

Et licèt præſumatur factus ex iuſta cauſa, quando interueniat decretum Iudicis; tamẽ ſi expreſſio cauſæ ineptæ, vel inſufficientis interueniat, tunc præſumptio melioris cauſę tacitæ ceſſat, ibi n.11.

Non ſuſtinetur ex cauſa partim Iudici cognita, & alijs manifeſtè notoria, ibi n 12.

Non ſuſtinetur ex cauſa partim vera, & partim falſa, ſed ob indiuiduitatem decreti, & iuramenti in totum corruit, ibi n.13.

Et, vt valeat Tutoris authoritas eſt neceſſaria, ibi n.39.& concl.163.n 1.

Fallit, vt in dicta concl.163.n.2. cum ſeqq.

Item, vt valeat res minus damnoſa vendi debet, concl.86.n.2.& 64.

Requirit Iudicis decretum, & alias iuris ſolẽnitates; aliàs eſt nullus, ibi n.65.& ſeqq.

Extende, quòd neq; illo caſu poſſit ratificari, etiam poſtquàm eſt effectus maior, vt in concluſ.169. ſub n.16. & ibi multa in hac materia inuenies.

Minoris contractus vltra ſolemnitates, etiam inſinuationem requirit, ibi n.96.

Extende, & declara pluribus modis, vt n. 97. cum ſeqq. & vide in Verbo Inſinuatio.

Requirit ſolemnitates Statuti, etiam ſi ille iuraret ſe eſſe maiorem, concluſ. 86. num.109. & 250.

Cum cauſæ cognitione factus præſumitur, ſi cũ Iudicis decreto incontinenti fiat, concl. 86. num.197.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ille, qui ſit in neceſſariam obſeruantiam obligationis, cum illius Patre, aut illius authore initæ, ſolemnitates non requirit, concl. 86. num.214.

Declara tamen, vt n.215. & 216.

Sine ſolemnitatibus ſuſtinetur, ſi ille ſit ſolitus negotiari, & in ſuis negotijs prudenter, & ſagaciter ſe gerere, ibi n.232.

Et quando dicatur talis, vide ibidem.

Minoris donatio iurata, quando ſuſtineatur, vide ibi nu.69.& 70.

Illi, & mulieri ſine ſolemnitate contrahenti nõ poteſt opponi tacita ratificatio ſub prætextu, quòd effectus maior per quinquennium tacuerit, immò, nequè expreſſa ratificatio, ab ipſo minore facta poteſt defectum ſolemnitatum ſupplere, ibi n.110.& 250.

Eorum contractus ſine ſolemnitate facti non validantur per tacitam approbationem mediante ſolutione factam, ibi n.111.

Ex defectu ſolẽnitatum inualidari poſſunt, ipſis mulieribus, & minoribus volentibus, non autem illis inuitis, ibi n.113.

Minor, quando teneatur probare verſionem pecuniarum habitarũ in contractu, ſiue quãdo contrahens cum eo, vide in Verbo Verſio.

Factus abſq; ſolemnitatibus eſt nullus, etiam ſi ſit illi vtilis, ibi n.114.

Contrarium, quando euidenter de vtilitate appareret tenent alij, vt ibidem.

Sed ſuſtinetur, ſi reuera pecunias in eorum vtilitatem verſas fuiſſe appareat, ibi n.227.

Et ad quem ſpectet earum verſionem probare, vide ibi n.210.

Et, vt ſuſtineatur vtilitas conſideratur non in augendo patrimonio, ſed in eo non diminuẽdo, ibi nu.229.

Minoris, & mulieris Procurator in contrahendo eaſdem ſolemnitates obſeruare tenentur, quas ipſi ſeruarent, ſi contraherent, ibi num. 184.

Limita tamen, vt num.185.cum ſeqq. & vide in Verbo Procurator.

Minoris obligatio tenet, quando fideiuſſit in caſum, vbi quilibet diligẽs Paterfamilias fideiuſſiſſet, ibi n.138.

Item ſuſtinetur, ſi ille pro quo fideiuſſit, eum indemnem releuet, aliàs ſecus, ibi n.23.

Minoris, et mulieris obligatio corruit ex falſa cauſa, etiam ſi iuramento eſſet munita, concl. 86. num.38.

Illius res ſi ipſa à Tutore, ſiue Curatore, ſine ſolemnitatibus alienetur, ipſe Tutor de euictione tenebitur, ibi n.76.

Et quãdo poſſint per patrem alienari, vide in concl.86. num.78. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Pater.

Alienari non poſſunt, etiam cum decreto Iudicis, niſi ob cauſam ſolutionis æris alieni, ibi num.94.

Illius res alienari non poteſt, etiam ſi eſſet ſterilis, & nullius fructus, vel damnum afferat, niſi Iudicis decretum interueniat, ibi n.95.

Res, quę ſeruando ſeruari non poſſunt, ſine ſolẽnitatibus alienantur, authoritate tamen Tutoris interueniente, ibi n.188.& 203.

Secus tamen eſt in immobilibus, vel mobilibus præcioſis, & quæ ſeruari poſſunt, quia illæ ſine ſolẽnitatibus alienari non poſſunt, ibidẽ,

Si vendantur ex cauſa neceſſaria, emptor tenetur probare verſionem pretij in vtilitatem, & cauſam enunciatam, ſecus ſi ex cauſa volumtaria, ibi n.205. cum ſeqq.

Minor ita de facili lædi poteſt in permutatione, ſicut in venditione, ibi n.9.

Minori, vel mulieri contrahere volenti, quando ſit deputandus Curator, ob impedimentum proximiorum, vide, ibi n.53. cum ſeqq.

Minor Iudex facta maioris corrigere, vel in illis ſe intromittere non poteſt, concluſ. 128. ſub num.789.

Minor iurans ſe maiorem, quando priuetur beneficio reſtitutionis in integrum, vide concl. 86.num.109.et 250.

Lęſionem prætendere non poteſt, quando contractus ſit cum conſenſu, et præſentia Matris, et ſui Tutoris, ibi n.140.

Locupletari non debet cum alterius iactura, ibi nu.91,

Negociari ſolitus, ſiue mulier ſagax, quando validè contrahere poſſint, et quando tales dicantur, vide ibi n.232 et concl.129.n.132.

Non comprætenditur in diſpoſitione ſtatutaria, vel alia conſtitutione pęnali pro contumace minorem habente, vel ſaltem mitius eſt puniendus, licèt eſſet ſolitus delinquere, vel eſſemus in delictis geminatis, concl.72. num.92.

Non tenetur vlla obligatione, nec etiam in conſcientia ad reſtitutionem pecuniarum, quæ in eius vtilitatem verſæ non fuerunt, cõcluſ 86.n 75. et 211. cum ſeqq.

Declara tamen, vt ibi

Omnia, quę videt ignorat, et propterea illi deputãdus eſt curator, ad hoc, vt illius iudicium ſuppleat, concl.51.n.53.

Quando contrahit, vel ſe obligat cum Patre, vel ad vtilitatum Patris, an ſolemnitates Statuti ſeruare teneatur, vide concl. 86. nu.126. cum pluribus ſeqq. et n.139. cum ſeqq.

Quando contrahit cum Eccleſia, ſolemnitates non ſunt neceſſariæ, quia quæ ſpiritu Dei agũtur, ſub lege non cadunt, concl.86. num.223. et 224.

Quando anterioribus creditoribus ſit præferendus, vide concl.119.n.48.

Quando eſt torquendus, an ſit neceſſaria Tutoris authoritas, vide concl.163.num.2. cum ſeqq.

Minor quantitas in maiori ineſt, concl.133. nu. 127.

Fallit, vt ibidem.

Minor recuperans res alienatas, ſine reſtitutione pretij, quando excuſetur in foro animæ, et quando non, vide concl.86.n.212.et 213.

Reſtituendus non eſt propter obiectus omiſſos, vel ob interrogatoria omiſſa, licèt ſecus in omiſſione defenſionum, concl.148.n 402.

Minor reus, tunc præſumitur, quando fiſcus reo curatorem deſtinari pateretur, niſi idem fiſcus contrarium probauerit, concluſ.164.n.11.

Sine ſolemnitatibus contrahens, ſi factus maior per quinquennium tacuerit, quando ſibi præiudicet, adeò, vt de nullitate contractus dari non poſſit, vide concl.86 n.110. et 247. cum ſeqq. et concl 87.n.3. cum ſeq.

Sine ſolemnitatibus donare non poteſt, licèt donatio eſſet de paruo, ſiue remuneratoria, vel ex alia quæcunq; cauſa, concl. 86. ſub nu. 69. et 183.

Contrarium habetur, ſub n.226.

Sine ſolemnitatibus eius bona alienare poteſt, ſi de enixa mente teſtatoris ſuper eorum alienatione conſtaret, quia tunc adminiſtrator diceretur in hoc merus voluntatis teſtatoris executor, concl.56.n.79.

Sine ſolemnitatibus illius bona alienare poteſt, quando vrgeret æs alienum ex perſona illius, cuius bona erant, et quæ poſtea ad filiũ peruenerunt, quia tunc Iudicis Decretum non eſt neceſſarium, concl.88.n.123.

Si ſine cauſæ cognitione, et Iudicis decreto alienauerit poteſt indè rem, vnà cum fructibus ab emptore vendicare, reſtituto tamen pretio in eius vtilitatem verſo, concl. 89. num. 74. et 91.

Declara tamen, vt ibi num.75.

Si ſit contracturus cum Patre, et deficiãt proximiores ex latere Matris, vocantur proximiores ex latere Patris, et Curatori extraneo præferuntur, concl 86.n.62.

Ille, ſiue Pupillus, quomodo hæreditatem adire debeant, vide concl.51.n 108.

Minor ſumma, quando maiori ſubſit, vide concluſ.69.num.69.

Ipſe, vel mulier, vt poſſit permutare aliqua bona, ſolemultates, et iuſta cauſa interuenire debent, prout in alienatione, concl 86. nu. 9. et 174.

Quando conſtituunt Procuratorem ad ita et ita ſpecialiter agendum cauſæ cognitio, et diſcuſſio erit neceſſaria, ibi n.10.

Volentes impugnare contractum ex defectu interuentus proximiorum, an ſufficiat, quòd probent eos extitiſſe de tempore contractus vel etiam, quòd eadem die, et hora celebrati contractus potuerint commodè interuenire, vide latè concl.86.n.56.cum ſeqq. et n.63.

Minor viginti annis, licèt maior quatuordecim quamuis in delictis non excuſetur; nihilominus mitius arbitrio Iudicis puniendus venit, concl.72.n.91.

Minorum alienationes Iudicis arbitrio remittuntur, vt ſcilicet videat, ſi eis expedierint, nec ne, concluſ.85.nu 205.

Et an id procedat ſolum in illis alienationibus quæ fiunt cauſa æris alieni, vel etiam in illis vtilitatis cauſa factis, vide ibid. & n.206.

Eorum, et mulierum fideiuſſores, quando teneantur de proprio, ſi cauſa quæ interuenit in cõtractu eſſet falſa, & inſufficiens, vide concl. 86.nu.26. cum ſeqq. et in Verbo Fideiuſſor.

Item, quando teneantur, etiam corruente cõtractu principali, per illam clauſulam, vti principales, et inſolidum, vide ibi nu.27. et ſeqq. et concl.114. ſub n.5.

MISERABILES perſonas, quando Aduocatus defendere teneatur, abſq; ſalario, vide concl. 60.num.97.

Miſerabiles perſonæ (vt ſunt pupilli, et viduæ) petere poſſunt in eorum cauſis, ſe ad ſupremum Iudicem medio omiſſo remitti, concluſ.128. num.202.

Miſerabilitatis priuilegio renunciari non poteſt, quia aliàs talis renunciatio miſericordiam tolleret, et contra bonos mores eſſet, ibi ſub dicto num. 202.

Illud etiam liis conſortibus communem cauſã habentibus prodeſt, ibi n.319.

Amplia, et limita, vt ibidem.

Miſerabilium perſonarum cauſæ ſummariæ, et inappellabiles dicuntur, ibi n.318.

MISSA de Spiritu Sancto audienda eſt ante electionem Abbatis, ſed ſi forſam omittatur, non ob id electio vitiatur, concl.2.nu.9.

Celebrari poteſt per Epiſcopum Peregrinantẽ, ſuper altari portatili, concl.95.n.7.

Extende idem procedere in fratribus Prędicatoribus, et Minoribus, ibi n.8.

Contrarium. nu.9.

Concorda, vt ibi n.10.

Et quando celebrata fuit per Epiſcopum in aliquo altari, non eſt indè licitum illo die celebrare in eodem, niſi de illius licentia, vel ex cauſa neceſſitatis, concl.95.n.11.

Ea celabrari non poteſt ſuper Altari portali in Naui, Mari, et Fluminibus, ibi n.12.

Item celebrari non poteſt ſuper Altari portatili in domo priuata, ſine licentia Epiſcopi, quæ non niſi cum difficultate, et iuſta cauſa concedi ſolet, ibi n.13.

MITIVS ſemper eſt agendum cum eo, qui non eſt obligatus, quàm cum obligato, concluſ. 104.num.10.

MITRIS aurifrigiatis, quando poſſint, vti Abbates, vel Epiſcopi, vide in Verbo Abbas, et in Verbo Epiſcopus, et concl.1 n. 6. et 105.

MIXTVM iudicium illud dicitur, quando fuit plenè de nullitate cognitum, ad effectum prę iudicij in petitorio, non autem, quando incidenter fuit deductum dominium in petitorio, concl.128. ſub n.66.

Mixturam continere dicitur Sententia, quando in ea exprimitur cauſa. quæ complicationem habet cum petitorio, ibi n.44. et 51.

Item eam continere dicitur Sententia, quando quis condemnatur ad liberè dimittendam, et relaxandam poſſeſſionem, ibi n.46.

Fallit in iudicio Saluiani, in quo verba plenè, et integrè, ſolita poni mixturam non cauſant, ibi nu.47.

Illa inducta non dicitur, ſi in narratiua, vel proœmio Sententiæ fuerit facta mentio de petitorio; ſecus ſi in parte diſpoſitiua, concluſ. 128. num.52. et 53.

An inducat eam implicita canonizatio pacti, reſolutiui, vide ibi n.56. remiſſiuè.

Plura vide in Verbo Sententia.

Mixtus executor, vide Executor.

MOBILIA, et immobilia propriè tangi, et palpari, de loco ad locum moueri, et latè circumſcribi poſſunt; ſecus in annuis redditibus, concl.113.n.3.

Illis legatis annui redditus non veniunt, concluſ.113.nu.6.

Et quando illis legatis, etiam veniat pecunia, vide concluſ. 113. num. 20. et in Verbo Pecunia.

Mobilium domus ille præſumitur Dominus, qui eſt Dominus domus, concl.152. ſub n.43.

MODICITAS pretij ad faciendum præſumi contractum eſſe vſurarium probari debet, vſq; ad dimidiam iuſti pretij, concl.94. ſub n.15.

Modicum fermẽtum totam maſſam corrumpit, concl.1. ſub n.79.

MODVS in executione quot modis excedi poſſit, Item quãdo fraudem præſumi faciat, et ab eo appellatio detur, vide concl.128. n.73. et in Verbo Exceſſus.

MOLENDINA in Italia inter mobilia reputãtur, et ſic in illis non habet locum retractus; ſecus verò in Hiſpania, concl. 62. ſub n.19.

Illa ob publicam vtilitatem deſtrui poſſunt, cõcluſ.132. ſub n.13.

Publica, quæ dicantur, & quæ priuata, vide concluſ.62.nu.83.

Illud ædificare, ac conſtruere nemo poteſt in flumine publico nauigabili, niſi licentia Principis intercedat, quia eam Populus concedere non valet, ibi n.82.

Commune habens in loco inferiori prohibere poteſt ſocium, ne molendinum in loco Superiori conſtruat, concl.132.n.37.

Facere poteſt vicinus Superior, et aquam quę per ſuum veniebat in præiudicium habentis molendinum Inferius auertere valet, ibi nu. 41, et ibi ratio aſſignatur.

Extende, vt in concl.166.n.38.

Et

Et facilius præſumitur feudale, quàm alia bona, concl.78.n.46. & concl.93.n.93.
Illud minoris, quod, ob aquarum inundationẽ facile deperdi poſſet, ſine ſolemnitatibus alienare poteſt, concl.86.n.218.
Non poſſunt conſtruere ſubditi ad æmulationem, & in domini præiudicium, concl. 166. num.37.
Et quando illud cenſeatur conceſſum conceſſo Caſtro, vide concl.93.n.14.cum ſeqq.
Si, ob aquarum inundationem fiat inutile, tunc remiſſio mercedis conductori eſt facienda, concl. 132. ſub num.8. & prius concl. 75. ſub num. 14.
Superius habens aquam ad illud ducere poteſt, nõ obſtante prohibitione habentis molendinum inferius, ſi tamen aqua vtriq; moledino ſufficiat; aliàs ſecus, ibidem.
Et quando nouum non liceat ædificare in præiudicium primi, vide concl.132.n.37.
MOMENTANEA poſſeſſio non habetur in conſideratione, ſed eſt perinde, ac ſi nunquam acquiſita fuiſſet, concl.94.n.7.
Momentum temporis per ſenſum corporis percipi non poteſt, ibi n.28.
MONACHATVS maculam illigitimitatis, & irregularitatis abſtergit, concl. 42. ſub num. 199.
Monachi abſentes, quando ſint vocandi, & expectandi in electione Abbatis, & Epiſcopi, vide concl.1.n.75.
Ciſterſienſes, Carthuſienſes, & illi, qui de Mõte Oliueto vocantur vni Abbati Generali, ſine Priori, ſiue Præſidenti, ſiue Viſitatori tanquã eorum capiti obediunt, & ſub eo inferiores Abbates aliorum Monaſteriorum exiſtunt, concl.2.n.39.
Delinquentes Iudicio Synodali mulctantur, quia Sacerdotum piacula Epiſcopi mucrone reſecantur, concl.1.n.129.
Dicuntur Ciues, & municipes illorum locorum in quibus morantur, ibi n.96.
Diſpenſari poſſunt à Papa de voto ſolemni ex iuſta cauſa, ad hoc, vt vxores ducere poſſint, concl.65.n.15.
Et quæ ſit iuſta cauſa, vide ibidem, & num. 16. cum ſeqq.
Illi, & alij regulares, quando validè teſtari poſſint, & an in hoc licentia Papæ ſit neceſſaria, vide concl.65.n.24.
Licentia Monachi eundi ad Epiſcopatum non ſuffragatur pro Archiepiſcopatu, ob earum dignitatum diuerſitatem, concl.1. ſub n.74.
Monaſterium ingreſſi bona ad illum ſpectant, etiam ſi non ſint poſt illius obitum duratura, ibi nu.79.
Obedire tenentur potius Abbati, quàm Epiſcopo, ibi n.129. & ibi ratio differẽtiæ aſſignatur.
Intellige tamen, vt ibidem.
Omnes congregati præſumuntur, niſi de contrario conſtet, quando fit alienatio bonorum Monaſterij. concl.87.n.8.
Quãdo abſolui poſſint ab excommunicatione incurſa ab eorum Abbate, vide concl.1.n.68. & in Verbo Abbas.
Quando reijci poſſint ab Abbate, ſi eorum correctio deſperatur, vide concluſ. 1. num.77. cum ſeqq.
Quando pluries fuerunt eiecti, quando iterum ab Abbate ſint recipiendi, vide ibi n.79.
Quicquid acquirunt Monaſterio acquirunt, concl.65.n.25.
Relates Sancti Auguſtini puniri non debent in forma Iudicij, ſed ſolùm ſalutari pœnitentia grauantur, concl.1.n.131.
Si alienationem faciant abſente Abbate, cum auctoritate Epiſcopi, illa valet, & multò magis, ſi cum auctoritate Papæ, concl.2.n.53.
Si alienent res Eccleſiæ ſine Epiſcopi auctoritate, quando alienatio ſuſtineatur, vide concluſ.85.n.76.& in Verbo Alienatio.
Monachis poſſunt cauſæ à Sede Apoſtolica cõmitti, ſi ſint Canonici, vti in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutis, concl.1.n.135.
Illis, quando ſit interdicta Animarum Cura, vide concl.107.n.14
Monachi tranſlatio de vno Monaſterio ad aliud quibus modis fieri ſoleat, & quid ea operetur, vide ibi n.79.
Illi litiganti non competit actio formalis contra ſuum Prælatum, ſed ſolum per eum Officium Superioris implorari poteſt, concl.89. ſub num.501.
Ei, vel Abbati litiganti, quando ſint præſtanda alimenta, vel ſumptus litis per Monaſterium, vide ibi n.486. cum ſeqq.
Monachorum Camaldulenſium priuilegia competunt etiam Monachis Silueſtrinis, concl.1. num.93.
Eorum ſpolia ſpectant ad Abbatem, & eius Monaſterium, non autem ad fructuum arrendatorem, ibi n.89.
Eorum vota, quando poſſint ab Abbate diſſolui, vide ibi n.80.
Monachum, ſiue profeſſum facere non poteſt, Abbas, abſq; vocatione aliorum fratrum, ibi num.162. & ibi ratio aſſignatur.
Monachus abdicat à ſe omnem voluntatem, & eam in Superiorem transfundit, concluſ. 1. num. 80.
Ægrotus eijci non poteſt è Monaſterio ab Abbate, & alimentis priuari, aliàs ſpoliatus diceretur, & Abbas fieret indignus ſpolio Religionis, ibi n.168.
Declara, & extende, vt n.169.& 170.
Et eiectus è Monaſterio, ſine cauſa omnia bona ſua recuperat, concl. 1. num. 79. & concl. 89.num.495.
Eiectus à Monaſterio, ſi alimenta non habeat, tunc reuiuiſcit naturalis obligatio Patris, concluſ.89.num.504.
In dubio à ſuo Monaſterio alitus præſumitur, concl.1.n.170.& concl.89.n.487.
Et licèt exemptus poteſt tamen ab Epiſcopo puniri extra Monaſteriũ ſine habitu incedat, concluſ.1.nu.59.

Non

Non poteſt eſſe Arbiter, ſed bene Arbitrator, concl.133.n.142.

Pecuniæ dominium non habet, & ideò ſi ſudendo amittat, eius dominium in vincentem non transfertur, concl.102.n.5.

Profeſſus in Monaſterio proſequi poteſt cauſā nullitatis electionis Abbatis, etiam non docto de aliquo iure ſuo, concl.89 n.486.

Quando retinere poſſit peculium ad nutum Abbatis, & de quibus rebus illud conſtare debeat, vide concl.1.n.88.

Quilibet ſuo Abbati, & non alteri parere debet, concl.2.n.38.

Quicquid acquirit immediatè Monaſterio acquirit, concl.65.n.25.

Si fiat Epiſcopus, & extra Cauſtrum viuat non obid tamen teſtari poterit, concl.65. n.24. & ibi ratio aſſignatur.

Ille, ſiue alius Religioſus, ſi abſquè licentia ad laxiorem Religionem fuerit ingreſſus, non per hoc Apoſtata efficitur, concl.124.n.8.

Fallit, vt ibi nu.9. & 10. & vide in Verbo Apoſtata.

Plura vide in Verbo Religioſus.

MONASTERIVM ædificandum reſtituendum eſt aduerſus negligentiam Procuratoris in proſequenda adpellatione, concluſ. 129. nu. 112.

Contrahere non poteſt, neq; donare, abſquè interuentu Abbatis, & alijs ſolemnitatibus, vt in Verbo Alienatio, & concluſ.1. num.165. concl.65. nu.76. cum ſeqq. & concl.87. nu.7. cum ſeqq.

Denegans alimenta Monacho litiganti priuatur omni eo, quod dictus Monachus acquiſiuit, & tunc Epiſcopus poteſt illum ad alium Monaſterium transferre, concluſ. 89. num. 493.

Inter Monaſterium, & Abbatem Spirituale Matrimonium contractum cenſetur, ibi num. 486.

Ingrediens dicitur ſuam conditionem deteriorare, reſpectu bonorum temporalium, concl. 49.nu.23.

Illud ingredi, quando poſſit maritus, ſiue vxor altero inuito, & ibi profiteri; Item quādo inſimul concordes id facere valeant, vide concl.59.num.9.

Ingredi poteſt, Pater inuito filio, & filius inuito Patre, licet ſecus in viro, & vxore, concl.89. nu.301.

Fallit tamen in filio, quando Pater extrema inopia laboraret, ibi num.193.& 301.& vide in Verbo Filius.

Illud, in quo eſt ingreſſa vxor, cum conſenſu ſui viri, & cui eius bona, ac dotem tradidit, tenetur dicto viro alimenta præſtare, concl.89. num.300.

Contrarium, ibi n.301.

Quando alimenta, & expenſas litis præſtare teneatur Abbati, vel Monacho litiganti, vide concl.89. num.486.cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

MONETA debita, ſi amplius non reperiatur, tunc eius æſtimatio ſolui poterit, concl.91.n. 33.& concl.170.n.49.

Sed ad conſiderandum illius valorem, quod tēpus ſit attendendum, & quid ſi fuerit mutata bonitas illius intrinſeca, vel extrinſeca? vide ibidem, & concl.69.n.32.cum ſeqq.

Monetæ bonitas intrinſeca, quæ ſit, & quæ extrinſeca, vide ibi n.37.

Illius promiſſio ſemper intelligitur ſecundum morem loci, vbi fuit celebratus contractus, ibi num.38.

Monetæ promiſſæ ſolutio fieri debet in loco cōuento, etiam ſi locus non expreſsè, ſed tacitè fuiſſet ſolutioni appoſitus. ibi n.39.

Extende, & declara, vt ibi n.40.& 41.

Monetæ quæſtio ſi fuerit mota ſuper illins valore, tunc locus contractus erit attendendus, etiam ſi fuiſſet conuentum, quod in alio loco fieret ſolutio, concl. 69. num 38. & ibi ratio aſſignatur.

Monetę falſæ fabricatio, quomodo per teſtes probetur, vide concl.59.n.102.

Monetam falſam expendentes à condemnatione appellare poſſunt, concl.128.n.477.

Secus in falſificantibus Monetam, ibidem.

Monetæ ſpecies ſi fuerit relicta, quæ habeat plura genera, quando ea minoris, vel maioris valoris ſit debita, vide concl.91.n.4.

MONIALES, an, & quando retinere poſſint relicta ſibi à conſanguineis, vel amicis ad vſus vitę ſuæ neceſſarios, vide concl.3.n.42. & 43.

Quando poſſint Curatum ſuæ Eccleſiæ deputare, vide concl.1.ſub n.79.

Quando ſint capaces feudi, vide ibi n.24.

Suſpendi poſſunt ab Abbatiſſa ab eorū Officio, dummodo adſit legitima cauſa, ibi n.21.

Illis non competunt fructus dotis Monialis mortuæ, concl.89.n.360.

Monialis corrupta, & quæ habuit Matrem impudicam eligi non poteſt in Abbatiſſam, concluſ.3. num.5. cum ſeqq. & num. 11. ratio aſſignatur.

Eiecta à Monaſterio ſine cauſa recuperat omnia bona ſua, ſecus ſi cum cauſa, concluſ. 89.num.495.

Eiecta non dicitur, ſi fuerit ad aliud Monaſteriū traducta, cum habitu Religionis, & illi à priori Monaſterio fuerint præſtita alimenta, concluſ.1. ſub n.79.

Velata minora onera habet, quàm nupta, ideò minor dos poteſt illi aſſignari, quàm filiæ ſeculo nubenti, concl.13.n 2.

Profeſſa, quando, & quibus cauſis poſſit de licentia Papæ à Religione egredi, & nubere, vide concl.65.n.15. cum ſeqq.

Illius tranſlatio de vno Monaſterio ad aliud duobus modis fieri poteſt, & de illius effectibus, vide concl.1.nu.79.

Tranſlata à primo Monaſterio fieri nō poteſt, Monialis ſecundi, niſi in eo profeſſionem emiſerit de licentia Superioris primi Monaſterij, concl.1.ſub n.79.

Fallit

Fallit tamen, vt ibi verſ. Sed illud.
Monialis translata ad aliud Monaſterium, cauſa pœnitentiæ, ali debet, per Monaſterium à quo transfertur, concl. 1. nu. 79. & vide concl. 89. nu. 492. cum ſeqq.
Monialis translata, quando poſſit exercere ea, quæ ad illud Monaſterium ſpectant, & illius Monaſterij poſſeſſio, quomodo illis ſit tradẽda, vide concl. 1. ſub n. 79.
MONITIO trina ſuppletur per perſeuerantiã Clerici in delictis, concl. 8. n. 42.
MONITORII forma contra delinquentem tranſmittendi, quomodo ſit concipienda, ad hoc, vt proceſſus non corruat, & reus ex illius nullitate non abſoluatur, vide concluſ. 8. ſub num. 38.
Illius via ſi ſit electa ab agente, poteſt tamen via executiua agere, concl. 78. n. 87.
Ille domi executũ, ſi non conſtet de diligentia facta in citando perſonaliter, quando vti nulliter executum totum proceſſum corruere faciat, vide concl. 139. ſub n. 7.
Obtentum in cauſa non facit, vt via ordinaria ſit procedendum, dum cauſa ſit executiua; quia tunc illud in vim ſimplicis citationis reſoluitur, concl 78. ſub n. 87.
MONOCOLARIS dignitas, vide in Verbo Dignitas.
MONOPOLIVM committere dicitur, qui annonam carius emit, vt alijs carius vendat, cõcluſ. 111. n. 24.
Eſt delictum publicum, & adeò graue, vt in eo etiam ſerui ad accuſandum admittantur, ibi ſub n. 24.
Illud committens pœna arbitraria punitur, vel ſecundum alios contra eum proceditur, veluti contra violatorem pacis, ibidem.
MONVMENTA, inſignia, & arma antiqua probationem nobilitatis inducunt, concluſ. 120. num. 78.
Item Scriptura in lapide monumenti inſculpta in antiquis fidem facit, ibi n. 80.
MORA debitoris, vt inducat æſtimationem quanti plurimi, quæ ſint neceſſaria, vide in concl. 70. n. t. cum ſeqq.
Ea debitoris facit, vt alternatiuæ electio illi cõpetens tranſeat in creditorem, concl. 96. num. 20.
Illius purgationi ſemper ſit locus in ſtipulationibus Prætorianis, at ſecus in merè conuentionalibus, concl. 50. ſub n. 17.
Illa, & negligentia creditoris in exigendo non nocet, ſed excluditur, quando aliquid commode fieri non potuit, concl. 17. ſub n. 61.
Extende, vt nu 63.
Facilius purgatur, quando agitur de damno euitando, aut ſi conſiſteret in omittendo, quàm ſi ageretur de lucro captando, aut cõſiſteret in committendo, concl. 50. n. 33.
Facit vnum teneri ad id, ad quod iam non tenebatur, concl. 42. ſub n. 696. & prius concl, 37. n. 17. cum ſeqq.
In cõditionibus purgari nõ poteſt, cõcl. 50. n. 63.
Eam purgare licet, quando partis non multũ interſit. concl. 124. n. 127.
Non tollitur in vna parte, ob iuſtam cauſam in alia, concl. 45. n. 5.
Non inducitur ex interpellatione facta ad ſoluendum de tempore, quo, quis ducebat vxorem, vel ſepeliebat ſuum defunctum, aut Miſſam audiebat, concl. 70. n. 3.
Et dies luctus quantum durent, & quibus ſuffragentur, vide ibi n. 4.
Illa, ob quam, quis cecidit à commoditate cõtractus impedit, ne quis ex eo agere poſſit, concl. 78. n. 90.
Prima eſt illa, quæ nocet in contractibus vltrò citrò obligatorijs, concl. 50. n 61.
Et præſertim, quando iuramentum adſit, vt ibidem.
Quando portat periculum, recedi poteſt à Regulis Iuris communis, concl. 56. n. 140.
Quando per debitorem committatur in ſoluẽda aliqua ſumma, ſiue in ſolutione alicuius alterius generis, & ſpeciei, vide concl. 50. n. 29. cum ſeqq. & in Verbo Debitor.
Quando ſit neceſſaria ad hoc, vt quis pœnam incurrat, vide concluſ. 50. num. 33. & 41.
Quando purgari poſſit, ab agente ex contractu correſpectiuo, priuſquàm adimpleat, vide concl. 78. n. 18. & ſeq.
Sed moroſus ille non dicitur, qui facto Iudicis fuit impeditus, concl. 8. n. 39.
MORBIDA facta pecus totum ouile corrumpit, concl. 1. ſub nu. 79.
MORES quos, quis in ſe approbat, in alijs ad ſui fauorem reprobare non poteſt, concl. 42. num 195.
Mores ſæpè in peius mutari ſolent, concl. 131. ſub n. 7. & ibi ratio aſſignatur.
Moribus impijs eſt præcludenda via, concl. 42. num. 742.
à Morum correctione non datur appellatio, concl. 128. n. 866.
Declara tamen, vt ibi n. 870. cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
MORIBVNDVS alienans rem, quæ, ob eius mortem ad alium ſpectaret, in fraudem eam alienare præſumitur, concl. 87. n. 106.
Contrarium, nu. 107.
Moribundus, an præſumitur immemor ſalutis æternæ, & ſic in illo actu velle mentiri, vide concl. 87. n. 107. concl. 135. ſub n. 60. & concl. 152. num89 & prius concl. 56. n. 87.
Moroſus in ſolutione fructuum cenſus, quando poſſit cogi pro reſtitutione ſortis principalis, vide in Verbo Cenſus, & concl. 37. n. 7.
Moroſus ille non dicitur, qui facto Iudicis, ſiue partis fuit impeditus, concl. 8. nu. 39. & vide in Verbo Adimplere, & concl. 50. n. 18. & 31.
MORS, ad hoc, vt per librum Parochi probetur, quę ſint neceſſaria, vide concl. 71. n. 14.
Mors alterius ex coniugibus diſſoluit affinitatẽ, Sed non quoad omnes effectus, concl. 76. n. 7. cum ſeqq. & vide in Verbo Affinitas.

Mors

Mors à manu Dei prouenire dicitur, concl. 89. num. 387.
Illa animalium, quando probari poſſit, per coniecturas, vide concl. 109. n. 9. cum ſeqq. & & vide in Verbo Animalia.
Auget fidem ſcripturis, concl. 123. ſub n. 62.
Ciuilis, in quibus caſibus naturali æquiparetur, vide concl. 42. n. 616. & ſub nu. 688.
Debet eſſe certa in vacationibus beneficiorum, concl. 120 nu. 121.
Vim iuramenti habet, concl. 123. ſub n. 62.
Illam allegans, eam vti fundamentum ſuę intentionis probare tenetur, ibidem.
Mors illius, qui in longinquis partibus morabatur, probatur per publicam vocem, & famam maximè concurrentibus adminiculis, concl. 120. num 121.
Dummodo tamen ipſa fama à iuſta cauſa, & à grauibus viris originem trahat; aliàs ſecus, ibi num. 122.
Mors ſcribentis fidem ſcripturis augere ſolet, concl. 112. n. 11.
Mortui reſurgentes non recuperant beneficia, neq; vxores, veluti, nec etiam ſunt baptizãdi, neq; Doctorandi, concl. 62. nu. 4. & ibi ratio aſſignatur.
Mortui teſtes, licèt fuerint nulliter examinati, tamen cum repeti non poſſint, eorum examẽ ſępè ex æquitate ſuſtinetur, concl. 120. n. 44.
Et ratio iſtius concluſionis qualis ſit, vide in cõcluſ. 123. ſub n. 62.
Mortui teſtes magis probant, quàm viui, concl. 123. num. 62.
Mortuus an quis ſit ex prima, vel ex ſecũda cauſa, id eſt arbitrarium Iudici, concl. 134. n. 28.
MOTVS proprius Papæ, ſi in eo adſint Verba (vt accepimus) non impedit, quominus de ſubreptione ex re ipſa proueniẽte opponi poſſit, concl. 155. n. 20. & ibi latè de hac materia.
à MVLCTA datur appellatio, prout etiam recurſus, vel reuiſio cauſæ peti poteſt, qui idem operatur, quod ipſa appellatio, concluſ. 128. num. 436.
Extende, vt ibidem.
MVLIER, ac eius Maritus, & filij ex fructibus & non ex proprietate rei dotalis ali debent, ne breui tempore mendicare cogantur, concluſ. 152. ſub n. 2. & 24.
Adultera dotem non perdit, ſi vir quoq; Illius concubinam retineat, concl. 59. n. 89.
Declara tamen, vt ibidem.
Adultera tradita à Iudice illius viro, vt arbitrio ſuo illam puniat, an poſſit, abſq; labe peccati ſe defendere contra virum eam occidere volentem, vide concl. 59. n. 54. cum ſeqq.
An, & quando, ob oſculum libidinoſum dotem amittat, vide ibi n. 13. cum ſeq.
An, & quando amittat dotem, ob adulterium extantibus filijs, tàm primi, quàm ſecundi matrimonij, vide ibi n. 27.
Cenſum vitalitium an, abſq; ſolẽnitatibus Statuti emere poſſit, vide concl. 86. n. 181.
Dotis aſſecurationem petere poteſt ſuper pecunia ſuo viro debita, ad hoc, vt ea in emptionem bonorum ſtabilium conuertatur, vt poſtea ex eorum fructibus ea cum viro ali poſſit, concl. 152. n. 2. & 24.
Secus eſt in filijs mortua Matre, qui ipsã aſſecurationem petere non poſſunt, ibi n 3.
Dicens ſe eſſe indotatam id probare tenetur, concl. 84. n. 150. & concl 86. ſub n. 24.
Mulier emptoris alicuius rei venditori præfertur pro dote, etiam ſi ille ſpecialem hypothecam ſibi reſeruaſſet, concl. 119. n. 29.
Mulieres arma deferre non poſſunt, & ſi deferant pœna ſtatutaria, ſiue bannimentorum puniuntur, vt alij, concl. 143. n. 20.
Declara tamen, vt nu. 46.
A molitie dicuntur, & propterea facilè labuntur, ac earum iudicium dicitur fragile, debile, & infirmum, concl. 60. n. 102.
Mulieri ad ſecunda vota trãſeunti poteſt Princeps retentionem filiorum concedere, non obſtante teſtatoris voluntate in contrarium, concl. 165. n. 35.
Declara, vt in concl. 174. n. 17. & 18.
Illi bona etiam feudalia pro dote conſignari poſſunt, concl. 152. n. 52.
Licèt cõpetat prælatio pro dote ea, non competit tamen pro eius augmento, ſeu antefacto, concl. 118. num. 29. & 34. & concluſ. 170. num. 27.
Contrarium, concl. 118. n. 30.
Concorda, vt ibi nu. 31.
Mulier in concurſu creditorum, quãdo eſt anterior eligere poteſt ſuper quibus bonis de ſua dote ſatisfieri velit, etiam creditoribus inuitis, concl. 152. n. 51.
In concurſu creditorum pręferri debet, etiam ſi velit rem ſubhaſtatam pro eius credito aſſignari, pro eo, quod ab alijs repertum fuit, ibi num. 53.
Declara, vt n. 54. cum ſeqq.
Indotata dicitur perſonam ſuam dare pro dote, concl. 89. ſub n. 327.
In dubio nupta, & dotata præſumitur à Patre, & alleganti contrarium onus probandi incumbit, concl. 174. ſub nu. 23.
Ingredienti Monaſterium maior dos aſſignari poteſt, quàm nubenti in ſeculo, quia minora onera ſuſtinet, concl. 13 n. 2.
Inquiſita de furto, ſi fuerit confeſſa adulterium de eo non punitur, cum ea confeſſio fuerit incidenter, & ad alium finem facta, concl. 59. n. 103.
Declara tamen, vt ibidem.
Illius confeſſio ſine ſolemnitatibus facta ad fauorem viri ſuſtinetur, ſi adminicula concurrant, concl. 55. n. 34.
Contractus requirit eaſdem ſolemnitates, & cauſas, quas contractus minoris, concl. 86. n. 1. cum ſeqq. & vide plura in Verbo Minor.
Obligatio facta pro dote, tàm voluntaria, quàm neceſſaria eſt valida, licèt ſolemnitates Statuti non adſint, ibi n. 169.
Maximè ſi dos ſit pro Moniali, quia quæ ſpiri-

tu Dei aguntur ſub lege non cadunt, ibi nu. 171. & 172.
Virginis pudicitiam attentans, quãdo,& quomodo ſit puniendus, vide concl. 73. nu. 20. cum ſeqq.
Mulier lucrum ſibi ex Statuto delatum executiuè exigere poteſt, licèt id non noſſit facere maritus, concl.118. ſub n.29.
Minor immobilia in dotem aſſignare non poteſt, ſine Iudicis Decreto, concl.86.n.77.
Minor ſemper abſq; dubio ſolẽnitates Statuti, ſeruare tenetur, ibi n.170.& concl.170.n.41.
Fallit tamen, quãdo ea vti diligentiſſimus Paterſamilias cõtraheret, quia tunc illę nõ ſunt neceſſariæ, ibi nu 39.
Mulier, Minor, & Ruſticus in non appellando infra decem dies excuſantur, concl. 129. nn. 131.& 176.& vide concl.56.n.204.
Fallit, quando copiam peritorum habere potuiſſent, ibi n.132.
Non debet pro modica quantitate ſuæ dotis omnia bona mariti capere in aliorum creditorum præiudicium, concl.152. ſub num.16. 48. & 55.
Non poteſt propria auctoritate poſſeſſionem rei dotalis ingredi, concl.164. n.29.& ibi ratio aſſignatur.
Non poteſt eſſe Arbitra, ſed benè Arbitratrix, & ideò in dubio præſumendum eſt eam, vti arbitratricem tuliſſe laudum, etiam ſi, forma iuris ſeruata, proceſſerit, concl.133.n.143.
Declara tamen, vt ibi n.144. cum ſeqq.
Pecunias recipiens ex legitima cauſa, ſi poſtea eas marito in aliam cauſam dederit, nihilominus ea ad illarum reſtitutionem tenetur, concluſ.86.n.230.& ibi ratio aſſignatur.
Declara tamen, vt n.231.
Permittens plures ad ſe viros accedere, ſi pariat, & non probet partum eſſe alicuius certę perſonæ ipſa illum alere tenetur, concl.89. num. 45.
Mulier perſona turpis,& infamis non dicitur, ſi ex nimo amore ſuo amanti de ſe copiam faciat, concl.105.n.6.
Neq; propterea, vti talis poteſt ab hæreditate excludi à fratribus, vel ſororibus illius, qui eam hæredem reliquit, ibi n.7.
Poſtquàm ſemel elegit in quibus bonis de ſua dote ſatisfieri velit, amplius variare non poteſt, concl.152 n.54.& 55.
Prægnans dans cauſam abortui, qua pœna puniatur, vide in Verbo Abortum, & concl. 7. per totam.
Prægnans ſemper in maximo periculo extat, donec ad facultatem generãdi perueniat, ita vt ſemper Morbo lethali laborare dicatur, concluſ.7.nn.14 & 21.
Mulier, quando accuſare poſſit virum de adulterio,& ad quem effectũ, vide concl.59.n.80.
Quãdo Aduocationis munus exercere poſſit, vide concl 60.n.100. licèt ibi ſub nu 102. id prorſus ab auctore reprobetur.
Quando donare, vel ſe obligare poſſit, pro dote, ſiue illius augmento, ſine ſolemnitatibus, vide concl.86.n.162.cum ſeqq. & ibi diſtinguitur de dote voluntaria, vel neceſſaria, cõcluſ.118.n.5 & concl.170.n.38.cum ſeqq.
Et quid ſi ſe obliget cum viro pro dote cõmunis filiæ? vide ibi concl.170 ſub n.41.
Quando facere poſſit receptas, quietationes confeſſiones,& ſimiles actus ſine ſolemnitatibus, vide concl. 86.n.189.cum ſeqq.
Quando fideiubere poſſit pro marito, vide ibi nu.21.cum ſeqq. n.121.cum ſeqq.& n.165.& in Verbo Fideiuſſio.
Quando fundum dotalem alienare poſſit, vel ſe obligare pro redimendo viro captiuo, vide concl.84.n.141. cum ſeqq. concl.86.nu.121. cum ſeqq. & concl.87.n.17. cum ſeqq.
Quando il'uſtretur radijs nobilitatis viri, vide concl.54.n.47.& ſeq.
Quãdo, ob adulterium viri ſeparationem thori petere poſſit, vide concl.59.n.9.
Quando præſumatur dediſſe omnia ſua bona in dotem, vide concl.170.ſub n.19.
Quãdo pro aſſecuratione ſuæ dotis executionẽ impedire poſſit, in bonis viri, abſq; quod detur terminus probandi inopiam illius, vide concl.152.n.34. cum ſeqq.
Item quando illius dotis aſſecurationem petere poſſit, ob illius viri vergentiam ad inopiam, vide in Verbo aſſecuratio dotis.
Quando pro antefato ſe obligat, ita iuuatur, Velleiano, ſicuti illo iuuatur, obligando ſe pro dote, concl.118. n.5. & concl.170.n.38.
Quando pro ſua dote præferatur locatori in rebus in domum illatis, vide concl.119.n.30.
Quando pro ſua dote pręferatur creditoribus anterioribus tacitam, vel etiam expreſſam hypothecã habentibus, vide ibi n.31.& ſeq.
Quando pro viro elaborare teneatur, vide concl.89.n.414.
Quando voluntariè compromittit ſolemnitates Statuti ſunt adhibendæ, cum compromiſſum ſit de ſui natura læſiuum, ſecus ſi ex neceſſitatę; nempè ex forma Statuti, concl.86. num. 175. & 176.
Quæ non ſit minor conſtitutione Marchiæ nõ ligatur in contractibus, ibi n.96.
Recuperare poteſt res alienatas, vnà cum fructibus, licèt ex contractibus fuerit facta locupletior, quando probatur, quòd à Marito blaſphemo, vel eam percutere ſolito fuerit coacta, concl.87.n.18.
Recedens à viro, quando ab eo alimenta conſequi poſſit, vide concl.59.n.12.
Si aſſerat eius cõſanguineos nõ potuiſſe in cõtractu interuenire, ob aliquod impedimentũ, quando ſit locus deputationi Curatoris, vide concl.86.n.53.
Si cognouerit virum ſuum eſſe iuſtum,& fidelem, illa quoq; fiet fidelis, & iuſta, ſi cum eo habitauerit, concl.59.n.74.
Sine dote ducta, ſi poſtea velit eius Marito dotem conſtituere ſolemnitates Statuti ſeruare tenetur, concl.86.num.164.

Siue Maritus, quando poſſint de inuicem ex cauſa fornicationis propria auctoritate relinquere, etiam non expectata Iudicis Sententia, vide concl. 59. n. 39.

Et quando tunc ſit locus reſtitutionis dotis vnà cum fructibus donationis propter nuptias, vide ibidem.

Si taceat in vita adulterium viri non ob id prohibetur agere contra illius hæredes ad amiſſionem bonorum, ſi tamẽ in vita fuerit conqueſta de eo, ibi nu. 24. & ſeqq.

Extende idem procedere, & è conuerſo; nempè in viro contra mulierem, & illius hæredes ibid. num. 24. & 27.

Suum virum ſequi tenetur in vita, & in morte, concl. 54. n. 49.

Mulierum proprium Ornamentum eſt pudicitia, concl. 42. n. 196.

MVLIO, & Procaccius non tenentur de proprio, ſi illis fuerint derobatæ res, & merces, quas conducebant, ſed damnum ſpectat ad Dominum, concl. 99. num. 31.

Fallit, quando mulioni fuiſſet V. G. conſignata vna capſa benè ſigillata, & cuſtodita, ſed ea diſſigillata reddita fuiſſet, ibi n. 32.

Item Fallit, vt n. 36. cum ſeqq. & vide in Verbo Depoſitarius.

Mulio, & Procaccius ſi fuerint capti vnà cum mercibus, quas ducebant, tunc ex quo eandẽ diligentiam adhibuerunt in rebus alienis, quàm in propria perſona, omni culpa carere dicuntur, concl. 99. n. 34.

MVLTA conceduntur indirectè, quę directè concedi non ſolent, concl. 128. ſub n. 774.

Dicuntur eſſe talia, quæ reuera non ſunt, concluſ. 129. n. 226.

Tollerantur excipiendo, quæ non tollerantur agendo, ibi ſub n. 356.

Tractãtur, quę poſtea à partibus nõ concludũtur, cõcl. 123. ſub n. 134. & cõcl. 141. ſub n. 23.

MVNERVM receptio, amplexus, & oſcula nõ faciunt ſponſalia de futuro tranſire in matrimonium de præſenti, concl. 115. n. 7.

MVNITIONES, & Artigliariæ ſunt de pertinentijs Caſtri, ſeu Ciuitatis, ita vt Caſtro in feudum conceſſo, ea quoq; conceſſa intelligantur, concl. 143. nu. 100.

MVRVS crudus qualis dicatur, & qualis ſiccus, Item quãdo in vno, & quando in altero ſit ſeruanda diſtantia l. fin. ff. fin. regund. vide concl. 62. n. 103. & ſeq. & in Verbo Ædificium vbi plura.

MVTATIONES Principum nunquam debẽt, Eccleſiæ præiudicare, concl. 38. ſub n. 52.

Mutatio quælibet etiam minima fideiuſſiones euaneſcere facit, concl. 170 ſub n. 13.

Mutatio poſſeſſionis, vide Poſſeſſio.

Mutatio Tituli, vide Titulus.

Mutatio voluntatis, vide Voluntas.

Mutato primo elemento, qualitas quoq; mutata cenſetur, concl. 98. ſub n. 3.

Mutato rerum Statu, diſpoſitio quoq; iuris mutatur, ibidem.

Item mutata perſona, mutatur quoq; rei ſtatus, ibidem.

Mutatum pręſumitur nomen rei ex longi temporis ſpacio, concl. 120. n. 138.

MVTVANS frumentum Patri ad alendos filios Patre mortuo habet actionem pro repetitione contra ipſos filios, qui ex eo aliti fuerunt, etiam ſi Patris hæreditatem repudiauerint, concl. 89. num. 122. cum ſeqq.

Pecunias Eccleſiæ probare tenetur verſionẽ in illius vtilitatem, concl. 85. nu. 215. & ibi ratio aſſignatur.

Fallit, quando pecuniæ fuiſſent numeratæ præſente Capitulo, & Antiſtite; quia tunc verſio præſumitur, ibi n. 233.

Pecunias alicui, qui ſtatim deceſſerit ſuper ea, eſt omnibus creditoribus, etiã anterioribus prę ferendus, concl. 119. n. 28. & ibi ratio aſſignatur.

Pecuniam filiæ verſam in emptionem ornamentorum, eam repetere poteſt à Patre, concl. 89. num. 131.

Pecuniam filiofamilias Mercatori de conſenſu Patris poteſt eam à Patre repetere, quia ea præſumitur ab eo cauſa negotiationis recepta, ibi num. 129.

Declara tamen, quòd hæc præſumptio nõ eſt talis, quæ probationem in contrarium recipere non poſſit, ibidem.

Pecunias filio Studenti poteſt ea repetere à Patre, etiam ſi ille prohibuiſſet, ne mutuaret, ibi num. 127.

Declara tamen, quod quando mutuaſſet vltra quantitatem neceſſariam, tunc pro exceſſu indigentię actio contra Patrem non daretur, ibi num. 128.

Et tũc talis pecunia in neceſſitatibus ſcholaſticis conſumpta præſumitur, ibi n. 89.

Pecuniam minori, vel mulieri verſionem in eorum vtilitatem probare tenetur, concl. 86. nu. 209. & ſeq.

Et ea verſio quomodo probetur, vide ibidem.

Pecuniam pro alendo aliquem, cui alimenta per alium debeantur, actionem habet pro repetitione, tàm contra debitorem alimentorum, quàm contra eum, cui fuit mutuatum, concl. 89. num. 127.

Pecuniam pro aliqua re emenda, ſuper ea, etiam anterioribus creditoribus erit præferendus, concl. 119. ſub nu. 12. & 26.

Declara tamen, vt ibi n. 13. & 27.

Pecunias Vniuerſitati legitime Congregatæ verſionẽ in illius vtilitatem probare non tenetur, ſi tamen pecunia fuit præſente Vniuerſitate numerata, concl. 85. n. 231. & 232.

Semen pro ſeminando agro, etiam poſterior locatori in fructibus rei locatæ præfertur, concl. 108. num. 36.

Contrarium, concl. 119. num. 12.

Concorda, vt ibidem.

Mutuatarius, & Commodatarius, quo loci pecuniam debitam ſoluere debeant creditori, vide in concl. 69. n. 42.

Ex Mutuo, quando aliquid percipere liceat,

abſq; nota vſuræ, vide concl.151.n.28 & 29. & concl.161 n.47.cum ſeqq.
Mutuo ſi quis aliquam quantitatem ab vno petat, non ob id infertur, quòd ille non poſſit eſſe creditor mutuantis in alio, concl. 156. in fine.
Mutuum occaſione ludi factum nullam actionē parit, concl.102.n.2.

N

NARRATIVA confitenti nocet, concl.15 num. 3.
Gratiæ, quando ſit iuſtificanda, & ad id an ſupplicatio attendatur, vel potius litteræ, vi- concl.126.num 48 cum ſeqq.
Illa intruſionis appoſita in litteris, ad euitandam ſolutionem annatæ iuſtificatione non indiget; ſecus ſi eſſet expreſſa in ſupplicatione, concl.110.n.12.
Papæ per Verba (vt accepimus(quando probet, vel ſit iuſtificanda per partem, vide concluſ.155.n.12. cum ſeqq.
Pars gratię dicitur, concl.15.ſub nu.3. & concluſ.126 n.48. cum ſeqq.
NASCITVRI, quando ad fideicommiſſum dicantur vocati, vide concl.84 n.182.
Nati in ſexto, & octauo Menſe, quando dicatur ſucceſſibiles, vide in concl.42.n.111.
Nati poſt mortem fideicōmittentis, vel etiam poſt alienationem bonorum fideicommiſſi quādo ad illorum reuocationem admittantur, vide concluſ.84.n.181.& ſeqq.
Qui nondum ſunt, neque mereri, neque demereri poſſunt, concl.73.n.23.
Illi non dicuntur agnati, concl.81.n.82.
Natiuitas filij probatur per teſtes dicentes ſe fuiſſe præſentes, dum puer naſceretur, alias illi de auditu non probant, concl.42.n.108.
Plura vide in Verbo Filius
NATVRA noſtra est magis prona ad malum, quàm ad bonum, concl.131.ſub n.7.
Quos non obligat conſcientia non ligat, concl.42.n.359.& concl.59.n.55. & concl.89.n. 14.& n.194. & 199.concl.108 ſub n.63.concluſ.124. ſub n.6.& concl. 169 n.4.& 6.
Naturalis filius, Vide Filius.
Naturalis obligatio Patris alendi filium reuiuiſcit, ſi ipſe filius fuiſſet à Monaſterio eiectus & ab eo alimenta non haberet, concl. 89. num.504.
Ratio eſt fundamentum præſtationis alimentorum, ibi n.54.
Ea ratio potius eſt attendenda, quàm crimen Paternum, ibi n.194.
Plura vide in Verbo Ratio.
Naturales, quando ad feudum, emphiteuſim, & iuſpatronatus admittantur, vide concl. 142. ſub num.65.
NAVES pro vehendo frumento ex longinquis partibus tempore penuriæ concedere eorum Domini cogi poſſunt, concl.111.n.10.
Naues, quibus frumentū Ciuitatis vehitur onerantes priuatis rebus, quomodo ſint puniēdi, vide ibi ſub n.10. remiſſiuè.
Nauigatio, vel curſus aquæ impediri non debet, pro faciēdis aggeribus, ad defenſionem agrorum priuatorum, concl.79 per tot.
Nauis aſſecuratio, quando valeat, & quomodo fiat, vide latè in Verbo Aſſecuratio, & concluſ.151. ferè per tot.
Nauis, vt ſaluetur, ſi fiat iactus mercium, tunc illi, qui ſuas merces ſaluas habent, tenētur cęteris damnum paſſis contribuere, concl.151 num. 27.
Et nauta ad quid teneatur, vide ibi per tot.
NECESSARIA alienatio ſub prohibitione alienationis non compræhenditur, concl.84. n.198.cum ſeqq. & vide in Verbo Alienatio.
Neceſſariò aliquid facere quis dicitur, quando ad illud faciendum cogi poterat, concluſ.42. ſub num.363. & concl.48.n.11.
Neceſſarius, vt dignoſcatur, an ſit aliquis actus, vel voluntarius, origo eſt inſpicienda, concl. 48.num.12.vbi exemplificatur.
Neceſſitas excuſat à pœna, concl.111.n.28.
Ea in caſu alienationis ſemper probari debet, aliundè, quàm per aſſertionem alienantis, concl.84.n 206.
In caſu alienationis rei Eccleſiæ debet eſſe præciſa, & aliundè probari, quàm per Inſtrumentalem enunciationem, & partium aſſertionem, concl.85.n.118.
Non ſuffragatur ei, qui propria culpa incidit in illam, at ſecus ſi eſset fatalis, aut naturalis concl.89.n.225.& 380. & vide d.concl.89.n. 448.& 458.& concl.101. ſub n 19.
Ea, vel euidens vtilitas ſi non adſit bona Eccleſię alienari non poſsunt, concl.85.n.1.
Et talis vtilitas Eccleſiæ probari non poteſt, per teſtes in Iudicio Summario examinatos, ibi num.14.
Neceſſitate vrgente à regulis iuris communis recedere poſsumus, concl.164.n.26.
Illius appellatione ea venit, in quam quis coactè, & nō ſponte ſe coniecit, concl.84.n.204
Neceſſitatis cauſa, quando feudū alienari poſſit vide concl.87.num.47.cum ſeqq.& in Verbo Alienatio.
Ea, ſiue paupertas, quando excuſet in deponēdo, ſiue in delictis, vide concl.155.ſub n.63.
NEGANS aliquid, ſi poſtea de mendacio conuincatur, quando ſuum priuilegium perdat, vide concl.154.n.100.& 101.
Vnam poſitionem non poteſt amplius in ea ſe fundare, concl.148.n.14.
Vnam poſitionem, quæ poſtea vera probetur, adeò grauatur, vt ille probare teneatur omnes alias poſitiones non eſse veras, ibi n.16.
Negatiua à quo veniat probāda in exceptione adimplementi, vide concl.50.n.12.& ſeq.
De ſui Natura dicitur improbabilis, concluſ. 148. num. 255.
Negatiuæ dictiones actum reddunt de iure impoſibilem, & omnimodam reſiſtentiam denotant, concl.128.n.872.

Ex

Ex inſpectione, & reuolutione actorum probatur, concl. 52. n 20.
Quando eſt fundamentum intentionis alicujus ab allegante eſt probanda, vide concl. 148. num. 256.
Fallit, vt nu. 257.
Quomodo ſit coarctanda, vide ibidem.
Negatiuę dictiones, ſiue prohibitiones quid in iure operentur, vide concl. 128. n 872.
NEGLIGENTIA in adminiſtrando eſt iuſta cauſa depoſitionis Abbatis, concl. 1. n. 116
Mariti in patiendo præſcribi fundum dotalem ipſi tantum, & nòn vxori nocere debet, concluſ. 87. n. 31.
Matris Tutricis in exigendo quid operetur aduerſus illam, vide concl. 56. num. 142. & in Verbo Mater.
Non adimplentis eſt probanda ab eo, qui agit ad intereſſe, ob non impletum contractum, concl. 78. n. 15.
Fallit, vt ibidem.
Procuratoris in non appellando, quando noceat Domino, vide concl. 129 n. 173.
NEGOTIA communia ſolent negligi, & ſerius expediri, concl. 56. nu. 128. & concl. 86 ſub n. 226.
Negotiari ſolitus quis dicatur, vide concl. 86. num. 232.
Negotiorum geſtor, qnado teneatur de neglectis à ſe, & ab eius ſubſtituto, vide concl. 41. n. 5. & ſeqq.
Ille, ſiue ſimplex factor librum rationum conficere non tenetur, concl. 41. n. 13.
Quando præſumatur factus diues de eo, quod adminiſtrauit, vide ibi n. 14.
Talis dicitur Notarius, quando ſtipulatur pro abſente, ibi n. 4.
Illi non debentur alimenta per Dominum, etiam ſi ea fuerint conuenta, concl. 89. num. 483. & 489.
Fallit, quoad expenſas, quas Procurator, ac negotiorum geſtor repetere poteſt, ibi n. 484
Ille hæreditatis iacentis pro ſua mercede omnibus creditoribus eſt præferendus, & tacitam hypothecam in bonis hęreditarijs habet, concl. 119. n. 39.
Negotiorum principale ſilet, dum lis ſuper alimentis pendet, concl. 90. n. 10.
NEMO agere poteſt ſine intereſſe, & actione, concl. 78. n. 1. & concl. 135. n. 204.
Audiendus eſt aduerſus proprium dolum concluſ. 72. n. 39.
Dat, quod non habet, concl. 1. n. 144. concl. 102. nu. 5. concl. 123. n. 137. & concl. 14 . ſub n. 28.
Debet in plus grauari, quàm fuerit honoratus, concl. 51. n. 129.
Debet ſe immiſcere Officio, ad quod non ſit aptus, aliàs ob imperitiam ad omnia damna & Intereſſe parti læſæ tenetur concl. 60. num 82. & ſeq.
Debet ſibi victum arctare, vt alimenta alijs præſtet, concl. 89. n. 120. 215. & 240.
Eſt Dominus ſuorum membrorum, ibi n. 2.
Ex aere viuere præſumitur, concluſ. 89. n. 540.
Ex ſua improbitate ius conſequi debet, concluſ. 26. num. 82. concluſ. 56. nu. 199. concl. 89. nu. 213. 225. 252 & 521. concl. 150. ſub num 40. concl. 161. n. 83. & concl. 164. num 22. & concl. 169. ſub n. 21.
Illaqueare poteſt animum alterius, concl. 78. num. 101.
Locupletari debet, cum alterius iactura, concluſ. 86 nu. 91.
Poteſt ſibi ius dicere, concl. 56. n. 140. & concluſ. 164. nu. 22.
Fallit, quando periculum eſt in mora dicta, concl. 56 nu. 140.
Poteſt eſse ſui corporis Dominus, & patronus, concl. 144 num. 37.
Præſumitur velle iactare ſuum, & ſuam conditionem peiorare, concl. 51. n. 79. concl. 109. nu. 34. & concl. 142 n. 19.
Tenetur alterius ſalutem ſuæ propriæ præferre, concl. 89. nu. 240.
Tenetur contra ſe arma producere, & partem aduerſã iuuare, cõcl. 89. n. 481. & concl. 61. n. 2.
Tenetur ratione Officij ſe ipſum, & bona propria pro alio obligare, concl. 86. ſub n. 76.
NEPOTES Maſculi ex filia fœmina, quando veniant in inueſtitura obtenta ab Auo, pro ſe & ſuis deſcendentibus, vide concluſ. 149. ſub num. 12.
Nepoti, vel nepti, quando debeantur alimenta vel dos per Auum, vide concl. 89 num. 148. & 178. cum ſeqq. & nu. 423. cum ſeqq. & con. 374. n. 1. cum pluribus ſeqq.
Neptes licèt non ſint ſub poteſtate Aui, ſunt tamen de illius agnatione, concl. 174 ſub n. 13
Dicuntur excluſæ, quando filię excluſę reperiuntur, concl. 149. ſub n. 12.
Ab Auo dotatæ, quando contemplatione Patris dotatæ cẽſeantur, ita vt dos ad computũ legitimæ data cẽſeatur, vide concl. 42. n. 431. cum ſeqq. & concl. 174. nu. 24. cum ſeqq. & in Verbo Dos.
Neptis ab Auo dotata, quando legitimã à ſuo Patre petere poſſit, vide concl. 42 num. 434. cum ſeqq. & concl. 174 n. 45. cum ſeqq.
Nepotes non ſuccedunt in locum Patris, quando proximiores ſunt vocati, ſiue quando ordine ſucceſſiuo eſt fienda ſucceſſio, concl. 149. ſub num 27.
NIHIL eſt tàm graue, quàm coram Iudice ſuſpecto litigare, concl. 128 ſub n 638. & 669.
Eſt tam durum, neq; ferreum, quod non amoris igne frangatur, concl. 105. ſub n. 6.
Nihil eſt vilius, quàm in carne vinci, & nihil glorioſius, quàm carnem vincere, concl. 105. ſub num. 6.
Ex nihilo, nihil fit, concl. 84 nu. 35.
NOBILE dicitur aliquod Officium, ſi Vniuerſitas, vbi exercetur, illud pro tali tenet, concl. 147. num. 3.
Nobiles fiunt illi, qui iam fuerunt improbi, ſed poſtea ſub Dei vexillo militare, atq; profiteri cœperunt, concl. 42. n. 199.

Perſonæ an exercere poſſint officium Procuratoris, vel illud exercendo nobilitatẽ amittant, vide concl. 147. num. 7. cum ſeqq.
Nobiles viros, vel mulieres, non decet ire ad publicas plateas pro emendis victualibus, neque ſibi ipſis de cibis in coquina prouidere, concl.89. num.566.
Nobilitas alicuius probatur per Inſtrumenta antiqua, in quibus illa enuncietur, concl.129. num 36.
Eſt attendenda, iuxta conſuetudinem locorum, concl.147. num.2. & ſeqq.
Fallit, quoad ſtatuta Religionis Hiereſolymitanæ, quæ non contentantur nobilitate locali, ſed volunt eam pro tali vbique haberi, ibi num.5.
Illa, & puritas ſanguinis per teſtes de publica voce, & fama probatur, concl.120. n.37.
Non denigratur ex eo, quia, quis ſuas poſſeſſiones proprijs manibus exerceat, concluſ. 82. num.6. & 7.
Nobilitas per quas artes denigretur, vide concluſ. 147. & in Verbo Ars.
Vnius familiæ, vt conſeruetur non debet altera depauperari, concl.87. num.132.
Illa viri vxor gaudere debet, etiam poſt illius mortem, & viduitate durante concluſ. 54. num.47. & ſeqq.
Illius priuilegium non amittunt laborantes ſuas poſſeſſiones proprijs manibus concl.82. num.6 & in num.7 exempla adducuntur.
Probata cum vno, quando probet, quoad omnes, vide concl.120. ſub num.37.
Nobilitatis probationem induunt antiqua monumenta, inſignia, & arma concluſ.120. num. 78.
Item quomodo probetur, vide concl.147. ſub n.6.& prius concl 120. nu.37.
NOCENS eſt potius abſoluendus in dubio, quã innocens condemnandus, concl.80. num.4. concl.89. num.309 & concl. 148. num. 236.
NOMEN rei ex longi temporis ſpacio mutatum præſumitur, concl.120. num 138.
Debitoris quando eſt datum in dotem æſtimatum, tunc in emptionem tranſit, itaut maritus proprijs ſumptibus litigare, & creditum exigere teneatur, concl.68. num. 29. & concl.89. num.271.
Fallit primo, quando impenſæ eſſent magnæ, & præſertim quando maritus nullos fructus ex illo nomine in dotem dato perciperet, aut non tales, qui ſuperabundent pro faciendis ipſis ſumptibus, concl.68. num 30. & concluſ.89. num.271.
Item fallit quando impenſæ eſſent neceſſariæ, quia tunc dotem minuerent dicta concl. 68. num.31. & concl.89. num.271.
Nomen dignitatis remanet, licèt dignitas ſit amiſſa, & quare. vide concl. 140. ſub nu.12.
Item in hoc, vide quæ dixi in concluſ. 73. num. 29.
Nomina debitorum non dicuntur mobilia, neq; immobilia, ſed ſunt quoddam genus de per ſe, & tertiam ſpeciem conſtituunt, concl.113.n.6.
Illa non tenetur hæres exigere, ſed poteſt ea in ſolutum creditoribus aſſignare, concl.91. num.32.
Quando cedens ea manutenere teneatur vera & realia, vide concl.173. ſub nu.7.
Nominatio facta à Patre de filio, quando filiationem probet, & filium in quaſi poſſeſſione filiationis conſtituat, vide latè in Verbo Filiatio, & concl.78.n.61. cum pluribus ſeqq.
Omnium Capitularium, quando ſit neceſſaria in alienatione rei Eccleſiæ, vide concl.85. n. 315. cum ſeqq.
Ea partium facta de vno contractu, qui de iure non ſubſiſtit, non poteſt mutare ſubſtantiam illius, ſed erit talis, qualis de iure fieri poteſt, concl.48.n.90.
Plurium perſonarum, quãdo eſt facta in fideicommiſſo, tunc grauatus non ſatisfacit relinquendo vni tantum, concluſ. 84. num. 259. & 262.
Sola non tribuit ius nominato, concluſ.78. ſub num. 61.
Sola facta de aliquo vti tali, aut per citationẽ, ſiue alio modo, quid operetur de iure, vide concl.131. ſub nu.46.
Nominatus prius, vti magis dilectus ſuccedit, concl.149. ſub n.17.
NON deducta deducam, & non probata probabo, concl. 148. ſub num. 102. 148. 193. & 393.
Non entis nullæ ſunt qualitates concl.47. num. 84. concl.73. nu.23. concl.78. n.3. concl 81. num.82. concl. 128. num. 712. & 805. concl. 129. ſub n°44. concl. 135. ſub n.77. concl. 151 ſub num.70. & concl. 167. ſub n.100.
NOTARIATVS in aliquibus locis habetur pro exercitio nobili, & in alijs pro vili, concluſ.147.n.5.
Contrarium, ibidem.
Concorda, vt ibidem.
Illius qualitas non eſt probanda, ſed præſumitur in Inſtrumentis antiquis, vel de longiquo, concl.120.n.60. cum ſeqq.
Notarij acta ſeparata habent, nec vnus in negotijs alterius ſe ingerere poteſt, concl. 128. ſub num.721.
Sed fallit, quando vnus Notarius eſſet impeditus, vt ibidem.
Illius aſſertio, ſiue denominatio de conſenſu partium facta præſumitur, & præſertim ſi partes erant præſentes, concl.51.n.92.
Factum de præterito non probat, concl.139. nu.26.& concl.155.n.111.
Sine teſtibus non probat in præiudicium tertij concl.139.n.27. & concl.155. n.100. & 101.
Licèt Mandatum non probet multum tamen operatur, & de eo magnam præſumptionem inducit, concl.155.n.97.
Illius aſſertioni non eſt ſtandum contra tertiũ abſentem à ſtipulatione contractus, concluſ. 155. num. 109.

Non creditur extra ea, de quibus ipſe fuit rogatus, ibi n. 112.
Eius bona fama quid operetur, circa correctionem Inſtrumenti, vide concl. 125. n. 10.
Notarij cogi poſſunt ad faciendum Inſtrumēta, concl. 147. ſub n. 6.
Error Notarij partibus non officit, concluſ. 155. ſub nu. 124.
Eſt difficilis probationis, ibidem.
Et quomodo probetur, vide ibidem remiſſiuè
Notarij mortui inſtrumentum magis probat, quàm ſi ille viueret, concl. 123. ſub 62.
Notarios Archiepiſcopus, & Epiſcopus in omnibus locis ſuę Diœceſis creare poſſunt, concl. 128 num. 26.
Illis non datur facultas apponendi præceptū guarentigiæ, ex natura Officij, ſed ex auctoritate Statuti, vel principis ita mandantis id fieri debet, concl. 167. n. 130.
Illius ſtipulatio pro abſente facta non probat, niſi fuerit ratificata, concl. 17 n. 4.
Succeſſor, ſi non exhibeat Scripturam productam in Officio tempore ſui anteceſſoris ad intereſſe tenetur, concl. 104. n. 6.
Notarij ſuſpicio, quando admittatur, & quomodo probetur, vide in Verbo Adiunctus, & concl. 53. per totam.
Actuario in Ordinarijs, & Iudicialibus eſt credendum, concl. 155. n. 103.
Aſſerenti ſe eſſe Archiuiſtam, & Scripturam ex Archiuio extraxiſſe creditur de conſuetudine, licèt ſecus ſit de iure, concl. 141. n. 4. & 5. & concl. 155. n. 90.
Aſſerenti Titium produxiſſe Inſtrumentum mandati in actis non creditur, niſi totum Inſtrumentum mandati fuerit regiſtratum, concluſ. 155. n. 196.
Aſſerenti poſſeſſionem fuiſſe captam, vti de bonis hæreditarijs alicuius creditur, concl. 155. num. 22.
Illius Inſtrumentis, in quibus de illius commodo agatur, quando ſit credendum, vide ibi ſub num. 112.
Aſſerenti nuncium ſibi retuliſſe aliquem citaſſe, prout in ſchedula non creditur, ſi ipſa ſchedula integrè in actis regiſtrata non reperiatur, ibi num. 99.
Aſſerenti ſe falſum Inſtrumentum ſcripſiſſe tāquam ſuam turpitudinem alleganti non creditur, ibi nu. 115.
Fallit quando talis aſſertio eſſet veriſimilis, & adminiculata, ibi n. 116.
Sed tale dictum notarij partibus non nocet, ibid. num. 117.
Illi creditur, ſi de ſua commiſſione aſſerat, ibi num. 86.
Limita procedere de ſtylo Rotæ; at ſecus de iuris rigore, vt ibidem.
Creditur, ſi dixerit teſtis Iuratus tactis ſcripturis, ſecus ſi ſimpliciter dixerit iuratus, &c. quia tunc tali teſti fides nō adhibetur, concl. 155. nu. 87.
Extende, vt nu. 88. cum ſeqq.
Creditur, quando ſuper eius ſtylo atteſtaretur, ibi num. 91.
Declara tamen, vt ibi n. 92.
Dicenti ſe erraſſe, & falſum fabricaſſe in præiudicium tertij non creditur, concluſ. 155. ſub num. 124.
Fallit, vt ibi ſub n. 115.
Eſt credendum, quando atteſtatur omnia in Inſtrumento contenta de partium conſenſu appoſuiſſe, etiam ſi eſſemus in clauſula codicillari, ibi n. 93.
Contrarium in materia dictæ clauſulæ codicillaris, & multarum aliarum clauſularum, ibi num. 94.
Eſt credendum in his, de quibus ipſe fuit rogatus, niſi contrarium probetur, concluſ. 155. num. 113.
Magis creditur, ſi aliquid viua voce aſſerat, quàm in eo, quod ſcripſit, ibi n. 95. & ibi Declaratur, quando id procedat.
Extende id præcipuè procedere in actu, qui tempore Sententiæ interuenire potuerit, ibidem.
Non creditur, ſi atteſtetur, Sententias confiſcationis per Iudicem Eccleſiaſticum latas fuiſſe executioni demandatas, concl. 139. ſub num. 25.
Non creditur in his, quæ ad eius Officium non ſpectant, concl. 155. n. 102.
Plura vide in Verbo Aſſertio Notarij.
Quando, & quomodo illi committi poſſit examen teſtium, vide concl. 148. num. 292. & 293.
Notariorum libris, circa expeditiones factas, quādo non ſit credendum, vide concluſ. 155. ſub num. 88. in fine.
Notarius an rogatus cenſeatur de clauſulis in Inſtrumento omiſſis, vel illæ conſultò omiſſę cenſeantur, vide concl. 157. n. 7.
À pœna falſitatis excuſatur, vbi cōſuetudo falſum fabricandi adeſt, concl. 161. num. 22.
Declara tamen, vt n. 27.
Sed quando poſſit imputari de falſo, vide concluſ. 125. in fine.
Debet eſſe ætatis annorum vigintquinq; cum eius Officium ſit publicum, concluſ. 72. nu. 85.
De falſo puniri poteſt, ſi in Inſtrumento aſſeruerit pecuniam fuiſſe numeratam, & detegatur eam verè numeratam non fuiſſe, concluſ. 155. nu. 85.
Ille, & eius Succeſſor non excuſatur, ſi cum iuramento Scripturam fuiſſe deperditam aſſerat, ſed amiſſionem plenè, & concludenter probare tenetur, concl. 104. n. 7.
In quibus differat à ſcriba, & Actuario, vide concl. 147. n. 6.
Non poteſt eſſe Decurio, nec de Prioribus ſuæ Ciuitatis, ibidem.
Præſumitur dolo, & culpa occultaſſe ſcripturā in eius Officio productam, ſi poſtea non reperiatur, concl. 104. n. 5.
Quando corrigere poſſit errorem Inſtrumenti,

ti, poſtquàm illud fuit partibus datum, vide concl. 125 n. 10.

Quando de Apoſtillis, interlineaturis, vel cancellationibus fidem facere debeat, vt ſcriptura ſuſpecta non reddatur, vide in Verbo Apoſtilla, & concl. 125.

Quando, & quomodo poſſit iurari ſuſpectus vnà cum alijs ſuis actuarijs, vide concl. 128. n. 683. & prius nu. 656.

Quando teneatur de delicto ſui ſuſtituti, vide in Verbo Dominus.

Religionem Hieroſolymitanam ingredi non poteſt, concl. 147. ſub n. 5.

Scripturas in eius Officio productas cuſtodire tenetur, concl. 104. n. 50.

Sipulans pro abſente quando illius acquirat, vide in Verbo Abſenti & concl. 9.

Stipulans, & acceptans pro abſente illi non acquirit, niſi tanquam negotiorum geſtor, concl. 41. n. 50.

Suum ſtylum abſque pœna falſi immutare non poteſt, concl. 157 ſub n. 7.

Ille, vel Iudex reuelans dicta teſtium ante eorũ publicationem committit faſum, concluſ. 60. num. 48.

Vt excuſetnr in recipiendo, & approbando fideiuſſorem, quæ ſint neceſſaria, & qui prius ſit excutiendus, vide concl. 153. ſub n. 29.

NOTIFICANS debitori alicuius, vt auſugiat, quia ſuns creditor eum capi facere ordinauit creditori tenetur ad ſoluendnm illud debitũ, ſi debitor fugam arripiat, concluſ. 169. ſub num. 22.

NOTITIA Sententiæ arguitur ex receptione alicuins rei in vim ipſius, concl. 129. ſub nu. 175.

NOTORIA iniuſtitia dicitur, quando nullo modo deſendi poteſt, concl. 129. n. 362.

Ab illa datur appellatio, quoad vtrumq; effectũ, concl. 128. n. 30. & 832. cum ſeqq.

Et de ea, tunc conſtare dicitur, quando incõtinenti de dominio poſſidentis bona probatur, ibi n. 31.

Notoria iniuſtitia maxima iniuſtitia dicitur, intantùm, quòd Iudex tali caſu ſpoliare dicatur, concl. 129. n. 362.

Limita eſſe verum, quãdo Iudex ſententiando ſe retulit ad acta; at ſecus ſi è contra, concl. 128. num. 727.

Illius exceptio, etiam ad impediendam executionem trium conformium admittitur, concluſ. 129. n 362.

Notorietas iniuſtitiæ ſententię allegari nõ prohibetur, vbi eſt prohibita appellatio, concl. 128. nu. 920. & concl. 129. n. 362.

Sed illa allegari non poteſt, quando vna ex opinionibus controuerſis fuerit tenta, vel per Curiam recepta, & approbata, concl. 129. num. 371. & 372. & prius concluſ. 128. ſub num. 757.

Declara tamen, ſi Doctores eam opinionem tenentes de communi teſtarentur, aliàs ſecus ibidem dicto n. 372.

Et ad eam tollendam qualis qualis offuſcatio ſufficit concl. 129. n. 371. & concl. 128. n. 757.

In Notorijs Ordo Iuris non eſt ſeruandus, concluſ. 128. ſub n. 832.

Declara tamen, vt in concl. 129. ſub n. 226.

In illis, quãdo Iudex poſſit iurari ſuſpectus, & quando non, vide concl. 128. ſub num. 845. remiſſiuè.

A Notorio licèt non detur appellatio, datur tamen à Sententia declarante factum eſſe notorium, concl. 128. nu. 298. & 834. & vide concl. 129. ſub n. 226.

NOVATIO, qbando cenſeatur indncta ad fauorem fideiuſſorum, & quando non, vide concl. 37. n. 21. & ſeqq.

NOVERCA relicta per maritum vſufructuaria omnium bonorum, viuentibus filijs mariti alimenta ſolùm habere debet, concluſ. 89. num. 203.

Parum amica priuignis præſumitur, vndè adagio fertur, quod tunc cornix albeſcit, dum Sancta Nouerca quieſcit, concl. 89. ſub nu. 203. & concl. 105. n. 14.

NOVITII Ordinari non poſſunt ab Abbate, cnm non ſint eius ſubditi, niſi poſt emiſſam profeſſionem, concl. 1. n. 138.

NVDVS cum nuda non pręſumitur dicere Pater noſter, concl. 59. n. 101.

NVLLA maior probatio, quàm proprij oris confeſſio, concl. 128. ſub n. 479.

Nullitas actus allegari poteſt, etiam ſi adeſſet aliquis dolus, vel culpa in commitente eam, ſi defectus in retinendo aliquid, non autem in exprimendo falſum extaret, concl. 17. num. 10.

Ad fauorem alicuius inducta ſemper eo volẽte ſuſtinetur, concl. 84. ſub n. 62.

Alienationis non poteſt ab alio *allegari, quàm* ab eo, in cuius fauorem alienatio eſt *nulla*, concl. 85. nu. 16. & 312. & concl 86. n. 242. & prius concl. 45. ſub n. 36.

Allegari poteſt à committente illam excipiẽdo, non autem agendo, & maximè, quando dolus abeſt, concl. 17. num. 10. at ſecus regulariter, concl. 87. n. 56.

Sed allegari non poteſt, quando parte de nullitate non opponente Sententia confirmata fuit, & in rem iudicatam tranſijt, concl. 129. num. 359.

Extende, vt ibi nu. 360. cum ſeqq. & ibi multa videbis in hac materia.

Illa, & falſa cauſa, quando executionem obligationis Cameralis impediant, vide concl. 86. num. 36.

Euidens dicitur, quæ per actorum inſpectionem probatur, concl 128. ſub n. 373.

Et etiam poſt tres Sententias opponi poteſt, concl. 129 n. 373.

Nunquam in rem iudicatam tranſit, ſed de ea ſemper conqueri poteſt, concluſ. 129. ſub num. 407.

Illa examinis ſæpè per Rotam ſanari ſolet, quando teſtes ſunt mortui, concl. 120. nu. 45.

Illa

ſ

Illa ex defectu citationis reſultans ſanari poteſt, per Arbitrium Rotæ, ſi fuerint data interrogatoria, & interpręteς hincinde cōiuncti, concl.135.n.37. cum ſeqq & n.120.

Sed non cenſetur ſanata ex eo ſolum, quòd Papa remittit fidem teſtium arbitrio Rotæ, ibi num. 46.

Plura vide in Verbo Examinis nullitas.

Ex defectu Iuriſdictionis proueniēs ſanari poteſt, per Arbitrium Rotæ, dummodo tamen defectus non eſſet totalis iuriſdictionis, ſed ſolum in aliqua parte, concl.135. nu 195.& concl.148. num. 297.

Ex defectu citationis, quando ſit ſanabilis, vide concl.135.n.87. cum ſeqq. n. 115. cum ſeqq. & 196. cum ſeqq.

Sed ea ex defectu actionis eſt inſanabilis, concluſ. 135. num. 204.

In appellatione ab interlocutoria non venit admittenda, niſi nullitatis cauſæ fuerint expreſsè nominatæ, concl.128.n.532.

Incidenter deducta naturam appellationis aſſumit, & ſecundum eam regulatur; ſecus ſi principaliter deducatur, concl.129 n.356.

Nunquàm opponi poteſt, niſi ab eo, ad cuius fauorem fuit inducta, non autem ab alijs, qui non ſint in cauſa, concl 163.n.7.

Nullitas obligationis minoris ſanari nō poteſt, ab eo, etiam ſi poſtq; eſt eſſectus maior illam ratificet, & pro eo fideiuſſores adhibeat, quia nihilominus, quoad vtrumq; non ſuſtinetur, concl.169. ſub num.16.

Et quando inducatur ex prolatione Sentētię, abſq; citatione, vide concl.128.n.527.

Secundi actus non tollit validitatem primi, concl.47.n 36.

Ea ſententię in poſſeſſorijs allegari non prohibetur; licèt in illis appellatio non detur, cōcluſ. 128.num.62.

Quando eſt notoria etiam coram mero executore allegari poteſt, concluſ. 128. num, 105.

Illa allegari non prohibetur, vbi eſt prohibita appellatio, ibi n. 920.& concl.59. num. 354. & 405.cum ſeq.

Fallit, vt ibi ſub nu.372.

Sine appellatione proponitur, & Iudex Superior, abſq; appellatione, per viam querelę de ea cognoſcere poteſt, concl.129.n.410.

Vnius ex tribus Sententijs conformibus illarū executionem impedit, concl.128. num.372. & 373. cum ſeqq.

Vnius Sententiæ, quando poſſit ſanari per ſecundam ex Statuto Vrbis c.190.l.1. ac etiam de iure communi, vide ibi ſub n.372.

Fallit tamen, vt ibi nu.380. & vide num.756. cum ſeqq.

Nullitatem contractus, quando poſſit allegare ille, qui maior effectus per quinquennium tacuit, vide concl. 86.num.247.& in Verbo Minor.

Nullitates ex defectu iuriſdictionis, citationis, vel mandati dicuntur inſanabiles, & morbo Ethico æquiparantur, concluſ.135.num.191 cum ſeqq.

Fallit, vt num.195. cum ſeqq,

Nullitates poſt rem iudicatam non ſunt attendendæ, concl.129.n.360.& 407.

Maximè, quando calumniæ ſuſpicio adeſſet, & lapſum eſſet quadriennium ibi n.361.

Nullitates, quādo ſunt turbidę, arbitrium intrat pro illis ſanandis, concl.135.nu.34.& vide in Verbo Arbitrium.

Nullitatibus ex aliquo actu prouenientibus, quis renunciare cenſetur, ſi adimpleat ipſum actum, adeò, vt de illis amplius opponere nequeat, concl.50.n.67. & ſeq.

Declara, vt ibi nu.69. & concl. 160. ſub num. 100.

Nullitatis allegatio eam committenti ſuffragari non debet, concl.87.n.56.

Per viam exceptionis permittitur, licèt agendo non permitteretur, concluſ. 129. ſub num. 356

Illius cauſa, & ea appellationis ſi fuerint æquè principaliter commiſsę, tunc cauſa nullitatis principaliter commiſsa cenſetur, concl. 129. num 355.

Cauſa nullitatis deſerta non cenſetur, ſi ſit deſerta illa appellationis, ibi ſub n.355. & 406.

Contrarium, n.357.& 359.

Declara, vt n.368. cum ſeqq.

Et quando ea à Iudice cognoſci poſſit omiſſo negotio principali, & vſq; ad quod tempus illa cognitio duret; Item quando ille poſſit cognoſcere ſuper negotio principali, omiſso Iudicio nullitatis, vide concl.129.n.221. cum ſeqq.

Nullitatis contractus exceptio non eſt propriè exceptio de Iure tertij, ſed Iuris agentis excluſio, concluſ. 85. nu.16.in fine.

Et talis exceptio executionem Sententiæ impedit, præſertim, quando de nullitate intra tempus legitimum fuerit oppoſitum, concl, 128.num. 345.

Sed admittenda non venit, poſtquàm cauſa principalis eſt decíſa, ibi ſub n.345.

Quando immiſſionem ex clauſula conſtituti retardet, vide concl.158.n 10. cum ſeqq.

Plura, vide in Verbo Exceptio,

Illius Iudicium eſt prius decidendum, quàm illud appellationis, concl.129.n.408.

Nullitatum generalis allegatio non valet, niſi nullitates ſpecificentur, concl.128.n.856.

NVLLIVS Diœceſis, quomodo differat, ab exempto, vide concl.138.n.94.

NVLLVM, quod eſt, nullum parit effectum, concl.51.n.133.concl.69.n.78.concl.133.ſub num.12.& concl.167. ſub n.100.

NVMERATIO pecuniæ in depoſito non requiritur, ſicut in mutuo, cōcl.128.ſub n.826.

Numeratio pecuniæ probata dicitur, quando V. G. in confeſſione adſunt verba præſente, ſoluēte, & exburſāte in tot Zecchinis, & Vngheris, &c. concl.135. nu.68. & 70. & concl. 155.ſub num.80.

Contrarium , concluſ. 135. num. 69.
Declara , vt ibi nu. 71. & concl. 155. num. 82. cum ſeqq.
NVNCIATOR noui operis. quando, & quomodo ſit admittendus ad Iudicium, vide cõcluſ. 62. num. 130. cum ſeqq.
NVNCII aſſertioni ſtandum non eſt circa ſolemnitates in ſubhaſtatione neceſſarias, concluſ. 155. n. 105.
Nuncij relatio facta in actis originalibus magis probatl quàm ea facta in manibus partis, ibi num. 123.
Illius relationi omninò ſtandum eſt in his, quę ad eius Officium ſpectant, aliàs ſecus, concl. 52. num. 59. & concl. 155. n. 121.
Illi creditur, quando refert ſe aliquem de ordine Iudicis citaſſe, concl. 141. ſub nu. 5. & concl. 155. n. 121.
Declara, vt ibidem.
Ei credendum eſt, dũmodo in aſſertinne non erret, aliàs illius error partibus nocere non debet, ibi n. 124.
Nuncio referenti, ſe in tali re vti de bonis Titij executionem feciſſe, credendum eſt, ita quòd qui contrarium allegat, illud probare tenetur, ibi nu. 122.
NVNCIVS Apoſtolicus non poteſt diſpenſare Abbatiſſam ſuper ætate, cum inferior non poſſit in lege Superioris, & maximè Concilij manus apponere, concl. 3. n. 16.
Et quando excommunicatum abſoluere poſſit, etiam quoad vtrumq; forum, vide concl. 10. n. 9. & ſeq. & in Verbo Abſolutio.
Quo modo beneficia conferre debeat, vide concl. 97. n. 29.
NVRVS, quando ſit alenda à Socero, vide concl. 89. num. 138. cum ſeqq. & 167. cum ſeqq. & in Verbo Socer, & in Verbo Alimenta.

O

OBIECTIVI Articuli, qui dicantur, & quãdo admittantur, vide latè in Verbo Articuli, & concl. 148. n. 44.. cum pluribus ſeqq.
Obiectus dari non poſſunt poſt lapſum termini ad probandum in partibus, licèt per appellationem cauſa fuerit commiſſa in Rota, & licèt extra Curiam termini non ſeruentur, concl. 148. num. 106. & num. 107. ratio aſſignatur.
Et licèt poſt terminum ad articulandum non poſſint probari per teſtes, poſſunt tamẽ probari per Inſtrumenta, concl. 148. n. 116. cum ſeqq. vbi rationes aſſignantur.
Fallit ſi expreſsè fuiſſet dictum, quòd poſt terminum, nec per Inſtrumenta, nec alio modo probari poſſint, ibi n. 122.
Illos non exprimens in appellatione interpoſita, an poſſit, poſtea articulos obiectiuos producere, vide ibi n. 64. & ſeqq.
Odioſi dicuntur, & ideò in illorum materia ſtrictè eſt procedendum, ibi n. 402.
Partem aduerſam excludentes non dicuntur obiectus, ſed potius ipſius dantis ius, ibi ſub num. 225.
Probandi veniunt per proprietatem, & per veritatem, non autem per quaſi opinionem, vel reputationem, ibi n. 123.
Obijciens, vel appellans contra electionem alicuius factam certam formã electionis exprimere tenetur, concl. 128. n. 522.
OBLATIO de reficiendis expenſis, vel fructibus, facta earum liquidatione, quando ſit admittenda, vt proceſſus ad vlteriora fiat, vide concl. 135. nu. 97. cum ſeqq
Illa feudi quibuſcunq; agnatis eſt facienda, vt illud licitè alienari poſſit, concl. 87. n. 49.
In ſubhaſtatione, quando fieri poſſit, per creditorem, vide concl. 52. n. 26.
Verbalis an excuſet à mora, ſiue quando ea ſit facienda iudicialiter, & debeat eſſe realis, vide concl. 50. n. 33. & ſeq.
Et quę ſint neceſſaria ad hoc, vt ea excuſet à mora, vide ibidem remiſſiuè.
Verbalis ſuper reſtitutione recepti non ſufficit, quãdo quis vult reuocare feudum alienatum, ſed reſtitutio realis, prænia tamen oblatione, eſt neceſſaria, concl. 87. n. 73.
Oblationem partis reijcere, vel admittere eſt arbitrarium Iudici, concl. 134. n. 22.
Oblationes ad quem ſpectent, quando Archiepiſcopus in locis exemptis celebrat, diſtingue, vt in concl. 138. n. 33.
Et vti à iure Spirituali, & Diuino prouenientes ſunt à quibuſcunq; muneribus ſecularibus immunes, concl. 138. n. 33.
OBLIGATIO acceſſoria, quando ſuſtineatur non ſubſiſtente principali, vide concl. 86. n. 27. cum pluribus ſeqq. & nu. 76. & in concl. 114. per tot. & iu Verbo Fideiuſſio.
Alternatiua non vitiatur, *quando vna pars eſt* impoſſibilis, concl. 96. n. 5.
Cameralis ad hæredes tranſit, quoad omnes effectus, excepto eo periurij; ſecus autẽ in ſingularem ſucceſſorem, concl. 167. n. 17.
Extende, etiam per ceſſionem in ceſſionariũ, concl. 114. ſub n. 14. verſ. Extende.
Etiam ad ea, quæ ex iuris interpretatione veniunt extendi poteſt, quando tamen, quis nõ per viam actionis, ſed per eam repplicationis veniret, concl. 154. ſub n. 72. & concl. 167. nu. 135. & ſeq.
Euaneſcit ſi aliquid contractui addi, vel minui contingat, concl. 98. ſub n. 5.
Executionem paratam non habet, quando eſt per Sententiam vulnerata, ſed tunc appellatio datur, & ſic tres Sententiæ ſunt expectãdæ, concl. 128. n. 724.
Quid ſi ipſa obligatio per Sententiam nullam vulneretur? vide ibi n. 725. & 726.
Item executionem paratam non habet, quãdo ex eiſdem actis de illius iniuſtitia appareret, ibi n. 727.
Sed executionem paratam habet, licèt ſit vulnerata, quando Papa mandaret, vulneratione

tione, non obſtante, ad executionem eſſe procedendum, concl. 128. n. 728.

Et quando dicatur vulnerata, ſiue potius Decretum, dixi in concl. 128. n. 726.

Ex perſona hæredum mutari non poteſt, concluſ. 174. ſub n. 12.

Facit acquirere ius omnibus, quorum intereſt, concl. 34. n. 8.

In ventre portat clauſulam, Quorum intereſt, concl. 9. n. 3. & concl. 89. n. 352.

Item in ventre iuramentum gerit, immò vim duplicis iuramenti habet, concl. 11. num. 14. & 69.

In Inſtrumento apponi non poteſt per Procuratorem, niſi Dominus illi dederit expreſſã facultatem eum tali modo obligandi, vel geſta per Procuratorem ratificauerit, concluſ. 157. ſub num. 7. & concl. 167. n. 136.

Et licèt ſit odioſa, & ſtrictè interpretanda, nihilominus ad ea extenditur, quæ tacitè, & in conſequentiam veniunt, concl. 154. nu. 72. & concl. 167. n. 136.

Niſi exprimatur in Inſtrumento appoſita non cenſetur, & præſertim in loco, vbi eam apponi non ſit ſolitum, concl. 157. ſub num. 7. & concl. 167. n. 134.

Et niſi ſit extenſa, apoca exequi non poteſt, concl. 123. num. 147. & concl. 167. num. 116. cum ſeqq.

Non attenditur, niſi pro his, quæ in Inſtrumẽto expreſſè leguntur, concl. 157. ſub n. 7.

Non cenſetur inducta in tacita renouatione locationis, licèt omnes conditiones primi contractus repetitę cenſeantur, concl. 98. ſub num. 6. & concl. 167. n. 134.

Fallit tamen, vt ibidem, & prius ſub n. 125

Operatur, vt omni legum auxilio renunciatũ cenſeatur, concl. 91. n. 31. & 35.

Fallit tamen, vt in concl 167. ſub n 16. in fine.

Quando in aliquo Inſtrumento apponebatur olim non poterat in vim illius abſolutio peti, licèt hodie ſecus ſit, concl. 11 n. 59.

Quando in aliquo Inſtrumẽto non legeretur, vel fuiſſet appoſita à non habente Mandatũ taliter obligandi, ſiue iudicium via ordinaria fuiſſet cęptum, aut alio modo de ea dubitaretur, tunc ab ea appellatio datur, concluſ. 167. n. 44.

Fallit, vt ibi ſub n. 125. & 134.

Quando non eſt extenſa, tunc Iudex de ſua Iuriſdictione non eſt certus, concl. 128. num. 720. & concl. 167. 116.

Sed quomodo, & quando ea ſit extendenda, vide ibidem cum pluribus ſeqq.

Quando per nullitatem, & falſam cauſam veniat impedienda, vide concl. 86. n. 36. & concluſ. 167. n. 138.

Semel vulnerata paratam executionem non habet, etiam ſi non ſit vulnerata per primã Sententiam, ſed per ſecundam, vel tertiam, concl. 128. n. 729.

Et ſemel vulnerata ſemper appellabilis durat, ibi num. 733.

Declara tamen, vt ibi num. 734.

Sequitur naturam actus ſuper quo interponitur, ita vt ipſo contractu annullato, illa quoq; euaneſcere dicatur, concl. 114. n. 1. & concl. 167. num. 132.

Vti odioſa nunquàm cenſetur repetita, niſi id expreſſè dicatur, concl. 98. num. 6. & concl. 167. num. 134.

Fallit, vt ibidem, & prius ſub n. 125.

Vulnerata per compromiſſum, & laudum eſt appellabilis, vel iuxta terminos in laudo cõtentos exequi debet, concl. 128. nu. 736. & ſeqq.

Vulneratur per reuocationem Decreti, ſiue per illius repoſitionem, ibi n. 726.

Illa, & clauſula omni meliori modo æquiparãtur clauſulę, vti principalis, principaliter, & in ſolidum, quę faciunt fideiuſſorem omninò teneri, concl. 86. n. 28.

Illius executio per quas exceptiones impediatur, vide concl. 11. num. 59. & ſeqq. & concl. 167. num. 64.

Contra obligationem Cameralem, quando detur appellatio, vide concl. 128. n. 713. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Quando poſſit retardari per exceptionem nõ adimplementi, vide concl. 50. num. 64.

Sed regulariter non retardatur, niſi exceptione ſolutionis, nouationis, & falſitatis, vel alia exceptione, quæ ex ventre Inſtrumenti oriatur, concl. 135. nu. 171. & concl. 167 nu. 137. & 138.

Extende, quòd etiam per lapſum 30. annor. im dicta executio impeditur, ibi n. 140.

Obligationis Cameralis extenſio, quando eſt facienda pars citari debet, concluſ. 123. ſub num. 147.

Et in qua citatione ſit facienda dicta extenſio, vide inferius.

In illius extenſione ſuſceptio mãdati executiui non continetur, concl. 123. n. 151.

Facta in alio Officio non ſuffragatur, niſi in Officio Notarij cauſæ fuerit reproducta, licèt ſecus, quando ab eodem Notario eſſet rogata, concl. 167. n. 118. & 119.

Non eſt neceſſaria, quando in ea partes conſenſerunt relaxationi Mandati vnica tãtum, vel nulla citatione præcedente, ſicut, nec tunc opus eſt, vt relaxetur Mandatum, cum intimatione, niſi infra tres, concluſ. 167. num. 120.

Extende, vt n. 121. 122. & ſeqq.

Et ſemel facta extenſio inter debitorem, & creditorem amplius non eſt fienda inter debitorem, qui ſoluit, & fideiuſſorem, ibi n. 124.

A Iudice decerni debet in citatione facta ad dicendum contra iura, & non in illa ad ſoluendum, ibi n. 125. & ibi ratio aſſignatur,

Obligatio Cameralis, an cenſeatur appoſita, etiam quod de ea nulla fuerit facta mentio, vide ibi num. 134.

Illius vigore, quando quis poſſit agere executiuè contra hæredem, vel contra tertium, vide

vide concluſ. 78. num. 101. & 102.
Obligatio filij familias facta pro pro redimendo Patre, quando valeat, ſi ſolemnitates ſtatuti non interuenerint, vide concl.84. n.146. cum ſeqq. & concl.86. nu.126. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Filius, & in Verbo Minor.
Matris pro filio, vel filia, quando valeat, ſine ſolemnitatibus, vide concl.86.num.124.cum ſeqq.& in Verbo Mater.
Minoris,& Mulieris corruit ex falſa cauſa,etiã ſi iuramento ſit munita, ibi n.38.
Per caceratum ciuiliter facta in carceribus eſt nulla,nec ratificata cenſetur,per approbationem factam poſt carcerationem,ſi adhuc cauſa illius metus duraret, concl. 169. num. 10. & 11.
Extende, vt n.16. & Declara, vt n.13.
Per vxorem facta pro excarcerando viro, quando valeat, vide concl 84.num.141.cum ſeqq.& concl.86.nu.21.cum ſeqq.& nu.121. & in Verbo Fideiuſſio,& in Verbo Vxor.
Obligatio prima nulla nõ validatur per ſecundã validam contemplatione primæ factam, concluſ.169.ſub n.16. vbi multa.
Prima valida non tollitur ex datione in ſolutum inualida, quia pacta ſunt aliquid non fuiſſe factum,& illud effectum non habuiſſe, concl.47.n.36.
Obligatus in forma Cameræ errorem, & ignorantiam allegare non poteſt, concl.86. n.31.
Hoc modo de aliqua ratione reddenda,ſi poſtea modus,& qualitas adminiſtrationis mutetur, tunc prima obligatio ceſſat, & noua adminiſtratio efficitur, concl.98.ſub n.5.
De ſoluenda dote poteſt eam quoquè executiuè repetere, etiam ſi de reſtitutione nihil fuerit dictum, concl.154. ſub num.72. & ibi ratio aſſignatur.
Obligatus etiam per apodiſsam tenetur petere abſolutionem à iuramento, quod habet duplex in ventre, concl.11.n.15.
Vbiq; conueniri, & vbiq; ſoluere cogi poteſt, concluſ.167.n.39.
Ex cauſa propria, & ex cauſa fideiuſſionis, ſi aliquam ſummam ſoluat, tunc ea potius præſumitur facta ad extinctionem proprij debiti quàm alieni, concl.48.n.12.
Quis taliter obligatus non cenſetur in forma Cameræ Bononiæ,ex vi illius Statuti, niſi id expreſsè dicatur,concl.167.n.134.
Obligatus de repræſentando aliquem in carceribus, ſiue de ſoluendo iudicatum, quomodo liberetur, vide concl 142. ſub n.43.
OBLIVIO inducitur ex lapſu decem annorum, ad effectum excuſandi à periurio, concl.11, num. 26.
OBSERVANTIA circa modum appellandi, maximè eſt attendenda, concl.128.n.209.
Facit, vt Scripturæ priuatæ plena fides ſit adhibenda, concl.123.n.104.
Non inducitur ex actibus turbidis, & vario modo obſeruatis, concl 139.ſub n.31.
Fallit in caſu, de quo in concl.148.n.340.
Non ſuffragatur, niſi fuerit in contradictorio iudicio obſeruata,& obtenta,& niſi interuenerit tempus aptum ad præſcribendum,concluſ.139.n.32.
Contrarium, num 33.
Declara, vt ibidem.
Quando ſuffragetur,ad effectum præſcribendi exemptionem ab ordinaria Iuriſdictione,vide concl.1.nu.49.& ſeqq.
Triginta annorum inducit eam præſumptionem, vt in alienatione rei Eccleſiæ vtilitas,& ſolemnitas interuenerit, concl.85.nu.148 & 273.& concl.120.n.134.
Declara tamen. id procedere in illis ſolemnitatibus, quæ fuerunt enunciatæ; at ſecus in extrincis non enunciatis, quia, vt illę præſumantur requiritur obſeruantia ſeptuaginta annorum, concl.85.n.153.
Triginta annorum inducit illam præſumptionem, vt interuenerit Beneplacitum Apoſtolicum, concl. 85. nu. 155. & ſeqq. & 273.
Declara procedere,ſi illa obſeruãtia fuerit per totum illud tempus continuata, & de ea certitudinaliter, & non præſumptiuè conſtet, aliã ſecus, ibi n.162.& 274.
Illa triginta annorum facit præſumi ſolemnitates in exemptione decimarum interueniſſe, concl.120.n.136.
OCCIDENS aliquem de mandato Principis, nedum impunitus euadit,ſed neq;etiam peccat, concl.165.n 106.
Intellige tamen, vt nu.107. cum ſeqq.
Fœtum animatum, ſine inanimatum, qua pœna puniatur, vide in Verbo Abortum, & concl. 7. per totam.
Occidere volens vnum, ſi alium interficiat, an pœna ordinaria, vel extraordinaria ſit puniendus, vide concl.150.n.13 cum ſeqq.
Occiſi hæredes, ſi fuerint auctores in inquirendo, accuſando, & proceſſum fabricando, expenſas factas per occiſſores carceratos ſoluere tenentur, concl.89.n.465.
Et operę huiuſmodi occiſi, quomodo contra interfectores ſint æſtimandæ, vide in Verbo Operæ.
OCCVLTATIO Scripturarum facta præſumitur ab eo, cuius intereſt eas non reperiri, concluſ.104.n.16. & vide in Verbo Scriptura.
OCCVPANS fundum vicini, qui poſtea fuerit à flumine corroſus, tunc illum reſtituere nõ tenetur, ſi poſtea de nouo ſuus per alluuionem fieret, licèt ſecus, quando alueus fluminis incontinenti poſt corroſionem recederet, concl.94.n.6.& 7. ratio aſſignatur,& vide etiam concl.98.n.17.
OCVLI præcipuè ſunt ad amandum illices, & in ijs eſt peculiaris ſedes amoris, concl. 105. ſub num. 13.
Oculum alteri eruens, vel effoſſum habẽs eſt irregularis, concl.175.n.22.
Extende, & declara, vt ibidem, & n.23.
Oculum obeccatum effodiens qua pœna puniatur

niatur , vide concluſ. 136. ſub num. 33.

ODIA ſunt reſtringenda, ſauores verò ampliādi, concl. 55. n. 6. concl. 142. n. 130. & concl. 150. ſub num. 47.

Odioſum ſi dicatur aliquid ordinatum à Statuto, erit quoq; tale, ſi fuerit inter partes conuentum, concl. 142 ſub n. 43.

Odium rationabile illud dicitur, quod ad publicum bonum tendit, concl. 166. n. 12.

In Odium retorqueri non debent ea, quæ ad fauorem ſunt introducta, concl. 89. nu. 93 & concl. 114. num. 20.

OECONOMI facultates quæ ſint, vide latè in concl. 56. ſub n. 39.

Oeconomus Eccleſiæ vacantis locationi factæ ſtare tenetur, concl. 2 n. 74.

OFFENDENS inimicum contra præceptum pœnale ſibi factum, vtramq; pœnam incurrit, ſcilicèt illam ſpreti præcepti, & alteram principalis delicti, concl. 139. ſub n. 4.

Offenſio, quādo præſumatur facta ex cauſa litis, vide concl. 83. n 1. cum ſeqq.

Semper in dubio eſt tribuenda cauſæ, cui magis adaptatur, ibi n. 10.

OFFERENDI ius competit creditoribus in bonis dotalibus, ſi per mulierem ageretur ad dotis reſtitutionem, ſoluto matrimonio; At ſecus eo conſtante, concl. 68. n. 47.

Offerre pretium debitum, quādo poſſit debitor, vel ſecundus creditor ad effectum reuocandi rem creditori adiudicatam, vide concl. 52. n. 55. cum ſeqq.

OFFICIA empta à Patre filio, qū in legitimam ſint imputanda, vide concl. 42. n. 442. cū ſeqq. vbi multa habebis in hac materia Officiorū.

Officiales ampliantes, vel dirigentes vias Ciuitatis, quādo eorum arma, ſine inſignia ibi impendere poſſint, vide concl. 144. n. 1. & 2.

Cancellariæ præiudicare non poſſunt impetrantibus gratiam aliquid in litteris addendo concl. 126. ſub n. 50.

Illi, & Domini terrarum non prohibentes ludos in eorum locis, in foro conſcientię tenētur ad reſtitutionem eorum, quæ in ludo amittuntur, concl. 102. n. 17.

Illi, & eorum famuli nōn poſſunt deferre arma etiam tempore Syndicatus, abſq; Principis licentia, concl. 143. n. 89. cum ſeqq.

Illi Papæ, vt eſt Legatus, Nuncius, Viſitator Apoſtolicus, & ſimiles, ſi aſſerant rem ita ſe habere, vel aliquid eſſe tale, eis eſt credendum, concl. 155. n. 59.

Publicam annonam vſurpantes pœna vltimi ſupplicij ſunt afficiendi, concl. 111. n. 52.

Illis plenè creditur in his, quę eorum Officium reſpiciunt, præſertìm, quando ſtylus in loco ita vigeret, concl. 155. n. 104.

Officiali, etiam quauis dignitate ornato atteſtanti de mandato Principis non creditur, vbi de pręiudicio tertij agitur, concl. 111. ſub num. 31.

Exiſtenti in Syndicatu honos debetur, cum reliquiæ dignitatum adhuc durare dicantur, concluſ. 143. ſub num. 91.

Illi, ſeù denunciatori in leuibus delictis eſt credendum, concl. 143. ſub num. 58. & concluſ. 155. num. 107.

Contrarium habetur in concl. 143 n. 59.

Primam opinionem extende, vt ibi n. 60.

Officialis de facto, & ante cognitionem cauſæ, ab Officio remotus iniuſtè ſpoliatus pręſumitur, concl. 2. n. 58 & concl. 89. n 497.

Officialis delinquens in Officio, quando ab eo ſit remouendus, & ei appellatio denegetur, vide in concl. 2. n. 58. & concl. 128. nu. 475. & ſub num 919.

Excedendo limites ſui Officij de proprio tenetur, concl. 56 n. 108. & ibi ratio aſſignatur.

Quādo in aliquo loco diu ſtetit, an ibi incolatum, & ciuilitatem contrahat, vide concl. 60. num. 117. & ſeq.

Et quando ibi conueniri poſſit, & pro quibus rebus, vide ibidem.

Quando teneatur de delicto ſui ſubſtituti, vide concl. 145. ſub n. 51.

In Syndicatu condemnatus de delictis in Officio commiſſis, quando appellare poſſit, vide concl. 128. n 475.

Illius priuilegium, etiam finito Officio durat, concl. 143. n. 91. & ibi ratio aſſignatur.

Ille, ſiue Tutor, quando ex ſe ipſo adminiſtrare nō poteſt, ſed cum alterius pręſentia tantū, tunc contra eum non poteſt iurari in litem, nec illi imputari de leui culpa, & pręſertim, quando in adminiſtratione ſe gessit ſecundum morem loci, concl. 56 n. 113.

Officialium exceſſus in Regno Neapolis per magnam Curiam ſunt cognoſcendi, concl. 167 num. 96.

Illis, quando ſit ſtandum in materia damnorū ac reſiſtētiæ illatæ, vide cōcl. 143. n. 56. & ſeqq.

OFFICIA plura, quando ab vno exerceri poſſint, vide concl. 56. n. 146.

Temporalia, quæ ſcilicet ſunt ad tempus conceſſa maiora mala producere ſolent, quàm ea, quæ perpetuo durant, concl. 2. nu. 48. vbi plures rationes aſſignantur.

Vacabilia, quando debeant in legitimam imputari, vide concl. 42. num. 442. cum ſeqq.

Illorum proprietas ſpectat ad Papam, ibi dicto num. 442.

Et an, & quomodo reſignari, atq; alienari poſſint, vide ibidem.

Item eorum pretium de quo tempore ſit attendendum, & multa alia in hac materia, vide ibi nu. 446. cum ſeqq.

Officium aliquod acceptans illud cum ſuis honoribus, & oneribus acceptare cēſetur, concluſ. 103. ſub num. 19.

Dicitur nobile, ſi Vniuerſitas, vbi exercetur illud pro tali tenet, concl. 147. n. 3.

Duplex, quando vno, & eodem tempore quis gerere poſſit, vide concl 60 n 93.

Non debet eſſe alicui damnoſum, concluſ. 86. ſub num 76.

Maximè , quando ex neceſſitate fuiſſet aſſumptum, concl.99.n.9.

OFFICIVM Iudicis imploratur, vbicumq; actio deficit, ſi tamen ęquitas indè eo acceptato reſultet, concl.160.n.24.

Officium Iudicis Mercenarium, quid ſit, & quid nobile, vide ibi n.23.

Nobile, quando dicatur, & in quibus exerceatur, & quando ceſſante actione illud implorari poſſit, vide concl.60. n 36.& concl.132. num.27.

Neq. illud impartitur, niſi petenti, concl.160. num.24.

Officium Iudicis pendente dilatione conquieſcit, concl.135. ſub n.106.

Fallit tamen, quando ea, quæ conceduntur dilationi non repugnant, ibi n.108.

Ab OMMISSA condemnatione expenſarum, quando detur appellatio, vide concl.128.nu. 147. cum ſeqq & in Verbo Appellatio.

OMNE pulchrum eſt amabile, concl. 105. ſub num, 13.

Omne qui dicit, nihil excludit, concl.152.n.20.

Omnis diſpoſitio ſemper intelligenda venit, rebus ſic ſtantibus, concl.89.n.177.

ONERA contenta in teſtamento, & ex Statutis prouenientia hæres adeundo acceptare cenſetur, concl.51 n.130.

Fallit tamen, ſi cum beneficio legis, & inuētarij adierit, ibi n.131, & vide in Verbo Hęres.

Inſolita licèt à ſubditis ſupportentur, tamen metu reuerentiali, vel ex cauſa Vrbanitatis id factum præſumitur, & neutro caſu, ex eis ius Domino acquiritur, concl.106. n.1.& 4.

Plura vide in Verbo Angaria.

Matrimonij, vide Matrimonij onera.

Non ſoluūtur de re donata à Principe, niſi ipſa res eſſet feudalis, concl.57.n.7.

Neq; ſoluuntur, niſi pro rata fructuum, ibi n.9.

Onera, quę ſint, quę valorem beneficij minuunt, vide concl.145.n.20. cum ſeqq.

Et quādo legatarius, ſiue vſufructuarius ea ſoluere teneatur, vide in Verbo Legatarius.

Onere duplici, quis non eſt grauandus, concluſ. 90 num.3.

ONVS legitimę iniunctum, ſi nō reiecerit filius, multò minus id facere poterit fiſcus, ſiue alter habens cauſam ab eo, concl.42. n. 608.

Onus tale per viam vltimæ voluntatis reijcitur ipſo iure, ſecus ſi adijciatur per viam contractus, quia tunc per quęrelā reijcitur, ibi n.672.

Sed quando per Patrem poſſit illud onus legitimæ iniungi, vide in Verbo Legitima.

Illud primogeniti pręſtādi alimenta, ſeu vitam & militiam alijs fratribus, quādo dicatur perſonale, vel reale, vide concl.89. nu.228. & in Verbo Vita, & Militia.

Probandi valorem rei alienatæ in materia detractionum, an ſpectet ad hæredem, vel ad fideicommiſſarium, vide concl.42.n. 329. cum pluribus ſeqq.

Probandi verſionem in vtilitatem contrahentis, quando, & cui ex contrahentibus competat, vide in Verbo Verſio.

Quod quis vult rei ſuæ imponere poteſt, concl. 42.num.338.

Rei Eccleſiæ, quādo imponi, & illud exigi poſſit dixi in concl.103. ſub n.11.

OPERAM rei illicitæ dans, quando teneatur de homicidio, vide concl.150. ſub n.11.

Operæ hominis occiſi, quomodo ſint æſtimandę ad fauorem illius hęredū, vide concl.69.n.11.

Illę iuuenis ſeptem annorum non ſunt habendæ in conſideratione, ſed ſi eam ætatē excederet cū alimentis ſunt cōpenſandę, ibi n.21

Obſequiales vxoris ſunt cū alimētis compēſandæ, licèt ſecus ſit de induſtrialibus, ibi n.414.

Illę, & induſtria perſonę, an, & quādo attendātur ad dignoſcendum, an, quis habeat, vndè ſe alere poſſit, ſiue quando ſolum attendatur ſi ex redditibus viuere poſſit, ibi n.135. cum ſeqq.n.154.cum ſeq.& n.224.

Operarū locator, quando illius mercedē petere poſſit, etiam operibus non præſtitis, vide cōcluſ. 135.n.84.

OPINIO aliqua, ad hoc, vt dicatur æquior ſufficit Rotę Romanę auctoritas cōcl.42.n.351.

Illa gerentis actum magis inſpicitur, quàm veritas ipſa, in his, quæ in illius animo reſident, concl.109.n.112.

In malis ſemper nocere, ac veritati præualere ſolet, concl.143. ſub n.87. vbi datur exemplū de Ghonella.

Veritati præualet, concl.56 n.110.

Et in quibus id potiſſimum procedat, vide concl.109.n.12.

Vna ex controuerſis, quādo fuit tenta per Doctores de cōmuni teſtantes, vel per Curiam recepta, & approbata operatur, vt de notoria iniuſtitia ſententiæ dari non poſſit, concl. 129.nu 371. cum ſeqq.

Illa Rotæ Romanę eſt communi *Doctorum* præferenda, concl.168. ſub n. 1.

OPPVGNATIONIS Patrię crimen punitur ex ſolo affectu, etiam nō ſequuto effectu, concl. 74.num.14.

OPTIO regulariter eſt legatarij in legatis, concluſ 91. n.4.

Sed quando ſit debitoris, vel creditoris, vide in Verbo Alternatiua.

Optionis priuilegium nūquàm Canonici amittunt, etiam ſi nullo vnquàm tempore optauerint, concl.103.n.5.

OPVS fabricatum, vt aqua citius ad molendinum inferius concurreret, eſt deſtruendum, concl.132.n.37.

Factum in flumine publico, ſi minetur damnū, quid ſit faciendum, vide concl.62. n.65.

Nouum, & de recenti factum ex inſpectione dignoſcitur, ibi n.125.

Nouum quomodo ſit nunciandum, & quando ſit admittenda cautio de demoliendo, vide ibi num.130, cum ſeqq.

Illud, per quod damnum vicino reſultet, quando in flumine priuato conſtrui liceat, vide concluſ.132.nu.41.

ORA-

ORATIO aliqua quot modis falſa dici poſſit, vide concl. 148.n.22

ORATORES quomodo ſe gerere debeant in exponendis eorum ambaſſiatis apud Pontificem, & Pontifex cum illis, vide in Verbo Ambaſciatores.

Oratores Principum, & eorum Seruitores, quæ Priuilegia habeant, vide in d. Verbo Ambaſciatores.

ORATORIA, quæ non ſunt actoritate Epiſcopi conſtructa, neq; conſecrata de facili reuocari poſſunt, & ad primæuam naturam reuerti, concl.95.n.19.

Quando poſſint ad prophanos vſus reduci, & ab Epiſcopis cōſtrui, vide concl. 95. ſub nu. 19. remiſſiuè.

Oratorium, quando dicatur ſacrum, vel publicum, & immunitate Eccleſiæ gaudere debeat, ſiuè poſſit ab Epiſcopo viſitari, vide concl.87.n.119 & concl.95.n.16. cum ſeqq.

ORBATVS vno oculo, vel vtroq; quando teneatur ad ſubuentiones, & ſubſidia, vide cōcluſ.54.n.53.& ſeq.

ORDINARIA Iuriſdictio non ceſſat per delegatam, concl 47.n.24.

Poteſtas in propria Diœceſi eſt tota penes Epiſcopum, concl.1.n.114.

Via electa, quando poſſit rediri ad executiuā, vide concl.35.n.22.& concl.148. ſub n.110.

Illa, quando poteſt intentari, non eſt locus remedio extraordinario. concl.78.n.105.

Via, quando ſit procedendum, & quando ſummariè, circa executionem litterarum Apoſtolicarum, vide concl.126.n.79.& 80.& latè in Verbo litteræ Apoſtolicæ.

ORDINARII appellatione, quando veniat Archidiaconus, vide concl.137.n.33.& ſeq.

Ab illius collatione, & electione, vel illius dilatione, quando detur appellatio, vide concl. 128. nu.263. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Eius iudicio, circa ſuppreſſiones beneficiorum valdè tribuendum eſt, concl.155.n.40.

Illius manus dicuntur ligatæ, durante menſe dato ad acceptandum, concl.16.n.12.

Ligatæ non cenſentur, quādo Papa ad diuerſum effectum, quàm conferendi, manus appoſuit, concl.130.n.25.

Ordinarij, quando contendunt, quis eorum ſit alieni Diœceſi magis vicinus, tunc diſtantia eſt menſuranda, concl.1.n.36.

Illius, ſiue Epiſcopi aſſertioni, quando ſit ſtandum, circa beneficia, vide concl.155. nu.35. cum ſeqq.& in Verbo Aſſertio.

Illi valdè difficiles præſumuntur in admittēdis præſentationibus, niſi de iuris Patronatus ſubſtantia clarè appareat, ibi n.37.

Ordinarius circam curam ſuarum ouium inuigilare tenetur, concl.128.n.275.

Ordinarium Iudicium, quando poſſit omitti, & inchoari executiuum, vide in Verbo Iudiciū.

Conferre non poteſt beneficium, quod per appoſitionem manus Pontificis eſt reſeruatum, concl. 73. num.2. & concl.130. n.2.

Degradare non poteſt Clericum à Papa Ordinatum, in reuerentiam appoſitionis manus Pontificiæ, concl. 130.n.7.

Habens ius originaliter, & naturaliter conferendi beneficia, ſi ex accidenti ſit impeditus, & tamen conferat, tunc titulum coloratum præſtat; At ſecus in eo, qui poteſtatem conferendi nō habet, quia tunc neq; etiam titulum coloratum tribuit, concl.97.n.59.& 60.

Loci punire poteſt Regulares ſi extra Clauſtra Monaſterij delinquerint, concl.66.n 34.

Magis inſtructus cenſetur de vita, Moribus, & qualitatibus Clericorum concurrentium, quàm Metropolitanus, qui non niſi de eorū ſcientia per examen informatus cenſetur, cōcluſ.128.n.274. & ſeq. & concl 155.n 41.

Quando ordinare poſſit Clericos, & Laicos exteros ſine dimiſſorialibus; Item, quando ratione originis, vel domicilij, aut beneficij obtēti id facere poſſit, vide concl 1. ſub n.118

Quando viſitare poſſit Parochias, & perſonas Curam animarum, & Sacramentalia exercētes in Territorio Abbatis, & quando non, vide ibi n.55.& ſeq.

Se ingerere non poteſt in cauſa, quam Papa alicui commiſit, ſed ſi Delegatus nulliter procederet, aut eſſet mortuus, tunc ille de licentia Papę id facere poſſet, concl.130.n.18.

Valdè informatus præſumitur de toto ſtatu ſuæ Eccleſiæ, concl.155.n.41

Ille, vel alius inferior non poteſt de validitate, aut inualiditate Emphyteuſis cognoſcere ſi eam Papa confirmauerit, concl.130.n.19.

Viſitando præſumitur petere Rectori, quomodo poſſideat, concl.51.n. 12.

Vt gaudeat alternatiua in collatione beneficiorum, quid requiratur, vide in concl.97.& in Verbo Alternatiua.

Plura, vide in Verbo Epiſcopus.

ORDINANDI, & dimiſſoriales dandi facultas cōceditur Epiſcopo loci, in quo, quis eſt oriūdus, vel in cuius Diœceſi beneficium obtinet, vel vbi domicilium, ſaltem per decenniū habet, concl.1.n.151. in fine.

Facultas Abbatibus conceſſa à Concilio Tridētino fuit reſtricta ad ſubditos, cum ante Cōcilium poſſent etiā ordinare laicos, ibi n.147.

Ordinare, vt poſſit Abbas, quæ ſint neceſſaria, vide ibi n.143.

Ordinari, quando poſſint Clerici, aut Monachi in vim litterarum dimiſſorialium ab Abbate conceſſarum, vide ibi n.137.

Ordinati ab Abbate legitimè, non poſſunt de nouo examinari ab Epiſcopo, ibi n.148.

Ordinatio Clericorum ſecularium ad Epiſcopos tantùm ſpectat de iure cōmuni, ibi n.150.

Ordinationes celebrare eſt quid ad iuriſdictionem ſpectans, concl.138.n.45.

Ordinationes, & Statuta Synodi Oecumenicæ ligant Abbates, etiam exeemtos, concluſ.1. num.104.

Ordinatus ad titulum Patrimonij, quando

illud alienare poſſit,etiam ſine conſenſu Epiſcopi, vide concl. 85.nu.90. & ſeq. & in Verbo Patrimonium.

Ordinatus à Papa, licèt obid non ſit à Iuriſdictione ordinaria exemptus, non poterit tamen propter delictū,ab ordinario degradari in reuerentiam appoſitionis manus Papæ, concl. 130.n.7.

Ordines conferre poteſt Abbas, etiam ſi non fuerit ab eo petita benedictio,concl. 1.n.17.

Illos conferre poteſt Epiſcopus in Clericum, ſibi notum, etiam ſine litteris commendatitijs, & examine, ibi n.151.

Illas, & beneficia recuperare nō poteſt verus Apoſtata,licèt per veram pœnitentiā, & abiuratione fuerit à crimine abſolutus, niſi Romani Pontificis auctoritas accedat, concluſ. 124.num.17.

Declara tamen,vt ibid.& n.18. & vide in Verbo Apoſtata.

Minores poſſunt ab Abbatibus conferri, etiā in aliorum Eccleſijs, quando ad celebrandum ſunt inuitati, concl.1.n.112.

Quādo poſſint ab Abbate cōferri ſubditis ſibi regularibus,ac perſonis ſecularibus,cū eorū dimiſſorijs,vide ibi.140.& in Verbo Abbas.

Illos non poteſt conferre Abbas,niſi in diebus Dominicis, ſiue de tempore quatuor temporum, ibi n.145.

Confert Abbas nō ratione Ordinis, ſed ex demandata ſibi à iure poteſtate, ibi n.146.

Non ſunt neceſſarij ad conſequenda beneficia curata in eo, qui habet annos vigintiquinquè,& ſit initiatus prima tonſura, concl.72. num. 69.

Sacros ſuſcipiens dum eſt Apoſtata ſit irregularis,& à ſolo Papa diſpēſabilis,concl. 1.n.85

Illi ſacri, quam ætatem requirant, vide concl. 72.nu 66.cum ſeqq.

ORDO Iuris in vltimis audientijs non ſeruatur in Rota, concl.160 n.157.

Succeſſiuus eſt intelligendus per vulgarē,non autem per fideicommiſſariam ſubſtitutionē, concl.81.n.61.

Quomodo,& quādo ſit admittēdus in vocatione deſcendentium,vide concl.149.cum ſeqq.

Et quid operetur ille ordo in materia ſucceſſionis,vide ibidem.

ORIGINALE, vide Scriptura.

ORIGO in iudicijs in materia intentandæ actionis eſt ſpectanda, concl.44.n.97.

Origo naturalis cauſæ inſpici debet, & non accidentalis,ibi n.90.

ORIS apertio,vide in Verbo Aperitio.

OSCVLA, amplexus, & receptio munerum non faciunt tranſire ſponſalia de futuro in matrimonium de præſenti, concl.115.n.7.

Oſculans mulierem virginem, ſine eius conſenſu in publica platea, quomodo ſit puniēdus, vide concl. 74 n. 20, cum ſeqq.

Oſculum cum ſene,& puella, quando dicatur libidinoſum, vide concl. 59.n.13.& 15.

Libidinoſum ita facile infertur ad adulterium, veluti facilè tonitrua generant pluuiā,ibi n.13

Quādo dicatur libidinoſū,ad hoc,vt per illud mulier dotē amittat, vide ibi n.13.cum ſeqq.

OVIS per lupum rapta in dubio eſt à Paſtore ſoluenda, n ſi caſum probauerit,& eius culpā excluſerit, nec non pelem domino detulerit, concl.108.nu.25.

Plura, vide in Verbo Animalia.

P

PACTA, quādo annullentur,annullata principali diſpoſitione,vide concl.56.nu.201.

Accidentalia,& ſubſtantialia, quando poſſint conferri in arbitrium vnius, ex contrahentibus,vide concl.161.n.76.

Pactum appoſitum in cōceſſione Emphytheſis quòd melioramēta redeant ad Eccleſiā,finita linea,eſt vtile Eccleſiæ,& ideò pars pretij dicitur,concl. 85.n.136.

Appoſitum in cenſu, quòd ſi res perierit,cēſus ſuper alijs rebus extantibus impoſitus intelligatur,vſurarium dicitur, concl.161.n.75.

De affrancādo appoſitum in alienatione facit rem eſſe redimibilem,concl.84 n.221.

Illud de ducenda adultera in vxorē eſt nullum, & quomodo probetur,vide concl.59 n.119.

De non alienando non impedit trāslationem Dominij, concl.84 n 233.

Secus ſi adiecta eſſet clauſula,quòd in caſu contrauentionis alienatio eſſet nulla ibidem.

Sed illud tamen non impedit tranſlatione n in fiſcum, vide concl.84.nu.234.& 235. in fine.

Item nō impedit, quominus res alienari prohibitę veniant ſub obligatione omnium bonorum pręſentium, & futurorum, ibi n.234.

Illud de nō alienādis certis bonis cū pœna,ad alia bona non extenditur, ibi n 270.

De non agendo in dote, ob impenſas neceſſarias non valet, concl.68.nu 31.

De non petendo dotem,vel antefatum nullius eſt momenti, concl 118.n.8.& 9.

Fallit,quādo iuramentū concurrerit,ibi n.10.

De non petendo vitam, & militiam, quando illud onus reale, vel perſonale reddat, vide concl.89.n.228.& in Verbo Vita,& Militia.

De non ſuccedendo Patri,vel Matri valet,ſi filius, vel filia plusquàm ſuam legitimam habuit, concl.42.n 564.

De retrouendendo in alienatione appoſitum facit reincidere rem in ſuam pręſtinam cauſam, & operatur, ac ſi nuuquàm res fuiſſet vendita, ſequuta tamen eius redemptione, concl.84 n.222.

Fallit, vt ibi nu.223.

Et quando illud præſumatur vſurarium, vide in Verbo Vſurarius.

Illud, & tranſactio, quando fieri poſſit, ſuper delictis inter accuſantem,& accuſatum, vide concl.26.n.87. cum ſeqq.

Sed illa duo inter ſe tamen differunt, quia pactum ſit gratis, tranſactio verò aliquo dato, vel retento,ibi num.88.

Illud

Illud executiuum, guarentigia, Iuſiurandum, obligatio Cameralis, & ſimilia non attenduntur, contractu annullato, & cauſa obligationis deficiente, quia illa non augent obligationem, ſed eam validiorem reddunt, concluſ. 167. num. 133.
Fieri poteſt cum Eccleſia de lucrandis melioramẽtis culpa emphiteutę, concl. 136. n. 21.
Inualidum in contractibus viciatur, & non viciat, & ſic quoad alia illud in ſuo robore reſtat, concl. 151. n. 31.
Seſt quando eſt inſolitum ſuſpicionem falſitatis arguit, ibidem.
Nudum, ſiue pollicitatio non obligat, niſi ſit facta, Deo, vel Reipublicę, concl. 17. nu. 40. & concl. 131. ſub n. 19.
Item fallit in multis alijs caſibus, vt ibidem.
Illud, per quòd pecuniarum reſtitutio in arbitrium emptoris cõferatur, dicitur vſurarium, & reddit contractum ipſo iure nullum, concl. 161. nu. 76. & ibi ratio aſſignatur.
Per quod venditor cenſus arbitrio emptoris ſortem principalem reſtituere teneatur, dicitur vſurarium, concl. 161. num. 77. & ibi ratio aſſignatur.
Fallit, vt ibidem.
Quando eſt factum de retronendendo infra quatuor annos, ſufficit pretium offerri in principio primi menſis quarti anni, aliàs elapſo dicto principio, pactum expirat, concl. 116. ſub num. 2.
Quòd capitale ſit ſaluum, & quòd periculum ad accipientem ſpectet, & indè partem lucri reportet, tenet, & valet, concl. 108. n. 18.
Contrarium, ibi n. 19.
Concorda, vt prima opinio procedat, quando periculum non eſt in capitali; ſecunda verò, quando ſecus, ibi n. 20.
Et quando illud dicatur vſurarium, vide ibidẽ, & concl. 161. n. 72.
Quòd debitor carcerari poſſit in ſcriptura priuata appoſitum non valet, ſecus ſi in Inſtrumento, concl. 123. n. 146.
Quòd quis propria auctoritate poſſeſſionem capere poſſit, quando non ſuffragetur, vide concl. 164. n. 13. & 17.
Redimendi factum ſuper prędio, an extendatur etiam ad id, quod ei per alluuionem acquiritur, vide concl. 94. nu. 9. cum ſeqq. & in Verbo Alluuio.
Illud appoſitum in venditione, quando arguat contractum eſſe vſurarium, vide concl. 94. ſub num. 15. & ſeqq. & concl. 161. n. 63. cum ſeqq.
Reſolutiuum in cõtractu appoſitum efficit, vt purgationi morę non ſit locus, concl. 50. n. 36
Item operatur, vt agens ex illo, antequam adimpleat, non audiatur, neq; moram purgare poſſit, concl. 78. n. 18. & 19.
Et concurrens cum prohibitione alienationis omnem Dominij translationem impedit, cõcl. 84. num. 68.
Reſpiciens vtilitatem alienantis dicitur pars pretij, concl. 85. n. 129.
Super adulterio, quando fieri poſſit inter coniuges, vide in Verbo Coniuges.
Super quota litis eſt de iure prohibitum, concl. 60. n. 87. & 88. ratio aſſignatur.
Et qua pœna tranſgrediẽtes puniãtur, vide ibid.
Super quota litis, quomodo euitari poſſit, vide ibi num. 9.
PALATIA magni pretij non poſſunt vendi pro alimentis ſpurio, vel extraneo dãdis, ſub prętextu, quòd redditus eſſent pauci; licèt ſecus pro alimentis filiorum, concl. 89. nu. 528. & 529. & ibi ratio aſſignatur.
Palatia magna, quæ nobilitatem familiæ cõſeruant, ne vendantur, Bullæ Iuris congrui, & retractus non ſubiacent, ibi n. 528.
Palatium magnum, per quòd nobilitas familiæ conſeruatur, alienari non poteſt, etiam pro ſolutione æris alieni, dummodo alia bona adſint, concl 87. n. 131. & 132.
Palatij, Turris, aut magnæ domus diuiſio prohibita hæredibus, quãdo fideicommiſſum inducat, vide in Verbo Diuiſio.
PALLIVM Archiepiſcopi dicitur ornamentũ Pontificale, quo ille decorandus eſt in celebrando, etiam in locis exemptis, concl. 138. num 32.
Item quid illud ſit, & vndè dicatur, vide dicta concl. 138. n. 84. & 85.
Et de multis alijs illius priuilegijs, vide ibi n. 86.
PALMARIVM illud dicitur apud iuris peritos, quod datur Aduocato, vltra cõſtitutam mercedem, ob victoriam litis, & ideo illud honorarium dicitur, concl. 60. n. 87.
PANIS, quãdo ſub appellatione frumenti cõtineatur, vide concl. 111. n. 20.
PAPA à CHRISTO auctoritatem habuit, ex illis Verbis, Tu es Petrus, &c. concl. 128. ſub num. 223.
à Papa ad futurum Concilium, an appellare liceat, vide ibi n. 237 cum ſeqq.
An cenſeatur per Decretum irritans ſibi ipſi manus ligaſſe, vide cõncl. 97. num. 17. cum ſeqq.
Apponens manum in vna cauſa efficit, vt inferior amplius in ea ſe ingerere non poſſit, maximè, quando vlterius procedendo ſibi reſeruaret prouiſionem, ac diſpoſitionem, & eam alio modo factam annullaret, concl. 3. num. 16.
Apponendo manus ſuper beneficio illud ita reddit affectum, vt poſtea ab inferiore conferri non poſſit, concl. 73. n. 2. cum ſeqq.
Apponendo manus ſuper beneficio ad vnum finem, non impedit prouiſionem ordinarij, ſi dictus finis ceſſet, ibi n. 10.
Plura, vide in Verbo Appoſitio manus, & in Verbo Beneficium, & concl 130. per tot.
Concedere poteſt, nedum Epiſcopo, ſed etiã Parocho facultatem, quam de iure non habet abſoluendi à caſibus reſeruatis, etiam illis inuitis, concl. 10. n. 50.
Conſilio derogare poteſt, veluti neque eo ligatur, concl. 128. n 238. & ſeqq.

Conferendo beneficium manuale non cēſetur velle eius ſtatum alterare,ſed ſecundum ſuam naturam illud contuliſſe præſumitur,concluſ. 73. num.4.& 5.
Et quando illius ſtatum mutare voluiſſe præſumatur,vide concl.126.n.9.
Cum clauſulis ampliſſimis derogare poteſt priuilegijs in corpore iuris clauſis,concl.167. num. 4.
Contrarium, ibi n.5.
De beneficijs ad libitum ſuæ voluntatis diſponere poteſt, etiam priuando ſine cauſa, concluſ.165.num.42.
Decretis Concilij Generalis, etiam pertinentibus ad fidem non ligatur, conclnſ.128. ſub num.240.
Intellige tamen, vt ibidem.
Delegare poteſt ea, quæ ſunt Iuriſdictionis,nō autem ea, quæ ſunt ordinis ordinem non habenti, concl.133.num. 149.
Diſpenſare poteſt in his,quę ſunt de iure poſitiuo,& pręcipuè in materia Matrimonij, & legitimationis liberorum, concl.65.n.19.
Diſpenſare poteſt in radice Matrimonij de facto inter coniuges contracti, acſi legitimè fuiſſet factum à principio, & quòd filij ſint legitimi,& ſucceſſibiles,concl.65.n.20.
Diſpenſare in quibus poſſit,& in quibus non, vide concl.128.n.238.
Diſpēſare poteſt Monachos profeſſos ex iuſta cauſa,vt Matrimonium contrahant, concluſ. 65.nu.15. cum ſeqq.
Et quę ad id ſit iuſta cauſa, vide ibidem.
Vti ſuſpectus recuſari non poteſt,ex quacunq; cauſa, concl.128.ſub n.239.
Illius aſſertioni in facto proprio plenè eſt credendum, & factum proprium illud dicitur, quod ſecum eſt geſtum, etiam ſi ſit cum alieno admixtum, concl.97. num.70. & concluſ. 155.num.1.
Extende, vt in concl.155.n.2.cum ſeqq.
Etiam de facto alieno,quando aſſertio eſt facta motu proprio plenè probat,ibi n.3.11.& 19.
Imò etiam de facto alieno in antiquis probat, ibi num. 4.
Illi aſſerenti ſibi fuiſſe ſupplicatum credendum eſt, ibi nu.5.
Facta per Verba (ſicut accepimus)quādo probet,vel ſit iuſtificanda per partem, vide ibi n. 12.cum ſeqq.
In facto proprio,vel alieno ſecum geſto, ita probat, vt probatio in contrariū non ſit admittenda, ibi n.2.& 21.
Concurrentibus adminiculis, etiam in præiudicium tertij probat, ibi n.28.
Plura vide in Verbo Aſſertio.
Illius auctoritas ſupplet conſenſum, tractatū, & ſolēnitates in alienatione rei Eccleſiæ neceſſarias, concl.85. num.34. 62. 164. &298. cum ſeqq. & concl.87.n 9.cum ſeqq.& concluſ.165.n.43.
Plenaria dicitur in his, quæ à iure humano,& poſitiuo prohibentur, concl.165. n.37.
Creditur illi ſi narraret reſignationem in eius manibus fuiſſe factam, concl.155.nu.6.
Item ei creditur, quando aſſereret aliquē eſſe ſuum familiarem, ibi n.7.
Declara tamen,vt n.8.
Creditur in his, quę concernunt proprium illius, & Camerę præiudicium, concluſ.155. num.25.
Fallit,quando præiudicium eſſet valdè graue, & eſſemus in materia beneficiali, niſi adminicula concurrerent,ibi n.26.& 27.
Illius enunciatiuæ, quando probent, vide cōcluſ.120.num.98.& 99.& in Verbo Enunciatiua.
Ei non creditur, ſi aſſereret de facto alieno nō ſecum geſto, etiam ſi ſuper ipſa aſſertione ſuā diſpoſitionem fundare vellet, concluſ. 155. num. 9.
Non eſt parendum, quādo iniuſta præciperet, concl.165.n.109.
Illius Scientia, quando ſit neceſſaria,vt alienatio rei Eccleſiæ dicatur ſolemnis, vide concl. 85.num.271.
Eſt neceſſaria in alienatione rei Eccleſiæ, quādo de eius præiudicio ageretur, at ſecus ſi de eo inferioris, ibi n.272.
Spectat ad eum cognitio cauſæ, quando ad ipſum, & ad Archiepiſcopum ſimul eſt appellatum, concl.128.n.212.
Contrarium, num. 214. & vide in Verbo Appellatio.
Voluntas, & factum illius probationem in cōtrarium non admittit, concl.165.n.41.
Ea ſatis declarata cenſetur per verba Vniuerſalia, etiam circa ea, quę particularem, & expreſſam mentionem requirunt,concl.165. num. 48.
Intellige tamen,vt ibidem.
Papa fingere poteſt,& pro expreſſo habere id, quod in indiuiduo erat exprimendum,concl. 167. num. 4.
Gratiam reſtitutoriam plenariam ſubdito Baronis concedere poteſt, ibi nu. 69. & ibi ratio aſſignatur.
Gratiam faciens inhabili ad beneficia ſcienter, cum eo diſpenſare cenſetur, concl.175. num. 23.
Eius gratia taliter venit interpretanda,vt nō reddatur fruſtatoria, concl.165 nu. 31.
In beneficialibus eſt abſolutus Dominus, ibi num.41.
In dubio non præſumitur cauſam auocare velle, ibi ſub n.64. & concl.172.n.12.
In præſtando ſuum beneplacitum in alienationibus rerum Eccleſiæ, ſolam illarum vtilitatē reſpicere ſolet, concl.165.n.44.
In territorio Baronis habet ius directi Dominij, & ſupremum, inſignum alti Dominij, quod nunquàm à Principe ſupremo abdicatum cenſetur,concl.167.ſub n.69.
Licentiam dare non poteſt ordinandi ei, qui non ſit Sacerdos,cum nemo det,quod non habet, concl.1.n.144.

Li-

Licentiam dare poteſt, Monacho, vel alio Regulari faciendi teſtamentum, quia licentia inferioris non ſufficit, concluſ. 65. ſub num. 24.

Licentiam cõcedere poteſt in toto Orbe terrarum celebrandi, cum Altari portatili, & viatico, concl 95.n.14.

Ad Papam, quando omiſſo medio appellari poſſit, vide latè in concl.128. num 203. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Ille non attentat, & eius litteræ attentationis vitio laborare non poſſunt, concl.126.n.13.

Contrarium ibi nu.12.

Non attentat, ſed immò potius prouidendo vitium litigioſi tollit, præſertim, quando mentio de lite facta fuiſſet, concl. 160. num. 133. & ſeq.

Declara, & extende, vt nu.135. cum ſeqq.

Non preſumitur, quòd territorium ſuo particolari Superiore, neq; Eccleſiam ſuo capite priuare voluerit, concl.126. ſub n.17.

Non poteſt, vti perſona priuata alienationi rei Eccleſiæ acconſentire, & vti Papa eidem diſſentire, concluſ. 85 n.301.

Non præſumitur intuliſſe vim, ac metum Eccleſiæ pro obtinenda venditione alicuius rei in ſe ipſum, ibi n.200.

Nunquàm à ſe prorſus aliquam Iuriſdictionẽ abdicare præſumitur, licèt ſupremam poteſtatem alicui concedat, concl. 128. ſub num. 218.

Omnia poteſt, & præſertim in beneficialibus ius eminentiſſimum habet, concluſ. 122. ſub num. 16.

Omnimodam auctoritatem in reſeruatione, & tranſlatione penſionum habet, concluſ. 165. num. 40.

Per clauſulam (ſublata, &c.) enormiter læſis præiudicare non intendit, concl.123. n.36. & vide in Verbo Clauſula.

Per clauſulas generales, & prægnantes non cenſetur concedere voluiſſe id quod aliàs conceſſurus non fuiſſet, concl.73.nu.6.

Quando aliquid ex certa ſcientia concedit, tũc illud eſt ſeruandum, etiam ſi contra iuris diſpoſitionem eſſet, concl.165.n 31.

Quando alternatiuam conceſſit ordinario, an poſſit poſtea beneficia, quorum collatio ad Epiſcopum ſpectat, alteri conferre, & an in tali collatione ſit neceſſaria expreſſa ipſius alternatiuæ derogatio, vide concl.97.nu 17. cum ſeqq.& in Verbo Alternatiua.

Quando dicatur motu proprio procedere, ſiue ad poſtulationem partis, vide concluſ. 155 nu 1. cum ſeqq.

Quando Eccleſias Cathedrales, vel Regulares Cardinalibus commendat, illos adminiſtratores perpetuò quoq; facit, concl. 56. num. 152.

Quando in aliquibus cauſis ſe intromiſit, tunc Iudex inferior in illis amplius ſe intromittere non poterit, concl.128. n.232. & concluſ. 172 num.2. cum ſeqq.

Fallit vt in dicta concl.128. num.233. & 234. & vide in Verbo Iudex.

Quãdo poteſtate plenaria, & abſoluta, & quãdo ordinaria vti cenſeatur, vide concl. 165. num.14. cum ſeqq.

Quando poteſtate ſua priuari poſſit, vide concluſ. 128.nu.237. & ſeqq.

Quando reſcribit cum clauſula (ſi in euidentẽ vtilitatem) vel (vocatis vocandis) tunc inducit formam in alienatione rei Eccleſiæ, qua non ſeruata actus corruit, concluſ.85.num. 49. & ſeq.

Quando reſcribit cum clauſula (ſi tibi conſtiterit) an tunc requiratur informatio iudicialis, vel extraiudicialis, vide concl.85.num. 52. cum ſeq.

Reuocando ea, quæ ſunt iuris poſitiui, ea reuocare dicitur, vt ex tunc, concl.165 n.38.

Reuocare poteſt priuilegia de Conſilio Cardinalium conceſſa; immò etiam ſine eorumdem Cardinalium participatione, concl.165 num.45.

Fallit, quando verſaremur circa ea, quæ mutationem Vniuerſi ſtatus Eccleſiæ concernunt, ibi num 46.

Reuocans priuilegium, per viam legis generalis, in reuocatione non tenetur narrare formulas ſpecialis derogationis in priuilegio appoſitas, ibi n 47.

Sententia illius, quando ſit appellabilis, vide concl.128 n.237.

Scientia quando ſit præſumenda, vide concl. 165.nu 32 & ſeqq.

Si det facultatem alienandi plures petias terræ, an intelligatur etiam concedere facultatem alienandi vnam tantùm, vide concluſ. 84.num.274.

Solus ex priuilegio particulari poteſt ſeparare Diœceſim, & illam alicui Abbati, ſiuè inferiori Prælato ſupponere, concl.165.n.39.

Suſpectus de hæreſi, quando dicatur, vide cõcluſ.128. ſub nu.240.

Vbiq; hæreditatem auferre, & deferre poteſt, ibi ſub num.37.

Ille, vel alius ſupremus Princeps, quando alicui ſupremam poteſtatem tribuit, nunquàm tantùm illi dat, quantum de ea ſibi reſeruat, concl.157. num.49.

Quid ſi eam dederit titulo donationis remuneratoriæ? vide ibi n.51.& 52.

Ille, vel illius Auditor, ſiue etiã Gubernator ratione ſupremæ ſuperioritatis, vel alti Dominij in ſubditos ſui Vaſalli procedendo, & eos mulctando Iuriſdictionem exercere poſſunt, concl.167.n.64.

Vnicam dignitatem in Eccleſijs tollere non ſolet, concl.126.n.18.

Declara tamen, vt ibi n.19.

Vnus tantum poteſt eſſe in Eccleſia, concl.87. num. 78.

Vt cenſeatur validaſſe gratiã nullam, opus eſt, vt illius defectus, & nullitates benè ſciuerit, concl.165.num.30.

P4

PARAPHERNALIA bona differunt à dote, ſine illius augumento, & eorum fructus non ad Maritum, ſed ad vxorem ſpectant, concluſ.24.num.8.
Sed quando dicti fructus præſumantur consūpti in vſum communem, & de voluntate vxoris, ita vt per Maritum reſtituendi non veniant, vide ibi dicto n.8.cum ſeqq.
PARENTELA, familia, domus, agnatio, cum ſint Verba Iuris, ſeu Ciuilia diferunt à Verbis Coniunctus, Conſanguineus, & Parentes, quę ſunt verba natu●, ſeu ſignificatum naturalem habentia, concl.81.n.24.
Illius probatio in antiquis leuioribus probationibus eſt contenta, concl.120.n.48.
Quando eſt vltra quartum gradum, per teſtes de publica voce, & fama probatur, concluſ. 120.num.49.
Quando in certo gradu non requiritur, eam in gen re probare ſufficit, ibi n.50.
PARENTES amant ſuos filios, ſicuti ſui exiſtētes; filij autem amant eos, vbi ab eis aliquid ex ſtentes, & quare magis ament ipſos filios, quàm è contra? vide concl.42.n.355.
Parentes, & filios habens eodem tempore in neceſſitate conſtitutos, quibus potius ſubuenire teneatur, vide latè in concl. 89. nu.205. cum ſeqq.
Illi habent in ſanguine pignus, erga filios, ſed non è contra, concl.42. nu.355. & concl.89. num. 205.
Quando, & quomodo de antefato diſponere poſſint, vide concl. 118.n.40 cum ſeqq & in Verbo Antefatum.
Tenentur theſaurizare filijs, & non è contra, pręter tamen alimenta, concl.42.n.356.
Illis, & Deo nunquàm poteſt reddi æquinaleus, concluſ.86. ſub num.145.& concluſ 89. num.214.
Eorum appellatione omnes veniunt, qui à Tritauo infra deſcendunt, concl.73.nu.31.& cōcluſ. 149.num.2.
Parentum commune votum eſt theſaurizare filiis, non au em illos ad miſeriam reducere, concl.86.n.89.
Illorum affectio erga filios primi matrimonij muratur per conuolationem ad ſecunda vota, concl 105. n 14. & ibi ratio aſſignatur.
Quamuis tamen teneatur eos æqualiter diligere, ibi num.15.
PARIA delicta pari compenſatione tolluntur, concl.42 num.195.concluſ.45.nu.6. & concl. 59.num 74.
Sunt, aliquid non fuiſſe factum, & illud effectū non habuiſſe, concl.47. n.36. concl.48.n.34. & concl 87.n.53.
Sunt, aliquid per partium ſubſcriptionem, vel per teſtium depoſitionem conſtare, concl. 12?.num.49.
Sunt, habitum ſ6 deſerre, & illum coopertum ferre, concl 124. ſub n.10.
Sunt, non appellare. & minus legitimè appellare, concl.160. ſub n.51.
Sunt, quòd, quis tenorem Sentētiæ ſciuerit, vel quòd illud ſcire neglexerit, concluſ. 128. ſub num. 441.
Sunt, talis eſſe, vel pro tali haberi, in his, quæ iuris ſunt, concl.124.ſub n.36.
PAR in parem non habet imperium, concluſ. 128. ſub num.235.
PARITAS in Iudicijs ſemper eſt ſeruanda, ibi num. 713.
PAROCHIALES Eccleſiæ per Epiſcopum, prælio examine, & cum approbatione examinatorum, liberè, & abſq; aliorum aſſenſu, Conſilio, præſentatione, vel electione, conferri poſſunt, concl.97 n.12.
Non debent in maximum animarum detrimētum diù in ſuſpenſo remanere, concluſ.128. ſub num.274.
Parochialitas, quando curam animarum habere dicatur, vide concl.107.ſub n 19 remiſſiuè, & in Verbo Cura.
Et quomodo habitu ſaltem conſeruetur, vide concl.140.ſub n.2.
A Parochialium collatione, quādo detur appellatio, vide concl.128 n.271. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.
Parrochiani fabricare tenentur pro Eccleſia, in qua Sacramenta recipiunt, & eam collapsā reficere, vbi talis conſuetudo extat, vel deficientibus Archiepiſcopo, Epiſcopo, Canonicis, vel Rectore, concluſ.130.num.74 76. & 78.
Extende, vt ibi nu.79.
Parochi à ſeruitio Eccleſię abſentes ex iuſta, rationabili, & neceſſaria cauſa, fructus percipiunt, concl.1.n.109.
Parochi aſſertio, quòd ipſe habeat licentiam contrahendi matrimonium inducit bonam fidem coniugibus, concl.155.nu.127.& 148. ratio aſſignatur.
Extende, vt nu.149. cum ſeqq. & vide in Verbo Aſſertio.
Ille exigendo decimas, quoad certos tantùm fructus, dicitur etiam in poſſeſſione, quoad omnes, quia quoad illos non exactos ius exigendi non amittit, concl. 103.num.22. & ibi ratio aſſignatur.
PARRICIDII crimen eſt atrociſſimum, & in eo nulla ætatis ratio habetur, concl.72.n.95. & 106.
Pœnam non incurrit ſpurius occidens Patrem, concl.89.num.56.
Contrarium, ibi n.101.
Concorda, vt ibidem.
Parricidum committere etiam dicitur ille, qui occidit Patrem ſpiritualem, ibi n.56.
PARS dignior tribuit nomen actui indiuiduo, quamuis ſit numero, & quantitate minor, concl.133. ſub n.148.
Fundi vnico prætio venditi retrai non poteſt, ſed benè totus fundus, concl.62.ſub n.39.
Fallit, quando ille fundus eſſet pluribus venditus, quia tunc pars, ab vno retrahi poſſet, ibidem.

Pars ita ſe habet,quoad partem,ſicut totum, quoad totum, concl.128.n.369.
Partem canonis ſoluens à iure ſuo cadit non ſoluendo integrum, concl.101.ſub nu.11.
Debiti ſoluens totum agnouiſſe cenſetur, ſi de contrario non appareat, concl.17.n.67.
Partes Iuriſdictionem prorogare non poſſunt, concl.129.n.208.470.& 501.
Non poſſunt facere licitum, quod antea erat illicitum, concl.155. ſub n.125.
Earum aſſertioni, quando ſit ſtandum, vide d.concl.155.nn. 125. cum ſeqq. & in Verbo Aſſertio.
PARTITA, quæ tempore ſolidationis computorum viſa, & non reprobata fuit, approbata cenſetur, concl.131.n.33.
Partitæ, quando ſunt adminiculandæ, vndè ſint deſumenda adminicula, vide concl.55.n.27. & in Verbo Adminicula.
Partitæ libri, ſi aliquę reperiantur falſæ, quomodo cęterę ſint probandæ, vide concl.55.ſub num. 28.
Plura vide in Verbo Annotatio, in concl 112.
Quando plures ſunt probatæ, tūc quando aliæ verificatæ prę ſumantur, vide concl.55.n.28.
PARVM, & nihil æquiparantur, concluſ.153. ſub num.9.
PASCVA ad vſum fundi deſtinata cedunt fundo legato, etiam quòd eſſent ſeparata, dummodo tamen à teſtatore eodem nomine nuncuparētur, concl.77.n 4.& ibi ratio aſſignatur.
Illa ſi recipiant animalia alicuius in Caſali alterius, tunc ea ita Domino Caſalis hypothecata fiunt, vt propterea ille omnibus creditoribus ſit præferendus, concl.108.n.31.
Reſtringe tamen, vt ibi nu.32.& plura vide in Verbo Animalia.
PASSVS conſtat quinq; pedibus, & pes quindecim digitis, concl.62.n.95.
PASTOR tenetur ad emendam, & æſtimationem ouis per lupum raptę, vel ab alio furatæ, niſi caſum probaret, & illius culpam excluderet, concl.108 n.25.
PATER adoptans, quando filio adoptiuo ſuccedat, vide concl.58.n.19.& ſeq.
Adoptans non cogitur inuitus aliquid filiò adoptiuo relinquere, ſi tamen ſit extraneus; At ſecus ſi eſſet aſcendēs, concl.58 n.8.& 21.
Contrarium tamen eſt in arrogato, cui neceſſariò arrogans tenetur quartam partem bonorum relinquere, ibi n.22.
Adoptans filio adoptiuo ſubſtituere poteſt in bonis à ſe prouenientibus, non autem in proprijs pupilli, ibi n.29.
Alienare non poteſt in præiudicium filiorum, rem de ſui natura ad extraneos non tranſitoriam, vel quàm ſtipulatus fuit pro ſe, & filijs concl.87.n.51.
An poſſit authorizare perſonam filij, quando filius fideiubet pro extraneo, vide concl. 86. num.79 cum ſeqq.
Authorizare non poteſt contractum filij, reſpectu eorum bonorum, quorum ipſe Pater non habet adminiſtrationem, neq; vſumfructum, quia tunc lex de eo non confidit, ſed eum pro ſuſpecto habet, concl.84.n.156.& concl. 86.nu.82.& 134.
Auctorizare non poteſt perſonam filij, quando ipſe contrahit cum filio, vel quando filius fideiubet pro Patre, concl.86.n.78. & 132.
Pater contrahere poteſt in bonis filij ſine ſolēnitatibus, quando eſſet diues, quia tunc nō prę ſumitur ita de facili delinquere, & proprium filium decipere velle, ibi n.89.
Debet anteponere ſalutem Patriæ ſaluti filij, concl.89.n.197.
Debita filij regulariter ſoluere non tenetur, nec è contra concl.86.n.143.
Depræhendens filiam in adulterio eam impunè occidere poteſt, dummodo tamen id in propria domo Patris, vel generi, & in continenti fiat; aliàs ſecus, concl.150.n.7.
Dilapidens bona, quando cogi poſſit aſſignare filio legitimam, vide concl.56.num.68. & prius concl.42.n.738.
Ille, & Frater, quando teneantur dotare, & redotare filiam, vel Sororem, & ex quibus bonis, vide concl.84 n.137.
Ille, & Mater debent æqualiter amare filios, tàm primi, quàm ſecundi matrimonij, concl. 105. num. 15.
Exhęredare poteſt filium, quando ille recuſaret eum à carceribus liberare, & pro eo fideiubere renueret, concl.86.n.145.
Paterfamilias, quando teneatur ex delicto alicuius de familia, vide concl.78.n.106.
Feudatarius feudo priuatur, ob delictum filij, niſi ipſum filium Domino præſentet, concluſ. 101.num.22.
Declara tamen, vt ibi num.23.& 24.
Filias dotare tenetur, niſi eſſet pauper, vel ſub Patria poteſtate exiſteret, concl.42.n.432.
Filias dotare tenetur, non autem Mater, niſi in ſubſidium, quando Pater eſſet pauper, & filia nō haberet de proprio, vnde ſe cōgruēter dotare poſſet, concl.86.ſub n.165.& 167. & concl.174.n.10.& 13.
Habens adminiſtrationem filij poteſt eſſe, quòd non habeat vſumfructum, concluſ. 86. num.83. vbi exemplificatur id è conuerſo quoq; procedere.
Illegitimi filij ille præſumitur, qui probatur habuiſſe conuerſationem cum muliere, vel illā in domo affectione maritali retinuiſſe, & filium natum, ex ea vti proprium educaſſe, cōcluſ 89.num.43.
Secus ſi mulier tempore conceptionis plures viros ad ſe ire permitteret, ibi n.44.
In quibus caſibus poſſit ſine Decreto Iudicis bona filij alienare, vide concl. 86. nu.90. remiſſiue.
Negans alimenta filio anathema eſt, & patriā poteſtatem perdit, concl.89 n 6.
Sed quomodo id procedat, vide ibi n.7. cum ſeqq.& vide in Verbo Alimenta.
Nominando aliquem in filium, quando filiationem

tionem

tionem probet, & filium in quaſi poſſeſſione filiationis conſtituat, vide concl. 78. nu. 61. cum ſeqq. & in Verbo Filiatio.

Non dicitur legitimus adminiſtrator filij, quãdo in bonis illius non habet vſumfructum, ſed tunc loco extranei habetur, concl. 86. nu. 82. & 112.

Non dicitur legitimus adminiſtrator filij, nec in eius bonis habet vſumfructum, quando eſſet à lege, vel teſtatore prohibitus, concluſ. 86. num. 86.

Non tenetur reddere rationem, nec conficere inuentarium de rebus filij, ibi n. 84.

Fallit in his, in quibus Pater vſumfructum non habet, ibi n. 85.

Non tenetur in pluſquàm facere poſſit, concl. 91. num 20

Paternum effectum nullus alius amor vincit, concl. 105. ſub n. 14.

Poteſt per tranſitum ad ſecunda vota à tutela filij remoueri, ibidem.

Poteſt inuito filio, & filius inuito Patre Monaſterium ingredi, & Religionem profiteri, concl. 89. n. 301.

Præſumitur magis amare Patriam, quàm filios ipſos, ibi ſub nu. 19.

Quomodo dignoſcatur, an ſit adminiſtrator filij, vide concl. 86. n. 83.

Et quando eſt talis poteſt reportare ceſſionem contra filium, quod [illegible] poteſt [illegible] ere alter extraneus contra [illegible] n. 78

Quando iniuriam h[illegible] poſſit, cum ac alijs fratribus inui[illegible]s, vide concl. 40. [illegible] n. 17. & ſeqq.

Quando malè officium geſſit pro filio, ſi poſtea in neceſſitate conſtituatur, non tenetur filius pro eo ſe obligare, ibi n. 144.

Quando poſſit eſſe adminiſtrator filij, etiam quod vſumfructum bonorum illius non habeat, vide in concl. 56. & præſertim ſub num. 49. & 50.

Quando teneatur docere ipſum eſſe adminiſtratorem filij, concl. 86. n. 90.

Quando poſſit bona aduentitia filij, ſiue Iudicis decreto alienare, vide concl. 87. n. 123.

Quando poſſit naturalem filium hæredem inſtituere, vide concl. 89. n. 150. cum ſeqq.

Quando poſſit impunè filium bannitum occidere, vide ibi n. 195.

Quando vult contrahere cum filio, ſi non adſint coniuncti ex latere matris, tunc proximiores ex parte ipſius Patris ſunt vocandi, non autem curator extraneus, niſi in defectũ coniunctorum ex vtroq; latere, concluſ. 86. num. 62.

Quando vult donare filio, an ſint neceſſariæ ſolemnitates, vide concl. 86. num. 126. cum ſeqq.

Qui vadit ad viſitandum filium ſtudentem, pro debito publico, vel repreſalijs, detineri non poteſt, concl. 99. n. 23.

Redotare filiam, quando teneatur, vide in Verbo Redotare.

Relinquendo Eccleſiæ præſumiter eam prædiligere, excepta tamen legitima filiorum, quę dicitur fauorabilior quauis Eccleſia, concluſ 42. nu. 253

Relinquere poteſt plus vni filiæ, quàm alteri pro dote, habito reſpectu ad qualitatem virorum, ac diuerſitatem locorum, concl 64. n. 8. & concl 170. ſub n. 19.

Dummodo tamen ſubſtantia legitimæ ſit ſalua ibi num. 9.

Remoueri poteſt ab adminiſtratione filij, quando illius bona dilapidaret, ſecus ſi dilapidaret ſua propria tantùm, concl. 56. num. 67.

Repetere poteſt pecuniam à filio in ludo amiſſam, concl. 102. n. 9.

Extende, vt ibidem, & n. 10.

Item reſtituere tenetur pecuniam per filium in ludo lucratam, ſi eam ſaluam habeat, vel ex ea ſit factus locupletior, concl. 102. n. 11.

Semper potius præſumitur ſtipulari pro filio, vti herede, & ſic iuxta ius commune, quàm ex iure aliquo ſpeciali, per quod Patri concedatur ſtipulatio pro filio, concl. 47. n. 35.

Semper præſumitur capare bonum conſilium pro filio, concl. 86. num. 80. & 133. & concl. 109. num. 33.

Fallit, quando damnum filij in aliquo contractu eſſet euidens, concl. 109. ſub n. 33.

Si poteſt contrahendo filijs præiudicare in legitima, ita etiam in delinquẽdo, & ludendo, concl. 102 n. n. 13. & concl. 142. n. 40.

Si ludendo bona diſsipauit, quãdo filij poſſint illa ab emptoribus repetere, vide concl. 102. num. 12. & 13.

Item ſi filius ſuam portionem ludendo, an poſsit à Patre iterum alimenta prætendere, vide concl. 89. num. 226. & ſeqq.

Si non habet adminiſtrationem filij, ergo nec habet vſumfructum, concl. 86. n. 83.

Sed fallit è conuerſo, vt ibidem.

Si, ob eius paupertatem mutuo receperit frumentum ad alendum ſuos filios, tunc illi pro illius frumenti ſolutione remaneant obligati, concl. 89. n. 122.

Extende, vt ibi num. 123. & vide in Verbo Alimenta.

Si ſpontè vſufructui bonorum filij renunciauit, poteſt eſſe illius adminiſtrator, ſed tunc vti extraneus rationem reddere, & inuentarium conficere tenetur, concl. 86 n. 86.

Immò, nec Pater eo caſu habet exercitium actionis filij in agendo, & defendendo, niſi filius eſſet infans, vel abſens, ibidem.

Ille, ſiue Mater nunquid hodie poſſint plus relinquere Marito, quàm filijs primi matrimonij, dummodo filij ſua legitima non fraudentur, vide concl. 42. n. 680.

Spiritualis quis dicatur, & quid facere debeat erga filium ſpiritualem, vide concl. 89. n. 56 cum ſeqq.

Tempore neceſsitatis bona filij vendere poteſt, abſq; Iudicis decreto, ibi n. 125.

Contrarium, ibi n. 126.

Tenetur alere filium, concl. 90. n. 3.

Tenetur ad reſtitutionem pecuniæ mutuatæ filio ſtudenti, etiam ſi prohibuiſſet mutuanti ne mutuaret, concl. 89. n. 127. & 129.

Declara tamen, vt ibi nu. 128. & vide in Verbo Mutuans.

Tenetur pro reſtitutione librorum filio ſtudẽti commodatorum, ibi n. 127.

Tenetur de pecunia mutuata filiofamilias mercatori de eius conſenſu, ibi nu. 129. & ibi ratio aſſignatur.

Tenetur de pecunia mutuata filiæ in emptionem ornamentorum verſa, ibi n. 131.

Tranſigendo ſuper dote filiæ, illi non præiudicat, ſi in contractu non interueniat, niſi poſtea illa ratificauerit, concl. 86. nu. 112. & ibi ratio aſſignatur.

Ille, vel eius hæredes, quando teneantur redotare filiam, vide in Verbo Dos, & concl. 89. n. 323. 324. 328. 332. & 353.

Patrem, & filium habens eodem tempore in neceſſitate conſtitutos, cui potius ſubuenire teneatur, vide latè concl. 42. n. 356 cum ſeqq. concl. 73. num. 39. & concluſ. 89. num. 205. cum ſeqq.

Patres æqualitatem inter filios, nedum commendare, ſed etiam expreſsè præcipere ſolent, concl. 123. n. 97.

Patri cenſetur ademptus vſuſfructus bonorum filij, quando ei adminiſtratio adimitur, ſiue adimatur, ex cauſa dilapidationis, ſiue ex alia: veluti, quia teſtator ita mandauerit, concl. 86 num 87.

Itẽ illi cenſetur vſuſfructus bonorũ filij prohibitus, ſi teſtator limitaret redditus hæreditatis pro alendo hærede, vſq; ad certam ætatẽ, & mandaret reſiduum conſeruari pro fideicommiſſo, ibi n. 88. & ibi ratio aſſignatur.

Illi decocto nõ tenetur filia ſuam dotem reſtituere, quando efficeretur vidua, concluſ. 56. num. 69.

Eius auctoritas in alienationibus rerum filij adeò valet, vt ſi per Patrem fuerit data licẽtia alienandi, pro debito filij, eo caſu Iudicis Decretum non ſit neceſſarium, concl. 86. num. 90.

Illius bona non debent vendi, pro alimentis filiorum, nec è contra, concluſ. 89. num. 103. & 126.

Contrarium, ibi nu. 125.

Illius Calamitas dicitur etiam calamitas ipſius filij, ibi nu. 125.

Præſentia non ſupplet defectum inſinuationis in cõtractu filij, licèt alias ſolemnitates ſuppleat, ibi nu. 97.

PATIENTIA cum taciturnitate, quando conſenſum inducat, vide concl. 129. n. 185. cum ſeqq. & in Verbo Taciturnitas.

Ea, & ſcientia eſt neceſſaria in præſcriptione Iuriſdictionis, concl. 1. n. 158.

In incorporalibus pro traditione habetur, cõcluſ. 166. ſub n. 68.

Ex Patientia quaſi poſſeſsio inducitur, ibi ſub num. 68.

Illa, & tollerantia, quando inducat conſenſum in Principe, vide in Verbo Tollerantia.

PATRIÆ charitas eſt magis antiqua parentibus, quàm illa liberorum, concl. 89. nu. 195. concl. 100. n. 12. & concl. 105. n. 19.

Patriæ oppugnationis delictum eſt puniendum ex ſolo affectu, etiam effectu non ſequuto, concl. 74. num. 14.

Eius Proditor poteſt impunè à proprio Patre, vel filio occidi, concl. 89. nu. 195.

Salus eſt anteponenda ſaluti Patris, vel filij, ibi num. 197. & concl. 100. n. 12.

PATRIARCHIS, quando concedatur alternatiua, vide concl. 97. nu. 29. cum ſeqq. & in Verbo Alternatiua.

PATRIMONIVM, ad cuius titulum, quis fuit ordinatus, ſine licentia Epiſcopi alienari non poteſt, ne Clericus, cum ordinis dedecore mendicare cogatur, concl. 85. n. 90.

Declara tamen, vt ibidem, & n. 91.

PATRONI alicuius Monaſterij poſſunt in cõſciẽtia eligere dignum, etiam omiſſo digniori, licèt ſecus ſit in alijs electionibus, concl. 3. num. 2. & 3. ratio aſsignatur.

Patroni deſcendentia à primo fundatore probata dicitur, ſi ille ſit in poſſeſsione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxta Mãdatum fundatoris, concl. 89. n. 453.

Patronus cauſarum, quomodo differat ab Aduocato, vide in Verbo Aduocatus, & concl. 60. num. 1.

Licèt poſsit alienare Iuſpatronatus, non poteſt tamen transferre onus percipiendi alimenta in caſu egeſtatis, etiam ad fauorem Eccleſiæ, cum illud onus perſonaliſsimum dicatur, concl. 89. n. 444.

Præſentans aliquem ad Iuſpatronatus conſeruat ius alterius compatroni, concluſ. 48. num. 59.

Et ratio eſt, quia Iuſpatronatus reſidet apud quemq; eorum, quoad omnes effectus, ibidẽ.

Quando ſit alendus, ex redditibus Iuriſpatronatus, vide concl 89. num. 439. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Alimenta.

PAVLINA Conſtitutio prohibens locationes rei Eccleſiæ, vltra triennium nõ habet locum in illis rebus, quæ de triennio in triennium fructus afferunt, ſed in illis intelligitur de tribus recollectis, & ſic de nouem annis, concl. 85. num. 94.

Vſu recepta præſumitur, vbi contrarium non probatur, ibi n. 95. cum ſeqq.

Non habet locum in venditione alicuius terrulæ parum Eccleſiæ fructificantis, concl. 85. num. 289.

Maximè, ſi illa bona concedantur, vt ad culturam reducantur, ibi n. 290.

Prohibet, ne bona Eccleſiæ ad longum tempus locari poſsint, Superiore inconſultò, concluſ. 87 num. 114.

Vt ſeruetur in alienatione bonorum Eccleſiæ alie-

alienans debet recipere teſtes, & alias probationes pro veritate narratorum, quia aſſertioni partium ſtari non debet, concl. 87. num. 115.
Illius pœna non habet locum, quando eſſemus in neceſſitate alienandi, vt puta, in celeritate cauſæ reſpicientis alimonia, concl. 85. n. 291.
Eius rigor, vt euitetur debet ei derogari, ibi num. 293.
PAVPER an quis ſit, vel non, eſt arbitrandum à Iudice, concl. 134. n. 17.
Intellige tamen, vt ibi n. 18.
Non tenetur alij pauperi alimenta præſtare, concl. 90. ſub n. 21.
De æquitate eſt audiẽdus, reſeruata reſtitutione fructuum in fine litis, ne aliàs cauſam deſerere cogatur, licèt bonum ius foueret, cõcl. 135 ſub nu 99.
Declara tamen, vt ibidem, & n. 100. cum ſeqq.
Dicitur, qui ex communi opinione, & reputatione talis probatur, inſpecta illius perſonæ qualitate, & ſecũdum, quòd Iudex id arbitrari poterit, concl. 129. ſub n. 276.
Talis dici quis non poteſt, quando adſunt, qui eam alere debent, concl. 89. n. 451.
Pauperes carcerati in cauſa criminali ſunt alendi à charitate, ſiue à Curia, ibi n. 462.
Non debent inuitari ad temerè litigandum, concl. 90 n 29.
Pauperibus diſtributio eleemoſinarum, ſi fiat de ordine teſtatoris, quando valeat, etiam quòd pauperiores inueniantur, vide concl. 2. num. 19 & concl. 47 n. 37.
Pauperi carcerato propter debita alimenta per creditorem ſunt præſtanda, & ſi non præſtantur ille eſt relaxandus, concluſ. 89. num. 460. & ſeq.
Fallit, quando carceratus ab aliquo eleemoſinis aleretur, ibi n. 464.
Eius fauore ſtipulatio facta pro alimentis eſt valida, ibi n. 255. & 592.
Talis non dicitur, qui habet Patrem diuitem, nec ille, cui non eſt indecorum proprijs manibus elaborare, concl. 90. n. 3.
Quãdo ſit reſtituendus aduerſus lapſum temporis ad appellandum, vide concl. 129. num. 128. & 129.
Quomodo differat ab egeno, vide concl. 84. num. 205.
Reſpectu alicuius debiti ſoluendi ille talis dicitur, cuius facultates pro illius debiti ſolutione non ſufficiunt, concl. 133. ſub n. 18.
Paupertas, & vilitas teſtis, & præſertim famuli facit, vt ei de fide diminuatur, concluſ. 134. num. 16.
Expectare non poteſt, concl. 89. n. 18.
Ea in Patrono, ad hoc, vt ei alimenta per Eccleſiam debeantur, non debet eſſe magna, ſed ſufficit ſolum, vt non habeat quãtum, ad illius ſtatus condecentiam attinet, ibi num. 447.
Illa petentis alimenta non eſt per eum probanda, ſed præſumitur, donec de contrario conſtet, concluſ. 89. num. 133.
Et ad iſtum effectum pauper ille non dicitur, qui ſua bona inutiliter cumſumpſit, concluſ. 90. num. 3.
Qualis requiratur, & quomodo ſit probanda, ad effectum conſequendi alimẽta, & ſumptus litis, vide ibi n. 1. cum ſeqq.
Sola non eſt ſufficiens ad repellẽdum aliquem à teſtificando, concl. 155. ſub n. 63.
Sola viri, abſq; abſentia facit, vt aſſecurationi dotis ſit locus, concl. 152. n 42.
Vbicunq; ea deducitur ad excuſandum, tunc non eſt diſtingendum, an propria culpa, vel ſine ea contingerit, ſecus ſi proponatur ad actionem inſtruendam, concl. 89. n. 448.
Illa probata Sententia excommunicationis eſt retractanda, concl. 135. n. 90.
Eius impedimentum ab appellando excuſat, etiam ſi impenſa fienda eſſet modica, concl. 129. nu. 275.
Secus, quando pauper in cauſa ſumptus litis habere poſſet, ibi n. 276.
Et quando excuſet teſtem in deponendo, vide concl. 155. n. 63.
PAX à quibus perſonis ſit facienda, & quis in ea conficienda ſit præferendus, vide concluſ. 26. nu. 54. cum ſeqq.
Ad hoc, vt cõficiatur à minore, & infante, quæ requirantur, pro illius validitate, vide concl. 26. num. 60.
Eſt conficienda à filijs, & non ab vxore, ibi num 160
Contrarium, quando mulier ſecundo viro non nupſerit, vt ibi nu. 61.
Non prodeſt, niſi fuerit acceptata, concl. 17. ſub num. 1.
PACEM publicam, qui violare, vel cõtra eam aliquid attentare conatur, etiam effectu non ſequuto, punitur, conc. 74. 16.
PECCATA tot ſunt quot ſunt vices, quibus quis ea commiſit, concl. 59. nu. 95.
A Peccato metus mortis non excuſat, concl. 124. ſub num. 6. & concl. 59. nu. 59. & ſeq.
Intellige vt ibidem, & concl. 59. n 56.
Peccatori ſubueniendum eſt neceſſarijs ad ſuſtentationem vitæ, ibi n. 198.
Peccatum, an, & quando faciat ille, qui pro ſe defendendo falſum, iurat, ſine in cauſa Ciuili, vel in Criminali, vide ibi n. 56.
Grauius eſt coire cum Matre, quàm cum aliena vxore, ſed omnium peſſimũ eſt illud, quod ſit contra naturam, ibi n. 106.
In corde tantum commiſſum in foro exteriori non punitur, cum ſolus Deus ſit ſcrutator cordium, concl. 124. ſub n. 4.
Non dicitur, niſi ſit voluntarium, ibi ſub n. 5.
PECORA ſi ſint data æſtimata Paſtori, tunc Dominus cenſetur illi medietatem vendere, & de illius pretio fidem facere, & ſic Dominium pro ea parte in Paſtorem tranſire dicitur, concl. 68. num. 32.
PECVLIVM aduentitium illud dicitur, quod aliundè prouenit, quàm ex ſubſtantia Patris; Immò illud etiam dicitur tale, quod filius ex

con-

contractu de bonis Patris acquirit, concl.42. nu.476.

Aduentitium à Patre alienatum poteſt per Filium eo mortuo reuocari, & pro damnis, & intereſſe coram hęredes emptorum venire, ibidem.

Illud Patre mortuo acquiritur Filio in proprietate, & vſufructu, & ex eo non detrahitur legitima aliorum fratrum, ibidem.

Caſtrenſe, vel quaſi eſt nomen genericum in ſe officia, & dignitates continens, veluti Doctoratum, Capitaneatum, Epiſcopatum, Iudicatum, Commendariatum, & Equeſtrem dignitatem cum redditu, quæ in legitimam imputanda non veniunt, concl.42. nu.447.

Extende, quòd ea etiam viuente Patre, tàm in vſufructu, quàm in proprietate ad Filium pleno Iure ſpectant, ibi nu. 476.

Profectium illud dicitur, quod prouenit ex ſubſtantia Patris, & propterea illud deſtractioni legitimæ ſubiicitur, ibidem.

Et in dubio potius prǽſumitur aduentitium, quàm profectitium, & præſertim, quando Filius eſſet induſtrioſus, & ſeorſum à Patre viueret, concl 42 ſub nu. 476.

PECVNIA ad emptionem cenſus, vel bonorũ immobilium deſtinata inter immobilia cõputatur, & ſi erit alicuius pupilli ſine ſolẽnitatibus alienari non poterit, concl.113.num. 20. & 21.

Contrarium ibi n.23. vbi ratio aſſignatur.

Ad honeſtum lucrum depoſitata, ex qua ſoluitur annuus cenſus, res immobilis dicitur, concl.113.nu.22.

Eam alienantem, quando committat furtum, vide concl.56. nu.82.

Amiſſa in ludo, quando repeti poſſit, vide in Verbo Amiſſum, & concl.102.

Data à Patre Filio inter viuos prǽſumitur in peculium, & non pro legitima data, concl. 42. nu.735.

Debita, in quo loco ſit ſoluenda creditori, vide concl.69. num. 39. cum ſeqq. & in Verbo Moneta.

Frumentaria pro annona nullã morã ſolutionis recipit, nec depoſitarius eam in proprios vſus conuertere poteſt, ſed eam promptam tenere, & ad Communitatis ſolum nutum illicò ſoluere debet, concl.111.nu.50 & 51.

Legata ad alimenta, ſi dodrãtem excedat falcidię ſubiacet, concl.89. nu.533.

Legata ad alimenta licèt intelligatur, quoad proprietatẽ relicta, tamẽ ad honeſtu, lucrum erit ponenda, ex quo legatarius ali poſſit, vel ad eundem effectum penes hęredem ſtare debet, concl.89. nu.534.

Pecuniam dans, promittens, vel accipiens, pro faciendo homicidio, vel alio delicto, quando aſſaſsinus dicatur, vide concl.150. num. 23. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Aſſaſſinium.

Illam recipere, quando poſſit cogi creditor in bonis, vel è contra, vide concl.91.nu.4. cum ſeqq. & in Verbo Solutio.

Eam mutuans filiofamilias Studẽti, vel Mercatori, aut filię, quando eam à Patre repetere poſsit, vide concl.89.nu.127. cum ſeqq. & in Verbo Mutuans.

Mutuata Filiofamilias ſtudenti prǽſumitur conſumpta in neceſsitatibus Scholaſticis, concl.89.nu.129.

Et quando mutuans præferatur anterioribus, vide concl.119. nu.8.

Pecunia mutuo recepta ab eo, qui inſeruit, non arguit, quòd ſeruitium fuerit gratuitum, quã do eo tẽpore nondum erat liquidum quid, & quantũ pro ſalario deberetur, concl 156.n.33

Pecunia, ſiue res, quando dicatur in obligatione vide concl·91 ſub n.14.

Et regulariter venit in legato mobilium, concluſ. 113.n.20.

Fallit, vt ibidem, & n.21. cum ſeqq.

Soluta pro redimendo captiuo, vel curando infirmo repeti poteſt, etiam ſi illis inuitis ſoluta fuiſſet. concl.89.n.130.

Soluta poſteriori creditori, quando per anteriorem reuocari poſſit, vide concl.119.n.19. cum ſeqq. & in Verbo Anterior.

Et quando eam extare, & illa non conſumpta præſumatur, ita vt à tertio auocari poſſit, vide ibi ſub n.17.

PENSIO Domorum, apothecarum, granariorum, & ſimilium in Anno Sancto non poteſt augeri. concl.127.n.2.

Etiam ex fructibus ſequeſtratis, pendente iudicio attentatorum, ſoluenda venit, concluſ. 160.num 211.

Etiam ſuper diſtributionibus quotidianis imponi poteſt, & ex eius impoſitione valor beneficij non probatur, concl.145.n.34

Penſionario exiſtenti in quaſi poſſeſſione exigendi penſionem competit manutentio, cõtra ſucceſſorem in beneficio, etiam quòd nõ ſoluerit, concl.173.n.9.

Ille agens pro ſolutione ſuæ penſionis, ſi contra eum tres Sententię proceſſerint, ex quibus conſtet de eius notorio non iure, tunc erit potius poſſeſſione priuandus, quàm in ea manutenendus, concl.78.n.103.

Debet habere ætatem ſaltem quatuordecim annorum, concl.72.n.58.

Exiſtens in quaſi poſſeſſione exigendi partem penſionis, cenſetur etiam in quaſi poſſeſsione reſpectu totius, concl.103.n.23.

Non tenetur ſoluere decimas, niſi pro rata fructuum, quos percipit, aliàs iniquum eſſet eas ſoluere in totum, concl.57.n.10.

Quando teneatur probare valorem beneficij, & quando Titularis, ad effectum ſoluendi penſionem, vide concl.126.num.5. & in Verbo Valor, & in concluſ.135 ſub nu. 58. & 72.

Penſionem debet habere Dominus, etiam ſi in poſſeſsione exigendi non eſſet, concluſ.128. num.847.

Declara, & extende, vt ibidem, & n 848. & in concl.35.n.58. cum ſeqq.

Illam ſoluere debens aliquo deſtinato tempore, ſub pœna priuationis beneficij illo non priuatur, ſi ibi non adſit, qui penſionem recipiat, concl.50.nu.34.

Penſiones nondum exactæ tempore mortis penſionarij, an ad illius hæredes, vel ad proprietarum, ſeu locatorem ſpectent, vide concl.133.n.43. cum ſeqq.

Penſionis cauſa non eſt appellabilis, ſed in ea reſcribi ſolet cum clauſula (ſine retardatione ſolutionis) concl.128. n.846.

Illius extinctio ſi allegaretur per euẽtum certæ conditionis, tamen illius ſolutio non eſt retardanda, donec ſuper ipſa extinctione per tres Sententias conformes fuerit iudicatum, concl.135. n.161.162.& 197.cũ ſeqq.

Contrarium, ibi n.164.& 170. cum ſeqq.

Ipſius reſeruatio, quãdo redderetur turbida, tunc arbitrium intrat pro retardatione ſolutionis illius, ibi n.74.

Itẽ ſi ſit facta ſub conditione, quæ non ſit iuſtificata, tunc intrat arbitrium ad retardadam ſolutionem illius, concl.135.nu.72.

Extende vt nu.73.cum ſeqq.

Contrarium nu.114. & vide nu.155. cũ ſeqq. & in Verbo Arbitrium.

Penſio quando eſt iuſtificanda coniunguntur, tempora vitæ transferentis, cum vita tranſlatarij, concl.85.nu.152.

Regulariter eſt ſoluenda in loco, in quo fructus beneficij colliguntur, concl.69.n.576.

Sigillatim eſt ſoluenda, non autem ſemel pro multis annis, concl.128.ſub nu.304.

Plura vide in Verbo Solutio penſionis.

Et vt extinguatur per regreſſum reſignantis ad beneficium reſignatum, quid requiratur, vide concl.20 nu.19.

PENVRIA inſolita, ac pretium inſolitũ vnius anni tantum, non attenditur in æſtimatione quanti plurimi, concl.70.ſub nu 2.

Penuriæ tempore, etiam perſonæ Eccleſiaſticæ frumentum viliori pretio, pro vtilitate publica vendere cogi poſſunt, concl.111. n.5.

Declara tamen, quòd à Iudicibus Eccleſiaſticis, & non à Laicis ad id cogi debent, ibid.

Et iſto tempore, nedum, quis proprium frumentum vendere, ſed etiam illud Ciuitatis, vel Fiſci, quod paratum erat ad vendendum, emere cogi poteſt, concl.111.num.7.& 8.& concl.165.nu.100.

Item Ciues cogi poſſunt ad proficiſcendum in partes longinquas, & remotas, pro emẽdo frumento, ibi nu.9.

Extende, quòd etiam Domini animalium, Nauium, & Curruum cogi poſſunt, ad ea cõcedenda pro frumento vehendo, ibi n.10.

Et tempore iſto melius eſt tàm diuites, quàm pauperes, ad ſubueniendũ huic neceſſitati pro modo facultatum, collectare, quàm corruptas bladas diſtribui permittendo, humanis corporibus peſtem afferre, concl.111 ſub num.17.

Penuriæ tempore Barones habentes merum, & mixtum Imperium facere poſſunt bannimenta, & proclamata, ne bladæ extrahantur, ibi num.23.

Poteſt quis cogi bladam viliori pretio vendere, & panem pro militibus, & armigeris facere, horreaq; dardanariorum aperiri, ac Commiſſarij idonei deputari, ad inquirendum contra eos, qui annonam carius emũt, vt eam carius vendant, ibi n.42.

Et ad ſubueniendum Ciuibus debent in Ciuitate fieri granaria, & ſubditi omnes collectari, ibi num.44.

Iſto tempore, ſi fuerit mercatoribus taxatum certum pretium frumenti, à tali taxatione non datur appellatio; ſecus ſi vnus ſolus ad id cogeretur, concluſ 128. ſub num. 619.

Plura, vide in Verbo Annona.

Et de Edictis, ac proclamatibus occaſione penuriæ publicatis, & publicandis, vide in Verbo Edicta.

PERANGARIA, quid ſit, vide in Verbo Angaria, & concl 106.

PERCVTIENS aliquem baculo, vel fuſte, ei atrocem iniuriam inferre dicitur, concl. 143.num.18.

Item percutiens aliquem dentibus non dicitur percuſiſſe cum armis, ibi n.21.

Et talis, quomodo ſit puniendus, vide ibidem.

Percutiens aliquem Inſtrumento, ad interendam mortem non apto, veluti pugno, vel baculo, ſi ex eo mors oriatur, homicidium illud culpa commiſſum dicitur, & arbitrio Iudicis punitur, concl.150.ſub n.12.

Intellige tamen, vt ibi n.69 cum ſeqq.

Percutiens Clericum, etiam excommunicatum incidit in excommunicationem Canonis, ſi quis ſuadente Diabolo, concl.10. num.104.

Contrarium, quando ille Clericus eſſet aſſaſſinus, concl.150. nu.55. & ibi multa in hac materia videbis.

PERDITVM in ludo an debeatur vincenti, & ſolutum, quando poſſit repeti, vide in Verbo Ludus.

PEREGRINI, ac eorum famuli, qui Romam pergunt ad viſitandum limina Apoſtolorum pro repræſalijs, aut debitis antea contractis conueniri non poſſunt, dummodo tamen inſignia geſtent, concl 99.n.21.& 22.

Peregrini, vagabundi, ſcholares, & ſimiles perſonæ dicuntur ſubditi Epiſcopi loci, in quo morantur, ita vt ab eo abſolui poſſint, cum nullibi Domicilium habeant, concluſ. 10. num.42.

PEREMPTORIVM non niſi ex cauſa expreſſa coarctari poteſt. concl.128. ſub n.254.

PERFECTVM illud non dicitur, quando aliquid remanet peragendum, concl.48.nu. 41. concl.66.num.35. & concl.144. n.33.

Perfectum, quando aliquid poſſit fieri, ex pluribus imperfectis, vide concluſ. 55.num 1. cum ſeqq.

PERICVLVM, & commodum rei venditæ ſpectat ad emptorem, etiam ſi in venditione adſit pactum redimendi, concl. 94. nu. 14.
Quomodo illud ſit diuidendum inter ſocios, quando capitale fuit deperditũ, vide concl. 108. ſub nu. 16. remiſiuè, & in Verbo Societas.
Rei æſtimatę in dotem datæ ad virum ſpectat, & non ad vxorem, & ideò illius æſtimationem ipſe reſtituere tenetur. concl. 68 n. 11.
Illud vbi eſt maius, ibi cautius eſt agendum, concl. 72. n 94. in fine, & concl. 118. ſub nu. 5.
Vbi eſt in mora à regulis iuris communis recedi poteſt, concl. 129, nu. 89. & concl. 153. nu. 28.
PERITI æſtimatores eligi debent à partibus, & cum iuramento deputari, de facienda legali, ac bona, & æqua ęſtimatione, concl. 38. nu. 55. & concl. 69. nu. 67. 68. & 73.
Fallit, vt ibi nu. 75.
A quo ſint eligendi. vide concl. 69. nu. 26.
Et quomodo ſint eligendi, & in eorum ęſtimatione, ac relatione, quomodo ſe gerere debeant. vide concl. 52. nu. 11. & concl. 69. n. 56. cum ſeqq.
Peritiores quando à Iudice eligi poſſint. vide concl. 69. nu. 76. & ſeqq.
Eorum electio, & relatio debet fieri cum citatione partis, concl. 42. nu. 41 . & concl. 66. n. 67. & 75.
Declara tamen, vt ibi d. concl. 42. n. 416.
Eorum electio ad partes, non autem ad Iudicem ſpectat, niſi illę in electione diſcordarent, vel moram in eorum electione contraherent, concl. 133. nu. 131.
Illorum ęſtimatio, ſi non ſequatur, quando cõtractus corruat, & quando non. vide concl. 68. nu. 25. cum ſeqq.
Eorum relationi eſt ſtandum ſuper calculo, aut liquidatione expenſarum ab eis facta quandiu de errore non doceatur, concl. 133. n. 76. & 77.
Secunda eorum electio, ſi ſit facta, ea non eſt amplius reiteranda ad euitandũ proceſſum in infinitum, concl. 133. nu. 126.
Fallit tamen, vt in concl. 69. nu. 78.
Illi, & arbitri, quando poſſint recuſari ſuſpecti, vide concl. 133. n. 2.
Saltem duo eſſe debent, & maximè in criminalibus, quia vni non creditur, niſi in caſu, vbi non niſi vnus reperiatur, concluſ. 123. ſub num. 36.
PERIVRII abſolutio ſolum à Summo Pontifice, citata parte, venit concedenda, concl. 11. num. 72.
Illius exceptio impedit litis ingreſſum, dummodo ea dilucidè probetur concl. 50. n. 24.
Illud abſq; dolo non contrahitur, concl. 11. num. 39.
Peieraturus, quis præſumitur ratione magni commodi, non autem parui, concl. 104. ſub num 14. & concl. 148. ſub n. 147.
Eſt ſecundum delictum poſt idolatriam, & homicidio grauius, concl. 161. n. 26.
Vt excuſetur quælibet cauſa ſufficit, concl. 11 num. 27.
Intellige tamen, vt ibidem.
Periurus à limine Iudicij expelli poteſt, ibi n. 1.
Et amplius ad iurandum non admittitur, etiã peracta pœnitentia, concl. 42 nu. 195.
Fallit tamen, quando ageretur contra alium periurum, vt ibid. vbi ratio aſſignatur.
Appellationẽ proſequi non poteſt, niſi prius abſolutione obtenta, concl. 128. nu. 12.
Appellatione pendente, quis talis non dicitur vbi de ligamine animæ agitur, & ideò agere non prohibetur, concl. 128 ſub nu. 15.
Ille talis non dicitur, qui ſatisfecit, confeſſus eſt, & pœnituit, concl. 42. nu. 196.
Ob conſuetudinem à pœna periurij non excuſatur, concl. 161. nu. 26.
Sed qua pœna puniatur: vide concl. 59. n. 56.
PERMVTATIO eſt ſimilis emptioni, & vicem emptionis obtinet, concl. 85. nu. 41.
Quando poſsit fieri de re alienari prohibita: vide concl. 84. nu. 90. & 91.
Rei Eccleſiæ fieri non poteſt, habita fide de re in permutatione accipienda, concl. 85. n. 41.
Rerum Eccleſiæ eſt eiuſdem naturæ cuius eſt alienatio, concl. 56. n. 102. & concl. 85. n. 88.
Requirit ſolemnitates, & beneplacitum Apoſtolicum, prout alienatio, concl 85. n. 88.
Rerum minoris requirit ſolemnitates, & iuſtam cauſam, prout alienatio, concl. 86. nu. 9. & 174.
PERSEVERANS in contractu, poſt contrauentionem, de ea amplius opponere non poteſt, concl 131. nu. 30.
Perſeuerantia Clerici in delictis enormibus idẽ operatur, quod trina monitio, concl. 8. nu. 42.
PERSONÆ Eccleſiaſticę Ægidianę non ſunt ſubiectæ, neq; in eorum præiudicium, neq; in fauorem, concl. 63. n. 38 & concl. 64. n. 13.
Extrahere nõ poſſunt frumenta, cæteraſq; fruges contra edicta Principis, ad conſeruandam annonam promulgata, concl 111. n. 5.
Tempore penuriæ cogi poſſunt pro vtilitate publica frumentum viliori pretio vendere, ibidem.
Declara tamen, vt ibidem.
Tenentur ad collectas impoſitas pro refectione Murorum Ciuitatis, Pontium, Viarum, & Ciuitatis purgatione, & pro omni alia cauſa, quæ communem vtilitatem, tàm Laicorum, quàm Clericorum reſpiceret, ibi nu. 6.
Et quid de exemptis? vide ibidem.
Vt plurimum ſunt maioris integritatis, quàm laici, & magis honorandi, & eorum dictum vim duorum teſtium habet, nec contra eos ſiniſtra ſuſpicio admittitur, concluſ. 156. ſub num. 15.
Perſonæ Eccleſiaſticæ à laicis grauari non poſſunt, concl. 166. ſub nu. 34.
Fallit, vt in concl. 111. ſub nu. 6.
Plura vide in Verbo Clerici.

Perſonæ legitimatio, quando ſit facienda in Iudicijs, vide concl.78. n.72. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Legitimatio.
Perſonæ Seculares de rebus Eccleſiæ cognoſcere non poſſunt, concl.133.ſub nu.146.& concl.156.n.10.
Declara tamen, vt in dicta concl.133. nu.248. cum ſeq.& concl.156.n.10.cum ſeqq.
Perſona extranea differt à tertio habente cauſam à principali debitore, concl.71.n.18.
Miſerabilis, quæ dicatur, vide Miſerabilis.
Perſonarum acceptio in iure non eſt facienda, concl.87.n.132.
Item non fit apud Deum, concl.59.n.85.
PERSONATVS eſt honos, ſine adminiſtratione, concl.137. ſub nu.3
An ſit talis Archidiaconatus, & Archipræſbiteratus, vide concl.137.nu.3.& 4.
PERSVADENS alicui aliquid, quod illi ſit damnoſum,& perſuaſo vtile, doloſè ſe gerere dicitur, concl.56.n.85.
PES à quo loci in ædificijs menſurari debeat, vide concl. 62. num. 101.
Pes dicitur conſtare quindecim digitis, ibi num.95.
PESTILENTIALIS morbus ex corruptis bladis euenire poteſt, concl.111.n.17.
Peſtis tempore, fatalia non currunt, concluſ. 129.nu.282.
PETENS copiam appellationis, & diem ad dicendum contra, non cenſetur renunciare appellationi, concl.129.n.334.
Petens,& obtinens à Iudice, à quo ſedente pro Tribunali prorogationem in cauſa fieri, appellationi renunciare cenſetur, concl. 129. num.326.
Declara tamen, vt ibi nu. 327. cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
Executionem Sententiæ, vel terminum ad ſoluendum id, quod fuit ordinatum, appellationi renunciare cenſetur, concl.129. num. 323 324.& 331.
Fructus, quando contractum approbare cēſeatur, vide concl.131. n 31.
Procedi ad vlteriora vigore Breuis habentis clauſulam(Parito,&c.) quid prius facere debeat, vide concl. 135.n.102.
PETITORIVM, & poſſeſſorium, ſi ſimul cumulentur illud prius eſt terminandum, quod eſt magis liquidum, concl.35.n.7.
Et multa in hac materia, vide in Verbo Arbitrium, & concl.135.
PIETAS, & æquitas caſtitati præfertur, concluſ.89.nu.36.
PIGNORATIO an fieri poſſit de re alienari prohibita, vide concl.84. nu.90.91. & 227. cum ſeqq.
Pignoris fructus, quando creditor legitimè ſibi acquirere poſſit, vide concl.52.n.33.
Non ſunt computandi in ſortem, quando mulier tranſiens ad ſecunda vota habebat bona ſui primi viri loco pignoris,& ea ſecūdo viro aſſignauit, in quem videtur pignus tranſlatum, donec ſibi dos ab hæredibus primi viri reſtituatur, concl.89.nu.422.
Pignoris venditio à Iudice facta, ſine pecunia non valet, concl.133.n.154.
Illud deliberatum, ſiue adiudicatum, quando poſſit à debitore, vel à ſecundo creditore reuocari, per oblationem pretij debiti, & per quantum tempus illud ius offerendi duret, vide concl.52.n.55.cum ſeqq.
Reſoluitur pecunia reſtituta, concl. 152. ſub num. 72. & ibi habetur, quando datio in ſolutum, & non pignus ſit præſumenda.
ad PINGVIOREM fortunam deueniens, quando non teneatur ſuis creditoribus ſatisfacere, vide concl. 165.ſub n.26.
PISCARE impeditus in Mari, & in loco publico habet actionem iniuriarum contra prohibentem, concl.94.n.23.
Piſcatio animarum, quomodo differat à piſcatione piſcium, vide concl.166 n.62.
Clericis non eſt prohibita, niſi eſſet continua, ibi ſub num.55.
Intellige, vt n.60. cum ſeqq.
Et quomodo à venatione differat, vide ibi nu. 55. & 61.
PLVRALITAS diſpenſationum omnem doli ac fraudis ſuſpicionem tollit, concluſ. 10. num.91.
PLVRIMVM ei tribuendum eſt, à quo plurimum accepimus, concl.42.n.357.
PLVS cautionis eſt in rem, quàm in perſonam & melius eſt in cumbere rei, quàm perſonę, concl.33.n.17.
Plus dicitur in iure quatuor modis, nempè re, loco, tempore,& cauſa, concl.68.n.54.
PODERE eſt nomen Vniuerſale, & plura prædia comprehendit, concluſ.77. num.3. & vide in Verbo Prædium, & in Verbo Fundus.
POENA adulterij, quæ fuerit olim, & quę ſit hodie de iure Canonico, Codicis, & nouiſſimo, tam in viro, quàm muliere, vide concluſ.59.num.40.cum ſeqq.
Poteſt eſſe minor de conſuetudine, quàm ſit de iure, ibi nu. 43.
Ex cauſa minorari poteſt, ibi n 90.
Aggreſſoris pœna, quæ ſit, diſtingue, vt in cōcluſ.80.nu.8.&81.
Alexandrinæ conſtitutionis non eſt applicanda parti, ſed fiſco, quia non fauorem partis offenſæ, ſed illum Reipublicæ & Bulla reſpicit, concluſ.83.num.11.
Fallit, vt ibi num. 12. & vide in Verbo Alexandrina.
Alienationis peti poteſt ab eo, in cuius præiudicium fuit facta alienatio, & præſerti m, quando ea non afficit ipsā rem alienari prohibitam, ſed extra eam conſtituitur; ſecus ſi prohibitio rem afficeret, vel alio modo ipſa alienatio, ipſo iure inualidaretur à principio, concl.84.nu.43.
Appoſita, quando faciat annullare actum, vide concl.47. nu.79.& ſeq.

Arbi-

Arbitraria Iudici, quando poſſit ad mortem extendi, vide concl.72.nu.111.
Ceſſare debet, quoties dolus ceſſat, concl.111 ſub num.29.
Conuentionalis exigi poteſt, etiam ſi nihil intersit, concl.78.nu 5.
A partibus appoſita in tractatu non elidit illã legalem, ſed mutuo ſæpè concurrunt, concl. 84.num.42.
Duplex, nempè illa ſpreti pręcepti, & illa principalis delicti, quando ſit irroganda, vide concl.139. ſub n 4.
Duplici, quis grauatus non pręſumitur, concluſ.84.ſub n.42.
Pœnæ adiectio, quando contractum vſurarium reddat, vide concl.161.n.58.cum ſeqq.
A iure communi impoſitę inferiori Principi, & non Superiori ſunt applicandę; ſed id fallit in crimine lęſę Maieſtatis, concl.167.nu. 67 & 68.
Extende, & declara, vt ibi ſub dicto n.68.
Contra condemnatos in ſtatu Eclleſiaſtico, appellatione non obſtante, non retardata executione infliguntur, concl.128. nu. 490.
Declara tamen, vt ibi nu. 491.494.& 870.
Delinquentium, quãdo ad Principem ſpectẽt, vel ad Vaſſallum, tamquàm fructus ſuæ Iuriſdictionis, vide concluſ. 167. n.74. cumſeqq.
Ex contrauentione conſtitutionum Papæ prouenientes, vt eſt ea acceptationis bannitorũ fiſco Pontificis, non autẽ illi Baronis veniũt applicandæ, quamuis etiam in eorum territorio ſubditi condẽnati bona haberent, concluſ.167.num 65.
Quando cumulari non poſſint, nempe Ordinaria cum extraordinaria, & præſertim, quãdo ambæ ad vindictam tenderent, vide concluſ.60.n.88.
Item, quando multiplicentur in foro exteriori ſi per plures vices fuerit delictum, vide concluſ.59.num.94.
Illę ſecundo nubentiũ extenduutur ad nuptias, etiam nulliter contractas, concl.42.n.171.
Eſſe non debent, vbi non eſt dolus, concl.128. ſub num.874.
Statutarię contra temerè appellantes, vel tertiò appellare prohibitos non habent locum, ſi appellatio deſerta pronuncietur, concluſ. 129.num.43.
Sunt reſtringendę, & ideò in pœnalibus, quis non dicitur contraueniſſe, niſi verè, & formaliter contrauenerit, concl.48.n.76.
Pœna ex temporis diurnitate minuenda venit, concluſ.120.n.123.
Extraordinaria puniendus eſt ille, qui atrociſſimum aliquod delictum facere tentauit, licèt illud effectũ ſortitus non fuerit, concl.74.n.5
Illius lucro cedit, cuius perſona lęditur, vt ille vltionem ſuæ iniuriæ recipiat, concl.167.ſub num.66.
Impoſita à lege non inducitur ipſo iure, ſed Sententia eſt neceſſaria, concl.351 nu.4.
Inceſtus quæ ſit, & præſertim, quando eſſet iunctus cum adulterio, vide concl.59. nu.42. & in Verbo Inceſtus.
In conſtitutione Paulina appoſita, in quibus alienationibus rerum Eccleſiæ locũ habeat, & in quibus non, vide concl.85. nu.289. cum ſeqq & in Verbo Paulina.
Incurritur, etiam ex actu nullo, quando conſtitutio cõſiderat ſolum actum per ſe malum, etiam ſine effectu, concl.84 n.36.
Inobedientię, & contrauentionis pręcepti per Auditorem Cameræ, vel Gubernatorem Vrbis facti, Pontifici debetur, concl.167. n.66.
In perſona nobili datur cum gladio, in ignobili autem cum laqueo, concl.59.n.42.
L. fin. ff. de Iur. Emphyt. non habet locum in contractu locationis perpetuæ, vel ad longum tempus, concl.84.n 100.
Eam non meretur ille, qui actum lege permittente facit, concl.118.n.33.
Monopolij, quæ ſit, vide in Verbo Monopoliũ.
Mortis in conceſſione meri Imperij cõtinetur, concl.12.n.25.& concl-167.n.50.
Illam Parricidij non incurrit ſpurius occidens Patrem, concl.89.n.56.
Contrarium, ibi n.101.
Concorda, vt ibidem
Ea non cõmittitur, niſi per liquidiſſimas probationes probetur, concl.50 n.64.
Non incurritur ex alienatione facta contra prohibitionem, niſi ſecuta vera, & reali traditione, concl.84 n.24.
Extende, quòd ad id nec clauſula conſtituti ſufficit, ibi nu.25. vbi ratio aſſignatur.
Non incurritur per actum verbi, ſed per actum facti, ibi nu.24.
Non incurritur per eum, qui ignoranter contra prohibitionem alienauit, nec ſufficit ſcientia præſumpta, ibi nu.26. & vide ibi nu. 49.& in Verbo Alienatio.
Ordinaria impoſita minoribus delinquẽtibus à Statutis, vel conſtitutionibus Pontificum, eſt à Iudice ſub pœna peccati mortalis minuenda, concl.72.n 92.
Pecuniaria, vt incurratur ſcientia præſumpta ſufficit, ſecus in corporali, quia tunc allegatio ignorantiæ excuſat, dummodo ea non ſit craſſa, & ſuppina, concl.101. ſub n.16.
Publica ſubrogatur loco contentioſæ, concluſ. 124. ſub nu.19.
Quando dicatur annullatio actus, vide concl. 48.n.81. & in Verbo Annullatio actus.
Quãdo eſt adiecta prohibitioni alienationis, ſi alienatio fiat, etiam ſi ea ſuſtineatur, tamen pœna debetur, concl.84.nu.41.
Extende, vt ibi n.42.
Quando incurratur ex ſola attentatione alienationis contra prohibitionem, vel ex alienatione nulla, & reuocata, vide ibi nu.35. & 37. cum ſeqq.
Quando non eſt impoſita, nec à lege, nec à cõtrahentibus in prohibitione alienationis, tũc ipſa prohibitio non caducitatem, ſed ſolùm actus nullitatem inducit, ibi nu.100.

Spreti præcepti per Iudicem Eccleſiaſticum factis non venit in confiſcatione bonorum facta per fiſcum laicum, concl.139.n.4.& ibi ratio aſſignatur.
Suos auctores egredi non debet, concl.21.n.6.concl.50.n.18.& concl.87.n.94.
Vna aliam non confundit in diuerſis reſpectibus, concl.139.ſub n.4.
Vt apponatur in aliqua diſpoſitione, quæ ſint neceſſaria, vide concl.47.n.75. cum ſeqq.
Vt euitetur omnis interpretatio eſt facienda. concl.65.n.28.
Vt incurratur, quid ſufficiat, vide concluſ.47. num 85.
Vt incurratur mora eſt neceſſaria, concl. 50. num.33.
Fallit vbi ageretur de lucro captando, ibidem
Pœnę, quando dicantur fructus iuriſdictionis, item ſi debeātur anteceſſori, ſiue ſucceſſor in Officio, quando nondum fuerunt exactæ, vide concl.2.ſub n.59.
POENITENS non poteſt de vno confeſſario, ad alium appellare, ſed ſi nimis ab illo grauaretur, veluti, quia nollet abſoluere, vel nimis grauem pœnitentiam iniungeret, tunc poteſt alium benigniorem adire, concl.128. n 199.& ibi ratio aſſignatur.
Pœnitentia maculam turpitudinis abſtergit, concl.42.n.196.&.197.
Declara tamen, vt ibi n.198.& 199.
Illi eſt locus in contractibus, ſi res integra exiſtat, ſecus ſi ius iam fuiſſet alteri quæſitū, concl 84.n 283.& concl.85.n.19.
Extende primo procedere in contractibus Eccleſię, in quibus eſt reſeruatum beneplacitum, antequām illud ſit obtentum, concl.85. num.243.
Declara tamen, id procedere reſpectu dictæ Eccleſiæ, non autem perſonæ cum ea contrahentis, cui ea inuita pœnitere non licet, ibi num.244.
Extende ſecundò, in contractibus, & matrimonio contractis, ſub conditione obtinendi diſpenſationem, ſeu Apoſtolicam confirmationem, vel reſeruato beneplacito Apoſtolico, ea conditione pendente, concl.85. num.245.
Subextende id procedere etiam, poſtquām ſit expedita diſpenſatio, & ſic beneplacito ſecuto, ibidem, vbi ratio aſſignatur.
Item illi eſt locus in materia euitandæ falſitatis, vndè ſi quis dixerit velle vti aliqua Scriptura pro fide digna, & legali; nihilominus illi velle vti poterit per eum renunciari, etiā in ſecunda inſtantia, & vltra, concl.123.nu. 160. cum ſeqq.
Fallit tamen primò in contractibus nominatis, quia tunc agi debet ad implementum, ſecus verò in contractibus innominatis, cōcluſ.50.n.8.& ſeq.
Fallit ſecundò pendente conditione, qā contractus ab initio eſſet validus; at ſecus ſi à futuro euētu eſſet perficiēdus, cōcl.85.n.246.
Fallit tertio in alienatione rei Eccleſiæ, poſt beneplacitum obtentum, quamuis nondum, per executores fuiſſet executum; quia tunc nouus conſenſus non eſſet amplius neceſſarius, ibi n.247.251.& 252.
Contrarium, ibi n.248.& 249.
Fallit quarto, quando alienatio penderet ſolum ab ea forma, ſi in euidentem; ſecus verò, ſi etiam à conſenſu alterius, concluſ.85. num.254. & 255.
Pœnitentia regulariter eſt neceſſaria, quando de nouo eſt neceſſarius conſenſus, ibi n.245.
POENITENTIARATVM obtinens, quam ætatem, & quæ requiſita habere debeat, vide concl.72.n.56.& 57.
Pœnitentiarij Cathedralis, quando abſoluere poſſint à caſibus reſeruatis, vide concluſ.10. num. 50.
Pœnitentiarij electio, quando ſpectet ad Papā, & quando ad Epiſcopum, & Capitulum, vide concl.97.n.28.
POLLICITATIO, ſine pactum nudum non obligat, niſi ſit factum Deo, vel Reipublicæ, concl.17.n.34.& concl.131.ſub n.19.
PONENS fateri dicitur, concl.148. num.3. & concl.155.ſub n.156.
PONTIFICALIA exercere non poteſt Epiſcopus in locis exemptis, concl.1.n.59.
Illa exercere, & minores Ordi es conferre poſſunt Abbates in aliorum Eccleſijs, ſi ad celebrandum in illis ſint inuitati, ibi n.112.
Exercere non poteſt Commendatarius, abſq; ſpeciali priuilegio, vel immemorabili præſcriptione, concl.2.n.29.
Pontificalia inſignia, ſine alterius præiudicio deferuntur, concl.138. ſub n. 29.
Plura vide in Verbo Epiſcopus.
POPVLO Saturo, nihil eſt lętius, & nil ieiuno & famelico ſeditioſius, concl.111.ſub n.47.
Populus, quando ad Eccleſiam conſtruendam, vel reficiendam cogi poſſit, vide concl.138.n. 74.cum ſeqq.& in Verbo Parochiani.
POSITIO eſt pars intentionis illud continens ſuper quo, quis ab aduerſario reſponderi petit, concl.148. ſub n.2.
Item eſt quædam breuis enarratio factum cōtinens, ad veritatem eruendam, concepta, ibi ſub num.2.
Eſſe debet clara, ſimplex, non autem obſcura, incerta, aut implicita, ibi n.168.
Illam negans in ea amplius ſe fundare nō poteſt, ibi nn 14.
Contrarium, vt ibi
Concorda, vt ibidem.
Fallit tamen, quòad Iudicem, qui in ipſa poſitione negata ſemper ſe fundare poteſt, ibi num.15.
Vnam negans, quæ poſtea vera probetur, in odium mendacij probare tenetur omnes alias poſitiones non eſſe veras, ibi n.16.
Declara tamen, vt ibi n.23.
Poſitiones erroneæ ab omnibus mutari poſſūt, conſtito de errore, ibi n.96.

Finut ,

Fiunt, vt per reſponſiones, & confeſſiones partis ſuper illis ponens ab onere probandi releuetur, ibi ſub nu. 2.
Item fiunt poſt litem conteſtatam, interrogatoria verò ante, ibi ſub n. 5.
In hoc differunt ab articulis, quia ponens fateri cenſetur; articulans verò non, concluſ. 148. num. 3.
Licèt nominentur articuli, ſi tamen eas eſſe poſitiones conſtet, de eis vti de poſitionibus eſt iudicandum, ibi nu. 42.
Non de Iure, ſed de conſuetudine fuerunt adinuentæ, ibi ſub n. 2. in fin.
Quando dantur per procuratorem in actis nullo iure cogente, tunc confeſſio ex eis reſultans, vti voluntaria Domino non præiudicat, ibi nu. 32.
Quomodo ab articulis dignoſcantur, vide ibi num. 41.
Sunt dandę à Domino cauſæ, quando eſt præſens, vel à Procuratore habente Mandatum indiuiduum ad ſic, & ſic ponẽdum, cum illud ſpeciale non ſufficiat, ibi n. 30. & 31.
Vt pro confeſſatis habeantur, quæ interuenire debeant, vide ibi n. 24. cum ſeqq.
Illis actoris tenetur prius reſpondere reus, quàm è contra, niſi poſitiones rei eſſent pręiudiciales illis actoris, concl. 44. n. 11.
Impertinentibus, quando reſpondere teneãtur teſtes à Curia receſſuri, vide concl. 148. num. 247.
Illis non reſpondens non poteſt ex ſola contumacia condemnari, nec pro confeſſo, aut pro negante debet haberi, ſed ſemper reſpondendo moram purgare poterit, & præſertim re integra, concl. 128. n. 451.
Contrarium, num. 452.
Declara, vt ibidem.
Eis reſpondere quis ſemper debet, ſecundum veritatem, concl. 45. num. 3. & ibi ratio aſſignatur.
Reſpondere debet il'is Principaliſmet, non autem Procurator, niſi ſpeciale Mandatum habeat ad talia, & talia reſpondẽdum, concl. 148. nu. 27.
Quid, ſi principalis eſſet abſens in longinquis partibus? vide ibi n. 28.
Illis reſpondere quomodo teneantur abſẽtes, vide ibi ſub num. 33.
Reſpondere poteſt Syndicus Vniuerſitatis, abſq; ſpeciali mandato, ibi n. 38.
Reſpondere quomodo poſſit pupillus, minor, mulier, ruſticus, & idiota, vide concluſ. 148. num. 39. & 40.
Reſpondere, quis non tenetur, quãdo illæ poſſunt facere incidere in periurium, ibi ſub num. 224.
Fallit, vt nu. 225. cum ſeqq.
Reſpondere recuſans tanquàm confeſſus ex forma Statuti Vrbis condemnari poteſt, cõcluſ. 128. num. 453.
Declara tamen, quòd dictus recuſans à tali condemnatione appellare, & cauſam recuſationis iuſtificare poterit, ibidem.
Si reſpondeat illis Tutor pro pupillo, quando illi pręiudicèt, vide concl. 148. num. 36. cum ſeqq.
Poſitioni criminoſæ, quis reſpondere non tenetur, ſi per reſponſionem ad criminis notitiam deueniri poſſet, ibi n. 224.
Fallit, vt num. 225. cum ſeqq.
Negatiuæ, quando quis reſpondere teneatur, vide ibi n. 172.
Ea partim, vera partim falſa in totum negari poteſt, ibi nu. 17.
Ea, quæ in totum non eſt vera, in totum negari poteſt in foro fori; at ſecus in foro animæ concl. 45. n. 10.
Poſitio ſemel facta amplius fieri nõ poteſt, concluſ. 148 ſub n. 140.
Illis reſpondens, & præſertim mulier, quando in vna negata ſe fundare, & à periurio excuſari poſſit, vide ibi nu. 14.
POSSESSIO acquiſita contra anthorem ſuffragatur contra illius hæredes, & ſucceſſores ad effectum obtinendi manutentionem contra illos, concl. 173. nu. 8. & ibi ratio aſſignatur.
Acquiſita contra Emphiteutam non eſt manutenebilis contra directum Dominum, poſt deuolutionem ſecutam, dicta concluſ. 173. num. 11.
Ad effectum manutẽtionis ſatis probatur per aſſertionem partis aduerſæ dicentis aliquem detẽtorem, vel occupatorem eſſe, concl. 155. num. 13. & in concl. 103. in fine.
Anterior ſemper manutenenda venit, cum iunior clandeſtina, & doloſa præſumatur, concl. 119. n. 23.
Fallit, ſi poſſeſſio poſterior ſit auctoritate Iudicis capta, quia tunc alium poſſidentem priuat, ibidem.
Et anterior, quę dicatur, vide concl. 119. n. 24. & in Verbo Anterior.
Antiqua præſentem iuſtitiam habere dicitur, concl. 93. ſub nu. 19.
Antiquiſſima titulum præſumere facit, concl. 120. num. 56.
Auocata ſi per Iudicem fuit, quando poſſeſſorem ſua poſſeſſione priuet, vide in Verbo Auocatio.
Capi poteſt vigore ſupplicationis, antequam litterę expediantur, adeò, vt ſi quis ea ſpolietur ſit reſtituibilis, concl. 126. nu. 57.
Capi poteſt vigore conſtituti, ſiue præcarij propria auctoritate, & abſq; partis poſſidentis citatione, concl. 158. n. 1. & 2.
Extende, vt nu. 3. cum ſeqq. & vide in Verbo Aſſociatio.
Capta appellatione extraiudiciali pendente tunc attentata dicitur, concl. 129. n. 29
Et illa Officio Iudicis eſt ſequeſtranda, concl. 129. num. 37.
Capta in vim executorialium non ſeruatis terminis te ſtylo Rotæ ſeruari ſolitis, nulla, & attentata dicitur, concl. 135. ſub nu. 91.
Capta lite pendente, quando non dicatur atten-

attentata , vide concluſ. 160. num. 207.
Capta poſt inhibitionem Rotalem attentata dicitur, etiam ſi inhibitio ſit iniuſta, ibi num. 26. & 27.
Capta in vim prouiſionis Apoſtolicæ poteſt eſſe attentata , licèt Papa non attentet, ibi nu. 135. & 192.
Capta in vim prouiſionis, vel inſtitutionis , quando eſt extraiudicialis attentata non dicitur, ibi num.183.
Intellige tamen, vt nu.184. cum ſeqq.
Capta poſtquàm lis fuit deducta in iudicium, quando dicatur attentata, vide ibi num.185. cum ſeqq.& n.206.cum ſeqq.
Capta pendente termino ad appellandum,vel poſt appellationem, quando attentatorum priuilegio reuocanda veniat , vide ibi n.189. cum pluribus ſeqq.
Conferendi, vel præſentandi reſpectu quorūdam beneficiorum extenditur etiam ad alia beneficia, quæ ſint eiuſdem ſpeciei , concluſ. 103.nu.25.& 26.
Decennalis authoris inducit præſumptionem tituli, quæ præſumptio dicitur iuris , & de iure, concl.120 n.57.
De præſenti . quando arguat poſſeſſionem de præterito,vide concl.142.n.104.
Eſt metienda ex perſona auctoris , quæ non mutatur per mutationem rei, & poſſeſſoris , concl. 173.ſub nu. 8.& 10.
Etiam ex actu nullo transfertur , ſi tamen ad actum facti fuerit deuētum, & conſenſus non deficeret,concl.47 n.39.& 40.
Habetur pro capta ad fauorem iniuſtè impediti, concl.8.n.39.
Momentanea in conſideratione non habetur, ſed perindè eſt,ac ſi acquiſita non fuiſſet, concluſ 94nu.7.
Poſſeſſionem alicuius rei, quando quis propria auctoritate capere poſſit, vel non, vide concluſ.164. ferè per totam.
Item illam capere nūquid poſſit Dominus rei emphiteuticæ propria auctoritate,in vim pacti de eam capiēdo finita linea,aut in caſu nō ſolutionis canonis,vide ibidem,& concl.165. n.33. cum ſeqq.
Et ſemel capta continuata præſumitur, niſi interrupta probetur, ibi ſub nu.28.
Nouam inducit animus continuandi , licèt quis prius non poſſideret , concl.109.n.17.
Poſſeſſioni alterius nullum præiudicium inferunt actus iure familiaritatis facti,concl.152. ſub num 46.
Illius cauſa, quando mutari poſſit , abſque declaratione, vide concl.152. num.44.& prius concl. 109.nu.26. cum ſeqq.
Illius cauſam , quis mutare non cenſetur,quādo titulus ſuperueniens eſſet cum primo cōpatibilis, concl.109.n.26.& 28.
Eius cauſam, quis mutare non cenſetur,quando de ſcientia ſuperuenientis tituli non conſtaret, ibi nu.29.
Et quomodo de eo cōſtare dicatur, vide ibid.
Et illam quis mutare non cenſetur, ſed potius cumulatiuè poſſidere , quando titulus ſuperueniens eſſet nullus , & inualidus, concl. 109. num. 30.
Iure familiaritatis , quando non ſuffragetur, vide ibi n.26.
Et quando dicatur talis, & ſit præſumenda talis, vide ibidem ,
Illius negotium eſt diuerſum ab eo proprietatis, concl. 170. ſub n.13.
Eius præſumptio reſultat ex ſpacio centum annorum , non autem ex minori , concl. 120. num.51. & ſeq.
Retentio ex animo dignoſcitur, & præſertim, vbi conſtat aliquem ſe pro ſpoliato non habuiſſe, concl.109.n.16.
Non acquiritur,vbi acquirentis animus non concurrit . ibi ſub nu.14.& 29.
Non probatur ex teſtibus deponentibus non de poſſeſſione totius prædij,ſiue domus,neq; de perceptione omnium fructuum , ſed per verba indefinita tantùm, quæ in teſtibus vniuerſali non æquipolent ;ſecus autem , quando teſtes deponerent de habitatione totius domus,perceptione omnium fructuum,ac de eorum ſucceſſione in proprios vſus, & multa alia habebis in hac materia in concl.103. num.31.
Per appellationem non tollitur , licèt per eam iudicatum extinguatur, concl.129.n.14.
Per conſtitutum non ſufficit, vbi illa actualis eſt neceſſaria , concluſ.48.num.76.& concluſ.84. num. 25.
Et per quos actus inducatur , vide concl. 48. num.56.
Item quæ ſint vera ſigna poſſeſſionis,vide in concl.103.n.36. cum ſeqq.
Quando per locationes probetur, vide concl. 78. ſub num.4.
Quando perdatur per inundationem,vide cōcluſ 94.ſub nu.8.
Quando præſumatur prius capta, quàm fuerit emanata inhibitio , vide concluſ.47. num.14 & ſeq.
Quomodo,& inter quos probetur,ex ſolutione affictuum , vide concl.75.nu.5. cum pluribus ſeqq.& in Verbo Affictus.
Illa, ſiue Dominium,quādo,& quomodo probetur, ex Libro æſtimi , vide concl.71. nu.1. cum ſeqq.
Titulata vti magis iuſtificata poſſeſſioni nudæ præfertur, concl.148.n.53.
Tranſlata cenſetur per lapſum quadraginta annorum, etiam ex contractu nullo, quando tamen nullitas,ex defectu conſenſus non proueniret, concl.83.n.311.
Triennalis ad excludendum Sequeſtrum qualis eſſe debeat, vide concl 128.n.418.
Vnius actus extenditur ad alios , qui ſint eiuſdem ſpeciei;concl 103. n.22.cum ſeqq.
Extende, vt ibidem .
Fallit quando vnus reperiretur in poſſeſſione particulari certi actus, vel rei, vel

quando

quando reſiſtentiæ Iuris concurrerent, ibi nu.29. & 30.
POSSESSOR antiquior tamquàm meliori iure ſuffultus eſt reſtituibilis adeò, vt ſpolium ſecundum commiſſum veniat purgandum, concl.120.nu 130.
Extende vt ibi nu. 131.& 132.
Bonæ fidei ad quos fructus teneatur, vide concluſ.160. nu.274.
Talem ſe eſſe negans, ſi poſtea conuincatur de mendacio, ipſam poſſeſsionē perdit, concl. 154.nu.101.
Poſſeſſor, & præſertim cum titulo, ſine cauſæ cognitione poſſeſsionem dimittere non tenetur, concl.128.nu.340.
Triennalis à ſequeſtro appellans. quādo cauſam exprimere debeat, vide ibi nu. 414.
Poſſeſſoria iudicia requirunt leuiores probationes, quàm petitoria, concl 78.ſub nu.65. & 83.
Poſſeſsorij exitus declarat, quis actor, qui reus in petitorio eſſe debeat, concluſ. 135. num. 123.
Illud ante petitorium eſt terminandum, etiā ſi Iudex arbitrium habeat, cum illud ſit regulandum, prout de Iure, concl.135.nu 15. 49. & 122. & nu.123. pulchra ratio aſsignatur, & concl.165. ſub nu.62. cum ſeqq.
Extende etiam ſi cauſa fuiſſet commiſſa cum clauſula, quòd ſimul, & ſemel in poſſeſſorio, ac petitorio, procederetur, ibi nu. 184.
Cum petitorio cumulari poteſt, quando illud eſt turbidum, & hincindè difficultates adeſſent, concl.135.num. 16. & 17. Sed vide n.47. cum ſeqq.& num.122. cum ſeqq. vbi dantur ſalleutiæ.
Et de turbiditate, quando appare dicatur, Vide in Verbo Turbiditas, & concluſ. 135. nu.52.
Eſt magis priuilegiatum, quàm petitorium, concl.135 n.126.
Et illud poteſt intentari in qualibet parte Iudicij, ſuſpenſo petitorio, concl.135. n.17.
Illud etiam in Spiritualibus eſt temporale, & non Spirituale, concl.133. ſub nu 149.
POSSIDENDI animum, & voluntatem, ſi quis habuerit, vti hæres, an poſsit poſtea mutare titulum, & incipere poſsidere vti creditor. Vide concl.128. num.26. cum ſeqq. & prius concl.109. nu 26. cum ſeqq.
Poſsidens ex primo decreto in actione perſonali, non facit fructus ſuos, ſed illos in ſortem excomputare tenetur, concluſ. 52. nu 36.
Immobilia, vel annuos redditus à ſatiſdatione releuatur, concl.113.n. 18.
Illi clàm, ſiuè precario poſsidenti nunquàm vllum ius incorporale acquiritur, concl. 166. ſub nu 20.
Poſsidere in dubio, quis potius cenſetur iure proprio, quàm iure familiaritatis, concluſ. 152. ſub nu.43.
Iure familiaritatis quis cenſetur, quando bona ad alium iure dominij ſpectare poſſunt, concl.152.ſub nu.46.
Poſſidere quando plures prætendunt, ille eſt præferendus, qui validiorem titulum habet, concl.148.ſub nu.252.
Poſſidere valens diuerſis titulis declarare tenetur, quo iure poſſidere intendat, con.l 52. nu. 42.
POSTERIORA ſemper ſolent derogare prioribus, concl.65.n.25.
Poſterior creditor anteriori ſoluens, quando in eius locum ſubintret. Vide concl. 119. nu. 51. cum ſeqq.
Et in quibus caſibus anteriori præferatur. Vide ibi nu.25. cum ſeqq.
Plura, vide in Verbo Anterior, & in Verbo Creditor.
POSTERORVM appellatione, quando tàm maſculi, quàm fœminę compræhendantur, vide concl. 81.num. 5.& concl. 149. nu.14.
POTESTAS ordinaria in propria Diœceſi eſt tota penes Epiſcopum, concl. 1. num. 114.
PRAGMATICA Regni Neapolis incipiens, Aſſiſtentiam, & apprecium, quando, & in quibus locum habeat. Vide concl. 157. n.8. cum ſeqq.
PRÆBENDÆ collatio, quando ſpectet ad Papam, & quando ad Epiſcopum, & Capitulum, vigore alternatiuæ. Vide concl. 97. nu.28.
Præbenda vnde dignoſcatur, quando ſit Archipręsbyteralis, vel Canonicalis, vide concl. 140.nu .9.
PRECARIVM regulatur ſecundum naturam contractus, in quo apponitur; vndè reſoluto contractu, reſoluitur precarium, concl. 19.nu 11.
PRÆCEDENTIÆ cauſa eſt inappellabilis, nec in ea datur reclamatio, aut aliud ſubterſugium, concl. 128. nu 808.
Circa Pręcedentias conſuetudo iuri communi præualet, concl.137 ſub nu. 9. & 10. & concl. 148.nu.352.cum ſeqq.
Fallit, quando ipſa conſuetudo adeò iuri communi repugnaret, vt in meram corruptelam ſonaret, dicta concl.137.ſub n. 10.
Circa illas libro Pontificali, ſeu Ceremoniali ſtandum eſt, concl. 137. ſub n,27.
PRÆCEPTORIÆ, quę dantur Equitibus Hieroſolymitanis, non habent beneficia perpetua, ſed mutabilia, à quibus illi ad nutum Magni Magiſtri amoueri poſſunt, concl. 66. nu.24.& 37.
Fallit quando illa beneficia Regularia eſſent Curata, ibi nu.24.
PRÆCEPTA, quæ à Iudicibus, ſine cauſæ cognitione fiunt vim Sententiæ non habent, & ab eis, quandocumq; appellare licet, concl. 128.ſub nu.391.& concl.129.n.143.
Præceptum ad impoſsibile nō extenditur, concluſ.135 ſub n.99.
Illud de danda fideiuſſione, ſub certa pœna pecu-

pecuniaria , cum cominatione ,& pronunciatione ,quòd interim prodata, & adimpleta habeatur, idem operatur, ac ſi cautio præſtita fuiſſet,concl.139.num.5.& ibi ratio aſſignatur.
De enacuando domum dicitur executiuum, adeò , vt per illud dicatur intentatum iudicium poſſeſſorium ,quod eſt ſimile interdicto. (Ne vias fiat ei &c.) concl. 128.num. 322.
Per comparitionem in vim ſimplicis citationis reſoluitur, concl. 128. nu 326.
Illud perſonam reſpiciens,de vna perſona ad aliam non migrat,concl 111.ſub nu. 14.
PRÆDICARE non poteſt Epiſcopus in locis exemptis, ſine licentia Abbatis , concluſ. 1. nu.59.
Prædicator eſt alendus ab incolis illius loci, vbi prædicat,concl.89.nu. 531.
Prædicatores, quando poſſint celebrare cum Altari viatico , etiam ſine licentia Epiſcopi . vide concl. 95. nu.8 cum ſeqq.
PRÆDIVM venditum cum pacto redimendi ſi augeatur per alluuionem an augumentum ſpectet ad emptorem,vel ad venditorem. vide concl.94 nu.9.cum ſeqq.
Vrbanum dignoſcitur à Ruſtico à qualitate prædij, non autem à loco , licèt Vrbanum poſſit fieri ruſticum, & è contra,ſola Patrisfamilias deſtinatione, concluſ. 62. num. 89. & 98.
Plura , vide in Verbo Fundus.
Prædoni non eſt denegāda manutentio. concl. 160.nu.144.
Fallit tamen,vt ibidem.
PRÆEMINENTIA cuilibet competit in eius officio,licèt extra illud cæteris poſtponeretur, concl 137.ſub nu.7.
Dignitatum,an competat Arahidiacono,Præpoſito, vel Archipresbytero,ſtandum eſt cōſuetudini magis, quàm iuri communi,niſi tamen adeò illi repugnaret, vt in meram corruptelam ſonaret, concl.137.ſub num.9. & 10.
In dignitatibus, ex quibus ſignis dignoſcatur, & ad id,quando leniores probationes ſufficiant,vel vrgentiores requirantur,vide concluſ.137 nu.13.& 14.
Nunquam ea dari ſolet,ſine modica coerctione,concl.137.ſub nu.37.
In hac materia aſſertio Ordinarij multum probat,concl.155.nu.44.
PRÆFECTI Prætorij Sententia non eſt appellabilis,concl.128.nu.183.
Declara tamen,quòd ex ſpeciali iure ad illum ſupplicatur,concl.128.nu 193.
Præfectus Annonæ. Vide Annonæ præfectus.
PRÆIVDICIALIA, vt approbentur requiritur ſcientia explicita,& indiuidua omnium qualitatum, & circumſtantiarum , concl. 17. ſub num.55.concl,131.nu.55.& 60.& concl. 139.nu.30.
Præiudicium , vt inferatur tertio , quoad effectum appellandi requiritur,vt ille omnes effectus Sententiæ, & cauſę principalis ſciuerit, aliàs ſecus,concl. 128.num.614.& concl. 129.nu.182.
PRÆLATIONEM prætendens ex apocha, quid probare teneatur . vide concl.123.nu. 85.cum ſeqq.
Illius priuilegium in Emphyteuſi, vel Inueſtitura de nouo obtenta rei feudalis , quando competat agnatis finita generatione. vide concl.81.nu.88.cum ſeqq.
Et quando competat agnatis in locatione ad modicum tempus.vide ibid.d.num.88. & in Verbo Agnatio.
Ea, quæ mulieri competit pro dote,eidem tamen non competit pro antefato, concl.118. num.29.& 34.& concl.170.nu.27.
Contrarium tamen in dicta concl.118. nu.30. & vide in Verbo Anteſatum.
Creditoribus , quando detur prælatio, & nō vēditori in re propria.vide cōcl.119.ſub n.8.
PRÆLATVS dicitur Abbas , ſi Abbatia Regularis ſit Clerico ſeculari commendata, concl.1.ſub nu.14.
Contrarium , quando eſſemus in materia odioſa, ibidem
Illius aſſertio , non eſt ſufficiens ad probandā vtilitatem Eccleſiæ,vel tractatum in alienatione interueniſſe,concl.85.nu.327.& concl. 87.nu.122.
Confeſſio, ſine adminiculis verſionem in vtilitatem Eccleſiæ non probat,concl.85.num. 241.
Illi inferiores exempti,quæ priuilegia habeāt, vide concl.1. per tot.
Inferiores,& Abbates in Synodo Prouinciali habent votum deciſiuum , illorum verò procuratores conſultiuum tantum, ibi num. 105.
Iuramentum ad grauamen Eccleſiæ extendi non debet,concl.85.nu.297.
Nationales, ſeu Prouinciales non coguntur reſidere in aliquo parliculari loco ſuarum Nationum , & Prouinciarum,licèt in omnibus ferè Religionibus locum eorum reſidentiæ habere ſoleant, concl..1.n 121.
Qui, & quando teneantur ire ad Synodum,& illi parere,vide d. concl.1.n.103. & ſeq.
Vt ſciant , quando Concilijs interuenire debeant,ſunt citandi,ibi n.106.
Et citatio qualis eſſe debeat.vide ibidem .
Prælato quare annulus detur. vide concl. 115. ſub nu. 16.
Prælatus agere non poteſt pro Eccleſia , niſi prius ſe talem eſſe probauerit, concl.78. nu. 78.
Agnoſcere poteſt bonam fidem Emptoris, & à contractu recedere, quando alienatio rei Eccleſiæ eſſet facta pro minori pretio,quàm res valeat.concl 85.nu. 8.
Alienare poteſt,etiam contra proprium iuramētum,ſi alienatio ſit vtilis Eccleſię, concl. 85. nu.180.& 296 cum ſeq.

Alie-

Alienare poteſt feudum Eccleſiæ, ſine ſolemnitatibus alienari ſolitum; dummodo vnum inueſtiat, qui Eccleſiæ tempore neceſſitatis inſeruire poſſit, concl 85.nu.285.

Alienans contra formam Paulinę, beneficio priuatur, concl.87.nu.114.

Alienata recuperare poteſt, etiam ſi in alienatione Iuramentum interuenerit, concluſ.85. nu.181.

Cogi non poteſt ad contrahendum, etiam ſi cũ Iuramento contrahere promiſerit, ibi num. 182.

Ille, & quilibet alius plus ſalutem eternam amare debet, quàm terrenam ſubſtantiam, & temporale commodum quærere, concl.1. nu.158.

Modernus agere poteſt contra hæredes prędeceſſoris, pro pretio rei Eccleſiæ alienatæ, ibi nu.9.

Nulliter contrahens. & actum damnoſum Eccleſiæ faciens poteſt illius nomine actui cõtrauenire, cum ipſe vices duarum perſonarũ gerat, ibi nu.5.

Præiudicare poteſt ſuæ Eccleſię in acquirendis; at ſecus in iam acquiſitis, concl.29.nu.22. & ibi ratio aſſignatur, & concl.84.nu.103.

Item præiudicare poteſt ſuæ Eccleſiæ in acquiſitis ante acceptationem, ſecus autem poſtea, ſiue loquamur in acquiſitis tacitè, ſiue expreſsè, concl 85.nu.27.

Quando alienare poſſit rem Eccleſiæ, ſine conſenſu Capituli, vide concl.85.nu.68.cum ſeqq.

Quando alienare poſſit res, vel fructus Eccleſiæ in conſanguineos, vidè latè in concl. 85. nu.167.& 177. cum pluribus ſeqq.& nu.194. & in Verbo Alienatio.

Regularis, quando ſibi, aut ſuę Eccleſie acquirere dicatur, vide concl.28. nu.12.

Repudiare non poteſt legatum Eccleſiæ delatum, concl.84. nu.103.

Scientiam ſaltem competentem habere debet, ſi non poteſt habere ingentem, concl.1. nu.118.

Ille, ſiue Epiſcopus habens adminiſtrationem vnius Eccleſiæ æquiparatur vſufructuario, & poteſt de fructibus beneficij inter viuos diſponere, immò tenetur cum illis ſuas conſanguineas pauperes dotare, concl.56.n.145.

Plura vide in Verbo Epiſcopus, & in Verbo Abbas.

PRÆOCCVPATIO non cadit in diuerſis, concl.139. ſub nu.9.

PRÆPARATORIVM, quando inferatur ad ſuum principale, vide concl.59.nu.13.

PRÆPOSITVRA requirit ætatem annorum vigintiquatuor completorum, concl. 72. nu. 74.

Præpoſitus alicui negotiationi, vide in Verbo Inſtitor.

Præpoſitus, & Prior, quę gerere poſſint in Canonicos, & Monachos, ſibi ſubditos, vide concl.1. nu.100.

Præpoſitus, & Prior dicuntur dignitates de per ſe, ibidem.

Præpoſitus pręficitur alijs Canonicis, & Conuentui, ibidem.

Præpoſitus quando loco Abbatis ſuccedat, & ea gerere poſſit, quæ poteſt Abbas, vide ibidem.

PRÆPOSTERATIO vitiat actum in his, quæ ordinem Iuris requirunt, concl. 52.nu. 35.

PRÆSCRIPTIO aduerſus aditionem hæreditatis, ex quanto tempore inducatur, vide concl.51.nu.36 cum ſeqq.

Contra Eccleſiam currit intra tempus quadraginta annorum, concl.33.nu.14.

Sed contra Eccleſiam Romanam non datur, concl.85.nu. 172.

Contra pupillum non currit, dum illa ætas durat, concl.42. nu.14.

Fallit tamen in minore, contra quem ea currit, licèt illi poſtea beneficio reſtitutionis in integrum ſubueniatur, ibidem.

Currit contra hæreditatem iacentem, concl. 129.nu.286.

Præſcriptio debitori non prodeſt, quando ille in mala fide impeditiua fuit conſtitutus per creditoris interpellationem, at ſecus ſi illa interpellatio non fieret, concl.42.n.27.

Talis dicitur, & non conſuetudo, quando quis agit de acquirendo ius alteri competens, concl.148.nu.377.

Extende idem procedere, ſi quis ageret de acquirendo vnum ius non vni certę perſonę, ſed vni certo generi perſonarum, ibi nu.378 & nu.379.exemplificatur.

Ea, & vſucapio ſub appellatione alienationis compræhenduntur, concl.84.nu.110.

Fallit in caſu priuilegiato, veluti dotis, & alimentorum, ibi, nu.111.

Incæpta ſuper aliquo fundo interrumpitur ſi ille fundus ob inundationem conuertatur in Stagnum, concl.98.nu 3.

Inducitur ad fauorem alimentorum, ex ſpatio trium annorum, etiam ſi legatum, & teſtamẽtum ſit nullum, concl.89.nu.549.

Inſaculatiuis non cadit, concl.103.nu.5.

In materia legitimæ, vel illius ſupplementi, an & quando debeat eſſe triginta annorum, vel ſolum ſexdecim, vide concl.42. num.9. cum ſeqq.

In materia finium regundorum, familiæ herciſcundæ, & communi diuidundo, quando detur, vide concl.38.nu.30.cum ſeqq.

Ea iuris de præterito, quãdo non noceat in futurum, vide concl.113. nu.36.

Per illam ius priuato acquiritur, ſiue illud trahatur ex publico, ſiue ex priuato, per conſuetudinem verò publico acquiritur, & non priuato, vndècunque ius trahatur, concluſ. 148.nu.376.

Ad eam probandam ſufficit, ſi in articulis lõga poſſeſſio, & fructuum perceptio deducatur, licèt illi nullum verbum de pręſcriptione faciant, ibi.nu.180.& ibi ratio aſſignatur.

Eius

Eius interruptio contra vnum ex correis intrat contra omnes, concl.42.ſub nu.26.verſ. animaduertendo.
Non currit ſine ſcientia illius, de cuius intereſſe agitur. Conſuetudo autem ſcientiam alicuius non requirit, concl.148.n.380.
In quibus delictis currat, & in quibus non, vide concl. 59.nu.76. & ſeqq. & concl. 124. nu.38.
Item quando non currat contra abſentem, vide concl.131. nu.13.
Non inducitur ex actibus turbidis, & vario modo ſeruatis, concl.1.nu.159.
Declara vt nu.148. & nu.340.cum ſeqq.
Non inducitur contra impeditum, concl. 42. nu.14. & concl.129.nu.271.
Non valet, vt ad Papam appellare non liceat, concl.128.nu.227.
Requirit ſcientiam, & patientiam eius contra quem præſcribitur, concl.1.nu.158.
Sæpè requirit titulum, conſuetudo autem nũquàm, concl.148.nu.380.
Illa Statuti Vrbis lib. 1. cap. 158. non habet locum in legitima, ſed in cauſa mutui, depoſiti, aut alterius contractus cuiuſcunque generis, concl.42.nu.18.
Statutaria, quando intret ad f[illegible] m exiſtentis in mala fide, & id quo[illegible] do [illegible] etur, vide concl.42.n.27.& ſeq.
Et quando ea ſuccedat in locum præſcriptionis iuris communis, vide ibi n.24.
Et quibus modis inducatur, & quibus non, vide ibi n.26.cum ſeqq.
Statutaria, quando ſemel eſt per litis conteſtationem interrupta, tunc ea interruptio actionem perpetuat, adeò, vt ſit neceſſaria noua præſcriptio à die interruptionis, licèt non ſtatutaria, vt prima, ſed noua Secundum ius commune, quæ erit annorum triginta, ibi n.25.
Fallit, ſi ea præſcriptio eſſet interrupta per ſimplicem citationem, abſq; litis conteſtatione, ibi nu.26.vbi ratio aſſignatur.
Et quando non intret, vbi iuramentum adeſt, vide in Verbo Iuramentum.
Plura vide in materia præſcriptionis in concl. 148. num.331. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Conſuetudo.
Immemorabilis, vide Immemorabilis.
Non interrumpitur, quando actor ſuccubuit, concl.42.n.25.
PRÆSENS, & tacens, quando conſentire, & quando diſſentire videatur, vide concluſ. 129.n.185. cum ſeqq. & in Verbo Tacens.
Talis non dicitur, qui non eſt in loco, vbi petitur, concl.8.n.47.
Quando fertur Sententia, an debeat amplius certificari, vt illi tempus ad appellãdum currat. vide concl.129.n.184.cum ſeqq.
PRÆSENTANDI quaſi poſſeſſio tranſit in donatarium, & iurium ceſſionarium, concl. 167. ſub num.55.
Præſentandus ad beneficium, quando debeat eſſe Sacerdos actu, & quando ſufficiat, ſi ſit talis in potentia, vide concluſ. 16. num.52. cum ſeqq.& concl.42.n.110.
PRÆSENTARE per obitum, & reſignationi acconſentire æquiparantur, concl. 135. ſub num.165.& 183.
Declara tamen, vt ibi n.169.
Præſentatio ad beneficium requirit præſentiam corporalem, ideò abſens præſentari non poteſt concl.1.n.152.
Fallit tamen, vt in concl.9.n.18.& ſeqq.
Ab vno nomine patroni, intra quod tempus debeat docere de mandato, vide ibi ſub num 18.
Præſentatio facta ab vno ex Patronis conſeruat etiam Iuſpatronatus alterius Cõpatroni, concl.48.ſub nu.59.
Et intra quod tempus ſit facienda, & quid requiratur in procuratore ad præſentandum, vide concl.9.nu.16.cum ſeqq.
Præſentatio ſpontanea ſatis indicia delinquentis mitigat, ſicut è contra contumacia eum valde de crimine inculpat. concluſ. 150.ſub nu.42.
PRÆSENTIA alicuius, non ad alium finem requiritur, quàm vt de illius cõſenſu conſtet, concl.131 nu.13.
Sed non ſemper præſentia conſenſum inducit, vt ibidem.
Illa Iudicis, vide Iudicis præſentia.
Præſentia Patris, vide Patris præſentia.
Ea ſiue abſentia, quando eſt fundamentum alicuius, tunc ab eam allegante venit probanda, concl.8.n.46.& ſeq. ſed fallit vt ibi.
Illa procuratoris in actibus Iudicialibus, quãdo, & quomodo probetur, vide in concl.129. ſub nu.184.
PRÆSIDI credendum eſt, ſi afferat ſe delegaſſe cauſas meri, & mixti Imperij, ex aliqua iuſta cauſa, concl.155.n.78.& n.79. ratio aſſignatur.
PRÆSTATIONES, quæ fiunt per ſubditos Principi præſumuntur meticuloſè, vel ex Vrbanitate factæ, & nunquàm ex eis ius Domino acquiritur, concl.56.n.1.& 4. & vide in Verbo Angaria.
Præſtationes annuæ, vide Annua præſtatio.
PRÆSVMPTIO affinitatis, ex quibus actibus oriatur, & quid operetur, vide concl.56 nu. 16.cum ſeqq. & in Verbo Affinitas.
PRÆSVMPTIO boni iuris qualis requiratur, & quomodo ſit probanda, & ex quibus inducatur, ad effectum conſequendi alimenta, & ſumptus litis, vide concl.90.n.1.cum ſeqq.
Boni iuris inducitur, ſi quis habeat ſententiam pro ſe, licèt poſtea fuerit ab ea appellatum, concl.90 nu.8.
Et illa iuris nõ eliditur, ex ſentẽtia reuocatoria primæ, ſi tamen illa prima fuerit indè per tertiam confirmata, concl.90.n.9.
Ex antiquitate reſultans facilè per contradictionem elidi poteſt, concl.134.n.4.
Illa fraudis, quando ceſſat ſolemnitates in con-

contractibus non ſunt neceſſarię, concl.86.n.129.

Iuris,& de Iure eſt illa,quæ difficulter ſolet recipere probationem in contrarium;ſecus autem, ſi præſumptio eſſet iuris tantum, concl.62.n.120.& concl.120.n.57.

Ea legis cedit veritati,concl.70.n.11.

Illa, quòd Pater ſemper cenſeatur capere bonum conſilium pro Filio,ceſſat, vbi Statutum de Patre non confidit, concl. 86. num.132.& 134.

Item ceſſat,quando Filius contrahit fauore alterius,quàm Patris ibidem.

Item ceſſat, quando Statutum requirit ſolemnitates,ad euitandas fraudes,ibidem.

Pręſumptiones debent eſſe vrgentes, vt Sentētia iniuſta acceptata pręſumatur, concl. 17.n.29.

Illæ, & adminicula, quando poſſint ſimul cumulari ad faciendam probationem perfectā, vide concl.55. per totam.

Præſumptionibus,& coniecturis Iudex fidem adhibere poteſt,concl.134 n.11.

Pręſumptio poſſeſſionis, vide poſſeſſionis pręſumptio.

Præſumptio Tituli, vide Titulus.

PRÆTEXTVS vtilitatis non ſufficit ad validitatem contractus minoris, ſed vtilitas debet eſſe euidens,concl.85. n.206.

PRÆTORIANÆ conuentiones illę dicuntur, quæ Iudicis pręcepto concipiuntur, & in illis ſemper eſt locus purgationi moræ; licèt ſecus in merè conuentionalibus, concl.50 n.6.

PRÆVARICATOR Regulę dicitur, qui Regulā pręedicat, ſed eam non obſeruat, Itē ille, qui videtur Religioſus in habitu, intrinſecus autem eſt Lupus rapax; Item qui ſubditis falſas pœnas imponit, concl. 1. n.116.

PRÆVENISSE quis dicatur, quando duo Iudices eadē die in cauſa procedere incipiunt, vide concl.139.n.8.& 9.

Pręuentio,an inducatur per ſolam citationem verbalem,vel domi factam, vide concl.26.n.46.& concl.139 n.7.

Fraudulenta, & à reo affectata, & procurata nihil operatur, ſed tunc proceſſus Secundi Iudicis parte opponente valet, ibi n.11

De Pręuentione, quando non conſtat ſuper proceſſu in cauſa, tunc in dubio (ſi tamen ſimus ſub eodem Principe) declarandum eſt cauſam ad illum ſpectare, per quem magis iuſtitię locus apparere videtur,vel qui magis dignus ſit;concl.139.n.10.

Illa ſuffragatur ſolum, quoad cauſam ſpecialem in citatione pręueniente expreſſam, non autem, quoad diuerſa, concl. 139. ſub nu.9.

PRESBYTERI nomē eſt ęquiuocū,& verificari poteſt,tàm in Pręsbytero,quam in ſimplicī Clerico; Propriè tamen loquendo ad Sacerdotes refertur, maximè ſi Latino ſermone proferatur,concl.65.nu.21.

PRETIA annonarum, & aliarum rerum comeſtibilium,ex loco fori publici ſunt ſumenda, vt ſciatur verus earum valor, concl. 69.num.82.

Domorum,& ſimilium rerum tempore variari ſolent, vel in melius, vel in deterius, ibi n.39. & 55.

Ea, & affictus rerum, nedum tempore, ſed etiam loco variari ſolent,concl.75.n.4.

Pretij modicitas, quando arguat contractum eſſe vſurarium, vide concl.94.ſub n.15.

Illud acceptum pro opere, in quo aliqua induſtria, periculum, aut labor verſatur, licitè retineri poteſt, licèt opus illud ſit malum, concl.159.n 5.& ibi ratio aſſignatur.

Et certum illud dicitur, quod eſt collatum in arbitrium boni viri, concl.133.154

Et quando poſſit conferri in arbitrium vnius ex contrahentibus, vide concl.161.n.75.

Cuiuſcunq; rei, ex illius conditione, & qualitate minuitur, vel augetur, concl.68.n.54.

Diminutum cauſa belli non eſt iuſtum, vti tēporale, & quod ſperatur eſſe ceſſaturum,cōcluſ.85.n.219.

In dubio præſumitur iuſtum, & rei æquiualere, & qui contrarium dicit, id probare tenetur, concl.68.n 52.

Inſolitum, ac penuria inſolita non attenditur in æſtimatione quanti plurimi, concl.70.n.2.

Iuſtum in adiudicatione, & deliberatione pignorum, ex longo tēpore interueniſſe pręſumitur, concl.52.n.45.

Et Iuſtum rei ſubhaſtatæ dicitur illa æſtimatio, quæ ab æſtimatoribus fuit facta, concluſ.69.num.43.

Tale non ex præterita emptione, ſed ex præſenti æſtimatione venit conſtituendum ibid. & nu.85.

Et, vt dicatur iuſtum, quæ ſint attendenda, vide concl.148 n 302. cum pluribus ſeqq.

Quando ſit reſtituendum ei, qui rem alienam ſcienter emit, vide concl.88 n.14. cum ſeqq.

Rei Eccleſiæ alienatæ,quando,& à quibus repetere poſſit emptor, re euicta, vide concl.85.n.6 7.& 8.& in Verbo Emptor.

Et quando doceri debeat,illud fuiſſe verſum in eius vtilitatem, vel id præſumatur,vide ibi num.119 cum ſeqq.

Rei feudalis creditoribus non conſignatur, niſi illi aſſenſum Regium habeant, concluſ.154.nu.46.

Fallit,vt ibi ibi n.48.

Rei litigioſę alienatæ non lucratur venditor, qñ res reuocatur ab emptore,qui vitium rei ſciuit,ſed illud fiſco applicatur, cōcl.87.n.86.

Rei venditę, ſi emptor ſoluat bona fide creditoribus primò venientibus,liberatur,licèt alij anteriores adſint, concl.88.n.18.cum ſeqq.

Plura, vide in Verbo Valor.

PRIMA tonſura ſufficit ad obtinenda beneficia curata,& ſimilia, concl.72.n.69.

PRIMI ius eſt potentius iure ſecundi, concl.60. n.114.

PRIMIPILVS quis dicatur,& quale ſit illius officium,vide concl.51.n 73.
PRIMOGENITVRA à Principe conceſſa cum ampliſſima facultate diſponendi de omnibus ſuis bonis, non per hoc cenſetur ſublata legitima filijs, niſi id expreſsè dicatur,concl. 42. n.505.
Primogeniture conſtitui ſolent pro cõſeruanda agnatione,vel illius aggregatione,tàm in bonis Paternis,quàm etiam in Maternis, concl. 81.n 77.
PRIMORDIVM veritatis exiſtens in contractu à quauis pœna falſitatis excuſat, concl 45. n.23.
PRIMVS acquirens, quis dicatur in Emphyteuſi,& quando poſſit præiudicare filijs in ea, vide concl.28.n.16,cum ſeqq.
PRINCEPS aliquid diſponens, quando iuſta cauſa,vel ob petentis importunitatem motus præſumatur.vide concl.165 n.14.
An remittere poſſit conditionem deferendi nomen,& arma teſtatoris, vide concl. 144 n.23. cum ſeqq.
Auocare poteſt ad ſe cauſas viduarum,pupillorum,& aliarum perſonarum miſerabilium, concl.16,.n.58.
Extende,& declara,vt d.n.58.cũ ſeqq.& concl. 172.per tot.
Cancellare, & abolere ſolet proceſſus ex pluribus cauſis,maximè ob natalia ſui filij,& præſertim primogeniti,aut ob rem ab eo proſperè geſtam, vt ſi victoriam contra hoſtes reportaſſet, concl.6 n.1.
Et quid talis cancellatio operetur,vide in Verbo abolitio,& d.concl.6.
Cogere poteſt partes ad compromittẽdum, vt inter eas lites dirimantur,concl.165.n.51.
Denegare non poteſt Vaſallo licentiam alienãdi feudum, dummodo acquirens eſſet habilis, & non inimicus Regis,aliàs ei iniuriam inferre dicitur,concl.154.n 104.
Contrarium habetur,ibi n.105.
Derogare poteſt priuilegijs per ſeipſum,vel per legem communem conceſſis ; licèt id, quod ſemel conceſſit, ſine magna cauſa in dubium reuocare non debeat, concl. 165. num. 60. & 61.
Dicitur ſolutus legibus, licèt ſecundum eas viuere profiteatur,concl.89.n.118 concl.97. n. 23.concl.154.n.111 & concl.165.ſub n 50.
Dilationem concedere poteſt debitoribus ad ſoluenda ſua debita,ibi n.68.
Ex ſolo contractu Dominium,abſque traditione transfert,ibi n.21.
Gratiam facere non poteſt de delicto, niſi concordata parte,concl.12 n.33.& concl.165.n. 2.cum ſeqq.
Fallit in Principibus Beſignani,ibidem.
Gratiam concedere poteſt delinquenti alium delinquentem capienti,ibi n 102.
Indulgentias.& impunitates ſocijs criminum concedere poteſt, vt delicta in lucem prodeant,ibi n.101.
Mandare poteſt bãnitos à quocunque impunè, & abſque peccato occidi poſſe, concl. 165.n. 101.
Mandare poteſt,vt ſuper petitorio,& poſſeſſorio ſimul,& ſemel procedatur,& ſententietur, ibi n.52.
Declara,& extende,vt ibidem,& n.53 & 54.
Non poteſt iure ordinario, & ſuæ priuatæ vtilitatis ius alterius lædere, ſed benè,ob cauſam ius publicum reſpicientem ſic,concl 165. ſub nu.11.
Non poteſt ſine peccato rem alicuius auferre, & aliàs faciendo Deum vltorem habet,concl. 165.n.17.
Non præſumitur priuilegium in alterius præiudicium, & iniuriam concedere, niſi adſit clauſula ſpecialis derogatoria,ibi n 24.
Extende,& declara,vt n.25.cum ſeqq.
Nunquàm attentat, ſed inimò potius prouidẽdo y tiam litigioſi tollit,concl.160 n.134.
Declara,& extende,vt n 135.cum ſeqq.
Nunquàm tantum dat, quantum ſibi reſeruat, concl.97.num.18.& concl.128. ſub num.218.
Per conceſſionẽ omnimodæ iuriſdictionis nunquam conceſſiſſe videtur ea,quæ non niſi de plenitudine poteſtatis, vel cum magna difficultate concedi ſolet, concl.167.n.53.& nu. 54.ratio aſſignatur.
Pro bono publico conſanguineos, & affines delinquentium in eorum bonis punire poteſt, concl 165.nu.11.& ibi ratio aſſignatur.
Pro conſeruatione Annonæ tenetur facere edicta ne frumenta, cæteræquè fruges ſub grauiſſimis pœnis extrahantur, concluſ.111 n.4.
Quando aliquid ex certa ſcientia facere dicatur, vide concl 165.n.96.& 97.
Quando cenſeatur in gratijs velle præiudicare tertio,vide concl.16 n.3.
Quando excedit officium ſuum, tunc vti perſona priuata procedere dicitur, & ei non eſt obtemperandum, concl. 165. num, 108.
Quando in aliquibus cauſis ſe intromiſit, tunc Iudex inferior amplius in illis ſe ingerere nõ poteſt,concl.128 n.232.
Fallit, vt ibi num. 233. & 234. & vide in Verbo Iudex
Quando Iure Ordinario,& quando plenitudine poteſtatis vti velle præſumatur,vide concl.165 n.14. cum ſeqq.
Quando præiudicare poſſit legitimę, gratia conſtituendæ primogeniturę, vide concl. 42. n.673
Quando pro bono publico aliquem re ſua priuare poſſit.vide concl.165 n.9.cum ſeqq.
Reſcribendo impedire non poteſt executionẽ ſententiæ ſupremi Magiſtratus, vel rei iudicatę,concl.165.n.70.& nu.71.ratio aſſignatur.
Intellige tamen.vt d. n.71. cum ſeqq.& nu. 93. cum ſeqq.
Reuocare cenſetur priuilegium alicui conceſſum, quando contra illud ex certa ſcientia iudicat,concl.103.n.13.

Secundum conſcientiã iudicare poteſt, concl. 165.n.50.
Si aliquem occidi mandet, id fieri poteſt, nedũ impunè; verum etiam, abſque labe peccati, concl 165.n.106.
Solus committere poteſt cauſas cognoſcendas, cũ clauſula ſummariè, & de plano, concl. 165.n.55.
Fallit de cõnſuetudine, quia id faciunt, quoque Comes, Marchio, & alij inferiores dignitatem, & adminiſtrationem habentes, ibi n.56.
Item committere poteſt cauſas, cum clauſula appallatione remota, concl. 165.n.57.
De ſuis conceſſionibus iudicare non poteſt, ſi ſint iuſtæ, vel iniuſtæ, & validæ, vel inualidæ, concl. 165.n.103.
Diſpenſare poteſt pubertati proximum, vt teſtari poſſit, ibi n. 66.
Ferias tribunalibus indicit, ibi n.67.
Gratiam, ſiue remiſsionem delicti vnicuique facere poteſt, ibi n. 2.
Declara, & extende, vt n.3. cum ſeqq.
Inſtantię peremptę ſpiritum inſufflat. concl. 165. n.69.
Declara tamen, vt nu.70. cum ſeqq.
Legis condendæ facultatem habet, concl. 128. ſub n.97.
Licentiam concedit Mulieri tranſeundi ad ſecundas nuptias, cum retentione filiorum, nõ obſtante voluntate teſtatoris in contrarium, concl.165.n.65.
Superiorem non recognoſcens defectum ætatis ſupplere poteſt, concl. 72.n.113.
Supremus duplex ius in ſuis terris habere dicitur, vnũ tamquàm particularis Dominus, alterum tamquàm Vniuerſalis; vndè vno conceſſo, aliud remanet, concl. 167.n.54.
Supremus licèt alicui omnimodã Iuriſdictionem tribuat, tamen nunquam tantum illi dat, quantum ſibi reſeruat, concl. 167.n.49.
Quid ſi eam daret titulo donationis remuneratorię? vide ibi n.51.& 52.
Supremus, quando alicui ſupremam poteſtatem concedit, tunc Iuriſdictionem cumulatiuè dare pręſumitur, concl. 128. ſub n.218.
Supremus tantùm, & non inferior poteſt onera, & angarias ſubditis imponere, concl. 106. nu 1.& 5.
Tempore penurię iuſtum pretium frumento, & Vino ſtatuere poteſt, ac decernere, vt illud Ciuibus, & non exteris vendatur, prohiberequè extractionem victualium, aut ſubditis mandare, vt in tempore frumentum emant. concl.165.n 98.& 100.
Tolere non poteſt, ne Filius Patrem bannitum alat, vel è contra, concluſ. 89. nu. 195.
Declara tamen, vt ibidem.
Tollere non poteſt ea, quæ ſunt de iure naturę; licèt ſecus aliquando; quinimmo etiam illud Diuinum reſtringere, & limitare valet, ibidem.
Vſuras Iudęis permittere non poteſt, ſed benè contra vſurarios arbitrariè pœnas imponere valet, concl. 161.n. 14.& 15.
Contrarium tamen ad euitanda maiora mala hodie ſeruatur, ibi n.16.
Vtendo longiſſimo tempore vallibus ad piſcationem, fundum vallium non præſcribit, immò ſi eſſet Dominus illius fundi, tunc Dominium per inundationem amitteret, côcluſ.98.nu. 14.
Ad Principem nõ facilè aditus habetur, concl. 129. ſub n,281.
Principes electioni Abbatum, & Prælatorum ſæpè interueniunt, pro pace ſeruanda, & vt Electores ab oppreſsionibus tueãtur, concl. 2.n.37.
Principi non eſt imputandum, ſi ob multiplicitatem negotiorum, aliquid malè agat, concl. 165.nu.35,
Quando acquiratur id, quod fuit Ambaſciatori donatum, vide concluſ.99.nu.11. cum ſeqq,
Illius aſſertioni de facto ſui prædeceſſoris ſtandum eſt, etiam in præiudicium tertij, concluſ. 155.n 58.
Eius auctoritas in quolibet actu intelligitur excepta, vide concl 154.n.111.
Et quæ dicatur Ordinaria, & quæ abſoluta, vide concl.165.n.1.
Actum reuocabilem facit, qui antea irreuocabilis erat, & è contra, concl.165.n.95.
Illius generoſitati non conuenit, vt quicquid eius Ambaſciatori donatur, ſibi erogare prætendat, concl.99.n. 14.
Mandato eſt obtemperandum; quamuis eſſet durum, nec ei repplicari poteſt, vel dicitur, ita ſaeis? concl. 165.n. 105.
Fallit, vt ibi n.107.
Præceptum, quando circa grauiora delicta verſatur, tunc illud exequentem non excuſat, licèt ſecus in leuioribus, concl. 165.n. 108.
Illius ſcientia, an ſit ſufficiens, vt conſtitutio per eum facta, vel confirmata dicatur per contrarium vſum abrogata, vide concl. 86. num. 105. & in Verbo Conſtitutio.
Sententia, quando ſit appellabilis, vide concl. 128.nu. 175. cum pluribus ſeqq. nu. 335. cum ſeqq. & num. 375 cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.
Sententia ſemper Sancta, & iuſta præſumitur, ibi nu.376.
Principum beneficia, quando ſint latè interpręntanda, vide concl. 165.n. 104.
PRINCIPALE negotium ſilet, dum lis ſuper alimentis pendet, concl. 90.n. 10.
Principali contractu annullato, quando dependentia ab eo ſuſtineantur, vide concl. 114 ferè per tot. & in Verbo Annullato, & in Verbo Fideiuſſio, & in Verbo Obligatio.
PRIORATVM Monachalem impetrans probare debet expreſsè profeſſionem, ſi ea negetur, concl. 72.n.48.

Prior Conuentualis debet eſſe ætatis annorũ vigintiquinque completorum; in Rurali autẽ ſufficit annus vigeſimus, concl. 72. n. 81.

Conuentualis, quando loco Abbatis habetur poteſt, & ipſe vti Abbas cauſas Apoſtolicas recipere, concl 72. n. 81.

Illius confirmatio, an ſpectet ad Abbatem, vel ad Epiſcopum, vide concl. 2. n. 3.

Eandem auctoritatem habet in Monachos, quam habet Abbas, quando Abbatem abeſſe contingit, quia tunc ille in eius locum ſuccedit, concl. 1. n. 97. & concl. 2. n. 50.

Ille Eccleſiæ Ordinis S. Ioannis Hieroſolymitani in Concilio præcedit, nedũ omnes alios Priores, etiam prius Receptos; verum etiam Epiſcopum ipſum Meleuitanum, concl 65. n. 42. & ibi ratio aſſignatur.

Ille, & Præpoſitus dicuntur dignitates de per ſe, concl. 1. n. 100.

Et quæ gerere poſſint in Monachos, & Canonicos ſibi ſubiectos, vide ibidem.

Manualis ab Abbate remoueri poteſt, ſine cauſa, ſi tamen nõ ſubſit malitia, ſiue alicuius odij præſumptio, concl. 1. nu. 61. & concl. 2. nu. 51.

Priores Regularium, ſiue Guardiani, quos ordines conferre poſſint, vide concl. 1. n 141.

Petere non poteſt abſolutionem à cenſuris pro Monachis ſuis abſentibus, concl. 10. n. 64. & ſeq. vbi ratio aſſignatur.

Vocari debet, quando Abbas aliquid de nouo erigere vult, concl. 2. nu 52.

PRIOR in ſorte eſt etiam prior in vſuris, quãdo tamen vſuræ ſunt ab eo promiſſæ, qui ad ſortem tenetur, & qui rem aliquam, tàm pro ſorte, quàm pro vſuris hypotecare poſſet, concl 170. nu. 22. & 23. & prius, concl. 119. nu. 1

In grado Prior dicitur potior in Iure, concl. 149 ſub n. 2.

Itẽ in tẽpore dicitur potior in Iure concl. 11. n. 1

PRIORISSA, quando eligitur debet eſſe de annis quadraginta completis, ſicut Abbatiſſa concl. 3. n. 15.

PRIVATIO beneficij contra abſentem facta ſuſtineri non poteſt, niſi prius trina citatio per edictum in loco beneficij fuerit facta, & poſtea, etiam per ſex menſes fuerit expectatus, concl. 128. n. 289.

A Priuatione ad habitum, nõ datur regreſſus, concl. 160. ſub n. 10.

Priuatus beneficio, ob non reſidentiam, vel aliã cauſam quando poſſit appellare, & manutẽtionem petere, vide concl. 128 n. 287. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Priuatus poſſeſſione arborũ, tamquàm ſpoliatus venit reſtituendus, concl. 136. n 33.

Declara tamen, vt ibidẽ, & in Verbo Arbores.

PRIVIGNVS, quando ali debeat per Vitricum, vide concl. 89. nu. 171. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

PRIVILEGIA Agriculturę, quę ſint, vide concl. 82. n. 3. & in Verbo Agricultura.

Alimentorum, quæ & qualia ſint, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. n. 254. cum ſeqq.

Antiqua, quando Dominus recuperet ex reædificatione Caſtri, vide concl 62. n. 6.

Auditoris Cameræ ſunt adeò ampla, vt per illa derogatum cenſeatur priuilegio l. vnicæ C. quando Imper. inter pupill. & vid. concl. 167 nu. 2. & 62. & n. 3. ratio aſſignatur.

Extende vt ibi nu. 7. cum ſeqq. & in Verbo Auditor Cameræ.

Sunt præferenda priuilegijs piorum locorum, etiam cum efficaciſſimis clauſulis motu proprio à Papa conceſſis, concl. 176. n. 18.

Illa Auditorum Rotæ de familiaritate Papæ loquentia ius alteri quæſitum non tollunt, concl. 168. ſub nu. 96.

Conceſſa Monachis Camaldulenſibus, & alijs Monaſterijs totius Orbis competunt etiam Monachis Sylueſtrinis, concl. 1. nu. 93.

Eximentia Monaſteria, ac eorum Membra, non dicuntur eximere loca, & Caſtra, ſiuè Populum, neque minus territorium ſeparatum concludunt, concl. 1. nu. 132. & ibi ratio aſſignatur.

Nobilitatis non amittunt laborantes ſuas poſſeſſiones proprijs manibus, concl. 82. n. 6. & in n. 7. exempla adducuntur.

Poſteriora omnia præcedentia comprehendere, ac illis derogare videntur, concl. 167. ſub nu. 18.

Religionis, cuius Abbatia fuit alicui cõmendata non tranſeunt in ipſum Commendatarium, concl. 2. n. 28.

Priuilegiatus creditor anteriori nõ priuilegiato præfertur, concl. 119. n 48.

Quando vtatur priuilegio, contra priuilegiatum, ſiue quando inter eos priuilegia conquaſſantur, vide concl. 44. num. 67. & ſeq. concl. 86. n. 99. & 100. & n. 166. & 219. cum ſeqq. & concl. 90. n. 6.

Priuilegijs viri, quando gaudeat eius vxor, vide concl. 54. n. 45. & ſeqq.

Priuilegio l. vnicę, C. Quand Imp. int. pupil. & vid. nunquàm tacite renunciatum cẽſetur niſi expreſsè renuncietur, concl. 129 n. 347.

Illi, quando per clauſuras generales derogatum cenſeatur, vide concl. 167. num. 3 cum ſeqq.

Priuilegio Minoris, vt poſſit vti maior, oportet, quòd ſit litis conſors, & quòd res, de qua agitur ſit indiuidua. concl. 86. n. 117.

Priuilegiorum Regularium interpretatio ſpectat ad ſummum Pontificem, qui eam ſibi reſeruauit, concl. 1. n. 54.

Priuilegium allegans illud probare debet, aliàs non ſuffragaretur, nec conceſſum diceretur, concl. 165. n. 62.

Illud Ambaſciatoris, vide Ambaſciator.

Amiſſum cenſetur per expreſſam, vel tacitam renunciationem, concl. 103. n. 14

Amittit Eccleſia, ſi per lapſum quadraginta annorũ eo nõ vtatur, quãuis per prius Rectores

Eccleſiæ ei renunciare non potuiſſent, concl. 103.n.17.
Intellige tamen id procedere, ſi eueniſſet caſus illud exercendi, & Rectores nō exercuiſſent, ibi n.18.
Amittitur per non vſum, ſpacio decennij, ſi venerit caſus exercendi illud, & priuilegiatus non exercuerit, concl. 103.nu.1.
Declara tamē id procedere in priuilegio mero, ſecus in facultatiuo, ibi n.2.
Itē declara non procedere, quādo ille non vſus in alicuius volūtate cōſiſteret, concl. 103.n.6.
Amittitur ſi, priuilegiatus aliquid contra priuilegium fecerit, concl. 103.n.7.
Secus tamen eſſet, ſi quis fecerit actum renunciationi proximum, ſed non ei de directo cōtrarium, ibi n. 8.
Item amittitur ex reuocatione concedentis, niſi tranſiiſſet in contractum, & titulo oneroſo fuiſſet conceſſum, concl. 103.nu. 10. & ſeq. & vide concl. 165.n.18 cum ſeqq. & quando tale dicatur, vide ibi n.22.
Item per delictum, cum tunc priuilegiatus eo abuti cenſeatur, concl. 103.n.15.
Priuilegium Annatæ, vide Annata.
Illud anterioritatis, & potioritatis, vide Anterioritas.
Auditoribus Rotę conceſſum fauorem publicum reſpicere dicitur, concl. 168.n. 94.
Clericale Bigamia tollitur; licèt nō character, concl. 150.n.45.
Et quando illud amiſſum, ac illi renunciatum cenſeatur, vide concl. 111. n. 27.
Conceſſum principali, quando proſit fideiuſſori, vide concl. 165.ſub n.68.
Congregationis Canonicorum Regularium Sanctæ Mariæ de Pace in Vrbe, ſuper benedictione ab Abbatibus danda, quàm ſit amplum, vide concl. 1. n.12.
Priuilegiorum confirmatio, vt afficiat, quomodo ſit facienda, vide concl. 103.n. 13.
Illud Conuertitarum mandans, vt in earum caſis manu Regia, & ſummariè procedatur haber etiam locum ad fauorem Aduerſariorum, concl 64. n.16.
De iure competens per ſimplicem, & indeterminatam approbationem nō tōllitur, concl. 131 ſub n. 53.
Illud Doctorum, quando eorum filijs, & fratribus ſuffragetur, vide concl. 60.n. 39.
Domino conceſsū Arrendatario non prodeſt, concl. 145.n.54.
Illud dotis maius eſt, quàm illud Velleiani, concl. 86.n. 167.
Sed ſoluto marrimonio ceſſat, concl. 89.n. 359.
Fallit, vt ibi n. 362.
Plura vide in Verbo Dos.
Priuilegium durat, etiam finito officio, concluſ. 143. nu.91. & ibi ratio aſſignatur.
Priuilegium ex cauſa oneroſa conceſſum, non ſubdito, amplius reuocari non poteſt, concl. 103.n.11.
Ex cauſa Oneroſa conceſſum cenſetur, quando id, quod pro illius conceſſione fuit impenſū conceſſioni ęquiualet, aliàs potius gratioſum quàm oneroſum diceretur, concl. 165.n.22.
Ex certa ſcientia, & informa ſpecifica, quādo conceſſum dicatur, vide concl. 103.n. 13.
Illud exemptionis ab ordinaria Iuriſdictione debet eſſe clarum, & illius probatio debet eſſe releuans, veritati proxima, & illi cohęrens, cūid à remotis peti non poſſit, concl. 1. n.49.
Facultatiuum, quod ſcilicet conceditur ex mera voluntate alicuius, nec ſpacio decem, nec minus centum annorū amittitur, concl. 103. ſub n. 2.
Fori, quando amittat Clericus in habitu, & tonſura non incedens vide concluſ. 28.n. 33.
In corpore Iuris clauſum dicitur donū Principis, & eſt valdè fauorabile, concl. 167. ſub num.6.
Sed quando illi per clauſulas generales derogatum cenſeatur, vide ibi n.3. cum ſeqq.
Priuilegium merum illud dicitur, quod contra Iuris communis obſeruantiam tendit, concl. 103.num.2.
Miſerabilibus perſonis conceſſum, per eas tolli non poteſt, concl. 128.n.202.
Illud mitræ, & baculi conceſſum alicui non extenditur ad exemptionem Ordinarij; Immò etiam ſola exemptio non ſufficit, niſi etiā iuriſdictio ipſius ordinarij ſit prorſus ſuppreſſa, concl. 1. n. 125.
Neq; ceſſat, etiam finita, & reiecta dignitate, concluſ. 143.n.91.
Non amittitur, niſi data ſcientia priuilegiati, quod illud ſibi competeret, concl. 103 n. 19.
Priuilegiū illud, vt maritus nō teneatur in pluſquàm facere poſſit, quid operetur, vide concluſ 52.n.78. & ſeqq.
Non incipit habere effectum, niſi à die habitæ notitię, per priuilegiatum, etiam ſi prius in notitiam aduerſarij tranſierit, concl. 103, num. 19.
Non prodeſt habenti, niſi illud clarè, & liquidè oſtendat, ibi n. 16.
Ob ſeruitia conceſſum ſæpit naturam contractus, & ſic per non vſum reuocatum nō cenſetur, ibi n.3.
Ob ſeruitia conceſſum poteſt ad tēpus ſuſpendi, ſed non in totum tolli, ibi n.4.
Optandi præbendas in Eccleſia, nunquàm Canonici amittunt, etiam ſi nunquàm optauerint, ibi nu. 5.
Illud perſonale aliquibus conceſſum, eorum perſonas egredi non poteſt, concl. 111.n.27.
Primum amittitur, per cōceſſionem ſecundi, illi de directo contrarij, concl. 103.n.9.
Pupillorum, & miſerabilium perſonarum, etiam litis conſortibus competit, concl. 128. n. 319.
Neq; illi per eas perſonas renunciari poteſt, dicta, concl. 128.n.202.
Quando reuocatum dicatur, ſi in reuocatione forma requiſita non ſit ſeruata, vide concluſ. 103.n.12. remiſſiuè.
Item, quā eorū confirmatio afficiat, vide ibi n. 3.

Reuocatum cenſetur, quando Princeps contra illud ex certa ſcientia iudicat, concl. 103. nu. 13.
Si plura capita contineat, & priuilegiatus in vno tantum eo fuerit vſus, non obid quoad alia cenſetur amiſſum, concl. 103. n. 20.
Illud, ſiue alia quælibet conceſſio perſonam loquentis non comprehendit, concluſ. 154. nu. 111.
Clericale ſuperueniens, quando ſuffragetur, vide concl. 44. nu. 83.
Illud veniæ petendæ, intuitu affinitatis introductum, ſoluta affinitate, ceſſat, concluſ. 76. nu. 8.
Vni generi perſonarum conceſſum, nō poteſt per aliquam particularem perſonam tolli, concl. 111. ſub nu. 27.
Sed quibus modis cenſeatur priuilegio Clericatus renunciatum, vide ibidem.
Et quid ſeruetur in hoc, in Curia Archiepiſcopali Neapolis, vide ibidem.
PROAVVS, & Proauia veniunt appellatione Aui, & Auiæ in fauorabilibus; non autem in odioſis, concl. 174. nu. 53.
PROBANDVM non eſt, quod poſtea probatum non releuat, concl. 128. n. 257.
Probandum non eſt neceſſe, quod ſatis per ſe patet, concl. 128. ſub n. 285. 398. & 832.
Probare debet eſſe talem, qui ſe talem dicit, concl. 78. nu. 72.
Probare non tenetur actor illud, quod exceptione rei elidi debet, concl. 78. n. 26.
Probare quid teneatur agens ex fideicommiſſo, vide concl. 78. nu. 20. cum ſeqq.
Plura, vide in Verbo Agere volens.
Probatio, ad effectum deuolutionis debet eſſe exacta, & concludens, concl. 78. nu. 40.
Ætatis quomodo ſit facienda, & quid operetur, vide concl. 72. n. 3. cum ſeqq. & in Verbo Ætas.
Affinitatis, ex quibus, & quomodo fiat, vide concl. 76. nu. 16. & in Verbo Affinitas.
Alicuius rei, quando eſt difficilis, tunc ex pluribus probationibus imperfectis vna probatio perfecta reſultat, concl. 145 n. 14.
Probatio alternatiua non ſufficit, vbi probatio præciſa eſt neceſſaria, concl. 96. ſub nu. 6.
Illa contra decretum interpoſitum in alienatione rei Eccleſiæ. ac contra Sententiam, & rem iudicatam, vel contra obſeruantiam triginta annorū dicitur grauiſſima, & propterea debet eſſe valdè clara, plena, & concludens, concl. 85. nu. 129. & 135.
Dubia probantem non releuat, concl. 44. n. 8. & ſeqq. & n. 61.
Filiationis quando, & quomodo ſit facienda, vide concl. 78 n. 60 cum ſeqq. concl. 89. n. 37. cum ſeqq. & in Verbo Filiatio.
Leuis & ſemiplena, ſeu imperfecta ſufficit ad valorem beneficij probandum, concl. 145. n. 11. & 12.
Liquidiſsima eſt neceſſaria, vbi agitur de committenda pœna, nec quid liquidum perfectè dicitur, niſi per Sententiam fuerit declaratum, concl. 50. n. 64. & concl. 124. ſub n. 37.
Fallit in crimine Apoſtaſię d. concl. 124. nu. 36. & 37.
Maior non reperitur, quàm proprij oris confeſsio, concl. 128. ſub nu. 479. & concl. 148. ſub n. 12.
Probationes, & adminicula, quando poſſint ſimul iungi, ad plenam probationem faciendam, vide concl. 55. per tot.
Factæ contra authorem, hæredi quoq; præiudicant, concl. 173. n 6.
Imperfectæ, ad hoc, vt probent, in quibus caſibus coniungi poſsint, vide concl. 55. n. 1. cum ſeqq.
Leuiores ſufficiunt in poſſeſſorijs, quàm in petitorijs, concl. 78. ſub n. 65. & 83.
Læuiores in antiquis ſufficiunt, concl. 120. n. 47 & latè in Verbo Antiquitas,
Non ſunt ſumendæ de domo rei, concluſ. 61. ſub nu. 2.
Fallit, vt ibi.
Nouæ in cauſa appellationis, vel nullitatis, & iniuſtitiæ ſententiæ admittuntur, etiam ſi Statutum adeſſet, vt in cauſa appellationis probationes non reciperentur, concl. 128. n. 251. & 252.
Declara tamen, vt ibi n. 257. & 258.
Nouæ admittendæ veniunt, vbi agitur de coadiuuandis antiquis, ne probationes pereant, concl. 148. nu. 393.
Declara tamen vt ibi nu. 394.
Nouæ ſemper admittendæ veniunt, vbi tenderent ad elidendum probationes aduerſarij factas, poſt lapſum temporis ad probandum, vel poſt Sententiam, vt æqualitas ſeruetur in iudicijs, concl. 148. n. 395.
Nunquàm ſunt anguſtandæ, ſed potius in eis eſt multiplicandum, concl. 128. ſub nu. 465. & concl. 148. n. 193.
Plenæ non requiruntur in materia alimentorū, concl. 89. nu. 37. cum ſeqq. & nu. 110.
Quomodo eſſe debeant in probando adulterio, vide in Verbo Adulterium, & concl. 59. nu. 36. cum ſeqq.
Veræ præſumptiuas tollunt, concl. 135. n. 64.
Probatio per contumaciam non eſt ſufficiens, vbi probationes debent eſſe verę, & reales, concl. 148. ſub n. 25.
Illa per Inſtrumenta dicitur probatio probata, manifeſta, euidens, & maior, quàm ea, quæ fit per teſtes, concl. 148. n. 120. & 121.
Itē per ſcripturas in antiquis eſt melior, quàm ea per teſtes, concl. 120. n. 39.
Extende, quòd Rota remiſſoriam dare non ſolet, ad id reprobandum, quod iam per ſcripturas fuit probatum, ibi n. 40.
Per teſtes de auditu, aut de publica voce, & fama, quando ſufficiat, vide latè in Verbo Antiquitas, & concl. 120.
Per teſtes amplius admitti non debet, quando illis fuit renunciatum, vel fuerunt publicati, aut in termino competenti dato, nihil fuit pro-

probatum, concl 148 n.107.

Per teſtes de auditu, vel de publica voce, & fama ſufficit, vbi non requiritur plena probatio, aliàs ſecus, concl.126.nu.64.& 65.

Ea, quæ coram Iudice non eſt ſufficiens, coram Arbitratore ſufficit, concl.133.n.42.

Quæ inducatur ex confeſſione extraiudiciali facta abſente parte, vide concl 78.n 42.

Quando admittatur contra aſſertionem Papæ, vide in Verbo Papę aſſertio, & concl.155. n.2. 19.20.& 21.

Quando fieri non poteſt per teſtes, ſi poſtea fiat per Inſtrumenta, vnà cum teſtibus, reijcienda nõ eſt, ſed omnino admittenda venit, concl.148.num.119.

Fallit, vt ibi num.122.

Semel facta ſuper ſtatu perſonæ alicuius, per viã Sententię facit ius, quoad omnes, ſi tamen Sententia fuerit lata cum legitimo contradictore, concl.120.ſub n.37.

Probatio ſufficiens illa dicitur, quæ Iudicem ad ita credendum inducit, concl.134 n.12.

PROCACCIVS, & mulio quando teneantur ad emendationem rei, per eos amiſſæ, vel eis derobatæ, vide concl.99.nu.31.cum ſeqq.

PROCEDENS ad vlteriora exceptionem dilatoriam reijcere cenſetur, concl.128.n.256. & 259.

PROCESSIONES Solemnes, & Generales ordinare non poteſt Epiſcopus in locis exẽptis, concl.1.n.59.

In Proceſsionibus non datur appellatio, reclamatio, aut aliud ſubterfugium ſuper præcedentia, concl.128 nu.808.

PROCESSVS ad vlteriora, quando non retardetur attentatis, vel ſpolio nondum integrè purgatis, vide concl.135.num.95. cum ſeqq.

A Proceſſu ad vlteriora datur appellatio, concluſ.128.n.256.& 259.

A Iudice recuſato fabricatus, vt annulletur neceſſe eſt ab vlteriori proceſſu appellare, ibi num.638.

Authenticus informatiuus in cauſa criminali non probat in ciuili, tamquàm ad diuerſum finem tendens, concl.30.n.6.

Factus coram Auditore Camerę in beneficialibus nullum ius tribuit, quia ipſe in illis nullam iuriſdictionem habet, concl. 78.nu 2. & concl.167.n.99.

Extende duobus modis, vt ibi n.100.& 101.

Fallit tamen, vt in d.concl.167.n.102.cum ſeq.

Factus coram Auditore Rotæ valet, etiam ſi ipſe Auditor ſit excommunicatus, vel fuerit factus in vim reſcripti, per excõmunicatum impetrati, licèt ſecus in Sententia, concluſ. 167.num. 11.

In cauſa criminali non dicitur inceptus, niſi poſt tranſmiſſionem citationis legitimè executæ, concl.139.ſub n.7.

Proceſſum in manibus habens, & illum non exhibens valdè ſuſpectus redditur, concluſ. 128.n.640.

Illius oſtenſio ſoli Procuratori facta de ſtylo Rotæ publicationem non operatur, nec facit cenſeri dicta teſtificata, licèt ſecus, ſi proceſſus fuerit oſtenſus principali, concl. 148. nu.389.

Nullus quomodo à partibus ſanari poſſit, vide concl.133 ſub n.111.

Per contradictas non ſuſtinetur, quando Procurator exaduerſo comparet, vel quando principalis eſt in Curia, concl.78.n.87.

Per contradictas, vel per affixionẽ factus, quando ſuſtineatur, & quãdo ſit nullus, vide concl. 129.n.180.& 181.

Proceſſus, & maximè de partibus plerunque attentatorum, & nullitatum vitio laborare ſolent, concl 160.n.1.

Poſt deſertionem appellationis fabricatus, ex defectu Iuriſdictionis eſt ipſo iure nullus, cõcl. 129.& 298.

Poſt inhibitionem factus non conualidatur, ex pronunciatione, quòd malè fuerit appellatum, & benè iudicatum, concl.160.n.62.

Quando dicatur nullus, ex eo, quia non fuit extractus à Notario actuario primi Iudicis, ſed ab illo Iudicis compulſoris. vide concluſ. 47. num.84.

Quando reddatur nullus ex omiſſa legitimatione perſonæ, vide concl.78. n.84. cum ſeq.

Quãdo non repetitur, cenſetur ablatus ab eo, vel ad inſtantiam illius, qui intereſſe habebat vt non reperiretur, concl.48.nu. 3.

Et quando non eſt ordinatus datur appellatio in quocunq; iuditio, concl.128. n.591

PROCLAMA vide Edictum.

PROCVRATOR ad alienãdum conſtitui debet, cum eiſdemmet ſolemnitatibus, quæ requiruntur in ipſa alienatione, concl. 85. n.29. & concl.86.n.10. & 184 cum ſeqq.

Si fines Mandati excedat, alienatio erit nulla, concl.85.n.30.& 117.

Extende, vt ibidem n.31.cum ſeqq.

Ad iudicia debet eſſe ætatis annorum vigintiquinque, ad negotia verò ſufficit ętas decẽ, & ſeptem, concl.72.n.85.

Ad lites, & cauſas ab executione appellare non poteſt, niſi mandatum ſpecificum, & indiuiduum habeat, ad appellandum ab executione, concl.128.n 85.

Extende, quòd ad id non ſufficit clauſula ad appellandum ab omni Sententia, tàm interlocutoria, quàm diffinitiua, ibidem, vbi ratio aſſignatur.

Ad locandum, & vendendum poteſt etiam exigere affictus, ſine ſpeciali mandato de æquitate; ſecus autem de rigore, concl. 75. num.11. cum ſeqq.

Agere non poteſt pro Domino, niſi prius ſe eſſe talem probauerit, concl.78.n.78.

Et quando poſſit cogi ad exhibendum mandatum, vide concl.44.n.18.cum ſeqq.

Procurator alicuius ſi fuerit vulneratus, an ex cauſa litis vulneratus pręſumatur, vide cõcl. 83.n.1.cum ſeqq.

Ambaſciatoris conueniri nô poteſt, niſi poſtquàm ipſe Ambaſciator fuerit ad Patriam reuerſus,concl 99.ſub nu.18.
Approbatus in iudicio,quãdo reprobari poſſit,vide concl.131.n.46.
Cogi non poteſt inuitus ad defendendum ;at ſecus in Aduocato,concl.60.n.95.& ibi ratio diuerſitatis aſſignatur.
Fallit tamen in multis locis,vt ibidem.
Conſtitutus cum libera, quæ facere poſſit, vide concl.56.n.77.& in Verbo Adminiſtrator.
Conſtitutus in negotio principali, reuocari non poteſt à Domino in cauſa reſtitutionis, niſi conſentiente parte, concl.60. ſub nu. 21. in fine.
Docere debet de ſuo mandato procuræ, alias reus veniret abſoluendus, concl.44.n.18.
Intellige tamen procedere, vt ibidem.
Effectus Dominis litis reuocari non poteſt, ſine cauſa,& in præiudicium ſui ipſius, vel partis aduerſæ,concl.60.n.21.
Extende, & ſubextende, vt ibidem,& vide concl.163. n.8.cum ſeqq.
Ex quibus præſumptionibus factus præſumatur,vide in Verbo Mandatum.
Procurator malè appellans pro Domino, illi non nocet, concl.129.n.111.
Non dicitur abfuiſſe ab Vrbe quando receſſit ab ea,cauſa exequendi aliquid pertinens ad litem,animo deinde reuertendi,concl.83. num.5.
Non informatus de conſcientia Domini iurare non poteſt de veritate dicenda, ſed ſolùm de credulitate, ad euitandam calumniæ præſumptionem, concl.148.n.33.
Non poteſt facere actum, ex quo attentata cauſentur, niſi ſpeciale mandatum habeat, concl.129.n.310.
Non poteſt facere incidere Dominum in aliquam pœnam,niſi ſpeciale mãdatum habeat concl.128.ſub n.85.
Poſitionibus reſpondere non poteſt, niſi ſpeciale mandatum habeat, concl.148.n.27.
Fallit, quando principalis eſſet abſens in longinquis partibus, ſiue ignoraretur,vbi reperiretur,ibi n.28.
Et illius confeſſio, quando poſſit reuocari à Domino,& quando non,vide ibidem.
Præſumitur ſemper facere actum in executionẽ præcedentis mandati.concl.48.n.10.
Item quando procurator comparere nomine procuratorio, ſiue proprio dicatur,ibi n.8.9
Principalem ſuum, quando certioraſſe præſumatur,vide concl.160.ſub n.92.
Procurator primæ inſtantiæ, licèt poſſit appellare, non poteſt tamen appellationem proſequi,concl.129. n 329.
Quando dicatur actum facere vti proprio,vel procuratorio nomine, vide concl.48. n.8.
Quando habet mandatum ad aliquid agendum,ſemper præſumitur procuratorio nomine agere, & comparere,concl.56.n.164.
Quando in Criminalibus admittatur,vide concl.129.n.184.
Quando in actu Iudiciali præſens præſumatur, concl.8 n.38.
Quando poſſit appellare,vel appellationem proſequi,& quãdo ad id mandatum ſpeciale ſit neceſſarium, vide concl. 129. nu.99. cum ſeqq.
Quando præſumatur obtinuiſſe gratiam de ordine Domini, vide in Verbo Gratia.
Quando quis eſt conſtitutus vti Dominus in rem propriam, & in locum, ac ius cedentis ſubſtitutus, quid facere poſſit, & quod ius acquirat,vide concl.39.n.13.
Quando obligetur pro expeditionibus factis pro Domino,vide concl.119.n.38.
Qui ab Vrbe receſsit,cauſa exequendi aliquid pertinens ad litem,animo tamen reuertendi ad Curiam, poſt illius executionem, abfuiſſe non dicitur,concl.83.nu.5.
Quis talis præſumitur, quando Notarius aſſereret ſi iſſe productum mandatum, & ille talis in alijs partitis,& libris procurator enunciatus reperiretur, vel ſi pluralitas ſolutionum, cum diuturnitate temporis concurreret,concl.155 n 97.
Contrarium tamen, ſi alias adminicula non concurrant,ibi n. 98.
Quomodo in cauſis ſe ingerere debeat, vide in Verbo Aduocatus,concl.60 ferè per tot.
Si appellet virtute vnius mandati non boni nihil agit; quamuis poſtea aliud validũ producat per regulam Quod potui nolui, &c. concl.129.n.110.
Retentio ſcripturarum illi datur,pro his,quæ impendit in cauſa pro Domino ;licèt ſecus pro ſuo ſalario,concl.60.ſub n.21.
Si fieret vnus Ribaldus, tunc mandatum à lege reuocatum cenſetur,concl.49.n 23.
Si legitimè non exequatur mandatum procuræ, quod ſuſcepit, tenetur ad omnia damna, & intereſſe.concl.60.n.29.
Si proteſtatus fuerit nolle eſſe procuratorem ille amplius citari non debet, concl. 163. ſub nu.8.
Ille,ſiue Sollicitator pro rei defenſę mercede habet hypotecam ſuper ea anteriorem omnibus alijs,concl.60.num.31.& conclnſ.119. num. 38.
Extende vt ibi concl. 60. nu.32. & concl.119. nu.38.
Subextende, quod imò pro huiuſmodi actione vendi poteſt feudum ex pacto, & prouidentia, concl.60. nu.33.
Tàm voluntarius, quàm neceſſarius nunquàm obligatur, vbi perſona principalis fuiſſet cõtemplata, concl 56.n.166.
Procuratores Abbatum,& Prælatorum inferiorum in Synodo Prouinciali habent votũ conſultiuum, non autem deciſiuum, concl, 1. n. 105.
Illiminorum, ac mulierum in contrahendo eaſdem ſolemnitates ſeruare tenentur, quas ſeruarent ipſi minores,ſi contraherẽt, concl. 86.

86. num. 184.
Limita tamen vt n.185. cum ſeqq.
Non poſſunt facere receptas, quietationes, & confeſſiones, nec cæteras actiones, per quas fraudibus locus fieri poſſet, abſque ſolemnitatibus Statuti, concl.86.n.189.
Declara tamen, vt ibi n.190. cum ſeqq. & in Verbo Minor.
Viri probi præſumuntur, & de illis Rota ſatis confidere ſolet, concl.148.ſub n.389.
Explicare non poſſunt ea, quæ in animo principalis reſident, niſi id ex ſpeciali mandato fiat, concl.109, n.18.
Fiſcales in Regno Cataloniæ appellare, vel ſupplicare non poſſunt, niſi in quibuſdam caſibus, concl.128.n.488.
Illis, ac negotiorum geſſoribus non debentur alimenta per Dominum, etiam ſi fuerint conuenta, concl.89.n.482.& 493.
Fallit, quoad expenſas, quas Procuratores, ac negotiorum geſſores repetere poſſunt, ibi num.484.
Illi procuratores dicuntur, qui ſciente, & patiente Domino agunt, quia patientia, & ſciẽtia mandatum operatur, concl.142.num.64.
Contrarium tamen, ibidem. vbi ratio aſſignatur.
Extende idem procedere in Syndico, ibidem.
In prima inſtantia poſſunt procuratorem ad appellandum ſubſtituere, ſed non ad proſequendum, concl.129.n.6.
Fallit, quando Procurator ſubſtituens facultatem, etiam proſequendi haberet, & omnem eius facultatem in ſubſtitutum transferret, ibi nu.7 & 103.
Conſtituti ad appellandum in prima inſtantia, quãdo cenſeantur conſtituti ad appellandum in alia, vide concl.47.n 45.
Item, quãdo poſſint illi renunciare, vide concluſ 129.n.311. & 328.
Licèt Procuratores primę inſtãtiæ poſſint appellare; non poſſunt tamen appellationem proſequi, vt ibi n.329.
Illorũ confeſſio ſuper eo, quòd quis ſit agnatus non præiudicat principali, concluſ. 81. num.65.
Sed quando verè eorum confeſſio præiudicet Domino, vide concl.148.n 32.
Conſtitutio facta à Minore, vel muliere requirit cauſæ cognitionem, & diſcuſſionem, cõcluſ.86.num.10.
Eorum iuramento ſtatur ſuper diligentia appellandi, ſed non illis ſtatur, ſi dicant ſe illam fuiſſe debitè proſecutos, concl. 129.n.141.
Negligentia in non appellando intra decem dies, an, & quando, Domino noceat, vel ipſi Domino detur reſtitutio, aut actio ad intereſſe contra Procuratores, vide concl. 129. num 98.cum pluribus ſeqq.nũm.173. cum ſeqq. & num.289.
Officium, an, & quando, & in quibus locis dicatur vile, & ignobile, vel è contra, vide concl.60.n.43.& 44.& cõcl.147.n.7.cũ ſeqq.
Illud Officium quibus perſonis exerceri prohibeatur, vide concl.60 n.123.
PRODIGO Filio non debentur alimenta per Patrem, concl.89.n.162.
PRODITIONIS crimen, vt pœna mortis puniatur ſolus tractatus ſufficit, concluſ.73. num.12.
Talis qualitas, quomodo ſit probanda, vide in concl.150.n.21.
Proditiosè occidere ille dicitur, qui ſine diſſidatione occidit, concl.101.n.30
Proditor, an gaudeat immunitate Eccleſiæ, vide concl.150.n.19.& ſeqq.
Proditor Patriæ poteſt impunè à proprio Patre, vel Filio occidi, concl.89 n.195.
Plura, vide in Verbo Homicidium.
Proditorium non dicitur delictum, quando delicto eſt præſens mandans, qui ſit inimicus, etiam ſi mandatarij non eſſent tales, ac recepiſſent à mandante pecunias, concl.150. num.21, & 73.
PRODVCENS Scripturam, quando poſtea illam impugnare poſſit, vide concl 123.nu. 18. & 19.
Producens Scripturam falſam vltra pœnam falſi, etiam pro confeſſo habetur, concl.123. nu. 62.
Sed quid prius procedere debeat, vide ibidem n.156.
Producere cedulam, vel iam productam repetere paria ſunt, concl.128.ſub n.534.
Productio actorum facta, per vnam partem cum proteſtatione in partibus tantum fauorabilibus prodeſt etiam alteri, quæ pari modo proteſtata fuerit, ſe velle vti illis iuribus in partibus tantum, ſibi vtilibus, concl. 129. n.439.
Illa facta per compulſum nunquàm nocere poteſt, nec ex ea vnquàm approbatio datur, concl.131.n.75. & concl.155.ſub n.42.
Sed declara, vt ibi.
In parte, & partibus facta limitatum effectum producit, concl.131.ſub n. 75.
Illa Iurium, ad hoc, vt legitimè facta dicatur, quæ ſint neceſſaria, vide concl.31.n.73. cum ſeqq.
Ad vnum finem facta, quoad alium non nocet, niſi ea fuerint de nouo repetita, concluſ.59. n.103.
Facta ante petitionem actoris, nõ inducit litis conteſtationem, concl.133.n.112.
Facta à procuratore, quando noceat principali, vide concl.10.n.92.
Facta coram Arbitris iuris, ante acceptationem compromiſsi eſt nulla, concl.133. num. 110.
Facta coram vno tantum ex Arbitris eſt nulla, quia coram omnibus fieri debet, concl.133. nu.111.
Declara tamen, quòd ea conualidari poſſit, ſi poſtea coram alijs parte præſente fiat; at ſecus ſi ea abſente, & non citata ibidem.
Quando dicatur realis, ſiue verbalis, & quid
vira-

vtraque operatur, vide concl. 31. nu. 74. cum ſeqq.
Teſtis, vel Scripturæ vim expreſſæ approbationis habet, concl. 131. n. 69.
Plura, vide in Verbo Scriptura.
PROFESSIO Religionis, an poſsit ante annũ probationis fieri, vide concl. 116. n. 20. & 21.
Etiam vſque ad biennium, ex cauſa prorogari poteſt, concl. 116. n. 22.
Expreſſa requiritur in impetrante Prioratum Monachalem, & ideò ſi ea negetur, imperrãs eam probare tenetur, concl. 72. n. 48.
Sed quomodo probetur, vide concl. 124. n. 36
Illa tàm mulierum, quàm virorum emitti non poteſt, niſi poſt ſuſceptum habitum, saltem per annum in probatione ſteterint, concl. 65. n. 34.
Profeſsio ſola ſtatum perſonę non murat, concl. 168 ſub n. 96.
Profeſſi, quando Religionem egredi, & matrimonium, ex iuſtą cauſa, ac de licentia Papæ contrahere poſsint, vide concl. 65. n. 15. cum ſeqq.
Profeſſus in vno Monaſterio, vt poſsit profiteri in alio, eſt neceſſaria licentia Superioris primi Monaſterij, concl. 1. ſub n. 79.
Amittit bona, poſt emiſſam profeſsionem, & & Religioni acquiruntur, ſi ſit bonorum capax, aliàs venientium ab inteſtato ſiũt, concl. 11. ſub n. 1. verſ. & id.
Profiteri Religionem, quando poſsit vnus ex coniugibus altero inuito, item quando ambo concorditer id facere valeant, vide concl. 59. n. 9. & ſeq.
PROGIENIEI appellatione, qui veniãt, vide concl. 149. ſub n. 12.
PROHEMIVM cauſam finalem demonſtrat, concl. 50 nu 8.
PROHIBITIO alienationis expreſſa impedit tranſlationem Domi.ij, ex capite ignorantię, per alienantem cauſatam, concl. 48. n. 84.
Plura, vide in Verbo Alienationis prohibitio.
Diuiſionis alicuius rei fideicõmiſſum inducit, concl. 142. ſub n. 76.
Et quando dicatur realis, ſiue perſonalis, vide concl. 84 nu 75. & ibi multa in materia fideicommiſſaria.
Generalis nunquam prouiſionem alimentorũ compręhendit, concl. 89. n. 552.
Molendi, coquendi, ſiue venandi, quando ſubditos liget, & quomodo acquiratur, aut probetur, vide concl. 166. num. 16. cum pluribus ſeqq.
Tàm priuata, quàm Iudicialis acquiſitionem Dominij à lege permiſſi non impedit, concl. 166. n. 58.
In Prohibitis, quæ ex cauſa tantum permittũtur, aſſertio facientis ipſam cauſam non probat, concl. 155. n. 119 & 127.
Prohibito eo, quod eſt minus, cenſetur etiam prohibitum id, quod eſt maius, concl. 142. n. 76.
Extende, vt ibidem.
Prohibitus cognoſcere in cauſa appellationis non cenſetur prohibitus cognoſcere in illa nullitatis, & quærelæ, concl. 128. n. 191.
PROLES alicuius, vt legitima dicatur, quæ ſint neceſſaria, vide concl. 42. num. 224. cum ſeqq.
PROMISSIO alimentorum voluntaria nunquàm reddit contractum vſurarium, concluſ. 89. num. 259.
Aſſecurationis de vno caſu ad alium non extenditur, concl 151. n. 15.
De conſtituenda dote eam vim obtinet, ac ſi dos conſtituta fuiſſet, concl. 154. ſub n. 16.
Plura vide in Verbo Dotis promiſſio.
De reſtituendo ad omne mandatum Domini cum obligatione Camerali effectum reſtitutionis non operatur, niſi Decretum de reſtituendo præcedat, concl. 128. nu. 741 & vide num. 861. cum ſeqq.
De ſoluendo iudicatum aliam Sententiam expectare non debet, ſed eius vigore executiuè venit procedendum, ibi n. 865.
Intellige tamen, vt ibidem.
De tradẽdo domum finita locatione liberam vacuam, & expeditam intelligitur, ſecundum ius commune, & per eam renunciatum Decreto Camerali non cenſetur, concluſ. 62. num. 48.
De vendendo, an requirat aſſenſum Domini, vide concl. 154. n. 41.
De vendendo non eſt venditio, concl. 150. ſub num. 29. & 66. & concl 154. ſub n 41.
Limita tamen, vt ibi n. 66.
Facta in venditione de faciendo acconſentire omnem perſonam intereſſe habentem, non compręhendit vicinum retrahere volẽtem, concl. 62. ſub n. 48.
Facta de donando, quãdo arctet, & ad donandum, & quid in alijs cõtractibus, vide concl. 174. ſub nu. 41. & prius concl. 150. ſub nu. 66.
Iurata, vide Iuramentum.
Secreta, Improbabilis, & non acceptata habetur perinde, ac ſi non eſſet facta, concluſ. 150. ſub nu. 29.
Promittens dare aliquem rem, ſi ex titulo donationis tradat eam, quæ non erat ſua à promiſſione non liberatur, concl. 174. nu. 41. & ibi ratio aſſignatur.
Facere ratiheare, aut fideiuſſores dare conueniri non poteſt, pro intereſſe, niſi prius fuerit requiſitus, concl. 150. n. 17.
Pecuniam pro homicidio fiendo aſſaſſinus dicitur, & etiam morte non ſecuta de aſſaſſinio tenetur, concl. 150. n. 28.
Contrarium, n. 29 & 65.
Quid ſi ea promiſſio ſit incerta? vide ibi n. 32. & ſeq.
Promittere deponere, & offerre non eſt ſoluere, vt ibinum. 66.
PRONEPOTES, quando compræhendantur in Inueſtitura alicui, vſquè ad tertiam generationem conceſſa, vide concl. 28. num. 20. cum ſeqq.

PRONOMEN alius, alia, aliud, quid importet, vide in Verbo Alius, & concl. 92. per totam.
Ipſe, ipſa, ipſum, perſonalitatem ſignificat, concluſ. 81. nu. 57.
Meus, mea, meum, tempus præſens ſignificat, concl. 170 ſub n. 17.
PRONVNCIARE eſſe exequendum idem eſt, quòd executionem committere, concl. 128. ſub nu. 88.
Pronunciatio de exequendo eſt interlocutoria habens vim diffinitiuæ, à qua appellatio datur, ibi ſub n. 124.
Intellige tamen, vt d concl. 128. num. 88. cum ſeqq. & n. 125. & 126
Illa, quòd Sententia fecerit tranſitum in rem iudicatam eſt appellabilis, ibi n 137.
Fallit, vt ibi nu. 138. cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
Super deſertione cauſæ eſt appellabilis, ibi nu. 140. concl. 129. num. 227. & vide in Verbo Deſertio.
Pronunciatione facta ſuper principali, cenſetur quoq; tacitè pronunciari ſuper incidenti, concluſ. 128. ſub nu. 469.
Fallit, vt ibi n. 470. cum ſeqq.
PROPINQVORVM appellatione veniunt, etiam fœminę, & deſcendentes ex illis, concluſ. 149. n. 14.
Declara tamen, vt n. 20. cum ſeqq.
PROPRIA auctoritate, quãdo quis poſſeſſionem capere poſſit, vide concluſ. 165. nu. 33. cum ſeqq.
PROROGATIO Iuriſdictionis fieri non poteſt, vbi nulla eſt Iuriſdictio, concluſ. 78. nu. 3. & concl. 167. ſub n. 100.
A prorogatione Iuriſdictionis, quando detur appellatio, vide concl. 128. n. 249.
Prorogationem in cauſa petens, & obtinens à Iudice, à quo appellationi renunciaſſe cenſetur, concl. 129. n. 326.
Declara, vt ibi n. 327. cum ſeqq.
Prorogatio ſemper facta intelligitur, cum eiſdẽ qualitatibus, & conditionibus, quæ erant in primo actu, concl. 133. n. 90.
PROTECTOR Eccleſiæ habet tantùm ius protectionis, & præeminentiæ, & ideò alienare, nec diſponere de rebus Eccleſiæ valet, concl. 87. n. 113.
PROTESTATIO Quid ſit, vide concl. 129. num. 319.
An ſit neceſſaria, ad hoc, vt tempora appellationum, ob abſentiam Iudicis non currant vide concl. 129. nu. 271. cum ſeqq. & in Verbo Tempus.
Citra conſenſum in Iuriſdictionem, & illa, niſi ſi, & in quantum, quid operetur, vide concl. 160. nu. 129.
Clandeſtina nullum effectum operatur, nec minus proteſtantem releuat, concl. 48. n. 77. & concl. 129. n. 317.
Fallit, vt in concl. 169. n. 16.
Clandeſtinè facta dicitur, quando non, coram eodem Notario fuerit facta, cõcl. 48. d. n 77.
Contraria facto non releuat proteſtantem, concl. 51. n. 57. concl. 129 n 316. concl. 131. num. 58. & concl. 148. n. 220.
Contraria facto eluſoria redditur, concl. 84. num. 300. concl. 129. nu. 316. & vide concl. 109. num. 38 cum ſeqq.
Ea non iuuat, quando ordinaretur ad tollendum factum; ſecus ſi ad tollendam mentem à facto, concl 129 n 318.
Si ſit iudicialis iuuat, ſed per Iudicem reijci poteſt, ibi n 319.
Coram Iudice facta, reſeruando ſibi facultatem ingrediendi poſſeſſionem propria auctoritate, illa non tollitur, etiam ſi poſtea lis fuerit conteſtata, concl. 164. n. 20.
Illa de damnis, & intereſſe, an, & quando ſuffragetur, vide concl 19. n. 15.
Facta per carceratum, quòd non intendit vllo modo ſe obligare velle, tunc obligationem, poſtea ſubſecutam reddit nullam, concl. 169. num. 16.
At ſecus ſi proteſtatio fuiſſet facta, poſt obligationem, vt ibidem.
In appellationibus apponi ſolita, quòd appellationem proſequi poſſim, per viam nullitatis, iniquitatis, vel facti iniurioſi, & alias ſecundum quod mihi videbitur, abſolutè, & abſq; vlla diſtinctione ius appellanti non pręſeruat, concl. 129. nu. 319.
Ea iuris præſeruatiua ſemper ius partium illęſum conſeruare ſolet, concl. 56. n. 202.
Nihil fieri, niſi docto de legitimo mandato, quomodo ſit facienda, vide concl 44. n 19.
Non impedit id, quod ex legis diſpoſitione venit conc. 1.9. n. 15.
Quando non impediat, quin alienans cadat in commiſſum, vide concl. 84. n 30.
Quòd liceat articulos corrigere, aut nouos dare, quando releuet à dandis articulis obiectiuis, poſt terminum, vide concl. 148. num. 104
Tanquàm voluntatis, & animi proteſtantis declaratio ius præſeruat, concluſ. 135. ſub n 83.
PROTHONOTARIATVS eſt dignitas, concluſ. 3. nu. 10.
Requirit ætatem viginti annorum, concl. 72. n. 82.
Declara tamen, vt ibidem.
Prothonotarij, qui nõ ſint participantes ab eorum Ordinarijs non ſunt exempti, concl. 168 ſub n. 92.
PROVINCIALES, aut Prælati Nationales, non coguntur reſidere in aliquo particulari loco ſuę Prouincię, licèt in omnibus ferè Religionibus locum eorum reſidentiæ habere ſoleant, concl. 1. n. 121.
Illi non poſſunt, etiam ad inſtantiam Regum & Principum egredi limites ſuę Iuriſdictionis, ac abeſſe vltra tres menſes, ſine licentia Summi Pontificis, concl. 1. n. 121.
Illi, & Generales, quando poſſint illegitimè

natum

natum diſpenſare, ad obtinẽdam Abbatiam, vide concl 4. ſub nu. 16. remiſſiuè.
PROVISI Apoſtolici intentio in reſeruatione fundata, per ius patronatus eliditur, concluſ. 135. n. 135.
Prouiſio de Beneficio in vim expectatiuę facta, quando valida dicatur, vide concl. 16. nu. 28. & ſeq.
Datius in re, concl. 16 n. 40. & 42.
Facta ei, qui caret vno oculo dicitur ipſo iure nulla, concl 175 ſub n. 22.
Extraiudicialis attentata non cauſat, concluſ. 160 n. 97.
Fallit, vt ibi, n. 98. & 99.
Illa hominis facit ceſſare illam legis concl. 65. nu. 9.
Prouiſionum Apoſtolicarum tempora de medio deducuntur, ad effectum probandi Iuſpatronatus, concl. 126. n. 11.
Prouiſo de Beneficio ſecundo non currit tempus dimittendi primum incompatibile, donec ille ſuper ſecundo litem patitur, concl. 116 n. 28.
Prouiſus ad Ordinario, quando teneatur illius gratiam iuſtificare, vide concl. 128. ſub nu. 275.
Antiquior in die alijs poſtea prouiſis præferendus venit, concl. 120. n 133.
De Beneficio Curato intra annum à die adeptæ pacificæ poſſeſsionis ad Sacros Ordines, & ad Sacerdotium promoueri debet, concl. 116. n. 23. & 27.
Declara tamen, quòd ei iuſtè impedito talis annus non currit, ibi n. 23. & 24.
Item non currit, quando adeſt lis ſuper ipſo beneficio obtento, ibi n. 25.
De Beneficio, ſi eo priuatus fuerit, tamquàm non promotus, & obtinuerit de nouo prouideri, dummodo infra annum promoueatur, tunc annus à die datę nouæ prouiſionis currere incipit, concl. 116. n. 27.
Prouiſiones Apoſtolicæ, quando mutent ſtatũ beneficij, vide concl. 126. ſub nu 11.
PROXIMIORES, etiam remoti, poſt lineam finitam honorem priſtinę dignitatis conſeruare dicuntur, concl 128. n 685.
Ex latere Matris, ſi non adſint, quando Pater vult contrahere cum filijs, tunc coniuncti ex parte ipſius Patris interuenire debent, concl. 86. n. 62. & ibi ratio aſſignatur.
In renouatione Emphyteuſis ſemper ſunt cęteris pręferendi, concl 128. n. 685. & ibi ratio aſſignatur.
Interuenientes in contractu Minoris, vel Mulieris, nullum intereſſe habere debent, ſi tamen requirantur ad integrandam perſonã contrahentis; ſecus ſi interuenire deberent ratione proprij pręiudicij, concl 86. n. 50.
Declara tamen, quòd etiam ad integrandam perſonam interuenire poſſunt, ſi habeant intereſſe tantũ extrinſecũ & ſecundariũ; ſecus ſi directũ & principale, quia tunc non vocãtur, ſed eorũ loco deputatur curator, ibi n. 51.
Iurare debent contractum eſſe vtilem, & nõ damnoſum minoribus, & mulieribus, nec ſufficit eſſe ſcriptum cæteratè, iurarunt, &c. concl. 80. n. 52 & ibi ratio aſſignatur.
Illi minoris, vel mulieris contrahere volẽtis, ſi exiſtant, an ſit locus deputationi Curatoris vide concl. 86 n. 45. cum ſeqq.
Quid ſi ſint legitimè impediti? vide ibi nu. 53. cum ſeqq.
Et quomodo illorum habilitas, vel inhabilitas interueniendi, aut eorum impedimentum probetur, vide ibidem, n. 56. cum ſeqq.
Vocati ad intereſſendum in contractu minoris, ſi non veniant, non eſt deputandus curator, ſed expectandum, vt impedimentum ceſſet, vel eorum loco alij proximiores ſunt vocandi, concl. 86. n. 60. & 61.
Proximior, quando eſt vocatus, tunc nepos nõ ſuccedit in locum patris, concl. 149. n. 27.
In gradu regulariter cenſetur magis dilectus, quàm remotior, licet id fallat in Auo, erga Nepotem, concl. 73. num. 38. vbi ratio aſſignatur.
Proximiori, ſi ſit delata ſucceſſio, cui debeatur, quando plures in eodem gradu exiſtunt, vide concl 84 n. 71.
Proximiorum appellatione veniunt etiam fœminæ, & deſcendentes ex illis, concl. 149. num 14.
Intellige tamen, vt ibi n. 20. cum ſeqq.
Veniunt, quoq; affines in materia interueniendi in contractibus minorum, & mulierum, ibi nu. 16.
Intellige tamen, vt ibi n. 17. cum ſeqq. & vide in Verbo Affines.
Proximitas non eſt attendenda, quando antiquitas fuit à teſtatore conſiderata, vide concl. 120. n. 112.
Illa teſtatoris, quando ſit *attendenda in fideicommiſſis*, & quando ea grauati; Item quomodo ea probetur, vide concluſ. 84. ſub num 71.
Et illa quomodo probetur dixi etiam in concl. 81. ſub n 95. & concl. 84. ſub n. 71. & concluſ. 120. ſub nu. 58. & ſeqq.
PVBERTATI proximus poteſt per Principẽ, ad teſtandum diſpenſari, concl. 165. n. 65.
PVBLICA vox, & fama, quomodo, & à quibus ſit probanda, vide concl. 145. n. 10.
Vtilitas eſt præferenda priuatæ, concl 79. n. 5.
Publicæ exactiones ſolemnitatibus ordinarijs, ob earum priuilegia non indiget, concl. 52. num. 23.
Publicæ exactiones vnumquemq; in mora, abſq; interpellatione conſtituunt, & in illis intimatio non eſt neceſſaria, concl. 52. ſub n. 23. & n. 38.
Publicatione facta ſuper vno articulo, quando poſſit minor, vel Eccleſia ſuper eodem teſtes producere, vide concl 147. n. 94
Ea facta, quãdo quis admittatur ad comprobandum dictum ſuorum teſtium reprobatorum, vide concl. 148. n. 195.

Pu-

Publicatis bonis immobilibus, etiã annui redditus in publicatione veniunt, concluſ.113. nu.25.

PVDICITIA dicitur proprium, & præcipuum ornamentũ mulierum. concl.42.n.196 concl. 89.n.214.concl.118.n.3.& 33.& concl. 150. ſub n.10.

Amiſsione pudicitiæ ſatis punitur mulier adultera, concl.89 n.214.

Pudicitiam alicuius virginis attentans, quando, & quomodo ſit puniendus, vide concluſ. 74. n 20.cum ſeqq.

PVELLARVM maritandarum dotes reſtitutæ, quomodo iterum ſint erogandæ, vide concl.89. nu.591.

PVNIRI, quando poſſit affectus in delictis etiam effectu non ſequuto, vide in Verbo Affectus, & concl.74.

Quis non debet ex delicto alterius, concl.87. n 94.

Quis non poteſt ex actu nullo, cum non entis nullæ ſint qualitates, concl.47.n 84.

Fallit tamen, vt ibi nu.85.

PVPILLI bona ſubhaſtari non poſſunt, nec deliberari, niſi illi fuerit deputatus curator, vel niſi illius conſanguineis citatis, concl. 52. n.40.

Pupillus ab alia perſona miſerabili conuentus coram Auditore Cameræ, in vim obligationis Cameralis declinare non poteſt illius forũ, nec petere ſe ad Principem remitti, concl. 167.n.14.

Ille, & Eccleſia inſimul æquiparantur. concluſ. 119 n.48.

Hæres Patris in forma Cameræ obligati corã Auditore Cameræ conueniri poterit, ſi tamẽ ibi iudicium viuente Patre fuerat cæptũ; alias non in foro Patris, ſed in ſuo erit conueniendus, concl.167.n.13.

Quando præferatur anterioribus creditoribus, vide concl.119.n.48.

Quæquę videt ignorat, concl.86.n.237.

Quando teneatur pręſtare alimenta Tutori, vel è contra Tutor pupillo, vide concl.89. n. 475 cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

Quis talis proprie dicatur, vide concluſ.128. n. 319.

Sine ſolemnitate contrahendo poſſeſsionem non transfert, concl.86.n.237.

Limita tamen, vt ibi n.238.cum ſeqq.

Ille, ſiue minor, quomodo hæreditatem adire debeat, vide concl.51.num.108. & in Verbo Hęreditas.

Ille, Vidua, & aliæ miſerabiles perſonæ petere poſsũt ſe ad ſupremũ Iudicem medio omiſſo remitti, immò priuilegio miſerabilitatis renunciare non poſſunt, concl. 148. num. 202.

Contrarium tamen, quando ageret cum alia miſerabili perſona, concl.119. n.44.

Vt contrahere poſsit, quæ ſint neceſſaria, vide concl.86.& in Verbo Minor.

Vt poſitionibus reſpondere poſsit, Tutoris authoritas eſt neceſſaria, concl. 148.nu. 36. cum ſeqq.

PVRGATIO attentatorum ex officio Iudicis fieri non debet, quando agi poteſt, per viam ordinariam, concl.78.n.105.

Plura vide in Verbo Attentata.

PVRIFICATIO gratiæ eſt de pertinentibus ad cauſam, concl.168.n 57.

PVTATIVVM Matrimonium, ob præſumptã bonam fidem coniugum in pluribus caſibus reputatur verum, concl. 59 n.93.

PVTATOR ſi incidendo arborem aliquo ramo tranſeuntem interficiat, tunc tale homicidium caſuale dicitur, & qua pœna ille puniatur, vide concl.150.ſub n.11.

Q

QVADRIENNII lapſus & Sententia rem iudicatam confirmans, denegando reſtitutionem in integrum inuicem æquiparantur, concl.86.n.240.

Illius præſcriptio contra quos locum non habeat, vide concluſ. 85. num. 169. cum ſeqq.

Illud, ſiue quinquennium intra quod minor tacens cenſetur contractum nullum ratificaſſe, non incipit currere, niſi à die ſcientiæ læſionis, concl.86.n.252.

Extende vt ibi n 254.

QVÆ à manu Dei proueniunt euitari nunquam poſſunt, concl.89.n.265.

Quæ à principio ſunt voluntatis, ex poſt facto fiunt neceſsitatis, concluſ. 89. num. 380.

De iure naturę debentur, nullo caſu euelli poſſunt, ibi n.194.

De nouo emergunt, nouum iudicium expoſtulant, concluſ. 43. num 9. & concluſ. 148. num. 148.& prius concl.89.nu.177.& concl. 131.nu.52.

Ex abundanti fiunt obeſſe non ſolent, concl. 14 ſub nu.3.concl.38.nu.42.& concl.128.ſub nu.508.

Fiunt de nocte in locis abditis, & ſecretis ſuſpicione non carent, concl 59.n.102. & ibi ratio aſsignatur.

Generant fauorem non ſunt retorquenda in odium, concluſ. 89. num 93. & concl. 114.nu. 20.

In conſequentiam veniunt, diſpoſitione non mutant, d.conſil.114.n.20.

Quælibet res diſſoluitur eodem modo, quo ligatur, concl.133 ſub nu. 97.

Quælibet res eſt præſumenda talis, qualis fuit producta à natura, & ſic libera, concl.78. nu.44.

Quæ Spiritu Dei aguntur, ſub lege non cadunt, concl. 84. nu.149.& concl.86. nu.141. 172. & 224.

QVÆRELA inoffícioſæ donationis competit Filio pro legitima, etiam ſi donatio Eccleſiæ facta fuiſſet, concl.42.n.253.

In officioſi teſtamenti Patris, vel Fratris turpi perſona inſtituta durat ſolum ſpatio quinque annorum, concl.42 n 11.& 193.

Non cenſetur prohibita, vbi eſt prohibita appellatio, concl.128.ſub n 918.in fin.

Quærela ſi non detur poſt obtentum mandatũ in ciuili, tunc actio criminalis ſilet, concl.35. n.51.

QVALITAS adiecta enti illud qualificat, & in diuerſa ſpecie conſtituit, concl 56. nu.208. & concl.98.n.3 cum pluribus ſeqq.

Adiecta tẽpori intelligi debet, ſecundum tẽpus cui adijcitur, concl.36 n 24 & concl.42.n.110

Qualitas animi, vide Animus.

Appoſita in principali diſpoſitione repetita cenſetur in qualibet eius cohęrentia, concl. 19 n.12.

Aſsaſſinij, ſiue proditionis, quomodò ſit probanda, vide in Verbo Aſſaſſinium

Et quòd qualitas delicti ex circumſtantijs probetur, dixi in concl 7 n 6.

Diuerſa viget inter ſubrogantẽ, & ſubrogatũ, & ideò de vno ad aliũ nõ infertur, concl.128. n.175.

Eſt probãda ab eo, qui ſe fundat in diſpoſitione ipsã qualitatẽ requirente, concl.97 ſub n.68.

Maſculinitatis conſiderata à teſtatore, quando inducat animum conſeruandę agnationis, vide concl.81.n.18.& 34 cum ſeqq.

Mutata cenſetur mutato primo elemento, concl.98 ſub n.3

Quando poſſit à confeſſione diuidi, vide in Verbo Confeſſio.

Quæ foris eminet non præſumitur, niſi ab alligante probetur, concl.100.n 36

Quando eſt cauſa, vt quis audiatur eſt probãda, etiam parte non opponente, concl 78.n.78.

Qualitates à conſtitutione, vel Statuto requiſitę debent omnes præcisè probari, concl.78. nu 24.

In obligatione principali expreſſę in fideiuſſione repetitæ cenſentur, concl.122. n.35.

Quæ ſint exprimendæ, ne gratia ſubreptitia reddatur, vide latè in concl.126 & in Verbo Gratia & in Verbo Litteræ Apoſtolicę.

Qualitatis declaratio facta ad vnũ finem, quoad alium nihil operatur, concl.109.n.10.

Plura vide in Verbo Declaratio.

QVANTITAS, ſiue bona, quando dicatur eſſe in obligatione, vide concl.91 ſub n.14.

QVANTVM poſſeſſum, tantum præſcriptum, & non amplius, concl.166.ſub n.69.

Quarentigia, vide Guarentigia.

QVARTÆ duæ, quando ſint detrahendæ, ſiue vna tantum à Filijs, ſiue à parentibus, vide concl.42.n 292. cum ſeqq.

Quartæ, ſeu legitimę detractio, quando fieri poſſit, prohibitione alienationis non obſtante, vide concl.84 n.65.& ſeq.

Quarta Vxori debita miſerationis cauſa succedit loco alimentorum. & etiam per Fiſcum eſt pręſtãda, nec per Statutũ, vel per Maritũ in teſtamento tolli poteſt, concl 89 n.52.

Fallit, ſi conſuetudo in contrarium extaret, & (ſecundum aliquos) ſi confiſcatio ſit ſequuta ex crimine lęſę Maieſtatis, ibidem.

Plura, vide in Verbo Vxor.

QVASICONTRAHERE dicuntur inter ſe concurrentes ad iudicium, per litis conteſtationem, concl.35.n.12.

Quaſipoſſeſſio antiqua arguit præſumptionem quem iam fuiſſe promotũ, concl.120. n.115.

Illa exigendi per quot annos inducatur, vide concl.48.n.56.& ſeqq.

Et pro quantum tempus amittatur, vide ibid.

Filiationis, quando acquiratur ex nominatione facta à Patre filio, vide concl.78.num.61. cum ſeqq.& in Verbo Filiatio.

Illam filiationis habens dicitur habere intentionem fundatam, ita vt alleganti contrariũ onus probandi incumbat, ibi n.71.

Illa iuris exigendi, ad hoc, vt acquiratur probatio plena, & indubitata eſt neceſſaria concl.103.n.23.

QVEM ſequuntur commoda, illum ſequuntur, & incommoda, concl.170.n.5.

QVI mecum contraxit, mecum agat, concl. 49 num.1.

Qui committit in legem beneficio legis non vtitur, concl.161. n.83.

Qui dicit ſe talem, ſe talem eſſe probare tenetur, concl.78. num.72.

Qui eſt ſub aliena poteſtate, alium ſub ſe habere non poteſt, concl.174 ſub nu.2.

Qui in vno grauatur, in alio eſt releuandus, cõcluſ 89 nu.154.

Quilibet in re ſua allodiali eſt moderator, & arbiter, concl.87.n.127 concl 111.n.29. & cõcluſ 133.ſub n.17.

Quilibet in ſuo officio eſt cæteris præferendus licet extra illud poſtponeretur, concl.137.ſub nu 7

Qui malè agit odit lucem, concl.59 n.102.

Qui non laborat non mãducat, concl 89 n 481.

Qui nunquam habuit ſe pro ſpoliato poteſt pro reuocatione attentatorũ mãdati manutẽſionis vti, nec ſibi pręiudicat, quin fructus per viã attentatorũ reuocare poſſit, concl.160.n.115.

Qui omne dicit, nihil excludit, concl.152.n.20.

Qui præpoſitus eſt ad agendum, ille cenſetur prępoſitus ad recipiendum pretiũ, concl.47. n 55.

QVIETATIONES, quãdo reuideri poſſint, ſub prætextu erroris, vide concl.56.n.201.

Quietationes, receptæ, & confeſſiones, vel ſimiles actus, quãdo fieri poſſint à minoribus, vel eorum Procuratoribus, ſine ſolemnitatibus Statuti, vide concl.86.n.189 cum ſeqq & in Verbo Minor.

QVINDENNIA, quomodo differant ab annatis, & in earum locum ſubrogata fuerint. & ad quem effectum adinuenta, vide concl.110 num.14. & 15.

Quin-

Quindennia, nedum à Camera, ſed etiam ab alijs ius ab ea habentibus exigi poſſunt, cõcluſ.110.n.16.
Et ſoluuntur ab initio ſingulorum quindecim annorum. ibi n 9.
QVIS dicitur habere aliquem pro tali, quando cum eo, vti tali agit, concl.78.n 80.
Quis non debet eſſe ſollicitus de perſona contrahentis, concl.86.n.208.
Quis non debet ſibi victum arctare, vt alimenta alijs præſtet, concl.89 n.119.
Quis talis eſſe præſumitur, qualis in chirographo, ſiue in litteris denominatur, ſi tamen ille de longinquis partibus proficiſcatur, cõcluſ 49.n.29.
QVOD Deus coniunxit homo non ſeparet, concluſ 59.nu.4.
Declara tamen, vt ibidem.
Quod incontinenti fit, tunc ineſſe videtur, concluſ.89.ſub n.281.
Quod per ſe patet non eſt amplius neceſſe probare, concl.128.n.285.398.& 832.
Declara tamen, vt in d.concl.128.n.398.
Quod potui nolui, & quod volui adimplere nequiui regula, quomodo procedat, vide concluſ.35.n.14.& 27.& concl.129 ſub n.110.
Quod ſemel placuit amplius diſplicere non poteſt, concl.131.ſub n.30.
Quod tibi non nocet, & alteri prodeſt facilè eſt concedendum, immò iniquum eſſet illud denegari, concl.62.n 13.& 99.concl 132.n.36. & concl.144.n 3.
Declara tamen, quòd hæc regula non inducit neceſſitatem, ſed ſolum eſt perſuaſiua ad ita, ſecundum bonos mores, concedendum, concluſ.62.n.14.

R

RAPTORES illi dicuntur, qui puellam virginem, viduam, ſponſam, vel meretricem, per violentiam rapiunt, concl 128.ſub n.489
RATIFICANS Inſtrumentum, in quo obligatio Cameralis aderat, quando appellare poſſit, vide concl.128. nu.715.cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.
Ratificare volentes actum eorum nomine in Vrbe geſtum ſufficit, quòd ſeruent ſolemnitates illius loci, vbi fit ratificatio, & in earum defectum ius commune attenditur, concl.86 num.120.
Ratificatio abſentis, quando ſit neceſſaria in iure, ex ſtipulatione, vel alio modo, acquiſito vide concl 9. per tot. & in Verbo Abſenti.
Actus nunquã inducitur, niſi data plena, & diſtincta ſciẽtia iuris, & facti in ratificãte, concluſ.17.n.47.& 55.& concl,131.ſub n.24.
Contrarium tamen in minore, quando actus à principio fuit nullus, concl. 169. ſub n.16.
Alienationis rei Eccleſiæ à Procuratore nulliter factæ non inducitur ex ſcientia Fratrum, vel Canonicorum, ſed requiritur etiam illa Capituli, concl.85.n.31.
Appellationis ſemper à die ſcientię facta pręſumitur, concl.129 n 97.
Capituli validat alienationem rei Eccleſiæ, vel Epiſcopatus factam ab Epiſcopo concluſ.85. num 71.
Extende, vt ibi n.72.
Excluditur per dolum verum tantum, non autem per pręſumptum, concl.86.n.248.
Contrarium, ibi n.251.
Concorda, vt n.253.& vide in Verbo Dolus.
Ea in materia præiudiciali non venit pręſumẽda. concl.131.ſub n.24.
Non inducitur, ex cohabitatione minoris, vel mulieris cum procuratore, niſi fuerit expreſsè facta, concl.86.ſub n.185
Nunquàm extenditur ad validandum actum illum, qui non habet ſuum principium conſeruabile, ibi n.111. & concl.169 ſub n.16.
Extende ibid.in d.concl.169.
Contrarium, ibidem.
Concorda, vt ibidem.
Principalis, quando præſumatur facta de actibus per Procuratorem in lite factis, vide concl.48.n.63.
Siue ſit tacita, ſiue expreſſa nunquàm ſupplet defectum ſolemnitatum in contractu minoris, vel mulieris non adhibitarum, concl.86. nu.110.& ſeqq. & vide latius n.247. cũ ſeqq.
Plura vide in Verbo Acceptatio, & concl.17.
RATIO adminiſtrationis ſemel reddita, quando iterum reddi debeat, & quando non, vide concl.56.n.19.cum pluribus ſeqq.& in Verbo Adminiſtrator.
Si ſit à teſtatore remiſſa non excuſat adminiſtratorem à ſolutione reliquatus, & à bonorum deſcriptione, ne illa in fraudem pupilli committentur, concl.56.n 195.
Eſt reddenda per quemlibet adminiſtratorem, tàm neceſſarium, quàm voluntarium, & illud onus, etiam ad hæredes tranſit, & per triginta annos durat, vtq; executiua in ea reddẽda eſt procedendum, & præſertim in depoſitario, concl.56 ſub n.120.
Ratio habetur pro reddita, quãdo ſtat per eum, cui erat reddenda, quominus reddatur, concluſ 135.n.85.
Declara, vt n.86.
Illius redditio regulariter diuiſionem non recipit, quamuis eſſent mille ſucceſſores, à quibus eſſet inſolidum d. ratio reddenda, concluſ.56.ſub n.131.
Immò quærens trahere reos ad reddendam rationem coram diuerſis Iudicibus eſt puniendus, concl.56.ſub n.130.
Ratio naturalis eſt fundamentum pręſtationis alimentorum, concl 89.n.54.
Illa potius eſt attendenda, quàm crimen Paternum, ibi nu.194.
Facit ceſſare ciuilem, concl.89.n 283.
Ratio, quæ eſt generalior dicto ampliat, & declarat dictum ipſum, concl.84.n.250.
Teſtis illius dictum ampliat, concl. 148. ſub num.335.

Vbi eſt diuerſa, ibi viget diuerſa diſpoſitio, & ſic de vno ad aliud arguere non licet, concl. 68.n.27.concl.133.ſub nu.148.& concl.170 ſub n.13.
Vrgens maioris boni communis, eſt iuſta cauſa, vt Abbas remoueri poſſit, concl.1. ſub nu. 116.in fine.
REAPTARE aliquã rẽ ꝑmittens ſemel reaptãdo adimplet, & ad dãna nõ tenetur, niſi prius intimatio de reaptando fiat, concl.50.n.50.
REBELLIS poteſt de facto, & ſine Sententia, feudo priuari, concl.101.n.7.
IN REBVS Claris, non eſt vlterius diſputandum, concl.128.n.398.
Fallit tamen, vt ibidem.
RECEDENS à Conſilio ex eo, quia aliquo metu liberè conſulere non poſſit, pro contradictore habetur, concl.156. n.30.
Recedere volens à Curia, quando arreſtari poſſit, donec interrogatorijs reſpondeat, vide concl.146 n.20, cum ſeqq.
RECEPTANS eum, qui bannitus exiſtimabatur ſed verè talis non erat, non eſt puniẽdus, concl.19.n.13.& ibi ratio aſſignatur.
Et receptatores rerum furto ſubtractarum, quomodo puniantur, vide concl. 175 n 26.
RECEPTIO munerũ, amplexus, & oſcula non faciunt [illegible] matrimonium d[illegible] n.7.
REC[illegible] quã [illegible] bus, & [illegible] bus Statuti [illegible] 9.cum ſeqq & in Verbo [illegible]
RECI[illegible] tatem officij, illas non lucratur [illegible] adimpleat, etiam ſi ille [illegible] nullũ in [illegible] intereſſe habeat, concl.50.n.17.
Recipiens fructus [illegible] quando cenſeatur rem itere adimplementum partis aduerſę, & pro quo tẽpore, vide concl 50.n.72.
RECLAMANS à La[illegible] do [illegible] non dicitur, concl.128. ſub n 158.
Reclamatio a Sententia Sacri Conſiſtorij, ſi infra decem dies non fuerit per Procuratorem facta, poteſt ſupplere Dominus, ſed dies currunt à die Sententiæ, non autem à die ſciẽtię, concl. 29.n.173.& ibi ratio aſſignatur.
Conceditur à decreto de cuſtodiendo domũ, ſed non appellatio, concl 128 n 323.
Item datur à Sententia Principis, ſed non appellatio, concl.128.n 336.
Pronunciatum non ſuſpendit, veluti facit appellatio, concl.52 n.56.
RECOGNITIO bonæ fidei, quid operetur, vide concl.28.n.1.& 4.
Illa Inſtrũ, & Inſtrumentorũ quandocumq; etiã poſt ſententiã fieri poteſt, concl.148. n.118.
Sed declaratur ibidem.
Et quomodo ſit facienda per manus comparationem, vide late, concl.123.ſub n.36.
Illa manus ſcribentis, quando ſit neceſſaria, & quãdo poſſit fieri per feneſtras, & cancellos, vide ibi ſub n.19.
Et quomodo fiat, & quę requirantur, vide ibi n.25. cum pluribus ſeqq. & latè ſub n.36.
Non eſt neceſſaria in Inſtrumẽto, vel alia Scriptura antiqua, vltra centum annos, concl.120 nu.58.& 70.& concl.123 n.107. cum ſeqq.
Secus ſi Inſtrumẽtum, vel Scriptura eſſent infra centum annos, quia tunc recognitione indigerent, concl.120.n.69
Scripturæ non fit ex aſſertione Notarij facta in illius productione, concl.155.n.112.
Et facta ab vno non nocet tertio, ab eo cauſã habenti concl 123.n.8.
Scrupuloſa non eſt neceſſaria in Inſtrumento ſeptuaginta, vel octuaginta annorum, ſed tunc adminicula ſufficiunt, concl.120.n.69.
Plura vide in Verbo Scriptura.
RECONCILIATIO Eccleſiæ pollutæ, quando ab Abbate fieri poſſit, vide concl.1.n.42. & in Verbo Eccleſia
Reconciliatio ex ſalutatione præſumitur, ſi prius inter aliquos inimicitia aderat, concl. 100.num 31.
Ea inimicorũ licèt fuerit facta, tamen reliquiæ prioris odij remanere ſolent, concl.128. ſub num.644.
Patris cum filio, & è contra, quando [illegible] facta, & ex quibus arguatur, vide con[illegible].42. nu.68. & 71. cum ſeqq.
Item illa Patris cum filio tollit iniuriam, [illegible] non exhęredationem ibi n.68.
Contrarium ibi n.69.
Illa vxoris cum viro, & è contra facta poſt ſuper dictum intentatum, ac Sententiam latã ſuper adulterio, quid operetur, vide concl.69. nu. 23 & ſeqq.
RECONVENTIONIS cauſa eiſdem priuilegijs potitur, quibus ea conuentionis, & quando appellatio non datur ab vna, nec etiam datur ab alia, concl.128.n 910.& 912.
Reconuentio, quando detur reo coram eodem iudice, vide concl.40.n.56.
An detur Laico contra Clericum, coram Iudice ſeculari, vide concl.44.n.80.cum ſeqq.
RECREATIONIS gratia poſſunt Epiſcopi, Abbates, & cæteri Prælati ab eorum Eccleſijs per tres menſes abeſſe, con[illegible] t. num. 107.& concl.97.n.51.
Fallit ſi abſentia detrimentum gregi ſibi commiſſi cauſaret, ibidem.
RECTOR dicens cauſas alienationis rei Eccleſiæ iam confirmatæ fuiſſe falſas, id probare tenetur, concl.85.n.125.
Eccleſiam collapſam reficere tenetur, deductis tamen prius illius alimentis, vel niſi conſuetudo extaret, quòd illud onus ad Populũ ſpectaret, concl.138.n.76.
Rectores nullius Iuriſdictionis ad Synodum ire nullo modo compelli poſſunt, ibi n.93.
Rectori debẽtur alimẽta per Eccleſiam, nõ obſtãte pręſcriptione decimarũ, concl.89.n.440
Et in ſua particulari Eccleſia dicitur Prælatus, Imperator, & Rex, & ſic omnes Capitulares illius Collegiatæ præcedit, & vices Apoſtolorum gerit, concl.140.n.14.

Illius citatio, quãdo ſufficiat ad informationẽ Iudicis, vigore Commiſsionis Apoſtolicæ, ſuper vtilitate Eccleſiæ in alienatione, ſi ille nõ comparuerit, vide concl.85.n.56.

Citatio ad informandum ſuper vtilitate Eccleſiæ, ſi non fuerit facta, ſufficit tamen, ſi Rector fuerit præſens, licèt ipſa citatio requireretur pro forma, ibi n 57.

Item ea non requiritur, quando ipſe quoque ſupplicaſſet Papæ, licèt in cõmiſsione adeſſet clauſula Vocatis vocandis, ibi n.58.& 59. vbi ratio aſsignatur.

Illius conſenſus interueniens, poſt obtentum reſcriptum, ſuper alienatione ſufficit ad eam validandam, ibi n 72.

Ex curſu triginta annorum præſumitur interueniſſe in alienatione talis, qualis eſſe debet, ibidem.

Quando reperitur in aliqua Eccleſia, abſque Capitulo, ipſe habet eandem auctoritatem in alienationibus, quam habet Epiſcopus cum Capitulo, ibi n 321.

Quando non poteſt curę animarũ incumbere ita vt ſit deputandus Vicarius, tunc prius eſt detrahẽda portio de redditibus Eccleſię, pro alimentis Vicarij, licèt id, quod ſupereſt, pro Rectore non ſufficiat, concl 89. n.241.

Renunciare non poteſt priuilegio Eccleſię, licèt tamen illud, per non vſum quadraginta annorum amittatur, concl.103 n 17.

RECVRRENS ad Iudicem, pro obtinenda poſſeſsione alicuius rei, quando poſtea omiſſa via Ordinaria, ipſam poſſeſsionem de facto capere poſsit, vide concl.164.n.19. cũ ſeqq.

Ad Iudices ſeculares, pro impediendis litteris Apoſtolicis, omni iure ſuo priuatur, & in pęnam excommunicationis maioris incidit, concl.126.n 87.

Extende, & limita, vt n 88.& 89. cum ſeqq.

Quando non pręſumatur talis recurſus factus ad inſtantiam illius, qui intereſſe habet, vide concl.126.nu.90.& 91

Et quãdo præſumatur factus à Clericis, & quomodo probetur. vide concl 128 ſub n.240.

Recurſus ad arbitrium boni viri poteſt haberi à Laudo intra triginta annos, quibus tamẽ elapſis, Laudum in rem iudicatam tranſit, concl.129.n.172.

Ad Superiorem dicitur quędam benignitas Superioris ad remouendũ ea, quę malè acta credit, concl.165.n.76.

Et à quo ſint ſoluendæ expenſæ factę in recurſu, vide ibidem.

Recurſu interpoſito, ſi Sententia executioni demandetur, cautione interpoſita, quando illa ſit retractanda, vide concl.165.n.75.

In illo Sententię nullitas, & iniuſtitia allegari poteſt, ibi ſub n.77.

Et in omnibus cauſis cuiuſcunque ſummæ, ſemper admittitur in Tribunali Gubernatoris Vrbis; In illo verò A.C. admittitur in illis tantum, quæ ſummam ſcutorum viginti non excedunt, concl.165.n.79.

Declara tamen, vt ibidem.

Non differt ab appellatione in materia, vt quis ex nouiter deductis audiatur, & ad effectum reuocationis Sententię, ibi n.77.

Quando cenſeatur prohibitus, vbi eſt prohibita appellatio, vide concl.128.n.438. 439. 701 cum ſeqq.& ſub n.918. in fine.

Quando obtinetur idem operatur, quod appellatio, concl.128.ſub nu.436.& concl.165. ſub nu 75.

Plura vide in Verbo Appellatio.

RECVSANS exhibere librum penes ſe exiſtentem. ad quid teneatur, vide concl.78.n. 50.cum ſeqq.& in Verbo Liber.

Reſpondere poſitionibus, vide Poſitio.

Soluere, quando eſt requiſitus, ſpoliare dicitur, ibi n.56.

Recuſatio Iudicis, quando ſit admittenda, & quomodo ea ſit proponenda, vide concl.53. per tot.& in Verb. Iudex, & in Verb. Suſpec.

REDARGVERE de falſo, quando quis velit aliquam Scripturam quid probare teneatur, vide in Verbo Arguere.

PEDDITVS annui, vide Annui redditus.

Reddituum pars, quæ datur, ob adminiſtrationem Cppellaniarum, & Hoſpitalium non dicitur beneficium, niſi perſonæ habili, & in titulum daretur, concl.110.n.13.

REDEMPTIONIS Captiuorum cauſa alienari poteſt fundus dotalis, concl.87.n.20.

Item poſſunt alienari bona fideicommiſſo ſubiecta, dummodo id non fiat animo ſubuertendi fideicommiſſum, concl.87.n.22.

Redimens captiuum propria pecunia, eam repetere poteſt, etiam ſi eo inuito illam ſoluiſſet, concl.89 n.130.

Cenſum à Rectore Eccleſiæ non liberatur, niſi curet reinueſtimentum illius pecunię de nouo fieri, concl.85.n.89.

Rem alienatam, quæ erat prohibita alienari, maculam alienationis, & cõtemptus euitat, concl.42.n.426.& ſeqq.

Redimere ſanguinem ſuum quilibet tenetur, etiam ſi pro eo redimendo falſum iuraret, concl.59.n.56.

REDOTARE, quãdo teneatur Pater, vel frater filiã, vel ſororẽ, vide concl.84.n.137 & concl. 89.n.84.cum ſeqq.& n.323.328.332.& 355.

REDVCTIO ad arbitrium boni viri datur à Sententia Arbitri, licèt ab ea non detur appellatio, concl.128.n.876.

Datur, quãdo laudũ grauẽ lęſionẽ cõtineret, etiã ſi illi cũ iuramẽto renunciatũ fuiſſet, ibi n.889.& 890.& cõcl.133.n.19.cũ ſeq.& n.44

Declara tamen id procedere, obtẽta prius abſolutione à iuramento; aliàs ſecus, concl.128. n.891.& concl.133.n.32.

Contrarium huic declarationi habetur in d. concl.133.n.31.

Illa, etiam à Sententia nulla peti poteſt, concluſ.128.n.896.

Et ſemper in dubio ea locum habere debet; concl.123.n.21.

Per quodcunque pactum,vel cautelam impediri non poteſt,concl.133 n.23.
Coram Iudice rei eſt petenda, concl. 128. nu. 897 & concl.133.n.46. & 48.
Contrarium, quòd ſcilicet coram Iudice Arbitratoris peti debeat,concl.133.n.47.
Et an ſemel tantum , vel etiam bis peti poſſit, vide ibi n.37.& 38.
Habet vim appellationis, & effectum ſuſpenſiuum operatur,ibi n.28.
Et vſque ad triginta annos peti poteſt,ibi nu. 34.
Contrarium nu.35.
Reductionem petendi tempus,ſi fuerit lapſum Sententijs Arbitrorum, quis acquieuiſſe cenſetur,concl.128 n.898.
Reductio omnium legatorum,ſi fiat per teſtatorem, verbi gratia , ad tertiam partem , id non habet locum in alimentis, concl.89. nu. 546.
REFECTIO Eccleſiæ, ſiue illius conſtructio ad quos ſpectet, vide concl.138.n.71.& ſeqq.
REFERENDARII , ſi abſint ab Vrbe de licentia Papę . pro præſentibus haberi dicuntur , concl.168 n.92.
REFERENS ſe ad Inſtrumentum confiteri nó cenſetur , ſi illud Inſtrumentum non reperiatur concl.148.n.21.
Referenti, non creditur,niſi conſtet de relato , ibi ſub n.21.& 329.
Declara,vt ibi n.330.
REFORMATIO Pauli Quinti , in conſtituendo ſalario Procuratori,& Sollicitatori,quando attendatur , & quomodo ſit intelligenda , & præſertim in Curia,vide concl. 60. n.35.& ſeqq.
REGENTIS extenſio in reſcriptis ſignaturæ gratiæ, & iuſtitiæ, quid operetur,vide concl. 155.ſub n.11 in fine.
A REGE Delfino, ad Curiam Parlamenti datur appellatio,concl. 128. n.194.
Contrarium,n 917.
Declara,vt n.918.
Regi atteſtanti ſe alienationem facere in cauſã neceſſariam,credendum eſt, concluſ.165. ſub n.12.
Regis cor in manu Dei eſt,concl.128. ſub num. 917.
Regina Priuilegiis mariti gaudet , & poteſt in illius felici , & iucundo aduentu carceratos liberare, vt in Delphynatu fieri ſolet,concl.6. nu.8.
Regnum in ſe diuiſum deſolabitur,concl.42.nu. 499.
REGRESSVS ad beneficium , quid ſit, & quando detur , vide in Verbo Acceſſus , & concl 20.
Regreſſus non datur de priuatione ad habitú , concl.150.ſub n.10.
REGVLA alternatiuæ, vide alternatiua.
Illa de annali,quæ ait,vt infra annum cauſę expediri debeant,tẽpus illius anni,à die executę citationis currere incipit,concl.129.n.201
De Iure quęſito non tollendo , quomodo ſit intelligenda , & quando illi derogatum cenſeatur, vide concl.165. nu.25.cum pluribus ſeqq. & n.36.
De valore adinuenta fuit , pro ſoluendis annatis de Beneficiis Eccleſiaſticis,& vti odioſa , non extenditur ad Cappellaniarum adminiſtrationes,concl.56.n.172.cum ſeqq.& concluſ.110.n.13.
Illi an dicatur ſatisfactum,ſi valor Beneficij exprimatur ſecundum arrendamenta prędeceſſorum , vel ſecundum quod in libris Cameræ reperitur,vide concl.145.n.45.cum ſeqq.
Plura, vide in Verbo Valor.
Ea non deducta deducam , & non probata probabo locum habet in cauſa appellationis, nullitatis , & iniuſtitiæ Sententię, etiam ſi Statutum adeſſet, vt in cauſa appellationis probationes non reciperentur, concl.128.n. 251.
Sed non habet locum in eo, quod poſtea probatum non reuelat,concl.128.n.257.
Illa, quod potui nolui , &c. quomodo intelligatur, vide concl 35.nu.14. & 27.
Reuocatoria indultorum , non comprehendit alternatiuam conceſſam Epiſcopis,ſed de ea derogatio in ſpecie requiritur,concl.97.n.15
A Regularis Iuris communis recedi poteſt, vbi periculum eſt in mora,concl.129.ſub nu. 89. concl.153.n.28..& concl.164.n.26.
REGVLARES, ſi extra clauſtra Monaſterij delinquant ab Ordinario loci puniri poſſunt , concl.66.n.34.
Quando eorum dicta probent,vide concl.156. ſub n.15.
Regularis exemptus licèt iuriſdictioni Ordinarij non ſubſit,fallit tamen,ſi curam animarum habeat,concl.107.n.13.
REIDEBENDI ſolutio , quando liberet alios correos ab obligatione, vide concl.114.ſub num.14.
A REIECTIONE appellationis, quando appellatio detur, vide concl.128. n.466. cum ſeqq. & concl.129. nu.243 & in Verbo Appellatio.
A Reiectione exceptionis admiſſibilis, contra obligationẽ in forma Cameræ, datur appellatio,concl.128.n.723.
Rei illicitę operam dans,quando teneatur de homicidio,vide concl.150 ſub n.11.
REI Iudicatæ , quando renunciatum cenſeatur, vide concluſ.129.num.340.
REIPVBLICÆ intereſt agnationes familiarũ, & voluntates teſtatorum conſeruari,concluſ. 144. n.23.& 24.
Ædificia in Ciuitatibus fieri,& ea facta ſuſtineri, concl.62.n.2.
Artes,& artifices plures in Ciuitate habere , concl.147.n.4.& 24.
Ciuitates hominibus diuitibus.& virtute prędiitis repleri, concl.42.nu.742.
Homines facinoroſos extirpari, concluſ.165. n.101.

Rei vendicatione agere volens tenetur probare Dominium ad ſui fauorem, concl.78 n.27.
Declara tamen, vt ibi n.28.
RELICTVM filio ſpurio ſuſtinetur, & ſaltem in vim alimentorum reſoluitur, concl.89. nu. 114.
Extende, & declara, vt nu.115. cum ſeqq. & vide in Verbo Alimenta.
Plura, vide in Verbo Legatum.
RELIGIO antiquior aliis eiuſdem Congregationis præfertur, concl.120.n.104.
Extende, vt nu.105. & 106. & vide in Verbo Antiquior.
Hieroſolymitana non contentatur locali nobilitate, ſed vult, vt eam ingredientes, vbique pro nobilibus habeantur, concluſ. 147. num.5.
Illam Chriſtianam corde credere & ore profiteri debemus, concl.124. ſub nu.6.
Ingredi non poteſt filius, quando Pater extrema inopia laboraret, immò ingreſſus poteſt impunè exire, vt Patri inopi ſubueniat, concluſ 89 n. 193 & 301
Religionis deſertor, vide Apoſtata.
Religio Fratrum Minorum eſt incapax bonorum, concl.113.ſub n.1.
Religioſorum dicta, quando probent, vide in Verbo Regulares.
Religioſi arma tenentes intra Monaſterium, ſine licentia Superiorum, ipſo iure excummunicantur concl.143.n.42.
In Regno Neapolis ſunt ab omnibus Officijs Iuriſdictionalibus alieni, concl.65.n.28. & ibi ratio aſſignatur.
Contrarium ſeruatur in Dominio Sabaudiæ, ibi num.29.
Profeſſi, quando poſſint egredi de Religione, & Matrimoniũ ex iuſta cauſa, & ex auctoritate Papæ contrahere, vide concl.65. nu.15. cum ſeqq.
Vacare non debent aliis negotiis, quàm ijs, quæ ad eorum Religionem ſpectant, concl.1. nu.141.
Religionis intuitu, ſi ſit facta donatio, ea omiſſa profeſſione ceſſat, concl.113.ſub n.1.
Religioſo Filio contendenti ſuper bonis Paternis, & Maternis debentur per Patrem alimenta, & ſumptus litis, concl.89.n.163.
Pauperi, ſiue ſeruo, nec non alteri incapaci debentur alimenta eis relicta, nõ tamen Iure actionis ſed benè implorato Iudicis officio, concl.89.n.530.
Ille comparere non poteſt in iudicio, niſi cum licentia Superioris, ibi n.163.
Ille ex habitatione extra Clauſtrum, non redditur teſtabilis, concl 65.ſub n.24.
Plura, vide in Verbo Monachus
RELIQVIÆ Sanctorum cur apponantur in conſecratione Altaris, vide concl.95. ſub n. 2. remiſsiuè.
RELOCARE, quando teneatur Eccleſia bona deuoluta ſucceſſoribus primi Inueſtiti, & quando pro eodem canone, vel pro eo, quod reperitur ab extraneo, vide concl. 85.n.333.cum ſeqq.
Relocatio facta ſucceſsoribus primi inueſtiti, non dicitur alienatio, ſed alienationis iam factæ continuatio, ibi n. 342.
REMEDIO extraordinario non eſt locus, quãdo per viam Ordinariam, quis agere poteſt, concl.78.n.105.& concl.160.n 22.
Illi ſubſidiario nunquàm eſt locus, quãdiù adſit, qui citari poſſit, concluſ. 129. ſub num. 181.
Vno electo, non cenſetur pręcluſa via alijs, concl.96.n 18.
Remedium c. reintegrandæ non competit minori adulto, ſine ſolemnitatibus contrahenti, concl.86.n.234.
Remedium l diffamari C.de ingen.& manumiſ. poſtquàm fuerit intentatum, non poteſt ab eo recedi in præiudicium Iuris ab alio acquiſiti, concl.26.n 85.
Illud intentans, quãdo dicatur actor, ſiue reus, vide concl 44 n.88. & ſeq.
Et docere debet de ſuo intereſſe, & ſic de poſſeſſione, & iure ſuo, concl.78. n.100.
Illud l. 2. C.de reſcind.vend. quando locum habeat, & illud intentans, quid præſtare, & probare teneatur, vide concl .78. num. 96. cum ſeqq.
Et habet locum, tàm in voluntaria, quàm in neceſſaria alienatione, concluſ. 84.num. 211.
Item habet locum in aſſecuratione, ſicut in cæteris contractibus, concl. 151. ſub num.3.
Remedium l. Si quis conductionis C. locati, quando locum habeat, & illud intentans, quid probare teneatur, vide concl.78. nu.41. cum ſeqq.
Illud recuperandæ, poſt lapſum triginta annorum non datur Eccleſię, ſicut nec priuato, ſi facto ſuo à poſſeſsione ceciderit, concl. 85. n. 168.
Et intentari debet intra quadriennium, ibi nu. 169.
Fallit ſex modis, vt n.171. cum ſeqq.
REMISSIO affictus, ob ſterilitatem, vel aliam cauſam, quando fieri debeat, vide concl.75. nu.14.& in Verbo Affictus.
Remiſſio Clerici delinquentis, ad quem Ordinarium ſit facienda, vide concl.12.n.17.
Illa delinquentis de vno Iudice ad alium, quando, quomodo, & expenſis cuius ſit fiẽda, vide concl 12.nu.7 cum ſeqq & nu.18.& concl.167.n.81. cum pluribus ſeqq.
Sed id, circa remiſſionem delinquẽtium, fallit in Vrbe, vt ibi n.98.
Iniuriæ, quando comprehendat damna, & intereſſe, etiam ſi ſit facta mediante confeſſione peccatorum per confeſſorem acceptata, vide concl.40.n.11.
Iuris facta ab vno, ex donatariis alteri condonatario non nocet, concl.17. n.46.
Iuris de præterito in habentibus tractum ſue-

ceſsiuum, non nocet in futurum, concl.113. num. 36.

REMISSORIA ad probandum id, quod per ſcripturas probatum eſt à Rota denegari ſolet, concl.120.n.40.& conc..123. n.111.

Fallit, vt ibi d.concl.120.n 40.

Denegari non debet, quando articuli eſſent releuantes, & calumnia abeſſet, concl. 148. n. 201.

Eſt danda etiam ſine fumo in cauſis prophanis, quando de releuantia articulorum conſtet, concl.148.n 202.

Extende, vt n.203.& 204.

Et, vt obtineatur fumus ſufficit, etiam data iuris reſiſtentia, concl.148 n.205.

Et ad id fumus reſultat ex teſtibus, etiam nulliter examinatis, ibi n.206.

Item vt obtineatur ſufficit, quòd vnus articulus ſit releuans, licèt alij eſſent irreleuantes, vt ibi n.204. & 235.

Non datur pro probandis attentatis in partibus, quando cauſa, in qua fuit attentatatum eſſet in Curia, concl.160.n ſub nu. 131.

Non datur ad excuſanda attentata, quæ iam probata fuere, niſi maximus fumus extaret, ibidem.

Non eſt concedenda, quãdo articuli ſunt impertinentes, concl.148.n.200.

Poſt rem iudicatam non eſt amplius concedenda, ibi n.216.

Item, neq; poſt tranſactionem, quæ vim rei iudicatę, habet, ibidem.

Extende, & declara, vt n.217. cum ſeqq.

In illa, quid operetur clauſula (& alias, iuxta diſcretionem veſtram) vide concl.148.n 287. cum ſeqq.

Denegatur illi, qui eam diu petere diſtuliſſet, ibi n.216.

Remiſſorialis Iudex, quando poſſit recipere, & examinare teſtes, ſuper eorum reprobatione item quando terminus remiſſoriæ incipiat currere, vide in concl 123.ſub n°111.

REMOTA cauſa, remouetur effectus, concl. 47.n 83.

RENVNCIANDI animus in dubio nunquàm præſumitur, ſed verbis claris, & expreſſis eſt probandus concl.109.n.35.

Ad Renunciandum, & iurandũ, quis inducitur eadem facilitate, qua inducitur ad contrahendum, concl.72.nu.40.& concl.86.n.191.

Renuncians appellationi, non cenſetur renunciare iuri ſibi, per viam attentatorum quęſito, concl.129 ſub n 47.

Item non cenſetur renunciare iuri de nullitate dicendi, concl 129 n.354.

Hæreditati Paternæ, vel Maternę non venit excludendus ab anteſato, concl.118. n.51.

Liti, & cauſæ, quando Dominium transferat, vide concl.129 ſub nu.381.

Non videtur tamen fateri Aduerſarium ius habere, ſed ſolum renunciare cenſetur omni iuri, ſibi in illa cauſa competenti, concl.129. ſub n. 381.

Fallit in Beneficio, ibidem.

Renuncians liti, & non cauſæ, non inducit renunciationem tituli, de quo nõ agitur, concl. 129.ſub n.381.

Spontè Abbatiæ, & Prælaturę retinet primum locum, poſt Abbatem in Choro, & in Conuentu, concl.1.n.120.

Renunciare eſt à ſe illud ius, quod, quis habet abdicare, concl.84. n.109.

Fauori ſuo quilibet poteſt, concl.133. ſub nu. 17.

Non poſſunt contrahentes per pactum, vel per Iuramentum Statuto ad publicam vtilitatem condito, concl.86. n.67.

Officium ſuum, ex quibus cauſis Abbas cogi poſſit, vide concl.1.n.118.

Quando quis poſſit Iuri ſuo, & quando non, vide concl.17.n.43.

Quando quis cenſeatur Beneficio clauſulæ (ſublata &c.) per commiſſionem cauſę, ſuper nullitate, vel iniuſtitia Sententiæ, vide concl. 122.nu.28.& 29, & in Verbo Clauſula ſublata, &c.

Quis non præſumitur illi iuri, quod ſibi competere ignorat, concl 35.n.27. & ibi ratio aſſignatur.

Appellationi, quando quis dicatur, & quando non, vide concl.129.n.315. cum ſequentibus.

Renunciatio Abbatiæ, vel Prælaturę, in cuius manibus ſit facienda, vide concl.1.n.119.

Alicuius iuris, vt valeat requiritur ſcientia certa, & indubitata illius, quod approbari debet, cum omnibus ſuis qualitatibus, & circumſtantijs, tàm Iuris, quàm facti, concl. 131.num.60.

Illa alimentorum non valet, ſine cauſę cognitione, ſiue ea ſit tacita, ſiue expreſſa, concl. 89.n.3.& vide in Verbo Alimenta.

Ea appellationis intra decem dies fieri debet, concl.129 n.115.

Et tacitè, & expreſsè fieri poteſt, concl. 129. n 302.

Plura, vide in Verbo Appellatio, & in d. concl. 129.n.31.cum pluribus ſeqq.

Beneficij, ex quibus fiat licita, vide concl.1.nu. 118.

Ea Beneficij auth hoc niſi C.de ſolut.comprehenditur in renunciatione generali Omnis, & cuiuſcumque iuris, & legum auxilij, concl. 91.n 11.

Illa Beneficij minoris ætatis, & reſtitutionis in integrum, quando validet alienationes minorum, & mulierum, vide concl.87.n.27.

Plura, vide in Verbo Beneficium.

Renunciatio cenſetur prohibita, quando eſt prohibita alienatio, concl.84.n.109

Et eſt ſpecies donationis, quam Procurator facere non poteſt, concl.129.n.311.

Ea facta à Filia, quando eam excludat, ita vt amplius ad hæreditatem Patris non ſit reintegranda, vide concl. 42. nu. 126. cum ſeqq.

Facta

Facta à Filia cum Iuramento, & pacto de non amplius petendo, quando illi præiudicet, & quando non, vide concl. 42.n.537.cum ſeqq.

Facta à minore, etiam cum iuramento beneficio minoris ætatis, & aliis legum auxilijs, ac conſtitutioni Marchiæ de inſinuatione loquenti, defectum ipſius inſinuationis non ſupplet, concl.86.n.101.

Renunciatio illi velle vti aliqua ſcriptura, quãdo fieri poſſit, vide concl. 123. n.160. cum ſeqq.

Renunciationes defectiuæ attentant, & non ſuffragantur, concl.160.n 243.

Factæ in manibus non habentis poteſtatem inſtituendi, & deſtituendi renuncianti nõ nocent, concl.1.n 119.

Illæ, pacta, & conuentiones in quietationibus adhibitæ, quando annullentur, aut reuideri poſſint, annullata, aut errata principali diſpoſitione, vide concl.56.n.201.

Sunt ſtricti Iuris, & propterea in eis non veniunt niſi expræſſa, concl.129.ſub n.381.

Renunciatum, quando cenſeatur appellationi, & rei iudicatæ, vide in concl.129.n.301. cum plurribus ſeqq & præſertim n.341.& ſeq.

REPETITIO alimentorum non datur, quia illa de Iure naturę debentur, concl.89.n.83.

Declara tamen, quòd detur compenſatio illorum, cum fructibus perceptis, ex bonis adminiſtratis, ibi n 86.

Plura, vide in Verbo Alimenta, & d. concl 89. n.235.cum ſeqq.

Repetitio pecuniæ in ludo amiſſæ, quando detur, vide in Verbo Amiſſum in Ludo, & concl.102.

Repetitio quorum actorum ſit facienda, vide concl.167 n.123.

Illa teſtium, quando ſit facienda, & expenſis cuius, vide concl.148.n.274.cum ſeqq.

REPRÆSALIÆ, & executiones fieri non debent contra Ambaſciatores, vel eorum famulos, etiam ſub prætextu, quòd eſſent ex Principe, ſeu ex populo inimico, concl.99. n.27. & 30.

Fieri non debent contra Peregrinos, ac eorum famulos Romam euntes ad viſitandum Limina Apoſtolorum; dummodo tamẽ inſignia geſtent, concl.99.n.21.& 22.

Neque contra Patrem euntem ad viſitandum Filium Studentem, ibi n.23.

Item neque contra eos, qui ex neceſſaria, & probabili cauſa peregrè proficiſcuntur, vt ſunt teſtes cauſa teſtificandi, vel Iudices cauſa iudicandi, ibi n.24.

Repreſentare obligatus aliquem in carceribus, quomodo liberetur, vide concl. 142.ſub n.43.

Repręſentatio perſonarum in ſucceſſione tranſuerſalium non egreditur gradum Fratrum, & Sororum, concl.84.ſub n.72.

REPROBARI non poteſt, quod ſemel fuit approbatum, concl.131.n.1.

Extende, & declara, vt d.concl.131. & vide in Verbo Approbatio.

Reprobatio teſtium, quando non admittatur in cauſa alimentorum, vide concl.90.n.5.

REPVDIARE hęreditatem non poteſt, qui eſt prohibitus alienare, concl.84.n.103.

Repudium, quando intentari poſſit inter coniuges, vel ſeparatio fieri propria auctoritate, etiam non expectata Sententia, vide concl. 56.n.39.

Repudiatio hæreditatis, vt valeat, quòmodo fieri debeat, vide concl.51.ſub n.106.

Re aliena, ſiue pecunia vtens, quando committat furtum, vide concl.56.n.82.& ſeq.

RES aliena, etiam à non domino vendi poteſt, & ſuper ea cenſus impoſitio facta ſuſtinetur, vt dixi in Verbo Cenſus, & vide concl.78.nu. 28.

Sed quid ea venditio operetur, & quomodo id procedat, vide ibidem.

Aliena ſi alicui legetur, quando eius æſtimatio legatario debeatur, vide concl.88.n.1. cum ſeqq.& in Verbo Legatum.

Res amiſſa vide Amiſſa res, & concl. 104. n.2.

A nobiliori ſemper denominanda venit, concluſ 38.n.56.

Cenſetur illius, cuius ſigno eſt ſignata, concluſ. 108.ſub n.42.concl.144.n.4.& concl.147.n.28

Res cuius contemplatione alimenta debentur, ſi perimatur, aut infructifera fiat, vel augeatur, quando alimenta quoq; perimantur, minuantur, vel augeantur, vide concl.89.n.319. cum ſeqq.& in Verbo Alimenta.

Deliberata, & adiudicata, quando reuocari poſſit à debitore, vel à ſecundò creditore per oblationem pretij debiti, & quanto tempore illud ius offerendi duret, vide concl.52.n.55. cum ſeqq.

Res Eccleſię, vel Epiſcopatus, aut Monaſterij, qñ, & cũ quibus ſolemnitatibus poſſint alienari, locari, permutari obligari, &c. vide in Verbo Alienatio, & concl. 85.per totam.

Quando poſſint collectari, & grauari, vide concl.103.n.11.

Emphyteuticæ ſi alienentur, pro emendis bonis liberis, non obid alienatio vtilis Eccleſiæ dicetur, concl.85.n. 133.

Emptę ex pecunia redacta ex fructibus Eccleſiæ alienari poſsũt, ſicut ipſi fructus, ibi n.195

Furatę, vbi reperiuntur, ibi fur puniri debet, concl.12.n.13.

Hoſpitalis, & Confraternitatis, abſque ſolemnitatibus alienari non poſſunt, concl.85. n.324.

Declara tamen, vt in concl.87.n.10.& in Verbo Hoſpitale.

Illę hoſtium, quando legari poſſint, vel donari, vide concl.88.n.21.

Res illas magis amare ſolemus, quas cum duriori labore acquirimus, concl. 105 nu.18.& concl.107.n.16.

In domum inuectæ, & illatæ, quãdo ſint ita locatori hypotecatæ, vt anterioribus præiudicent, vide concl.108.n.37.

In exequutione captæ, ſi creditori adiudicẽtur

adiu-

adiudicatio fit pro iuſto pretio , ſi verò ſub haſtentur tolleratur læſio in ſexta parte , concl.157.n 9.
In fraudem alienata non cenſentur,ſi illæ cauſa ducendę vxoris alienentur,concl.87.num. 90.
Liberę ſi fiant Eccleſiæ,quando primum onus retineant,vide concl.103.n.11.
Litigioſa , quando alienari poſſit, vide concl. 87. nu. 85. cum ſeqq. & ibi multa in hac materia.
Magni valoris , quando à creditore pro modico pretio retineri poſſit , vide conol. 119. n.63.
Menſæ Epiſcopali , quando incorporata dicatur, vide in Verbo incorporatę.
Minoris quando poſſint per adminiſtratorem ſine ſolemnitatibus alienari , vide concl. 56. n. 77.
Minoris, vel Mulieris quando , quomodo, ex quibus cauſis, & cum quibus ſolemnitatibus alienari poſſint , vide concl. 86. & in Verbo Alienatio,& in Verbo Minor.
Minus damnoſa omnoris ſemper vendi debet in illius alienatione,concl. 86. n.64.
Quælibet ſemper eſt præſumenda talis qualis fuit à natura prodita,& ſic libera, concl. 78. n. 44.
Quælibet potius præſumitur allodialis, quàm feudalis,concl.93 n 4. & ſeqq. & ibi plura in materia .
Quælibet diſſoluitur eodem modo , quo ligatur,concl.133.ſub n.97.
Reſtitutioni ſubiecta pro dote,erit quoque talis pro augmento , ſiue illud ex pacto , ſiue ex diſpoſitione Statuti debeatur, concl.170. nu. 32.& 33.
Sacræ,& religioſæ non ſunt in Dominio alicuius, concl. 38.n.23.
Semel effecta alienabilis cenſetur perpetuò, abſque ſolemnitate talis , concl.85.n.267.
Solita locari in Emphyteuſim, quæ, & quando dicatur,vide concl.48.ſub n 60.
Vt ſolita locari dicatur, vltimus ſtatus eſt attendendus.concl.62.ſub n.19.
Plura vide in Verbo Locari ſolita.
Res ſuas vendere,quando quis cogi poſſit,vide concl.111.ſub n.7.
Tantum valet, quantum vendi poteſt , concl. 148 ſub n. 303.
Vna, & eadem non debet diuerſo iure cenſeri,ſed vno,& eodem priuilegio debet terminari,concl.64.n 120.
Vna quando pro alia ſolui, vel retineri poſſit, vide concl.91.n.1. cum ſeqq.
RESCISIO contractus nominati,veluti cenſus, & ſimilium, quando, ob non adimplementũ intentari poſſit,vide concl.37.n.20.
Reſciſio Contractus , ob modicitatem pretij non datur , quando res empta ex affectione emptoris augeretur , veluti quia erat valdè commodum emptori eam rem pro tali pretio habere,concl.68.n.53.
Reſciſio in quibus contractibus intentari poſſit , & in quibus non , vide concl.50.nu.7. & ſeqq.
Reſciſionem concordiæ intentans debet prius restituere , vel offerre ea, quę ex concordia accepit,concl 78 n 92.
Fallit tamen ſi pars non opponat,ibi nu.93.& 94.
Sed quid ſi per errorem reſcindatur ? ibi n.95.
Reſciſionem contractus intentans ex capite inobſeruantię ipſum contractum approbare dicitur.concl. 31 n.29.
Reſciſionem contractus intentans, ex remedio l.2.C de reſcind. vend. ad quid teneatur , & quando dictum remedium locum habeat, vide concl.78.n.96. cum ſeqq. & concl. 147.n. 302.cum pluribus ſeqq.
RESCRIPTA Papę ſemper intelliguntur,ſi res ita ſit,& ſi preces veritate nitantur, concluſ. 167.n.37.
Reſcriptum Apoſtolicum ſuper admiſſione alienationis rei Eccleſiæ,cum clauſula (ſi in euidentem) vel (vocatis vocandis) aut (ſi tibi conſtiterit) quid operetur, & quando ſuffragetur,vide concl.85 nu.47.cũ pluribus ſeqq. & n.64.
Illud commiſſionis appellationis fit vtrique parti commune,concl.129.n.308.
Etiam ſubreptitium iuriſdictionem tribuit , ſi pars non opponat,concl.172.ſub n.8.
Illud non eſt adimplendum, quod à tramite iuſtitiæ deuiat,concl.165 ſub n.80.
Impetratum contra Sententiam in rem iudicatam tranſactam non valet , concl 128. ſub n.712.
Intellige tamen,vt ibidem.
Illud Principis dicitur iniuſtum, ſi per illud effectus rei iudicatæ,vel *ſupremi Magiſtratus* tollatur,concl.165.n.70.
Sed quando illi ſit ſtandum , vide ibi ſub nu. 71.
Quando Iudici , & parti præſentatur & intimatur, tunc commune efficitur ita vt etiam inuito impetrante, alter eo vti poſſit, concl. 172.num.6.
RESERVATIO aſſenſus Regij nô ſufficit, quãdo eſt tradita poſſeſſio, licèt adeſſet clauſula nec aliàs, nec aliter, nec alio modo . concl. 154.num.49.
Non retrotrahitur in præiudicium illius, qui primò aſſenſum obtinuit , concluſ. 154.n.97.
Illa beneficiorum obtenta à Papa,ad quæ extendatur,& quid operetur, vide concl 73.& in Verbo Affectio.
Reſeruatione beneficij ceſſante remanet affectio, quæ difficilius remouetur, concluſ.73. num.12.
Ea non cadit ſuper beneficiis de Iure Patronatus laicorum, concl. 135.n 135.
RESIDENDI onus non probatur ex onere celebrandi miſſas, cum illæ etiam per alium celebrari poſſint, concl.126.ſub n.31.
Reſidentia animo, & corpore eſt neceſſaria, vt Epiſ-

Epiſcopus alternatiua gaudeat, concl.97. nu, 54.
Illius qualitas ſi in beneficio eam requirente non exprimatur, gratia ſubreptitia redditur, concl 126.n.30.
In Eccleſia Cathedrali, quando ſit facienda ab Abbatibus, vel cæteris Prælatis, & quando ſit neceſſaria, vel voluntaria, vide concl.1.n.108. & concl.2.n.40.
Eam non requirit beneficium ſimplex, concl. 126.n.31.
Et ab illa, quæ cauſæ excuſent, vide concl.1. nu. 107. & 109. & concl.97.n.50.cum ſeq.
Et vbi vera exigitur, tunc nunquam diſpoſitioni ſatisſit per fictam, concl.97.n.57.
Plura, vide in Verbo Abſentia.
RESIDVI ſolutio demonſtrat alteram partem fuiſſe ſolutam, concl.152.n.14.
RESIGNANS, quando dicatur à ſe ius beneficij abdicare, ita vt amplius ei fructus ex eo percipere nō liceat; nec nō quādo illi ad reſignatarium ſpectent, vide concl.126.ſub n.16.
RESIGNATARIVS ſucceſſor beneficij tenetur ſtare locationi à prędeceſſore factę concl. 2.n.71.
Reſignationi conſentire, & præſentare per obitum æquiparantur, concl.135. ſub nu.165. & 183.
Declara tamen, vt n.169. & 185.
Reſignationum recipiendarum poteſtas non arguitur ex poteſtate conferendi beneficia, concl.1.n.91.
RESISTENTIA facta Curiæ dicitur facta Domino Ordinanti, & non familię exequenti, cum actus tribuatur potius Ordinanti, quàm exequenti, concl 48.nu.31. & concl.153.nu. 27.
Sed quando illi impunè poſſit reſiſti, vide d. ibi ſub eodem n.27.
RES IVDICATA efficit, vt res non dicatur amplius litigioſa, concl.87 n.87.
Eſt magnæ auctoritatis, & reſcriptum contra illam impetratum non valet, concl.128. ſub n.712.& concl.165.n.70.
Intellige tamen, vt ibidem.
Sed eſt magis potens ea, quæ prouenit ex tribus Sententijs, quàm ea, quę prouenit ex duabus, vigore Statuti, & multò minus, ſi ex vna tantum concl.135.nu.103.& ſeq. & ibi ratio differentia aſſignatur.
Rei iudicatę in petitorio exceptio obſtat agenti in poſſeſſorio retinendæ, concl.78.n.103.
Illi non præiudicat commiſsio cauſæ in Rota, quando habet clauſulam (prout de iure) concl. 168.n.40.
Illi renunciatum cenſetur, ſi quis poſt eam iura produci, articulos dari, & ſuper iuſtitia Sententiæ diſcuti patiatur, concl.129.n.340.
Declara tamen, vt ibi n. 341. & concl.168.nu. 38. & 39.
Ea non obſtante datur appellatio à Sententia liquidationis intereſſe, concl.128. n.113.
Finem litibus imponit, & probationibus viam præcludit, ac poſt eam nullitates non attenduntur, concl.129. num.360.& 407. & concl 148.nu.216.
Fallit tamen, vt concl.129. nu.362. cum ſeqq. & concl.148.n.218.cum ſeqq.
Nunquàm habet locum, vbi de notoria nullitate Sententiæ conſtat, concl.128. nu.136. & ſub n.712.& concl.129 n.210,
Per reuiſionem ſublata non cenſetur, quando illius iniuſtitia non fuit detecta, concl.165. n.74.
Quando à Iudice à quo, ſiue ab eo, ad quem ſit exequenda, vide concl.129.n.232 & ſeqq.
Quando ex capite iniuſtitię impugnatur, tunc ea debet eſſe clara, euidens, & ex eiſdem actis concludenter patere, ibi n.370.
Quando in Rota attendatur, & quando non, vide concl 168.n 35.cum ſeqq.
Retractari poteſt, ſi ita Iudici æquum viſum fuerit, vel de iniquitate, & iniuſtitia appareat, concl.129. n 228.
Suo effectu carere non debet, cum virtus legis in executione conſiſtat, concl.165.n.81.
RESOLVTIO eſt eiuſdem naturæ cuius eſt conſtructio, cum quælibet res diſſoluatur eodem modo, quo ligatur, concl 48.n.38.
Reſolutio contractus ſolum peti poteſt ab eo, ad cuius fauorem fuit inducta cōditio, concl. 50.n 83.
Reſoluto iure dantis, reſoluitur ius recipientis, concl 154 ſub n 122
Fallit tamen, vt in concl 173.n.12.
RESPONDENS poſitioni, ſi ſe referat ad Inſtrumentum, & illud non reperiatur, tūc poſitionem fateri non cenſetur. concl.148.n.21.
Reſpondes velle vti ſcriptura pro bona legali, & fide digna, donec de contrario conſtet, benè reſpondet; Secus ſi diceret velle habere illam pro bona, quatenus de contrario non appareat, concl.123.n 156.
Contrarium, quòd ſcilicet reſponſio debeat eſſe præciſa, & ſine aliqua plica, ibi nu. 157. & 158.
Reſpondes velle vti Apocha, Inſtrumento, aut Teſtibus productis pro bonis, & fide dignis, poterit nihilominus illi velle vti renunciare, & tunc pœnam falſi euitabit, concl.123 num. 160
Extende, vt ibidem.
Reſponſio articulorum hoc modo fieri debet; nempè non credit, vt ponitur, & ad effectum vt ponitur; aliàs ſufficiens non erit concl.148. n 24.& ad quem effectum fuerit adinuenta, vide ibi nu.2.
Et tres qualitates habere debet; nempè, vt ſit pertinens, abſoluta, & clara, vt ibi ſub n.2.
Illa fienda interrogatorio, vel poſitioni, vbi verſatur circa factum alterius, longior dilatio ad reſpondendum eſt concedenda, quàm ſi circa factum proprium, qua dilatione elapſa ſimpliciter reſponderi debet, concluſ. 123. n.159.
Reſponſio, vel qualitatis declaratio facta ad aliū

finem , quàm de quo queritur, nihil operatur, concl.109.n.10.
Plura, vide in Verbo Articulus , & in Verbo Poſitio.
RESTITVERE , an , & quando teneatur minor pretium rei alienatæ , dum ipſam rem vult recuperare, vide concl.86. num.74 75. 91. & 213.
Reſtitui , quis poteſt aduerſus lapſum decem dierum, & interim Sententia in rem iudicatam non tranſit , concl.129. nu.114. & 128. cum ſeqq.
Reſtitutio ad appellandum non eſt concedenda vero contumaci , niſi parito iudicato , & refectis expenſis, ibi n.177.
Extende , vt nu.178. cum ſeqq. & vide in Verbo Contumax.
Illa alimentorum, quando detur, vide concl. 89. num.235. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.
Datur contra Sententiam aduerſus defunctum ignoranter latam , ſi tamen cum eo inſtantia iam non eſſet inchoata , concl 70 n.5.
Datur ex capite ignorantiæ , aduerſus lapſum 30 annorum , & ſecundum aliquos aduerſus illud quadraginta , immò ſecundum multos, etiam poſt centum annos , concl. 42. ſub nu. 25.& concl 86.n.254.
Item,quòd ea detur, etiam non obſtãte lapſu quadriennij , & maximè in Curia , ibi concl. 86.num.253.
Ea dotis,quando eſt fienda, tunc maſculi ſunt pręferendi, concl.81.n.70.
Plura, vide in Verbo Dos.
Illa fienda fideicommiſſario,aut eſt realis,aut verbalis, ſed quomodo , & quando ea ſit facienda,vide concl.51.n.35.
Fructuum , vel pretij rei Eccleſię nulliter alienatæ, quando,& à quo tempore illi debeantur , vide in Verbo Emptor rei Eccleſiæ , & concluſ.85.
Plura, vide in Verbo Fructus .
In cauſa ſpolij ex probatis tantùm , non autẽ ex probandis impediri poteſt,concl.148. ſub num.189.
Ea in integrum, ad hoc, vt minori detur prius conſtare debet de minori ætate , & poſtea de læſione, concl.51 n.124.
Sed quomodo de ea verè conſtare dicatur,vide in concl.86. ſub n.137.
Aduerſus alienationem rei prohibitæ alienari ignoranter factam non datur tertio , ſi alienans eam non ſeruat, concl.84 n.63.
Sed aduerſus non implementum concedi debet ei, qui iuſtum impedimentum habuit , concl.50 n 35.
Conceſſa pupillis in tantum cõpetit litis conſortibus , quòd , nec ab ipſis in præiudicium maiorum poſſit renunciari , concl. 128. ſub num.319.
Doctori non datur etiam minori , quia ſcire tenetur, concl.86.n.138.
Datur filię tanquàm minori , etiam poſt annos triginta , concluſ. 85. num. 176.
Datur minori aduerſus reſponſiones malè factas ſuper poſitionibus,ob illius facilitatem, concl.148.n.95.
Et maximè, quãdo poſitiones eſſent erroneę, ibi nu.46.
Item datur illi contra tutorem inconſultò adeuntẽ,& ea conceditur,etiam ſine citatione, & ad hæredes illud ius tranſmittitur , veluti dixi in concl 51.nu.19.
Eſt concedenda Eccleſiæ , quando alienatio apparuit vtilis à principio , veluti , quia bona eſſent ſterilia, ſi poſtea appareat, quòd ea fertilia erant, concl.85.n.285.
Eſt ſemper concedenda Eccleſiæ,quatenus nõ fuerit vtiliter contractum, concl.85.nu.207.
Fallit,quando quadriennium eſſet lapſum,poſt obſeruantiam contractus, per quadraginta annos, ibidem.
Ea pendente nil eſt innouandum in negocio principali,concl.86.ſub nu.137.in fine.
Non admittitur , vbi in iudicio poſſeſſorio , ſummariſſimo, & extraordinario verſamur, concl 128.n 39 & n.40. ratio aſsignatur.
Non competit minori, ſi in iudicando adhibuit iuramentum,& reſtitutioni renunciauit, concl 86.n.137.
Extende quoque, quando minor eſſet Doctor quia ſcire tenetur,ibidem n.
Non competit filio, ſiue minori, quando fideiuſſit in caſu , vbi quilibet diligens Paterfamilias fideiuſſiſſet. concl 86. n.138 & vide latius in Verbo Minor.
Item non conceditur minori, vbi non conſtat de iniuſtitia Sententiarum, ex qua reſultet læſio, quæ eſt fundamentum reſtitutionis,concl.51.ſub nu.124.& ibi propterea habetur, quod illud beneficium , etiam ad hæredes tranſit vti cauſæ,& lęſioni competens, ſed non perſonę,ſaltem principaliter.
Non datur in beneficialibus, poſt lapſum quadriennium, etiam ſi de bono iure conſtaret , concl. 86. num.235.
Contrarium,concl 85.n.173.
Item non datur maiori, etiam ex noua cauſa quadriennio elapſo,concl 86.ſub n.240.
Non tollitur , nec prohibetur, vbi appellatio eſt ſublata, vel prohibita, concl.129.n.365.
Fallit tamen, vt ibi n 366.
Petita , quando executionem impediat , vel ipſa executio pręſtita cautione fieri debeat , vide concl.128.num 375. & ſeq. & 764. cum ſeqq.& concl.165.n.82.cum ſeqq.
Pro admittendis articulis obiectiuis omninò poſt terminum deneganda venit, concl.148. nu.91.
Contrarium nu.92.
Concorda,vt nu.93.cum ſeqq.
Quando admittitur, tunc expenſæ reficiendæ veniunt,concl.165.nu.92.
Quando ſit danda Domino,ſi Procurator appellare , vel alias defenſiones facere omiſerit, vide concl.129.nu.104.cum ſeqq.

Et

Et quando detur minori in delictis, vide concl. 72.n.103 cum ſeqq.

Reſtitutio, quando ſit facienda, vt quis poſſit agere ad reſciſionem cōtractus, vide concl. 78.n.92.cum ſeqq.

Quando ſit facienda de pretio illi, qui rem alienam ſcienter emit, vide concl.88. nu.14. cum ſeqq.

Reſtitutio, quando ſit facienda à meretrice de eo, quod recepit, ex quæſtu proprij corporis in vtroq; foro, vide concl.59.n.129.& concl. 159.n.6.

Quando ſit danda minori, mulieri, ſiue Eccleſiæ ad probandum facta publicatione teſtiū, vide concl.148.n.94.

Sed non eſt facienda, etiam rerum precioſarū, in conſcientia, quando ea non niſi cum detrimento proprię vitæ, ſiue famæ fieri poſſet. concl.58. n 129.

Reſtitutus ad appellandum, intra decem dies, à die reſtitutionis incipientes appellare tenetur, concl.129. n.114.

Ad gratiam alimenta habere debet, licèt eius bona fuerint confiſcata, concl.89. n.469.

Quando bona confiſcata, & in alium tranſlata recuperet, vide concl.167.n.69. cum ſeqq. & prius concl.165.n 26.

Reſtitutus ad gratiam, ſed non ad bona, quādo teneatur ſatisfacere ſuis creditoribus, & maxime, ſi ad pinguiorem fortunā deuenit, vide ibid concl.165.ſub n. 26.

RETENTIO bonorum datur filio, aut hęredi, ac hæredi hæredis, etiam hypothecam non habenti, donec illius legitima liquidetur, concl 42.n.709.

Retentio bonorum Patris non datur aduerſus Filium pro alimentis, concl.89.n.48.

Fallit, vbi ageretur de legitima, ibidē, & prius concl.42.n.709.

Non datur hæredi pro eius creditis, quando ea non ſunt liquida; ſed ſolum pro concurrenti quantitate liquidorum, concl 36. nu.25.& pulchra vide in hac materia, in concl 91. ſub nu.7.

Conceditur aduerſus depoſitum, licèt compenſatio prohibeatur, concl.128.n.822.cum ſeqq.

Ea facilius conceditur, quàm acquiſitio de nouo, concl. 37.nu. 27. & ibi ratio aſſignatur, & concl 48.n.55.concl.102 n.8.& concl.119 ſub n.54.

Quando, & in quibus caſibus detur, vide concl 45.n.18.& ibi multa, & concl.91. ſub num.7.

Illa ſcripturarum penes creditorē eſſe debet, concl.123.nu.132.

Retinendæ poſſeſſionis iudicio agenti obſtat exceptio rei iudicatę in petitorio, concl.78. nu.103.

Retineri non poteſt vna res pro alia concl. 91. num 7.

Retineri, quando poſſint animalia, ob damna ab eis data, vide concluſ. 108. num.41. cum ſeqq. & in Verbo Animalia.

Retineri, quando poſſit res magni valoris pro modico credito, vide concl 119.n.63.

Retineri, quando poſſint ſcripturæ à Procuratore prò his, quę impendit pro Domino, vide concl.60.ſub nu.21.

RETIA tendere in alieno territorio non licet, niſi venia petita, concl.108 ſub nu.58.

RETRACTVI, quando cenſeatur renunciatū, vide concl.62.ſub nu.48.

In eo præfertur ille, qui habet ius potentius.& maioris portionis, etiam quòd alios non pręueniat, concl. 62. ſub num. 22. & vide prius nu.18. cum ſeqq.

Et quando ſit pręferendus magis indigens, vide concl.62. ſub n.27. remiſſiuè.

Quando paruus ſitus in eo maiori prępaleat, vide concl.62.ſub nu.27.

Retractus habet locum in pacto retrouendendi. adiectionis in diem, ſiue legis cōmiſſorię ibi ſub n. 30. & ibi ratio aſſignatur.

Nō habet locum in Palatijs magni pretij, quę nobilitatem familiæ conſeruant, ibi n.36.& concl 89 n.528.

Non habet locum in Molendinis, neq; in nauibus, & ſimilibus in Italia, vbi ea pro mobilibus habentur; at ſecus in Hiſpania, concluſ.62. ſub n.19.

Non habet locum in re vendita conditionaliter, vel pignorata, niſi eſſet tanti pignorata, vt nulla ſpes eam reluendi remaneret, ibi ſub nu.30.

Non habet locum in alienatione facta à minore, quia per eam non dicitur tranſlatum Dominium, ibi ſub n.48.

Illius priuilegium competit etiam Iudeo, vide ibidem.

Et, vt locum habeat, quid requiratur, & quid ſit probandum, vide ibi n.19.

Retrahendi ius non poteſt conſors, vel vicinus in alium transferre, niſi etiam rem ipſam vicinam cedat, ibi ſub n.29.

Illud non poteſt alienari, etiam in ſuum hæredem, quando Statutum adeſſet, vt illud, neq; cedi, neq; vendi poſſit, concl. 62 ſub num.29.

Et indiuiduum dicitur, tanquàm continens rem tradi, & propterea vnicuiq; inſolidum acquiritur, & eſt præoccupationi locus, ibi num.39.

Retrahere volenti non præiudicat Scientia venditoris, niſi fuerit ei facta denunciatio, ſeù intimatio perſonalis in tantum, quod neq; ea facta domi ſufficiat, concluſ.62. ſub num. 46.& 47.

Retrahere volens non tenetur inhibere emptori, ne fiant impenſæ, vel melioramenta; cum tempus datum à Bulla ad retrahendum pro interpellatione habeatur, concl.62. ſub num.49.

Retrahi non poteſt pars rei vnico pretio venditæ, ſed tota; licèt ſecus, ſi vna pars fundi eſſet pluribus vendita, concl.62 ſub n.39.

RETRODONATIO ſi fiat ex temporis interuallo requirit ſolemnitates in donatione neceſſarias ; ſecus verò ſi incontinenti fieret, concl.86.nu.149.

RETROVENDITIO cenſus, quando fit, tunc Mulier, vel Minor, aut eorum Procuratores pretium recipere, & quietationem facere poſſunt, ſine ſolemnitatibus. concl.89. n.195 & 244. vbi ratio aſſignatur.

In Retrouenditione, an ſit neceſſarius nouus conſenſus, ſi res cũ conſenſu Domini vendita fuit, vide concl.154.n.34.cum ſeqq.

REVELANS ſecreta cauſæ, & dicta teſtium anrequàm fiat publicatio falſum committit, concl.60. n.48.

REVERENTIA maior debetur per filium Patri, quàm è conuerſo, ſed maior ſubuentio debetur filio, quàm Patri, ſi omnes eſſent in neceſsitate conſtituti, concl.42.nu. 360.

REVISIO cauſæ, quando conceditur idem operatur, quod appellatio, concl.128. n.436.

Et quando cõceditur, ea etiam non refectis expẽſis admittitur, concl 128.ſub n.439 & 711.

Illa an cenſeatur prohibita, vbi eſt prohibita appellatio, vide ibi nu.701.cum ſeqq.

Datur etiam ſi appellatio ſit deſerta, quando tamen deſertio eſſet, ob modicum tempus inducta, concl.128.n.703.& 704.

Ea vim appellationis non obtinet, concl. 165. nu. 73.

Illa cauſarum de ſui natura earum executionem ſuſpendere non debet, concl. 165.n.72. & 80.

Ex eiſdẽ actis, & præſertim in interlocutorijs fieri debet, concl.128.ſub nu.704.

Sed ex iure communi non datur, quando tres conformes adeſſent, ibi n.709.

Secus autem, quando illę tres non eſſent omninò conformes, ibi nu. 710.

In dictę Reuiſionis cauſa tempora fatalia non currunt, ibi nu.707.

Contrarium ibi nu.708.

In ea, quis non eſt audiẽdus, niſi ſolutio eo, ad quod per Sententiam fuit cõdemnatus, concl.65.nu.80.

Reuiſio reuiſionis datur, etiam ſi in reſcripto Principis caueatur, vt vnica tantum reuiſio detur. concl.128.n.706.

REVOCARE nõ poteſt hæres bona feudalia, pro dote obligata, concl.87.n.66.& 67.

Reuocari non poteſt feudum, ſi fuerit à creditore executum in ſubſidium bonorum burgenſaticorum, & venditum, impetrato prius Regio aſſenſu, plus offerenti, concl.87.n.68.

Reuocatio attentatorum, vide Attenta.

Reuocatio executionis fieri poteſt vnica ſentẽtia, quãdo vnica ſententia ipſa executio fuerit ordinata, concl.′4.n.17.

Contrarium ſeruatur de ſtylo Curiæ, ibi n.18.

Illa feudi alienati, quando, & quomodo fieri poſſit ab agnato, vide concluſ.87. nu.61. & 62.

An, & quando fieri poſſit, pendente impetratione Regij aſſenſus, vide ibi num.63. cum ſeqq.

Reuocationis feudi non eſt habenda ratio, quãdo feudatarius dolosè ſe geſſit, concluſ. 87, num.65.

Illa feudalium bonorum à teſtatore alienatorum, pro reſtitutione dotis, & antefati, per hæredem obtenta, non nocet vxori defuncti, ibi nu.66.

Feudi facta in vim conſtitutionis Regni ſpectat ad Dominum vtilem, non autem ad directum, ibi n.72.

Et quando eſt facienda non ſufficit oblatio Verbalis, ſuper reſtitutione recepti, ſed reſtitutio realis, præuia tamen ipſa oblatione, eſt neceſſaria, ibi n.73.

Generalis legatorum non compræhendit illud alimentorum, concl.89.n.544.

Illa indultorum Epiſcopo conceſſorum non compræhendit alternatiuam, niſi in ſpecie derogetur, concl.97.n°15.

Mãdati procuræ vnius procuratoris, qui eſſet effectus Dominus litis, quando fieri poſſit, vide concl.60.n.21.

Non datur in officijs alienatis, veluti fit in feudis, concl.87.n.69.

Per alienantem facta de re redditia feudi non ſubſiſtit, ibi n.70.

Reuocatio rei alienatæ à defuncto, quando ſit illa res concedenda hæredi, ob affectionem vide concl.73.n.26.cum ſeqq.

Reuocatio Sequeſtri, vide Sequeſtrum.

REVM defendere à morte, etiam cum cauſa minus iuſta pium eſt, nec defendens peccat, niſi reus eſſet pernitioſus, concl.60.n 79.

Reo quod licet in iudicijs, licet quoq; actori, vt æqualitas inter eos ſeruetur, concl.44.nu. 50 & ſeqq. & concl.128.c.733.& 737

Illi ſemper fauorabiliores ſunt leg s.qu n actori, ita vt ſemper in dubio pro eo ſit iudicãdum, concl.44 n.55.& 64.cum ſeq. concl.86. n.221.concl.119.n.54. concl.129.ſub n.336. & concl.148. ſub n.125.

Fallit tamen, vt in concl.44.n.57.

Conuentus, quando præſtare teneatur alimẽta, & expẽſas actori, qui ob inopiã litẽ proſequi non poteſt, vide concl.89. n.523. cu ſeq.

Exceptionibus pluribus, etiam contrarijs vti poteſt, concl.35.n 24.

Fallit tamen, vt ibidem.

Licèt eſſet ob termini lapſum excluſus, nihilominus, ſi actor iterum quicquã contra illum producere velit, audietur quoq; reus contra ipſum excipiendo, concl.148.n.125.

Non poteſt in executione ſententię ſe defendere contra Miniſtrum iuſtitiæ, abſque la peccati, concl.59.nu.54.

Quando ab expenſis abſolutus cenſeatur, vide concl 128.nu.160.

Originarius, quando dicatur, & quando a , vide concl.44.nu.89.

Quando nullum genus exceptionis probare debeat, ibi nu.60.

Quo-

Quomodo ſuam exceptionem probare debeat in iudicijs, & quomodo in illis ſe ingere debeat, vide concl. 44. ferè per tot. & in Verbo Actor.

Quando, & quomodo reconuenire poſſit actorem, vide in Verbo Reconuentio.

Repulſus ab agendo, non cenſetur repulſus ab excipiendo, concl. 148. n. 125.

Si in appellatione vincat in caſu venditionis factæ ſub haſta non habet act onem contra legitimum emptorem, ad illius rei relaxationem, ſed tantummodo condictionem ad prętium cōtra victum habet, concl. 157. ſub n. 9.

Quod ſi fuerit proceſſum, per viam adiudicationis? vide ibidem.

Si in cauſa appellationis aliquid de nouo producit, etiam actori ad id elidendum de nouo deducere licebit, concl. 128. n. 258.

Si in ſecunda inſtantia velit fabricare materiā conſuetudinis, ex productis per actorem in prima, videtur prima facie calumnioſè ſe gerere, concl. 148. n. 356.

Si poſtquàm fuit accuſatus alienationem bonorum fecerit ea ſuſtinebitur, ſi fuerit facta pro æris alieni ſolutione, concl. 87 n. 84.

REX dicitur à rectè regendo, & ſicut rectè gerendo nomen Regis meretur, ita peccando illud amittit, concl. 165. n. 17.

In ſuo Regno, & extra Cardinales præcedit, ſed in Sacro Conciſtorio, vel Cappella Papæ, poſt primum Epiſcopum, vel poſt Antiquiorem Cardinalem Præsbyterum ſedere debet, concl. 137. ſub n. 27.

Si non faciat iuſtitiam ei per Vaſallos reſiſti poteſt, concl. 165. n. 110.

Licèt tirannus, tamen non poteſt per Vaſallos interfici, quamuis aliqui contrarium ſentiant, ibidem.

Vaſallo feudum vendenti conſentiens totum ius ſuum remittere videtur, concl. 154. num. 116.

Ille Franciæ non dicitur prorſus perſona laica, & propterea Archiepiſcopatus, & Epiſcopatus, ſede vacante, ad illius manus reducuntur, concl. 138. ſub nu. 91. & ibi plures rationes aſſignantur.

RIGOR iuris non eſt relinquendus, vbi æquitas, vel alia rationabilis cauſa non concurrit, concl. 135. n. 7.

Quando æquitati præferatur, vide concl. 65. n. 20. cum ſeqq. & in Verbo Æquitas.

Quādo per clauſulam Arbitrio Rotæ remiſſus cenſeatur, vide concl. 135. nu. 3. cum ſeqq. & in Verbo Clauſula.

RIPÆ fluminis ſæpè pro confinibus aſſignantur, & quando ſunt fructiferæ menſurari debent cum agro, præſertim, ſi eſſent ampiæ, cum, tunc potius agri, quàm ripæ dicantur, conclul. 38. n. 59.

RITVS Magnæ Curiæ Neapolis ſuper exceſſibus Officialium comprahendit omnes, tàm Regios, quàm etiam illos Baronum, concl. 167. n. 86.

RIXA quando præſumatur ſecuta cauſa litis, vide concl. 83. num. 2. cum ſeqq. & in Verbo Alexandrina.

ROTA abſoluere ſolet excommunicatos in feſtiuitatibus Sanctiſsimę Natiuitatis, & Reſurrectionis Chriſti, etiam non cognita cauſa, ſed cum reincidentia, concl. 10. n. 13.

Confidere ſolet multum de Procuratoribus, concl. 148. ſub nu. 389.

Eius Arbitrium quid operetur, vide concl. 65. n. 3 concl. 135. per tot. & in Verbo Arbitriū.

Illius Tribunal dicitur inter cętera ſupremum, concl. 168. nu. 4. & 41.

Rotalis inhibitio, ſiuè ſit iuſta, ſiuè iniuſta ſēper eſt timenda, concl. 168. n. 42.

Extende, & declara, vt n. 43. cum ſeqq. & vide in Verbo Inhibitio.

In materia alimentorum non procedit rigorosè, & per apices iuris, ſed ſeruat æquitatem, nec plenas probationes requirit, concluſ. 89. n. 40. & 110.

Ea More Angelico ſemper æquitati inhæret, & rigorem aufugit, concl. 42. n. 358. & concluſ. 65. n. 2.

Ad illam cenſentur deuolutæ omnes appellationes, quę ad Papam fiunt, concl 128 n. 221.

Multum de rigore iuris detrahere poteſt, & præſertim æquitate, vel alia rationabili cauſa ſuadente, concl. 135. n. 93.

Paſſim denegare ſolet remiſſoriam ad reprobandum id quod perſcripturas fuit probatū, concl 120 n. 40 & concl. 123. n. 111.

Quando eſt ei datum arbitrium pro ſanatione nullitatis examinis teſtium, ipſius arbitrio, ſolet de facili pro ſuo arbitrio reſpondere, concl. 120. n. 45. & concl. 135. n. 30. cum ſeqq.

Rem iudicatā non attendit, concl 168. n. 35.

Declara, & extende, vt n. 36. cum ſeqq.

Quare aliquando non ſit ſibi conſtans, & a reſolutione iam facta recedat, vide concl. 168. num. 2.

Sententias extra eam, & in partibus latas curare non ſolet, ibi n 30.

Maximè ſi ſentētia eſſet in contumaciam lata, ibi nu. 31.

Fallit primo, ſi de earū iniuſtitia appareret, quia tunc illas exequi ſolet, ibi n. 32.

Fallit ſecundo in ſententiis latis ab Inquiſitoribus hęreticę prauitatis, concl. 168 n. 33.

Verba, & mentem Papæ in reſcriptis interpretatur, & eſt in hac quaſi poſſeſſione ſciente, & patiente, imò volente Papa, ibi n. 3.

Illius opinio illi communi doctorum eſt præferenda, concl. 168. ſub nu 1.

RVSTICI arma deferre non poſſunt, concluſ. 143. nu. 33.

Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 46.

Ruſticus, Minor, Mulier, & ſimiles in multis excusātur, quia cū facilè decipi poſſint, idcò leges illis maximè fauent, concl. 56. nu. 304.

Ruſticus, Minor, & mulier excuſantur, ſi infra decem dies non appellant, concl. 129. num. 131. & 176.

Fallit, quando copiam peritorum habere potuiſſent, ibi nu. 32.

S

SACERDOS an, & quando debeat eſſe actu, qui præſentatur ad beneficium, tempore præſentationis, vel ſufficiat, ſi ſit talis habitu, & potentia, vide concl. 16. n. 52. cum ſeqq & concl. 42. nu. 110.
Solus eſt capax curæ animarum, concluſ. 37. num. 43.
Illius officium eſt Sacrificijs, & Orationibus vacare, concl. 143. ſub n. 41.
Eius teſtimonium vim duorum teſtium habet, concl 155. ſub nu. 63. & concl. 156. ſub num. 15.
Sacerdotium requirit ætatem annorum viginti quinque, vel ſecundũ aliquos viginti quatuor completorum, concl. 72. n 67. & 68.
SACRÆ res, & religioſæ non ſunt in Dominio, alicuius, concl. 38. n. 23.
Sacra prophanis immiſcere non debemus, concl. 156. n. 15.
SACRILEGIVM commitens in Eccleſia, illius immunitare non gaudet, ſi poſtea, ob aliud delictum ad eam confugiat, conclu. 127. n. 14. & 15.
SÆVITIA Patris, quando eſt talis, vt Filius ſeorſum inhabitare cogatur, tunc Filius vnà cum eius vxore, & liberis ſeorſum alimenta recipere debet, concl. 89. n. 138 & vide latè in Verbo Alimenta.
Sæuitiam allegans, ob quam ſeorſum inhabitare cogatur, eã probare tenetur, concl. 89. n. 143.
Declara tamen, vt ibi nu. 144.
Sæuitia viri in vxorem, quomodo probetur, concl. 134. n. 33. cum ſeqq.
SALARIVM Aduocatorum adeò eximij laboris eſſe dicitur, vt propterea vix æſtimationẽ recipiat, & illud dicitur etiam honorarium, ſiue palmarium, concl. 60. nu 7.
Illud Aduocato debetur, etiam quòd non fuerit conuentum, ſecundum cauſæ magnitudinem, & loci conſuetudinem, & pro modo laborum, ac pro rata Conſilij arbitrio Iudicis, concl. 60. nu. 8.
Declara. vt nũ. 16.
Fallit quãdo nõ fuerũt ſpecificatę cauſę, & ſeruitia in quibus ille inſeruire deberet, ibi n. 25
Illud Aduocato debitum olim excedere non poterat ſummam centum aureorum, ſed hodie excedere poteſt, arbitrio Iudicãtis, concl, 60. n. 13.
Illi debetur, etiãm in principio cauſę, concl. 60 nu. 14.
Quid ſi ille intra annum obiret, vide ibi num. 15. cum ſeqq.
Debetur illi, etiam ſi infirmetur, concluſ. 60. num. 19.
Aduocato, & Procuratori adeò illud eſt debitũ, vt pro eo ſoluendo poſſit vendi feudum ex pacto, & prouidentia, pro quo defendendo ille elaborauit, concl. 60. n. 33.
Contrarium nu. 34.
Concorda vt ibidem.
Salarium, aut alimenta, quando debeantur Tutori, vel Curatori, vide concl. 89. nu. 475. cum ſeqq.
Conſiliario non debetur, quando non fuit cõuentum, concl. 60. nu. 24.
Conuentum, an debeatur Procuratori in Curia ſuas operas locare ſolito, ſtante reformatione Pauli Quinti, vide concl. 60. num. 35. & ſeqq.
Debetur vilibus perſonis, quæ ſæpè ſine ſalario inſeruire ſolent, quando probaretur, quòd iſti eſſent ſoliti operas locare, & alter illas cõducere, ibi n. 9. & concl. 156. ſub n. 31
Debetur etiam ſi is, qui illud prætendit mutuo recepiſſet pecuniam ab eo, cui inſeruiebat, concl. 156. n. 3. & ibi ratio aſſignatur.
Debetur Aſſeſſori, Aduocato, Procuratori, Sollicitatori, Notario, Tabulario, & Calculatori; licèt nõ fuerit probatum, quòd alter erat ſolitus operas conducere, alter verò locare, concl. 156. n. 31.
Extende, vt nu. 32, & 33.
Salarium debitum recipere poſſunt Arbitri in ſententiando, concl. 133. n. 139.
Duplex meretur ille, qui duplex officium gerit, licèt id aliquando fallat, concl. 60. num. 93. & ſeq.
Famulo non ſubtrahitur, etiam ſi infirmetur, ibi nu. 19.
Illud Medici, vel Magiſtri, quando veniat appellatione alimentorũ, vide concl. 89. n. 559. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Alimenta.
Non cenſetur remiſſum ex ſeruitijs, & mutuis reſponſionibus negotiorum vtilium, inter mandantem, & mandatarium; *Immò* nec ex amicitia, vel conſanguinitate, concl. 60. nu. 20.
Declara tamen, vt ibidem.
Non cenſetur remiſſum, per verba vrbanitatis cauſa, ex ſtylo Curialium prolata, quæ ſeruitium gratuitum annuerent, quia verba curialia non obligant, concl. 156. n. 32.
Non debetur illi, qui habuit à Domino victum, & veſtitum, vnà cum habitatione in Vrbe, concl. 60 n. 27.
Extende & declara, vt nu. 28.
Non debetur Procuratori ſua propria culpa reuocato, ſi tamen per Dominum illius culpa, vel negligentia probetur, concl. 60. nu. 29.
Non debetur à Tutore puellę, ob ſeruitia leuia, & non frequentia, aut diuturna, & facta ad delectationem, & otij euitandi gratia, concl. 89. n. 416.
Procuratori, ſiue Sollicitatori, an debeatur, ſi nihil in cauſa egerint, quando per eos non ſteterit, quominus ipſi operas præſtiterint, vide concl. 60. n. 22. & 23.
Procuratori non debetur, ſi obtulit eius ſeruitium gratis præſtare, ibi n. 26.

Con-

Contrarium in concl.156.nu 32.
Quando, & quomodo debeatur Vicario ab Epiſcopo, vel à Capitulo conſtituto, nec non Notarijs.& calculatoribus, vide cõcl.60.n.9.
Quando ex ſpacio trium annorum ſolutum præſumatur, & quando eius cauſa ſit appellabilis, item quoomdo in ea ſit procedendũ, vide concl.128.n.296.cum ſeqq.
SALTVS dicitur nemus habens arbores ratas, vbi feræ, venatores, & canes benè ſaliunt, concl.166.nn.66.
SALVIANI Sententia appellationem non admittit, concl.63.n.22. & ibi ratio aſſignatur, & concl.128.n.792.
Contrarium ibi nu.794.
Concorda vt ibi nu.795.cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
Eo agens, quando de fructibus ſatisfieri debeat, vide concl.78.num.55.cum ſeqq.& in Verbo Agens.
Item qualiter Dominium, vel poſſeſsionem debitoris probare teneatur, vide concl.157. nu.4.
In quibus differat ab Ægidiana, vide concl.63. nu.24.
Illud intentari poteſt contra bona ſita in territorio Imperij, extra iuriſdictionem Eccleſiaſticam, ibi num. 23. & ibi ratio aſsignatur.
Prouenità diſpoſitione Iuris congrui, & habet locum, vbicumque ius ciuile ſeruatur, concl.63.nu.23.
Et per ius offerendi tollitur, concl.157.num. 16.
Intellige tamen, vt ibi nu. 17.
Et quo tempore præſcribatur, vide concl. 89. ſub nu.438.
Illud, & hypotheca datur pro legato, concluſ. 128.ſub nu.134.
SALVS æterna, plus eſt optanda, quàm terrena ſubſtantia, ac temporale commodum, concl. 1, nu.118.
Salus Patriæ eſt anteponenda Saluti Patris, & Filij, concl.89 nu.197.
Salutem alterius nemo ſaluti propriæ præferre tenetur, concl.89.n.240.
Illi animæ ſemper conſulendum venit, concl. 89.n.237. & vide in Verbo Anima, & concl. 107 nu 4.cum ſeqq.
Salutis æternæ, quis immemor non tam facilè præſumitur, ex modico præiudicio, ſicut ex graui præſumitur, concl.56. nu.187.
SALVTATIO arguit amicitiam, vel reconciliationem, ſi prius inimicitia aderat, concl. 100 n 31.
SALVVS conductus poteſt à Principe vni concedi in ſuo ſtatu, nec tunc à creditoribus moleſtatur, concl.133.n 37.
SANÆ mentis, vel furoris ſigna qualia ſint, vide concl.48.n.69.cum ſeqq.
SANGVINEM proprium quilibet redimere tenetur, concl.26.n 87.
Extende id procedere, etiam ſi quis falſum iuraret, concl.59.n.56.& cõcl.169.n.5. & ſeqq.
SATISDARE non tenetur ille, qui immobilia, vel annuos redditus poſſidet, concl.113.nu. 18.
Pro aſſecuratione Iudicij, an, & quando quis teneatur, poſt litem conteſtatam, vide concl. 135.n.212.cum ſeqq.
Pro aſſecuratione iuſticij hodiè ab aula omninò receſſit, ibi n.218.
Plura, vide in Verbo Fideiuſſio.
SATISFACTIO celeris, quæ dicatur eſt arbitrarium Iudici, concl.134.n.21.
Qualiter, & quãdo ſit facienda, vt excommunicatus poſſit ad cautelam abſolui, vide concluſ.10.nu.1.14. & 15 & in Verbo Abſolutio.
SCANDALA ſunt euitanda, & lites dirimendæ, concl.2.n.20.
Scandalum eſt euitandum, ſi ſine diſpendio ſalutis æterne id fieri poſſit; aliàs potius ſcandalum eſt eligendum, concl.1.n.118.
Illud, quod aliter tolli nõ poteſt, eſt iuſta cauſa, vt Abbas, & Prælatus renũciare cogatur, ibidem.
SCHOLARIS, ſi dederit poculum amatorium alicui mulieri, vt amaretur ab illa, ſed ex eo mulier obierit, cum ſibi culpa imputari poſſit, arbitrio Iudicis punitur, concl.150. n.12.
Plura, vide in Verbo Studens.
SCIENTIA abſentis, quando ſufficiat, pro ratificatione, abſq; alio actu poſitiuo, vide concluſ.9.n.10.cum ſeqq.
Et in abſente facilè præſumitur circa ea, quæ commodum, & vtilitatem afferunt, ibi n.11.
Limita, & declara, vt n.12.cum ſeqq.
Illa affinitatis non præſumitur inter abſentes, concl.76.n.17.
Et inter ſponſos, vel conſanguineos, quomodo probetur, vide ibid. remiſsiuè.
Illa Capituli requiritur ad inducendam ratificationem alienationis rei Eccleſiæ, per Procuratorem nulliter factæ, concl.85.n.31.
Certa, & indubitata omnium qualitatum, & circumſtantiarum eſt neceſſaria, vbi agitur de iure alicuius, & præſertim minoris, & mulieris, amittendo, concl. 17. ſub num.49. concl.84.nu.26. & 49. concl. 128. num.614. concl.129.nu.182. concl.131.nu.55.& 60.& concl.139.n.30.
Extende id præcipuè procedere in iuriſdictionalibus, concl.139.nu.29.cum ſeqq.
Certa, ſiue in generali, quando Princeps aliquid concedere dicatur, vide concl. 165. nu.47.
Certa, & indubitata, vbi requiritur, tunc præſumpta ex præſentia non ſufficit, concl. 129. nu.189.& ibi ratio aſſignatur.
Sed quid in iudicialibus? vide ibi nu.88.
Competens requiritur in Prælato, cum hodie illa ingens non reperiatur, concl.1. n.118.
Scientiæ competentis defectus eſt iuſta cauſa, vt Abbas, & Prælatus officium ſuum renunciare cogatur, ibidem.

Illa, & conſenſus præſumitur in eo, qui interfuit negotio, concl.129 nu 188.
Illa , & contrauentio inducit contemptum,& contemptus dolum.concl.111.ſub nu.29.
Ea, & patientia in præſcriptione Iuriſdictionis eſt neceſſaria,concl.1-n.158.
Scientia & patientia non dicitur conſenſus , vel voluntas,ſed conſcientia, & non comprehēditur ſub Statuto mentionem de conſenſu faciente , concl.129.ſub n.185.
Scientia & patientia Domini in eo, vt pro eo, quis vti Procurator compareet mandatum procuræ operatur, concl. 142.ſub n.64.
Explicita omnium qualitatum, & circumſtantiarum in contractu exiſtentium requiritur ad conſtituendum emptorem in mala fide , concl.85.n. 12.
Ea ex præſūptionibus arguitur, concl.9 n.15.
Fideicommiſſi , & prohibitionis alienationis in alienante res hæreditarias præſumēda venit,concl.89.n.27.
Illius,cōtra quem præſcribitur,debet eſſe certa,& indubitata omnium qualitatum, & circumſtanriarum,concl.1.n.159.
In antiquis eſt difficilis probationis, & propterea leuioribus probationibus eſt contenta,concl.120.n.47.
In pœnalibus debet eſſe certa,& indubitata , non autem præſumpta,concl.50.n 42.
Scientia, vbi requiritur expreſſa, túnc fama non ſufficit,concl.120.ſub n.121.
Eam alienantes probare tenetur , qui rē alienatam petere intendit,concl.84 n.29.
Eam allegans eam probare tenetur,concl. 26. nu.4.
Item illam Principis allegans eam probare renetur, concl.86.n.107.
Ea Papæ eſt neceſſaria in alienatione rei Eccleſię,vt ea dicatur ſolemnis,concl.85.n.271.
Item eſt neceſſaria in alienatione rei Eccleſiæ. ſi de eius præiudicio agitur; ſecus ſi de eo inferioris,ibi nu.272.
Illa Principis,an ſit ſufficiens,ad hoc,vt conſtitutio ab eo facta , vel confirmata dicatur per contrarium vſum abrogata , vide concl. 86 n 105.
Ea Principis , vel Papæ, quid operetur circa validitatem gratiæ , & ex quibus probetur, vel præſumatur , vide concl.165.nu.27.cum ſeqq.
Præſumitur in eo , qui indagari tenetur , cum paria ſint ſcire, vel ſcire debere, concluſ.48. nu.45.
Præſumitur ex cohabitatione, conuerſatione , & bonorum cōmunione, etiam in actis momentaneis, & non ſucceſsiuis, tātantū, quod ignorantiæ allegatio non ſufficit , ſi tamen agatur de pœna pecuniaria; at ſecus ſi de corporali, concl.101. ſub n.16. & concl.109. ſub nu.29.
Præſumpta ſufficit ad inſurrendam pœnam pecuniariam , ſecus ſi agatur de corporali , concluſ. 101. ſub num. 16.
Et quando idem operetur , quod ipſa denunciatio, vel inhibitio , & quando non , vide concl.160. ſub n.55.
Illa Sententię debet eſſe certa, per intimationem perſonaliter factam , vt quis ab appellando elapſis decem diebus excludatur, nec ſufficit domi eam intimari, concl 128. num. 614.& concl.129.n.182.
Contrarium, concl.129.n.183.
Illa teſtamenti non infert ſcientiam fideicommiſsi, ſeu aliarum qualitatum in teſtamento contentarum,concl.84.n.175.
Viri nō præſumitur de adulterio,per eius vxorem perpetrato , concl. 59. n.28.& ibi ratio aſsignatur.
Scire omnia eſt potius Diuinitatis, quàm humanitatis,concl 60.n.84.
Plura vide in Verbo Ignorantia.
Scire,vel ſcire debere paria ſunt,concl.129 ſub n.192.& ibi plura in hac materia .
SCHISMA cum hæreſi dicitur, quando multi erigerent capita contra Romanam Eccleſiā, nouam Sectam , & noua Statuta facientes , concl.87.nu.79.
Sciſmaticus quis dicatur largiſsimè loquendo , vel largè, ſtrictiſſimè,& ſtrictè. Item, qui ex illis dicantur hęretici,& excommunicati,videlatè in concl.87. n.78.& 79.
Sciſmatici cum hæreſi à Laicis puniri poſſunt, etiam degradatione non ſecuta , & in bello capti furca ſuſpendi debent,concl.87.n.80.
Sciſmaticus,ſi aliqua bona alienet,alienatio nō tenet, niſi ſit cum eo diſpenſatum , concl.87, num.77.
SCOLARIS , quando repetat impenſas factas in ſtudijs, vide concl.89.n. 129.
SCRIBÆ, & actuarij,in quibus differāt a tabularijs,ſiue Notarijs,vide concl.147.ſub nu.6.
SCRIPTVRA ad fauorem Scribentis non probat, quātumuis ille priuilegiatus exiſtat, concl.123.n.13.
Extende,& limita,vt nu.14 cum ſeqq.
A notario facta, vti ab amico non dicitur publica,ſed priuata,concl.123. nu.77.
Extende,& limita,vt nu.78.cum ſeqq.
A Notario ſubſcripta, cum ipſius ſigno , & poſtea in vim compulſorialium parte citata ab Archiuio extracta plenam fidem facit , concl.123.nu.133.& concl. 141. nu.16.
A Notario ſubſcripta , & eius ſigno ſignata & continens clauſulam (Actum) vti perfecta plenè probat, concl.123. num.135.& concl. 141.nu.26.
Antiqua concurrente illius obſeruantia plenā fidem facit,concl.123.n.104.
Sed obſeruantia non concurrente,ſemiplenā tantum probationem facit,ibi nu.106.
Antiqua ex Archiuio extracta,etiam contra tertium probat, concl.123.n.108.
Antiqua in materia confinium probat, præſertim, ſi ſuper hoc ſit celebrata, concl.120. n.124.& concl.103.n.209.
Antiqua maiorem fidē meretur, quàm teſtes, concl.

concl.120.nu.39 & concl.123. num.110.
Antiquiſsima recognitione non eget. concluſ. 120. num.58. & 68. cum ſeqq. & concl. 123. nu 107.
Et, vt talis dicatur centum annos excedere debet, concl.120. ſub nu.52.& concl.123.nu. 107.
A Patre facta inter liberos probat, ſi tamen de illius vero conſenſu conſtet, etiam ſi dies, & Conſul deficiat, concl. 123.nu.93. cum ſeqq.
Fallit ſi ex ea magna inæqualitas inter filios oriretur, ibi n.97.
Benè recognita non dicitur, niſi teſtes deponant ſe fuiſſe præſentes, & vidiſſe eam ſcribere, ibi n 30.
Quid ſi tantum deponant notam habere manum ſcribentis, & aliàs vidiſſe eum ſcribere? vide ibi nu 131. & ſeq. & num.45. cum ſeqq. & 90.cum ſeqq.
Benè recognita, & probata illa dicetur; ſi teſtes rem geſtam narrent deponentes ſe vidiſſe pecuniam numerari, & omnia ipſis præſentibus, videntibus, & intelligentibus fuiſſe geſta etiã ſi non ſint ſubſcripti, & multò magis cum ſubſcriptione, concl 123 nu.50. 65. & 89.
Carens clauſula actum, quando iuuari poſſit, vide concl 123.ſub n.81.remiſsiuè.
Confeſſoria de recepto ſubſcriptionem trium teſtium non requirit, quando præſertim cum publico Inſtrumento conueniret, concl.123. nu.64.
Contra ſcribentem probat, licèt ab eodem non ſit ſubſcripta, concl.123.n.11.
Contra ſubſcribentem omninò probat, etiam ſi ſit tota à tertio ſcripta concl.123.n.10.
Cum ſigno Titij dicitur ipſius Titij, concl.144. ſub nu.42.
Diuerſo atramento ſcripta, non per hoc ſuſpecta redditur, ſi tempore illius confeſſionis plura atramenta, ibi adeſſe potuerint, concl. 123.nu.155. & vide concl.125.num. 20. 21. & 22.
Sciptura ante motam litem extractæ compulſorialibus non indigent, concl.123. n.123.
Comparatio illius ad condemnandum non ſufficit, ibi n 36.
Illæ, & ſculpturæ in tabulis æreis, & lapidibus marmoreis repertę fidem faciunt, ibi n.98. & concl.120.n.80.
Illius identitas vera non probatur, licèt teſtes dicant vidiſſe debitorem ſubſcribere cum ita poſſit imitari manus ſcribentis, vt manus imitata, ab imitãte vix dignoſci poſſit, concluſ.123 n.34.
Immemorabilem ſcripturæ non probant, niſi eſſent vltra centum annos, concl.120.n.18. & vide latius in Verbo Immemorabilis.
In Archiuio repertæ contra tertium probant, concl.120.n.119.
Contrarium, ibi nu.120. & vide in Verbo Archiuium.
Informes, quando faciant adminiculum, vide concl.55.n.21.&.n.23.& concl.129.n.455.
In Archiuio exiſtentes per legitimum Archiuiſtam, abſq; vlla ſolemnitate exemplari poſſunt, concl.123. n.121. & concl.141.n.116. cum ſeqq.
Fallit, vt d.concl.123 n 122.
Sed ex Archiuio extractæ non probãt, ſi partes Archiuio non ſubſint, nec extra territorium, ibi n.117 & ſeq, & concl. 141. n.10.
Fallit tamen, vt concl.123.num.119.& concl. 141.num 11.
In Archiuio poſt motam litem repoſitæ, neq; inter ſubditos probant, concl.123.n.124. & concl.141 n.15.
Declara, vt d.concl 123 n.131. & concl.141. nu 16.cum ſeqq.
Sed ex Archiuio extractæ, vt probent, quid requiratur, vide concl.123.nu 123.cum ſeqq. & concl.141.n.5.& 16. cum ſeqq.
Melius probant, quàm teſtes in antiquis, cõcluſ.129.n.39.
Non faciunt fidem ad fauorem Scribentis in materia alimentorum, etiam ſi ſcribens eſſet Tutor, vel Curator, maximè, quando de magnis impenſis agitur, concl.89.n.541.
Illarum non recognitio, quandocumq; etiam in allegationibus iuris, immò in gradu appellationis opponi poteſt, concl.129 n.71.& concl.123.n.29.
Ob carentiam clauſulę actum prorſus imperfectę dicuntur, concl.123. ſub n.137. & concluſ.141. ſub n.28.
Probari poſſunt, ſi adminiculis iuuentur, concluſ.55.n.20.
Illæ, quæ alijs abſentibus ſcribi ſolent, quando ſunt recognoſcendæ, non eſt neceſſe, vt teſtes dicant ſe vidiſſe eas ſcribere, concluſ.72. num.7.
Et quæ in actis non reperiuntur præſumuntur, ex officio ablatæ ab eo, qui intereſſe habebat, vt non reperirentur, concl.48.nu.3. & concluſ.104.n.16.
Sed quomodo earum amiſſio probetur, vide in Verbo Amiſſio, & concl.104.
Et in Scriptura amiſſa illud in ea præſumitur adeſſe, quod non reperitur, vt ibidem.
Illi, quando fides detrahatur, vide concl.123. nu.112, remiſſiuè.
Eius recognitio non nocet tertio, licèt à cõfitente, ſeu recognoſcente ius habeat, ibi num.8.
Et probata cenſetur, quando ſuper ea fuiſſet iudicatum, ibi num. 56. vbi ratio aſſignatur.
Fieri non debet coram Iudice incompetenti, ibi ſub n.73.
Et in criminalibus, quomodo fiat, vide ibi nu. 73 remiſſiuè.
Reperta in filcia non authentica, ex fide aliarum ſuppleri debet, ſi in aliquo deficiat potius, quàm ex ea fides cæterarum ſubuertatur, ibi num.116.

Facta

Facta de manu tertij aſſerentis illam de mandaro vtriuſque partis cõfeciſſe probat ſi ſcribens nullum intereſſe habebat, etiam, ſi ab vna tantum parte fuerit ſubſcripta, concluſ. 123. nu. 26.

In illa fraudis ſuſpicio tollitur, ſi teſtes affirmẽt de viſu ſcripruram ſuiſſe confectam die, & anno de quibus in ea, concl. 123. n. 51. & 65.

In ea fraus nõ præſumitur, ſi ad fauorem illius, qui eam ſcripſit nullum commodum intercedat, concl. 123. ſub nu. 65.

Imperfecta non probat, etiam quòd ſit manu Norarij ſcripea, & alia requiſita habeat, cõcl. 123 nu. 134 & concl. 141. nu. 23. vbi ratio aſſignatur.

Indubitata eſſe debet, vt ex ea ad litterarum comparationem deueniri poſſit, concl. 123. nu. 39.

Informis probat, quando plures coniecturæ illam adminiculantes concurrunt, concl. 123 nu. 105.

Informis probat, ſi nihil à parte fuerit oppoſitum, concl. 141. n. 31.

Item probat, ob obſeruantiam poſt illius extractionem ſubſecutam, ibi nu. 32.

Illa, in qua adſunt teſtes, & clanſula Actum non requirit de ſubſtantia ſigillum, & ſubſcriptionem Notarij, concl. 123. n. 114.

Fallit ſi ea fuiſſet reperta in folio ſeparato à libro, filcia, aut faſciculo aliarũ rogationum, ibi nu. 115.

Ea, in qua reperiuntur appoſtillæ, intetlineaturæ, vel cancellationes, quando probet; Vide in Verbo Apoſtilla, & concl. 125.

SCRIPTVRAM alterius apoſtillans, vel interlineans falſum committit, concl. 125. n. 12.

Approbare quis videtur, quando ea fuit ad illius inſtantiam ab aduerſario producta, & contra eam nihil opponit, concl. 131. nu. 43. & 44.

Scriptura Mercatorum, vel ſimilium, contra tertium probat, concl. 123. nu. 9.

Eam falſam producens, vltra pœnam falſi, etiã pro confeſſo habetur, concl. 123. n. 162.

Illam non ſubſcribens conueniri non poteſt, concl. 123. nu. 23.

Priuatam approbare quis cenſetur, quando non contradicit, & pręſertim, ſi eam ſępius in manibus habuiſſet, concl. 123. n. 28.

Contrarium nu. 29.

Priuatam producens illam amplius impugnare non poteſt, concl. 123. nu. 18.

Fallit tamen, vt ibi nu. 19.

SCRIPTVRAM producens, ad hoc, vt de falſo argui poſsit, eſt prius citandus ad declarandum, an ea vti velit pro bona, legali, & fidedigna, concl. 123. num. 156. & concl. 148. in fine.

Et tunc reſponſio qualis eſſe debeat, vide dicta concl. 123. num. 157. cum ſeqq. & in Verbo Reſponſio.

Et quid in materia teſtium? vide concl. 148. in fine.

Scripturam, ſeu Apocam doloſè conficiens, ſeu lacerans pœna falſi punitur, concl. 123. nu. 154.

Illa non authentica, & ſimplex copia probat in odium ſurripientis ſcripturam authenticam, concl. 104. n. 17.

Illa non eſt modus inducendæ obligationis, ſed benè præſumptionem obligationis inducit, & ſic ſeruire poteſt ad probandum, non autem ad obligandum, ſi tamen aliquod adminiculum iungatur, concl. 123. ſub num. 6, & 22.

Non recognita, vti incerta ad fauorem ſcribẽtis non probat, concl. 123. n. 25.

Non reperta inter aliàs rogationes authenticas, licèt habeat clauſulam Actum; nihilominus in publicam formam redigi non poteſt, niſi id, fuerit à Iudice arbitratum, concl. 123. nu. 115.

Non reperta inter alias rogationes authenticas ſuſpicione non caret, ibidem.

Nulla, etiam teſtamentaria reperitur, quæ viã executiuam habeat, concl. 128. ſub n. 131. & vide etiam nu. 748. cum ſeqq.

Originalis, ex qua ſumptum eſt exemplum, ſi de recenti fuerit in Archiuio repoſita, & non in Protocollo, ſed in Folio volanti reperta, abſque ſigno Norarij non probat, concl. 123. n. 132. & concl. 141. n. 12. cum ſeqq.

Priuata ad fauorem abſentis, probat pręſertim de æquitate Canonica, ac ſtante probationis difficultate, ſine etiam, ſi eſſet adminiculata, concl. 123. nu. 12. 22. 84. & 103.

Ea, appellatione Inſtrumenti de propria ſignificatione venit; ſecus attento communi vſu loquendi, qui propriæ ſignificationi præfertur, concl. 123. nu. 142.

Donationem continens ipſam Donationem probat, concl. 123. nu. 82.

Ex conuentione partium, vim obligationis Cameralis habere poteſt, etiam quòd in illa non fuerit data facultas extendendi ipſam obligationem, concl. 123. nu. 143.

Extende, & declara, vt nu. 143. cum ſeqq.

Fauore pię cauſę, ſine teſtibus valet, concluſ. 123. nu. 96.

Fidem non meretur, niſi ſit cõfeſſata, vel teſtes deponant, ſe fuiſſe præſentes, & vidiſſe debitorem ſubſcribere, concl. 123. n. 145.

In Archiuio non exhibita non probat, etiam ſi ſit obligatione Camerali Vallata, concl. 123. n u. 74.

Et intra quod tempus in illo exhiberi debeat, & vt robur ab Archiuio recipiat, quid requiratur, vide ibi nu, 74. cum ſeqq.

In Libro Cedularum regiſtrara, vel in Libris Mercatorum, vel aliàs ſubordinata omni fraudis ſuſpicione caret concl 123. ſub n. 65.

Inter alias authenticas eiuſdem Norarij reperta, etiam ſi illius ſigno, & ſubſcripti one careat, nihilominus ab eo rogata pręſumitur, & ſic quod illam ipſe pro publica habuerit, concl. 123. nu. 113. & concl. 141. nu. 24. & 30.

Libel-

Libellum famoſum continens, an indicium ſufficiens ad torturam faciat, vide concl. 123. num. 34. in fine, & n. 35.

Licèt ſit recognita, non tamen executionem paratam, ſicut Inſtrumentum publicum meretur, ibi n. 42.

Non plus operatur, quàm viua vox ſcribentis in præiudicium tertij, at ſecus in illud ſui ipſius, concl. 123. nu. 20.

In ea non valet pactum, quòd debitor poſſit carcerari; licèt ſecus, ſi id ſit factum in Inſtrumento, ibi n. 146.

Probat, nedum contra ſcribentem, ſed etiam contra illius heredes, licèt ſit ſine teſtibus ſcripta, ibi n. 6.

Fallit tamen, quādo ea eſſet in forma memorialis, ibidem, & n. 22.

Pro ſcribente regulariter non probat, concl. 123. num. 5.

Amplia etiam ſi à d. ſcribente non ſit ſubſcripta, vt ibi n. 11.

Pro ſcribente facilè probat, quando ſcribens omnia in ea contenta obſeruare promitteret, concl. 123 nu. 17.

Quando aliundè veritatis adminicula habet recognitione non eget, concl. 123. n. 72.

Quādo à Statuto in omnibus illi publicæ æquiparatur, tunc paratam executionem, & omnes alios effectus publici Inſtrumenti habet, concl. 123. n. 53.

Declara tamen, vt ibi nu. 54.

Et quando de Iure communi ſcripturæ publicæ habeant executionem paratā, vide concl. 128. n. 748.

Quando eſt à tertio ſcripta, & à teſtibus, ſed nō à partibus ſubſcripta probationem inducit, ſi teſtes de partium voluntate, & mandato deponant, concl. 123. n. 83.

Quando de tempore celebrationis illius apparere poſſit, etiam ſine ſolennitate præfertur Inſtrumento, ſecundum ſuam anterioritatem, concl. 123. n. 58. & ſeq.

Extende eò magis procedere, quando Apoca eſſet trino teſte munita, concl. 123. n. 60.

Contrarium ibi nu. 59. & vide num. 84. cum ſeqq.

Quando eſt coniecturis adminiculata adeò probat, vt publico Inſtrumento in præiudicium poſteriorum creditorum ius, ex eo habentium, præferatur, concl. 123. num. 57. vbi ratio aſſignatur, & n. 65. & n. 75.

Declara tamen, vt ibi nu. 86 cum ſeqq.

Quando non agitur de ſuplenda ſubſtantia, & probatione perficienda in ſui ſubſtantia, ſed de ſupplendis teſtibus ratione fidei aliqualem præſumptionem facit, concl. 123. nu. 102.

Fallit vt ibi nu. 103.

Quando primordium veritatis habet, & de credito vero apparet, ad ſuſpicionem tollendam ſufficit fides illius, qui eam ſcripſit, cum recognitione, concl. 123. n. 66.

Extende & limita, vt n. 67 cum ſeqq.

Sed quando probet, vide in Verbo Annotatio, & concl. 112.

Et quando probat contra vnum, probat etiam contra alium habentem cauſam ab eo, concl. 123. n. 7.

Quando ſuſpicione antidatæ caret, tunc ille creditor præfertur, qui illi innititur, concluſ. 123. nu. 65.

Et quādo illa ſuſpicio excludatur, vide ibidem, cum num. ſeqq.

Ratione loci publici plenā fidem facit, concl. 123. n. 141.

Sigillo authentico roborata probat, ibi n. 99.

Extende & limita vt nu. 100. & 101.

Sine teſtium ſubſcriptione, ſed tantum per comparationem approbata ſemiplenè tantùm probat, concl. 123. nu. 43.

Tertio non nocet, quando non eſt à partibus ſubſcripta, neque teſtibus munita, concl. 123. nu. 21.

Et maximè, ſi eſſet ſine die, menſe, & anno, & in forma memorialis, ibi nu. 22.

Sed valdè iuuatur per fidem illius, qui eam ſcripſit, ac ſuæ manus recognitionem, maximè ſi ſit perſona à ſuſpicione fraudis aliena, ibi ſub nu. 65. & 66.

Vim obligationis Cameralis habens, non eſt exequenda, niſi prius ipſius obligationis, citata parte, fuerit facta extenſio, concl. 123. n. 147.

Vt exequatur, quomodo ſit procedēdum, vide concl. 123. n. 148. cum ſeqq.

Vt probet debēt in ea eſſe tres teſtes ſubſcripti, qui illorum ſubſcriptionem recognoſcere tenentur, aliàs cum inſtrumento non concurrit, ibi num. 38.

Vt probet, quando bonæ fidei probationem teſtium in ea ſubſcriptorū exigat, vide concl. 123. nu. 44. remiſsiuè.

Item quando non eſt ab aliquo ſubſcripta, ſed à tertio confecta, & à parte negata, vt probet, tunc, aut per litterarum comparationē, aut per teſtium depoſitionem, vel per vtrumque recognoſci debet, concl. 123. n. 61.

Sed recognoſcenda eſt per comparationem, quando alia probatio haberi non poteſt, concl. 123. ſub n. 61.

Recognoſci poteſt per duos teſtes viuos, ſi vnus ex tribus, qui in ea erant ſubſcripti ſit mortuus, concl. 123. n. 62.

Sed quando eſt recognoſcenda per comparationem, tūc debet produci tota, nec ſufficit partem illius oſtendi, ibi n. 63.

Recognitione non indiget, quando tempore illius productionis nihil de recognitione fuerit oppoſitum, ibi nu. 27.

Redditur ſuſpecta de falſo, ſi in ea teſtes mortui reperiantur ibi n. 62.

Reperta cum alijs habentibus clauſulam actum, & teſtes, & ad illas relationem habēs plenè probat, quia illa clauſula, & teſtes repetiti cenſentur, concl. 123. n. 136. & concl. 141. nu. 27.

I

In-

Intellige,vt in concl.123 n.137.& concl. 141. nu. 28.

Reperta in Protocollo alicuius Notarij; ſed à manu alterius ſcripta non dicitur authentica, niſi ſit ſcripta de manu Notarij, & de voluntate mea, concl.123.nu 138. & concl. 141.n 29.

Reperta in Camera Principis, ex conſuetudine fidem facere poteſt,concl.123.n.141.

Scripturarum comparatio aliquid operatur, etiam, quod dicta teſtium in contrarium vrgeant,concl.123. n.33.

Scripturas ædere in iudicio, quando quis cogi poſſit,& quomodo earum æditio ſit facienda vide concl.61.per tot.

Illa, ſeu apocha,aut illius exemplum regiſtratum,& recognitum in actis ſeruatis ſeruandis,& parte citata, abſque originalis productione probat,concl.123.n.140.

Si penes debitorem lacerata reperiatur,liberationem,& ſolutionem arguit, concl.123.nu. 152.& ibi ratio aſſignatur.

Declara tamen,vt ibi nu.153.

Si non ſit trino teſte ſignata, vel publica, aut de Archiuio publico ſumpta litterarum comparatio fieri non poteſt, concl. 123. nu. 39.

Vnius facilius contra ſit,quàm plurium,concl. 123.n.40.

Vt dicatur eſſe in forma probanti, opus eſt, quòd auctoritate Iudicis,& citata parte,necnon præuia illius recognitione compulſata fuerit,concl.123 nu.26.

In Scripturis auidatæ ſuſpicio non tollitur, ſi per teſtes,qui ſe ſubſcripſerunt, nõ recognoſcantur,concl.123.nu.37.& ſeqq.

Illi fidem ſolet augere mors,concl.112.n.11.

Scripturarum indicationi, quando ſit ſtandum, vide concl.104 n 17.

SCRVTINIVM ſiuè electio,ad hoc,vt valeat, quomodo ſit facienda, vide concl.128.ſub n. 522.& ibi remiſsiuè.

SECVLARIS non dicitur ſubditus Epiſcopi,niſi ratione admixtionis, & concomitantiæ delinquendo cum Clerico,concl.139.nu.35.

Sed tunc quomodo ab ipſo Epiſcopo puniri poſſit,vide ibidem.

Seculariƶatio per atteſtationem Papæ,qui eam fecit,vel per teſtes probari poteſt,concl.155, n.29.

SECVNDVS creditor, quando poſſit offerre debitum primo creditori, & ab eo rem adiudicatam renocare, vide concl.52. num.55, cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Anterior,& concl.119.

SECVRITAS conceſſa principali debitori, an dicatur quoque conceſſa fideiuſſori, vide in Verbo Dilatio.

SEDES Apoſtolica,ſi alienationem rei Eccleſiæ confirmet, ſupplet omnes ſolemnitates Epiſcopales, vel ſimiles,quæ in illa erant neceſſariæ,concl.85,nu 80.

Poteſt in primis appellationibus, & recurſibus, omiſſo medio cognoſcere,nedum inter perſonas Eccleſiaſticas,ſed etiam inter Laicos de re Spirituali, vel Eccleſiaſtica, ac etiã de rebus prophanis cunctantes, concl. 128. nu.201.

Sede vacante Archiepiſcopatus, Epiſcopatus, ceteræq; dignitates Eccleſiaſticæ ad Manus Regis Delphini reducuntur,ſicuti etiam bona ſpolij,concl.138.n.86.

Omnia Iuriſdictionalia in Capitulum tranſeũt, quę tamen competunt ratione naturali Epiſcopatus, ſecus in alijs alio iure accidentali competentibus concl.138.n.91.

SEDITIONES à fame incitantur,& vt illæ eui tentur armigeri ad annonam portandã ſunt alliciendi,concl.111.n.47.

Seditioſius nihil eſt Populo ieiuno, & famelico, ibidem.

SEMEL approbatus amplius reprobari non poteſt,concl.153.ſub n. 21.

Semel talis ſemper talis præſumitur,concl.128. ſub nu. 644.

SEMEN mutuans pro ſeminando agro locatori in fructibus rei locatæ præfertur, concl. 108.n.36.

Contrarium in concl.119,n.12.

Seminata, ſeu ſegetes damnificans ſortitur forum illius,in cuius territorio damnum fuit illatum,concl.108. n.52.

Et quomodo illud damnum veniat æſtimandum,vide ibidem,& in Verbo Damnum.

Seminis emiſſio,an ſit neceſſaria, tàm ex parte mulieris, quàm ex parte viri ad inducendam affinitatem,vel conſumandum matrimoniũ, ſiue ſufficiat ſolum, quòd illud viri ſit naturæ mulieris commixtũ,vide cõcl.76.n.4. cũ ſeq.

SENATOR vnicus hodie in Vrbe à Papa deputatur, licèt antiquitus eſſent centum, qui legis condendæ poteſtatem habebant,concl. 128.n.198.

SENECTVS Abbatis,per quam non poſſit ſuo muneri ſatisfacere,eſt iuſta cauſa,vt illi renunciare cogatur concl.1.nu.118.

Senectus eſt veneranda,concl.72.n.96.

In delictis aliquando excuſat, ibidem.

Contrarium habetur,ibi nu. 97.

Senex à pœna condemnationis in metallum liberatur,concl.72 nu.99.

Habet deſiderium luxuriçardens, ſed in eo potentia claudicat,concl.59.n.13.

Ille talis dicitur, qui eſt ætatis annorum quinquaginta,concl 89.nu 99.

Magis ſeruitio indiget,quàm,vt illud alteri pręſtet, ibidem.

Et quando inter valetudinarios cõnumeretur, vide concl.72.n.99. remiſſiuè.

SENTENTIA an ſit executioni demandanda ſtatim,ac appellatio eſt deſerta, vel alia pronunciatio ſuper deſertione,aut citatio ſit neceſſaria,vide concl.129.à n.21 t.vſque ad nu. 338.& in Verbo Deſertio.

Antiqua quando ſine actis probet, vide concl. 120.nu.53. cum ſeqq.

Et antiqua dicitur quando eſt lapſum tempus quadraginta annorum, concl. 120. n. 6.
Contrarium ibi nu. 7
Item antiqua, quando dicatur eſt arbitrarium Iudici, concl. 134. n. 3.
Attentata dicitur, quando fuit extra Rotam lata, lite pendente in Rota, concl. 160 n. 214.
Maximè ſi inhibitio Rotalis eſſet emanata, ne in alio Tribunali illa cauſa cognoſceretur, ibi nu. 215.
Et attentata efficitur ipſo iure nulla, concl. 160. nu. 216.
Illa condemnatoria expenſarum, & intereſſe, tàm Iure actionis, quàm Iudicis Officio debitarum, quomodo ſit proferenda, vide concl. 19. nu. 15.
Sententia contra ſententiam non valet, concl. 128, nu. 145.
Fallit vt ibidem, & nu 146.
Illa contumacialis ad pœnam non ſufficit, niſi aliter de delicto conſtet, concl. 128 n. 492.
Contumacialis tertio non nocet, etiam quòd ille de delicto teneatur, ibidem.
Illa declaratoria incurſus cenſurarum à lege vel ab homine latarum habet annexum factum, ſuper quo Iudex facilè decipi potuit, & idcò eſt appellabilis, & talis appellatio iudicatum ſuſpendit, ibi n. 166.
Fallit, vt ibidem.
Declaratoria tantum, & non alia requiritur contra aſſaſſinos. concl 150. n. 59.
Sententiæ acquieuiſſe, & appellationi renunciaſſe, quando quis cenſeatur, vide latè concluſ. 129 n. 301. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Appellatio.
Illius appellatione de valida intelligitur, concluſ. 128. ſub nu 372.
Neq; ſub tali appellatione interlocutoria venit, niſi eadem ratio vigeat, ibi n. 505.
Illius approbatio, quando eſt expreſſa, tunc exceptio approbationis illius opponi non poteſt; ſecus, quando eſt tacita, concl. 129. num. 303.
Sententiæ conformes dicuntur, quando in effectu, ſubſtantia, vel qualitate principali conueniunt; ſecus quando vna eſſet lata ſuper meritis cauſæ, alia ſuper deſertione appellationis, quia tunc vna eſſet interlocutoria, alia diffinitiua, concl. 128 n. 369.
Et tunc tales dicuntur, etiam ſi in aliquibus diſſentiant, in his tamen ſunt exequendæ, in quibus concordant, & in minori ſumma ſuſtinentur, ibi n. 369 & ibi ratio aſſignatur.
Item tres conformes veniunt exequendæ, etiã ſi in vna ex illis, aliquod capitulum ſeparatum, & inferens nouum grauamen adſit, ibi num. 370.
Et appellatione non obſtante ſunt exequendę, etiam ſi ſuper attentatis eſſent latæ, ibi nu. 371.
Contrarium, quòd ſcilicet non ſint exequendę ſi vna illarum ſit nulla, ibi nu. 372. & vide nu. 709. & 710.
Semper maiorem cauſæ cognitionem arguũt, quàm duæ, vel vnica tantum, concl. 135. num. 104.
Duæ conformes, iuxta Statutum Vrbis faciunt rem iudicatam, & quas perſonas illud comprehendat, & in quibus Tribunalibus obſeruetur, vide in concl. 128. ſub n. 381.
Diſcordantes, quando in minori ſumma ſuſtineantur, vel quando fieri debeat coaceruatio ſummarum in eis contentarum, & indè diuiſio in tres partes, pro vera æſtimatione, vide concl. 133. n. 27. cum ſeqq.
Etiam iniquæ in rem iudicatam tranſeunt, vbi appellatio eſt remota, aut nõ permiſſa, concl. 128 n. 253.
Contrarium, ibi nu. 712.
Non effectuatæ non ſunt in iure conſiderabiles, concl. 139. nu. 28.
Illius notitia arguitur ex receptione alicuius rei in vim illius, concl. 129. ſub n. 175.
Nullitas non inducitur, ſi in ea deficiant verba Pro Tribunali ſedẽtes, & in his ſcriptis; quia tunc non præſumitur in ſcriptis lata, concluſ. 128. ſub nu. 512.
Proferuntur in Curia Sententię cum maiori maturitate, & deliberatione, quàm extra illam, ibi n. 415.
Illi, ſiue Laudo acquieſcere non dicitur, qui appellat, vel reclamat, ibi ſub n. 158.
Sententiæ tenor in parte diſpoſitiua eſt attendendus, vt cognoſcatur, an ea mixturam contineat, ibi nu. 52 & 53.
Sed ſi ea amittatur, quomodo illius tenor probetur, vide concl 129. nu 435.
Continens iuris errorem, quando dicatur nulla, vide concl. 157. nu. 14.
Ex breuitate temporis præcipitanter, & ſine cauſæ cognitione lata præſumitur, concl. 128. ſub nu 459.
Declara tamen, vt ibi n. 462. & 463.
Ex capite reſtitutionis in integrum reuocari poteſt, licèt in rem iudicatam trãſierit, concl. 129. nu. 363.
Ex capite iniuſtitiæ impugnari poteſt, ſi de ea in actis conſtaret, non obſtante deſertione appellationis & maximè ſi cauſa appellationis, nullitatis, & iniuſtitiæ eſſet æquè principaliter commiſſa, ibi n. 367.
Ex curſu triginta annorum præſumitur lata eo modo, quo de iure ferri debebat, concl. 86. n. 19. & vide concl. 120. n. 22. cum ſeqq. & n. 53. cum ſeqq. & in Verbo Antiquitas.
Ex præſumptiuis, ſiuè priuilegiatis probationibus lata, ex nouis, & fortioribus retractari poterit, concl. 128 n. 451.
Extra Rotam lata, quando per Rotam in conſideratione habeatur, vel non, vide concl. 168. nu. 30 cum ſeqq.
Fundata ſuper teſtibus, pro informatione Curię examinatis, lata ob delictum non dicitur, concl. 128. n. 493.
Illos non afficit, inter quos lis non pendebat, concl 48. n. 28.

In

In contumaciam lata priuans aliquem ſuis bonis executioni demandari non poteſt, niſi elapſo anno, & nunquam in iudicatum trãſit, concl.8.nu.38.
Pro ea in dubio eſt præſumendum, concl.128. num 397.430.& concl.165.n.90.
Inducit præſumptionem boni iuris in eo, ad cuius fauorem eſt lata, etiam ſi poſtea ab ea fuerit appellatum, concl.90.n.8.
Extende, vt ibi n.9.
Iniuſta, quando dicatur, & quomodo reuocetur, vide concl.128. ſub n.146.
Iniuſta nunquam acceptata præſumitur, niſi præſumptiones vrgentes concurrant, concl. 17.num.29.& 35.
Et iniuſtitia Sententiæ nullitati æquipollet, concl.128.n.146.
In perſonam Iudicis, & non Aſſeſſoris proferri debet, concl.156 n.4.
In qua nouum grauamen additur eſt appellabilis, etiam ſi de materia aliàs inappellabili ageretur, concl.128.n.114.& 135.
In rebus indiuiduis non poteſt pro parte valere. & pro parte non; at ſecus è contra, concl.33.n.21.& concl.157 ſub n.14. & prius concl.17.n 19 cum ſeqq.
In ſcriptis lata dicitur, licèt in tertia perſona, & non in prima concepta fuerit, concl.128. nu 512.
Interlocutoria. vide Interlocutoria.
Iuris præſeruatiua ius partium illæſum conſeruat, concl. 56 nu. 202.
Lata ad fauorem illius, qui Procuratorem conſtituerat, & qui fuit effectus Dominus litis erit nulla, ſi hæres non probauit, ſe hæredem, nec eius perſonam legitimauit, concl. 78.nu 79.
Intellige vt ibidem.
Lata ad fauorem minoris indefenſi, abſque Curatoris auctoritate valet ipſo minore volente, concl.163.n.6.& ibi ratio aſſignatur
Lata ad relationem peritorum regulariter in rem iudicatã non tranſit, nec per eam Iudex impeditur alterum quandocumq; ad æſtimãdum admittere, concl.69.ſub nu.77.
Extende, vt ibi nu.78.
Lata alia hora, quam hora citationis eſt nulla, quia tũc dicitur, abſque citatione lata, concl. 47.n.88.
Lata citato eo Procuratore, cuius mandatum expirauerat, tamquàm ex defectu mandati eſt nulla, ibidem.
Lata cõtra abſentem legitimis probationibus deficientibus non ſuſtinetur; licèt Iudex dicat, quòd de delicto per veras probationes conſtet, concl.128. n.492.
Lata contra contumacem pro confeſſo, & cõuicto, ex forma Statuti habitum nunquàm in rem iudicatam tranſit, ſed quandocunque retractari poteſt, ibi n. 451.
Lata contra conuictum, ſpontè confeſſum, aut in fragranti crimine repertum, non eſt appellabilis, ibi nu.478.
Lata contra defunctum ignoranter, datur reſtitutio, ſi tamen cum eo inſtantia iam non eſſet incohata, concl.70.ſub nu.5.
Sed quomodo ſit concipienda dicta Sententia vt valeat, vide ibidem, vbi multa.
Lata contra Dominum contumacem, non verum, ſed præſumptum in rem iudicatam non tranſit, niſi poſt decem dies, à die ſcientiæ, concl.129.ſub nu.175.
Lata contra fictum contumacem nunquàm in rem iudicatam tranſit, concl.8. ſub nu. 38. & concl.128.nu.451.
Lata contra hæredes debitoris infra nouem dies luctus, vel contra defunctum eſt nulla, ſi ſic lata ſcienter, ſecus ſi ignoranter, concl.70. nu.5.
Lata contra minorem, ſine Curatore, quando valeat, & quando non, vide concl. 163. nu.8. cum ſeqq.
Lata contra principalem, quando noceat fideiuſſori, etiam non citato, vide in Verbo Fideiuſſor.
Lata ex cauſa partim vera, & partim falſa, quando vitietur in totum, vide in concl 17. n.22. concl.86.nu.14.cum ſeqq. & ibi multa inuenies in hac materia, & concl.1,7. n.14.
Et quid de executione ſuper re communi facta? vide concl.66.n.14.cum ſeqq.
Lata in aſſiſtentia ſuper petitione plus debito facta pro concurrenti quantitate ſuſtinetur, concl.157.num.14.& ibi ratio aſſignatur.
Lata in Iudicio cotam pluribus intentato, quãdo ſuſtineatur, vide concl.128.n.19.
Lata partibus præſentibus, an operetur ſcientiam, ita vt alia certificatio non ſit amplius neceſſaria, vide concl.129 n 184.cum ſeq.
Lata poſt auocationem cauſæ à Principe factã dicitur ipſo iure nulla, concl.165 n.59.
Lata pro euidenti vtilitate Eccleſiæ, vigore reſcripti, ſi in euidentem, &c. inducit præſumptionem vtilitatis alienationis, donec contrarium probetur, concl.85.n 135.
Et probatio contra ipſam Sententiam debet eſſe plena, & concludens, ibidem.
Lata pro ſalute animæ, appellatione non obſtante, eſt exequenda, concl.107.n.11.
Lata ſuper ætate in vno Iudicio probat etiam in alio, concl 72.n.25.
Intellige tamen, vt ibidem.
Lata ſuper alimentis continentur etiam litis expenſæ, ſi tamen omnia in libello petita fuere, aliàs ſecus, concl.90.n.23.& 24.
Lata ſuper aliquibus rebus, vel perſonis al[illegible], omiſsis ſuſtinetur; licèt iudicium contra p[illegible] res res, & perſonas fuerit introductum, concl. 142.nu.92.
Lata ſuper aſſiſtentia bonorum, an ſit exequenda, ſi in Inſtrumento deficiant aliquæ ex clauſulis de ſtylo Notarii opponi ſolitis, vide concl.157 nu.7.
Lata ſuper aſſiſtentia, facto proprio, & adiu[illegible]catione, ſicuti executioni demandatur [illegible] concurrenti quantitate, ita etiam in [illegible]

appel-

appellationis executiuè retractatur, non obſtante appellatione interpoſita, concluſ. 158. num.11.& 12. ratio aſſignatur.
Contrarium, ibi n.13.
Lata ſuper negotio principali, poſt deſertionè appellationis dicitur nulla, etiam ſi pars nō opponat, concl.129 ſub n 234.
Extende, vt ibi n.235.
Lata ſuper ſtatu perſonæ, quando faciat ius, quoad omnes, vide concl.120 n.37.
Lata ſuper verſione pecuniæ in vtilitatem Eccleſiæ probat, licèt non iuſtificetur ex aliis concl.85 n.136 & ibi ratio aſſignatur.
Maximè, quando acta eſſent amiſſa, vel non reperirentur integra, ibi n.137.
Lata tempore Tiranni in dubio ſuſtinetur, quia auctoritate veri Domini, non autem ipſius Tiranni lata præſumitur, concl.109.n.8.
Leue, & modicum damnum afferre dicitur, quando præiudicium in via iuris non parit, ſed benè in illa facti, ſi de facto inuita parte procedatur, concl.128. 140.
Liquidationem continere non dicitur, ſi iudex declararet aliquem eſſe immittendum in poſſeſſionem talium, & talium corporum, ibi num.118.
A Sententia liquidationis, quando detur appellatio, vide ibi n.112.cum pluribus ſeqq.
Mixturam continere dicitur, quando in ea exprimitur cauſa, quæ complicationem habet, cum petitorio, ibi n 44.& 51.
Intellige, vt in d n.51.cum ſeqq.
Suam corrigere, & emendare, quādo poſſit Arbiter, vel Iudex, vide concl.133.n.133. cum ſeqq. & in Verbo Iudex.
Illam, vel mandatum obtinens, vltra ſummam debitam in expenſis condemnatur, concluſ. 86.num.18.
Negotium definiens, & ius perimens literas Apoſtolicas vulnerare dicitur, concluſ.126. num.95.
Declara tamen, vt ibi n.96.cum ſeqq.
Non comprehendit non citatos intereſſe habētes, & præſertim in iudicio hæreditatis diuiſorio, concl.52.n.18.
Non eſt nulla, ſi ſuper cauſa conuentionis fuerit deciſum, reconuentione omiſſa. concl.128 num.9:4.
Non præſumitur iuſta, ſi acta ſint amiſſa, concluſ.104.n.18.
Non probatur per confeſſionem illius factam in impetratione commiſſionis, concluſ. 155. ſub num.151.
Non probatur Condemnatoria ad mortem per teſtes, ſed benè per Scripturam, ibidem.
Non redditur minus conformis, ſiue ab aliis diuerſa, ob cauſam in ea expreſſam, concluſ. 128. ſub nu.370.
Non ſeruatis terminis ſubſtantialibus, ab Auditore Cameræ lata, quando ſit nulla, vel ſuſtineatur, vide concl.167 n.109.
Non valens ſuper negotio appellationis; quādo ſuſtineatur, vti lata ſuper negotio principali, vide concl. 129 num. 374.
Nulla nomen Sententiæ non meretur, concl. 118. ſub nu. 372.
Nulla ex defectu citationis, quando ſit reuocanda, vide concl 135.n.116.cum ſeqq.
Nulla à partibus acceptata, ſaltem in vim pacti ſuſtinetur, concl.17 ſub nu.33.
Intellige, vt n.34.cum ſeq & concl.133.n.111.
Nunquam executioni demandatur, niſi cauſa deſerta pronuncietur, quando tempora appellationis ſunt vtilia, concl.129. n.265.
Et id procedit, etiam ſi deſertio eſſet notoria, & multa tempora eſſent lapſa, ibi n 266.
Obtenta ab eo, qui egit, ſine actiore ad ſui fauorem, an ſit valida, vel nulla, vide concluſ.78.n.8.& 9.
Per appellationem ſuſpenditur, & eſt ac ſi nunquàm lata fuiſſet, concl.89 n.518.
Per contradictas lata, quando ſuſtineatur, ſi Procurator, vel ſubſtitutus fuerit abſens, vide concl 129 n.180.
Poſt allegatam ſuſpicionem lata, eſt ipſo iure nulla, concl.128.n.635.
Extende, vt ibi n.636. cum ſeqq.
Principis, petita reſtitutione in integrū, non eſt exequenda, ſi eſſemus in cauſa Eccleſiæ, vel minoris, & læſionem incontinenti probari offeratur, ibi n 375.
Declare tamen, vt ibidem.
Quæ impoſſibilitatem continet vitiatur, nec vllo modo confirmari poteſt, concluſ. 47. num 86.
Quando continet plura capita, ſi appelletur ab vno appellabili, appellatio non datur in alio non appellabili, ſi tamen capita ſint ſeparabilia ſecus ſi connexa, concl. 128. n.17. cum ſeqq. & vide concl.17.n 19.cum ſeqq.
Et quando capita ſeparabilia dicantur, vide ibi nu.20.
Quando eſt nulla ex defectu Iuramēti teſtium, tunc arbitrium non intrat, pro ea ſananda, concl.135.n 43.
Quando faciat ius, quoad omnes, vide concl. 32.num.4. & concl.120 n 37.
Quando fecit tranſitum in iudicatum exequi poteſt, abſquè alia obſeruatione terminorum, ad docendum de appellatione, ac illius legitima proſecutione, conc.135. num.94.
Et quando ferri poſſit de nocte ſtando, vel ſedendo, vide concl.133.n.137.
Quando non comprehendat non citatum, vide concl. 32.n.7.
Quando non inuenitur, illius amiſſio, & tenor etiam per vnicum teſtem probari poteſt, concluſ.129. ſub n.435.
Quando non iuſtificatur ex actis afficere non poteſt, & ideò appellatio, tunc non eſt neceſſaria, ſed benè ea venit reuocanda, concluſ 128.num.578 & 805.cum ſeqq.
Quando non ſit neceſſaria in adulterio declarando, & in ſeparatione fienda inter coniuges, vide concl.59.n.39.

Illa rem iudicatam confirmans,& lapſus quadriennij denegando reſtitutionem in integrũ, inuicem æquiparantur, concl.86.n.240.
Reſciſionem tranſactionis continens,complicationem negotij principalis in ventre continere dicitur,& ideò eſt appellabilis, concl. 128.num.50.
Retractari poteſt, etiam poſt rem iudicatam, ſi de illius iniquitate euidenter appareat,ibi num.712.
Rotalis iam executioni demandata, vt reuocetur eſt neceſſaria iniuſtitia notoria, quæ nullo velamine offuſcari, & nulla excuſatione celari poſſit, concl.168.n.34.
Sine cauſæ cognitione lata.ex eiſdem actis reuocari poteſt; ſecus ſi cognitio cauſę præceſſerit, concl.128.n.517
Sine citatione lata, quando valeat,& à nullitatis vitio excuſetur,vide ibi nu.568.cum ſeqq.
Si non poteſt ſuſtineri,vti lata à Iudice ordinario, quando ſuſtineatur, vti lata à Delegato, vide concl.47.n.24.cum ſeqq.
Super deſertione cauſæ eſt appellabilis, concl. 128.num.140.& concl.129.num.226.cum ſeqq.
Super vtilitate alienationis rei Eccleſiæ non erit nulla, ſi eadem die feratur, qua fuit præſentata gratia, concl.85.nu.138. & ibi ratio aſſignatur.
Supremi Magiſtratus, vel alia in rem iudicatã tranſacta, quando per reſcriptum Principis, infirmari poſſit, vide concl.165.nu. 70. cum ſeqq.& 93. cum ſeqq.
Vbi à ſubſtantia appellationis perpetuò cecidit amplius à collitigante reintegrari nõ poteſt, concl.128.ſub n.911.
SEPARATIO thori difficulter concedi ſolet, quia cum illius cauſa ſit grauis, & ardua; id circò plenas probationes requirit,concl.89. num.304.
Et ex quibus cauſis, & quomodo fiat inter cõiuges, vide concl. 59. per totam, & præcipuè ſub num 73.
Fieri non poteſt propria auctoritate, ſed expectandum eſt iudicium Eccleſiæ, concl.89. num 276.& n.327.
Ita conceditur viro,ob adulterium vxoris, ſicut vxori,ob adulterium viri, concl 59.n.5.
Et quid ea operetur, vide ibi n.6. cum ſeqq.
Si petatur à muliere, ob adulterium viri, illa extra domum viri alimenta conſequi debet, etiam ſi dotem non habuiſſet, concluſ. 59 num.11.
Declara tamen, vt ibi n.12.
Et, vt obtineatur ex cauſa hæreſis requiritur perſeuerentia,& pertinacia; aliàs non licet à coniuge recedere, etiam ſi ſuper hæreſi Sententia oriatur, dummodo ſequatur reconciliatio, concl.89.nu.294.
Illa ſecuta propter adulterium, quando maritus vxorem alere teneatur, vide ibi nu. 292. cum ſeqq.
Et quando iterum vir poſſit reuerti ad thorum vxoris, vide concluſ. 152. num. 84.
Item illa recto iudicio Eccleſiæ ſecuta petente altero, ex coniugibus,altero verò pertinacè inter hæreticos commorante, tunc fidelis innocens non tenetur, eum reuertentem, & reconciliatum ſecretò in ſuum conſortium recipere, concl.89.n.295.
Separationis Thori materia valde Iudici arbitraria dicitur, concl.134.n.33.& ſeqq.
SEPVLCHRORVM violatores, qua pœna puniantur,vide concl.136.ſub n 33.
Sepulturam eligere poteſt amicus pro amico, ſi id tamen de conſuetudine admittatur,concl. 100.num.10.
Et quando ea detur, vel non detur excommunicatis, vide concl.10. nu 21.& ſeqq.
SEQVESTRATARIVS ad hoc,vt iuridicè ſoluat non debet ſtatim ſatisfacere, ſed petitioni ſe opponere, aliàs ſolutio ſpontanea ſoluẽtem non liberaret, concl.128. n.819.
Extende, quòd immò cõtradictio non ſufficiat, ſed quod etiam appellatio ſit neceſſaria; licèt mandatum Iudicis pro ſolutione facienda, præcederet, ibi num.820.
Reſtringe tamen, vt nu. 821. cum ſeqq.
Et tenetur conficere librum, vti tutor, ibi nu. 812.
Sequeſtrata ſi ſint aliqua animalia creditor tenetur expẽnſas pro illis alendis facere, ibi ſub num.47.
Et contra illum agi debet executiuè,ibi n.826
Ab illius à decreto, an appellans cauſam grauaminis in appellatione inſerere debeat, vide ibi n.404.& 405.
Ab illius reuocatione appellationem interponi non ſufficit, niſi etiam inhibitio Iudicis præcedat, cui cauſa talis reuocationis commiſſa ſuerit, ibi n.420.
Illo à Iudice appoſito ſuper beneficij poſſeſſione, non ob id ipſa poſſeſſio amiſſa cenſetur, ibi n.408.
Contrarium tamen, ibi num.409.
Apponendum venit pro purgatione nullitatis, quando poſſeſſio eſſet nulliter capta, ibi nu. 422.
Appoſitum regulariter non reuocatur, niſi lite finita, ibi n.421.
Intellige,& declara, vt ibidem.
Appoſitũ pendente appellatione, licèt regulariter ſit reuocandum, tamen ſi timor dilapidationis vrgeat, tunc illud firmum remanere debet.nec eo caſu aduerſario ſuffragabitur appellare, ibi n.425.
Appoſitum contra laicos, & nihil poſſidentes in ſtatu Eccleſiaſtico, ſed in loco penitus remoto, vbi difficilis eſſet exactio, aut firmum remanere debet, aut debitor cauere tenetur de ſoluendo in euentum ſuccumbentiæ, concluſ.128. num.426.
Illud approbare dicitur, qui pro ſequeſtri relaxatione cauet, concl.131.n 35.
Cautione præſtita, illud eſt relaxandum, quando dubitaretur, per alicuius mortem poſ-

poſſeſſionem in alium transferri, & credito-
rem ſequeſtrantis deteriorem fieri, concluſ. 128.nu.427
Contra poſſeſſorē triennalem, vel illius ſuc-
ceſſorem concedi non poteſt, concluſ. 128. nu.415.
Declara tamen, vt nu.416.cum ſeqq.
Datur, quando poſſeſsio eſt vacans, ne inte-
rim fructus dilapidentur.concl 128.n 424.
Declara vt concl.160.n.207.cum ſeqq.
Et dicitur eſſe contra ius, quod prohibet, vt ab executione ſit incipiendum iudicium, concl.128.ſub nu.404.
Factum ſuper fructibus beneficij illius,qui pro defenſione ſuæ Eccleſiæ abeſt,reuocandum venit,nec à reuocatione appellatio admitti. tur,ibi nu.411.
Factũ iuxta Clem. 1. de ſequeſt.poſſeſſ.& fruct. an,& quando ſit appellabile,vide concl.128. nu.413 & 414.
Et factum iuxta dictam Clem per dationem fideiuſſoris non reuocatur, quia nedum eſt permiſſum, ſed immò à lege ,cum adiectione pœnæ,ex aliqua cauſa præcipitur, concl.128, nu 429.
Illud iuxta Clem. illam non apponitur, niſi poſt Sententiam obtentam, & ſi ſit nulliter appuſitum,non reuocatur, niſi reuocata Sē-tentia,ob præſumptionem, ex ea reſultantē, ibi nu. 430.
Illud Iudicis officio,ob illius offenſam appoſitũ ipſa offenſa ceſſante, illud quoquè ceſſare debet,ibidem.
Impeditur,quando Sententia fuiſſet ad fauorem poſſidentis lata,licèt in alia inſtantia fuerit reuocata,ibi nu 431.
Impeditur, quando,quis haberet tres ſententias,& rem iudicatam pro ſe,licèt poſtea victus in cauſa reſtitutionis in integrum vtiam contra victorem haberet,concl.128.nu.431. & 433.
Impediri non poteſt, per tertium ſuper eo intereſſe prætendentem,nequè per eius appellationem tollitur, ibi n.428. & ibi ratio aſſignatur.
Poſt Sententiam reſtitutionis appoſitum non valet, niſi illi aduerſarius conſenſerit, ibi nu. 432.
Præbet iuſtam cauſam non ſoluendi,& operatur,vt debitor ad damna,& intereſſe non teneatur,ibi ſub 434.
Quale eſſe, & cum quibus requiſitis concedi debeat,vt ab eo appellatio non detur, vide ibi nu.412. cum ſeqq.
Quando eſt appoſitum ſuper fructibus tantũ, & non ſuper poſſeſſione,ab eo datur appellatio,ibi nu.410.
Quando poſſit ſperni, & quando ex bonis ſequeſtratis alimenta debeātur,vide concl.89. n.515.cum ſeqq.& in Verbo Alimenta.
Si contra inuitum apponatur,nec Dominium, nec poſſeſſionem aufert,licèt ſecus in ſequeſtro voluntario,concl.128.nu 406.& 407.
Illud, ſiue ſit iuſtum,ſiuè iniuſtum impunè contemni non poteſt,ibi nu.434.
Vigore Sententiæ nullæ appoſitum, tunc illud violās in quas pœnas incidat,vide ibi n.435.
Et in quibus caſibus poſſit concedi, & in quibus non,vide ibi n.404. cum ſeqq.
Item,quādo in fructibus benefici, & in ipſo beneficio concedatur,vide ibidem.
SERVITIVM,quod debetur Domino,per Vaſallum,aut eſt perſonale,aut pecuniarium loco perſonalis,concl.57.n.2,
Et quando illud dicatur intereſſe publicum reſpicere,vide ibi n.5. & 6.
Seruitium pecuniarum ſoluitur de feudalibus; non autem de pecunijs, vt potè perceptis ex aliquo officio,per Principem donato, & in cuius conceſſione nullum verbum fuiſſet factum de feudo , concl.57.n.7.
Seruitium perſonale remiſſum cenſetur,ſi in Inueſtitura illius mentio non fiat,concluſ 3. ſub nu.24.
Seruitium ſoluere quis tenetur non totum ; ſed pro rata fructuum,concl.57. n.9.
SERVITOR inſeruiens alicui nobiliſſimæ, & ditiſſimæ perſonæ, pro menſtruo ſalario , ſi dicat ſe in huiuſmodi ſeruitio impendiſſe ſcuta quinquaginta de proprio,pro alendo Domino, illi non creditur,concl.89.n.542.
Seruitores quando probent pro Domino,vide ibi nu 541.
Sed quid ſi fuiſſent eiecti? vide ibidem.
SERVITVS altius non tollendi habet cauſam diſcontinuam, & acquiritur per vnicum actum , vel vnicam prohibitionem, cum decennali patientia aduerſarij, concluſ. 62. nu. 83.
Realis nō perſonis, ſed prędijs debetur,concl. 166.ſub nu.67.
Illa vtendi aqua alterius , quanto tempore præſcribatur , & quod interdictum competat aduerſus prohibentem ea vti, & quando ad id officium Iudicis implorari poſſit, vide concl.132.nu.26.& 27.
Seruitutes domus quando, & quales veniant in illius venditione, vide concluſ. 127. nu. 18. remiſſiuè.
SERVVS non poteſt eſſe miles , concl.92 ſub nu.14.
Serui, vel ancillæ filiorum, quando ſint per eorum Patrem alendi, & veſtiendi , vide concl. 89.n.164.cum ſeqq.
Seruo, vel alteri incapaci, ſi ſint relicta alimenta,ea non iure actionis;ſed Iudicis officio debentur,ibi n.530.
Seruus non eſt capax feudi , concl. 142. nu. 65.
SEVITIA, Vide Sæuitia.
SEXAGENARIVS, & vltra eſt ad generationem aptus,concl.59. nu.13. vbi exemplum datur.
SIGILLANS litteras ſigillo alterius falſum committit,concl.144.nu.12.
Fallit,vt nu.13.cum ſeqq.

Sigilli appoſitio, ſine ſubſcriptione regulariter non ſufficit ad inducendam probationem,& præſertim, quando ſuſpicio circa raſuram datæ,vel alterius falſitatis cōcurreret,concl. 123.ſub n.101.
Illud eſt ſubſtantiale litterarum Regiarum, concl.154.n 53.
Illud & ſubſcriptio Notarij non ſunt de ſubſtātia ſcripturæ , quando ea teſtibus non caret, & adſit clauſula Actum,concl.123.n.11 4.
Declara,vt ibi n.115.
Et licèt perierit è litteris originalibus; nihilominus ſi illæ appareant authenticę probant, concl.120.nu 71.
Et indubio probat contra eum,cuius ſigillum eſt,ibi n.99.
Illud ſubſcriptioni partis æquipollet, vbi præſertim de præiudicio ſignantis agitur, concl. 123.nu.99.
Fallit,quando ipſa ſubſcriptio pro forma requireretur,ibi n.101.
Et indubio pro eo venit præſumendum, ſi tamen fuerit recognitum,ibi n.114.
Vt probet litteras intelligibiles continere debet,concl.123.n.101.
Item vt probet eſt recognoſcendum, quia eo recognito inſtrumentum validum cenſetur, ibi n.114
SIGNATVRA Iuſtitiæ.& illius Præfectus facultatem os aperiendi non habent,concl.122 nu.18.
Non facit reſcripta gratioſa,vel ab ordine Iuris aberrantia,concl.135.n.3.
Quando reſcribit ſimpliciter in commiſſione cauſæ,tunc intelligitur,quoad vtrumq; effectum, concl.128.ſub n.42
Et quid facere ſoleat,quādo ab exceſſu executionis appellatio interponitur, vide ibidem.
SIGNO antiquiori eſt ſtandum,ſi animal ſignū duorum habeat,concl.108.ſub n.43.
In illo prælationem habere pretendens, quomodo experiri debeat, vide concl.171.n.8.
Ex eo cognoſcitur ſignatum,concl.108. ſub n. 42.& concl.144 ſub n.41.
Vnus, ne vtatur ſigno alterius,id Iudex, etiam non requiſitus prohibere poteſt, concl.171. nu.8.
Illud Mercatoris non eſt diuidendum inter illius hæredes,ſed penes vnum tantum remanere debet,licèt commoditas illius per Iudicem diuidi poſſit,ibi nu.7.
Illud,ſiue Marca,& Stigma Dominium rei ſignatæ demonſtrat,concl.144.n.4.& 42.
Declara tamen,vt nu.6.
SILENTII perpetui impoſitio ſuper diffamatione eſt appellabilis,concl.123.n.383.
Sylua cedua ex arboribus in ea exiſtentibus pretioſior redditur,concl.136 n.30.
SIMILE non eſt idem, concl. 142. ſub n.61.
Similis eſt dictio,quæ ſignificat identitatem in effectus,concl.92. nu.13.
Similitudo magis propinquitatem , quàm rei identitatem ſignificat, concl.142. nu.61.
Similitudo qualis eſſe debeat, vt argumentum à ſimilibus valeat, vide ibi num. 52. cum ſeqq.
Similitudo effigiei eſt fortiſſimum naturę argumentum, ad hoc, vt dicatur quis filius illius, cum quo aſſimilatur , concluſ. 59. num. 134. licèt iſtud argumentum ſit fallax, ibidem.
SIMONIA, vt euitetur eſt præſumendum, quòd conuentio reſignationem non præceſſerit,quia ea non inducitur,niſi probetur aliquid fuiſſe datum , vel factum in vim præcedentis tractatus,concl 47 n.28.
SIMPLEX copia ſcripturæ, & non authentica probat in odium ſurripientis illam, concluſ. 104.nu.17.
SIMVLATA quando præſumatur alienatio facta per decoctum , vel lite pendente , vide concl.87. n.85.cum pluribus ſeqq. & in Verbo Alienatio.
Simulatio,& fictio non præſumuntur, niſi de eis clarè appareat,ibi nu.108.
Simulata , quando pręſumatur dotis confeſſio, vide concl.152.ſub nu.9.
Simulationis vehemens præſumptio eſt illa, quando quis promittit ſummam vires ſuas excedentem,vt ibidem.
SINGVLA quę non proſunt ſimul vnita iuuāt, concl,55.nu.2.
Declara,& extende,vt n.3.cum ſeq.
Singularis ſucceſſor ad quid teneatur, vide in Verbo Succeſſor.
SITVS paruus quando pręualeat magno in materia retractus, vide concl.62. ſub nu. 27. remiſſiuè.
SOCER quando teneatur alere Generum, Nurum,ac eius Filios, vide concl.89.n.138. cum ſeqq.& n.167.& nu.437.cum ſeq. & in Verbo Alimenta.
SOCIETAS animalium quomodo contrahatur,vide in Verbo Animalia,& concl.108.
Contrahi poteſt, etiam ex partibus inęqualibus , vel quòd vnus præſtet pecuniam, alter verò operas, & quòd periculum, & lucrum ſit commune,concl.108. n.16.
Lucra,& damna ſocijs communia fiunt,ibi nu. 15.
Illa officij non vacat per profeſſionem illius, cuius caput inita fuit, concluſ. 42. ſub num. 688
Omnium bonorum, quomodo inducatur. & quę dicatur tacita,vel expreſſa.& quid veniat in expreſſa,& quid in tacita,vide in concl.29 per totam.
Illa officij non exiſtente, fructus illius amplius non currunt,concl 47 n 83.
Societates officij,quando à muliere & minore, ſine ſolemnitatibus contrahi poſſint, vide concl 86.n.181.
Eam non lucratur ille, qui pecunias recepit, ſi conuenta in Inſtrumento in totum nō adimpleat; licèt aliquod intereſſe eius, cui erat implendum non concernat,concl.59 .17.
Socie-

Societatis Officij requiſita, quæ ſint, vide concl. 50.n.55.
Quando lucretur quis illam, etiam non præſtito fideiuſſore, vide ibi n.74.& ſeqq.
Promercalis, quæ dicatur, vide concl.29.nu.7.
In ea quando valeat pactum, quòd capitale ſit ſaluum, & quòd periculum ad accipientem ſpectet, vide concl 108.n.18.cum ſeqq.
Et quando illud vſuram cõtinere dicatur, vide concl.161.n.76.
In ea, quando periculum ſit diuidendum, ſi capitale fuit deperditum, vide concl.108.n.16.
Illi quando imputentur dos, & aliæ expenſę factæ ab vno fratre, pro illius Doctoratu, vide concl.29 ſub nu.14. remiſſiuè.
Societatis Contractus, quando dirigitur ad trãſlationem Dominij, tunc ea ſit communicatiua inter ſocios, non autem abdicatiua Dominij vnius in alium, concl.68.n.48.
Societatis præcipuus effectus ille eſt, vt inter ſocios lucrũ, & damnũ cõmunicetur, ibi n.12. Extende, vt in concl. 108.n.15.
Societas poteſt contrahi tacitè, & expreſsè nec non ex coniecturis probatur, & quid veniat communicandum in vna, & in altera, vide concl.29.n.13.
Socij quando poſſint contrahere, vt capitale ſit ſaluum, vide concl.108.n.20.
Socij bonorum, quando gaudeãt priuilegiis alterius Socij Doctoris, vide concl.60.n 40.
Omnium bonorum, quando alimenta, vel dotem filiæ vnius ex Socijs præſtare teneantur, vide concl.89.n. 532.
Licèt ſecus ſit in ea redotãda, quia ad illud ſocius non tenetur, ibi n.328.
Socij, ſeu auxiliatores criminum, qui dicantur, & quomodo ſint puniendi, vide concl. 175.n. 1.cum ſeqq.
Socium ſe eſſe negans, ſi poſtea de mendacio cõuincatur perdit beneficiũ ſocijs cõpetens quod eſt ne illi conueniantur, vltra quàm facere poſſint, concl.154.n.101.
Socius contrahens nomine proprio, ſibi ipſi, & non Socio acquirere dicitur, concl.28.n.5.
Contrarium, ibi nu.7.
Concorda, vt nu.8.
Imponere nõ poteſt ſeruitutem in re cõmuni, in alterius Socij præiudicium, concl.62.n.76.
Socius iurari non poteſt ſuſpectus, niſi ſocietate finita, & rationibus redditis, cum poſſit eſſe, quòd factis computis ille non remaneat debitor, concl. 153.n.14.& 15.
Socius poſſidens aliũ conſocium recognoſcere dicitur, concl.38.n.30.
Socius, quando per vnum actum pręſeruet ius, & poſſeſsionem alterius, vide concl.48.n.59.
Quando poſſit eſſe teſtis alterius Socij, vide concl.167.ſub n.57 in fine.
Quando poſſit ædificare in pariete communi, & ibi cameras, ſcalas amouibiles, & armaturas facere, & apponere, etiam altero Socio inuito, vide concluſ.62.ferè per tot. & pręſertim n.105.cum ſeqq.
Socius quilibet poteſt querelare pro damno dato in re communi.concl.108. n.16.
Socius regulariter eſt Dominus partis rei in ſocietate exiſtentis, ibidem.
Socius, ſi murum communem eleuauit, an alter conſocius poſſit in illo ædificare, obſcurando lumina vicini, ſoluendo tamẽ expenſas pro eius parte, vide concl.62.n 75.& in Verbo Ædificare.
Socius ſi ſolidata non ſint computa, non poteſt dici creditor alterius, quia poteſt eſſe, quòd illis ſolidatis ſit debitor, & non creditor, concl 56.n.171.
SODOMIÆ crimen, quàm ſit crudele nefas, & quomodo, & cum quibus committatur, vide concl.59.nu.106.
Illud crimen, quando ſufficiat pro obtinẽda inter coniuges ſeparatione thori, vide concl. 59.n.73.
Delictum eſt adeò nefandum, vt in eo etiam minores pęna ordinaria puniantur, concl.72. n.107.cum ſeqq.
In illius crimine non punitur ſolus conatus, ſi poſtea, quis membrum quoq; non impoſuerit, concl.74.n.6.
Sodomiticus coitus affinitatem non cauſat, concl.76.n.5.
SOLEMNITATES hædem requiruntur in conſtitutione Procuratoris ad alienandum res minorum, & mulierum, quæ requiruntur in ipſa alienatione bonorum, aliàs mandatũ eſſet nullum, concl.85. n.29.
Hædem requiruntur in alienatione annuorum reddituum Ciuitatis, vel Eccleſiæ, quæ requirũtur in alienatione immobilium, concl. 113. n. 16.
Epiſcopales, ſeu ſimiles requiſitæ in alienatione rei Eccleſiæ, per confirmationem Sedis Apoſtolicę ſupplentur, concl.85.num 80.& num. 164.
Solemnitates, & alia requiſita ad perfectionem alicuius actus, nec non etiam nullum pretium ex ſpacio longi temporis interueniſſe præſumuntur, concl.52.nu.45.
Declara, ſi obſeruantia pacifica concurrat, vel ipſę ſolemnitates ſaltem in genere fuerint enunciatę, aliàs ſecus, ibi nu 45.& 49.
Illæ, & conſenſus Domini, quando ſuperueniũt in alienatione ex interuallo actum perficiũt, concl.84.nu.285.
Ex arbitrio, & iuſſu Iudicis ſeruari ſolitæ, ſi non ſeruentur in diſtractione rerum priuatarum appellare licebit; ſed executio ſuſtinebitur, concl. 128.n.458.
Ex lapſu triginta annorum, etiam abſque earũ enunciatione interueniſſe præſumũtur, concl. 52.nu.50.
Declara tamen, vt in concl.148.n 153.& 161.
In contractu minorum, & mulierum requiſitæ, ſi deficiant, contractus erit nullus, concl. 86. nu.65.
Imò ex earum omiſſione mala fides arguitur, concl.52.ſub nu.33.

In Contractu minorum,& mulierum à Statuto Vrbis fuerunt introductæ,pro forma, quæ ad vnguem ſeruari debet,concl.86.n.66.
Et, quando iuramentum firmet contractus abſque illis , vide concl.86. nu.70.
In contrahendo ſunt ſeruandæ illius loci, in quo contractus celebratur , ſed ſi ibi Statutū de hoc non diſponat, ius commune attenditur,concl.86 n.118 & 187.
Fallit, vbi contractus recipit robur à ratificatione , quia tunc ſufficit ſeruare ſolemnitates loci,vbi ſit ratificatio, & in earum defectum eas iuris communis , concl.86. n.120.
In ſcriptura amiſſa interueniſſe præſumuntur, concl.104.n.13.& 18.
Declara, vt in concl.85.ſub nu.148.
In ſubhaſtationibus , & deliberationibus ſunt adhibendæ , ſecundum conſuetudinem loci , concl.52.n.37.& ſeq.
Interuenientes in alienatione Eccleſiæ inducunt præſumptionem vtilitatis illius , concl. 85.nu.123.
Illas interueniſſe præſumitur in alienatione rei Eccleſiæ,ex obſeruantia trigiuta annorū, ibi n. 148.& 273.
Declara tamen,vt ibidem,& nu.153.& 161.
Item eas interueniſſe præſumitur in alienatione rei Eccleſię, ex beneplacito Apoſtolico , concl 85 nu.155.
Non ſunt neceſſariæ in alienatione rerum minoris, quando conſtaret de mixta mente teſtatoris , ſuper eorum alienatione,quia tunc in hoc adminiſtrator diceretur merus executor voluntatis teſtatoris, concl.56.n.79.
Item non ſunt neceſſariæ in alienatione bonorum à minore facta,quando vrgeret æs alienum,ex perſona illius , cuius bona erant, & quæ poſtea ad Filium peruenerunt, quia tunc Iudicis Decretum nō eſſet neceſſarium,concluſ.88 n.123.
Extende, quòd neque etiam in alienationibus minorum,& pupillorū ſint neceſſariæ,quādo illæ fuerunt factæ de mandato Principis, ſiue ſi pecuniæ in eorum vtilitatem fuerint verſæ, concl 165.nu.44.
Quę requirantur in alienatione rei Eccleſiæ , vide concl.85.& in Verbo Alienatio.
Item quæ requirantur in contractu minoris , & mulieris , vide in concl. 86. & in Verbo Minor.
Quando defecerunt in alienatione rerum Eccleſiæ, fructus veniunt reſtituendi à die alienationis,concl 85 n. 10.
Extende,& limita,vt num. 11. & 12. & vide in Verbo Emptor.
Quando ex antiquitate temporis eas interueniſſe præſumatur ab initio , vide concl 120. n.1 cum ſeqq.n.21 & n.134.cum ſeqq. & in Verbo Antiquitas.
Quando ſunt à Statuto introductæ, ad euitandas fraudes , ſatis eſt , ſi illis per æquipollens adimpleatur,concl.86.n.157.
Requiſitę in alienatione rei Eccleſiæ , quando requirantur,etiam in trāſactione, vel impoſitione cenſus ,vel illius redemptione, aut permutatione,vel alienatione Patrimonij,ad cuius titulum,quis fuerit ordinatus,vide concl. 85.n.82.cum pluribus ſeqq.
Item quando requirantur,etiam in locatione vltra triennium,vel in tranſlatione Canonis, aut in affraneatione , vel conceſſione in Emphyteuſim,vide ibi n.92.cum ſeqq.
Requiſitæ in donatione ſunt quoq; neceſſariæ in retrodonatione , ex temporis interuallo facta,ſecus ſi in continenti fiat, concl.86. nu. 149.
Plura vide in Verbo Donatio.
Si in aliquo contractu interueniſſe pręſumantur, iſta præſumptio ceſſat, quando ex reuolutione ſcripturarum, & ex facie actorum illas nō interueniſſe appareret,concl.52.n.21.
Statutariæ, an ſolum ſint adhibendæ in illis tantum contractibus , qui de ſui natura ſunt leſiui,vt ſunt donationes,remiſſiones, fideiuſſiones,refutationes,& ſimiles, vel etiam in vtilibus, aut in ijs, ex quibus etiam per indirectum, & ex futuro euētus læſio euenire poteſt, vide concl.86.n.181. cum ſeqq.
Et quid in cenſibus vitalitijs, ſiue ſocietatibus officij?vide ibidem.
In contractibus minorum de tempore contractus, non autem ante,vel poſt interuenire debent,concl.86.nu.202.
Sunt quid facti, & ideo non præſumuntur, niſi probentur,concl.155. nu.50.
SOLITA locari, vt dicatur aliqua res, quid requiratur , vide locari Solita .
Solitum fieri in vna familia , vti lex eſt attendēdum, concl. 142.n.46.
Fllit, quando illud non eſſet honeſtum, ibi nu. 47.vbi ratio aſſignatur.
Illud,per quot annos inducatur, vide concluſ. 48.num.60.
Per vnicum actum induci poteſt, quando actus eſt ſolemnis , ſiue duo cum continuatione quadraginta annorum , concl. 142. n.51.
Et quid in his , quæ tractum ſucceſſiuum habent ? vide ibi n.60.
Illud ſemper pręſumptionem auget, concluſ. 142.num.45.
Solitum ſi eſſet,vt Abbates aliter obligarentur, quàm ius commune diſponat, id ſeruari debet, ibi ſub n.46.
Solitus inſeruire, ſi iniuſte expellatur , vel careretur, tūc fructus,neq; diſtributiones perdit, concluſ.8 num.39.
SOLLICITATOR, & Procurator in re defenſa anteriorem hypothecam, pro ſua mercede omnibus alijs habent, concl.60.n.31. & concl.119.n.38.
Plura vide in Verbo Procurator.
SOLLICITVS quis eſſe non debet de perſona contrahentis,concl.86.ſub n.208.
Et talis regulariter eſſe non debet contrahens cum alio, quòd pecuniæ in cauſam expreſſā vertantur, ibi nu.209.

Fallit,

Fallit,quando contractus fieret cum perſonis priuilegiatis, & alienatio eſſet ex cauſa neceſſaria,ibidem.

SOLVENS aliud pro alio creditori liberatur ipſo iure,ſoluens verò aliud pro alio alteri de conſenſu creditoris liberatur ſolùm ope exceptionis,concl.91.n.34.

Alij,quàm verò creditori,aut ſoluens creditori creditoris, quando liberetur, & quando non,vide concl 47.n.49.cum pluribus ſeqq.

Alicui pecunias furto ſubtractas,& à fure conſignatas de mandato furis cõueniri non poteſt à Domino pecuniarum ſubtractarum, ſi furtum ignorabat,concl.47.n.59.

Cenſum,ſed cætera requiſita non adimplens à caducitate nõ excuſatur,concl.101.ſub n.11.

Illi, cum quo contraxit rectè ſoluiſſe cenſetur, etiam ſi ſciat pecuniam ad alium pertinere, concl.47.ſub n.59.

Soluens illi famulo,qui venit cum ſigno, quãdo rectè ſoluiſſe dicatur,vide ibi nu.49.

Partem Canonis tantum, & non totum à caducitate non excuſatur,concl.101 ſub n.11.

Partem debiti,totum debitum agnouiſſe cenſetur,concl.103.n.24 & concl 17.ſub n.67.

Prælato putatiuo, ſiue intruſo, quando rectè ſoluiſſe dicatur,vide concl.47.ſub n.59.

Spontè,& executionem Sententiæ petens appellationi renunciaſſe cenſetur,concl.129. n. 323.

Solui non poteſt aliud pro alio inuito creditore. concl.91.n.1.cum ſeqq.

Solutio à debitore facta in antiquiorem cauſam ſemper cedere ſolet, concl.48.n.12.

Coacta dicitur, quando quis ſoluit ſciens vigore Statuti,vel Bullæ Baronum poſſe compelli.concl. 47. ſub num.44. & ibi ratio aſſignatur.

Debita in bonis poteſt etiam fieri in pecunia, cum electio in contractibus debeat eſſe debitoris,concl.91.n.4.

Fallit tamen in caſu à teſtatore ordinato,vt ſi ab eo fuiſſet tradita facultas eligendi in repetendo ſuam dotem,quod ipſi videbitur,ibi nu.5.

Decimarum, & redecimarum ab arrendatarijs facta de ſcientia,& voluntate Dominorũ facta præſumitur,concl.145.n.55.

Et, vt dicatur facta à Domino ſufficit,vt ab arrendatariis de illius conſenſu ſit facta, concl. 145.nu.56.

Ea dicitur vera debiti ſatisfactio, acceptilatio verò dicitur ficta ſolutio,concl.18. n.2.

Solutio Dotis, vide Dos.

Facta ab adminiſtratore ſemper præſumitur facta de pecuniis principalis debitoris, non autem de propriis adminiſtrantis, concl. 56. nu.160.

Fallit,vt nu.162.

Facta ab emptore creditoribus venditoris ſemper præſumitur facta de pretio rei venditæ;ſed non de propriis pecuniis, concl. 56. n.160.& n.161.ratio aſſignatur.

Facta de præterito non præiudicat in futurum, in his, quæ reiterationem,& tractum ſucceſſiuum habent, niſi curſus triginta annorum fuerit lapſus,concl.54.nu.50.

Facta per depoſitarium, quando rectè facta dicatur,vide concl 47.ſub n.59.& concl.128. nu. 819.

Facta à principali quando conſtituat creditorem in quaſi poſſeſſione exigendi contra fideiuſſorem, & è contra,vide concl.103.n.24.

Facta pro arrenda anticipatè facit contractũ eſſe vſurarium,concl.145.n.47.

Habetur pro facta, quando ſtat per eum, cui erat facienda, quin fiat,concl.135.n.84.

Declara,vt nu.86.

Solutio pecuniæ debitę, quo loci ſit facienda, vide concl.69.num.39.cum ſeqq.& in Verbo Moneta.

Solutio penſionis retardari poteſt,quando poſſeſſio exigendi non probatur, concl.135.nu. 58.

Item retardari poteſt, quando non iuſtificatur illa conditio (dummodo remaneant ccutum pro Rectore) concl.135.ſub n.58.

Sed an retardari poſſit, quando dicitur, quòd contra conſentientem penſioni ad executionem procedatur,etiam litteris non iuſtificatis,vide concl.135.n.58.114.& 155.cum ſeqq.

Ea non probatur per cõfeſſionem de recepto contra ſucceſſorem in beneficio, ibi n.59. & nu.60. vbi affertur exemplum.

Declara tamen, vt n.67. cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Penſio.

Præſumpta ex verbis Præſente, ſoluente, & exburſante in tot Zecchinis, & Vngheris nõ iuuat, quando teſtes adſunt, qui veram, & actualem numerationem excludunt, concl. 135.nu.71.

Quando eſt alicui facienda in pecunia numerata, licèt ea ſit inueſtienda in bonis ſtabilibus, & bona ſtabilia creditori à debitore inſolutum offerantur; tamen ille poteſt agere ad pecuniam promiſſam, vt eam ad eius libitum in bonis ſtabilibus tutis inueſtire poſſit, concl.90.n 8.

Quando,ob difficltatem in ſoluẽdo, & debitoris impotentiam non poteſt fieri in pecunia, tunc poteſt fieri in bonis, concl.91.n.18.

Declara,& extende, vt n.19. cum ſeqq.

Regulariter eſt faciẽda in eo loco. vbi facilius debitor eam præſtare poteſt, niſi certus locus eſſet deſtinatus, concluſ. 89. num. 576. cum ſeqq.

Reſiduum demonſtrat alteram partem fuiſſe ſolutam, concl.152 n.14.

Spontanea ſequeſtratarium ſoluentem non iuuat, ſed excipere debet, concl.128.n.819. & prius concl.47. ſub num.59.

SOLVTIONES affictuum concurrentes, cum locatione probant poſſeſſionem, non ſolum contra locatorem, & conductorem, ſed etiã contra tertium.concl.75 n.5.cum ſeqq.

De-

Declara tamen, vt n.8.cum ſeqq. & vide in Verbo Affictus.

Illæ, & confeſſiones concurrentes, cum locatione, licèt regulariter ſufficiant ad probandum Dominium, fallit tamen ad effectum deuolutionis, vbi exacta, & concludens protio eſt neceſſaria, concl.78.nu 40.

SOLVTVM à Patre fiſco pro delicto filij, quãdo ſit imputandum in legitimam, vide latè in concl.42.n.362.cum ſeqq.

Pro redimendo filio carcerato, quando ſit imputandum in illam, vide concluſ. 42. num. 363.

In quam cauſam cedat, vide concluſ 48. nu. 12.

Et quando in hoc ſtetur declarationi creditoris, ſiue debitoris, vide ibidem.

Solutum nomine Vectigalis, quando recuperari poſſit, vide concl.43.n.21.

Solutum executiuè, quando executiue poſſit repeti, vide concl.64.n.17.& ſeq.

SORORES, ad hoc, vt conqueri non poſſint de fratribus in materia dotationis ſufficit, quòd à quocunquè ſint dotatæ, concl. 42. num. 577.

Inſtituere non poteſt, qui eſt prohibitus alienare, extra familiam, & deſcendentes maſculos, concl.84.n 258.

Soror, quando eſſe poſſit teſtis pro alia, vide concl.134.n.5.

Illi, quando debeantur alimenta per fratrem vide concl.89. num.215.cum ſeqq. & concl. 90.nu.42.& plura, vide in Verbo Frater.

Succedit cum Patre in hæreditate alterius Sororis, etiam ſtante Statuto Sorores ad fauorem fratrum excludente, concl. 66. ſub nu. 17.

Soror teſtatoris, quando admittatur ad illius fideicommiſſum factum ſimpliciter ad fauorem familiæ deficientibus maſculis, vide concl 249.n.15.

SPECIEI vnius debitor, quando in alia ſpecie, vel in pecunia ſoluere poſſit, vide in Verbo Aliud pro alio, & in concl.92.per tot.

Species derogat generi, concl.65.n.22.

Declara, vt n 23. & ſeqq.

SPECIFICATIO bonorum Eccleſiæ, quæ alienantur, quando fieri debeat, & ea non facta alienationem vitiet, vide concl.85. num 65 cum ſeqq & n.111 cum ſeqq.

SPES, quando eſt radicata ſuper ea tranſigi, & paciſci poteſt, concl.42.n.667.

SPIRITVALE Matrimonium cenſetur contractum inter Monaſterium, & Abbatem, concl.89.n.486.& ſeq.

Spiritualem Patrem Occidens tenetur, acſi occidiſſet naturalem, concl.89.n.56.

Spirituales delitiæ, quomodo à corporalibus differant, vide concl.165.n.62.

Spiritualia nullo modo ſine titulo poſſideri poſſunt, concl.148 ſub n.254.

In Spiritualibus titulum ſuæ poſſeſſionis quis oſtendere tenetur, concl.148.ſub n.254.

Spiritualis affinitas eſt maior, quàm carnalis, concl.89.n.56.

Spiritualis Pater dicitur, qui aliquem è Sacro Fonte leuauit, vel ad Sacrum Chriſma, aut ad cathechiſmum tenuit, ibi n.57.

Ille filium bonis moribus imbuere, & ei indigenti ſubuenire tenetur, ibidem.

Et quando filio ſpirituali alimenta præſtare teneatur, vide ibi n.56.cum ſeqq.

SPOLIANS liberatur à reſtitutione ſpolij, ſi res ſpoliata fuerit à flumine tota corroſa; licèt deinde poſt corroſionem fuerit iterum per alluuionem bonis ſpoliantis acquiſita, concl 98. ſub n.21.

Fallit, ſi alueus fluminis in totum recederet, ibidem.

Et quando eſt mortuus, quæ pœna contra eum irrogetur, vide concl. 107. ſub num.5. remiſſiuè.

Spoliare dicitur ille, qui requiſitus ſoluere recuſat, concl 78.n.55.

Spoliatio non oritur, ſed turbatio ex arborum inciſione, concl.136.n.32.

Spoliator doloſus, & violentus nulla præſcriptione, etiam centum annorum iuuari poteſt, quãdo tamen de ſpolio clarè conſtaret, concluſ.135. ſub n.55.

Et ille non eſt confouendus in ſpolio, concl. 52.nu.19.

Etiam ſi ſpolium ſit Iudiciale, concl. 91. ſub num.7.

Declara, vt in concl.135.n.146.

Spoliator, quando non eſt violentus non condemnatur in fructibus, niſi à die moræ litis, ibi nu 55.

Declara tamen, vt ibidem.

Sed quando ſit audiendus, etiam non purgato ſpolio, vide ibi n.54.

Spoliatus ante omnia eſt reſtituendus, etiam ſi ſit prædo, & ſpolij cauſa eſt prius terminanda, quàm negotium principale, ibi nu. 124. & concl.160.n.144.

Fallit tamen; vt ibid. concl.160.n.144.

Immo ante reſtitutionem reſpondere non tenetur ſpoliatori in petitorio, concl. 135. num.125.

Spoliatus de facto, & ante cauſæ diſcuſſionem iniuſtè ſpoliatus præſumitur, & propterea ei alimenta denegari non debent, concl.2.nu. 58 & concl.89.n.497.

Extende, vt ibidem.

Spolij iudicio conuentus, ſi ſit cum titulo, & bona fide, & cauſam ab auctore vitioſo ſciēter non habuerit, iuuatur præſcriptione decem annorum, inter præſentes, & viginti inter abſentes, concl.120.ſub num.143.

Spolij purgatio à pari procedit, cum illa attentatorum, concl.135 n.98.

Spolio agens, quid probare teneatur, & quæ exceptio illi obſtet, vide concl.78.nu.54. & ſeq. & in Verbo Agens.

In eo agere non poteſt, qui à poſſeſſione facto ſuo cecidit, ſi quadriennium fuerit elapſum, con-

concluſ. 120. ſub num. 143.
Eo non integrè purgato, quando ad vlteriora proced poſſit, vide concl. 135 num. 98 cum ſeqq.
In ſpolio ſpeciale eſt, vt poſſeſſorij ſuſpenſio impediatur, ibi n. 127.
Spolium attentatum in omnibus, & per omnia ſpolio violento æquiparatur, concluſ. 160, num. 20.
Illud non præſcibitur, niſi ſpacio triginta annorum, ibi ſub n. 174.
Fallit in violento. quia illud etiam per mille annos non præſcribitur, ibi nu. 20. & concl, 173 num 27.
Et dicitur iudicium magis priuilegiarũ, quàm aliud poſſeſſorium, concl. 135. n. 5 . & concl, 165. num. 54.
Non datur cõtra coheredem, ſed contra eum competit remedium familiæ herciſcundæ, pro habenda diuiſione, concl. 56 n. 171.
Quando eſt a mixtum cum nullitatibus, tunc non intrat arbitrium pro illis ſanandis, concluſ. 135 n. 42. & . 46.
Declara, vt ibi n. 147.
Quando eſt v ... tum, & res eſt vitio reali affecta, vt præſcribatur ſpacium triginta annorum requiritur, concl. 120. n. 143.
Contrarium dixi in concl. 160. nu. 20. & concl. 173 nu. 27.
Concorda. vt ibi d. concl. 160. ſub n. 20.
SPONSA, an, & quando, ob adulterium, vel oſculum libidinoſum amittat dotem, vide concl. 59. n. 16. cum ſeqq.
Sponſalia de futuro præſumuntur, ex traditione an uli in domo coram Parentibus ſponſæ facta, concl. 115 ſub n. 2
Talia non tranſeunt in matrimonium de præſenti, per receptionem muneris, amplexus, & oſcula, ibi nu. 7
Item non tranſeunt in matrimonium de præſenti, per attentatum copulæ, vel traductionem ſponſæ ad domum ſponſi, ibi n. 8. & 9.
Non iurata, etiam ex leuiſſima cauſa poſſunt diſſolui; licèt ſecus ſit, non exiſtente cauſa, quia tunc etiam ſi non eſſent iurata contrahenda veniunt, concl. 89. n. 304.
Sed quando non tranſeant in matrimonium, & quando poſſint diſſolui, vide concl. 59. n. 16. cum ſeqq.
Si ſint contracta ſub conditione obtinendi diſpenſationem, vel Apoſtolicam confirmationem, aut reſeruato beneplacito Apoſtolico, pendente conditione diſſolui poſſunt, concl. 85. num. 245.
Extende, vt ibidem.
Sponſæ donatum, quando illi, ſiue potius eius viro donatum cenſeatur, vide concl. 99. ſub num. 16.
Cum ſponſis, quare congratulentur amici, & cognati, ac in eorum honorem ſuperbæ dapes, tripudia, & conuiuia fiant, vide concl. 118. ſub num. 33.
Sponſus duarum Eccleſiarum nemo eſſe poteſt, concluſ. 56. num. 144.
Per verba de præſenti accuſare poteſt vxorem de adulterio; licèt ſecus in ſponſo per verba de futuro, concl. 59. nu. 17. & ibi ratio differentiæ aſſignatur.
Quando acquirat fructus ex dote perceptos, vide concl. 89 n. 356.
SPVRIÆ Filiæ debentur alimenta, vel dos, ibi n. 82. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Alimenta, & in Verbo Dos.
Spurij dicuntur illi, qui naſcuntur ex ea, quæ cum pluribus commercium habuit, quaſi, ſine Patre nati, ob incertitudinem filiationis, & varietatem amicorum matris, concl. 89. num 149.
Illi, & baſtardi non dicuntur agnati, concl. 81. num 21.
Neq; illi cenſentur vocati ad Iuſpatronatus, ad quod vocantur illi de familia, ibi n. 22.
Quid ſi ſint vocati conſanguinei? vide ibi num. 24.
Et in quibus differant à naturalibus, vide concluſ. 89. ſub n. 149.
Inſtitui poſſunt hęredes ab Auo, ſiue extet legitima proles, ſiue non, dummodo tamen id contemplatione filij non fieret, concluſ. 42. nu. 191. & ſeq.
Et licèt cum peccato generentur, tamen ſine peccato aluntur, concl. 89. n. 36.
Præſumuntur pauperes eo ipſo, quòd ſpurij eſſe noſcuntur, ibi n. 133
Illis relictum, quando ſuſtineatur in vim alimẽtorum, vide ibi n. 114 cum ſeqq.
Eorũ ſpecies quot reperiãtur, & quãdo ſuccedere nõ poſſint, vide cõcl 89. n. 79 remiſſiuè.
Ad feudum nouum admitti poſſunt, concl. 142. n. 65.
Illi, ſi eſſet relictus fundus pro alimẽtis, tũc cauere tenetur de reſtituẽdo ipſum fundũ poſt eius mortẽ, niſi adeſſet pactum, quòd illud ad ſpurij hæredes tranſiret, concl. 90. n. 34.
Eſt incapax bonorũ Patris, cum dicatur natus ex coitu à lege damnato; licet ſecus in nato ex ſoluto, & ſoluta, etiam meretrice, concl 42. nu. 190 & ſeqq.
Extende, & declara, vt ibidem.
In bonis Patris legitimam prætendere non poteſt, ſed alimenta tantum, concl. 42. n. 189.
Nulla nobilitate gaudet, etiam ſi à viro nobili deſcendat, ibi n. 190. & concl. 81. n. 23.
Occidens Patrem pœnam Patricidij non incurrit, concl. 89. n. 56.
STABVLVM deſtinatum ad vſum Patris familias pro eius equis dicitur prędium Vrbanũ, ſi verò ſit deſtinatum pro alijs animalibus ad vſum ruris, vel macelli, tunc dicitur ruſticum, concl. 62 num 98.
ST ... NVM, quando dicatur publicum, & quando priuatum, vide concl. 94. n. 22. & in Verbo Flumen.
STATVS beneficij, ad hoc, vt mutetur, quæ ſint nece... ria, vide concl 126. ſub nu. 11.
Status hæreditatis ad effectum conſequendi le...

legitimam à quo ſit probandus, vide concluſ. 42.num.410.& ſeqq.& n.448.

Status perſonæ ſemel probatus, quando faciat ius, quoad omnes, vide concl.120.ſub n.37.

STATVTA ad litteram ſunt intelligenda, & de vno caſu ad alium odioſum non extenduntur, concl.45 n.6.

Statuta, & ordinationes Synodales ligant Abbates, etiam exemptos, concl.1.n.104.

Plura inuicem ſe compatientia, quando poſſint conbinari, vide concl.86.n.98.

Statuti qualitates ſunt probandæ, per eum, qui ex eo agit, quatum vna deficiente, conſtitutio, ſiue Statutum non intrat, concl.78.n.24.

Statuti ſolemnitates, vide Solemnitates.

Illius vſus, quando dicatur probatus, & quãdo non; licèt id maximè in arbitrio Iudicis reſidere debeat, concl.86.n.106.

Statuto non ligatur Abbas, concl.1.n.94.

Illud adimens fidem ſcripturis, quid operetur, vide concl.86. n.70.

Admittens vxorem ad ſucceſſionem bonorum mobilium, eam ab annuis præſtationibus excludere cenſetur, concl.113.n.19.

Ad tollendas diſſenſiones conditum, & à Papa confirmatum dicitur irreuocabile, & quaſi in vim tranſactionis valet, & maximè, ſi ex eo priuilegium reſultaret, concl.138.n.64.

Ad turpia, & inhoneſta non extenditur, concl. 133. ſub nu.25.

Appellationem prohibens, quando dicatur eam etiam prohibere in ijs caſibus, in quibus de iure appellatio admittitur, vide concluſ.63.nu.40.

Illud intelligi debet in caſibus, in quibus grauamen in diffinitiua reparari poteſt; aliàs ſecus, concl.128.ſub n.10.

Sed appellationem prohibens, fideiuſſione nõ præſtita, eſt intelligendum, dummodo dicta fideiuſſio fuerit petita, ibi n.43.

Appellationem tollere non poteſt, ibi n. 6.

Arctans creditorem ad petendum debitum, intra determinatum tempus, dicitur nutritiuum peccati, concl.86.n.104.

Armorum delationem prohibens, an Clericos liget, vide concl.143.n.37. cum ſeqq.

Armorum delationem prohibens à pulſu Campanæ de ſero venit intelligendum incluſiuè, & ſic poſt pulſum, illud verò eam permittens à pulſu Campanæ de manè ſtat excluſiuè, & ſic in principio pulſus, concl.143.n.19.& ibi ratio differentię aſſignatur.

Extende, vt n.11. cum ſeqq.

Cenſetur ſemper vocare maſculos, iuxta Ordinem iuris communis, concl.42.n.91.

Confirmatum à Papa, quando operetur, vt contractus iuratus, abſq; ſolemnitatibus ſuſtineatur, vide concl.86. ſub n.70.

Et illud in terris Eccleſiæ non valet, niſi ſit confirmatũ à Papa in forma ſpecifica, & quãdo illius confirmatio ſit præſumenda, ibidè.

Statutum continuò terret, & continuum metũ inferre dicitur, concl.47. ſub n.44.

Contra ius tendens non afficit, niſi ſit ſpecialiter, & in indiuiduo à Papa confirmatum, concluſ.86.n.104.

Dans executionem apocæ non habet locum extra illius Vrbem, ſi tamen ſit ordinatorium; at ſecus ſi deciſorium, concl.123.n.55.

De continuenda poſſeſſione in hæredem, quomodo ſit intelligendum, vide concl.42.n.711

Et quando vnus cum actuali poſſeſſione præfertur illi ſolam ciuilem à Statuto traditam habenti, vide ibid. cum ſeqq.

Deferens hæreditatem alicui, eidem quoquè cenſetur deferre tutelam, concl.142.n.95.

Fallit, vt ibi n.96.

De mandato Papæ conditum, vel ab eo confirmatum iuramenti vires infringere poteſt, concl 86.nu.68.

Sed quando id procedat, vide ibi ſub n.70.

Diſponens apocam priuatam vim publici Inſtrumenti habere (vt eſt Florentiæ) vti exorbitans non eſt extendẽdum, concl.123 n.54.

Extende, vt ibidem.

Diſponens creditorem in quantitate teneri recipere ſtabilia in ſolutum, eſt intelligẽdum, ſi emptor non inueniatur, concl.91.n.14.

Diſponens maiores decem, & octo, vel viginti annis habe i pro maioribus vigintiquinquè annis, quando valeat, vide concl.72.n. 113.cum ſeqq.

Diſponens, quòd damnum reſarciri debeat à Villa, & loco, in quibus datum ſit, quãdo valeat, vide concl.108.ſub n.75. remiſſiuè.

Diſponens, quòd nullus Rector, Officialis, Poteſtas, & Conſul poſſint aliquod pręmium & gratiam accipere (vt eſt Ianuæ) an ſit ſeruandum, vide concl.99.n.6.& 7.

Diſponens, quòd ſuper damno dato ſtetur iuramento damnum paſſi, non habet locum, ſi iſte aliàs falsò iurauerit, concl.108.n.56.

Diſponens, vt ius Retractus cedi non poſſit, neq; vendi, comprehendit etiam alienationem, quæ ſit in ſuum hæredem, concl.62.ſub num.29.

Excludens appellationem, & nullitatem, poſt terminum præfixum, omnem nullitatem, etiam notoriam compræhendit; ſecus autem ſi ſimpliciter nullitatem excludat, quia tunc non excluditur ea, quæ ex eiſdem ſtatutis prouenit, concl.128.n.908.

Excludens dotatam non extenditur ad Sororem vterinam, cum illud ſit in ratione conſeruandæ agnationis fundatum, conc… 42. num.97.

Excludens Sorores ſtãtibus Fratribus, ex maioritate rationis, cenſetur excludere [ne]potes ex Fratribus præmortuis, concl.66. n 17.

Sed quomodo Soror ſuccedat in her[e]dit[a]te alterius, ſtante dicto Statuto, vide ibidem.

Excluſiuum fœminarum, ob maſculos cenſetur factum fauore conſeruãdæ agnationis, concl. 42.nu.85.

Suffragatur ſolum illis de agnatione, non autẽ vterinis, ibi n.86.

Si ſit excluſiuum fœminarum, ob maſculos, an habeat locum ad fauorem piæ cauſę, vide ibi nu 87.cum ſeqq.

Illud Filiam excludens, ſi Pater velit, non impedit, quominus filiæ ex teſtamento Patris capere poſsint, ibi n. 128. & ibi ratio aſſignatur.

Excluſiuum fœminarum, aut matris, quando vires ſuas extendat extra territoriũ ſtatuentium, & tunc quale Statutum ſit attendendũ, ibi nu 129.

Excluſiuum fœminarum ab hęreditate Patris non habet locum in ea fratris, etiam quo ad bona paterna, concl.51.nu.114.

Extendi poteſt de perſona ad perſonam, non ex vi extenſionis; ſed ex vi compræhenſionis ex maioritate rationis, concl 65.n.17.

Extractionem frumẽti prohibens, quando cõpræhendat etiam extrahentes farinam, & panem, vide concl.111 nu.20.

Generaliter loquens non comprehendit legitimam, concl.42 nu.22.

Habens pro confeſſo non reſpondentem poſitionibus intelligitur, ſi id qualitas cauſæ patiatur; aliàs ſecus, concl.128.n.451.

Habilitans perſonã porrigit vires ſuas, etiã extra territoriũ, ſecus ſi ſolum reſpiceret ſolẽnitates, & formam contractus, concl.48. n.50.

Imponens pœnam pecuniariam cõmittenti aliquod delictum, tunc delinquens ad vnam tantũ pęnã tenetur, licèt per pluras vices illud delictum perpetrauerit, concl.59.n 94.

Imponens pœnam ordinariam delinquenti nõ comprehendit minores, concl.72 n.92.

Inducens nullitatem contractus à minore ſine ſolemnitate facti, excuſat illos, etiam in conſcientia, nec dicitur vitioſũ, maximè ſi ſit per Romanũ Pontificẽ roboratũ, concl.86.n.212

Inducens ſolemnitates ad euitandas fraudes ſatis eſt, ſi per æquipollens adimpleatur, concl.86.n.157.

Inductum pro conſeruatione agnationis dicitur fauorabile, & non odioſum; & cum eo cẽſetur teſtator ſe conformaſſe, licèt eius diſpoſitio non procedat, ſi qualitas agnationis nõ verificetur, concl.81.n.48 & 49.

In materia ædificiorum maximè eſt attendendum, concl.62.nu.104.

Iuris congrui, quando liget Clericos, vide concl 62 nu 40.

Et licèt ſit generaliſsimum, nunquam tamen compræhendit caſus à Iure communi ſpecialiter priuilegiatos, concl 86. nu.169.

Loci celebrati contractus attenditur, circa ſolemnitates adhibendas, ſed eo deficiente, ius commune ſeruatur, ibi n. 118.

Fallit, vt ibi n.119.& 120.

Loquens de filijsfamilias, quando compræhendat adoptiuos, & arrogatos, vide concl. 58 nu 6.cum ſeqq.

Loquens de petente plus debito non habet locũ in petente indebitum, concl.45.n.13.

Loquens de profeſſis, & Religioſis extenditur etiam ad Æquites Hieroſolimitanos, cum iſti veri religioſi dicantur, concl.65.n.33.

Loquens de lucro dotis habet locum quoq; in promiſſa, & non ſoluta, concl.170.nu. 37.

Amplia, vt ibidem.

Declara, vt ibidem.

Mandans deſcendentes ab vna infecta ſtirpe ad aliquem honoris gradum non admitti, à cõtrario ſenſu videtur velle ab ea non deſcẽdente eſſe admittendos, concl.142. ſub n 3.

Mandans inuentum cum armis puniri, intelligitur, ſi ille fuerit captus cum illis, concl.143. num 65.

Declara, vt ibi num.66.cum ſeqq.

Mandans, vt commutatio facta de fructibus in pecuniam perpetuò obſeruetur, debet intelligi, rebus ſic ſtantibus, concl.89 n.320.

Non protrahit vires ſuas extra territorium ſtatuentium, neque forenſes ligat, concl.86. nu.246.& vide concl.111.nu.35 & 36.

Permittens ſemel appellare à quocũque poſſeſſorio, etiam poſſeſſorium ſummariſſimum compræhendit, concl.128.num.42.

Principis Superiorem non recognoſcentis prę iudiciũ particularis perſonæ continẽs, quãdo ſit appellabile, vide cõcl.128.n.497. cũ ſeqq.

Prohibens bona in forenſes alienari non impedit, quin poſſint exteris alimenta relinqui, concl 89. nu.256.

Prohibens minorẽ contrahere, ſine certa ſolẽnitate, an habeat locũ, quãdo minor cõtrahit cum Patre, vide concl.86 nu.132.cum ſeqq.

Ab illo prohibente, ne feratur triticum molẽdum in Molendinis extra Ciuitatem exiſtentibus, tanquàm in præiudicium particulariũ perſonarum editum, datur appellatio, etiam ſi Princeps, qui illud tulit ſit ſupremus, concl. 128.num.500.

Prouidẽs circa ſolemnitates in contractibus minorum adhibendas nõ tollit conſtitutionẽ Marchiæ de inſinuatione loquentem, concl. 86.num.98.

Puniens delinquentem in Eccleſia nõ procedit, ſi delictũ in apotheca Eccleſiæ, ſiue illius oſtio ſit commiſſum, concl.127.nu.16.

Puniens inſultum alicui factum in propria domo, ad illum nõ extenditur, qui in apotheca inſultauit, ibi nu.11.

Quale ſit attendendum, quando minor, vel alius contrahit extra territorium ſui ſtatuti, vide concl.48.nu 49.& ſeqq.

Quale ſit attendẽdum in hæreditatis aditione per hæredem facienda, quando hæreditas in pluribus territorijs bona habeat, vide concl. 51.num.134.

Quando inducit exceptionem, & exceptio tempore contractæ obligationis cauſatur, tunc illud non extendit talem exceptionem ad contractus præteritos, concl.48.nu.86.

Quando legitimam minuere poſſit, vide concl.42.num.565. cum. ſeqq.

Quando propriè, & prout verba ſonant venit intelligendum, tunc appellatione filiorum

non

non compræhendit adoptiuos,& arrogatos, concl.58 n.11.& 13.
Quicquid aufert fœminis illis acereſcit,quorũ contemplatione ſunt excluſę,concl.42.n.92.
Requirens in contractibus proximiores mino rum,& mulierũ eſt intelligendum de illis, qui ſunt de tempore contractus, non autem de illis,qui deſierunt eſſe,concl.86.n.63.
Requirens ſoleinnitates in contractibns minorum,& mulierum dicitur fauorabile,& latè interprætandum, & ad caſum non expræſſum, militante eadem ratione,extendendum, ibi nn.66.
Reſpiciens proceſſum , & ordinatoria cauſæ an includat appellationem à diffinitiua, vide concl.128.ſub n.520.
Secundum ius cõmune regulari debet , ibi ſub nu.10.
Si alienationem prohibeat in forenſem, abſquè licentia,tũc ſufficit agenti ex eo Statuto alienationem probare, nec tenetur vlterius docere licentiam non interueniſſe, concl.78.n. 25. & n.26. ratio aſſignatur,
Si appellationem prohibeat à Capitaneo, Epiſcopo,vel Poteſtate,an ab eorum Vicarijs, & Locumtenentibus,ad ſuos deputantes ſit;appellandum.vide concl.128.n.183 cum ſeqq, & in Verbo Appellatio.
Si mandet, vt bannitus impunè occidi poſſit, quando Pater occidere poſſit filium bannitũ, vel è contra,vide concl 89.n.195.
Taliter eſt interprætandum,ne abſurdum contineat,& vt minus quàm fieri poſſit ius commune lædat, etiam ſi à propria verborum ſignificatione eſſet recedendũ, concl.42.n 95.
Tollens exceptiones cõtra Sententiã,quando non tollat eam defectus citationis , & iuriſdictionis,vide concl.133.n.117.
Tollere non poteſt conſtitutionē,in qua adſũt decretum irritans , & clauſulam ſublata , vel aliæ ſimiles,concl.86.n.106.
Tollere non poteſt vxori quartam illi miſerationis cauſa in bonis viri defuncti debitam, concl.89.n.52.
Tribuens fidem libris mercatorum compræhendit ſolum ea,quæ ad eorum officium ſpectant, non autem ea ,quæ veniunt extrinſecè, concl.55.n.28.
Vbi adeſt,quod victus victori in expenſis condemnetur, ſi ipſa condẽnatio omittatur,tunc obtinens poteſt eas actione ex Statuto petere,concl.128.n.147
Illud,vel Princeps prohibere non poteſt ne filius Patrem bannitum alat,vel è contra , & præſertim, quando illud auxilium non ad malum finem , ſed ſolummodo ad naturalem ſubuentionem tenderet,concl.89.n.195.
Statutum Vrbis de apocis èxequendis,vti Ordinatoriumin Capitolio tantum eſt attendendum, concl 123.n.24.
Vbi diſponit in contractibus minorum , vel mulierum debere interuenire proximiores non habentes intereſse, quomodo intelligatur,vide concl. 86. nn.46. & in Verbo Proximiores.
Illud præſumit Iuramentum in obligatione mulieris,vel minoris per fraudem , & dolum extortum,concl.84.n.144.& concl.86.n.67.
Et quamuis generaliſſimum nunquam caſum dotis comprehendit,concl.86.n.169.
Requirens ſolemnitates in contractu minorũ, & mulierum dicitur conditum ad publicam vtilitatem , & propterea illi, nec pacto , nec Iuramento poteſt renunciari, ibi nu.67.
Illud dicitur Motu proprio,& ex certa ſciẽtia Papè conditum,concl.167 n.33.
STELLIONATVS crimen quale dicatur , & quomodo in eo procedatur,& qua pœna in eo delinquens puniatur,vide concl.45. nu. 9. cum ſeqq.
STERILITAS quando ſit iuſta cauſa remiſſionis mercedis,vide concl.75,nu.14. & concl. 155.n.91,
STIGMA, Marca, & ſignum Dominium rei ſignatæ demonſtrant,concl,144. n.4. & plura, vide in Verbo Signum.
STIPVLARI nemo poteſt pro alio, concl.34. n.1.& ibi ratio aſſignatur.
Stipulatio ad fauorem vocatorum concurrens cum prohibitione alienationis,Domini trãslationem impedit , concl.84. n.68.
Annua vna tantum cenſetur , legatum verò annuum plura legata continere dicitur , concl. 113.nu.35.
Illa Notarij, quando acquirat abſenti , ac illis quorum intereſt,vide concl.9.n 11.cum ſeqq.
Pro abſente facta non ſuffragatur,niſi fuerit ratificata,concl.17.ſub nu.1.
Pro alimentis ad fauorem pauperis eſt valida, concl.89.nu.255.& 592.
Et quando faciat acquire ius omnibus,quorũ intereſt,vide concl.34.n.7
STIRPS, quibus gradibus conficiatur, & illius ſucceſsio quid operetur , vide remiſsiuè, concl.149 nu.27.
STRICTVM ius illud dicitur, quod ſtrictè,& propriè,& ad litteræ corticem venit intelligendum,concl.142.nu19.
STVDENTI Clerico , quando Canonici aliquid in ſubſidium conferre teneãtur, pro alimentis,& quando ad id per Epiſcopum cogi poſsint,vide concl.89.n.508.
Illi debentur per Patrem alimenta , & ſumptus itineris, & librorum, ac aliarum rerum neceſſariarum, & quæ conſideratio in eis taxandis ſit habenda ,vide concl.89.n.160.
Ei mutuans pecuniam , quando eam ab eius Patre repetere poſsit, vide concl.89.n 127. cum ſeqq.
Studia, & lectiones Sacræ Scripturæ, ac etiam Seminaria Abbates habere poſſunt,concl.1. nuni. 90.
Studij expenſæ à Scholare factæ ſoluendæ veniunt à Fratribus in communi, etiam mortuo Patre, concl.89 nu.127.
Studij expenſæ,ac omnia ad Studentes neceſſaria

ceſſaria, quádo ſint præſtanda ei, cui alimenta debentur, vide concl.89. nu.561.cum ſeqq.

Studium illud dicitur maledictum, ob quod relinquitur Diuinum Officium, concluſ. 166. num.50.

In Clerico eſt labor Spiritualis, & fit, vt ille melius Eccleſię inſeruire poſſit, concl.8.n.26.

In Clerico dicitur reſpicere vtilitatem Vniuerſalis Eccleſiæ, conel.89.n.508.

STVPRI delictum, licèt quinquennio tollatur id tamen fallit, ſi ipſi delicto violentia addatur, concl.98.n.4.

Attentatum, & non conſumatum, quando, & quomodo ſit puniendum, vide concl.74.n.21, cum ſeqq.

Attentatum, & non conſumatum contra virginem nolentem, & acclamantem non maculat virginitatem corporis, neque mentis, cũ conſenſus mulieris non concurrat, concluſ. 74.n.21.

Eſt delictum, tàm graue, vt in eo non detur reſtitutio minori, concl.72.n.110.

STYLIVS alicuius Curiæ, quando probet, & quomodo probetur, vide concl.155.ſub n.67.

Stylus exorbitans à iure communi nõ eſt extendendus, ſed coarctandus, concl.148.n.211.

Stylus Notarij non poteſt per eum, abſq; pœna falſi immutari, concl.157.ſub n.7.

Stylus Rotæ, & Curiæ Romanæ in omnibus alijs Curijs ſeruandus venit; ſi tamen de illius obſeruantia per deciſiones, & ſententias in rem iudicatam tranſactas appareat; aliàs ſecus, concl.168.n.100.

Extende, vt ibidem.

Et quando Iudex de eo poſſit ſe informare extraiudicialiter, & quando non, item quando ſemel probatus amplius, etiam inter alios non ſit probandus, vide ibidem.

Stylus, quando eſt varius, tunc ad ius commune eſt recurrendum, concl.142.n.55.

Et qualis ſit ſeruandus, an ſcilicèt ille illius loci, in quo cauſa agitatur, an potius ille loci Iudicis delegati, vide concl.126.n.109.

SVBDIACONATVS Ordo requirit ætatem viginti duorum annorum, concl.72.n.66.

SVBDITI Baronum, & feudatariorum Eccleſiæ, quãdo habent ſuos Dominos pro ſuſpectis ad Auditorem Cameræ, vti Auditorem Papę recurrere poſſunt, concl.167 n.48.

Epiſcoporum, qui nam dicantur, ad effectum, vt illi ab eo poſſint abſolui in foro poli, & puniri in foro fori, vide concl.10.n.41. & ſeq.

Illi Epiſcoporum non dicuntur ſubditi Archiepiſcoporum, concl.138.n.12.cum ſeqq.

Fallit in aliquibus caſibus à iure exrpeſſis, ibi n.14.& 23.

Licèt in ſupportandis angarijs oſtendant ſpõtaneam voluntatem, tamen metu reuerentiali ea ſupportare præſumuntur, concl.106.nu.3. vide in Verbo Angariæ.

In illis ſemper metus præſumitur, concl. 166. num.20.

Eorum valdè intereſt, vt potius ſupremo Principi, quàm inferiori efficiantur ſubiecti, concl. 167. ſub n.54.

SVBHASTATÆ rei illa æſtimatio eſt attendẽda, quæ fuerit ab æſtimatoribus facta, concluſ.69. num.43.

Subhaſtatio ad hoc, vt legitimè fiat, quæ ſint neceſſaria, vide in Verbo Adiudicatio, & concl. 52. ferè per totam.

Dicitur nulla, ſi tres oblationes non fiant, vel ob defectum citationis, aut decreti ad deliberandum, concl.52.n.14.

Et id eò magis ſpolio ſubſecuto, ibi nu.19.

Facta contra formam Statuti, & illius ſolemnitatibus non adhibitus eſt nulla, & de illis ſolemnitatibus aliundè, quàm ex aſſertione Nũtij apparere debet, cum id ad eius officium non ſpectet, ibi n.59.

In ea res emptori conſignari ſolet viliori pretio, quàm ſit in adiudicatione, concl.157.n.9.

Nulla reſpectu non citati, quando ſit etiam nulla reſpectu alterius citati, vide conel.52.n.28.

Quando dicatur alienatio voluntaria, vel neceſſaria, vide concl 84 n.202.
cum ſeqq. & n 209.

Quando fieri poſſit non pręſente pecunia, ſed habita fide de pretio, vide concl.52.num.60. & ſeq.

Quando ſit in Curia Capitolina, tunc adinditationes fiunt creditoribus pro tertia parte pluris, quàm ſit eorum creditum, ibi n.15.

Si detegatur nulla, quomodo per viam commiſſionis conualidari poſſit, vide ibi n.30.

SVBLOCATIO apothecæ fieri non poteſt, per conductorem domus; licèt ſit ei data facultas ſublocandi domum, concl.127.n.10.

SVBREPTIO in ſupplicationibus, quando committatur, & quando non, vide concl.16.n.3.

Illam non tollit clauſula in indemnitatem, & monitionem ſonans, concl 126.ſub n.28.

Opponens illam plenè, & concludenter probare tenetur, ibi n.46.

Non attenditur in gratia conceſſa alienandi, cũ clauſula ſi in euidentem, &c. quando ipſa ſubreptio non eſt circa vtilitatem; At ſecus ſi eam reſpiceret, quia tunc gratia vitiatur, concl.85. n.39 & 166.

Item non attenditur in alienatione rerum Eccleſiæ, ſi de eius euidenti vtilitate conſtet, ibi n.292.

Non cadit in his, quæ ſunt iuris, concl.126. ſub num.36.

Quando opponi poſſit, aduerſus aſſertionẽ Papæ, vide concl.155.n.19.& 20.

Subreptitiæ, quando dicantur litteræ Apoſtolicæ vide concluſ.126.num.14. cum ſeqq. & in Verbo Gratia & in Verbo Littere Apoſtolicæ.

SVBROGATIO in rebus particularibus non intrat concluſ.91. num.28.& concluſ.136. ſub num. 28.

Subrogati à Principe Sententia eſt appellabilis; licèt ſecus ſit de ea Principis, concl. 128. num. 175.

Subrogato ad ſubrogantem , vel è contra non eſt facienda illatio, quia inter eos diuerſa ratio, & qualitas viget, & per conſequens diuerſa diſpoſitio. ibi nu.175.& 177.
Subrogatum ſapit naturam illius, in cuius locũ ſubrogatur, concl.85.n 195.
Fallit quando illi eſt alliquid ſpecialiter attributum, concl.42.n.622.
SVBSCRIBENS apocam perindè obligatur, acſi eam totam manu ſua ſcripſiſſet , concluſ. 123.num.10.
Folium album , quando in eo poſtea ſcripta confirmare cenſeatur, vide concl.131. n.77. cum ſeqq.
Scripturam, quando contenta in illa confirmare, & approbare cenſeatur, vide ibi num.76. cum ſeqq.
SVSCRIPTIO, quando pro forma requiritur , tunc ſolùm ſigillum eam non ſupplet, concl. 123. ſub nu.101.
Plura, vide in Verbo Scriptura.
SVBSIDIARIO remedio procedendi per contradictas, vel per affixionem nunquàm eſt locus, quandiù adſit, qui citari poſſit, concluſ. 129 nu 181.
SVBSTANTIA actus, vel tituli ex antiquitate temporis non pręſumitur, concl.120 n.144. & ſeqq.
Subſtantia terrena , & temporale commodum non ſunt præferenda ſaluti æternę , concl.1. num.118.
SVBSTITVTI excluſio , quæ fit ex voluntate teſtatoris non eſt contra ius, & æquitatem , ſed benè ſecundum ius, & æquitatem , concl. 42.n.212.
Subſtitutio facta in antiquiores, ad quos extendatur, vide concl.120.n.113.
Subſtitutiones non ſunt multiplicandæ, etiam fauore agnationis, concl.81.ſub nu.40 & 78. & concl.84.n.267.
Illarum, ſi plures gradus ſint facti præſumitur habita ratio conſeruandæ agnationis, concl. 81.nu.44.
Illa pupillaris , quando excludat matrem etiam à legitima, vide concluſ.42. num.153. cum ſeqq.
Continetur in compendioſa, non ex legis interpretatione , ſed ex pręſumpta mente teſtatoris, ibi nu.154.& 155.
Extende, & declara, vt n.156.& 157.
Quando , & de quibus bonis fieri poſſit à Patre adoptante filio adoptiuo, vide concl.58. num.29.
Vulgaris, ceſſat, quando hæreditas fuit adita concl.51 n.126.
Et in quo gradu locum habeat , vide ibidem.
Subſtitutus pupillariter excludit matrem pupilli, concl.25.n.35.
Declara tamẽ, vt in concl.42.n.153. cum ſeqq.
Sub ea conditione, ſi inſtitutus ſine filijs deceſſerit, agens pro immiſſione aliquid probare non tenetur, concl.78. ſub n. 83. & ibi ratio aſſignatur .
SVBVENTIO alimentorum , an potiùs debeatur filio, vel Patri, ſi quis habeat filium , & Patrem eodem tempore in neceſſitate conſtitutos , vide concl.42. n.356. cum ſeqq.
SVCCEDENS in feudo ex pacto , & prouidentia, quando teneatur ad ſolutionem debitorum , vide concluſ. 87. num. 42. remiſſiuè .
In locum alterius tenetur ea omnia adimplere, ad quę ipſius auctor ſe obligauit, concluſ. 78.num.17.
Succeſſio ab inteſtato , quando prohibita cenſeatur, ſi ſit prohibita alienatio, vide concluſ. 84.num.115. & in Verbo Alienatio.
Delata proximiori, cui debeatur, quando plures in eodem gradu exiſtunt , vide concl. 84. num.71.
Succeſſio filij eſt magis debita Matri, quàm Patri, & ita in dubio iudicandum venit , concluſ.64.ſub n.12.
Fit in ſtirpes, quando ſumus in deſcendentibus aliàs fit in capita, concl.81.n.25.
Succeſſor, an, & quando locationi, per anteceſſorem factæ ſtare teneatur , & quando conductorem propria auctoritate expellere poſſit, vide latè in concl.2. nu.60. cum pluribus ſeqq.& concl.84 n.212. cum ſeqq.
Conductorem expellere non poteſt, niſi ſoluto illius intereſſe, concl.2.n.79.
In beneficio non tenetur ſoluere debita, per anteceſſorem facta , niſi ea pro vtilitate Eccleſiæ contracta fuiſſent, ibi n.59.
Quando teneatur ſoluere penſionem ſui anteceſſoris, vide ibidem.
In beneficio non poteſt à contractu prędeceſſoris reſilire, ſi ſit vtilis , & beneplacitum in ipſius prædeceſſoris vita ſit obtentum , concluſ.85.n.251.
Iuuari non poteſt ex poſſeſſione *ſui auctoris* , qui in mala fide erat, concl.173.n.2.
Neceſſarius dicitur ille, qui ius habet, ex Sententia, concl.2.n.65.& concl.84.n.214.
Succeſſor Notarij, vide Notarij Succeſſor.
Singularis, quando actione perſonali conueniri poſſit, vide concl.33.n.23.cum ſeqq.
Item quando dicta actio in eum tranſeat, vide ibid.& nu.37.cum ſeqq.
Venire non poteſt contra factum , ſiue tranſactionem à ſuo auctore initam, ex quocunquè iure veniat, concl.173.n.13.
Extende, vt n.14.cum ſeqq.
Vniuerſalis tenetur ſeruare factum defuncti; licèt ſecus in ſingulari , concluſ. 173. ſub num.1.
Plura, vide in Verbo Hæres .
SVFFOCATIO hominis , quando violenta , aut naturalis præſumatur , vide concl 109. ſub num. 38.
SVITAS eſt quædam qualitas , quæ in hæreditate Paterna obtinet primum locum , & neceſſitatem ſucceſſionis , & continuationem Dominij inducit , concl.51.n.2.& vide concluſ.42.n.715.

Idem

Idem operatur in filijs immiſcentibus ſe in bonis Patris, quod aditio in extraneo adeunte, ibi nu.715.

SVORVM appellatione veniunt tranſuerſales vſq; ad ſeptimum gradum, concl.149.n.4.

Declara tamen, vt ibi n.5.& 7.

SVMMA maior, quando habeatur pro non adiecta, & ſumma minor, quando inſit in maiori, vide in Verbo Maior ſumma, & in Verbo Minor ſumma.

SVMMARII receptio publicationem non operatur, nec facit teſtificata didicita cēſeri, concl.148.ſub n.389. & ibi ratio aſſignatur.

SVMPTVS itineris, librorum, & aliarum rerum, nec non alimenta debentur filio ſtudēti, conſiderata facultate, ac nobilitate Patris, nec non annonæ caritate, concl. 89. num.160.

Litis debentur filijs illegitimis, dum ſuper alimentis litigari contingat, ibi n.132.

Item illi litis, & alimenta debentur filio Religioſo ſuper bonis Paternis, & Maternis contendente, ibi nu.163.

Et quando debeantur Abbati, vel Monacho, aut Moniali litiganti, & à Monaſterio eiecto, vide concluſ.89. num.486. cum pluribus ſeqq.

Item quando debeantur ex bonis ſequeſtratis, vide ibi n.517. cum ſeqq.

Differunt ab alimentis, & non continentur in Sententia lata ſuper alimentis, niſi in libello omnia petita fuerint concluſ. 90. num.23. & 24.

Sumptus ſtudij, quando veniant appellatione alimentorum, vide concl.89. num.561.cum ſeqq.

Plura, vide in Verbo Alimenta.

SVPERFLVA ne dicantur verba ſufficit, vt diſpoſitio quid minimum operetur, vel Verba Clarius, & apertius explicent id, quod erat dubium, vel tacitè inerat, concl.14.num.8. & concl.142.nu.117.

Superflua ſunt reſecanda, concluſ.128.ſub num. 549.

Superfluum illud non dicitur, quod in ſenſu cōtrario poteſt aliquid operari, quod in directo non operaretur, concl.542.ſub nu.3.

Superflua, non dicitur explicatio illius actus, qui prius erat dubius, concl.14.nu.8.

SVPERIORE apponente manum in vna cauſa quando inferior amplius in ea ſe ingerere non poſsit, vide concl 3.num.16.& in Verbo Inferior.

Ad Superiorem, quādo detur appellatio, omiſſo medio, vide concl. 128.num.200.cum pluribus ſeqq.

Superiores Religioſorum exemptorum, quādo ſuos ſubditos ab excommunicationibus abſoluere poſsint, vide concl.10 n.33.

SVPPLEMENTVM legitimæ, quando, & quomodo, & qua actione peti debeat à filio, vide in Verbo Legitima.

SVPPLICANS quando cenſeatur fateri delictum, vide concl.10. num.71. cum pluribus ſeqq.

Supplicatio datur à Sententia Vicarij ad Epiſcopum, licèt non appellatio, concl.128. nu. nu.184.& 192.

De ſui natura executionem Sententiæ non retardat, ibi ſub nu.376.

Idem operatur, quod reuiſio cauſæ, per recurſum, concl.165.nu.78.

Prohibita non cenſetur, vbi eſt prohibita appellatio, concl.128.ſub n.918.

Quando attendatur, & quando litteræ ad effectum iuſtificandi gratiam, vide concl. 126. num. 48. cum ſeqq. & in Verbo Gratia.

Signata præbet colorem in poſſeſſorio recuperandæ, concl.73.num.8.

SVSCEPTIO termini, quando afficiat, & quando non, vide concluſ. 169. ſub num. 16. fere in fine.

SVSPENSO à beneficio propter crimen alimenta debentur, concl.89.n.510.

SVSPECTVS de fuga ab Archiepiſcopo poteſt iurari vnus, qui deliquiſſe præſumatur, concluſ.138 ſub n.7. & ibi ratio aſſignatur.

De fuga allegari non poteſt debitor; niſi prius creditor, de ſuo credito doceat; ac de debitoris deterioratione, poſt obligationem ad ad ſui fauorem factam, concl.44. num. 14. & concl.153.n.18.cum ſeqq.

Sed talis iurari non poteſt, qui in communi Patria annuam penſionem poſſidet, vt ibi ſub num.29. in fine.

Vbiq; locorum, veluti vagabundus conueniri poteſt, concl.44.n.93.

Et an poſſit arreſtari, ſiue capi die feriata in honorem Dei, vide concl.146.n.10. & concluſ.153.n.23.

A Iudice incompetenti capi poteſt, ibi num. 23.

Declara tamen, vt ibi n.24.

Sed ſi vellit armata manu Principis familię reſiſtere vulnerari poteſt, concl.153.n.27.

De hæreſi ſi abiuret recuperat beneficia, etiā tertio collata, ſi tamen nulla Sententia condemnatoria præceſſerit, ſed tantum, ob ſuſpicionem hęreſis beneficia inquiſiti ſuſpenſa fuerint, concl.124.n.18.& 25.

Suſpectus in Officio, quando ſit remouendus ab eo, & illi denegetur appellatio, vide concl. 2. num.58.& in Verbo Delinquens in Officio.

Suſpectus iurari quiſq; poteſt vti teſtis, ratione affinitatis, vſque ad quartum gradum, concl. 76. num.10. & concl.128. nu, 645. & 646. & 674.

Intellige, vt ibi in dicta concl.128. nu.676.

Iurari poteſt quilibet adminiſtrator, excepto ſocio, etiam in actu redditionis rationis, concl. 146. num. 10. & concl. 153. num.13. cum ſeqq.

Iurari, vel arreſtari, quando quis poſsit ex apoca priuata, vide concl. 146. nu.24. & concluſ. 153.nu.19.

Iurari, & effici talis poteſt, qui immobilia non poſſidet, aut adeò parua, vt quaſi nihil poſſidere dicatur, ibi n.8.& 9.

Iurari an poſſit, qui tempore contractus dilapidare incæpit , vide ibi nu.21.

Item iurari an poſſit ille, qui eſt bonæ qualitatis, & famæ, ſi immobilia non poſſideat, vide ibi ſub num. 21

Quis talis dicitur, ob malos mores, vel ſi malè adminiſtret, concl.153.n.10.& 12.

Iurari non poteſt Aſſeſſor ſpontè à Iudice electus ; ſecus ſi eligatur ex Statuto , vel commiſſione, concl. 156.n.8.& 20.

Suſpectus, quando Iudex allegatur , dum cauſa votatur, tunc ibi intereſſe non debet, etiã ſi non det votum ſuum, concl.128.ſub n.654.

Si allegetur Gubernator , cæteri quoq; officiales , & Auditores ſuſpecti cenſeutur , concl. 128.nu.653.

Sed ſi allegetur Præſes Tribunalis , tunc cæteri Iudices eiuſdem Tribunalis recuſari non poſſunt , licèt ſit regula, quòd vbi eſt allegatum ſuſpectum caput, cæteri quoquè Iudices ſuſpecti cenſeantur, ibi n.657.

Item ſi talis reddatur Magiſter actorũ, etiam ſui actuarij ſuſpecti erunt recuſandi , concl. 128. num.656.

SVSPICIO adeò eſt fauorabilis contra Iudicẽ, vt etiam Prorex in Regno Neapolis recuſari poſſit, ibi n.671.

Ea allegata cõtra Officiales , alicuius Baronis per alios Officiales eiuſdem Baronis cognoſci poteſt, ibi n.583.

Suſpectos tamen non poſſunt ſe inuicem reddere officiales , niſi in caſu inimicitiæ , etiam lenis, & conſanguinitatis , ibi n.679.

Neq; minus poteſt reddi ſuſpectum totum vnũ Collegium , ſed debent nomina ſuſpectorum ſpecificari, ibi n 655.

Fallit tamen, vt ibi n 657.

Allegari non poteſt Iudex ſuſpectus, niſi ab habente ſpeciale mandatum , & quando tali caſu appelletur ab vlteriori proceſſu, quid ſit agendum, vt dicta appellatio proſit, vide ibi num.538.

Illa Iudicis , quando , & ex quibus cauſis ſit admittenda , & quomodo proponatur , vide concl.53. per totam, concl.128.nu.641.cum ſeqq. & nu. 683. & vide in Verbo Iudex .

Illa antidatæ , quando inducatur , & tollatur, vide concl.123.n.58.cum ſeqq.

Ea dicitur actus , per quem indubitationem trahimur timendo, vt talis actus nobis læſionem afferat, concl.153.n.4.

Ex affinitate inducta non ceſſat, ſi affinitas per mortem alicuius diſſoluatur, concl.76. n.10. & concl.128.n.646.

Et præſertim, quando effectus illius ſuſpicionis iam fuiſſet conſumatus, concl.76.n.10.

Et, vt inducatur ex affinitate ea debet eſſe per lineam aſcendentium, vel deſcendentium, nec ſufficit eam eſſe per lineam tranſuerſalem , concl.76.n.11.

Ea falſitatis ſufficit ad tollendam fidem Scripturis , ſi tamen ipſa ſuſpicio, ex vitio viſibili conſtet, concl.125.n.23.& 24. cum ſeq.

Item illa pro falſitate habetur in ciuilibus, ibi num.26.

Fraudis oritur ex alienatione rei Eccleſiæ in conſanguineum, concl 85.n.192.

Sed quomodo ea tollatur, vide ibi num.167.& 177 cum pluribus ſeqq.

Grauis oritur contra habentem proceſſum in manibus, & illum non exhibentem, concl. 128.cu.640.

Item illa Notarij , quando ſit admittenda , & quid ad eam probandam facere opus ſit, vide concl.53. per totam , & in Verbo Notarius, & concl.128.ſub n.683.

Illam allegare , licèt poſſit vnus ex litigatoribus, illud tamen ius Aduerſario non competit , niſi ex parte ſui quoquè ſuſpicio oriatur , concl.128.n 681.

Illa non carent ea, quæ de noctè, & in occultis fiunt , quia qui malè agit odit lucem , concl. 59.num.102.

Et quotuplex ſit , vide concl. 153. num. 4 cum ſeqq.

Siniſtra contra perſonas Eccleſiaſticas non admittitur, concl.156.ſub n.15.

SVSTENTATIO onerum matrimonij vim interpellationis habet, pro curſu vſurarum , concl.89.ſub n.343.

SYLVÆ vſus , quando eſt alicui relictus , ſed ea eſt adeò remota , quòd nullo alio modo , niſi vendendo ligna illa vti poſſit, tunc vſuarius ipſa ligna vendere poterit, concluſ 136 ſub nu. 16

IN SYNDICATV , quãdo, & ex quibus Iudex condemnari poſſit, vide concl. 26. nu.34. & ſeq. & num.107.

Syndici confeſſio , quando prҫiudicet Capitulo, vide concl.2.n.86.

Syndici dicuntur , qui vti tales comparent præſente, & tacente eorum Magiſtro, concl.142. ſub num.64.

Ille Vniuerſitatis ſi ſit abſens , Valetudinarius , aut alio modo inhabilis , tunc quilibet extraneus ad agendum pro Vniuerſitate admittitur, concl 86.n.226.

Vniuerſitatis, abſquè ſpeciali mandato poſitionibus , & articulis reſpondere poteſt, concluſ. 148. num. 38. & ibi ratio aſſignatur .

SYNODI OECVMENICÆ Statuta , & Ordinationes ligant Abbates, etiam exemptos , concl.1.n.104.

In Synodo Oecumenica , qui Abbates ſint vocandi , & quo in loco ſedere debeant, vide concluſ. 1. num. 101. & ſeqq. & in Verbo Abbates.

Synodo tenentur interuenire Abbates habentes Populum , niſi ſpeciale priuilegium habeant, ibi nu.172.

T

TACENS, accõſentire videtur, vbi de eius vtilitate agitur; diſſentire verò, quando de illius præiudicio, concl.129.ſub n.185.& concluſ.131.n.66.

Taciturnitas, & acquieſcentia per metum cauſata facit, vt numquam præſcriptio, & præſertim in facultatiuis currat, concl.166.n.31.

Fallit, vt n.32.cum ſeqq.

Illa, & patientia conſenſum non inducunt in his, quæ Scripturam requirunt, & maximè ſi quis contradicẽdo actum impedire non poterat; ſecus ſi è contra, concl.129. nu.187.& concl.131.num.67.

Contrarium, concl.129.n.188.

Concorda, vt nn.189.

Taciturnitas quinquennij, poſtquàm minor eſt effectus maior, quando inducat ratificationẽ contractus nulliter celebrati, vide latè in cõcluſ.86.n.247. vſq; ad fin. concl.87. nu.3. cum ſeqq.& in Verbo Minor.

TALE illud propriè dicitur, quod magis eſt tale, concl.48. nu.12.concl.116.ſub nu 16.& concl.148.ſub n.23.

Talem ſe eſſe aſſerens, ſe talem probare tenetur, concl.78.n.72.

Talis eſſe, vel pro tali haberi paria ſunt, in his, quæ ſunt iuris, concl.124 ſub n.36.

TAXA non excuſat à mala expreſſione valoris beneficij, ſi non fuit narratus ſecundum communem æſtimationem, concl.145.n.42.

Contrarium, n.43.

TAXATIO alimentorum ſequuta inter Patrem, & filium non præiudicat filijs poſtea ſuperuenientibus, concl.89.n.178.

Plura, vide in Verbo alimenta.

Ea apparatuum dicitur materia Iudici arbitraria, concl.134.n 32.

Expenſarum, & intereſſe, quomodo fieri debeat, vide concl.19.n.15. & in Verbo Expẽſę.

Exceſſiua pro ſuſcipienda aſſecuratione non reddit contractum vſurarium, niſi etiam exactio illius, quod fuit taxatum ſubſequatur, cõcluſ.151.n.30.

Et, vt dignoſcatur, an ſit exceſſiua, necne in cenſu, aſſecuratione, & ſimilibus, attenditur mos, ſiue conſuetudo Regionis, ibi n.32.

TEMPORALIA ad agendum ſiunt perpetua ad excipiendum, concl.59 ſub n.78.

TEMPORA appellationis Iudex ex cauſa arctare, vel prorogare poteſt, concl.129.n.268. & 270.

Quãdo ſunt vtilia, tũc Sentẽtia nunquàm executioni demãdatur, niſi cauſa deſerta pronũcietur, ibi nu.265.vbi ratio aſſignatur.

Extẽde id procedere, etiã ſi deſertio eſſet notoria, & multa tẽpora eſſent lapſa, ibi n. 266.

Coniunguntur, ad effectum præſumendi iuſtificationem gratiæ alienationis rei Eccleſiæ, concl.85.n.152.& concl.120.n.76.

Coniunguntur, ad effectum iuſtificandi diſpenſationem Apoſtolicam Matrimonialem, concluſ.85.n.152.& concl.120.n.77.

Tempora, & Fatalia, vide Fatalia.

Prouiſionum Apoſtolicarum de medio deducuntur, ad effectum probandi Iuſpatronatus, concl.126.n.11.

Tẽpore penuriæ, quæ ſint faciẽda, vide Penuria.

Ex tempore, ſeu ſpacio decem annorum licentia Domini in alienatione Emphiteuſis interueniſſe præſumitur, concl.120.n.135.

Triginta annorum lapſo non datur amplius Eccleſiæ remedium recuperandæ, ſicut nec datur priuato, quando facto ſuo à poſſeſſione ceciderit, concl 85.n.168.

Ex temporis diuturnitate pœna minuenda venit, concl.120.n.123.

Item ſolutio dotis ex diuturnitate facta præſumitur, ibi nu.125.

Legitimi temporis curſus purgat ſuſpicionem, quæ ex alienatione rei Eccleſiæ oriri potuiſſet, concl.85.n.167.

Longum ſpacium temporis facit nomẽ rei mutatum præſumi, concl.120.n.138.

Momentum temporis, per ſenſum corporis percipi non poteſt, concl.94.n.28.

Illius perfectionem importat genitiuus caſus, vel accuſatiuus; ablatiuus verò non, concl. n.116.10.& 34. & concl.143. n.13.& vide in Verbo Caſus.

Tempus ad appellandũ non currit mulieri, minori, & ruſtico, concl.129.n.131.& 176.

Fallit, quando illi copiam peritorum habere potuiſſent, ibi n.132.

Non currit legitimè impedito, ibi n.133.

Declara tamen, vt n.134. cum ſeqq. & vide in Verbo Impeditus.

Incipit currere à die Sententiæ, ſi ea fuerit lata in vim monitorij, ad audiendum Sententiam, vel parte præſente, aut perſonaliter citata, ibi n.184.& 190.

Contrarium, nu.185.& 191.

Illud ad intimandam prouocationem, in gratiã appellati eſt introductum, ibi ſub n.461.

Ad publicandum beneficium quantum ſit, vide concl.16.n.9.& in Verbo Acceptans.

Antiquum quid operetur, circa obſeruationem ſolemnitatum, vide concl.51.nu.111. & concluſ 52.n.38.cum ſeqq & nu.50. & 51. concl. 85.nu.148. cum ſeqq. & concl. 120. n.1. cum ſeqq. & 117. cum ſeqq.

Datum à Bulla ad retrahendum pro interpellatione habetur, concl.62. ſub n.49.

Datum ad proſequendam appellationem aſſignatur, non ad proſecutionem finiendam, ſed ad eam incohandam, concl 129.n.255.

Et quando illud ſit vtile, vel continuum, vide ibi nu.260. cum ſeqq.

Decem dierum ad appellandum, à die intimationis incipit, ibi n.92. & 261.

Fallit, vt ibi n.94.& 175. cum ſeqq.& n.261.

Et quomodo dinumeretur in materia appellationis, & deſertionis, vide ibi n.198.

Non currit ei, qui, ob paupertatem appellare nequit, ibi num.128.

Intellige tamen, vt ibi num. 129.

De momento ad momentum attenditur in actu per Iudicem faciendo, concl.47.n.88.

Immemorabile vim limitatorum confinium habet, concl.98.ſub n.22.

Plura, vide in Verbo Immemorabile.

Litis, quando ſit ſubducendum, vide concl.62. nu.46.concl.85.n.151.concl.120.nu.3.16.& 72. cum ſeqq.& 134. cum ſeqq.

Non eſt detrahendum, quando agitur de præſumenda aliqua gratię iuſtificatione, concluſ. 120.nu.76.

Longiſſimum vocatur curſus triginta annorum, concl.52.n.50.

Longum in materia inducendæ conſuetudinis dicitur ſpacium decem annorum, concl.120. ſub num.55.& concl.148.n.346.

Intellige tamen, vt ibidem, & vide in Verbo Conſuetudo.

Motæ litis, & tempus vitæ Prælati alienantis non ſubducuntur, ad effectum præſumendi iuſtificationem alienationis rei Eccleſiæ; licèt ſecus, quoad effectum præſcriptionis, concl. 85.n.151.& 197.cum ſeqq.

Non currit legitimè impedito, cōcl.116.n.26.

Perfectum eſſe debet, quando lex, vel homo illud non declarat, concl.116.n.16.

Proſequendæ appellationis in partibus, an currat à die interpoſitæ appellationis in partibus, an verò à die cōmiſſionis in Curia; ſiue potius à die, quo veriſimile cauſa committi potuerit, vide concl.129 n.193. remiſſiuè.

Quadraginta annorum eſt ſufficiens ad præſeribendum, contra Eccleſiam, excepta Romana, concl.85.n.269.

Quadriennij ſiue quinquenij inducens ratificationem contractus minoris, eſt vtile, & incipit currere à die ſcientiæ læſionis, concl. 86.num.252.

Quadrimeſtre eſt neceſſarium in præſentatione Iuris patronatus, concl.9.n.18.

Quale ſit attendendum, ad validādam, ſiue inualidandam gratiam, vide concl.17.n.12.

Quale ſit attendendum in reſcriptis iuriſdictionalibus, vide ibidem.

Quale ſit attendendum in conſideranda legitima filij, vel congruitate dotis, vide concl. 42.nu.583.

Quando non currat contra vnum non adimplementum alterius, vide concl.50.n.61.

Quod conceditur in ſubhaſtatione, quando ſit arbitrarium Iudici, vel quantum eſſe debeat, vide concl.52 n 37.

Quod tempus detur marito ad accuſandum vxorem de adulterio, vel vxori ad accuſandum virum, & quantum ſit, & quando debeat eſſe vtile, vel continuum, vide concluſ. 59.num.79.& ſeq.

Triginta annorum inducit præſumptionem, vt Iudicis Decretum, & Sententia fuerit lata eo modo, quo de iure ferri debebat, concluſ.86.n.19.

Quando inducat præſumptionem ſolemnitatum in alienatione rei Eccleſiæ, & illam validet, vide cōcl.85.n 161.cum ſeqq. & n.273. & in Verbo Alienatio, & in Verbo Solēnitas.

Illud, ſiue obſeruantia ſaltem pro adminiculo ad præſcribendum inſeruit, concl.120.n.118.

Et illud vbi requiritur non ſufficit illud viginti nouem, & concl.85.n.154.

Fallit tamen, vt ibidem.

Vitæ transferentis coniungitur, cum tempore vitæ translatarij in materia penſionis, concl. 85.nu.152.& concl.129.n.77.

Vtile requirit inquiſitionem facti, & calculationem, & computum dierum non computandorum, concl.129.n.266.

Currere ceſſat, quando Iudex abeſſet, vel copia Notarij haberi non poſſet, ſiue ſi appellans eſſet in carceribus conſtitutus aut alio modo legitimè impeditus, concl.129.n.271.

Intellige tamen, vt ibi n.272.& 274.

TENOR Scripturę amiſſę, ſi probatur, quid operetur, vide concl.104.n.21.

Item tenor litterarum, quando probari poſſit, vide concl.126.n.68.

Tenor Sententiæ amiſſæ, quomodo probetur, vide in Verbo Sententia.

TERMINI, & dilationis ea eſt natura, vt dum pendet reſpiciat fauorem illius, cui aſſignatur, poſtea verò illum aduerſarij, concl. 96. ſub num.20.

Termini illi quatuor ad docendum de appellatione, atq; illius legitima proſecutione, quomodo ſeruentur, vide concl.129.n.126. & ſeq.

Termini in confinibus, iuxta ſolitum apponi præſumuntur, concl 142. ſub nu.50. & vide plura in Verbo Confines.

Termini lapſus viam contumaci præcludit, cōcluſ.129.ſub n.478.

Omnes poſt litem conteſtatam, vel eam pro conteſtata habitam peremptorij cenſentur, concl.148.n.108.

Termini ſuſceptio, quid operetur aduerſus debitorem, vide concl.47.n.58.

Et ſuſceptus, quando afficiat, & quando non, vide concl.169. ſub n.16. in fine.

Eo ad appellandum pendente Iudex nihil innouare poteſt, concl.128.n.602.

Illo ad probandum elapſo, quis amplius audiri non debet, concl.148 ſub nu.102.& 106.

Declara, vt nu.107 & 143.cum ſeqq.

Elapſo ad articulandum, & ponendum quis non excluditur ab eo ad producendum, concl.148.118.

Fallit ſi fuiſſet expreſsè dictum quòd poſt terminum, nec per Inſtrumenta, nec alio modo probari poſſit, concl.148.n.122.

Illum ad appellandum Iudex præfigere poteſt, parte non opponente, concl.129 n.267.

Appellationis proſequendæ poteſt Iudex, ex cauſa arctare, vel prorogare, etiam ex interuallo, poſt admiſſam appellationem, concl. 129.n.269.

Illum præfigere, & appellationi deferre nō ſunt

actus

actus iudiciales, nec à Iuriſdictione pe ident, ideò Iudex à quo illos ſemper exercere poteſt, ibi nu.270.
Eum petens ad ſoluendum id, quod fuit ordinarum, appellatio ire iuncia ſe ce ſetur, ibi num.324 & 331.
Terminus, ad probãdum ſe nper peremptorius cenſetur. concl.148 ſub n.108.
Et ad probandum n n currit, dum ſuper pertinentia, vel impertinentia articuli diſputatur concl.148.ſub n.108.
Non currit, niſi fuerit parti intimatus, ibidē.
Termi us dicitur ille, intra quem co icluditur, ipſa res, & nihil extra quem, concl.38. n.20.
Iuris datur pro comm odiaте iudicis, vt deliberare poſſit pro reſpo ſione apoſtolorum d ii da parti, concl.129. ſub n.497.
Nouus ad probandum, quando in gradu appellationis conceditolcat, vide concluſ. 148. ſub num.107
Peremptorius ludicem non imped t, qnia non ipſi, ſed parti præfigitur. ibi n.98.
Ille proſ. uato habitus ad Sententiam, quomodo di umeretur, & accipiatur, vide concluſ.129.ſub nu 98.
Quando alicui præfi itur per Iudicem extra Curiam ad roſequendã appellationem ſufficit intra illud iter arripere, & vltima die in.pere; ſecus ſi aſſignetur non tantum ad proſequendum, quantum etiam ad ſe præſentandum conſpectui Pontificis, ibi n 257.
Quando fuit per Iudicem aſſignatus, & intra t ium appellans non comparuit, tūc dictus Iudex poterit poſtea ſine alia citatione nedum in cauſa appellationis, ſed etiam in negotio principali procedere, ibi ſub n.478.
Quando per Statutum, vel aliam conſtitutionem eſt præfixus ad expediendam cauſam, tunc dies debent eſſe vtiles, ibi n 263
TERRA aliquid allodialis, ſi ve datur etiam homines illius acceſſoriè in alienatione veniunt, licèt iuiti, concl 87 n 127.
Terra ceditaquis, concl.98 ſub n.12.
TERTIVS ad cauſam veniens, quando in executiuis ſit admittendus, vide concl.128.n.94. & nu.606.cum ſeqq & n.778.cum ſeqq.
Admiſſu reſtrutionem etiam in ſpolio impedit, concl.128.nu.607
Declara, vt ibi n.608. cum ſeqq.
Sed ſi dominus ſciuit cauſam agi non cõparuit, tūc non poreſt iudex à Sententia præſ. rtim contra præſentem lat pro ſuo intereſſe appellãdo executionem imp edire, concl.128.n.613.
Declara, tamen n. vt n.614.
Et ad eam non admittitur, niſi præuia citatione ad videndum admitti ac ſ cus circa recuſationem Iu licis, quem ſine citatione poteſt tertius illum recuſare; ſed ſolum ſufficeret literas idin ſſion.s gratiæ producere, concl 128 n 618.
Executionem non impedit, quando poſſeſſio nō eſſet vacans, ſecus ſi illa eſſet vacua, concl. 128.n.616 & ibi ratio aſſignatur, & n. 780.
Item non impedit ſi admiſſus fuerit in ſtatu, & terminis, in quibus cauſa reperiebatur, concl. 128.n 617.& 776.
Si conditionaliter appellet, veluti ſi diceret ſe appellare quarenus contra, tunc appellatio non valeret, nec executionem impediret, ibi num.618.
Intellige tamen, vt ibidem.
Extende, quòd regulariter executionem triū conformium impedire non poteſt, & præſertim, quando incontinenti de iure ſuo non doceret, quia tunc contra eum fraudis, & calumniæ præſumptio vrgeret, concluſ. 128. num.779.
Fallit, vt ibi n.780.cum ſeqq.
Quando ſuper iiſdem articulis iam datis, vel alijs de directo contrarijs, aut nouis audiri debeat, diſtingue, vt in concl.148. n.138.
Citari debet, in quolibet actu, ad hoc, vt illi præiudic.um fiat in iudicio, concl.128.num. 618.
Collitigans dici non poteſt, quando non periit, ſe ad cauſam admitti, concl. 160. ſub nu. 129.
De attentatis dare non poteſt, quãdo non fuit in cauſa de eo tempore attentatorum, concl. 160. num.121.
Dicere non poteſt de nullitate contractus de rebus Eccleſiæ ſine ſolemnitate alienatis, concl.85.n.312.
Electus in caſu diſcordiæ arbitrorum eſt vocãdus, quando illi pronunciant, alias ſi eo non vocato pronuncient, nulliter procedere dicuntur, concl 133.n.122.
Electus ſi dederit ſuam relationem ab aliorum relatione diſcordantem, ea non ſuſtinetur, niſi quãdo alij ſuum votum non retulere, concluſ.133.nu 124.
Declara, vt nu.126.
Electus non poteſt ipſe ſolus iudicare, ſed ſi alij ſuum votum referant, tunc ſententiæ votius inhærere cogitur, concl.133 ſub n.124.
Electus in caſu diſcordiæ, quando dicatur arbiter, & quando non, vide ibi n 125 & ſeq.
Eligitur, quando duo dati inter ſe diſcordant, ſed, vt ille ſententiare poſſit de illorum diſcordia conſtare debet, ibi nu.123.
In cuius arbitrium fuit collatum pretium ſi nō fuerit arbitratus in cauſa dotis contractus nō corruit; licèt ſecus in augmento dotis, & in alijs contract bus, concl 68 nu.26.& 27.
Intereſſe prætendens ſuper re ſe queſtrata, non poteſt ſequeſtrum impedire, nec illud per eius appellationem eſt tollendum, concl.128.nu. 428.& ibi ratio aſſignatur, & nu.615.
Pro ſuo intereſſe audiri volens, nedum cauſam exprimere; ſed eam quoq; ſaltem ſemiplenè iuſtificare tenetur, antequàm ad vlteriora procedatur, ibi n.414.& 609.
Et quãdo illius exceptio in executiuis admittatur, vide ibi n.94.
Pro ſuo intereſſe Iudicem ſuſpectum recuſare poteſt, ibi nu.672.

Poſſeſſor

Poſſeſſor non poteſt offerendo pretium executionē Sententiæ latæ in iudicio aſſiſtentię impedire, concl.157.n.15. & ibi ratio aſſignatur.
Intellige tamen, vt in n.16. & 17.
Quando, & à quibus ſit eligēdus in caſu diſcordiæ, vide concl. 96. nu.56.cum ſeqq. & concl. 133.n.131.& ſeq.
Regulariter nō attentat, neque eum attentata capiunt, concl. 160.n.119.
Fallit tamen, vt n.125.cum ſeqq.
TESTAMENTA ſi duo ſint in actis, tunc via ordinaria proceditur, concl 47.nu.11.
Teſtamēti vna pars alteram declarat, concl.42. nu.470.
Teſtamentum acceptans, illud acceptare dicitur, cum ſua ſequenti diſpoſitione, concluſ.17. nu.39.
Illud cōdere, an poſſit, qui eſt prohibitus alienare, vide concl.84. nu.113. cum ſeqq.& in Verbo Alienatio.
Condere non poteſt Monachus, etiam ſi fiat Epiſcopus, & extra clauſtrum vitam degat, concl.65.n.24.
Intellige, vt ibid.& vide in Verbo Monachus.
Teſtamentum condere non poſſunt Cardinales ex conſuetudine, concl.65.nu.24.
Illud filij dicitur nullum, ſi fuerit præterita mater; niſi clauſula codicillaris in eo fuerit appoſita, concl.42.n.148.& ſeq.
Imperfectum fauore pię cauſæ ſuſtinetur, concl. 123 n.96.
In quo viginti teſtes fuerunt adhibiti, non totidem requirit in reuocatione illius, ſed ſeptem tantum ſufficiunt, concl.14.n.6.
In quo quis nominatur filius, quando filiationē probet, vide concl.78.n.62.
Inter liberos cōditum ſolemnitates iuris ciuilis non requirit, concl.123.nu.95.
Licèt ſit nullum, & legatum alimentorum in eo factum ſuſtineatur, tamen illud ſpacio trium annorum præſcribitur, concl.89.n.549.
Non dicitur nullum, ſi plures teſtes, quàm ſeptem interuenerint, & aliqui nō fuerint idonei, dummodo ſeptem idonei adſint, concl.14.n.4
Secus ſi fieret cōtra naturam, & formam actus, ibidem n.5.
Patris licèt, ob filij præteritionem non rumpatur, nec per querelam impugnari poſſit; nihilominus filius portionem legitimæ, ſibi de iure naturæ debitam, petere poterit, concl. 42.nu.297.
Quando dicatur factum ad pias cauſas, vide ibi nu.253.
Quando per acceptationem legati cenſeatur approbatum, vide concl.17.n.37.cum ſeqq.
Quando per appoſtillas, interlineaturas, vel Cancellationes adeò ſuſpectum reddatur, vt ex eis immiſsio impediatur, vide concl. 125. per tot & in Verbo Apoſtilla.
Quando præſumatur factum ab vno, qui ſit ſanæ, vel potius adulteratæ mentis, vide concl. 47 ſub nu.50.
Illud vſurarij, quando ſuſtineatur, vel annulletur, vide concluſ. 161. num. 9. cum ſeqq.
Teſtator decedere non poteſt pro parte teſtatus, & pro parte non, concl.51.n.122.
Diſponens circa modum ſoluendi alimenta, non mutat ſubſtantiam legati, iam in eſſe deducti, ſed demonſtrationis tantum cauſa diſponere cenſetur, concl.89 n.30.
Ex quibus præſumatur habuiſſe rationem cōſeruandæ agnationis, vide in concl. 81.ferè per tot. & in Verbo Agnatio.
Facere poteſt, vt hęres contraueniendo ſuæ diſpoſitioni, & prohibitioni ſtatim à iure ſuo cadat, concl.84.n.23. & 44.
Teſtatoris aſſertioni ſtandum eſt, quando de probando errore, & voluntate eiuſdem ageretur, concl.155.n.137.
Extende, & declara, vt num.138.cum ſeqq. & vide in Verbo Aſſertio.
Eius factum hæres approbare tenetur, concl. 88.num.74.
Illius voluntas, vti lex eſt inuiolabiliter ſeruanda, concl.84.n.23 & 45.
Liberare poteſt adminiſtratorem à rèdditione rationis, priuando hæredes in euentum moleſtiarum, concl.56 n.193.
Liberare non poteſt Tutorem, vel Adminiſtratorem à dolo vero, ſed tantum à præſumpto, ibi nu.200.
Nedum poteſt prohibere alienationem, verū etiam tractatum alienationis, & tunc licèt hæres tractatum non perficeret; nihilominus à iure ſuo caderet, concluſ. 84. num.35. 37. & 44.
Declara tamen, vt ibi nu.38.
Qui grauauit hæredem ſibi cognitum, & magis dilectum, multò magis cenſetur voluiſſe grauare incognitum, & minus dilectum, concluſ. 89.n.67.
Relinquere poteſt fideicommiſſum, ſub conditione, illudq; adimere, eo caſu, quo tertius aliquid v.g. alienet, vel aliud faciat, concl.84. num 31.
Contrarium, ibi n.32.
Concorda, vt n.33. & 34.
Semper præſumitur ſe voluiſſe conformare cū Statuto fœminas excludente, ob conſeruationem agnationis, concl.81.n 28.
Si aliquem inſtituerit, & mandauerit, vt filium naſciturum nomine teſtatoris appellet, ſed vno partu duos filios Mater procrearet, quid ſit faciendum, vide concl. 144. n.30. cū ſeqq.
Si in vna parte teſtamenti alienationem prohibeat; in alia verò permittat, tūc vltima diſpoſitio erit attendenda, concl 84.n.287.
Si iuſſerit portari per Subſtitutum arma, & inſignia familiæ, & adſint duo filij, tunc de primogenito intelligitur, concl.144 nu.29.
Si mandauerit totam hæreditatem pleno iure reſtitui, ea abſq; diminutione Trebellianicæ, & falcidiæ reſtituenda venit concl 89. n.404.
Si mandat Subſtitutos ſuccedere, ſalua gradus prærogatiua, tunc filius locum Patris non ingreditur, concl.84.n.72.

Tollere

Tollere non poteſt quartam vxori miſerationis cauſa debitam ,concl.89 n 52.

Velle non præſumitur id, quod expreſsè non loquitur,concl.142.n.125.

TESTEM producens illum approbare cenſetur,etiam ſi ſit intereſſatus, & pars formalis, & id procedit etiam in diuerſis cauſis,concl. 13t.n 70.

Teſtes abſuturos, vel valetudinarios recipi , & examinari petens à Iudice,à quo, appellationi renunciare non dicitur,concl.128. nu.356. & concl.129.n.335.

A Curia receſſuri,quãdo poſitionibus ,& articulis,etiam impertinentibus reſpondere cogãtur,vide concl.148.n.247.

Ad arrendamenta ſe referentes, quando valorem beneficij probent , vide concl.135. nu.2. cum ſeqq.

Ad hoc, vt dicantur examinati nõ inter diuerſas perſonas,ſufficit,quòd perſona non ſit omnino diuerſa,concl.30.n.3.

Ad hoc,vt probent eſt neceſſaria citatio ad videri iurare,concl.135.nu 43.

Et quando iurati præſumantur,vide concl.155. n.87. & ſeq.

Vt probent adulterium,quomodo deponere debeant,vide concl.59.n.36.cum ſeqq.

Vt probent ætatem , quomodo deponere debeant,vide concl.72.num.29.cum ſeqq. & in Verbo ætas.

Teſtes ad perpetuam rei memoriam examinare poteſt Iudex à quo,ſi fuerit appellatum ab interlocutoria,ſecus ſi à diffinitiua, concl. 128. n.357.& 756.& concl.129.n.90.

Si ſint ſenes,vel valetudinarij inſtante appellato ante commiſsionem examinari poſſunt , ſi præſertim non per ipſum,ſed per appellantem ſtet, quominus in cauſa appellationis procedatur,concl 129.n.465.& ibi multa inuenies.

Item quæ forma ſit ſeruanda in examine, vide ibidem.

Ad probandam feloniam Vaſalli, ob quam feudum amittatur,debent eſſe integrę opinionis, & famæ,concl 101.ſub nu.2.

Aliqui ex inductis,ſi nõ fuerint examinati,examinari poſſunt, eorum publicatione non obſtante,dummodo tamen illa publicatio inuita,& reluctante parte fuerit facta , concl. 148. nu.397.

Contra aſſaſsinos recipi poſſunt, etiam lite nõ conteſtata,& parte non citata,vel ea abſente, concl.150.nu.58

Teſtes de auditu in antiquis probant , & præſertim in materia confinium,concl.38. num. 44 & concl.120.nu.46.

Sed non probant natiuitatem filij, quia ad eam probandam deponere debent , ſe fuiſſe præſentes, dum puer naſceretur,concl.42.n.108.

Item quando probent affinitatem, vel conſanguinitatem,vide concl.76.n.9.

Deponere quomodo debeant ad probandum aliquam rem eſſe feudalem, vide concl.93.nu. 19.

De auditu , vel publica voce , & fama admittuntur,vbi plena probatio non requiritur, aliàs ſecus,concl.126.n.64.& 65.& concl.145 n.7.cum ſeqq.

Et per quot teſtes ea probanda veniant in materia valoris beneficij, vide concl.145.n.10.

De auditu delictum non probant,præſertim, ſi rationem ſui dicti non reddant , concl. 148. ſub n. 228.

Teſtes de nouo examinandi veniunt , quando ſuper materia,de qua agitur nihil depoſuerũt, concl.147.n.384.

Item illi examinandi veniunt de nouo,non obſtante,quòd eorum dicta fuerint publicata. & dedicita , vbi agitur de corroborandis, & cõfirmandis articulis antiquis, ibi n.392. & nu. 393. ratio aſſignatur

Declara tamen,vt nu.394.

De nouo reperti etiam poſt dedicita teſtificata examinari poſſunt;dummodo de hac eorum nouitate plenè , & concludenter probetur, concl.148.n.390.

Licèt id , ob timorem ſubornationis difficultate non careat, ibi n.391.

Deponentes de bona fama præferuntur illis deponentibus ſuper mala, concl 94.n.34.

Deponentes vidiſſe vxorem alicuius, cũ alio in Camera , in qua non poterant videri , niſi per paruam rimulam adulterium probant, concl. 59 n.102.

Item deponentes vidiſſe aliquem fabricare falſam monetã in Camera , per vnam paruam rimulam illud delictum falſę monetæ probãt, ibi num.102.

Deponentes de credulitate;licèt non probent regulariter; fallit, tamen , quando depoſitio dependet ab intellectu, concl.123.ſub n.52.

Deponentes ſuper nuditate hominis , & mulieris , & eorum ſolitudine , nec non vidiſſe eos, adinuicem commiſcentes copulam carnalem probare dicuntur, concl. 59.n.101.

Deponentes vidiſſe pluries aliquem ad vnam menſam comedere,alimentorum præſtationẽ probant, concl.89.n.543.

Deponentes per dictionem (citra) abſq; copula,tempus antiquum non probant,concl.120. num.5.

Sed quomodo concordari poſſint,vide in concluſ.45. num.4.

Deponentes per dictionem illam ,in circa,quomodo intelligantur, vide concl.134 n.15.

Et quid ſi deponant per dictionem parùm plus & parùm minus, vide ibidem .

Duo deponentes tenorem teſtamenti amiſſi inſtitutionem hæredis probant , concluſ. 104. num.22.

Deponentes de publica voce, & ſama,quando eam probent, concl.145.n.10.

Teſtes deponentes de fructuum , ſine bonorum valore, quæ ſeruare teneantur, vide concl.69. num 87.

Teſtes deponẽtes de vita magis probant, quàm illi deponẽtes de morte,cõcl.120.n.122.in fin.

Teſtes diſcordantes in ſumma in minori dicuntur conteſtes, concl.133.n.133.ſub n.128.

Teſtes domeſtici non ſufficiunt ad probandam præſtationem alimentorum , quando alij teſtes actu ,/vel habitu interuenie potuerunt, concl 89.n.541.

Examinati coram Notario, quando probent, vide concl.148.n.292.

Examinati in iudicio poſſeſſorio non probant in petitorio , tanquam ad diuerſum finem tendentes, concl 30.n.12.

Extende, & limitta, vt n.10.cum ſeqq.

Examinati in vno iudicio , quando probent in alio , & inter alias perſonas , vide concl.30. nu.1.cum ſeqq.& in Verbo Acta,&c.

Examinati non poſſunt de nouo ſuper articulis antiquis examinari , etiam ſi eorum examen prius factum publicatum non fuiſſet,concluſ.148.n.387.& 399.

Examinati pendente termino ad dandum , ſiue ad conficiendum interrogatoria non probant , niſi repetantur , & repetitio fieri debet expenſis illius, qui fuit in culpa,concl. 148.no.283.

Examinati poſt terminum citationis, quando ſanentur , vide concl.135.ſub n.43.

Et quando dicantur in termino examinati, vide ibidem,

Examinati ſine interrogatorijs non probant , niſi repetantur, concl.148.n.275.

Declara tamen, quòd faciunt adminiculum , ibi nu.278.

Examinati in iudicio criminali,pro informatione Curię non probant, nec in Ciuili, neq; in criminali, concl.30. ſub n.16.

Examinati ſuper interrogatorijs partis aduerſæ, etiam ſine citatione probant, concl.148. num.280.

Examinati per viam exceptionis non probant per viam actionis, concl.30.n.17.

Hæretici, licèt regulariter non poſſint admitti contra Catholicos;id tamen fallit,vbi eſſemus in re difficilis probationis, concluſ.124. ſub nu.27.

Et quando materia dicatur talis , ad hunc effectum, vide ibidem.

Idonei eſſe præſumuntur , donec de contrario conſtet, concl.134.n.8.

Illi in concurſu ſunt præferendi , qui veriſimiliora deponunt, etiam ſi non eſſen iurati,& alij iurati, concl.48.n.16.

Impediti per alium , ne examinentur,pro ritè examinatis habentur , concl. 135. ſub nu.43. & 84.

In cauſa criminali debent eſſe ętatis 20.annorum,licèt ſufficiat,quòd annus vltimus ſit inceptus , & non completus, concl.72. nu.84. & ibi ratio aſſignatur.

Illos inducens vti poteſt iuſſu pretio, & precibus,vt illi ſe examinari patiantur,concl.148. ſua unm·265.

In iudicio ſummario examinati non probant vtilitatem Eccleſiæ , quando ea in controuerſiam deducitur , concluſ.185. nu.14.

Fallit, quando probationes in iudicio ſummario eſſent plenariæ, ibi n.15.

In materia finium , ac paſcuorum quales admittantur,& quales non; ; item quid, & quomodo deponere debeant,ad hoc,vt probēt, vide concl.38.n.64.cum ſeqq.

Teſtes interrogati extra articulos non probãt, niſi ſuper tota cauſa ab illis iuratum fuerit, concl.148.n.290.

Et quando dicantur interrogati,extra illos, vide ibidem

Teſtes iurati intra terminum, ſiue extra illum , quando probent , vide concl. 148. ſub num. 290.

Teſtes metu excommunicationis aliquid reuelantes non probant , niſi fuerint poſtea examinati ſuper interrogatorijs partis , & ea citata, ibi n.289.

Teſtes mortui ſi in aliqua ſcriptura deſcripti reperiantur, tunc ea de falſo ſuſpecta redditur, concl.123.ſub n.62.

Teſtes mortui magis probant, quàm viui , ibi num.62.

Item quando non probent, quãdo ſunt mortui, vide ibi ſub n.61.

Teſtes non perfectè examinati , quando de nouo examinari debeant, vel pro perfectè examinatis habeantur , vide concl.148. num. 388. & 398.

Teſtes non prohibētur articulos legere, ibi ſub num.40.

Teſtes nulliter examinati pręſtant robur,& adminiculum pro fide alicuius Scripturæ , concluſ.55.n.22.

Nulliter examinati, ſi fuerint mortui ſæpè illorum examen, ex æquitate ſuſtinetur, concluſ.120.n.44.

Nulliter recepti, quando poſt publicationem poſſint de nouo examinari, vide concl. 148. num.141.

Pauperes, quando non ſint repellendi , vide concluſ.134.nu.9.

Peregrè proficiſcentes ,cauſa teſtificandi ex cauſa neceſſaria non poſſunt pro repræſallijs , vel debitis antea contractis detineri , concl. 99.num.24.

Poſt appellationem producens, appellationi renunciare cenſetur, concl.129.n.332.

Fallit, vt ibi nu.334. cum ſeqq.

Poſt didicita teſtificata ex vtraquè parte , ex pari indulgentia hincindè admitti poſſunt , concl.148.n.212.

Illos poſt viſionem proceſſus Rota admittere ſolet,ſed iſte ſtylus tanquàm exorbitans à iure communi non eſt extendendus , ſed coarctandus , ibi num. 211.

Quando poſſint reprobari coram Iudice remiſſoriali, vide concl.123.n.111.

Quando poſt didicita teſtificata fauore Eccleſiæ de nouo examinari poſſint , vide concluſ.148.n.396.cum ſeqq.

Et quid in criminalibus, vide ibi n.401.

Quando

Quando propter affinitatem à teſtificando repellantur, vide concl.76.n.10.cum ſeqq.

Quando ſint habiles, & omni exceptione maiores, eſt arbitrariũ Iudici, concl.134.n.8.

Et nota, quòd teſtium habilitas, ſiue inhabilitas attenditur de tempore depoſitionis, vt ibidem.

Quando ſuper tota cauſa iurarunt, tunc noua articulorum admiſſio eſt deneganda, concl. 148.n.213.

Quando ſunt illuſtres perſonę, ſiue ſenes, aut valetudinarij debent in eorum Domibus examinari, concl.168.n.29.

Quomodo deponere debeant ad probandum valorem bonorum, tàm mobilium, quàm ſtabilium, vide concl.69.num.87.& in Verbo Valor.

Item quomodo ad recognoſcendam manum ſcribentis, vide concl.123.ſub nu.52.& 73.

Quomodo deponere debeant ſuper probatione augumenti, per alluuionem facti, vide concl.94.n.28.cum ſeqq.

Quomodo deponere debeant ad probandum tempus antiquum, vel immemorabile, & quales eſſe debeant, vide concl.120. & concluſ.148.n.331.cum pluribus ſeqq.& in Verbo Antiquitas, in Verbo Conſuetudo, & in Verbo Immemorabile tempus.

Singulares, quando coniungantur ad confeſſionem extraiudicialem probandam, vide concl.78.n.42.

Vniuerſitatis, quando admittantur ad teſtificandum pro ipſa Vniuerſitate, vide concluſ. 167. ſub nu.57.

Vt benè recognoſcãt Scripturam, quid requiratur, & quomodo deponere debeant, vide latè in concl.123.n.30.cum pluribus ſeqq.& in Verbo Scriptura.

Teſtibus, etiam exceptiones patientibus Iudex fidem adhibere poteſt, concl.134.n.9.

Extende, quòd Teſtibus plenè probantibus poteſt Iudex fidem nõ adhibere,& non probantibus eam adhibere, ibi n.10.

Subextende, vt ibi n.11.

A teſtificando, quando repellantur exercentes artem mechanicam, vide concluſ. 147. num.15.

Teſtificata didicita dicuntur, quando pars in ſuo poſſe Originalem proceſſum teſtium apertum habuit, licèt ſolemnis publicatio facta non fuerit, concl.148.n.382.

Talia non dicuntur per receptionem Summarij, vel oſtenſionem proceſſus factam procuratori, ſecus ſi principali, ibi n.389. & ibi ratio aſſignatur.

Et quando fuerunt didicita articuli amplius non admittuntur, ibi n.381.

Fallit, vt num.384. cum ſeqq.& vide in Verbo Articuli.

TESTIMONIVM petitum de appellatione interpoſita, ex vſu Hyſpaniarum loco Apoſtolorum teſtimonialium inſeruit, concl.128. num.554.

Sacerdotis, qui ſit probatæ vitæ vim duorum teſtium operatur, concl.155.ſub nu.63.

Illius fides non diminuitur, ſi illi ante examen fuerint oſtenſi articuli, concl.148.n.264.

Illius approbatio intelligitur de perſona, non autem de illius dicto, concl.131.n.68.

Conſanguineus, quãdo ſit admittendus eſt arbitrarium Iudici, concl.134.n.5.

Deponens cum dictione (in circa) ad quod tempus referri debeat, vide ibi n.15.

Deponens per dictionem (vel) non dicitur certè, & conſtanter deponere, concl.96. ſub num.6.

Teſtus depoſitio, an contra producentem plenè probet, vide concl.131.n.69.cum ſeqq.

Quando reddatur nulla ex omiſſione interrogatoriorum, vide concl. 148.n.274.cum pluribus ſeqq.

Facta ſuper interrogatorijs magis attenditur, quàm illa facta ſuper articulis, ibi n.284. & ibi ratio diuerſitatis aſſignatur.

Illius depoſitio interpretationem recipit ab articulis, ibi n.319.

De viſu, quando coniungi poſſit, cum teſtibus de fama, & alijs probationibus, ad hoc, vt illius dictum probet, vide concl.55.n.3.

Dicens ſolum eſſe conſuetudinem de tali re, & nõ aſſignans rationem ſui dicti, potius Iudex dicitur, quàm teſtis, concl.148.ſub n.335.

Extra articulos interrogari non debet, & tunc taliter quis interrogatus dicitur, quando dictum ad declarationem facti controuerſi non infert, ibi ſub n.290.

Falſus tenetur exculpare innocentem accuſatum, etiam cum periculo vitæ in conſcientia concl.58.n.129.

Idoneus, quando eſſe poſſit amicus pro amico, vide concl.100.n.16.cum ſeqq.& in Verbo Amicus.

Impoſſibilia deponens, vel aſſignãs rationem ſui dicti, quæ à communiter accidentibus nõ ſit vera, vel per ſenſum corporis ſit incongrua, nimis ſe affectatum oſtendit, & non probat, concl.94.n.28.

Indefinitè deponens debet intelligi de toto, ſi totum fuerit articulatum, aliàs ſecus, concl. 148.num.320.

In examine ſufficit, vt dicat contenta in articulis eſſe vera, etiam ſi explicitè per extenſũ non deponat, concl 148.n.323.

Contrarium, n.324.

Primam opinionem extende, & declara, vt n. 325.cum ſeqq.

Infamis contra alium infamem admittitur, cum paria delicta, pari compenſatione tollantur, concl.59.n.74.

Inhabilis admittitur in his, quæ vtilitatem annonæ reſpiciunt, concl.111.nu.49.& ibi ratio aſſignatur.

Inhabilis, quando iunctus cum habili plenè probet, vide concl.55.n.14.& 15.

Inhabilitas tollitur, ob æqualitatem coniunctionis erga partes, concl.73.n.34.

In-

Intereſſe habens , quando probet , vide concl. 167. ſub n.57. in fine.

Iuratus non dicitur , nec fidem facit, quando Notarius ſimpliciter ſcripſit teſtis iuratus, &c. ſecus, ſi ſcripſerit iuratus tactis ſcripturis, &c. vel aliàs verba adſint , ex quibus deprehendatur iuramentum fuiſſe præſtitum, concl.155 n.87.& 88.

Non poteſt eſſe vnus, qui tractet de ſuo honore, vel vituperio, concl.60.n.52.

Pauper, vilis, & de delicto damnatus non probat , neq; minus cum alijs coniungi poteſt, concluſ.55. num.3.

Fallit, vt in concl.155.ſub n.63.

Poteſt deponere cum notula in manibus pro illius memoria, concl.148.n.40.

Contrarium, ibidem .

Probatæ vitæ licèt ſit pauper, tamen ad probandum admittitur, concl.155.ſub n.63.

Quando quis eſſe poſſit, & Notarius inſimul, vide concl.60.n.93.

Recuſans reſpondere interrogatorijs in nihilo probat , niſi iterum repetatur , ad effectum euacuandi ipſa interrogatoria, concluſ. 148. num.279.

Repetitus non debet plus dicère in repetitione, quàm dixèrit in primo examine , ibi num. 330.

Secundo loco examinatus, ſi non deponat per extenſum , ſed ad primum examen ſe referat, tũc probat, licèt illud primum examen ſit nullum, concl.148.n.325.

Declara tamen, vt n.327. cum ſeqq.

Se referens ad articulum idem eſt , ac ſi omnes qualitates in articulo contentas in indiuiduo exprimeret, ibi n.322.

Fallit, vt n.325.cum ſeqq.& n.367.

Simpliciter deponens de valore beneficij tempus datæ percutere cenſetur , ſi articuli illud tempus contineant, ibi n.321.

Soror, quando eſſe poſſit pro alia Sorore, vide concl.134.n.5.

Suſpectus redditur ob paupertatem , ob malos mores , & ob improbitatem anteactæ vitæ, concl.42.n.201.

Fallit, vt in concl.134. ſub n.9.

Suſpectus redditur, ſi cum parte aduerſa fuerit allocutus, concl.148.n.265.

Vnicus, quando valorem beneficij probet, vide concl.135 n.9 & in Verbo Valor .

Vnicus omni exceptione maior concurrentibus adminiculis plenè probat in ciuilibus, nõ autem in criminalibus, concl.55.ſub n.23.

Secus autem ſi adminicula non concurrerent, concl.78.n.42.

Vnus deponens tenorem Scripturæ, ſeù Inſtrumenti amiſſi ſemiplenam probationem inducit, concl 104.n.21.

Teſtium depoſitio , quando eſt contraria illi factæ in articulis non probat , ſed imò ſuſpecti de falſo dicuntur, concl.148.n.18.

Eorum dicta reuelans ante eorum publicationem, ſiue ſit Notarius, ſiue Iudex falſum cõmittit , concluſ. 60. num. 48.

Illorum, ſiue arbitrorum dicta, quando verificentur in minori ſumma, vide concl.69. n.64. & concl.133.ſub n.128.

Eorum receptor, ſi habeat ſolum facultatem examinandi ſuper articulis , non poteſt admittere interrogatoria , ſed eo caſu ad iudicem pro facultate recurrendum erit, concl. 148.n.291.

Illorum reprobatio , quando non admittatur in cauſa alimentorum, vide concl.90.n.5.& in Verbo Alimenta.

THESAVRARIVS Principis, quando Principi, vel ſibi ipſi acquirat id , quod ſibi fuit donatum , vel remiſſum, aut ab eo extortum, vide concl.99.n.16.

Theſaurus in fundo dotali inuentus non venit in fructu, ſed media pars reſtituitur, quaſi in alieno inuenta, concl.136.n.8.

THORI ſeparatio, vide Separatio.

TITVLI mutatio præſumitur, abſq; alia animi declaratione, quando titulus ſuperueniens nõ eſſet cum primo compatibilis , aliàs ſecus , concl.109.n.27.& 28.

Declara, vt ibi n.29.& ſeq.

Illius præſumptio oritur ex poſſeſſione decennali auctoris , quæ præſumptio eſt Iuris, & de Iure , & probationem in contrarium non recipit, nec ex productione tituli inſecti elidi poteſt, concl.120.n.57.

Titulum ſuæ poſſeſſionis, an , & quando quis oſtendere teneatur, vide concl. 148. nu.250. cum ſeqq.

Titulus Dotis, vide Dotis Titulus.

Ex Sententia antiqua probatur, & ex poſſeſſione antiquiſſima præſumitur , concluſ. 120. num.56.

Contrarium, nu.145.

Melior de mundo ex tempore immemorabili allegari poteſt, ibi ſub nu.11.

Præſumitur in beneficialibus ex diutina poſſeſſione Rectoris, concl.51.n.112.

Putatiuus, & inualidus ſufficit ad præſcribendam exemptionem, dummodo fuerit iuſto errore cauſatus, concl.1.n.53.

Putatiuus non inducit bonã fidem, ad effectum percipiendi fructus, illoſq; ſuos faciendi, quãdo non eſſet habilis ad tranſlationem Dominij, concl.52.n.33.

Titulum parem allegans , quando viam executiuam impediat , & proceſſum ad viam ordinariam reducat, vide concl.47. ſub n.11.

TOLLERANTIA banniti , ſiue delationis armorum, quando inducat conſenſum in Superiore tollerante, vide concl.143.nu 95. & ſeq.

à TORTVRÆ decreto, vel cominatione, quãdo detur appellatio , vide concl.128. num. 599. cum ſeqq. & 850. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.

TOTVM reſpicit partes , ſine quibus aliquod corpus integrum dici non poteſt , ſiue ſit vniuerſale , ſiue integrale , ſiue generale , concl.127.n.9.

Plura vide in Verbo Dictio, & in Verbo Idem Iuris,

TRACTATIO alicuius, vti filij, quando filiationem probet, vide concl. 78. num, 66. cum ſeqq.

Tractatus alienationis prohiberi poteſt, & tũc quid ea prohibitio operetur in euentum contrarij, vide concl. 84. num. 35. & 37. & in Verbo Alienatio.

Quando requiratur ad validitatem alienationis rei Eccleſiæ, vide concl. 85. num. 32. cum ſeqq. & nu. 313. cum ſeqq.

Requiſitus in alienatione rei Eccleſiæ non probatur per verba enunciatiua in Inſtrumẽto appoſita, ſed alia peobatio maior eſt neceſſaria, ibi n. 313.

TRADITIONE rei non ſecuta alienans contra prohibitionem non incidit in pœnam, concl. 84. n. 24.

Ea non ſecuta alienatio ita perfectionem non recipit, vt quis ab illo contractu recedere non poſſit, ibi n. 24.

Traditio rei alienari prohibitæ, ſi ſcienter fiat, licèt adſit proteſtatio ſaluo conſenſu Domini; nihilominus alienans in commiſſum cadit, concl. 84. n. 30. & ibi ratio aſſignatur.

Traditione regulariter transfertur Dominium ſed ſecus, quando alienatio fuit nulla, concl. 85. nu 309.

TRANSACTIO annullari poteſt priuſquàm fiat reſtitutio accepti; ſed poſt quàm nullitas eſt detecta ad executionem agi non poteſt, niſi prius facta accepti reſtitutione, concl. 47. num. 65.

Eſt ſpecies alienationis, & propterea eiſdem regulis cenſenda venit, concl. 85 n. 82.

Facta per Patrem ſuper dote filiæ illi, non nocet, ſi in contractu non interuenerit; At ſecus ſi poſtea ratificauerit, concl. 86. num. 112.

Quando fieri poſſit ſuper alimentis, vide concluſ. 89. n. 12. cum ſeqq.

Semper fit aliquo dato, vel retento; pactum verò gratis fieri ſolet, concl. 26. n. 88. & cõcluſ. 155. n. 129.

Super re Eccleſię requirit eaſdem ſolemnitates, quas requirit alienatio, concl. 85. n. 82.

Fallit tamen, quando ea fieret, ob dubium litis euentum, ibi n. 83. & 202.

Sed quomodo iſte timor ſit probandus, vide concl 155. n. 128. & ſeq.

Rei Eccleſię ſi fiat ſuper re clara, & ſuper gratuita pactione, ſiue ſuper re diuerſa à lite, abſq; ſolemnitatibus non valet, concl. 85. nu. 34 & 203.

Item ſuper re minoris ſolemnitates ſtatuti requirit, concl. 86. n. 173.

Ea, vel pactum fieri non poteſt. inter coniuges ſuper adulterio, niſi illud fuerit probatum, concl 59. n 26.

Vim rei iudicatæ habet, vt dixi in Verbo Remiſſoria.

Vt valeat ſufficit timor litis, ſiuè receſſus ab ea licèt dictus timor non per aſſertionem partium, ſed aliunde probari debeat, & quod dubium litis ſit probabile in tranſactione, concluſ. 155. n. 128.

Et ex quibus talis timor probetur, vide ibi num. 129.

Item, vt valeat ſuper re fideicõmiſſo ſubiecta, quę ſint neceſſaria, vide concl. 84. ſub n. 112.

TRANSLATIO Canonis, vide Canonis tranſlatio.

Tranſlatio Dominij, vide Dominium.

Tranſlatio poſſeſſionis, vide Poſſeſſio.

TRANSMISSIBILE aliquando fit ex voluntate hominis id; quòd de ſui natura non eſt tale & è contra, concl. 89. n. 590.

Tranſmiſſibile, quãdo dicatur ius alimentorum, vide in Verbo Alimenta, & concl 89. in fine.

Tranſmiſſibile, quando dicatur ius legitimę filij, etiam ad extraneos, abſq; agnitione, vide concl 42. n 593. cũ ſeqq. & in Verbo legitima

TRANSPORTATIO actorum, quando, quomodo, & de quibus actis ſit facienda, vide concl. 31. per totam, & ibi maxima habebis in hac materia.

Tranſportatio actorum Iudicis aſſertione in Sententia verificari non poteſt, ſed ex ipſis actis omninò iuſtificanda venit, concl. 155. num. 65.

Et quando ſufficiat, ſi ſit verbalis, ſiue generalis, vide ibi ſub n. 67. & prius in concl. 31.

TRANSVERSALES, & deſcendentes, quando vocantur, id ſemper eſt intelligendum, ſalua gradus pręrogatiua, concl. 81. n. 60.

Quando compręhendantur in generali mentione agnationis, vide ibi nu. 56. cum ſeqq. & in Verbo Agnatio.

TRANSVMPTVM non authenticum, quando probet cum adminiculis, & quando ſine, vide concl. 141. ſub n. 32.

TREBELLIANICA, an poſſit detrahi, quando quis teſtamentum approbauit, vide concl. 131. n. 19.

Illius detractio, an poſſit fieri, quãdo eſt prohibita bonorum alienatio, vide concl. 84. nu. 65. & 66.

Illius detractioni non eſt locus in fideicõmiſſo particulari, ſed ſolum in vniuerſali, cõcl. 152. ſub num. 57.

Ea, & falcidia non detrahitur, quando teſtator mandat totam hereditatem pleno iure reſtitui, concl. 89. n. 404.

Et ex quibus bonis detrahatur, quando eſt debita. vide concl. 42 n. 405. cum ſeqq.

Sed quando poſſit, tàm expreſsè, quàm tacitè, etiam filijs primi gradus prohiberi, vide ibi nu. 405. cum ſeqq.

TRES Sententię conformes ſemper maiorem cauſę cognitionem arguunt, quàm duæ, vel vnica tantum, concl. 135. n. 104.

A tribus conformibus, quando detur appellatio, vide concl. 128. n. 364 cum ſeqq. & n. 763. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.

TRIBVNALIA erigere, & iura reddere non

poteſt Epiſcopus in locis exemptis, concl. 1. num, 59.
Illud Rotę Romanę inter cętera dicitur ſupremum, concluſ. 168. nu. 4.
Illud verò Vicarij idem eſſe videtur cum Tribunali Epiſcopi. concl. 128. n. 184.
TRIBVTA, & collectæ ſunt ſoluenda pro rata fructuum, concl. 59. n. 9.
Plura, vide in Verbo Collectę.
TRINA Monitio ſuppletur per perſeuerantiã in delicto, concl 8. n. 42.
TRITICI appellatione quid veniat, vide cõcluſ. 11 t. ſub n. 1. & ib Verbo Frumentum.
TVRBATIO, non autem ſpoliatio iutrat ex arborum incifione. concl 135. n. 31.
TVRBIDITAS infertur, ex diuerſitate ſententiarum Auditorum Rotæ, veluti, ſi dubium fuiſſet pluries propoſitum, & non reſolutum, concl. 135. n. 52.
Turbidum, quando eſt poſſeſſorium poteſt cum petitorio cumulari, ibi n. 17 & 47. cum ſeqq.
TVRPIS perſona non dicitur mulier, quę ex nimio amore ſuo amanti de ſe copiam fecit, concl. 105. n 6. & vide in Verbo Mulier.
Turpiſſimum eſt ignorare ius, in quo, quis quotidie verſatur, concl. 60. n. 82 & ſeq.
Turpitudinem detegere magis eſt verecundum in muliere, quàm in viro, concl. 42. nu. 196. & ibi ratio aſſignatur.
Eam allegauti, quando ſit credendum, vide concl. 155. n. 115.
Propriam, vel alienam, nemo detegere tenetur, concl. 148. n. 223.
Fallit pluribus modis, vt n. 225. cum ſeqq.
Et non creditur eam alleganti, concl. 155. ſub num 117.
Turpis perſonæ inſtituta, quando poſſit querelari, vide in Verbo Querela.
Turpis perſona non dicitur mulier in recipiendo quæſtu, ſed quando vitam meretricalem ducere cæpit, concl. 59. n. 129.
TVRRIS, Palatij, aut magnæ domus prohibita diuiſio, quando fideicommiſſum inducat, vide in Verbo Diuiſio.
TVTELA dicitur onus, & à ſucceſſiones regulatur, concl. 142. n. 94 & concl. 174. n. 16.
Delata cenſetur ei, cui per ſtatutum hæreditas defertur, concl 142. n. 95. & concl 174. n. 16.
Illius diuiſio non eſt iuris, ſed iuriſdictionis, concl 56. n. 130.
Diuiſa remanet ius illius indiuiſum, ita, vt Tutores omnes inſolidum teneantur, ibidem.
Diuiſa inter plures, quomodo Tutores ſint conueniendi, & vnus teneatur alteri, pro adminiſtratione loci, ſibi à ſignati, vide ibidem.
A tutela, & cura excuſatur ſeptuagenarius, cõcluſ. 72. nu. 100.
In ea mater præfertur, licèt ab alijs à filij hæreditate excludatur, concl. 142. nu 96 & concluſ 174 n 17. cum ſeqq.
Declara tamen, vt concl. 174. n. 14 cum ſeqq.
Non probatur ex eo, quòd quis ex publica voce, & fama adminiſtrator reputetur, concluſ. 56. num. 110.
Tutor agere volens pro pupillo probare debet ſe eſſe tutorem, concl. 78. n. 78.
De dolo ſuſpectus à tutela remoueri poteſt, concl. 56. n. 61.
Electus v. g. ad quartam tutelam ſe excuſare poterit, cum tertia, quam impugnauit, concl. 128. ſub nu. 359.
Tutorem non petens mater pro filio, quando illius ſucceſſione priuetur, vide ibi n. 361.
Tutores, & Curatores, quando teneantur conficere libros rationum, rationeſq; reddere, & pro hoc eorum bona ſint obligata, vide concl. 56.
Illi, ſiue adminiſtratores, quando ſint plures an vnus tantum adminiſtrare debeat, & ſi vnus adminiſtraret ad quid teneatur, vide ibi nu. 121. cum ſeqq.
Tutor in dubio aliquid de bonis pupilli habere non præſumitur, concl 89. n. 476.
Illi non creditur, ſi aſſerat pretium alienationis bonorum in vtilitatem minoris fuiſſe verſum, concl 85. n. 242 & concl. 86. n. 204.
Non poteſt alienare res immobiles pupilli, nõ adhibitis ſolemnitatibus, concl. 56. n. 80.
Illius auctoritas eſt neceſſaria in contractu minoris, concl. 86. n. 39. & 188. & concl. 163. n. 1.
Fallit tamen, vt concl. 86. n. 41. cum ſeqq. & concl. 163. n. 1. cum ſeqq. & in Verbo Minor.
Item illius datio inducit probationem pupillaris ætatis, concl. 72 n. 22.
Illa non extenditur ad filios, quos Pater habere ignorabat, concl. 73 n. 24.
Illius hæredes rationem reddere tenentur de adminiſtratione, quam geſſit illorum Pater; licèt non teneantur de lcui illius culpa, ſicut, ipſe tenebatur, concl. 56. ſub n. 111
Illegitimi actus ſuſtinentur, quando ille pro tali reputabatur, & præſertim, quando actus eſſent vtiles, ibi n. 110 & ibi ratio aſſignatur.
Tutoris malitiæ in adminiſtrationibus quomodo ſit ſuccurrendum, vide concl. 56. n. 15.
Illius obligatio valida remanet, ſi ea pupilli, ob defectum ſolemnitatum non ſuſtineatur, concl. 86. n 76.
Vnius appellatio, quando alteri contutori nõ proſit, vide concl. 129. n. 427. & 428.
Illius, vel Curatoris confeſſio facta in poſitionibus pro pupillo cõtra illum plenè probat, donec de errore doceatur, concl. 148. n. 36.
Emanata non per modum contẽtioſę, ſed voluntariæ iuriſdictionis pupillo nõ præiudicat, niſi eſſet adminiculata, ibi n. 37.
Illi, vel Curatori, quãdo debeãtur alimẽta, vel ſalarium, & quãdo è cõuersò ille teneatur ea præſtare pupillo, vide concl. 89. n. 475. cũ ſeq.
Nominatus per matrem ad ſecunda vota tranſeuntem, dummodo ſit idoneus eſt à Iudice confirmandus, concl. 128. n 360.
Sed quos In tutores nominare teneatur, vide ibi nu. 361.
Et ex illis nominatis, quis ſit præferendus, vide ibidem.

Non

Non comparens, quando fuit citatus, nec ſui copiam faciens poteſt allegari ſuſpectus, cõcluſ.89.n.477

Non præſumatur in contrahendo velle decipere pupillum, ſi nulla vtilitas ex eo contractu ſibi ſperaret, concl.86.n.140.

Non tenetur pro pupillo ſe ipſum, & bona propria obligare, cum officium ſuum non debeat eſſe alicui damnoſum, ibi n.76.

Non tenetur dare ſalarium puellæ pro operibus obſequialibus, & ſeruitijs leuibus, ſed ea cum alimentis compeſanda veniunt, concl. 89.nu 416.

Quando nomine tutorio, vel proprio agere dicatur, vide concl.56.num 160.cum ſeqq.

Quando appellare poſſit, vel ſe à tutela excuſare, & intra quòd tempus, vide concluſ.128. nu.358.cum ſeqq.

Quando ex bonis pupilli diues factus cenſeatur, vidè concl.29.nu.17.cum ſeqq. & concl. 56.n.132.cum ſeqq.

Quando poſſit conueniri ad reſtituendum bona inuentariata ante redditam vniuerſalem rationem, vide in concl.56.n.171.

Quando poſſit ſibi ipſi de proprio credito ſatisfacere, vide concl.89.n.391.

Quando præſumatur ſibi ipſi ſatisfeciſſe de proprio credito, vide concl.56. nu.133.cum ſeqq.

Quando teneatur de leui, aut de leuiſſima culpa, vide ibi n.111.& 113.

Ille, ſeu adminiſtrator, quando teneatur de euictione rei minoris, vel pupilli alienatæ, vide ibi n.106.cum ſeqq.

Nemo eorum liberari poteſt à teſtatore à dolo vero; at ſecus à præſumpto, licèt etiam incluſinè, ibi n.200.

Ille, ſeu Curator tenetur de euictione pro pupillo, vel minore, ſi illius bona, abſquè iuſta cauſa alienentur, concl.86 n.35.

Extende, ſi ipſe Tutor ſe ipſum, bona propria, ac ſuos hæredes obligauerit, concluſ. 86. num.76.

Si limites ſui officij exceſſit, ſibi imputet, ſi in neceſſitatem ſe coniecit, ibidem.

Illius præſentia, quando conualidet contractũ pupilli, & quando non, vide concluſ.86.num. 140.

Vnus, quando ſine altero diſponere nõ poſſit, vide concl.56.n.113.

TVTVS acceſſus, quando non detur in aliquo loco; Item quomodo eo caſu ſit ſuccurrendum, vide in Verbo Acceſſus, & concl.21.

V.

VACATIO Eccleſiarum damnoſa eſſe ſolet, concl.128.ſub n.274

Vnius Eccleſiæ, quando detur per promotionẽ ad aliam, vide concl.56.n.144.

VAGABVNDVS dicitur, qui certum domicilium non habet, concl.12.n.48.

Delinquens vbiq; vbi reperitur puniri poteſt, ibidem.

Item ſuſpectus de fuga vbique locorum conueniri poteſt, concl.44.n.93.

Plura vide in Verbo Apoſtata.

VALIDITAS ſecundæ obligationis non validat primam nullam, quando ſecunda fuit facta contemplatione primę, concl. 169 ſub num.16.

VALOR beneficij à communiter accidentibus potius augetur tempore, quàm diminuatur, concl.145.n.32.

Ad hoc, vt probetur tempus gratiæ eſt attendendum, concl.69.n.29. & concl.145.n.31.

Sed quod tempus quinque annorum ante, & poſt attendatur, concl.145.n.30.

An minuatur propter onera præparationis Eccleſiæ, & ſolutionis decimarum, vide ibi nu.22.remiſſiuè.

Concludenter eſt probandus, quando agitur de probando valore ducatorum centum pro Rectore, ibi n.25.

Extende primo idem procedere, quando de perpetuo præiudicio tractatur, ibi n.36.

Extende ſecundo, quando in ſupplicatione fuit narratus, quia narratiua pars gratiæ dicitur, ibi nu.37.

Eſt difficilis probationis, & ideò fama publica illum probat, & malam expreſſionem valoris excuſat, ibi n.7.& 13.

Et narratus per non exceſſum non iuſtificatur per probationem de aſcenſu, concluſ 145. num.27.& 38.

Et tunc quomodo teſtes deponere debeant, vide ibi n.28.remiſſiuè.

In valore beneficij non computantur diſtributiones quotidianæ, ſed ſolum illę res, quę etiã abſentibus debentur, & ex corpore beneficij percipiuntur, ibi n.23 & 34.

Non eſt probandus, quando fructus in diſtributionibus conſiſtunt, ſed tunc exprimi ſolet valoris Ducatorum viginti quatuor, ibi n.24

Non probatur per arrendamenta, nec per teſtem ad illa ſe referentem, ibi n.1.& 2.

Fallit tamen, vt ibi n.3.

Item non probatur ex impoſitione penſionis, ibi nu.34.vbi ratio aſſignatur.

Nec probatur ex taxa librorum Cameræ, ibi num.35.

Non probatur per notulam redditnum beneficij factam ab intereſſe habentibus, ibi n.39.

Per qualemcumq; leuem, & imperfectam probationem, ac ex adminiculis, & coniecturis probatur, ibi nu.8.cum ſeqq.

Contrarium, quando ille eſſet in conditione poſitus, quia tunc plenè, & concludenter eſt probandus, ibi n.15.

Et tunc plenè eſt probandus, quãdo agitur ad effectum regulæ de valore, ſecus ſi ad effectũ retardandi, vel annullandi penſionem ſuper beneficio impoſitam, ibi n.40.

Probatur per expreſſionem factam ab illis, qui ſimilia beneficia obtinuerunt, ibi n.16.

Quando à penſionario, ſiue à titulari ſit probandus, vide concl.126.n.5.
Quando non fuit narratus ſecundum communem æſtimationem, an quis excuſetur, ſi ita reperiatur in libris Cameræ, vel fuerit expreſſus, ſecundum arrendaméta prædeceſſorum, vide concl.145.n.41.cum ſeqq.
Valorem verum beneficij exprimere volens, quomodo id facere debeat, ad hoc, vt de non vero valore dari non poſſit, vide concl, 45.nu.29.
Valor bonorum, quo tempore ſit æſtimandus, vide concl.36.n.32.
Non probatur per teſtes deponẽtes de fama, per modum affirmatiuum, ſecus ſi per modum negatiuum, concl.145.n.26.
Sed valor fructuum, & bonorũ, quomodo per teſtes ſit probandus, vide concl.69.n 87.
Per leuem probationem non probatur, ſi ea non ſit in ſuo genere concludens, & perfecta, concl.145.n.29
Quando eſt probandus ad effectum reſcindẽdi contractum, tũc quis non debet ſe reſtringere ad tempus contractus præcisè, ſed ille de tempore anteriori, & poſteriori probari debet, concl 69.ſub n.29.
Valor quanti plurimi, quomodo probetur, vide concl.70.n.1.cum ſeqq.& in Verbo Æſtimatio quanti plurimi.
Solum creſcit, vſquè ad triennium in frumẽto, & ſimilibus, licèt id fallat, quando frumentum durare poſſet, vltra triennium, concluſ. 70.n.10.& ſeqq.
Valor rei, an ex locatione probari poſſit, vide concl.145.n.4.cum ſeqq.
Ille de tempore venditionis, non autem motæ litis, aut intentatæ reſciſionis eſt attendẽdus, concl.148.n 302.& vide concl.69.n.29. & concl.94 ſub n.15
Diminutus cauſa belli, peſtis, vel ſimilis calamitatis non dicitur iuſtus, concl.85. nu.219. cum ſeqq.
Diminuitur ex vicinitate fluminis, & bannitorum acceſſu, ibi n.227.
Valor rei per procaccium, vel mulionem deperditæ, quando ſit ſoluendus, & quãdo illius conſignantis iuramento probetur, vide concluſ.99.nu.32.cum ſeqq.
Rei vnius loci, vel temporis non infert neceſſario ad valorem alterius, cum pretia rerum tempore, & loco variari ſoleant, concl. 75. num.4.& concl.148.ſub n.302.
Quando ſit probandus, id Iudici arbitrarium dicitur, concl.134.nu.33.
Vt benè probetur, quomodo ſint formandi articuli, & quæ ſint attendenda, vide concl.148 num 303.cum pluribus ſeqq.
Verè non probatur, quando teſtes deponunt de valore, ſed non deductis oneribus, concl.145 num.17.
Sed in dubio cẽſentur deponere deductis oneribus, ibi n.18.
Item benè non probatur, quando teſtes ignorarent onera ſeruitutis, & qualitatis, quibus res eſſet obnoxia, ibi n.19.
Verus, quando præſumatur in re æſtimata in dotem data, vide concl.68.n.25.& in Verbo Æſtimatio.
Vt probetur illæ impenſæ deducuntur, quæ ſiũt in recollectione fructuum, non autem, quoad alia onera extrinſeca, concl.145.n.21.
Item, vt probetur iuſtus, debent attendi qualitates rei latentes, & impotentia cautionis pro euictione, atq; venditoris inopia, ibi nu. 19.
VARIARE non poteſt appellando ad Gubernatorem, qui ſemel appellauit ad Principem concl.128.n.216.
Variare non poteſt vxor poſtquàm elegit, ſuper quibus bonis de ſua dote ſatisfieri velit, concl.uſ.152.n.54
Variare, quando quis poſſit iudicium iam propoſitum, & inchoatum, vide concl.35.n.14. & 15. & concl.172.nu.48.
Variari ſolẽt tempore nomina, & pretia rerum concl.38.n.42.
Variatio, quando detur creditori, vel debitori in electione alternatiuarum, vide concl. 95. num.17 cum ſeqq & in Verbo Debitor, & in Verbo Electio.
VASALLI Baronum, qui venerunt ad habitandum in terram Regiam non dicuntur angarij, ſi ad dandum Camerlingum obligentur, concluſ.106.nu.8.
Contrarium, ibi n.9.
Eorum delictum, ſi Dominus ignorauit, non cenſetur ſibi præiudicare, ſi poſtea ſeruitium recipiat, maximè ſi id à factore Domini cauſaretur, concl.101.n 17.& ibi ratio aſſignatur.
Ingratitudo, vt probetur, ob quam poſtea feudi priuatio ſequatur, requiruntur quinquè teſtes integræ opinionis, & famæ, ibi nu.2.
Prohiberi poſſunt à Barone, ne aquam à flumine publico pro irrigandis aquis ducãt, niſi ex veteri obſeruantia eos prædicta aqua vſos fuiſſe appareret, concl.132.n.18.
Reſiſtere poſſunt Regi iuſtitiam non facienti, ſed non illum Tirannum occidere, licèt alij contrarium ſentiant, concl.165.n 110.
Soli non poſſunt abſquè eorum conſenſu alienari; ſecus ſi venderetur aliqua Vniuerſitas vel terra allodialis, quia tunc illi acceſſoriè venirent, concl.86.n.126.& ſeq.
Vaſallo mortuo non poteſt Dominus agere ad amiſſionem feudi, ob delictum feloniæ, ſi in vita Vaſalli de eo ſcientiam habuerit, & conqueſtus non fuerit, concl.101.n.6.
Illi non currit tempus ad ſuſcipiendam inueſtituram, dum ſuper feudo controuerſiam patitur, concl.116.n.30.
Eorum confeſſio circa onerum impoſitionem non debet prodeſſe Domino, niſi priuilegiũ clarum, vel præſcriptio immemorabilis ad illius fauorem concurrat. concl.106.n.7.
Vaſallus, an poſſit ædificium ab eo conſtructum du-

durante feudo deſtruere, vide concl.136. nu. 20.& 21.

Arbores fructiferas incidere non poteſt, concluſ.136.n.5,

Declara, vt nu.7.

Ex eiſdem cauſis poteſt feudo priuari, ex quibus filius poteſt à Patre exhæredari,& donator ſuam donationem inter viuos reuocare, vel ex ſimilibus,& maioribus,concl.101.n.1.

Feudum amittit, ſi Dominum offendat, etiam indirectè, veluti non ſoluendo ſeruitium perſonale,aut pecuniarium loco perſonalis,concluſ.57.n.2.

Omnino feudum amittit,ob delictum rebellionis notoriæ actu perſiſtentis, nec vlla probatio in contrarium admittitur, ſed tunc Dominus de facto, & ſine vlla Sententia poſſeſſionem feudi accipere poteſt, concl.101.n.7.

Item ſi illud,vel partem eius ex certa ſcientia, dolo, vel lata culpa Domino negauerit, aut craſſa, vel ſupina ignorantia ſe neſcire dixerit, ibi n 8.

Extende ſi illud,& fructus, vel rem Burgenſaticam alienet,ibi n 9.

Item ſi intra annum mortem non denunciauerit, iuramentum fidelitatis non præſtiterit, & renouationem inueſtituræ intra tempus non petierit,ibi nn.10.

Extende,& limita,vt nu 11.cum ſeqq.

Item ſi cum hoſtibus Domini armatus, & eis opem ferens fuerit viſus,ſecus ſi ſimpliciter, & ſine armis, ibi n.18.

Item ſi interpellatus canonem non ſoluerit, ibi nu.19.

Fallit,ſi ex eius impotentia ſoluere ceſſauerit; dummodo ea propria culpa non euenisset, ibidem.

Si videns Dominum periclitantem eum non adiuuet,etiam abſque interpellatione,ibi n 20

Item illud amittit, ob delictum proprij filij, niſi ipſum filium Domino præſentet, concl. 101.nun.22.

Declara, vt num. 23. & ſeq. & vide in Verbo Pater.

Item ſi merum,& mixtum Imperium ſibi vſurpet,ibi n.25.

Intellige,vt ibidem.

Eo priuatur, ſi occidat Patrem Domini,& multo magis ſi delinquat in proprium Dominū; ſecus ſi occideret in proprium fratrem tantum, ibi nu 29.

Item ſi illud vendat ſine conſenſu Domini, At ſecus ſi alienaret,cum clauſula Reſeruato cōſenſu Domini, nec alias, nec aliter, nec alio modo, ibi n.27.

Illud amittit, ob crimen leſæ maieſtatis, ibi num.28.

Sed quibus modis illud delictum cōmittatur vide ibidem remiſſiuè.

Habens duos Dominos antiquiorem adiuuare tenetur,ibi n.21.

Licèt,ob feloniam commiſſam ipſo iure feudū amittat,tamen quoad illius priuationem ſententia declaratoria,præcedente citatione, & legitima cauſæ cognitione,erit neceſſaria,ibi num.5.

Nedum cauere debet à proditione contra Dominum,ſed etiam contra eius fratrem,ibi num.29.

Non poteſt contra ſuum Dominum inſæuire, licèt eſſet bannitus, & ex forma ſtatuti impunè offendi poſſet, concl 165.n.110.

Non tenetur ad totum ſeruitium, ſed ſolum pro rata fructuum,quos ipſe percepit, concl. 57.nu.9.

Poteſt impunè à Domino occidi, ſi eum adulterantem, cum eius vxore inuenerit, concl. 59.num.64.

Recuperat impenſam in feudo factam, concl. 62.nu.123.

Declara tamen,vt ibi nn.124.

Tenetur adiuuare Dominum in prælio,& eum quoquè in iudicio,concl.60.n.107.

Limita tamen,vt ibid.& n.108.cum ſeqq.

Tenetur præſtare alimenta Domino, quando eſſet pauper, & eum benè tractare, carceratumq; adiuuare, & ab hoſtibus redimere, concl.89.n.458.

Fallit, quando Dominus propria culpa in neceſſitate, & carceribus ſe conſtituiſſet, ibidem.

Vſufructuarius non tenetur ſoluere adoam, ſed ſeruitium pecuniarium, ſed primogenitus,& proprietarius, concl.57.n.6.

Vt feudo priuari poſſit, quæ ſint neceſſaria, vide concl.101.n.4.

VELLEIANI priuilegium minus eſt, quàm illud dotis, concl.86.n.167.

Velleianum, an impediat,quin mulier pro dote,vel pro antefato intercedere,& ſe obligare poſſit, vide concl.118.n.5.

Succurrit mulieri ſe obliganti, non autem donanti,vt ibidem.

VENANDI ius inter ſeruitutes reales ponitur, concl.166.n.67.

Seruitus ad hæredes tranſit,& pro ea aſſequēda contra quemcunmq; ſyluæ, ſed agri poſſeſſorem actio in rem confeſſoria datur, ibi num.68.

Quomodo,probetur,& quanto tempore præſcribatur,vide ibidem.

Vel piſcandi ius in certis agris, & fluminum partibus per Principem, vel Rempublicam concedi poteſt,ea cōditione,vt illis tantum, quibus conceditur, ibi venari, vel piſcari liceat, nu.45.

Venari licèt poſſint homines nobiles in alieno fundo, non tamen eis licet in alieno territorio retia tendere, niſi venia petita, concl. 108. ſub n.58.

Non licet in agris,vitibus conſitis,aut ſeminatis, vel ſeptis, concl.166.n.15.

Venatio ar noſa dicitur, quando vnus homo cum aliqua fera dentoſa, vel cornuta debellare vellet, & quando ea ſit permiſſa, vel prohibita,vide concl.166.n.49.

Clamoſa, & laborioſa dicitur illa ad Apros, Vrſos, Leones, & ſimiles feras, & hæc laicis tantum eſt licita, non autem Clericis, niſi huiuſmodi animalia fructus Eccleſiæ deuaſtarent, ibi n.48.
Illa, & aucupium, quomodo inter ſe differant, vide ibi n.69.
Etiam per Iudices prohiberi poteſt illis, qui animalia capere vellent in magna abundantia, ita vt de facili ea depopulari, & aboleri in Reipublicę præiudicium poſſent, ibi n.12.
Facile maledicere, & blaſphemare docet, ibi ſub num.54.
In locis publicis non eſt impedienda, niſi ea cum ſclopetis, & baliſtis ad ſagittam exerceatur, quia cum talibus armis facile pax publica violari poſſet, ibi n.41.
Monachis eſt prohibita, nedum per ſe, ſed etiã per eorum familiares, ibi n.63.
Intellige, vt ibid. & n.64.
Venationes, & piſcationes ſunt de iure gentiũ & naturali, & non tantum Principibus, ſed etiam cunctis viris competunt, ibi n.17.
Prohiberi non poſſunt per Principes, & Dominos Superiorum recognoſcentes in locis publicis, niſi cum immemorabili præſcriptione fuerint in poſſeſſione prohibendi, ibi nu. 16. & 17. ratio aſſignatur.
Et talis præſcriptio, quomodo acquiratur, vide ibi nu.17. cum ſeqq.
Extende, vt n.40. cum ſeqq.
Quando dicantur iuſtæ, vel non, attenditur cõſuetudo, ſiue ſtatutum loci, ibi n.46.
Venationibus maximè delectantur Principes, & ideò ius venandi inter eos ſæpè controuertitur, ac armata manu defenditur, ibi ſub num.17.
Venatio æquiparatur rei bellicæ, concluſ. 166. ſub num.17.
Venationis, & piſcationis differentia, quæ ſit, vide ibi nu.55.
Non eſt licita Clericis, quando fieret cauſa voluptatis, dimittendo officium Eccleſiæ, vel Diuinum ſeruitium, ibi n.50.
Intellige, vt n.64.
Opperſſiua eſt permiſſa tantum in bello iuſto; aliàs non, ibi n.53.
Pro capiendis vrſis, apris, lupis, & leonibus prohiberi non poteſt, ibi n.13.
Extende, vt ibi n.14.
Qualibet eſt prohibita Epiſcopo, concl. 166. num.54.
Intellige, vt ibidem in fine.
Quando eſt in fructu, tunc ad vſufructuarium ſpectat, ibi n.65.
Saltuoſa dicitur ea, quæ exercetur in ſyluis, ſaltibus, & nemoribus, & per laicos ſemper exerceri poteſt, niſi in tempore quadrageſimæ, vel ieiunij, ibi n.50.
Fallit, vt nu.51. & 52.
Venator à pœna Statuti non excuſatur; licèt pro aduentu Principis venetur, ibi num.47.
Capiens prædam in alieno fundo contra Domini voluntatem, quando faciat prædam ſuã, vel furtum committat, vide concl.166. nu.4. cum ſeqq.
Currit per deuia, ſicut Diabolus conducit Animam captiuam, ibi ſub n.59.
Venatorem Sanctum nunquàm inueniri, quomodo intelligatur, vide ibi n.54.
Venatoribus ſi infligitur per leges, vel edicta pœna mortis, vel mutilationis membri, aut publicæ verberationis, tunc talia edicta dicuntur iniqua, niſi ad terrorem tantum publicentur, quia ſatis eſt, vt tranſgreſſor pœna pecuniaria puniatur, concl 108.n 60.
Venator retineri non poteſt in fundo, donec reſtituat id, quod cæpit; aliàs retinens per viginti horas priuatum carcerem committeret, concl.166 n.42.
Si aliquam beſtiam emodauerit, illam in alieno territorio proſequi poteſt, ſed ſi alius eam capiat, quid ſit faciendum? vide concl. 166. num.40
Si in alieno territorio cæperit aprum tenetur tradere Domino caput, ſi verò ceruum tenetur ei dare patulam, concl.108.n.58. & concluſ.166.n.8.
VENDENS bona deſcripta in libro æſtimi debet facere eã adnotari ad partitam emptoris; aliàs ipſe pro collectis tenebitur, licèt poſtea ſoluti illi repetitio detur, cõcl. 71.n.26
Frumentum forenſibus cõtra prohibitionem, quando à pœna delictorum excuſetur, vide concl. 111.n.29. & 30.
Rem alienari prohibitam, licèt ignoranter; nihilominus de euictione, & ad damna, & intereſſe tenetur, concl.861.n.32.
Declara tamen, vt n.33.
Rem morboſam, vel alio modo vitioſam, & oneratam ad quid teneatur, vide concluſ.43. num.1. cum ſeqq.
Vendentes annonam, vel aliàs merces corruptas, fractas, vitiatas, infectas, vel pollutas, arbitrio iudicantis puniri debent, concl. 111.num.15.
Declara, vt n.16. cum ſeqq.
Vendere aliud eſt, quàm promittere vendere, concl.150.n.66. & concl.154 n.41.
Vendere proprium frumentum viliori pretio, vel illud Ciuitatis emere, quando quis cogi poſſit, vide concluſ.111. num 5. cum ſeqq.
Rem propriam, quando vendere cogimur, vide ibi ſub n.7.
Vendi poteſt res aliena, etiam à non Domino, concl.78. ſub n.28.
Sed quid ea operetur? & quomodo id procedat? vide ibidem.
Vendita domo non cenſetur vendita illius apotheca, concl 127.n.17.
Vendita domo vitriatæ quoq; in venditione veniunt, ibi num.18.
Vendita res redditur maioris æſtimationis, & pretij, ſi ſuperueniat notitia alicuius ſeruitu-

tis illi debitæ, niſi illa ſeruitus proueniret à caſu, vel fortuna, quia tunc commodum illud eſſet emptoris, concl.70 n.17.
Venditio ad vitam, vel ad certum tempus dicitur vera, & perfecta venditio, cum contractus poſſit eſſe quoq; temporalis, concluſ.62. num.30.& concl.154 n 35.
Venditio ad vitam concedentis facta dicitur perpetua, & ideò alienatione prohibita ea quoq; prohibita cenſetur, concl.84.n 95.
Ea cum pacto redimendi dicitur perfecta, & abſoluta, concl.94.n.14.
Extende, vt ibidem.
Declara, vt nu.15.
Et quando arguat contractum eſſe vſurarium, & quando non, vide concl.94.nu.15.& 16.& concl 161.n.64.& 65.
Eſt reſcindenda, quando læſio dimidium iuſti pretij excedit, concl.133.n.53.
Venditione perfecta omne id, quod rei accedit ad emptorem ſpectabit, concl.70.n.17.
Et quando venditio dicatur perfecta, vide concl.150.ſub n.66.
Illa pignoris ſine pecunia à Iudice facta non valet, concl.133.n.154.
Quando eſt facta pro perſona nominanda nominatio fieri debet intra annum, ſi non ſit reſtricta ad aliquod tempus, & eo tempore elapſo ius nominandi perit, concl 48.n.41.
Rei alienæ, quando ſuſtineatur, & illius pretiũ cui ſit ſoluendum, vide concl.88.num.8.cum ſeqq.
Rerum fideicommiſſo ſubiectarum, quibus caſibus fieri poſſit, & quando, & quomodo ſuſtineatur, vide in concl.84. & in Verbo Alienatio.
Vt vera dicatur non refert, an ſit perpetua, vel ad tempus, purè, ſiue ſub conditione, in ſcriptis, vel ſine ſcriptis, & inter præſentes, aut abſentes, concl.154.ſub n.35.
Venditor appellare poteſt à Sententia lata cõtra emptorem à die ſcientiæ, concl.128.num. 775.
Declara, vt ibi nu.776.
Appellare non poteſt à Sententia ad fauorem emptoris lata, ſi eidem emptori eſſet prohibita facultas appellandi contra venditorem, vt æqualitas ſeruetur in iudicijs, concl. 128. ſub nu.910.
Venditor cum pacto redimendi, quando, & quomodo acquirat auctum per alluuionem, vide concl.94.n.10.cum ſeqq.
In re vendita anterioribus creditoribus non præfertur, niſi ſpecialem hypothecam, vel generalem cum iuramento ſibi reſeruaſſet, concl.119 n.8.
Illius appellatio, an, & quando proſit emptori, vide concl.128. nu.367. & 772. cum ſeqq.
Rei litigioſæ tenetur ad omnia damna, & intereſſe emptori reficienda, cum ſcire præſumatur, rem eſſe litigioſam; ſecus autem ſi id emptorem quoq; ſcire probetur, concl 87.n.86
Si ſcienter non certiorauerit emptorem de qualitatibus rei venditæ, ob quas minoris eſſet empturus, ille intereſſe totale emptori præſtare tenetur; ſed ſi ignoranter talem denunciationem facere omiſerit, tunc ſolum tenetur ad rationem quanti minoris eſſet empturus, ſi rem eſſe grauatam emptor ſciuiſſet, concl.70.n.14.
Tenetur ad intereſſe quanti minoris, ſi in re vendita ſeruitus detegatur, ibi n.16.
Tradens emptori rem obligatam tenetur ad intereſſe, etiam ſi res non purè, ſed ſub conditione obligata fuiſſet, ibi nu.15. & ibi ratio aſſignatur.
Vendere rem propriam, quando quis cogi poſſit, vide concl.111.ſub n.7.
VENEFICI illi dicuntur, qui veneno homines occidunt, concl.128. ſub n.489.
Venenantes puteum, vel fontem, ita vt mors alicuius ſequatur pœna capitali ſunt puniendi, concl.132.nu.55.
Veneni crimen, quomodo, & quando puniatur, etiam ſi non fuerit ſortitum effectum, vide concl.73.n.3.4.& 13.
Veneno quis magis delinquere dicitur, quàm ferro, concl.143.n.53.
Venenum, vt dicatur alicui propinatum, aſſertioni Medicorum eſt ſtandum, concl.134. ſub num.36.
VENIA ætatis, quando poſſit per Principem, vel per Statutum concedi, & ea conceſſa, quid operetur, vide concl.72. nu.113 cum ſeqq.
Non eſt petenda per filium à Patre, quando illum pro alimentis vult conuenire, concluſ. 89.num.147.
Aſſecus in alijs caſibus, concl.165.n.26.
Venia obtineri debet à ſubdito, quando velit conuenire Principem, veluti à filio, quando vult conuenire Patrem, concl.165.ſub n.26.
Per Maritum in ſcriptis conceſſa vxori ſuper adulterio non ſuffragatur, quoad remiſſionẽ aliorum delictorum, concl.59.n.25.
VENIENS de longinquis partibus talis eſſe præſumitur, qualis in chirographo, ſiue in litteris denominatur, concl.49.n.29.
VERBA aſſertiua, & enunciatiua Papæ determinatè prolata, per modum cauſæ finalis plenè probant, concl.155.n.32.
Edicti, vide Edictum.
Æquiuoca, & indifferentia, quando in delicto non ſonent dixi in concl.109 n.38.
Eunnciatiua, vide Enunciatiua.
Eo ipſo, & (Vlterius non teneaeris) Sententiã non expectant, ſed ipſo iure actum annullant, concl.135.n.64.& 172.
Generalia nunquam iuri tertij derogare cenſentur, concl.65.n.6.
Illa de vno in alium quid importent in fideicommiſſis, vide concl.150.n.27.
In fideiuſſione appoſita (vti principalis principaliter, & inſolidum) importent clauſulam (omni meliori modo) & faciunt fideiuſſores omninò teneri, concl.85.n.27.

In infinitum, in perpetuum, & ſimilia, quando perpetuitatem inducant, vide concl. 81. num.80.
Inſeruiunt menti, & non mens verbis, concl, 48.num.23.
Ius competere, quando per ea fuit inchoatum iudicium, tunc in petitorium ſonant, concl. 128.num.80.
Item quæ alia in petitorium ſonent dixi ibi n. 46.& ſeqq.
Non ſufficiunt, vbi opus eſt facto, concluſ. 48. num.76.
Obliqua inducunt ſubſtitutionem fideicõmiſſariam; ſecus ſi eſſent directa, ſiue communia concl.42.n.156 & ſeq.
Et in dubio ea ſunt potius directa, quàm obliqua præſumenda, vt ibidem.
Per infraſcriptos hæredes perſonalitatem ſignificant, ſed id fallit in materia alimentorum, concl.89 n.66.cum ſeqq.
Plenè, & integrè, quomodo ſint intelligenda, vide concl.128.n.47.
Poſſunt, & valeant, quando facultatem, & liberum arbitrium, & quando neceſſitatem importent, vide concl. 133.n.153.
Præſente, ſoluente, & exburſante in tot Zecchinis, & Vngheris aureis, actualem numerationem important, concl.155.n.80.
Intellige, vt ibi n.82.cum ſeqq. & concl.135. num.68.cum ſeqq.
Pro vt eis viſum fuerit, quando non importẽt alimenta, vide concl.89.n.556.
Prout eis viſum fuerit, in legato alimentorum important arbitrium boni viri, qui diſponere poteſt, circa modum præſtandi alimenta, non autem circa ſubſtantiam legati, ibi nu. 556.
Verba quę importent tranſlationem Dominij, vide concluſ. 68. num.15 & ſeq. & in Verbo Dominium.
Quæ in bonam, & in malam partem poſſunt applicari, tũc non animo malo prolata cenſentur, concl.109.nu 38
Item verba, & actus, qui poſſunt ſonare in delictum, vel non, ſemper pro non delicto eſt præſumendum, ibidem.
Quando dicantur ambigua, & quomodo ea ſint intelligenda, vide concl.48.n.37.& prius concl.47.n.30.
Quando ſint impropianda, vide concluſ.48. num.27.
Rebus inſeruire debent, & non res verbis, concl.133.n.62.
Si cum liberis moraretur appoſita in legato facto vxori, non inducunt conditionem, ſed demonſtrant teſtatoris deſiderium, concl.89. num.34.& 387.
Contrarium ſi in legato dicatur (donec ſteterit cum liberis) ibi n.389.
Vniuerſalia, etiam ſtatuti, & quantumuis pręgnantia reſtringuntur ad id, quod eſt de iure probabile, laudabile, & veriſimile, concluſ. 167.num.55.
Vniuerſalia, & prægnantia nunquàm comprehendunt inſolita, & exceſsiua, nec id, quod à ſapientibus, & prudentibus repræhendi poſſet, ibi ſub n.55.
Vrbana, & Curialia proferentem non obligant, concl.156.n.32.
Vt non dicantur ſuperflua, quid requiratur, vide concl.14.nu.7.& 8, & in Verbo Superfluum.
In verbis narratorijs intentio libellantis non fundatur, concl.155.n.157.
Eorum otioſitas eſt euitanda, & potius verba impropriari, vel ſuppleri debent, quàm quòd vllum ex eis etiam minimum, nec etiam ſyllaba ſtet abſq; virtute operandi, concl.142. num.116.
Verbum (Deſcendens) eſt naturale, & ſic etiam filios naturales compræhendit, concl. 149. ſub nu.8.& vide in Verbo Deſcendens.
Diſponere, poteſt ex ſubiecta materia robur accipere, & ſic ad vtrumq; actum, tàm diſpoſitionis inter viuos, quàm vltimæ voluntatis extendi, concl.84.ſub n.123.
Fiat, aut (ſiat iuſtitia) quid in memoriali operatur, vide concl.154.n.54.57.& 61.
Liceat, quando liberum, & abſolutum arbitrium importet, vide concl.133.n.151.
Occaſione, cauſam remotam importat, concluſ.83.n.7.
Oportet, arbitrium excludit, & neceſsitatẽ infert. concl.133.n.154.
Placuerit, quid importet, vide ibidem.
Prouidere, quando importet alimentorum præſtationem, & quando protectionem, accommendationem, vide concl.89.num.554. cum ſeqq.
Tradere, quando tranſlationem Dominij importet, vide concl.56.n.104.
Videtur, quid importet, vide concluſ. 133. ſub num.154.
VERBERATIO ſi contingat inter litigantes, vel litis Procuratores, quando ex cauſa litis fieri præſumatur, vide concl 83.num.1. cum ſeqq.
VERGENTIA viri ad inopiam, quando ſit iuſta cauſa reſtitutionis, vel aſſecurationis dotis. & quibus modis iſte caſus contingat, & dicta vergentia probetur, vide concl.152.n. 19 cum pluribus ſeqq.
VERIFICATIO litterarum Apoſtolicarum, vel alterius gratiæ, quando ſit neceſſaria, vide latè in Verbo Gratia, & concl.126.
VERISIMILIS confeſsio facilè pro ſcribente probat, concl.123.n.15.
Veriſimilitudo eſt maximè amica naturæ, & eſt valdè potens ad ſupplendam probationem imperfectam, concl.48.n.16.
Et quid ea operetur inter teſtes, vide ibidem.
VERITAS magis attenditur, quàm communis reputatio ad aliquem puniendum, concl. 19.n.13.
Ea magis attenditur, quàm exiſtimatio, concluſ 150. ſub nu.16.

Neque fallit, neque fallitur, concluſ. 45. num.9.

Vbi ea requiritur, tunc fictio non ſufficit, concluſ.48 num.76.

Illi cedit præſumptio legis, concl.70.n.11.

Et ea magis eſt attendenda, quàm id, quod in præſumptione venit, concl.150 n 16.

VERSIO in vtilitatem vnius, ex quibus præſumptionibus probetur, vide concl. 86. ſub nu. 209.& 213.

In vtilitatem minoris, & Eccleſiæ in contractu mutui per mutuantem eſt probanda, ibi num.209.

Ea non eſt probanda, quando pecunia fuiſſet per Vniuerſitatem legitimè conuocatam mutuò recepta, & ea præſente numerata, concl.85.n.231.& 232.

Sed illa in damnum minoris eſt probanda, ab ipſo minore, quando cum ſolēnitatibus Statuti contraxit, concl.86 n.210.

In vtilitatem autem minoris eſt probanda ab eo, qui ſecum contraxit, ſi contractus fuit nulliter, & ſine ſolemnitatibus factus, concl.86. num.210.

In vtilitatem minoris probatur, ſi ille habeat pecuniam ſaluam, vel aliquid ex ea emptum, aut eam expenderit in cauſam, in qua erat neceſſe expendere propriam, concluſ. 86. num.210.

Pretij alienationis bonorum in vtilitatem minoris non probatur, per aſſertionem tutoris, concl.85.n.242. & concl.86. num.204.

In vtilitatem minoris eſt probanda ab emptore, quando minor ex neceſſitate vendit; ſecus ſi ex cauſa voluntaria, vel vtili, concl.86. num.205.cum ſeqq.

Pretij feudi alienati in cauſam licentiæ eſt ab emptore probanda, concl 85. n.206. & concluſ.87.nu 49.

Pretij rei Eccleſiæ alienatæ in illius vtilitatem, in quibus caſibus, & à quibus ſit probanda, & ex quibus præſumatur, vide concl. 85. nu. 210.cum ſeqq.& prius 119.cum ſeqq.& num. 233. cum ſeqq.

Plura vide in Verbo Vtilitas, in Verbo Eccleſia, & in Verbo Minor.

VESTES, & localia vxori, vel ſponſæ tradita, quando donata, vel ad ornamētum commodata cenſeantur, vide concluſ.115. num. 15. cum ſeqq.

Lugubres, & viduales, quando debeantur vxori viduæ, & eius ſeruis, & quando reſtituendæ veniant, vide concl.89.n.392.cum ſeqq.& in Verbo Vxor.

Illas Vxoris, quādo Maritus reſtituere teneatur in pecunia, vel vſu conſumptas, prout reperiuntur, vide concl.170.n.31.

Veſtitus, quando veniant appellatione alimentorum, vide concl.89.nu.558.cum pluribus ſeqq.

VETVSTAS, & natura ſimul æquiparantur, concl.136.ſub num.14.

VEXATIO dat intellectum, concl.128.n.283.

VIA executiua intentari non poteſt ab eo, qui cœpit agere via Monitorij, concl.78.num. 87.

Et quid in Scripturis publicis, & vltimis voluntatibus ſit ſeruandum, vide in Verbo Legatarius.

Via executiua agere volenti obſtat remiſſoria data aduerſario, quæ proceſſum retardat, concl.78.n.88.

Quando poſſit agi in his, quæ veniunt ex interpretatione iuris, vide concluſ. 167. num. 135.

Non eſt aperienda furibus ad furandum, ſed contra eos rigorosè eſt procedendum, concluſ.70.nu.7.

Ordinaria, quando quis agere poteſt, non eſt locus remedio extraordinario, conclu. 78. num.105.

Publica, quæ dicatur, & cuius ſit, quoad vſumq́, & proprietatem, vide concl.136 n.11.

Publica ſi ſit deperdita caſu inundationis, vel alia neceſſitate, aut pro faciendis foſſis publicis, tunc agri vicinorum capi poſſunt, ſoluto tamen pretio honeſto, concluſ. 77. nu. 6. & 7.

Et multa alia in hac materia dixi in concl.136. ſub num 11.

Vias Ciuitatis ampliantes, quando propria inſignia ibi in eorum memoriam apponere poſſint, vide concl.144 n 1.& 2.

Via vna electa, altera non eſt concedenda, cōcluſ.35.n.1.concl.68.nu.87. & vide concl.96. nu.17.cum ſeqq.

Fallit in his, quæ à noſtra voluntate dependūt, concl.35.n.14.

VICARIATVS non eſt propriè dignitas, quia natura dignitatis eſt, vt ea ſit perpetua, ſed ille eſt ad nutum Epiſcopi amouibilis, & morte diſſoluitur, concl.140.nu 11.

Illius litteræ, quo modo ſint probandæ, vide concl.126.nu 63.& in Verbo Litteræ.

Vicarij Epiſcoporum remittere nō poſſunt denunciationes in matrimonijs faciendas, concluſ 1.n.67.

Illius, & Epiſcopi Tribunal vnum, & idem eſſe videtur, concl.128. ſub n.184. & concl.138. num.21.

Illi nunquàm per generalem facultatem competunt ea, quę vigore priuilegij Epiſcopo cōpetunt, concl.97.n 32.

Vicarijs Patriarchę, Archiepiſcopi, & Epiſcopi, quando competat alternatiua menſium, vide ibi n.32.cum ſeqq.

Illis creditur in pertinentibus ad eorum Officium, concl.155.n.45.

A foraneo, vel generali ad quem appellandū ſit, vide concl.128.n.179 cum pluribus ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Illi poteſt fieri commiſsio ab Epiſcopo viuæ vocis oraculo de conferendo beneficio, & ea per teſtes probari poteſt, concl. 126. ſub num.63.

Archiepiſcopi eo abſente Iuriſdictionem contra ſuffraganeos exercere poteſt proferendo contra illos Sententiam interdicti, ſuſpenſionis, & excommunicationis, concl.138.n.22.

Et quando poſſit procedere ſine adiuncto dato à capitulo, vide ibi ſub n.7.in fin.

Dicitur aſſociari Epiſcopo in Iuriſdictione, concl.137 ſub n 26.

Extende, vt ibidem.

Item dicitur eadem perſona cum eo, ibidem.

Vicarius Epiſcopi Conſeruator eſſe poteſt, cõcluſ.128.ſub n.787.

Ipſo Epiſcopo abſente præcedit Archidiaconum, & Canonicos, licèt ſecus eo præſente concl.137.n.7.& 22.

Declara, & extende, vt n.23.cum ſeqq.

Quãdo per Archiepiſcopum puniri poſſit, vide concl.138.n.20.

Generalis in Synodo Diœceſana ante dignitates, & Canonicos ſedere debet, nec conſuetudo in contrarium valet, concl.137.n.25.

In exercitio proprij officij eſt præferendus Archipræsbytero; aliàs ſecus, concl.140.n 13.

Iuriſdictionem ordinariam in tota Diœceſi habet, etiam ſupra Capitulum, & ſingulos de Capitulo, concl.137.n.26.

Non eſt perpetuus, ſed ad vitã Epiſcopi amouibilis, & per Epiſcopi obitum expirat, concluſ.140 ſub n.11.

Fallit, vt ibi n.12.

Perſonam Epiſcopi repræſentat, concluſ. 137. num.24.

Quando poſſit authorizare alienationem rei Eccleſiæ, vide concl.85.ſub n.81.

Quando eſt deputandus pro ſeruitio Curæ animarum, cui Rector vacare non poteſt, tunc ex redditibus Eccleſiæ ſunt prius detrahenda alimenta pro Vicario; licèt id, quod ſupereſt pro Rectore non ſufficiat, concl. 89. num.241.

Veluti poteſt ſuam interlocutoriam reuocare, ita, & Epiſcopus, concl.128.n.189.

VICEGERENS ea omnia in Vrbe expedire poteſt, quæ Eminentiſſimus Cardinalis Vicarius, cum ſit vnum, & idem Tribunal, concl. 11.num.47.

VICES plurium, quando quis ſuſtinere poſſit, vide concl.60.n.93.

VICINITAS actus præſumptionem fraudis inducit, concl. 87. num 95. vbi exemplificatur.

Non ceſſat ex eo, quia via vicinalis, aut vicus ſit intermedius, concl.62.n.28.

Vicinus cogi poteſt ad obturandas feneſtras in Monaſterium Monialium inſpicientes; at ſecus ſi inſpiceret in illud Religioſorum maſculorum, ibi n.69.

In concurſu extraneorum prælationem habet in retractu domus contiguæ, dummodo tamẽ clarum ſit ius ſuum ſuper re, aliàs ſecus, ibi num.26.

Quid ſi plures vicini concurrant? vide ibi num. 27.

Non poteſt ius retrahendi transferre, niſi etiã rem ipſam vicinam cedat, ibi ſub n 29.

Non poteſt ædificando ſolem, aerem, vel vẽtum æreę alteri vicino impedire, ibi nu.113. ibi ratio aſſignatur.

Quando poſſit ædificare ſuper ſuo ad libitum, altero vicino inuito, & quando non, vide ibi per totam.

Quãdo poſſit facere canale ad viam publicam in propria domo, vide ibi n.109.

VICTORIA appellantis, etiam eum, qui non appellauit iuuare debet, concl. 129. ſub num. 413.

VICTRICVS, quando teneatur alere priuignum, & quando alimenta ei data repetere poſſit, vide concl 89 n.171. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

Victricum magis ſolet diligere vxor, quàm filios primi viri, concl.128.ſub n.351.

Et quando mater victricum in tutorem filij eligere non poſſit, vide ibidem.

VIDVA dicitur de agnatione Patris, concl. 81.nu.6.

Illi, quando debeantur alimenta per hæredes Mariti, vide concluſ. 89. num. 339. cum ſeqq.

Quando gaudeat immunitatibus, & priuilegiis viuorum, vide concl.54.n.47.& 48.

Vidua, pupillus, & aliæ miſerabiles perſonæ poſſunt petere ſe omiſſo medio ad ſupremum Iudicem remitti, imò priuilegio miſerabilitatis renunciare non poſſunt, concl.128. num.202.

Plura vide in Verbo Vxor Vidua.

Dicitur perſona miſerabilis, etiam ſi eſſet Regina concl. 128.ſub n.

VIGILANTIBVS, & non dormientibus iura ſubueniunt, concluſ.87.num.15. & concluſ. 135.ſub n 83.

VINCVLA duo fortiùs ligant, quàm vnum, concl.84.n.287.

Secus, quãdo vnum ex illis eſſet impertinens, ibidem.

Illa duo ſcilicet agnationis, & cognationis, quãdo magis ligent, quàm illud ſolum cognationis, & quando ſint attendenda in materia legitimæ, & ſucceſſionis, & quando non, vide concl.42.n.94.

VINEA dicitur ſolita locari per vnam locationem tantum, ad effectum retractus, ſi tamẽ probetur continuatio locationis de eodem tempore, quo retractus intentatur, concluſ. 62. ſub n.19.

Sublegato fundi aratorij ea non continetur, concluſ.127 n.7.

Vinearum inciſores qua pœna puniantur, vide concl.136. ſub n.33.

VINVM venditum, ſi ante menſurationem deterioretur, id in damnum venditoris diligẽtiam non adhibentis reſultare debet, concluſ.144. ſub n.6.

Et maximè, ſi fuerit venditum ad menſuram, ibidem.

VIOLENTIA addita ſtupro reponit illud delictum

ctum

ctam in diuerſa ſpiecie, ita vt amplius quinquennio præſcribi non poſſit, concluſ.98. ſub num.4.
Ea probata ſtatur Iuramento damnum paſſi contra ſubtrahentem rem, vel ſcripturam, concl 104.n.12.
Violentiarum quot ſpecies reperiantur, vide concl. 28. ſub n.489. remiſſiuè.
Violentus poſſeſſor ad quid teneatur, vide concluſ.160.ſub n.266.
VIR carcerari non poteſt ad inſtantiam Vxoris cum ille non teneatur in plus, quàm facere poſſit, concl.152.n.78.& ſeqq.
Ille, & vxor ſũt duo in carne vna cõcl.54.n.45.
Non dicuntur affines ſed principium affinitatis, concl.76.n.2.
Vir honeſtus dici non poteſt, qui eſt excommunicatus, vel alio modo infamis, concl.128. ſub num 558.
Viri honeſti in appellationibus, coram eis interpoſitis in abſentia Iudicis, vti teſtes habentur, concl.128.ſub n.553.
Vir in quibus caſibus fideiuſſores præſtare teneatur vxori pro conſeruanda dote, vide concl.152.n.57. cum ſeqq.
Iniurari non debet vxori, ne vxor iniurietur ſibi & iniurari fœminæ dicitur, quando vir coit cum extranea vxore, & è contra, concluſ 59. num.74.
Nobili eſt credendum, maximè in ijs, quæ ad illius officium ſpectant, concl. 155.num.61. & 62.
Probatæ vitæ, & famæ credendum eſt, etiam ſi aliqua iuris præſumptio aduerſetur, concl. 155.n.63. vbi exemplificatur.
Quando, & à quibus cogi poſſit ad dimittendam concubinam, vide concl.59.n.89.
Quando teneatur de non ratificatione vxoris per eum promiſſa, vide concl.50.n.66.
Plura vide in Verbo Maritus.
Si à ſtatuto prohibeatur aliquid vxori in teſtamento relinquere, neq; etiam poteſt ei cauſa mortis donare, concl.161.ſub n.11.
VIRGINEM corruptam neque Deus ſuſcitare poteſt, concl.150 ſub n.10. & ibi ratio aſſignatur.
Virginitas corporis, vel mentis non maculatur ex attentatione ſtupri, ſi illud non conſumetur, & præſertim, ſi fœmina nedum non conſentiat, ſed immò potius acclamet, concl.74. num.21.
Virgo patiens ſe proſtitui alicui viro non excuſatur à peccato, & à ſtupro; licèt id faciat ad aliquod ſcandalum, vel mortem euitandam, concl.59.n.59.
VIRIDARIVM, quando veniat vendita, ſiue legata domo, vide in Verbo Domus, & in Verbo Hortus.
VIRTVS legis in executione conſiſtit, concl. 165.n.81.
Vnita fortior, concl.148.n.177.
VISITARE, quando poſſit Epiſcopus Eccleſias, & territoria Abbatiæ, etiam exemptæ, vide concluſ. 1. num.45. & in Verbo Epiſcopus.
Viſitatio lite pedente fieri non debet, ibidem.
Viſitationi ab Epiſcopo fiendæ aſſiſtere debent aliqui Canonici à Capitulo eligendi, licèt eorum conſenſus in ea non ſit neceſſarius, ibi n. 46.& vide concl.157.n.3.
Ab illa Eccleſiæ, vel Confraternitatis, aut Hoſpitalis non datur appellatio, concl.128.num. 866. cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
Illius forma à viſitatoribus ſeruanda qualis ſit, vide remiſſiuè in d.concl.128.n.869.& concl. 157.ſub n.3.
Viſitatoris aſſertioni valdè deferendum eſt circa qalitates beneficiorum, concluſ. 140. ſub num.2.
VITA, & militia eſt onus feudi, & loco portionis, concl.154 ſub n.80.
Debetur per Primogenitum ſecundogenito, etiam aliundè habenti, niſi cõſuetudo adeſſet vt tota hæreditas primogenito tribueretur, concl.89 n 223.& 228.
Extende, & limita, vt d.n.228.
Etiam ſpurio debetur, ibi n.229.
Non debetur tranſuerſalibus, vt puta à Patruo Nepoti ex ſecundo genito concluſ. 89. num 230.
Debetur ſecundogenito, etiam ſi Pater ei aliquod feudum reliquiſſet, ibi n.231.
Debet eſſe in pecunia, ſicut legitima, concluſ. 89.n.232.
Et quanta eſſe debeat, vide ibidem remiſſiuè.
Eſt fauorabilior, & opulentior legitima, concl. 89.n.568.
Debetur per primogenitum ſecundo genito de fructibus feudi, deductis tamen oneribus, & expenſis, concl.90.n.41.
Intellige tamen de illis expenſis, quę fiunt gratia fructum, & non de alijs, vt ibidem.
Non eſt minuenda propter ſolutionem Dotæ, vt ibidem.
Morte extinguitur, ſicut alimenta, concluſ. 142.n.86.
Vita hominis in ſocietate officij, aut tranſitu per loca periculoſa, quomodo licitè pecunia accepta aſſecurari poſſit, vide concl.151.n.33. cum ſeqq.
Quando ſit ponenda pro amico, vel pro Patria, vide concl 100.n.12.
Vitã, aut mortem allegans eam, vti fundamentum ſuæ intentionis probare tenetur, concl. 120. n.121.
Sed quibus teſtibus ſit magis credendum, an ſcilicèt illis deponentibus de vita, aut illis de morte. vide ibi ſub n.222. in fine.
VITALITII Cenſus, quando à muliere ſine ſolemnitatibus emi poſſint, vide concl.86.nu. 181.
VIVARIA dicuntur ea loca, vbi feræ viuunt, & nutriuntur, concl.165.ſub n.65.
VIVERE vſq; ad centum annos, quando quis præſumatur, vide concl.120. ſub n.121.

VLTIMA derogant prioribus, concl.131.ſub num.58.

Vltima diſpoſitio eſt attendenda, quādo in eodem teſtamento duæ inuicem contrariæ reperirentur, concl.84.n.287.

In vltimis voluntatibus fit lata interpretatio, in contractibus verò ſtricta, concluſ. 142. num.29.

Et in illis nō ſemper maſculinum concipit fœmininum, concl.142.n.30.

VLTIMVS Status beneficii eſt attendendus, ſed quando mutatus dicatur, vide concl.126. ſub num.11.

VMBRA arborum agris, & corporibus humanis eſt nociua, concl.132. num. 56. & concl. 136.nu.34.

Vmbra eſt aer Sole carens, ob aliquod corpus denſum obiectum, concl.136 nu.35.

VNIO beneficiorum, quando fieri poſſit, ab Abbatibus, vide concl.1.nu.156.& ſeq.

In ea, quando ſit exprimendum ius exigendi annatas Capitulo competens, ad hoc, vt ipſa vnio ſubreptitia non dicatur, vide concl. 110.nu.3.cum ſeqq.

Illa, ſeu annexio ex enunciatiuis antiquiſſimis Pontificum probatur, concl.120.nu.99.

Non poteſt fieri ab Archidiacono; at ſecus à Vicario, concl 137 nu.29.

Contrarium licèt aliqui teneant, etiam in Vicario, vt ibidem.

VNI per alterum non debet iniqua conditio inferri, concl.84.ſub nu.32 concl 87.num.94. & prius concl.50 ſub n.18. concl.62. nu.6.& concl.128.ſub nu.774.

VNIVERSITAS admitti poteſt ad allegandā ſuſpicionem omiſſam, per viam reſtitutionis in integrum, concl.128.n.667.

Extende, vt n.668.cum ſeqq.

Ea, & collegium abſolutionem à iuramento petere tenetur, quando contra actum iuratū venire intendit, ſi tamen viuant illi, qui iurarunt; at ſecus ſi eſſent mortui, concl.11.n.16. & ibi ratio aſſignatur.

Ex antiquitate temporis legitimè congregata cenſetur, concl.120.nu.129.

Legitimè congregata indiſtinctè obligatur ex pecunia mutuo recepta, abſq; quòd verſio in eius vtilitatem per creditorem probetur, concluſ 85.n 231.

Intellige tamen, vt ibi n.232.

Mentiri, vel dolosè agere non præſumitur, concl.85.num.231 & ibi ratio aſſignatur.

Procuratorem conſtituens, quæ obſeruare, & in hoc, quomodo ſe ingerere debeat, vide cōcluſ 85. nu.236.& concl.86.nu.225.&ſeqq.

Pupillo æquiparatur, & illius priuilegijs gaudet, concl.86.n.225.

Ea, vel Congregatio eſt dignior, quàm ſit perſona ſingularis, concl 137.n.28.

Vendi poteſt, & tunc homines veniunt acceſſoriè; immò illi etiam inuiti alienātur, concl. 87.n.126. & 127.

Eam conuenire volens debet prius petere, vt ei Syndicus conſtituatur, concl 86.num.226.

Illius bona, quando alienantur, tunc ſolemnitates adhiberi debent, concl.86.n.225.

Sed quando etiam ſine ſolemnitatibus alienari poſſint, vide ibi ſub n.226.

Eius negotia ſæpè negliguntur, & ſerius expediuntur, ibi ſub nu.226.

VNVS non eſt numerus, ſed principium numeri, concl.76.n.2.

VOCATI ordine ſucceſſiuo, quomodo ſuccedant, vide concl.149.ſub n.27.

VOLVNTARII actus non plus ligant, quàm voluntas fit, concl.62, n.14.

VOLVNTAS alicuius ad turpia, & inhoneſta nunquàm extenditur, concl.34.n.10.

Etiam ex actu nullo depræhenditur, concl.47. num.41.& concl.84.ſub nu.39.

Intellige tamen, vt dicta concl.47.nu.41.

Et quando dicatur coacta, ſiue ſpontanea; Itē quando ea ſuffragetur, & quando ſecus, vide concl.47.n.44.& ſeq.

Et quando per verba generalia declarata dicatur, vide concl.165.nu.48.

Illa, & animus agētis ex modo, & forma procedendi colligitur, concl.155.n.65.

Ex acquieſcentia decem annorum mutata præſumitur, concl.120.n 139.

Hominis eſt ambulatoria vſq; ad mortem, concluſ.84 ſub n.287.

Semper eſt potentior, quæ declaratur facto, quàm animo, concl.48.nu.24. & prius concl. 17.ſub num.42.

Teſtatoris, quando ex actu nullo inducatur, vide concl.25.n.32.& ſeqq.& concl.47.n.41. cum ſeqq.

Ea vti lex inuiolabiliter eſt ſeruanda, ibi nu.64. & concl.84.n.23.& 45.

Et quando per hæredem declarari poſſit, vide concluſ.51.n.9.cum ſeqq.

Voluntates teſtatorum, quando Princeps mutare poſſit, vide concl 144.n.23.& 24.

VOTA filiorum, quando ſint inualida, vide concl.1.n.80.

Monachorum, quando poſſint ab Abbate diſſolui, vide ibidem.

Per Auditore Rotæ ſunt taliter ferenda, ne in cæteris inſtantijs ea retractari debeant, niſi ex rationabili, iuſta, & nouiter producta cauſa, concl 168.ſub n.25.

Votare in Congreganionibus debent primò iuniores, & antiquioribus definitio reſeruatur, concl.120.n.106.

Voti obligationem, quando Papa tollere poſſit, vide concl.66.ſub n.19.

Votum captandæ mortis dicitur voluntarium, & ſolum ex hominum voluntate proueniens, & ideò non vitiat cōtractum aſſecurationis, nec donationes cauſa mortis, ſiue teſtamenta, vel legata, concl.151.nu.36.

Conſultiuum, vel deciſiuum, quæ perſonæ habeant in Synodo Oecumenica, vide concluſ.1.num.105.

Continentiæ, ad effectum ſeparationis thori

non probatur per aſſertionem coniugum, concl. 155. n. 119. & ibi ratio aſsignatur.

Conſultoris, arbitri, adiuncti, vel aſſeſſoris, quādo quis requirere, aut ſequi debeat, vide concl. 156. n. 1. & prius concl. 53. n. 9.

VOX vna, quando conſtituatur in aliqua præſentatione per vocatos nomine collectiuo, & altera conſtituatur per aliam perſonam ad illum actum particulariter electam, vide concl. 48 nu. 67.

Vox publica, quomodo, & à quibus ſit probāda, vide concl. 145. n. 10.

VRBANVM prædium, quomodo dignoſcatur à Ruſtico, & quando Vrbanum fiat ruſticum & è conuerſo, vide in Verbo Prædium.

VSVARIVS Syluæ ligna vendere non poteſt, niſi ſylua, cuius vſus eſt ſibi relictus eſſet adeò remota, quòd nullo alio modo vti poſſet, niſi vendendo, concl. 136 n. 16.

VSVCAPIO, & præſcriptio ſub appellatione alienationis comprehenduntur, concl. 84. nu. 111.

Fallit in caſu priuilegiato, veluti dotis, & alimentorum. ibi n. 111.

VSVRA dicitur turpe facinus, & valdè homini pernicioſum, & ſceleſtum crimen, concl. 161 num. 6. 7. & 8.

Et ea propriè committitur in mutuo, ſed in alijs contractibus impropriè, ibi n. 50.

Vſura dicitur illud, quod, ob dilatam ſolutionē tribuitur, ibi n. 67.

Vſuræ anteſati, vel dotis, quando debeantur, vide concl. 118. nu. 12. cum ſeqq. & in Verbo Anteſatum,

Vſuræ crimen, an ſpectet ad Iudicem Eccleſiaſticum, vel ſit mixti fori, vide concl. 161. nu. 30. & 33 cum ſeqq.

Vſuræ dotales, vti onerum matrimonij recompenſatiuæ debentur viro, abſq; vlla interpellatione, concl. 50. n. 56.

Sed non debentur, quando fuit data dilatio ad ſoluendam dotem; concl. 161. n. 68.

Declara tamen, vt n. 70.

Vſuræ effectus quis ſit, vide ibi n. 7.

Et illius exceptio manutentionem non impedit, quandiu ſuper validitate contractus diſcutiatur, ibi ſub n. 31. & 34.

Si ſit clara retardat executionem obligationis Cameralis, vel Inſtrumenti, promiſsionis, aut laudi iurati; ſecus ſi ſit dubia. & altiorem indaginem requirat, concluſ. 161. num. 78. 79. & 80.

Plura vide in Verbo Exceptio Vſuræ.

Illæ in Dominium recipientis non tranſeunt, ibi n. 29

Ita currunt appellatione pendente, ſicut ante concl. 129. n. 10

Maiores, quando cenſeantur remiſſæ ex receptione minorum, vide concl. 89. n. 245.

Non poſſunt, neq; à ſponte dante ſolui, nec à Papa remitti, concl. 161, num. 28. & ibi ratio aſſignatur.

Et multo minus vſuræ vſurarum dantur; licèt id fallat in intereſſe pupillari, in quo illæ vſuræ vſurarum dantur, vt ibidem

Item fallit, quando vſuræ vſurarum deuenerūt ad notabilem ſummam, quia tunc illæ non dicuntur vſuræ, vt ibidem.

Eius præſumptio ceſſit, vbi alia præſumptio capi poteſt, concl. 161. n. 62.

Et in dubio pro excluſione vſuræ venit præſumendum, concl, 145. n. 47.

Pupillares, quando abſq; mora, vel interpellatione debeantur, vide concl. 161. n. 44.

Non excluditur ex contraria aſſertione à partibus facta, concl. 155. ſub n. 125.

Per eum probanda venit, qui illam allegat, concl. 161. ſub n. 62.

Probatur per teſtes ſingulares, nec nō per eos, qui ſub vſuris receperunt, concl. 161. ſub nu. 35. & 57.

Item illius prauitas ex coniecturis probatur, ibi num. 57.

Vſurarij ad reſtitutionem vſurarum receptarū tenentur, & pro illis eorum bona hypothecata fiunt, concl. 161. n. 8.

Illis poteſt Princeps arbitrariè pœnas imponere, ibi n. 15.

Poteſt vltra reſtitutionem in Regno Neapolis, etiam pœna publicationis bonorum irrogari, ibi ſub n. 8.

Contra vſurarium, cum publicatione bonorū condemnatum, pendente tempore ad appellandum, executio fieri non poteſt, concl. 129. num. 27.

Vſurarium dicitur illud pactum, quod ſi perierit res, ſuper qua cenſus imponitur, ille ſuper alijs extantibus impoſitus cenſeatur, concl. 161. num. 75.

Extende, vt num. 76. & 77. & vide in Verbo Pactum.

Vſurarius, an à pœna temporali per conſuetudinem excuſetur, vide concluſ. 161. nu. 20. & 21.

Dicitur contractus, quādo emptio reddituum ſolitum modum excederet, ibi n. 40.

Dicitur contractus, quando pœna adijcitur dationi quantitatis, ibi n. 58.

Declara tamen, vt n. 59. cum ſeqq.

Dicitur contractus, quando ſolutio eſt facta pro arrenda anticipatè, concl. 145. num. 47. & concl. 161. n. 71.

Contrarium habetur, ibi concl. 145. n. 47.

Dicitur contractus, quando dantur animalia, vt dicitur à ſocida, concl. 161. n. 72.

Declara tamen, in concl. 108. nu. 1. cum ſeqq. & vide in Verbo Animalia.

Non præſumitur contractus, quando fœnoris ratio ceſſaret, vel ſi publicè, & palam, ac inter nobiles perſonas, ſiue vrgente neceſſitate fuerit celebratus, concl. 161. nu. 54. cum ſeqq.

Nunquam talis redditur contractus, ex promiſſione alimentorum voluntaria, concl. 89. num. 259.

Præſumitur contractus, ex pacto redimendi, quando

quando quis eſſet ſolitus fœnerari, & pretiū eſſet modicum, concl 94.ſub nu.15.& concl. 161.num.64.
Declara, vt in concl.94.n.16.& concl.161.nu. 63.cum ſeqq.
Quando eſt contractus vſurarius, nec fœminę excuſantur ad effectum percipiendi fructus, nec bona fides illorum acquiſitionem eſſe licitam facit, concl.161.n.73.
Vſurarius non poteſt agere, neq; excipere contra alium vſurarium, ibi num.83. & ibi ratio allegatur.
Talis non eſt contractus, vbi fuit appoſitum pactum, quod capitale reddatur, prout extat in fine ſocietatis; at ſecus, ſi ſimpliciter diceretur, quòd illud eſſet omnino ſaluum, ibi num 72.
Reputatur contractus, vbi fuit taxatum intereſſe ab initio, concl.161 n.41.
Extende, & declara pluribus modis, vt ibi ſub num 42.cum ſeqq.
Teſtari non poteſt, licèt teſtamentum reconualeſcat, ſi poſt illud cautio præſtetur, ibi num 9.
Quid in donatione cauſa mortis? & quid ſi poſt factum teſtamentum iterum vſuram cōmittat? vide ibi n.10.cum ſeqq.
Vſurarum cauſa non ſolum bonam fidem, & æquitatem non recipit, ſed nec etiam præſcriptionem admittit, ibi n.74.
In earum crimine procedi poteſt per fiſcum deſiſtente parte, ibi n.19.
Illarum iudicio pendente in cauſa principali, ſuperſederi debet, ibi n.31.
Fallit, quando ageretur interdicto retinendæ ibidem, & n.32.
Eas non poteſt Princeps permittere Iudeis, ſed de conſuetudine ad euitandum maiora mala contrarium ſeruatur, concluſ.161.num. 14 & 16.
Vſuræ vſurarum dantur in intereſſe pupillari, ibi ſub num.28.
VSVS communis loquendi proprietati verborum, & veritati derogat, concl.149.n.5.
Probatur, quādo quis ait aliquid à ſenibus audiuiſſe, ibi n.6.
Stagni, paludis, & lacuum in dubio priuatus præſumitur, concl.94.nu.24.
Difformis, quando ſit attendendus, vide concluſ.148.n.339.& ſeq.
VSVFRVCTVARIÆ non debentur alimenta per modum prouiſionis, quando ex vſufructu legato ſe alere poſſet, concl 90.n.30.
Amplia, & limita, vt n.31.& 32.
Vſufructuario, quando ſpectent arbores vi ventorum deiectæ, vel quando eas incidere poſſit, vide concl.136 nu.1.& 13.cum ſeqq.
Ille debet habere in re omnes illos fructus, qui naturaliter percipi poſſunt, concluſ. 136. num 14.
Recuperat omnes impenſas, & melioramenta facta in re, cuius vſumfructum habebat, concl. 62.nu.123.
Vſufructu bonorum legato veniunt etiam bona poſt teſtamentum augmentata, concl.170 num.28.
In vſufructu habet locum ius accreſcendi, licèt non in alimentis, concl.89.n.473.
Alicui relictus vſufructus non extinguitur, ob profeſſionem Religionis, ibi n.488. & 505.
Contrarium, quando de contraria mente teſtatoris appareret, ibi n.489.
An conſtitui poſſit ſuper bonis alienari prohibitis, vide concl.84.n107.226. & 230.
Ille dotis actori obtinenti, pendente reclamatione, debetur, concl.157.n.20.
Dotis non ſolutæ, iuxta conſuetudinem Neapolis debetur ad rationem duorum tarenorū pro qualibet vncia; licèt ſecus ſit de rigore iuris, concl.157. ſub n.20.
Ille, & adminiſtratio, quando competat Patri in bonis filij, vide latè in concl.86.n.82. cum ſeqq. & in Verbo Pater.
Et alimenta, quando debentur, tunc alimenta ſunt præſtanda pro quantitate reddituum, nō autem bonorum, concl.90.n.33.
Imputandus per filios, vel ſimiles in legitimam per iudicium peritorum venit verificandus, concl.42.n.706.
Omnium bonorum, quando ſit imputandus in legitimam filij, & vxoris, vide concl.42.num 591. & ſeq.
Patri, quando in bonis acquiſitis à filio prohibitus cenſeatur, vide concl.86.n.86. & ſeqq.
Propria auctoritate percipitur, alimenta verò de manu hęredis, concl.89.n.474.
Quando per filium Patri acquiratur, vide in Verbo Filius.
Qui debetur condemnato capitaliter ceſſat, & finitur in confiſcatione bonorum condemnatione ſequuta, concl 89.n.470.
Reſpectu alimentorum eſt, veluti genus reſpectu ſpeciei, & ideò legatum vſuſfructus plus continet, quàm illud alimentorum, concluſ. 89.n.472.
Vxori relictus viuentibus filijs importat tantū alimenta, ipſis verò mortuis naturam pleni vſuſfructus aſſumit, concluſ.89. num.203. & 204.
Extende id multo magis procedere in Nouerca, ibi d. num.203. & plura vide in Verbo Vxor.
VTERINOS fratres, vel ſorores, an quis alere teneatur, vide concl. 89. nu. 233. & ſeq.
VTILE per inutile vitiatur in indiuiduis, ſecus verò in diuiduis, & capitulis ſeparatis, concluſ.17.n.24.concl.45.n.12.concl.86.n.13.14 & 17. concl.151. ſub num.13. & concl. 157. num.14.
Vtilitas agriculturę, quæ ſit, vide concl. 82. num.2.
Dependens à caſu non eſt iuſta cauſa alienationis rei Eccleſiæ, concl.85.n.204.
Eccleſię dicitur cauſa finalis alienationis illius, ita vt ſi ea non probetur alienatio reſcindi poſſit, ibi nu.2.

An

An ſufficiat in alienatione, ſi non concurrāt ſolemnitates, vide concl. 85 n 3.
Vbi in controuerſia deducitur, teſtes in iudicio ſummario examinati non probant, concluſ. 85 n. 14.
Fallit, quando probationes in iudicio ſummario eſſent plenariæ, ibi n. 15.
Debet eſſe clara, & indubitata, ad hoc, vt reſcriptum Apoſtolicum in forma, ſi in euidentem, &c. ſuffragetur, ibi n. 64. & 118.
Ad illius validitatem, an debeat eſſe perpetuò duratura, ſeù ſufficia: eam talem à principio apparere, vide ibi n. 119.
Sed deſtingue ibi ſub n. 207. cum ſeq.
Item, quando dicatur talis, vide ibi n. 119.
In alienatione, ex quibus præſumatur, vide ibi n. 122. cum ſeqq.
Licèt, ex confirmatione alienationis in dubio præſumatur, id tamen fallit, quando de contrario, & præſertim ex actorum inſpectione appareret, ibi n. 126.
Item fallit, quando celeriter & abſque matura cauſæ diſcuſſione, & cognitione fuerit deuentum ad interpoſitionem decreti, concl. 85. num 127.
Præſumitur, quando aliqua res eſſet alicui cōceſſa pro maiori ſumma, quàm in licitatione fuerit repertum, ibi n. 130.
Item ea apparere dicitur, quādo conceſſio eſt facta in perpetuum, pro ea quantitate, pro quā fieri ſolebat, quando ad tempus concedebatur, concl. 85. num. 131. & ibi ratio aſſignatur.
Præſumitur ex ſententia data pro euidenti vtilitate, vigore reſcripti in forma, ſi in euidentem, &c. ibi n. 135.
Et probatio in contrarium debet eſſe plena, & concludens ibidem.
Præſumitur, ex pacto, quòd melioramenta cedant ad Eccleſiam finita linea concluſ. 85. num. 139.
Quando eſt inſpicienda ſemper eſt habenda ratio fluminis vicini, & bannitorum acceſſus, ibi n. 144. & 227.
Vtilitas, & ſolemnitas in alienatione rei Eccleſiæ, ex lapſu triginta annorum adhibitæ præſumuntur, ibi n 148.
In alienatione præſumitur ex beneplacito Apoſtolico, ibi n. 155.
Extende, vt n. 158. cum ſeqq.
Quando in alienatione illius, ſit inſpicienda ſolum in principio, vel etiam in fine, diſtingue, vt ibi n. 207. & ſeq.
In quibus contractibus, & à quibus ſit probanda, vide ibi n. 213. cum ſeqq.
Ad effectum validandæ alienationis inſpicitur de tempore contractus, concluſ. 85. num. 217. & 329.
Quando eſt probanda in alienatione non ſolū habetur reſpectus valoris fructum, ſed etiam rei, ibi n. 229.
Quando eſt conſideranda in bonis alienari ſolitis, attendendum eſt tempus vltimi, contractus, non autem primi, ibi num. 284.
Quanta eſſe debeat, vt Emphyteuſis concedi poſſit, id eſt arbitrarium iudici, concluſ. 134. num. 25.
Expreſſa in confirmatione Apoſtolica, ſi non iuſtificetur, confirmatio nō ſuſtinetur, concl. 85. n. 209.
Vtilitas minoris debet eſſe releuans, vt eius cōtractus valeat, ibi n. 206.
Illa, vt contractus ſine ſolemnitate factus ſuſtineatur, non in augendo patrimonio, ſed in eo non diminuendo conſideratur, concl. 86. num. 229.
Publica eſt præponenda priuatæ, concluſ. 79. num. 5. concluſ. 85. num. 231. & concluſ. 111. n. 7.
Putatiua, quando ſufficiat in alienatione, rei Eccleſiæ, vide ibi n. 208.
Illi publicæ ſi non conſulatur, id etiam in damnum Eccleſiæ redundat, concluſ. 111. ſub num. 5.
Putatiuæ ſtatur, quando in alienatione rei Eccleſiæ eſt ſeruata forma à iure requiſita; aliàs ſecus, concl. 85. n. 288.
VVLNERATVS in dubio preſumitur mortuus ex negligentia, quando Medicus non fuit adhibitus, concl. 89. n. 375.
Vulneris appellatione non venit vulnuſculum, concl. 100. ſub n. 29.
Vulnus, quando cauſa litis illatum fuiſſe preſumatur, vide concluſ. 83. n. 1. cum ſeqq.
Vulnerata, quādo dicatur obligatio Cameralis, ſiue potius Decretum, vide concluſ. 128. n. 726.
VXOR dicitur pars corporis viri, ita vt conceſſum vni, alteri quoque conceſſum cenſeatur, & non debent ad imparia iudicari, concl. 54. n. 45.
Dicitur Mariti imago, & dum eſt in viduitate dicitur adhuc in matrimonio, & in Mariti ſeruitio remanere, concl. 89. n. 281.
Illam accipiens, ſine vlla mentione dotis cogere poteſt, nedum illius Patrem ad conſtituēdam ſibi dotem, verum etiam ipſam mulierē, quando eſſet diues, concl. 85. n. 275.
Ea, & filij habent hypothecā ſuper bonis mariti & Patris reſpectiuè pro eorum alimētis, tām conſtante matrimonio, quàm eo ſoluto contra tertios poſſeſſores, concluſ. 89 num. 75. & 279.
Faciens venire ad ſe homines adulterandi cauſa, facit preſumi adulterium eſſe notoriū, concl. 59 n. 101.
Gaudet omnibus priuilegijs eius marito conceſſis, etiam ſi priuilegium aliquod fuiſſet ſingulariter, & diſpenſatiuè, contra ius commune conceſſum, concl. 54. n. 45.
Vxori filij naturalis debentur alimenta per Patrem, concl. 89. n. 72.
Indotata dicitur perſonam ſuam dare pro dote, ibi n. 327.
In hęreſim lapſa, ſi poſtea pœniteat, maritus eam recipere, & alere, ac cum ea cohabitare tenetur,

tenetur, concl.89. num.295. & ibi ratio aſſignatur.

Illi non competit actio ad fructus dotis contra promiſſorem dotis, quando dos fuit promiſſa viro ipſa abſente, niſi ſit ei ceſſa actio à viro, vel eius hæredibus, conclnſ.89. num. 352.

Non debet nocere negligentia viri in exigenda dote, concl.87. nu.31.

Inops, & indotata ſuccedit viro locupleti in quarta parte, concl.89.nu.280.& 281.ratio aſſignatur.

Et ad id talis inopia debet eſſe de tempore mortis mariti, aut incontinenti ſuperueniſſe, ibi num.281.

Fallit tamen, quando ea haberet Patrem, aut Matrem diuites, ibi n.283.

Prætendere non poteſt quartam in bonis viri, quando ſine eius, ac ſuę agnationis dedecore proprijs manibus elaborãdo, & cum fructibus ſuæ paruæ dotis viuere poſſet, concluſ.89.n.282.

Item non debet habere quartam in bonis viri, quando haberet, nedum Patrem diuitem, aut Matrem, ſed etiam fratres diuites, à quibus alimenta recipere poſſet, ibi nu.283.& ſeq. vbi ratio aſſignatur.

Extende idem procedere, quando haberet dotem, cum qua ſecundo viro nubere poſſet, ibi nu.286.

Non poteſt conſequi quartam in bonis feudalibus, & Emphyteuticis, ſed tantum in eorum fructibus, veluti nec etiam in proprietate aliorum bonorum, quãdo haberet filios tempore mortis viri, qui poſtea decederent Matre ſuperſtite, ibi n.289. cum ſeqq.

In quibus caſibus poſſit fundum dotalem alienare, vel obligare, vide concl.84. n.141. cum ſeqq. concl.86.num.121.cum ſeqq. concl.87. nu.17.cum ſeqq.& concl.89.n.295. In Verbo Alienatio, & in Verbo Fundus dotalis.

Illi, quando debeantur alimenta per virum, vide concl.89 nu.268.cum ſeqq.

Et ſi ei aliquid reliquerit, quando illud voluiſſe compenſari cum iuribus anni luctus cenſeatur, vide ibi n.397.

Quando eſt illi relictus vſusfructus, deinde etiã alimenta, tunc vtrunq; ob eam geminationẽ debetur, ibi n.586.

Illius alienatio conſtante matrimonio non valet, ſed eo diſſoluto valida efficitur, concl. 87.num.16.

Confeſſio facta ſine ſolemnitatibus ad fauorem viri valet, quando pro ea adminiculum concurrit, concl.55.n.34.

Donatio facta viro non valet, ſed per mortem vxoris conualidatur, ſi mulier vſque ad illud tempus in donatione permanſerit, concl.87. n.16.

Vxoris ducendæ cauſa, ſi fiat alienatio rei litigioſæ, tunc ea in fraudem facta non præſumitur, concl.87.n.90.

Illius læſio, quando fideiuſſiſſet pro viro, de quo tempore ſit conſideranda, vide concl. 86.ſub n.23.

Vxoris obligatio facta pro excarcerando viro an ſuſtineatur, ſi ea pœnitus indotata remaneret, vide concl.86.num.146. cum ſeqq. & concl,87.n.21.

Sæuitia illata per virum, ex quibus probetur, ita vt ſit locus cautioni de non offendendo, vel non, & multa alia, vide in concluſ.134. ſub n.33. & prius concl.59. num.74.& concl. 89.n.308.

Illi virũ accuſanti de adulterio, & illud non probanti bonè conſulitur, ſi vir in poſterum cautionem præſtiterit de ea benè tractanda, concluſ.59 ſub nu.74.& ibi docetur, quando mulier poſſit virum accuſare de adulterio, & è contra.

Licèt ſit adultera non tamen deſinit eſſe vxor, concl 89.n.292.

Maritum bannitum licitè recipere, & alere poteſt, cum calamitates viri moderatè ferre teneatur, concl.89.n 194.

Mortuo viro, vt poſſit conſequi fructus ſuę dotis, iudicialis interpellatio eſt neceſſaria, concluſ.89 n.347.

Sed quãdo ea interpellatio remiſſa cenſeatur, vide ibi n.350. & n 363. & 364.

Mortuo viro cauta dicitur, ſi ſtatim dotem ſibi ſolui curauerit, aut hæredes in mora conſtituerit, concl.89.n.359.

Non poteſt inuito marito Monaſterium ingredi, & Religionem profiteri, concluſ.89. num.301.

Non poteſt cogi recipere dotem in pecunia, ſi teſtator dederit ei facultatatem eligendi, quod ipſi videbitur, concl.91.n.5.

Poteſt promittere pro viro ex cauſa dotis Filię communis, non obſtante Statuto Vrbis de ſolemnitatibus in contractu minoris, & mulieris loquente, concl.86.n.167.

Quando accuſare poſſit de morte mariti, vide concl.26.n.58.& ſeqq.

Quando auctoritate propria poſſit mortuo viro poſſeſſionem rei dotalis capere, vide concl.164.n 29.

Quando bona mariti iure proprio, vel iure familiaritatis poſſidere cenſeatur, vide concluſ.152.n.43.cum ſeqq.

Quando dicatur habere notitiam contractus, per virum, eius nomine facti, vide concl.87. num.30.

Quando fuit à marito expulſa, ſine rationabili cauſa illi eſt reſtituenda dos, & donatio propter nuptias; ſecus ſi propria auctoritate, & ſine iuſta cauſa diſcederet, concluſ. 89. num. 304.

Et quę dicatur iuſta cauſa, relinquitur arbitrio Iudicis, & talis cauſa probationes neceſſarias, & indubitatas requirit, ibidem.

Quando non eſt ſufficienter dotata petere poteſt ſupplementum, pro modo facultatum & natalium viri, & vxoris, concl.68. num. 27.

Quando

Quando, ob adulterium viri poſſit petere ſeparationem thori,& religionem inuito viro profiteri, vide concl.59 nu.9.cum ſeqq.& in Verbo Separatio thori.

Quando,ob viri ſęuitiam non teneatur redire cum viro, etiam fideiubente de eam bene tractando, ac de non illam offendendo, vide concl.134 n.33.cum ſeqq.

Quando, ob vergentiam viri ad inopiam de ſua dote aſſecuranda veniat, vide concl.42.n.744.concl.152.n.19. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Dos.

Quando poſſit fideiubere pro marito, vide concl.16.num.21.cum ſeqq.& num. 165.cum ſeqq.

Quãdo poſſit,vel teneatur ſubuenire filijs primi matrimonij,marito inuito,vide concl.89. num.173.cum ſeq.

Quas operas viro pręſtare teneatur, vide ibi num.414.

Quicquid acquirit, ad euitandam turpis quæſtus ſuſpicionem,ex bonis viri acquiſiſſe cenſetur, cõcl.29.n.16.

Fallit in concubina, & in vidua poſt annum luctus ibidem.,

Recedens à viro,ex eo,quia concubinam teneret, dotem,& illius lucrum petere poteſt,cõcluſ.89.n.307.

Extende idem procedere, quando recederet, ob mariti ſęuitiam,vel capitales inimicitias, quæ cum ea,vel cum ſuis vigerent, ibi num. 306. & 307.

Relicta vſufructuaria,viuentibus filijs alimenta tantum habere debet, ipſis verò mortuis plenum vſumfructum conſequitur, concl.89. num.203.204.386.cum ſeqq. & 404.&.406.

Extende, & declara,vt ibi d. concl.89 nu.34. & 387.404 & 405.

Relicta vſufructuaria,extraneis hæredibus inſtitutis, non tantum alimenta,ſed etiam plenum vſumfructum habere debet, concl. 89. num.390.

Contrarium, ibi n.405.

Relicta tutrix illorum,qui ſibi dotem ſoluere debent, ſi non curat eam ſibi ſolui tempore adminiſtrationis ſuæ tutelę, tunc nec alimẽta, nec fructus dotis conſequi valet,concluſ. 89 num.391.

Extende,vt ibidem.

Si moriatur ex eo, quia Maritus illi alimenta negabat, vel ei ægrotanti Medicum non adhibuit,tunc maritus dotem non lucratur, concl.89 n.375.

Et in dubio mortua præſumitur, ob non adhibitum Medicum, ibidem

Fallit pluribus modis,vt num.376. & vide in Verbo Maritus.

Vxor ſi ſteterit per decem annos in procedendo contra tertios,pro aſſecuratione,vel reſtitutione ſuę dotis, amplius contra eos procedere non poterit, concl.152.n.43.

Solet magis diligere virum viuentem, quàm filios primi, concl.128.num 361.

Stante negligentia viri in exigendo ſuam dotẽ poteſt ipſa agere pro exactione,etiam ſi non ſibi,ſed marito ſit facta promiſſio, concl.89. num.352.

Extende,vt n.352.& 353.

Tenetur ad obſequium viri,& eum ſequi, etiam ſi eſſet magnus ribaldus, & legum contemptor, ibi nu.302.

Vidua non debet conſequi intereſſe dotis,quãdo dos eſſet ſibi reſtituenda in bonis teſtatoris, aut in pecunia, ad eius electionem, niſi per dictam electionem hæres in mora cõſtituatur,ibi n.363.

Quando teneatur laborare ad commodum hæredum mariti, vide ibi n.370.

Vltra alimenta debet, etiam habere veſtes lugubres,& viduales, niſi conſuetudo vrgeret in contrarium, & ea per hæredes viri probaretur,ibi n.392.

Extende, quòd etiam ei debeantur paramenta lugubria,& lectus vidualis,ibi n.393.

Subextende, quòd huiuſmodi veſtimenta debeantur, etiam ſeruis Magnorum Dominorum,ibi nu. 394.

Declara tamen,quòd ipſa veſtimenta lugubria compẽſantur cum vſufructu omnium bonorum, quando ei fuerit à viro relictus, ibi nu. 395.

Si intra annum luctus ad ſecunda vota conuolet, tunc veſtimenta lugubria amittit,& ſic ea reſtituere cogitur, concl.86.n.396.

In Cathalonia,vltra alia iura anni luctus conſequitur etiam annulum aureum, & vnum ex iocalibus mediocribus, arbitrio boni viri, concluſ.89.nu.397.&concl.115 n.14.

Illius potius, an viri dicantur bona in domo vnius ex coniugibus reperta,vide concl.152 ſub num.43.

F I N I S.

Legatoria
R. SALVAREZZA
Via Val Sass[illegible]
Tel. 899[illegible]